12. És fogadást (*g*) tőnek, hogy ezután az ő attyaiknak Urát Istenét tellyes szívekkel és tellyes lelkekkel keresnék. (*g*) *Jós.* 24: 25.

13. És valaki nem keresné az Izráelnek Urát Istenét; meg-ölettetnék kitsinytől fogva nagyig, mind férjfiú, mind aszszonyi-állat.

14. És meg-esküvének az Úrnak fel-szóval, nagy örömmel, trombita és kürt szókkal.

15. Nagy örömben lőn pedig Júdának egész népe az esküvésen; mert mikor tellyes szívekkel esküdtek vólna meg, és egygyenlő akaratból keresték vólna meg az Urat; őket (*h*) meg-segéllette vala: És az Úr mindenfelől ő-nékik *nagy jó* tsendeséget adott vala. (*h*) 5*Mós.* 28: 1-14.

16. De még (*i*) Maakát-is, az ő annyát Asa Király meg-fosztá a' fejedelemségtől, mivelhogy *egy* iszonyú bálványt emelt vala berekkel egybe, és Asa el-rontá annak iszonyú bálványát, és a' Kedron' patakánál meg-égeté.

17. Jóllehet Izráelből a' magas helyen építtetett óltárok el nem rontatának; mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész éltében

18. És bé-vivé az attyától és magától szenteltetett jószágokat az Isten' Házába, az ezüstöt, aranyat, és edényeket.

19. Had sem vólt Asa' királyságának *szintén* harmintz-ötödik esztendejéig.

XVI. RÉSZ.

Asa az ótet feddő Prófétát fogságba veti, és lábai' fájdalmiban meg-hal.

1 Asa' királyi birodalmának (*a*) harmintz-hatodik esztendejében, fel indúla Baása, az Izráel' Királlya, Júdára, és meg-erősíté Rámát; hogy ne engedne senkit ki-menni, se bé-menni Asához, a' Júda' Királlyához.

(*a*) 1*Kir.* 15: 17-22. *Jós.* 18: 21, 25.

2. De Asa mind az Úrnak 's mind a' Királynak tár-házából hoza-ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak, a' Siriabéli Királynak, ki lakik vala Damaskusban, mondván:

3. Szövetség vagyon köztünk, a' mint az én atyám, és a' te atyád között-is vólt *az előtt*; Imé küldöttem tenéked ezüstöt és aranyat: Menj-el, bontsd-fel a' te szövetségedet Baasával, az Izráel' Királlyával, hadd távozzék-el tőlem.

4. És engedvén Benhadád Asa Királynak, azonnal el-küldé az ő hadának Fejedelmit az Izráel' városira: és meg-vévék Ijont, Dánt, Abelmáimot, és a' Naftalinak minden kintses városit.

5. Mellyet mikoron meg-hallott vólna Baása; ottan meg-szünék a' Ráma *város*' építésétől, és el-hagyatá a' mivet.

6. Akkoron Asa Király fel-vévé az egész Júda' népét, és Rámából a' köveket és a' fákat mind el-hozák, mellyekkel Baása a' *várost* építi vala, és azokból Gébát és Mispát meg-erősíté.

7. Az időben méne Hanáni Próféta Asához, a' Júda' Királlyához, és monda néki: Mivelhogy bízodalmad lőn a' Siriabéli Királyban, és nem bízál a' te Uradban Istenedben; ezokáért szabadúlael a' Siriabéli Király' hada a' te kezedből.

8. Avagy nem vala-é a' Szeretseneknek és a' Libiabélieknek számtalan népek, és szekerek 's lovagjok felette sok? mindazáltal mivelhogy az Úrban vala reménységed; kezedbe adá azokat.

9. Mert (*b*) az Úr' szemei forognak mind e' széles földön, hogy hatalmát meg-mutassa azokhoz, kik ő hozzá tellyes szívvel vagynak: Bolondúl tselekedel ebben; ezokáért ezután te ellened hadak támadnak (*b*) *Jób.* 34: 21. *Jer.* 16: 17. *és* 32: 19. *Pél.* 15: 3.

10. Akkoron meg-haraguvék Asa a' Prófétára, és veté ótet a' tömlötz-házba; mert igen megharagutt vala e' szóért reája: és ugyan akkor Asa a' nép közzül-is *sokat* meg-nyomoríta.

11. De ímé Asának mind első 's mind utólsó dolgai, ímé meg-vagynak írattatva a' Júda' és az Izráel' Királlyinak könyvökben.

12. Meg-betegedék ezek után Asa lábai miatt, királyságának harmintz-kilentzedik esztendejében, annyira, hogy igen meg-nevekednék az ő nyavalyája; mindazáltal az ő *nagy* kínjában-is nem az Urat keresé meg, hanem az orvosokat.

13. El-aluvék azért Asa az ő attyaival egygyetemben, és meg-hala az ő királyságának negyven-egygyedik esztendejében.

14. És el-temeték ótet egy koporsóba, mellyet magának rakatott vala a' Dávid' városában: És az ágyba helyhezteték ótet, mellyet megraktanak vala külömb-külömb-féle drága illatú szerszámokkal, mellyeket Patikárius' mesterségével tsináltak vala, és ő érette felette sok drága jó illatú szerszámokat égetének meg.

XVII. RÉSZ.

Jósafát' Királykodása Júdában: vitézi.

1 Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és meg-erősíté magát az Izráel ellen.

2. Vete pedig Júdának minden erős városiba hadakozó népet; segítő seregeket-is rendele a' Júda' földébe, és az Efraimnak (*a*) városiba, mellyeket az ő attya, Asa meg-vett vala.

(*a*) *r.* 15: 8.

3. És vala az Úr Jósafáttal, mivelhogy az ő

attyának, Dávidnak előbbi útain jár vala, és nem kér vala segítséget a' bálványoktól.

4. Hanem az ő attya' Istenét kereſi vala, és az ő parantsolatiban jár vala, és nem tselekeſzik vala az Izráelnek tselekedeti ſzerént.

5. Azért az Úr meg-erősíté az ő orſzágát az ő kezében, és a' Júdának minden népe ada Jósafátnak ajándékot, annyira, hogy ő-néki mind gazdagsága, mind híre-neve igen nagy vólna.

6. Fel-emelkedék ennekfelette az ő ſzíve az Úr' útának követésére, és még-is jobban ki-tiſztítá Júdából a' bálványoknak (*b*) óltárit, és berkeit. (*b*) *r.* 15: 17, 22. 1*Kir.* 22: 44.

7. Az ő királyságának pedig harmadik eſztendejében el-küldé az ő fő ſzolgáival, Benhaillal, Obádiáſſal, Zakariáſſal, Nétanéellel, és Mikájával, hogy tanítanának a' Júda' városiban.

8. *El-küldé*, *mondom*, vélek a' Lévitákat: Semáját, Nétániát, Zebádiát, Asaelt, Sémirámótot. Jónatánt, Adóniát, Tóbiást, és Tóbadóniát; kikkel valának Elisáma és Jórám Papok.

9. Tanítának azért Júdában: és ő-vélek vala az Úr' Törvényének könyve, el-járák Júdának minden városit, és tanítják vala a' népet.

10. Ezokáért az Úr igen meg-rettenté a' földnek (*c*) minden orſzágit, mellyek valának a' Júda' környül, annyira, hogy nem mernének Jósafát ellen hadakozni. (*c*) 1*Mós.* 35: 5.

11. A' Filiſtéusoktól-is hoznak vala néki ajándékot, és ravás-pénzt; az Arabiabéliek-is hoznak vala néki nyájakat, hét ezer és hét ſzáz kosokat, és hét ezer hét ſzáz bakokat.

12. Jósafát azért felette igen nagyra nevekedék, és Júdában építe házakat, és kints-tartó városokat.

13. És ſok dolgai valának ő-néki Júda' városiban, és erős hadakozó vitézi valának Jérusálemben.

14. E' pedig azoknak ſzámok az atyáknak nemzetségek ſzerént: Júdában a' vitézlő népeknek Hadnagyai valának: Adna Fő; és ő-véle három ſzáz ezer erős vitézek *valának*.

15. És ő utánna Jóhanán vala Fő; és ezzel vala két ſzáz nyóltzvan ezer ember.

16. Ez után ismét vala Amáſia, a' Zikri' fia, ki magát ſzabad akaratjából az Úrnak kötelezte vala, és ő-véle két-ſzáz ezer erős férjfiak *valának*.

17. A' Bénjámin' nemzetségéből igen erős vala Eljáda; és ő-véle kéz-ívesek és paisosok két ſzáz ezeren *valának*.

18. Ez után vala Józabád; ezzel vala ſzáz nyóltzvan ezer viadalhoz-való ember.

19. Ezek ſzolgálnak vala a' Királynak, azokon kívül, a' kiket a' Király vetett vala egéſz Júdának erős városiba.

XVIII RÉSZ.

Lásd-meg ennek Summáját 1 *Kir.* 22. *Részén.*

1 És mikor vólna Jósafátnak (*a*) nagy gazdagsága és nagy híre-neve; sógorságot ſzerze Acháb *Királlyal*. (*a*) *r.* 17: 5. 1*Kir.* 18: 18.

2. Azután *egy-néhány* eſztendő el-múlván, méne alá Achábhoz Samariába, és Acháb vágata ő-néki, és a' vele-való népnek ſok juhokat és ökröket, és fel-indítá őtet, hogy a' Gileádban-való Rámóth *városra* menne fel *vele*.

3. Mert ezt mondá Acháb, az Izráel' Királlya, Jósafátnak, a' Júda' Királlyának: Avagy (*b*) nem jősz-é-el velem a' Gileádban-való Rámóthra? Felele néki, és monda: A' mint én, akképpen te; és a' mint a' te néped, az én népem-is úgy: és veled *léſzek* én-is a' hadban. (*b*) 1*Kir.* 22 4, *sa't.*

4. Azután monda Jósafát az Izráel' Királlyának: Kérlek, kérdj tanátsot az Úrtól e' mái napon.

5. Öſzve-hívatá azért az Izráel' Királlya az ő négy ſzáz Prófétáit, és monda nékik: El-menjünk-é a' Gileádban-való Rámóth *városra* a' hadba, avagy ne menjek? Felelének: El-menj; és az Isten a' Király' kezébe adja.

6. És monda Jósafát: Vagyon-é itt ezeken kívül az Úrnak Prófétája, hogy attól tudakoznánk?

7. És monda az Izráel' Királlya Jósafátnak: Vagyon még egy, ki által az Úrtól tudakozhatunk: de én azt igen gyülölöm; mert ſoha én felőlem jót nem prófétál, hanem mindenkor gonoſzt: Ez (*c*) a' Mikeás, a' Jimla' fia. És monda Jósafát: Ne ſzólljon úgy a' Király. (*c*) 1*Kir.* 22: 8.

8. Szóllíta azért az Izráel' Királlya egygyet *az ő* ſzolgái közzül, és monda: Hívd ide hamarsággal Mikeást, a' Jimla' fiát.

9. Továbbá az Izráel' Királlya, és Jósafát, a' Júda' Királlya, ülnek vala mind ketten az ő királyi ſzékekben, *királyi* ruhákban; ülnek vala, *mondom*, a' Samaria' kapuja előtt-való mulató helyen; és a' Próféták fejenként prófétálnak vala ő előttök.

10. Tsináltatott vala pedig magának Sédékiás, a' Kenaána' fia vas ſzarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel rontod-meg a' Siriabélieket, míg-nem meg-emészted őket.

11. A' több Próféták-is mind akképpen prófétálnak vala, mondván: Menj-fel a' Gileádban-való Rámóthra, és dolgod jól léſzen; mert az Úr azt a' Király' kezébe adja.

12. A'

12. A' melly követ pedig Mikeásért ment vala, így szóllott vala néki: Im' fejenként a'Próféták valamennyin vagynak, mind egy-aránt jót *prófétálnak* a' Királynak; kérlek azért, hogy szóllj te-is úgy, mint azok közzül egy, és szóllj jót.

13. Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy egyebet nem szóllok; hanem a' mit az én Istenem (*d*) énnékem mondánd. (*d*) 4*Mós.* 22: 38. 24: 13.

14. Mikor azért jutott vólna a'Király' eleibe; akkor monda a'Király néki: Mikea! el kell é mennünk a' hadba a' Gileádban-való Rámóthra, avagy ne menjünk? És monda: Menjetek-fel, és jó szerentsétek lészen, kezetekbe adattatnak azok.

15. És monda a' Király néki: Még-is kénszerítlek tégedet hitedre, hogy semmit egyebet nékem ne szóllj, hanem igazságot az Úr' nevében.

16. Akkor monda: Látám, hogy az Izráelnek sokasága a' hegyeken széllyel el-oszol, mint a' juhok, a' mellyeknek pásztorok nintsen: és azt mondá az Úr *nékem*, Nintsen ezeknek Urok; Térjen-meg ki-ki mind házához békével.

17. És monda az Izráel' Királlya Jósafátnak: Avagy nem mondám-é tenéked, hogy nem fog énnékem jót prófétálni, hanem gonoszt?

18. Ismét monda: Halljátok-meg azért az Úr' szavát: Látám az Urat ülni az ő királyi (*e*) székiben, és minden mennyei seregeket állani jobb-keze, és bal-keze felől. (*e*) *Dán.* 7: 10. *Job.* 1: 6.

19. És monda az Úr: Vallyon kitsoda hitethetné-el (*f*) Achábot, az Izráel' Királlyát, hogy felmenne, és a' Gileádban-való Rámóthnál el-veszne? És ki egygyet, ki mást szólla. (*f*) 1*Kir.* 22: 21.

20. Akkoron elő-jöve egy lélek, ki-meg-állván az Úr előtt monda: El-hitetem én őtet. Az Úr pedig monda néki: Mi módon?

21. És felele: Ki-mégyek, és lészek hazug lélek minden ő Prófétáinak szájokban. Monda azért: Meg-tsalhatod, és erőt vehetsz rajta; eredj-ki, és úgy tselekedjél.

22. Im' azért most az Úr adta e' hazug lelket *mind* e' te Prófétáidnak szájokba: azonközbe az Úr gonoszt végezett felőled.

23. Akkoron elő állván Sédékiás, a' Kennaána' fia, artzúl (*g*) tsapá Mikeást, és monda: Az Úrnak lelke mellyik úton ment el én tőlem te hozzád, hogy te veled szóllana? (*g*) *Jer.* 20: 2.

24. Felele Mikeás: Imé meg-látod te magad a' napon, mellyen a' *te* belső házadba mégy, hogy magadat el-rejthesed.

25. Monda azért az Izráel' Királlya: Fogjátok-meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a' város' Fejedelméhez, és Jóashoz, a' Király' fiához.

26 Kiknek azt mondjátok: Ezt hagyja a'Király: Vessétek ezt a'(*h*) fog-házba, ételt és italt szükön adjatok néki, miglen békével haza jövendek. (*h*) *r.* 16: 20. 1*Kir.* 22: 27.

27. És mondá Mikeás: Ha békével meg-térendesz; tehát nem szóllott az Úr én általam teneked. Ismét monda: Halljátok ezt fejenként!

28. El-indúla azért az Izráel' Királlya, és Jósafát, a' Júda' Királlya a' Gileádban-való Rámóth *város*ra.

29. És monda az Izráel' Királlya Jósafátnak: Imé ruhámat meg-változtatom, és úgy mégyek a' viadalnak; te pedig ugyan ezen öltözetedben maradj. És meg-változtatá az Izráel' Királlya az ő ruháját, és a' viadalnak állának

30. A' Siriának Királlya pedig meg-hagyta vala az ő szekerei' Fejedelminek, mondván: Ne hartzoljatok se kitsin, se nagy ellen; hanem tsak az Izráel' Királlya ellen.

31. Lőn pedig, mikoron meg-látták vólna a' szekerek' Fejedelmi Jósafátot; mondának: Ez az Izráel' Királlya! És reája igazodának hartzolni. Akkor fel-kiálta Jósafát, és az Úr meg-segéllé őtet, és az Isten azokat róla el-fordítá.

32. Mert mikor látták vólna a' szekerek' Fejedelmi, hogy nem az Izráel' Királlya vólna; eltérének ő róla.

33. Egy férjfiú pedig meg voná ívét, *és lövé* tsak szerentsére, és az Izráel' Királlyát találá a' páncélnak ragasztásán. Monda azért az ő kotsisának: Térj-meg, vígy-ki engemet e' táborból; mert igen meg-sebesítének.

34. Mivelhogy pedig a' hartz mind az egész napon tarta; az Izráel' Királlya tartóztatja vala az ő szekereit a' Siriabéliek ellen mind estvéig: És a' napnak alá-menésekor meg hala.

XIX. RÉSZ.

Jósafát a' Prófétától meg-intetvén meg jobbítja magát.

1 Meg-téré pedig Jósafát, a' Júda'Királlya az ő házához Jérusálembe békével.

2. És méne eleibe ő-néki Jéhu Próféta, a'Hanáni' fia, és monda Jósafát Királynak: Avagy az istentelennek kellett volna-é segítséggel lenned, és az Úrnak gyülölőit szeretned? Ezért te reád az Úrnak nagy haragja vagyon.

3. De jó dolgok találtattak te benned, hogy e' földről (*a*) ki-vágattad a' berkeket, és az Istennek' keresésére adtad magadat. (*a*) *r.* 17: 4, 6.

4. Lakozék azért Jósafát Jérusálemben, és meg térvén a' Próféta' intésére; ki-méne a' nép' közibe, Berssebától fogva mind az Efraim' hegyéig, és meg-térité őket az ő attyaiknak Urához Istenéhez.

5. És

5. És rendele Bírákat azon a' földön, Júdának minden erős városiban, külön-külön.

6. És monda a' Bíráknak: Jól meg-láfsátok, a' mit tselekefztek; mert nem ember' képében ítéltek, hanem az Úrnak képében, ki az ítéletben (*b*) veletek *léfzen*. (*b*) *Sólt.* 32: 1.

7. Azért az Úrnak félelme légyen rajtatok, okkal tselekedjetek, és fzorgalmatofsak légyetek; Mert a' mi Urunknál Iftenünknél nintsen hamifság, fem (*c*) fzemély-válogatás, fem ajándék-vétel. (*c*) 5 *Mós.* 10: 17. 32: 4. 1 *Pét.* 1: 17.

8. Annakfelette Jérusálemben-is fzerze Jófafát a' Léviták, Papok, és Izráel' nemzetségéből-való Fejedelmek közzül *Bírákat* az Úr' *dolgainak* ítéletire, és a' perlődéfek*nek meg-látására*, mikor Jérusálembe appellálnának.

9. És meg-hagyá nékik, mondván: Igy tselekedjetek az Úrnak félelmében, hívséggel, és tökélletes fzívvel.

10. Hogy valamelly (*d*) pert ti előtökbe hoznak a' ti atyátokfiai, kik lakoznak az ő városaikban, ember-halál felől, a' törvény felől és parantsolat felől, a' rend-tartások, és ítéletek felől; intsétek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne fzálljon reátok, és a' ti atyátokfiaira *az Úrnak* nagy haragja: Igy tselekedjetek, hogy ne vétkezzetek. (*d*) 5 *Mós.* 17: 8, 9. *Mal.* 2: 7.

11. És ímé Amária, a' Fő Pap léfzen ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban: és Zebádia, az Ifmáel' fia léfzen a' Júda' házának Vezére a' Királynak minden dolgában; a' Léviták-is léfznek előttetek-járók. Légyetek azért erősek, és járjatokel tifztetekben, és az Úr mellette léfzen az igaznak.

XX. RÉSZ.

Jósafát' diadalma a' pogányokon: Achábidval tett illetlen fzövetsége.

1 És lőn ezek után: el-jövének a' Moáb' (*a*) fiai, és az Ammon' fiai, és ő-vélek egybe azok, a' kik az Ammonitákon túl *laknak*, Jósafátra hadakozni. (*a*) 2 *Sám.* 8: 2, 12. 2 *Kir* 3: 5.

2. El-jövének pedig a' *hír-mondók*, és megmondák Jósafátnak mondván: A' tengeren túlvaló *tartományból* jő nagy had reád, *tudni-illik* Siriából: és ám (*b*) Haséson-Támárban vagyon, melly az Engedi. (*b*) 1 *Mós.* 13: 7. *Jós.* 15: 20.

3. Meg-felemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé buzgóságofsan keresni, és hírdete az egéfz Júda' orfzágának böjtöt.

4. Azért fel-gyülének a' Júda' fiai, hogy az Urat meg-keresnék; a' Júdának minden városiból is öfzve-gyülének, hogy az Urat meg-keresnék.

5. És meg-álla Jósafát, a' Júdának és Jérusálemnek Gyülekezetiben, az Úr' Házában az új pitvar előtt.

6. És monda: Óh Uram, mi attyáinknak Iftene! nem te vagy-é egyedül Iften a' mennyben, és ki uralkodol a' pogányoknak minden orfzágain? te kezedben *vagyon* az erősség, és a' hatalom, és fenki nintsen, ki te ellened állhatna.

7 Óh mi Iftenünk! nem te üzéd-é-ki e' földnek lakozóit a' te néped előtt, az Izráel előtt, és nem te adád-é e' *földet lakásra* az Ábrahámnak, a' te barátod' magvának mind örökké?

8. Azért laktak e' földön, és épitettek azon a' te nevednek fzentséges Hajlékot, mondván:

9. Ha (*c*) mikor jövénd mi reánk vefzedelem, *Iften'* ítéleti*nek* fegyvere, avagy dög-halál, avagy éhség, e' Házban előtted állunk; (mert a' te neved e' Házban vagyon,) azért mikor kiáltunk te hozzád a' mi *nagy* nyomorúságinkban; hallgafs meg, és fzabadíts-meg minket!

(*c*) 1 *Kir.* 8: 33, 37, 39. *r.* 7: 13, 14.

10. Moftan pedig ímé az Ammoniták, és a' Moábiták, és a' Séir hegyén lakozók, (*d*) kiknek földökön nem akarád, hogy által-mennének az Izráel' fiai, mikor Egyiptomnak földéből ki-jövének; hanem mellőlök el-menének, és őket el nem veszték. (*d*) 5 *Mós.* 2: 4, 9, 19.

11. És ímé mivel fizetnek nékünk érette; mivelhogy e' végre jőnek, hogy minket ki-uzzenek a' te örökségedből, mellyet minékünk örökségül adtál vala.

12. Óh mi Iftenünk! nem ítéled-é-meg őket? Mert nintsen mi bennünk annyi erő, hogy elleneállhatnánk e' fzámtalan fokaságnak, melly reánk jő: Nem tudunk hová lenni; hanem tsak te reád *néznek* a' mi (*e*) fzemeink (*e*) *Sólt.* 123: 1-2.

13. És fejenként a' Júda' fiai állanak vala az Úr előtt, mind gyermekeikkel, feleségeikkel, és fiaikkal.

14. Akkor Jaházielre, a' Zakariás' fiára, (ki Benája' fia, ki Jéhiel' fia, ki Mattániás' fia vala, és az Asáf' maradéki közzül-való Lévita) az Úrnak lelke fzálla a' Gyülekezetnek közötte.

15. És monda: Minnyájan, kik Júdában és Jérusálemben lakoztok, és te Jósafát Király! halljátok-meg fzómat. Igy fzóll az Úr tinéktek: Ne féljetek, és ne rettegjetek e' fzámtalan fok néptől; mert nem ti hartzoltok vélek, hanem az Iften.

16. Hólnap fzálljatok fzembe vélek: Imé ők a' Sitz' halmán fognak fel-menni, és rájok találtok a' völgynek végénél, a' Jéruel' puftájának ellenében.

17. Nem

17. Nem ti hartzoltok véle, hanem tsak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok: te Júdának *nemzetsége* és ti Jérusálembéliek! ne féljetek, meg se rettenjetek: Hólnap menjetek rájok; mert az Úr veletek lészen.

18. Mellyet mikor Jósafát hallott vólna; fejét artzal a' földre le-függgeszté, a' Júda' népe is, és a' Jérusálemnek lakói az Úr előtt hanyat-homlok le-borúlának imádván őtet.

19. Fel-állának pedig (*f*) a' Kéhátiták közzül, és a' Kóriták közzül-való Léviták, hogy az Izráelnek Urát Istenét felette nagy fel-szóval dítsérnék. (*f*) 1 *Krón.* 6: 1, 22. 33.

20. És mikor immár reggel fel-kélt vólna; ki-menének a' Tékoa' puszтájára: és mikoron ki-indúlnának *onnan*; meg-álla Jósafát, és monda: Halljátok-meg szómat Júda' és Jérusálemben lakozók! Bizzatok a' ti Uratokban Istentekben, és légyetek bátorságosok: Hidgyetek (*g*) a' Próféták' beszédinek, és jó szerentsések lészтek. (*g*) 2 *Mós.* 14: 31. *Esa.* 7: 9.

21. Tanátsot tartván pedig a' néppel, elő-állatá az Úrnak énekesit, és a' Szent Felségnek dítséröit, hogy a' hartzra menő *nép* előtt menvén, ezt mondanák: (*h*) Tiszteljétek az Urat; mert örökké-való az ő irgalmassága. (*h*) *Sólt.* 136: 1-3.

22 Mikor pedig el-kezdették vólna az éneklést és a' dítséretet; az Úr ellenséget szerze az Ammoniták, Moábiták ellen, és a' Seir' hegyén lakozók ellen, kik jöttenek vala Júdára, és *ő-magok* le-vágák (*i*) *egymást*. (*i*) *Bir.* 7: 22. *Ezék.* 38: 21.

23. Mert támadának az Ammon', és a' Moáb' fiai a' Seir' hegybéliek ellen, hogy őket mind egygyig le-vágnák, és el-veszténék, és mikoron mind el-veszтették vólna a' Seir' hegybélieket; azután egymást segíték *egymás*' veszтésére.

24. A' Júda' népe pedig méne Mispe felé, melly a' puszтában vagyon, és mikor el-tekíntett vólna a' sokaságra; ímé tsak el-esett hólt testet *lát* vala a' földön: mert senki *azok közzül* el nem szaladhatott vala.

25. El-méne azért Jósafát az ő népével, hogy azoknak jószágokban 'sákmányt vetnének, és találának nálok temérdek gazdagságot, és a' hólt testekkel drága szép ruhákat, mellyeket le-fosztának *rólok*, annyira, hogy alíg vihetnékel: és harmad' napig kapdosák a' nyereséget; mert felette sok vala.

26 Negyed' napra pedig gyűlének a' hálá-adásnak völgyébe; mivelhogy az Úrnak ott adának hálákat: azért azt a' helyet hálá-adás völgyének nevezék mind e' mái napig.

27. Meg-tére azért Júdának és Jérusálemnek egész népe Jósafáttal, az ő Fejedelmekkel egybe Jérusálembe nagy örömmel; mert az Úr meg-vígasztalta vala őket az ő ellenségek' *veszedelmével*.

28. Bé-menének pedig Jérusálembe, náblum, hegedű és trombita szóval, az Úr' Házába.

29. És az Istentől igen meg-rettentek vala minden országbéliek, mikor meg-hallották vólna, hogy az Úr hadakozott vólna az Izráel' ellenségi ellen.

30. Meg-nyúgovék azért a' Jósafát' országa, és békeséget ada ő-néki az ő Istene minden felől.

31. Uralkodék azért Jósafát Júdán: (*k*) Harmintz-öt esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jérusálemben huszon-öt esztendeig: és az ő annyának neve Azuba vala, a' Silhi' leánya. (*k*) 1 *Kir.* 22: 41, 42.

32. És jára Asának, az ő attyának útán, el sem távozék attól, tselekedvén azt, a' mi az Úr' szeme előtt kedves dolog vala.

33. De azért még a' magas helyeket le nem rontották vala; a' kösség-is nem készítette vala még az ő szívét az ő attyaiknak Istenéhez.

34. A' Jósafátnak pedig első és utólsó dolgai, ímé meg-vagynak írattatva Jéhunak, a' Hanáni' fiának könyvében, ki azokat bé-írta az Izráel' Királlyainak könyvökbe.

35. Azután Jósafát, a' Júda' Királlya megbarátkozék Acháziával, az Izráel' Királlyával, ki nagy Isten (*l*) ellen-való dolgot tselekedett vala. (*l*) 1 *Kir.* 22: 52-54.

36. Mindazáltal véle meg-barátkozék, hogy hajókat (*m*) készítenének, mellyeken Társisba mennének; és meg-készíték a' hajókat Esiongáberben. (*m*) 1 *Kir.* 22: 49-50.

37. Prófétála azért Eliézer, a' Maresábólvaló Dódáva' fia Jósafát ellen mondván: Mivelhogy meg-barátkozál Acháziával, az Úr mind semmivé tette a' te szándékodat. És a' hajók mind-el-romlának, és nem mehetének Társisba rajtok.

XXI. RÉSZ.

Jórám gonoszúl uralkodik 's el-vész.

Meg-hala pedig (*a*) Jósafát az ő attyaival egygyetemben, és el-temetteték az ő attyaival a' Dávid' városában: és uralkodék az ő fia Jórám ő helyette.

(*a*) 1 *Kir.* 22: 51. 2 *Kir.* 8: 16-22.

2. Vóltak pedig a' *Jórám*' attyafiai, a' Jósafát'

fiai ezek: Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikáel és Sefátja: Ezek mind Jósafátnak, az Izráel' Királlyának fiai valának.

3. Adott vala pedig ő-nékik az attyok sok ezüst és arany ajándékot, drága marhákat, és Júdában erős városokat; de az országot Jórámnak adá, mivelhogy ő vólna első-szülötte.

4. Kezde azért Jórám az ő attyának országában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött vólna; az ő attyafiait mind meg-ölé fegyverrel: az Izráel' Fejedelmi közzül-is *egynéhányat.*

5. Harmintz-két esztendős (*b*) korában kezdett vala uralkodni Jórám, és nyóltz esztendeig uralkodék Jérusálemben. (*b*) 2*Kir.* 8: 17.

6. És jára az Izráel' Királlyainak útjokon, a' mint tselekeszik vala az Acháb' háza-népe; Mert az Acháb' leányát vette vala magának feleségül: és az Úr' szemei előtt gonosz dolgot tselekedék.

7. Nem akará mindazáltal az Úr a' Dávid' házát el-veszteni a' szövetségért, (*c*) mellyet tett vala Dáviddal; és mivelhogy ígéretet tett vala, hogy adna néki szövétneket, és az ő fiainak minden időben. (*c*) 2*Sám.* 7: 13-16. 1*Kir.* 11: 36. *Sólt.* 132: 17.

8. Az ő (*d*) idejében szakada-el Edom, hogy a' Júda' birodalmában ne lenne, és Királyt választának magoknak. (*d*) 2*Sám.* 8: 14.

9. Jórám azért el-méne az ő Fő-emberivel, és a' véle-való minden szekereivel; és fel-kelvén éjjel meg-veré (*e*) az Edomitákat, kik őtet meg környékezték vala, és azoknak szekereiknek Fejedelmit. (*e*) *r.* 20: 10-22.

10. Mindazáltal Edóm ugyan el-szakada tőle, hogy a' Júda alatt ne lenne mind e' mái napig. Ugyan akkoron el-szakada Libna-is, hogy *Jórám'* birodalmában ne lenne; mivelhogy el-hagyta vólna az ő attyainak Urát Istenét.

11. O-is rakata a' Júdának hegyein óltárokat, és azt mivelé, hogy a' Jérusálembéliek paráználkodnának; sőt ugyan fel-indítá *őket arra*, a' Júdával egybe.

12. Juta pedig azonközben az Illyés Próféta' írása hozzája, melly így vala: Ezt mondja a' te atyádnak, a' Dávidnak Ura Istene: Mivelhogy nem járál a' te atyádnak, Jósafátnak útán, sem a' Júda' Királlyának, Asának útán;

13. Hanem járál az Izráel' Királlyinak útjokon, és paráználkodtatád a' Júdát és a' Jérusálemben lakozókat, a' mint az Acháb' háza-is paráználkodtatá *az Izráelt*: annakfelette a' te atyádfiait, a' te atyádnak tselédit meg-öléd, kik sokkal jobbak vóltak náladnál;

14. Ímé az Úr nagy tsapást botsát a' te népedre, fiaidra, feleségeidre, és minden jószágodra:

15. Te pedig sok nyavalyákban gyötrettetel, béledben fájdalmiban lészesz, mind addig, míglen a' te béled naponként ki-mégyen a' nagy betegségnek miatta.

16 Fel-indítá azért az Úr Jórám ellen a' Filistéusoknak és az Arabiabélieknek elméjeket, kik a' Szeretsenekkel határosok valának.

17. Kik mikoron fel-indúltak vólna Júdára; reája ütének, és 'sákmányt veténck mindenben, valami találtaték a' Király' házában; annakfelette fiait és feleségeit *el-vivék*, és több nem marada-meg fiai közzül, hanem a' leg-kissebb, (*f*) Joácház. (*f*) *r.* 22: 1.

18. És mind ezek után meg-veré őtet az Úr, bélinek szertelen nagy fájdalmával, melly gyógyíthatatlan vala.

19. Lőn pedig egy-néhány napok után, mikor a' *Prófétától mondott* időnek határa el-jött vólna két esztendő múlva; az ő béli mind ki-jára az ő betegségében, és meg-hala nagy kínokban: és a' kösség nem égete néki drága illatú szerszámokat *az ő temető helyén*, mint az ő attyainak (*g*) égettek vala. (*g*) *r.* 16: 14 *Jer.* 34: 5.

20. Harmintz-két *esztendős* vala, mikor uralkodni kezde, és nyóltz esztendeig uralkodék Jérusálemben. És mikor minden gyönyörüség (*h*) nélkül élt vólna; el-temeték őtet a' Dávid' városában, de nem a' Királyok' koporsójában. (*h*) *r.* 24: 25.

XXII. RÉSZ.

Jéhu meg öli Jórámot, az ő Urát, és Achóziát, a' Júda' Királlyát: Atália' tsalárdsága.

1 Választák (*a*) pedig Királlyá a' Jérusálemnek lakosi ő helyette az ő leg-kissebb fiát, Achóziát; mert az ő előtte valókat mind meg-ölték vala azok, a' kik az Arabiabéliekkel jöttek vala a' táborba. Uralkodék azért Acházia, Jórámnak, Júda' Királlyának fia.

(*a*) 2*Kir.* 8: 24. *r.* 21: 16, 17.

2. Kinek annyának neve Atália vala, Omrinak leánya, kinek birodalmának negyven-kettődik esztendeje vala, mikor Acházia uralkodni kezde, ki tsak egy esztendeig uralkodék Jérusálemben.

3. Ez-is az (*b*) Acháb' házának útain jára; mert az ő annya vala néki tanátsosa az istentelen tselekedetre. (*b*) 1*Kir.* 16: 30-33.

4. Azért

4. Azért gonoszúl tselekedék az Úr' szemei előtt, miképpen az Acháb' háza-népe; mert azok voltak tanáts-adói attya' halála után az ő veszedelmére.

5. Sőt inkább mindenestől azoknak tanátsok szerént jára, és el-méne Jórámmal, az Acháb' (*c*) fiával, az Izráel' Királlyával ütközetre Hazael ellen, a' Siriabéli Király ellen, a' Gileádbéli Rámóthba; holott a' Siriabéliek Jóramot *igen* meg-verék. (*c*) 2*Kir.* 8: 25.

6. Meg-tére azért, hogy magát meg-gyógyíttatná Jézréel' városában; mert igen meg-sebesítetett vala Ráma *város* alatt, mikor hadakoznék Hazael ellen, a' Siriabéli Király ellen; Acházia pedig Jóramnak, a' Júda' Királlyának fia, alá méne, hogy meg-látná Jóramot, az Acháb' fiát Jézréelben; mert beteg vala.

7. Istentől vala pedig Acháziának romlása, hogy Jóramhoz menne; mert mikor oda ment vólna, ki-jöve Jórámmal Jéhu' eleibe, ki Nimsi' fia vala, kit az Úr meg-kenetett vala, hogy az Acháb' háza-népét ki-gyomlálná.

8. Lőn azért, mikor (*d*) Jéhu, az Acháb' házán bosszút állana; a' Júda' Fejedelmire találkozék, és az Acházia' attyafiainak fiaira, kik Acháziának szolgálnak vala; és meg-ölé őtet

(*d*) 2*Kir.* 10: 13, 14.

9. Acháziát-is keresé: és meg-fogák őtet, (ki Samariában rejtezett vala el,) és hozák őtet Jéhuhoz, és őtet le vágák, és el-temeték; mert ezt mondják vala: Ez a' Jósafát' fia, ki keresi vala az Urat tellyes szívéből. És nem vala immár senki az Acházia' háza-népe közzül, ki elég vólna az országnak birodalmára.

10. Továbbá (*e*) Atália, az Acházia' annya, látván, hogy az ő fia meg-hólt vólna, fel-kele, és meg-ölé a' Júda' háza-népének minden királyi magvát. (*e*) 2*Kir.* 11: 1-3.

11. De Jósabát a' Király' leánya, vévé Joást (*f*) az Acházia' fiát, ét ki-vivé titkon őtet a' Király' fiai közzül, kik meg-ölettetnek vala, és el-rejté őtet, és az ő dajkáját az ágyas-házba: És el-titkolá őtet Jósabát, a' Jórám király' leánya, ki vala a' Jójada Pap' felesége; (mert Acháziának húga vala,) Atália előtt, hogy őtet meg ne ölhetné. (*f*) 2*Kir.* 11: 1-3. *r.* 24: 1.

12. És vala ő-vélek az Úr' Házában el-rejtetvén hat esztendeig; Atália pedig bírja vala a' földet.

XXIII. RÉSZ.

Jójada Joást Királlyá teszi: Atáliát meg öleti.

1 A' (*a*) hetedik esztendőben pedig meg-erősödék Jójada, és maga mellé vévé a' szövetségben a' Századosokat, Azáriát, a' Jérohám' fiát, Ismáelt, a' Jóhanán' fiát, Azáriát, az Obed' fiát, Maaséját, az Adája' fiát, és Elisáfátot, a' Zikri' fiát. (*a*) 2*Kir.* 11: 4-12.

2. Kik a' Júda' országát körül el-járván, öszve-gyűjték a' Júdának minden városiból a' Lévitákat, és az Izráel' attyainak Fejedelmit, és jövének Jérusálembe.

3. Szövetséget tőn pedig mind az egész Gyülekezet a' Királlyal az Isten' Házában; minekutánna *Jójada* ekképpen szóllott vólna nékik: Imé a' Király' fia fog uralkodni, (*b*) mint az Úr szóllott vólt a' Dávid' fiairól.

(*b*) *r.* 21: 7. 1*Kir.* 11: 30.

4. Azért dolgotok e' légyen: Harmad' rész közzületek, kik a' Szombatra szoktatok feljőni a' Papok és a' Léviták közzül, ajtón-álló légyen.

5. Harmad' rész a' Király' házánál, és harmad' rész a' fő kapunál álljon; az egész köség pedig légyen az Úr' Házának pitvariban.

6. Senki ne menjen-bé az Úr' Házába, hanem tsak a' Papok, és a' kik szolgálnak a' Léviták közzül: ők menjenek-bé; mert szent dologra rendeltettek: az egész gyülekezet tartsa magát az Úr' parantsolatjához.

7. És a' Léviták környül vegyék a' Királyt, kinek-kinek mind fegyvere légyen kezében: és valaki bé-menne a' Házba, ottan meg-ölettessék; és a' Király mellett légyetek, mikor bé-mégyen, és mikor ki-jövénd.

8. És mind a' szerént tselekedének a' Léviták, és a' Júdának egész gyülekezete, a' mint ő-nékik parantsolt vala Jójada Pap, és ki-ki maga mellé vészi vala az ő birodalmában-való férjfiakat: mind (*c*) azokat, a' kik fel-mennek vala a' Szombatra, mind a' kik ki-jőnek vala Szombaton: és Jójada Pap nem engedé, hogy a' Lévitáknak feregek el-menne.

(*c*) 1*Krón.* 9: 22--25.

9. És ada Jójada Pap a' Századosoknak dárdákat, paisokat, és pántzélokat, (*d*) mellyek Dávid Királyéi *váltak*, mellyek az isten' Házában *valának*. (*d*) 2*Sám.* 8: 7, 11.

10. És állatá az egész Gyülezetet (kiknek fegyverek kezekben vala,) a' Háznak jobb részétől fogva a' Háznak bal felől-való részéig, az óltár mellett, és a' Ház mellet a' Király környúl.

11. Akkoron ki-hozák a' Király' fiát, és a' koronát fejébe tévék, és a' *Királyhoz illendő* ékességet reája adák, és Királlyá tévék őtet,

és meg-kenék ötet Jójada, és az ő fiai, és mondának: Éljen a' Király!

12. Mikor pedig meg-hallotta vólna (*e*) Atália a' futosó népnek zengését, kik a' Királyt dítsérik vala; akkor *ő-is* fel-méne a' nép közzé az Úr' Házába. (*e*) *r.* 22: 10.

13. Holott mikor látta vólna, hogy a' Király állana az ő (*f*) oszlopánál *a' belső pitvarnak* bé-menetelinél, és a' Fejedelmek, és a' trombitások a' Király mellett vólnának, és hogy a' föld népe-is örülne, trombitálna, és az énekesek a' zengő szerszámokkal énekelnének, kik tudósok valának az *Isteni* dítséretben; Atália azonnal ruháit kezdé szaggatni magán, és monda: Pártolás vagyon, pártolás! (*f*) 2*Kir.* 23: 3.

14. Ki-küldé pedig Jójada Pap a' Századosokat, a' seregek' Hadnagyit, mondván nékik: (*g*) Engedjétek, hogy menjen-ki a' rendek között, és valaki utánna menne; fegyverrel megöletessék. Mert ezt mondja vala a' Pap: Ne öljétek-meg ötet az Úr' Házában. (*g*) 2*Kir.* 11: 15.

15. Adának azért néki helyet, hogy ki-mehetne, és mikor bé-jutott vólna a' Király' háza felé a' lovaknak kapuján; ott vágák-le ötet.

16. Szövetséget tön pedig Jójada, ő maga között, a' nép között, és a' Király között, hogy ők az Úr' népei lennének.

17. Bé-méne azért mind a' sokaság a' Baál' házába, és azt el-rontá, és annak mind óltárit 's mind bálványit egybe-töré; Mittánt pedig, a' Baál' Papját, az óltárok előtt ölék-meg.

18. És helyekre állatá Jójada a' tiszteket az Úr' Házában, mellyeket bíztak vala a' Papokra és Lévitákra, kiket Dávid el-rendelt vala az Úr' Házában, hogy áldoznának egészen égő-áldozatokkal az Úrnak, a' mint a' Móses Törvényében meg-írattatott, nagy vígasággal és énekszóval, a' Dávid rendelése szerént.

19. Helyekre állatá az (*h*) ajtón-állókat-is az Úr' Házának kapuira, és semmi dologbanvaló tisztátalan bé nem mehet vala.

(*h*) 1*Krón.* 26: 1-19.

20. Azután maga mellé vévé a' Századosokat, és a' Fő-urakat, mind azokkal egygyetemben, a' kik a' köségen uralkodnak vala, és mind a' föld' népét; és ki-vivé a' Királyt az Úr' Házából, és bé menének a' Király' Házának nagyobbik kapuján: és helyhezteték a' Királyt a' királyi székben.

21. Nagy örömben lőn azért a' földnek minden népe, és a' város-is meg-nyúgovék; minekutánna Atáliát meg-ölék fegyverrel.

XXIV. RÉSZ.

Joás jól kezdi 's rosszúl végezi.

1 Hét (*a*) esztendős vala Joás, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jérusálemben negyven esztendeig; az ő annyának neve Sibia vala, Bersebabéli.

(*a*) *r.* 13: 1, 11. 2*Kir.* 12: 1.

2. És tselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada Papnak tellyes életében.

3. Vön pedig néki Jójada ket feleséget, és nemze fiakat és leányokat.

4. Ezek után végezé magában Joás, hogy az Úr' Házát meg-építené.

5. És öszve-hívatá a' Papokat, és a' Lévitákat, és monda nékik: Menjetek-el a' Júda' városira, és szedjetek az Izráel' népétől fejenként pénzt, hogy esztendőnként a' ti Istentek' Házát építsék-meg; ti pedig e' dologban hamar el-járjatok. És nem sietének a' Léviták.

6. Ezokáért hívatá a' Király Jójadát, a' Papi fejedelmet, és monda néki: Miért nem kénszerítetted a' Lévitákat, hogy bé-hoznák Júdából és Jérusálemből az ajándékot, mellyet *rendelt* Móses, az Úr' szolgája, és az Izráelnek Gyülekezete, a' Gyülekezetnek Sátorához?

7 Mert amaz Istentelen Atália (*b*) és az ő fiai el-pusztították az Isten' Házát, és az Isten' Házához rendeltetett jószágot a' bálványokra költötték. (*b*) *r.* 22: 3, 10.

8. És mikor parantsolt vólna a' Király; szerzének egy (*c*) ládát, mellyet le-tévének az Úr' Házának kapuja előtt. (*c*) 2*Kir.* 12: 9.

9. És meg-hírdeték Júdában és Jérusálemben, hogy hoznák-el az Úrnak az ajándékot, mellyet az Isten' szolgája. Móses (*d*) *rendelt vólt*, és parantsolt a' pusztában az Izráelnek.

(*d*) 2*Mós.* 30: 12-15.

10. Akkor nagy örömmel minden Fejedelmek és az egész köség hozának, és hányának *pénzt* a' ládába, míglen meg-telnék.

11. Lőn pedig, mikor a' ládát vinnék a' Király' gondviselőjéhez a' Léviták által, (mert mikor látták, hogy a' pénz sok vólna, a' Királynak Iró deákja, a' Fő Papnak választott emberével szembe lészen vala,) hogy meg-üresítenék a' ládát, azután ismét helyére teszik vala azt: És ezt mivelik vala minden napon, és nagy summa pénzt gyűjtének.

12. És adá azt a' Király és Jójada az Úr' Háza körül-való munkás szolgálatnak gondviselőjének: és fogadának fa-vágókat, és átsokat,

kat, az Úr' Házának meg-épitésére, vas és réz miveseket-is az Úr' Házának meg-erősítésére.

13. Munkálkodának azért a' mivesek, és az ő kezek által a' romlások meg-épülének, és helyére állaták az Úrnak Házát az elébbeni állapotja ſzerént, és meg-erősíték azt.

14. Mikoron pedig el-végezték vólna; vivék a' Királynak és Jójadának eleibe a' maradék pénzt, mellyből tsinálának az Úr' ſzolgálatjához-való edényeket, *ugy-mint* temjénezőket, kalánokat, arany és ezüſt edényeket: És áldoznak vala égő áldozatokkal ſzüntelen az Úrnak Házában Jójadának (*e*) tellyes életében (*e*) *r.* 23: 18-20.

15. Meg-vénhedék pedig Jójada, és meg-elégedvén életével meg-hala: Száz harmintz eſztendős korában hala-meg.

16. És el-temeték őtet a' Dávid' városában, a' Királyok között, mivelhogy kedves dolgot tselekedett vólna Izráelben, mind Iſtennel 's mind az ő Házával.

17. Minekutánna pedig meg-hala Jójada, eljövének a' Júda' Fejedelmi, és térdet-fejet hajtának a' Király előtt: és a' Király engede nékik.

18. És hátra-hagyván az ő attyaik' Urának Iſtenének Házát, ſzolgálának a' berkeknek: és *azokban-való* (*f*) bálványoknak, melly vétekért lőn az *Úrnak* Júdára és Jérusálemre igen nagy haragja. (*f*) *r.* 21: 11.

19. És külde az Úr hozzájok Prófétákat, hogy azok által magához hívatná őket, kik bizonyságot tevének nékik, de ugyan nem fogadák.

20. Az Iſten' lelke pedig fel-indítá Zakariást, a' Jójada Pap' fiát, és fel-álla magas helyen a' nép között, és monda nékik: Ezt mondja az Iſten: Miért hagyátok hátra az Úrnak parantsolatit? Nem haſználtok vélé; mivelhogy hátra hagytátok az Urat, ő-is hátra hágy-titeket.

21. Azok pedig reája támadván, ugyan ott az Úr' Háza' pitvarában (*g*) meg-kövezék őtet a' Király' parantsolatjából. (*g*) *Máth.* 23: 35.

22. És nem emlékezék-meg Joás Király a' jó tételről, mellyel annak attya, Jójada vala ő hozzá éltében, hanem meg-öleté a' fiát; Mikor pedig meg-halna, ezt mondá: Láſsa-meg az Úr, és ítélje-meg!

23. Lőn pedig az eſztendő forgásában (*h*) a' Siriabéli *Király*' hada fel-jöve ő ellene, és méne Júdára és Jérusálemre, és mind egygyig el-veſztéke a' népnek Fejedelmit a' nép közzül, és az egéſz ragadományt küldék Damaskusba a' Királynak. (*h*) 2*Kir.* 12: 17, 18.

24. Mert noha kevés emberekkel jött vala reájok a' Siriabéli had; mindazáltal az Úr kezekbe adá a' ſzámtalan ſok népet: mivelhogy az ő attyaiknak Urát Iſtenét el-hagyták vólna; Joáſon-is boſzſzút állának.

25. És mikor tőle el-mentek vólna, és hagyták vólna őtet nagy betegségekben; pártot-ütének ellene az ő ſzolgái, a' Jójada Pap fiának hallááért, és meg-ölék őtet ugyan ágyában: És minekutánna meg-holt vólna, el temeték őtet a' Dávid' városában; de nem temeték őtet a' Királyok' koporsójában.

26. Ezek támadtak vala pedig reája: Zabád, az Ammonbéli Simeát aſzſzony' fia, és Józabád, a' Moábbéli Simrith' fia.

27. Az ő fiainak pedig ſzámok, és a' ravás-ſzedés, *melly ő idejében lett*, az Iſten' Házának-is meg-épitése; ímé meg-vagynak irattatva a' Királyokról (*i*) való könyvben: Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Amáſia.

(*i*) 1*Kir.* 12: 1-18.

XXV. RÉSZ.

Amáſia' orſzáglása Júdában.

1 Huſzon-öt (*a*) eſztendős korában kezdett vala Amáſia uralkodni, és huſzon-kilentz eſztendeig uralkodék Jérusálemben: az ő annyának neve Jéhoaddán vala, Jérusálemből-való. (*a*) 2*Kir.* 14: 1, 2, 's *a' t.*

2. És kedves dolgot tselekedék az Úr előtt; de nem tiſzta ſzívvel.

3. Lőn pedig azután, hogy orſzágában meg-erősödék; meg ölé az ő ſzolgáit, kik a' Királyt, az ő (*b*) attyát meg-ölték vala. (*b*) *r.* 24: 25, 26.

4. De azoknak fiaikat meg nem öleté; hanem a' ſzerént tselekedék, a' mint a' Törvényben, a' Móses' könyvében meg-vagyon irattatva, mellyben az Úr igy parantsolt vólt, mondván: (*c*) Meg ne öletteſsenek az atyák a' fiakért, és a' fiak is meg ne öletteſsenek az atyákért; hanem ki-ki az ő saját bűnéért öletteſsék-meg.

(*c*) 5*Mós.* 24: 16. 2*Kir.* 14: 16.

5. Öſzve-gyüjté annakfelette Amáſia a' Júda' népét, és válaſzta ő közzülök az atyáknak házok-népei ſzerént egéſz Júdában és Bénjáminban Ezeredeſeket és Századoſokat: és meg-ſzámlálá őket húſz eſztendősöktől fogva, és a' kik fellyebb valának, és találá azok közzül válogatott fegyver-foghatókat, kopjásokat és paiſoſokat, három-ſzáz ezeret.

6. Annakfelette bérle az Izráeliták közzül ſzáz ezer erős férjfiakat, ſzáz tálentom ezüſtbe.

7. El-jöve pedig az Iſten' embere ő hozzája, mondván: Oh Király! az Izráel' népe te veled el ne menjen; mert az Úr nem léſzen az Izráellel, *tudni-illik* az Efraimnak minden fiaival.

8. Ha pedig *kétes vagy benne;* ám menj-elő, kéſzülj a' viadalhoz: de ugyan meg veret Iſten tégedet az ellenség előtt; mert Iſten' hatalmában vagyon mind a' ſegítség, mind a' meg-veretés.

9. Akkoron mónda Amáfia az Iſten' emberének: Mit miveljünk a' ſzáz tálentom ezüſt felől, a' mellyet *immár* meg-adtam az Izráel' népének? és felele az Iſten' embere: Az Úr tenéked annál fokkal többet adhat.

10. Ki-válaſztá azért azokat Amáfia, a' kik Efraimból jöttek vala ő hozzája, hogy mennének helyekre. Melly dologért igen meg-haragvának a' Júda' népére, és meg-térének helyekre nagy búsúlva.

11. Amáfia pedig meg-bátorodván, ki-indítá népét, és méne a' sós (*d*) völgybe, és meg-vere a' Séir' fiai közzül tíz ezeret.(*d*) *r.* 20:10.21:9-10

12. Ismétlen a' Júda' fiai tíz ezer elevent fogának, kiket vivének egy magas kő-ſzikla' tetejére, és onnan nyakra-főre le-taſzigálák őket, és mind el-ſzakadozának.

13. A' melly ſereget pedig meg-térített vala Amáfia, hogy ő véle ne mennének a' hadba; Júdának városira ütének Samariától fogva mind Beth-hóronig: és le-vágván három ezeret azok közzül, nagy ſok nyereséget vivének-el.

14. Lőn azután, hogy Amáfia meg-tére az Edomitáknak(*e*)meg-verésekből; a' Séir' fiainak Istenit el-hozá, és Iſten gyanánt tiſztelé azokat, kik előtt magát meg-hajtja vala, és azok előtt jó illatot téſzen vala. (*e*) 2*Sám.* 5:12.

15. Ezokáért meg-haraguvék az Úr Amáfiára, és botsáta Prófétát hozzája, és monda néki: Miért imádád annak a' népnek Iſtenit, kik meg nem ſzabadíthaták az ő népeket a' te kezedből?

16. Lőn pedig, mikor ekképpen ſzóllott vólna ő-neki, monda a' *Király* néki: Vallyon tanátsosa vagy-é-te a' Királynak? Hallgaſs; mert gonoſzúl járſz. Meg-ſzűnék azért a' Próféta, minekutánna ezt mondotta vólna: Látom, hogy az Iſten el-akar téged' veſzteni; mivelhogy ezt miveléd, és tanátsomat nem fogadád.

17. Amáfia pedig, a' Júda' Királya tanátsot tartván, követet külde Jóáshoz (*f*) a' Joachász' fiához, ki Jéhunak fia vala, az Izráel' Királlyához mondván: Noſza ſzálljunk ſzembe egymáſsal! (*f*) 2*Kir.* 14:9,10.

18. Akkoron Joás, az Izráel' Királlya illyen válaſzt tőn Amáſiának, a' Júda' Királlyának: A' Libánus' hegyén-való tövis kulde a' Libánuſon-való tzédrus-fához, hogy ezt mondanák: A' te leányodat add az én fiamnak feleségül; azonközben azon el-menvén egy fene-vad, melly a' Libánuson lakik vala, el-tapodá azt a' töviset.

19. Te magadban így gondolkodtál: Megverém az Edomitákat; azért fúvalkodtál-fel magadban, hogy ditsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért ſzerzeſz magadnak veſzedelmet, hogy mind te's mind Júda el-veſzſzen *általam?*

20. De ugyan nem nyúgható Amáfia; mert Iſten el-végezte vala, hogy *az ellenség'* kezébe adná őtet; mivelhogy az Edomitáknak Iſtenit imádták vólna.

21. Fel-indúla azért Joás, az Izráel' Királlya, és ſzembe ſzállának egymáſsal, ő, és Amáfia, a' Júdának (*g*) Királlya Bethsémesnél, melly Júdában vagyon. (*g*) *Jós.* 15:1,10.

22. És Júda meg-veretteték az Izráeltől, és ki-ki mind ſzalada az ő sátorához.

23. Amáſiát pedig, a' Júda' Királlyát, a' Joás' fiát, ki Joachász' fia vólt, Joás, az Izráel' Királlya el-fogá Beth-sémesben, és vivé őtet Jérusálembe, és Jérusálemnek kő-falát (*h*) le-töré az Efraim' kaputól fogva mind a' ſzegeletnek kapujáig négyſzáz ſingnyire. (*h*) 2*Kir.* 14:13. *r.* 32:5.

24. És mind az aranyat, mind az ezüſtöt, és minden-féle edényeket, a' mellyek találtatának az Iſten' Házában az Obed-Edom' (*i*) bírtoka alatt, és a' Király' házának kintsei között, a' fő fő népeknek fiaival egygyetemben mind Samariába vivé. (*i*) 1*Krón.* 26:15.

25. Éle pedig Amáfia, a' Joás' fia, a' Júda' Királlya, minekutánna meg-hala Joás, a' Joachász' fia, az Izráel' Királlya, tizen öt eſztendeig.

26. Az Amáſiának pedig több lett dolgai elsők, és utólsók, avagy nintsenek-é meg-írattatva a' Júda' és az Izráel' Királlyinak könyvökben?

27. Mert attól fogva, hogy Amáfia az Úrtól el-ſzakada, mikor Jérusálemben ellene támadtak vólna; Lákisba ſzalada: és küldének utánna Lákisba, és ugyan ott meg-ölék őtet.

28 És el-hozák onnét lovakon, és el-temeték őtet az ő (*k*) attyai között Júdának városában. (*k*) 2*Kir.* 12:21. *r.* 24:25.

XXVI. RÉSZ.

Uzziás Király' orſzágldsa Júddban.

1 Akkor elő-hozván az egéſz Júda' nemzetsége Uzziást, (*a*)ki tizen-hat eſztendős vala, Királlyá-

rállyá tévék ötet az ő attya helyett, Amáfia helyett. (*a*) 1*Kir.* 14: 21, *'s a' t.*

2. Ez épité-meg Elótot, mellyet Júdának megvön, mine kutánna *Amáfia* Király meg-hólt vólna az ő attyaival egybe.

3. Tizen-hat (*b*) eſztendős korában kezdett vala uralkodni, és ötven-két eſztendeig uralkodék Jérusálemben; az ő annyának neve Jekólia vala, Jérusálemből-való..

(*b*) 2*Kir.* 15: 2, 3, *'s a' t.*

4. És tselekedék az Úr előtt kedves dolgot, mind a' ſzerént, a' mint az ő attya, Amáfia tselekedett vala.

5. És kereſi vala az Iſtent Zakariás *Próféta'* (c) idejében, ki az Iſteni látásokban tudós vala; valamíg pedig az Urat keresé, jó elő-menetelt adott néki Iſten. (*c*) *r.* 24: 2, 14, 22.

6. Mert ki-menvén, hadakozék a' Filiſtéusok ellen: és a' Gáth' kerítését, a' Jabné' kerítését, és az Asdód' kerítését le-töré, és épite városokat Asdódban, és a' Filiſtéusok' tartományában.

7. És meg-ſegéllé ötet az Iſten a' Filiſtéusok ellen, és az Arabiabéliek ellen, kik lakoznak vala Gúr' mezején, és Hameunimban.

8. (*d*) Adának az Ammoniták-is Uzziásnak ajándékot, és ki-méne az ő híre-neve ſzintén Égyiptomig; mert felette igen fel-nevekedett vala az ő hatalma- (*d*) *r.* 27: 5.

9. Mert épite Uzziás tornyokat (*e*) Jérusálemben a' ſzegelet kapunak felette; a' völgy kapuja' felett, és a' ſzegeletek felett, és igen megerősítteté azokat. (*e*) *Néh.* 3: 13.

10. A' puſztában-is tornyokat rakata, és ſok kútakat ása; mert ſok nyája vala mind a' völgyekben, mind a' tér-földön, és majorkodó ſzolgái, vintzelléri a' hegyekben, és a' Kárméluson; mivelhogy a' majorkodásnak ſzeretője vala.

11. Vala pedig Uzziásnak hadakozó népe-is, hartzra ki-melhető ſeregenként, a' ſzerént, a' mint meg-vólt ſzámláltatva a' Jéhiel, Iródeák által, és a' Maaséja, Tiſzt-tartó által, a' Hanániás' parantsolatjából, ki *vala* a' Király' Fejedelmi közzül egy.

12. A' tselédek' Fejedelminek mindeneſtől fogva-való ſzámok, az erőſsek közzül, két ezer és hat ſzáz vala.

13. És ezeknek birodalmokban valának igen erős hadakozók három (*f*) ſzáz ezeren, hét ezeren és öt ſzázan, kik vitézi módon forgolódnak vala, hogy a' Királyt meg-ſegéllenék ellenſégi ellen. (*f*) *r.* 25: 5.

14. Kéſzíte pedig az ő hadának Uzziás paiſokat, kopjákat, ſisakokat, páncélokat, íveket, és parittyába-való köveket.

15. Kéſzíte annakfelette Jérusálemben nagy meſterséges hadakozó ſzerſzámokat, mellyek lennének a' tornyok' tetejében, és a' kő-falnak ſzegeletin, nyilaknak és nagy köveknek ki-hajigálásokra. És az ő híre-neve minden-felé kiméne; mivelhogy tsuda-képpen forgatná magát, míglen *igen* meg-erősödnék.

16. Mikoron pedig immár ekképpen meg-erősödött vólna; magában fel-fúvalkodék, míglen magát meg-fertéztetné: és vétkezék az ő Ura Iſtene ellen; az Úr' Templomába bé-méne, hogy a' füſtölő óltáron füſtölne.

17. Bé-méne pedig ő utánna (*g*) Azáriás Pap, és ő-véle az Úr' Papjai nyóltzvanon igen erősek. (*g*) 1*Krón.* 6: 10.

18. És ellene állának Uzziás Királynak, és mondának néki: Uzzia! nem te dolgod az Úrnak füſtölni, hanem (*h*) az Áron Pap' fiaié, kik arra ſzenteltettek: Menj-ki e' ſzent-helyből; mert igen vétkezél: tiſzteſségedre ſem léſzen az Úr Iſtentől. (*h*) 2*Mós.* 28: 1. 30: 7.

19. És meg-haraguvék Uzziás, kinek kezében vala a' füſtölő ſzerſzám, hogy füſtölne: és mikor *ekképpen* haragudnék a' Papokra; bél-pokloſság támada a' homlokán ugyan a' Papok előtt az Úr' Házában, a' füſtölő óltár előtt.

20. És mikor tekíntett vólna ő reája Azáriás, a' fő-Pap, és ő-véle mind a' több Papok; láták a' bél-pokloſságot az ő homlokán, és hamar elűzék ötet onnét, és kénſzeríték ki-menni; mert az Úr meg-verte vala őtet.

21. És (*i*) lőn Uzziás Király mind halála napjáig bél-poklos: és lakik vala egy magának-való ſzabados házban *mint* bél-poklos; mert az Úr' Házából ki-vettetett vala. Jótám pedig, az ő fia bírja vala a' Király' házát, és ítéletet téſzen vala a' föld' népének. (*i*) 2*Kir.* 15: 5.

22. Uzziásnak pedig első és utólsó dolgait meg-írta (*k*) Esaiás Próféta, az Amós' fia.

(*k*) *Esa.* 6: 1.

23. És meg-hala Uzziás az ő attyaival egybe: és el-temeték ötet az ő attyai között, a' Királyok' temető mezején; mert ezt mondják vala felőle: Bél-poklos vólt. És uralkodék Jótám az ő fia ő helyette.

XXVII. RÉSZ.

Jótám uralkodik, és győzedelmeskedik.

1 Huſzon-öt eſztendős vala Jótám mikor uralkodni kezde, és tizen-hat eſztendeig

deig uralkodék Jérusálemben: az ő annyának neve Jéruſa vala, a' Sádók' leánya.

2. És tselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint ſzintén az ő attya Uzziás tselekedett vala, tsak-hogy az Úr' Templomába bé nem mégyen vala; de a' köſség még vétkezik vala.

3. Ő épité-meg az Úr' Házának felső kapuját; a' vár' kerítésén-is ſokat építe.

4. Annakfelette a' Júda' hegyes földén városokat építe, és a ſzép ligetes erdőkön palotákat és tornyokat rakata.

5. Ő-is hadakozék az Ammon' fiainak Királlyok ellen, kiket meg-vere: és adának néki az Ammon' fiai azon eſztendőben ſzáz tálentom ezüſtöt, és tíz ezer véka búzát, tíz ezer véka árpát-is. Ezt fizették ő-néki az Ammon' fiai a' második és harmadik eſztendőben-is.

6. Meg-erősödék azért Jótám; mert az ő útait viſeli vala az ő Ura Iſtene előtt.

7. Jótámnak (*a*) pedig több dolgait, minden hadakozáſit és útait, ímé meg-írták az Izráel' és a' Júda' Királlyinak könyvökben. (*a*) 2*Kir.* 15: 32.

8. (*b*) Huſzon-öt eſztendős korában kezdett vala uralkodni, és tizen-hat eſztendeig uralkodék Jérusálemben. (*b*) 2*Kir.* 15: 33. *v.* 1.

9. És el-aluvék Jótám az ő attyaival, és eltemeték őtet a' Dávid' városában: és uralkodék Acház, az ő fia ő helyette.

XXVIII. RÉSZ.

Az iſtentelen Acház ſokképpen büntettetik; de még ſem jobbúl meg.

1 Húſz eſztendős vala Acház, mikor uralkodni kezde (*a*) és tizen-hat eſztendeig uralkodék Jérusálemben, és nem tselekedék kedves dolgot az Úr előtt, a' mint Dávid, az ő attya.

(*a*) 2*Kir.* 16: 1-19.

2. Hanem jára az Izráel' Királlyainak (*b*) útjokon, és öntött *bálványokat* tsináltata a' Baál' tiſztelségére. (*b*) 1*Kir.* 12: 28. *'s a' t.*

3. Annakfelette temjéneze-is a' Hinnom' fiának völgyében; fiait-is meg-égeté tűzben a' Pogányoknak útálatoſságok ſzerént, kiket az Úr az Izráel' fiai elől ki-űzött vala.

4. Áldozék, és temjéneze a' hegyek' tetején-is, a' halmokon-is, és minden zöld fa alatt.

5. Ezokáért az ő Ura Iſtene adá őtet (*c*) a' Siriabéli Király' kezébe, és őtet igen meg-verék, és fogva vivének ő-tőle ſok foglyokat, kiket Dama kusba vivének: Annakfelette az Izráel' Királlya' kezébe is adattaték, és az-is őtet igen meg-veré. (*c*) *Esa.* 7: 1.

6. Mert Pékah, (*d*) a' Remália fia, a' Júdában egy nap le-vága ſzáz húſz ezer embert, mind az erőſsét; mivelhogy az ő eleiknek Urokat Iſteneket hátra-hagyták vala. (*d*) 2*Kir.* 16: 5-8.

7. Annakfelette az Efraimbéli hatalmas Zikri meg-ölé Maáſiát, a' Király' fiát: Azrikámot-is, az ő házának gondviselőjét: Elkanát is, ki a' Király után második vala.

8. Fogva vivének ismét az Izráel' fiai az ő (*e*) attyokfiai közzűl, két ſzáz ezer aſzſzonyiállatot, fiakat, leányokat, és nagy ſok jószágot kóborlának-el ő-tőlök: és azzal a' nyereséggel mennek vala Samariába. (*e*) *r.* 25: 21-24.

9. Vala pedig *Samariában* az Urnak Prófétája, kinek neve Obed: ki eleibe menvén a' hadnak, a' melly Samariába mégyen vala, monda a' hadnak: Imé, mivelhogy a' ti atyáitok' Urának Iſtenének haragja a' Júda ellen fel-gerjedett; azért adta őket kezetekbe: és ti *ſokat* levágátok közzülök a' ti nagy búsúlástokban, melly ſzintén (*f*) az égig fel-hata. (*f*) *Esd.* 9: 6.

10. És immár moſt arról gondolkodtok, hogy a' Júdának és Jérusálemnek fiait magatok alá veſsétek, hogy néktek ſzolgáitok és ſzolgálóleányitok légyenek; Avagy nem téſzitek é ezzel magatokat a' ti Uratoknál Iſtenteknél bűnösökké?

11. Azért halljátok-meg ſzómat, vigyétek viſzſza a' ti atyátokfiai közzűl-való foglyokat, kiket ide hoztatok; mert ha ezt nem mivelitek, az Úrnak nagy haragja *léſzen* rajtatok.

12. Akkor fel-kelének az Efraimból-való Fő rendeknek férjfiai, *tudni-illik*, Azáriás, a' Jóhanán' fia, Berékiás, a' Meſillemót' fia, Ezékiás, a' Sallúm' fia, és Amása, a' Hadlai' fia, azok ellen, kik a' viadalból jőnek vala.

13. És mondának nékik: Ne hozzátok ide bé a' foglyokat; mert felette igen nagy bűn léſzen ez, a' mit akartok mivelni, és ezzel a' mi bűneinket és vétkeinket meg-ſokaſítjátok; mert *ennélkül-is* ſok bűnünk vagyon: és az Úrnak haragja *vagyon* Izráelen.

14. A' had azért a' foglyokat, és a' nyereséget ugyan ott el-hagyák a' Fejedelmek előtt, és az egéſz gyülekezet előtt.

15 És fel-állának a' meg-neveztetett ſzemélyek, és fogák a' foglyokat, és a' kik mezítelenek valának közzülök, fel-öltözteték a' nyereségből; fel-öltözteték, *mondom*, azokat, ſarukat-is adának lábaikra: ételt és italt-is adának nékik; meg-is kenék őket, és el-vivék ſzamarakon a' betegeseket: és vivék őket (*g*) a' palma-fáknak vá-

roſá-

rosába, Jérikóba az ő attyokfiaihoz: azután ők meg-térének Samariába. (*g*) 5*Mós.* 34:3.

16. Az' időben külde (*h*) Acház Király az Assiriabéli Királyhoz, hogy lennének néki segítséggel. (*h*) 2*Kir.* 16: 7-10.

17. Mert még az (*i*) Edoméusok-is el-jöttek vala, és a' Júda' népe közzül *sokat* le-vágának, és rabokat fogának. (*i*) *r.* 21: 8, 10.

18. A' Filistéusok-is mind el-lepék a' lapátzon-való városokat, és Júdának Dél felől-való részét, és meg-vévék Bethsémest, Ajalont, Gederótot, Sókót-is, és annak faluit: Timnát és annak faluit: Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala.

19. Mert az Úr meg-alázta vala Júdát Acházért, az Izráel' Királyáért; mert a' Júdát el-hajtotta vala, hogy vétkeznék az Úr ellen.

20. El-jöve azért ő hozzá Thilgát-Pilnéser, az Assiriának Királya; ki őtet meg-szorongatá, és nem erősíté őtet.

21. Mert Acház az Úr' Házát, a' Királyét, a' Fejedelmekét (*k*) meg-fosztá, és az Assiriabéli Királynak adá *ajándékon;* de ugyan nem lőn segítséggel néki. (*k*) 2*Kir.* 16: 8.

22. Valamikor pedig *az Úr* őtet meg-szorongatja vala; annál inkább vétkezik vala az Úr ellen: ugyan az vala Acház Király.

23. Mert (*l*) a' Damaskusbéli Isteneknek áldozik vala, a' kik őtet meg verték vala, ezt mondván: Mivelhogy a' Siriabéli Királyoknak Isteni *igen* segéllik őket; azért én-is azoknak áldozom, hogy segélljenek engemet-is: holott mind néki, mind az egész Izráelnek azok voltak romlásokra. (*l*) *r.* 25: 14. *Hab.* 1: 11.

24. És öszve-hordá Acház az Isten' Házának edényit, és (*m*) öszve töré az Isten' Házának edényit, és az Úr' Házának ajtait bé-zárlá, és oltárokat raka magának Jérusálemnek minden szegeletiben. (*m*) 2*Kir.* 16: 17.

25. Júdának minden városiban-is építe oltárokat, hogy az idegen Isteneknek temjénezne: és az ő attyainak Urát Istenét ekképpen haragra fel-ingerlé.

26. Az ő több dolgai pedig, és útai, mind elsők, mind utólsók, ímé meg-vagynak írattatva a' Júda' és az Izráel' Királlyainak (*n*) könyvökben. (*n*) 2*Kir.* 26: 1-20.

27. Meg-hala pedig Acház az ő attyaival, és el-temeték őtet Jérusálem' városában; mert nem (*o*) vivék őtet az Izráel' Királlyainak koporsóikba: És uralkodék az ő fia, Ezékiás ő helyette. (*o*) *r.* 24: 16, 25.

XXIX. RÉSZ.

Ezékiás kegyesen uralkodik Júdában.

Ezékiás kezde uralkodni, mikor vólna (*a*) huszon-öt esztendős, és uralkodék huszonkilentz esztendeig Jérusálemben: az ő annyának neve vala Abija, a' Zakariás' leánya. (*a*) 2*Kir.* 18: 1-10.

2. És tselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mind a' szerént, a' mint Dávid, az ő attya (*b*) tselekedett vala. (*b*) 1*Kir.* 15: 5.

3. És az ő királyságának első esztendejében, az első hónapban, meg-nyitá az Úr' Házának ajtait, és azokat meg újjíttatá.

4. És egybe-hívatá a' Papokat 's a' Lévitákat, és öszve-gyűjté őket a' Nap-kelet felől-való útzában,

5. Mondván nékik: Halljátok-meg szómat Léviták! Mindjáráft magatokat szenteljétek-meg, a' ti atyáitok' Urának Istenének Házát-is szenteljétek meg, és minden undokságot a' szent-helyről hordjatok-ki.

6. Mert igen vétkeztek a' mi atyáink, és a' mi Urunk Istenünk előtt gonoszt tselekedvén hátra-hagyták őtet, és az Úr' Sátorától el-fordúlván, háttal fordúltanak ő hozzá.

7. A' tornátz' ajtait-is bé-zárták, a' szövétneket-is meg-oltották, a' temjénezést-is el-hagyták: és nem áldoztak égő-áldozattal az Izráel' Istenének a' szent-helyen.

8 És (*c*) ezért vólt az Úrnak *illyen* nagy haragja a' Júdán és Jérusálemen: és adta vólt őket rabságra és pusztúlásra, és süvöltésre, a' mint ti magatok-is látjátok. (*c*) *r.* 28: 6, 9.

9. És ímé a' mi atyáink fegyver miatt húllottak el, fiaink, leányink és Feleségink fogságba vitettenek e' dologért.

10. Mostan *azért én* el-végeztem magamban, hogy az Izráelnek Urával Istenével szövetséget szerezzek, hogy haragját tőlünk el-fordítsa.

11. Szerelmes fiaim! mostan ne tévelyegjetek; mert az Úr titeket (*d*) el-választott, hogy ő előtte állván ő-néki szolgáljatok: hogy szolgái légyetek ő-néki, és *ő előtte* jó illatot szerezzetek. (*d*) 2*Mós.* 28: 1, 2. 4*Mós.* 3: 6-12. 8: 24. 18: 2.

12. Fel-kelének azért a' Léviták, Máhát, az Amásai' fia, Jóel, az Azárja' fia, kik Kéhátiták valának: a' Mérári' fiai közzül pedig, Kis, az Abdi' fia, és Azária, a' Jehalélel' fia: és a' Gersoniták közzül Jóah, a' Zimma' fia, és Eden, a' Jóah' fia.

13. Az Elisáfán' fiai közzül, Simri és Jéhiel: az Asáf' fiai közzül Zakariás és Mattánia.

14. A' Hémán' fiai közzül-is Jéhiel és Simei: a' Jédutun' fiai közzül Semája és Uzziel.

15. Öszve-gyüjték az ő attyokfiait-is, kik meg-szenteltetvén, bé-menének a' Király' parantsolatja szerént az Úrnak dolgaira, az Úr' Házának meg-tisztitására.

16. Mert bé-menvén a' Papok az Úr' Házának belső részébe, hogy azt meg-tisztítanák; ki-hordának *belőle* minden rútságot, mellyet az Úr' Templomában találának, az Úr' Házának pitvarába: honnét fogadák a' Léviták, hogy ki-hordanák a' Kedron' patakába.

17. El-kezdék pedig a' meg-szentelést az első hónapnak első napján, és nyóltzad' napon azután bé-menének az Úr' Házának tornátzába, es meg-szentelék az Úr' Házát nyóltzad' napig, úgy, hogy azon első hónapnak tizen-hatodik napján el-végeznék.

18. Bé-menének azért Ezékiás Királyhoz, és mondának: Meg-tisztítottuk mindeneftől az Úr' Házát, az egészen égő-áldozatnak óltárát-is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a' szent asztalt-is minden szerszámival.

19. Minden egyéb szerszámokat-is, mellyeket Acház az ő királyságában el-hagyott vólt, mikor *Isten ellen* vétkezett vólna, meg-készítettünk, és meg-szenteltünk; és imé mind az Úr' óltára előtt vagynak.

20. Jó reggel azért fel-kele Ezékiás Király, és öszve-gyüjté a' városbéli Fejedelmeket, és fel-méne az Úr' Házába.

21. És vivének-fel hét tulkot, és hét kost, hét bárányt, és hét ketske-bakot a' bünért-való áldozatra az (*e*) országért, a' Szent-hajlékért, és Júdáért: és meg-parantsolá az Áron' fiainak, a' Papoknak, hogy meg-áldoznák az Úr' óltárán. (*e*) 3*Mós.* 4:13-21.

22. Meg-ölék azért a' tulkokat, és a' Papok azoknak véreket vévén, el-hinték (*f*) az óltárra: hasonlatosképpen meg-ölvén a' kosokat, el hinték azoknak véreket az óltárra; a' bárányokat is meg-ölvén, azoknak-is véreket az óltárra hinték. (*f*) 3*Mós.* 8:14-15.

23. Utólszor elő-hozák a' bünért-való ketske-bakokat is a' Király előtt, és a' Gyülekezet előtt, és kezeket rájok tévék.

24. Minekutánna a' Papok azokat meg-ölték vólna; meg-tisztíták azoknak vérekkel az óltárt, az egész Izráelnek meg-tisztúlására; mert mind az egész Izráelért parantsolta vala a' Király, hogy lenne az egészen meg-égetendő áldozat, és a' bünért-való áldozat.

25. És hagyá a' Lévitákat az Úr' Házában tzimbalmokkal, náblumokkal és hegedükkel, a' Dávidnak, (*g*) és Gádnak, a' Király' Prófétájának, és a' Nátán Prófétának parantsolatjok szerént; mert ez az Úrtól vólt meg-mondatva az ő Prófétái által. (*g*) 1*Krón.* 23:5. 25:1.

26. Elől-állának azért azok (*h*) a' Léviták a' Dávid' zengő szerszámival; a' Papok-is a' trombitákkal. (*h*) 4*Mós.* 10. 4-10.

27. És meg-parantsolá Ezékiás, hogy egészen égő-áldozatot áldoznának az óltáron. Mikor pedig az áldozat el-kezdeték; az Úrnak trombitákkal-való éneklése-is akkor kezdeték bizonyos énekekkel, és a' Dávidnak, az Izráel' Királlyának szerszámival.

28. Azon-közbe az egész Gyülekezet imádkozik vala, mikor az énekesek énekelnének, és a' trombitások trombitálnának; mind addig, míglen az egészen égő áldozat el-végeztetnék.

29. És immár, hogy el-végezték vólna az áldozatokat, a' Király, és mindnyájan a' véle valók le-borúlván *artzal*, imádkozának.

30. És meg-parantsolá Ezékiás Király, és a' Fejedelmek a' Lévitáknak, hogy az Urat dítsérnék a' Dávid' és az Asáf Próféta' dítséretivel: kik mikor nagy örömmel dítsérték vólna *az Urat*; meg-hajtván magokat, imádák az Istent.

31. Azután szólla, és monda Ezékias: Immár a' ti szolgálatotokat az Urnak szenteltétek; azért immár jöjjetek-elő, es hozzatok áldozatokat, és hálá-adásnak áldozatit az Úr' Házába. Azért az egész gyülekezet hoza *bünért-való* áldozatokat, és hálá-adásnak áldozatit, és ki-ki az ő akaratja szerént egészen égő-áldozatokat.

32. És az áldozatra-való barmoknak számok, mellyeket a' Gyülekezet hozott vala, *e' vólt*: hetven tulok, száz kos, két száz bárány: mind ezek az Urnak egészen meg égetendő áldozatjára valók *vóltak*.

33. Egyéb áldozatra szenteltetett *barmoknak számok* ez: Hat száz tulok, három ezer juh.

34. De mivelhogy a' Papok kevesen valának, és nem valának elégségesek az áldozatra-való minden *állatoknak* el-szerzésére; annakokáért az ő attyokfiai, a' Léviták segéllének nékik, mind addig, míg azt a' munkát el végeznék, és míglen a' több Papok (*i*) magokat meg-

szen-

szentelnék; mert a' Lévitáknak szívek tisztább vala a' magok' meg-szentelésére, hogy-nem mint a' Papoknak. (*i*) *r.* 30: 45.

35. Ennekfelette az egészen égő-áldozatok bővséggel vóltak, a' hálá-adásra-való áldozatoknak kövérivel egybe, és az egészen égő-áldozatnak itali áldozatival: És ekképpen helyére állaták az Úr' Házának szolgálatját.

36. Örvendeze azért felette igen Ezékiás, és (*k*) *ő-vele* mind az egész Gyülekezet, hogy az Isten' tiszteletit helyére állatta vólna; mert igen hirtelen lőn e' dolog. (*k*) 2*Krón.* 29: 9.

XXX. RÉSZ.

Ezékiás Király Húsvétet hirdet.

1 El-küldé pedig Ezékiás az egész Izráel' *nép*éhez és Júdához; az Efraimnak és a' Manasséának íra leveleket-is, hogy jőnének-el az Úr' Házához Jérusálembe, hogy az Izráel' Urának Istenének a' Húsvéti bárányt (*a*) megkészitenék. (*a*) 2*Mós.* 12: 2-14.

2. A' Király pedig és a' Fejedelmek tanátsot tartának a' Jérusálembéli egész Gyülekezettel egybe, hogy a' Húsvétnek Innepét a' második (*b*) hónapban szentelnék-meg. (*b*) 2*Mós.* 9: 10, 11.

3. Mert azt akkor semmiképpen véghez nem vihet ék; mivelhogy a' Papok (*c*) kevesen szenteltettek vólna meg, a' nép-is nem gyült vólna fel Jérusálembe. (*c*) *r.* 29: 34.

4. És e' végezés igen tettszék mind a' Királynak, mind az egész Gyülekezetnek.

5. És ezt végezék, hogy meg-kiáltanák egész Izráelben, Bersebától fogva mind Dáig, hogy az Izráel' Urának Istenének Húsvét Innepének meg-szentelésére el-jőnének Jérusálembe; mert sok időtől fogva nem szentelték vólna meg a' szerént, a' mint a' *Törvényben* meg vólt írva.

6. El-mennének azért a' pósták a' Király' leveleivel, és a' Fejedelmekével, az egész Izráelnek és Júdának *földök*re, és a' Király' parantsolatjából ezt mondják vala: Izráelnek fiai! térjetek-meg az Ábrahámnak, Isáknak, és Izráelnek Urához Istenéhez; ő-is meg tér hozzátok, kik (*d*) meg-maradtatok az Asíriabéli Királyoknak kezektől. (*d*) 2*Kir.* 17: 6.

7. Ne-is légyetek ollyanok, mint a' ti atyáitok és atyátokfiai, kik vétkeztenek vólt az ő attyaiknak Ura Istene ellen: és el-pusztította őket, a' mint ti magatok-is látjátok.

8. Mostan meg ne keményítsétek nyakaitokat, mint a' ti (*e*) atyáitok: adjátok az Úrnak kezeteket, és bé-menvén az ő Szent-helyébe, melyet meg-szentelt örökké, szolgáljatok a' ti Uratoknak Istenteknek; és el-fordúl rólatok haragja. (*e*) 2*Kir.* 17: 13-15. 5*Mós.* 31: 27.

9. Mert hogyha ti meg-téréndetek az Úrhoz; a' ti atyátokfiai és fiaitok *kétség nélkül* kedvet találnak azoknál, a' kik őket fogva el-vitték, hogy ez ő földökre (*f*) meg-térjenek; mert igen irgalmas és kegyelmes a' ti Uratok Istentek, el sem fordítja ortzáját tőletek; ha ő hozzá meg-téréndetek. (*f*) *r.* 6: 37. 7: 12-14. *Jak.* 5: 11.

10. Mikor pedig a' pósták városról városra mennének az Efraim' és a' Manasse' földén mind Zebulonig; nevetik és (*g*) tsúfollyák vala őket. (*g*) *Ezék.* 33: 31.

11. Mindazáltal némellyek az Aser', Manasse', és a' Zebulon' nemzetségéből meg-alázák magokat, és el-jövének Jérusálembe.

12. Júdában-is ezt tselekedé az Istennek keze, adván beléjek egy akaratot, hogy engednének a' Király' parantsolatjának, és a' Fejedelmekének az Úr' beszéde szerént.

13. Sok nép gyüle azért Jérusálembe, hogy a' kovásztalan (*h*) kenyereknek Innepét megszentelnék a' második hónapban; gyüle, *mondom*, sok nép *reája*. (*h*) 2*Mós.* 12: 2-20.

14. Fel-kelének pedig, és el-ronták az óltárokat, mellyek valának (*i*) Jérusálemben, és minden temjénező óltárokat el-rontának, és a' Kedron' patakába hányának. (*i*) *r.* 28: 2-4.

15. Azután meg-áldozák a' Husvéti bárányt a' második hónak tizen-negyedik napján. Minekutánna pedig a' több (*k*) Papok és Léviták meg-pirúlván, magokat meg-szentelték vólna; egészen égő-áldozattal áldozának az Úr' Házában. (*k*) *r.* 29: 34.

16. És ki-ki mind álla az ő helyére az ő szokások szerént, és a' Mósesnek, az Isten' emberének törvénye szerént; és a' Papok a' Léviták' kezekből el-vévén a' vért, el-hintik vala azt.

17. Mivelhogy pedig nagy sokan valának, a' Gyülekezetben, kik magokat meg nem szentelték vala; azokáért a' Léviták forgolódnak vala a' Húsvéti bárányoknak meg-ölésekben, minden tisztátalanért, hogy *azokat* meg-szentelnék az Úrnak.

18. Mert nagy része a' népnek, sokan az Efraimból, Manasséból, Issakárból és Zebulonból magokat meg-nem szentelték vólt, mikor meg-ennék a' Húsvéti bárányt, nem a' szerént, a' mint meg-vólt írattatva; de könyörge Ezékiás a' sokaságért mondván: A' kegyes Úr tisztítsa-meg azt!

19. Valaki az ő szívét készítette az Úr Istennek, az ő attyai' Istenének meg-keresésére; ha szintén nem vólna-is *meg-tisztíttatva*, a' mint a' szent tisztaság *kívánná*.

20. Meg-hallgatá pedig az Úr Ezékiást, és a' népnek meg-kegyelmeze.

21. Meg-szentelék azért az Izráel' fiai, kik Jérusálemben találtatának, a' kovásztalan kenyereknek Innepét hét napig nagy örömmel, és dítsérik vala az Urat minden napon a' Léviták és a' Papok, az Úr' erejét éneklő szerszámokkal.

22. És szólla Ezékiás szívek szerént minden Lévitáknak, kik tudósok és jó szívvel valának az Úrhoz; annakokáért evének az Innepen hét napokon, áldozván hálá-adó áldozatokkal, és dítsérvén az ő attyaik' Urát Istenét.

23. Tanátsot tarta pedig az egész Gyülekezet, hogy még-is (*l*) heted' napig szentelné az Innepet: és hét napot szentelének *nagy* vígasággal (*l*) 1*Kir.* 8: 65.

24. Mert Ezékiás, a' Júda' Királlya ada a' Gyülekezetnek ezer tulkot, és hét ezer juhot: a' Fejedelmek-is adának a' Gyülekezetnek ezer tulkot, és tíz ezer juhot; a' Papok-is pedig immár nagy sokan magokat meg-szentelték vala.

25. Nagy örömben vala azért az egész Júda' Gyülekezete, a' Papok és a' Léviták, és azoknak egész Gyülekezete, a' kik Izráelből oda mentenek vala: mind az idegenek, kik az Izráel' földéről jöttek vala, mind a' Júdában lakozók.

26. És vólt nagy vígaság Jérusálemben; mert a' Dávid', Izráel' Királlya' fiának, (*m*) a' Salamonnak idejétől fogva, nem vólt ehez hasonló *Innep* Jérusálemben. (*m*) 1*Kir.* 8: 63.

27. Ezek után fel-állának a' Papok *és* a' Léviták, és meg-áldák a' Gyülekezetet: és meghallgattaték az ő szavok, és fel-hata az ő könyörgések mennybe az *Isten*' szentséges lakó-helyébe.

XXXI. RÉSZ.

Ezékiás az Isténi szolgálatnak helyére állattatását el végezi.

1 Mikor pedig immár el-végezték vólna ezeket; ki-méne *mind* az egész Izráel' népe, a' ki találtathaték Júdának városiban, és el-törék a' (*a*) bálványokat, és a' berkeket ki vágák: és el-rontá a' kápolnákat és az óltárokat egész Júdából, Bénjáminból, Efraimból és Manasséból, míglen mind el-végeznék: azután viszsza-térének az Izráelnek minden fiai, ki-ki az ő örökségébe és városiba. (*a*) 2*Kir.* 18: 4.

2. Továbbá Ezékiás a' Papokat, és a' Lévitákat el-rendelé az ő (*b*) osztások szerént, kit-kit mind az ő szolgálatja szerént, a' Papokat és a' Lévitákat a' tüzes áldozatokra, és a' hálá-adó áldozatokra, hogy szolgálnának, és hálákat adnának, és dítsérnék *az Istent* az Úr' táborának kapuiban. (*b*) 1*Krón.* 23: 24. 4*Mós.* 9: 10, 11.

3. A' Király' részét-is *el-rendelé*, hogy ő sajátjából adna a' tüzes áldozatokra, mind reggeli, mind estvéli tüzes áldozatokra, a' szombat napoknak, a' hónapoknak első napjának, az Innepeknek tüzes áldozatira, a' mint meg vólna (*c*) írattatva az Úr' Törvényében.

(*c*) 4*Mós.* 28, 29.

4. Meg-hagyá a' népnek-is, a' Jérusálemben lakozóknak, hogy meg-adnák a' Papoknak és a' Lévitáknak részeket, hogy az Úr' Törvényének *véghez-vitelében* serényebbek lennének.

5. Melly dolognak híre mikor el-ment vólna; az Izráel' fiai, a' búzának, a' bornak, az olajnak, a' méznek, és minden mezei vetésnek (*d*) tizedjét bővséggel meg-adák; és mindenből a' tizedet nagy bővséggel meg-hozák. (*d*) 2*Mós.* 23: 19.

6. Az Izráel' fiai-is, és a' Júda' *fiai*, kik lakoznak vala a' Júda' városiban, ők-is el-hozák a' barmokból és juhokból a' tizedet, és a' szent tizedeket-is, a' mellyek az ő Uroknak Istenéknek szenteltettek vala; és asztagokba rakák.

7. A' harmadik hónapban kezdék az asztagokat rakni, és a' hetedik hónapban végezékel.

8. Oda menvén pedig Ezékiás, és a' Fejedelmek, láták az asztagokat; és áldák az Urat, és az ő népét, az Izráelt.

9. Meg-kérdé pedig Ezékiás a' Papokat és a' Lévitákat az asztagok felől.

10. Kinek felelvén Azáriás (*e*) a' fő-Pap, a' Sádók' nemzetségéből-való, monda: Miólta az Úr' Házába kezdék az ajándékokat hozni; eleget ettünk, meg-is maradott sok *benne*; mert az Úr meg-áldotta az ő népét, és a' meg-maradott sokaságot-is. (*e*) *r.* 26 17-18.

11. Meg-hagyá pedig Ezékiás, hogy az Úr' Házában tsinálnának tár-házakat; és meg-tsinálák.

12. Bé-hordák azért a' 'sengéket, a' tizedeket, az *Istennek* szenteltetteket-is nagy hívséggel: és vala ezeknek gondviselője Konánia Lévita, és második ennek attyafia, Simei.

13 Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asael, Jérimót, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és

és Benája, gondviselők valának, Konániának, és ennek attyafiának, Simeinek birodalma alatt az Ezékiás Király' parantsolatjából és Azáriásából, ki az Isten' Házának *fő* Gondviselője vala.

14. A' Kóré Lévita pedig, a' Jemna' fia, ki ajtón-álló vala Nap-kelet felől, gondviselője vala az Istennek szabad akarat szerént-való ajándékinak, hogy osztogatná az Úrnak ajándékit, és a' szentséges állatokat

15. Ő mellette *valának* pedig *ezek:* Eden, Minjámin, Jésua, Semája, Amária és Sekánia a' Papok' városiban, nagy hívséggel: hogy az ő attyokfiainak az osztások szerént, mind nagynak, mind kitsinynek *egyaránt* sáfárkodnának

16. (Az ő nemzetségekben-való férjfiú magzatokon kivül, kik vólnának három esztendősök és nagyobbak,) mindennek, valaki az Úr' Házába bé-mégyen vala a' nappali szolgálatra, az ő szolgálatjok, rend-tartások, és osztások szerént,

17 *Hogy sáfárkodnának*, *mondom*, a' Papi nemzetségnek, az ő attyaiknak házok szerént; a' Lévitáknak-is, a kik húsz esztendősök, és fellyebb-valók vólnának, az ő rend-tartások és (*f*) osztások szerént. (*f*) 1*Krón.* 23: 5, 6.

18. És ezeknek nemzetségeknek, minden apró magzatjaiknak, feleségeiknek, fiaiknak, és leányaiknak, és az egész gyülekezetnek, mineknta'una a' szent állatokról-való gondviselésnek tisztibe szentelték vólna magokat.

19. Az Áron' fiainak-is, a' Papoknak az ő városaikhoz tartozó hóstátokban, minden városban *valának* bizonyos nevü emberek, hogy adnának minden férjfiú magnak részt, kik a' Papok közzül vólnának; azonképpen a' Lévitáknak-is egész nemzetségeknek.

20. És így tselekedék Ezékiás egész Júdában: A' mi jó, igaz, és állandó vala az ő Ura Istene előtt, azt miveli vala.

21. Az Úr' Háza' szolgálatjának minden dolgában pedig, mellyet el-kezdett vala, a' Törvényben és parantsolatokban keresi vala az ő Istenét: *és mivelhogy* tiszta szívéből miveli vala azt; annakokáért jó szerentsés vólt.

XXXII. RÉSZ.

Ezékiás meg-erősittetik Sénachérib ellen.

1 Ezek után, és ezeknek el-végezések után el-jöve (*a*) Sénachérib, az Asiriabéli Király, és bé-méne Júdába, és meg-szállá az erős városokat; és el-gondolá, hogy azokat letöretné, *és* magához *foglalná*.

(*a*) 2*Kir.* 18: 13. *Esa.* 36: 1.

2. Mikor pedig Ezékiás meg-látta vólna, hogy Sénachérib el-jött vólna, és Jérusálemet megakarná szállani.

3. Tanátsot tarta az ő Fejedelmivel és Fő emberivel, hogy a' város kivül-való forrásokat bé-töltenék, és segítséggel lőnek néki e' *dologban*.

4. Mert öszve-gyülvén a' sokaság, bé-dugának miden kút-fejeket, és az országnak közepin folyó patakot, mondván: Mivelhogy az Asiriai Királyok reánk jőnek; ne találjanak bőv vizet.

5. És meg-erősödvén, meg-épité a' városnak le-romlott egész kerítését, mellyen rakata tornyokat, kivül pedig más kő-falt is; a' Millótis a' Dávid' városában meg-erősíté: Ennekfelette szerze sok fegyvert és sok paist.

6. Hadnagyokat-is válogata a' hadakozó nép' közibe: és gyüjté őket magához a' város' kapujának úttzájára, és szólla ő nékik szívek szerént, ekképpen:

7. Erősek légyetek, és bátorságosok, semmit se féljetek, meg se rettenjetek az Asiriai Királytól, és a' vele-való egész sokaságtól; mert mi velünk többen vagynak, hogy nem ő-véle.

8. Ő-véle (*b*) testi erősség vagyon; mi velünk pedig a' mi Urunk Istenünk, hogy meg-segéljen minket, és mi érettünk hadakozzék. És megbátorodék a' nép ezt hallván Ezékiástól, a' Júda' Királlyától. (*b*) *r.* 16: 7, 9. *Jer.* 17: 5-8.

9. Ezek után el-küldé szolgáit Sénachérib, az Asiriai Király Jérusálembe, (ő pedig vala akkor Lákisnak ellenébe minden hadával,) Ezékiáshoz, a' Júda' Királlyához, és az egész Júdához, melly vala Jérusálemben, mondván:

10. Ezt mondja Sénachérib, az Asiriai Király: Kihez bíztok, hogy Jérusálemben maradtok a' szállásnak idején?

11. Avagy nem Ezékiás általtott-é el titeket, hogy titeket éhséggel és szomjúsággal meg-öljön, mondván: A' mi Urunk Istenünk meg-szabadít minket az Asiriai Király' kezéből?

12. Avagy nem Ezékiás vesztette-é-el az ő magasságbéli óltárait, és (*c*) meg-hagyta Júdának és a' Jerusálem' népének ezt mondván: *Tsak* egy óltár előtt imádkozzatok, és *tsak* azon temjénezzetek? (*c*) 2*Kir.* 18: 22.

13. Avagy nem tudjátok-é, mit miveltem mind én, 's mind az én atyáim e' földnek minden népeivel? Vallyon e' föld pogányainak Isteneik meg-szabadíthatták-é az én kezemből az ő földöket?

14. És vallyon mellyik vólt a' pogányoknak Ísteni közzül, mellyeket az én eleim el-veſztettek, a' ki az én kezemből az ő népét meg ſzabadíthatta vólna, hogy a' ti Ístentek-is az én kezemből titeket meg-ſzabadíthatna?

15. Moſtan azért Ezékiás titeket el ne hitessen, és ne tsalogaſſon titeket efféle *dologgal*, ne hidjetek néki; mert *ha* ſemmi népnek és országnak Ístene az ő népét az én kezemből, és az én atyáim' kezekből ki nem ſzabadíthatta; ſokkal inkább a' ti Ístenitek meg-nem ſzabadíthatnak titeket az én kezemből.

16. Ennekfelette-is az ő ſzolgái ſokat (*d*) ſzóllának az Úr Ísten ellen, és Ezékiás ellen, az ő ſzolgája ellen. (*d*) 2*Kir.* 19: 10.

17. Levelet-is (*e*) íra, az Izráelnek Urát Istenét káromláſſal illetvén, és ſzóllván ő ellene illyen módon: A' mint e' földön lakozó népeknek Ísteni meg nem ſzabadíthatták az ő népeket az én kezemből; ekképpen az Ezékiás' Ístene az ő népét kezemből ki nem ſzabadíthatja.

(*e*) 2*Kir.* 19: 14.

18. Kiáltnak vala pedig nagy fel-ſzóval 'Sidó nyelven a' Jérusálem' népe ellen, melly vala a' kerítésen, hogy őket meg-rettentenék, és meghábortanák, hogy a' várost meg-vennék.

19. És *úgy* ſzóllának a' Jérusálem' Ístene ellen, mint e' földön-való Pogányoknak Ísteneik felől, mellyek emberi kézzel tsinálttattak.

20. Akkor Ezékiás Király könyörge, és (*f*) *ő-véle* Esaiás Próféta, az Amós' fia e' *háromlásért*, és fel-kiáltának az égre. (*f*) 2*Kir.* 19: 15, 19.

21. És el-botsátá az Úr az *ő* Angyalát, ki meg-öle minden erőſſeket, a' Hadnagyot és a' Fejedelmet, az Aſsiriai Király' táborában, és nagy ſzégyennel meg-tére az ő földébe. Bé-menvén pedig az ő Ístene' kápolnájába, ugyan ott az ő ſaját fiai fegyverrel ölék-meg őtet.

22. Meg-ſzabadítá azért az Úr Ezékiást, és a' Jérusálem' népét, Sénachéribtől, az Aſsiriai Királytól, és mind a' több *ellenség*től; és el-vivé azokat, kik őtet meg-környékezték vala.

23. És ſokan ajándékokat hoznak vala Jérusálembe az Úrnak, Ezékiásnak-is, a' Júda' Királlyának drága ſzép ajándékokat: és az ő híreneve nagygyá lőn minden Pogányok' ſzeme előtt azután.

24. Az időben Ezékiás esék halálos (*g*) betegségbe; és könyörge az Úrnak, ki ő néki ſzóllván, tsudát ada néki. (*g*) *Esa.* 38: 1, *'s a 't.*

25. De nem tselekedék Ezékiás az ő hozzávaló jó-tétemény ſzerént; mert magában fel-fúvalkodék, mellyért Ístennek-is lőn haragja ő rajta, Júdán és Jérusálemen.

26. Meg-alázá pedig magát Ezékiás, az ő kevélységét (*h*) el-hagyván, a' Jérusálembéliekkel egybe: és míg éle Ezékiás; az Úr' haragja rájok nem ſzálla. (*h*) 2*Kir.* 20: 13, 19.

27. Mert vala Ezékiásnak nagy gazdagsága és dítsősége; mert ſok kintset gyüjtött vala magának: ezüſtöt, aranyat, drága köveket, és drága fü-ſzerſzámokat, paisokat, és minden féle *drága* s' kívánatos ſzerſzámokat.

28. Orſzága' jövedelmének, *tudni-illik*, gabonának, bornak, olajnak, tár-házakat, és minden-féle baromnak iſtállókat ſzép renddel *ſzerzett vala.*

29. Városokat-is építe magának, és mindenféle barmoknak fokaságát ſzerze; mert az Ísten ő-néki igen nagy gazdagságot adott vala.

30. Ennekfelette Ezékiás dugá-bé a' Gihon' folyásának felső fejét, és el-fordítá azt *a' föld* alatt a' Dávid' városának Nap-nyúgot felől való réſze felé; és minden dolgában igen ſzerentsés vala Ezékiás.

31. De mivelhogy a' Babilóniabéli Fejedelmek' követivel *meg-baráthozék*, kik ő hozzája (*i*) küldettek vala, hogy tudakoznának a' tsudáról, melly lett vala a' földön; Ísten őtet elhagyta vala, hogy meg-kísértené őtet, és meglátná, mi vólna az ő ſzívében. (*i*) *Esa.* 29: 1, *'s a 't.*

32. Ezékiásnak pedig több *lett* (*k*) dolgai és jó-tétemányi ímé meg-vagynak írva, az Esaiás Prófétának, az Amós' fiának látásában, és a' Júda' és Izráel' Királlyainak könyvökben.

(*k*) *Esa.* 36: 37.

33. Meg-hala pedig Ezékiás az ő attyaival, és el-temeték őtet a' Dávid' fiainak koporsóikon fellyül, és mind az egéſz Júda és Jérusálem nagy tiſztelséget tőnek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manaſsé, az ő fia, ő helyette.

XXXIII. RÉSZ.

Manaſsé' és Amon' orſzáglása Júdában.

1 Tizen-két eſztendős vala Manaſsé, mikor uralkodni kezdett vólt, és ötven-öt eſztendeig uralkodott Jérusálemben,

2. Tselekedék pedig gonoſzúl az Úr' ſzemei előtt a' Pogányoknak útálatoſságok ſzerént, kiket az Úr, az Izráel' fiai elől ki-üzött vala.

3. Mert a' magas óltárokat ismét meg-építé, mellyeket Ezékiás, az ő attya az előtt el-rontott vala: és óltárokat emele a' bálványoknak, (*a*) berkeket-is plántála, és tiſztelé az égnek minden ſeregeit, és ſzolgála azoknak. (*a*) 5*Mós.* 16: 21. 2*Kir.* 18: 4.

4. Ol-

4. Oltárokat raka az Úr' Házában-is, mellyről az Úr (*b*) mondotta vala: Jérusálemben leſzen az én nevem örökké. (*b*) *r.* 7: 12, 16.

5. Rakata, *mondom*, oltárokat az égnek minden sereginek, az Úr' (*c*) Házának mind két pitvariban (*c*) 2 *Kir.* 23: 5, 11, 12.

6. Fiait-is által-vitte a' tüzön, a' Hinnom' fiának völgyében: és (*d*) az időnek forgásához hallgatt vala, jövendő-mondásokkal, varáslásokkal, és ſzem-fény veſztésekkel él-vala, ördögösöket és jövendő-mondókat ſzerzett vala magának; Sok egyéb gonoſzságnak-is találója vala az Úr' ſzemei előtt, hogy őtet haragra fel-indítaná. (*d*) 3 *Mós.* 19 31. 2 *Kir.* 16: 3 28: 10.

7. A' faragott bálványt, mellyet tsináltatott vala, fel-emelé az Úr' Házában, mellyről (*e*) mondotta vala az Iſten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E' Házban és Jérusálemben, mellyet válaſztottam az Izráelnek minden nemzetségi közzül, helyheztetem az én nevemet, mind örökké. (*e*) 1 *Kir.* 8: 29. 9: 3.

8. És nem üzöm-ki az Izráelt e' földről, mellyet adtam vólt a' ti atyáitoknak; de így: hogyha-is mind meg-tartándják, a' mellyeket nékik Móses által parantsoltam, minden törvényemet tzéremóniáimat, és ítéletimet.

9. Nagy botránkozáſsal lőn azért Manaſsé Júdának és Jérusálemnek; több gonoſzságot tselekedvén a' Pogányoknál, kiket az Úr ki-gyomlált vala az Izráel' fiai elől.

10. És noha meg-ſzóllította vala az Úr Manaſsét, és az ő népét; de hallani sem akarák.

11. Rájok hozá azért az Úr az Aſsiriabéli Király' ſeregének Hadnagyit, kik Manaſsét megfogák, és vasba vervén, meg-kötözék őtet két lántztzal, és Babilóniába vivék.

12. Mikoron pedig vólna nagy erős fogságban; az ő Urához Iſtenéhez fel-fohászkodék, és (*f*) magát igen meg-alázá az ő attyainak Iſtene előtt. (*f*) *r.* 6: 37, 39. 15: 2.

13. És könyörge néki, és meg-kegyelmeze néki; és (*g*) meg hallgatván könyörgését, meg-hozá őtet Jérusálembe, az ő orſzágába. Akkor esmeré-meg Manaſsé, hogy az Úr vólna az *igaz* Iſten. (*g*) 3 *Mós.* 26: 40, 42. *Jób.* 36: 8-11.

14. Ezek után a' Dávid' városa kivül-való kéritést meg-épité Gihonnak Nap-nyúgot felől-való réſze felé, a' pataktól fogva a' hal-kapu bémeneteléig; Ofelt is körül véteté magas *kerítéssel*, és vete ſeregek' Hadnagyit Júdának minden erős városiba.

15. És el-rontván az idegen Iſteneket, és a' bálványt az (*h*) Úr' Házából, és minden oltárokat, mellyeket rakatott vala az Úr' Házának hegyén, és Jérusálemben; ki-hányatá azokat a' városon-kivül. (*h*) *v.* 4. 5. *r.* 10: 14.

16. Meg-épité pedig az Úr' oltárát, és áldozék rajta engeſztelő és hálá-adó áldozatokkal, és meg parantsolá a' Júdának, hogy ſzolgálnának az Izráel' Urának Iſtenének.

17. Mindazáltal még akkor a' nép áldozik vala (*i*) a' magaſságokon; de tsak az ő Urának Iſtenének. (*i*) 3 *Mós.* 17: 3, 4. 5 *Mós.* 12: 5-8.

18. Manaſsénak pedig több *lett* (*k*) dolgai, Iſtenéhez-való könyörgése; a' Próféták-is intések, kik ſzóllnak vala ő-néki az Izráel' Urának Iſtenének képében, ímé meg vagynak írattatva az Izráel' Királlyainak Hiſtóriái között. (*k*) 2 *Kir.* 21: 1-18.

19. Az ő könyörgése pedig: és az Iſten mint kegyelmezett vólt meg ő-néki, és minden büne, és az ő *nagy* vétke: és a' helyek, a' mellyekben magas oltárokat rakott vólt, berkeket és bálványokat állatott vólt, minek-előtte megalázta vólna magát; ímé meg-vagynak írattatva a' Hózai' beſzédi között.

20. És meg-hala Manaſsé az ő attyaival, és el-temeték őtet az ő házában: és uralkodék Amon, az ő fia, ő helyette.

21. Huſzon-két eſztendős vala Amon, mikor uralkodni kezdett vala, és két eſztendeig uralkodék Jérusálemben.

22. És tselekedék nagy bűnt az Úr előtt, mint ſzintén az ő attya, Manaſsé tselekedett vala; mert minden bálványoknak, mellyeket az ő attya, Manaſsé ſzerzett vala, áldozik vala Amon, és azoknak ſzolgál vala.

23, Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő attya, Manáſsé; hanem inkább neveli vala Amon a' bünt.

24. Pártot-ütének pedig az ő ſzolgái ő ellene, és őtet ugyan házában meg-ölék.

25 A' földnek pedig népe le-vágá mind azokat, a' kik Amon Király ellen támadtak vala; és Királlyá tévé a' földnek népe Jósiást, az ő fiát ő helyette.

XXXIV. RÉSZ.

Az Iſtenes Jósiás' uralkoádsa Júddban: a' Törvény' könyve meg-találtatik.

1 NYóltz eſztendős vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett vólt, és uralkodott harmintz-egy eſztendeig Jérusálemben.

2. És tselekedék jó dolgot az Úr előtt, és

járá

jára az ő attyának, a' Dávidnak útain, nem hajól vala sem jobb-kéz felé, sem bal-kéz felé.

3. Mert az ő királyságának nyóltzadik esztendejében, mikor még gyermek vólna, kezdé keresni az ő attyának, a' Dávidnak Istenét: tizenkettődik esztendejében pedig a' Júdát, és Jérusálemet kezdé meg-tisztítani a' magas óltároktól (*a*) és berkektől, a' bálványoktól és öntött képektől. (*a*) *r.* 33: 22. 2*Kir.* 23: 4-15.

4. Le-ronták ő előtte a' Baálimok' óltárit-is, és azokon-való fa-képeket le-hányatá; a' berkeket-is mind a' bálványokkal és öntött képekkel egy gyetembe öszve-rontatá, és apróra töreté, és el-hinteté azoknak porát, azoknak temető helyeken, a' kik az előtt azoknak áldoztak vala.

5. A' Papok' tsontjait-is meg-égeté (*b*) azoknak óltárin, és meg-tisztítá a' Júdát és Jérusálemet. (*b*) 2*Kir.* 23 15, 16, 20.

6. Manasséének, Efraimnak és Simeonnak városiban-is mind Naftalig körös-környül mindeneket el-ronta.

7. (*c*) Le-hányatá azért az óltárokat, a' berkeket, és a' bálványokat öszve-rontván, mind porrá tétete, és minden fa-képeket ki-veszte Izráelnek minden földéből; azután meg-téré Jérusálembe. (*c*) 2*Kir.* 23: 6, 15.

8. Királyságának pedig tizen-nyóltzadik esztendejében, minekutánna a' földet és a' Házat meg-tisztítá; el-küldé Sáfánt, az Asália' fiát, és Maaséját, a' város Fejedelmét, és Jóát, a' Joácház' fiát, a' Kantzelláriust, az ő Ura' Istene' Házának meg-épitésére.

9. Kik Hilkiáshoz, a' fő Paphoz menvén, az Isten' Házába-való pénzt, mellyet gyüjtöttek vala a' Manassé', Efraim' (*d*) és a' meg maradott egész Izráel' *fiai*tól, az egész Júdától, és Bénjámintól kézhez adák az ajtón-álló Léviták; mikor megtértek-Jérusálembe. (*d*) 2*Kir.* 17: 6, 23, 24.

10. Adák, *mondom, a' pénzt* a' mivesekhez látóknak kezekbe, kik az Úr' Házának gondviselői valának, és abból fizetnek vala a' miveseknek *a' gondviselők*, azoknak, a' kik munkálkodnak vala az Úr' Házán, hogy annak romlását megépitenék, és meg-erősítenék a Házat.

11. És (*e*) adának *pénzt* az ácsoknak, és a' kő miveseknek, hogy vennének faragott köveket, és foglalni-való fákat, és gerendáknak valókat a' házaknak meg-épitésére, mellyeket el-rontottak vala a' Júda' Kirrályai.

(*e*) 2*Kir.* 22: 6, 7.

12. Kik nagy hívséggel mivelnek vala az ő dolgokban, kiken pallérkodnak vala, Jáhát és Obádia Léviták, a' Mérári' fiai közzül valók: és Zakariás, Mésullám, a' Kéhátiták' fiai közzül valók, kik szorgalmaztatják vala őket. E' Léviták közzül pedig mindenik az éneklő szerszámokhoz jól tud vala.

13. A' tereh-hordozókon pedig, (mert kénszerítők valának a' miveseken minden-féle dologban) pallérkodnak vala a' Léviták közzül rendelt Iró-deákok, igazgatók, és ajtón-állók.

14. Továbbá mikoron ki-hoznák az Úr' Házába bé gyüjtött pénzt; meg-találá Hilkija Pap az Úr' Törvény' (*f*) könyvét, mellyet Mósés által ki-adott vólt (*f*) 5*Mós.* 31: 24, 26.

15. Szólla pedig Hilkija, és monda Sáfánnak, az Iró-deáknak: A' Törvény' könyvét meg-találám az Úr' Házában. És adá Hilkija a' könyvet Sáfánnak.

16. Vivé pedig Sáfán a' könyvet a' Királynak, a' dolgot is meg-beszéllé néki, mondván: (*g*) Valamit bíztál a' te szolgáidra, abban *híven* eljárnak. (*g*) 2*Kir.* 22: 9, *'s a' t.*

17. Mert az Úr' Házában találtatott pénzt egybe-takarítván, adák azt a' pallérok', és a' mivesek' kezekbe.

18. Meg-jelenté annakfelette Sáfán Iró-deák a' Királynak, mondván: Hilkija Pap énnékem egy könyvet ada; és el-olvasa benne Sáfán a' Király előtt.

19. Mikor pedig a' Király hallotta vólna a' Törvénynek beszédit; ruháit meg-hasogatá.

20. És parantsola a' Király Hilkija Papnak, és Ahikámnak, a' Sáfán' fiának, Abdonnak, a' Mika' fiának, és az Iró-deáknak, Sáfánnak, és Asájának, a' Király' szolgájának, mondván:

21. Menjetek-el, és kérdjétek-meg az Urat én képemben, és az Izráelnek és a' Júdának maradéki' képekben, e' (*h*) meg-találtatott könyvnek beszédi felől; mert az Úrnak nagy haragja vagyon, a' melly mi reánk szállott, azért, hogy a' mi atyáink nem tartották-meg az Úrnak beszédét, hogy mind a' szerént tselekedtek vólna, a' mint e' könyvben meg-vólt írattatva.

(*h*) 2*Kir.* 22: 8.

22. El-méne azért Hilkija, és a' Király' emberi Húlda Próféta asszonyhoz, a' Sallúm feleségéhez, ki Tókéhát' fia vala, ki Hasrának, a' ruhák' gondviselőjének fia vala: (ez asszony pedig lakik vala Jérusálemben a' másod' részen) és úgy szóllának néki:

23. Ki monda nékik: Igy szóll az Izráelnek Ura Istene; Mondjátok-meg a' férjfiúnak, a' ki titeket én hozzám küldött.

24. Ezt

24. Ezt mondja az Úr: Im' én veszedelmet hozok e' helyre, és a' rajta lakozókra, *az-az*, mind az átkokat, mellyek (*i*) meg-vagynak írattatva a' könyvben, mellyet olvastak a' Júda' Királlya előtt: (*i*) 3*Mós.* 26: 14, *'s a' t.*

25. Mivelhogy el-hagytak engemet, és az idegen Isteneknek temjéneztek, hogy engemet fel-gerjesztenének haragra az ő kezeiknek minden tselekedeti által; mellyért az én haragom gerjedett e' helyre, és el sem óltatik.

26. A' Júda' Királlyának pedig, a' ki titeket küldött, hogy az Urat meg-kérdjétek, így szóllyatok: Igy szóll az Izráelnek Ura Istene: E' beszédekre, mellyeket hallottál;

27. (*k*) Mivelhogy a' te szíved meg-lágyúla, és magadat meg-alázád az Isten előtt, mikoron hallád az ő beszédit e' hely ellen, és ennek lakosi ellen, mivelhogy, *mondom*, magadat meg-alázád előttem, és ruháidat meg-hasogatád, sírál-is előttem; én-is *tégedet* meg-hallgattalak, ezt mondja az Úr. (*k*) 2*Kir.* 22: 19, 20.

28. Imé én tégedet a' te atyáid közzé takarítlak, és tétetel a' te koporsódba békességben, és nem látják a' te szemeid (*l*) a' veszedelmet, a' mellyet én hozok ez' helyre, és ennek lakóira. Kik ezt e' szerént a' Királynak megbeszéllék. (*l*) *r.* 35: 21 25. 36: 6, 7.

29. Akkoron a' Király el-külde, és öszvegyújteté a' Júdának (*m*) és Jérusálemnek minden Véneit. (*m*) 2*Kir.* 23: 1, *'s a' t.*

30. (*n*) És fel-méne a' Király az Úr' Házába, és ő-véle a' Júdának minden férjfiai, és Jérusálemnek lakosi, *tudni-illik* a' Papok, a' Léviták, és az egész köség nagytól fogva kitsinyig: És el-olvasá fülök' hallására a' Szövetség' könyvének minden beszédit, mellyet találtak vala az Úr' Házában. (*n*) 2*Kir.* 23: 1.

31. Azután fel-állván a' Király az ő helyében, fogadást tőn az Úr előtt, hogy ő az Urat követné, és hogy parantsolatit, bizonyság-tételit és szerzésit, tellyes szívéből és tellyes lelkéből meg-őrízné, tselekedvén a' Szövetségnek beszédit, mellyek meg-írattattak abban a' könyvben.

32. És (*o*) fel fogadtatá e' dolgot minden Jérusálembéliekkel, és mind a' Bénjaminból valókkal: és tselekedének a' Jérusálembéliek az Istennek, az ő attyaiknak Istenének szövetsége szerént. (*o*) *Jós.* 24: 14-25.

33. Akkor ki-veszte Jósiás minden útálatos bálványokat, mellyek valának az Izráel' fiainak minden földökben, és kénszeríte mindenvalaki találtatik vala Izráelben, hogy szolgálna az ő Urának Istenének: És az ő egész életében el nem szakadának az ő attyaiknak Urától Istenétől.

XXXV. RÉSZ.

Jósiás' jeles Húsvét inneplése: az Egiptom' Királlya ellen-való harczon meg-ölettetése.

1 Meg-szentelé annakfelette (*a*) Jósiás Jérusálemben a' Húsvéti innepet az Úrnak; és meg-ölék a' Húsvéti bárányt tizen-negyedik napján az első hónapnak.

(*a*) 2*Kir.* 23: 21-23.

2. És a' Papokat el-rendelé az ő helyekre őrízni; kiket igen inte, hogy az Úr' Házában *hívséggel* szolgálnának.

3. És meg-parantsolá a' Lévitáknak, kik az egész Izráelért az Úr előtt a' szent állatokat elkészítik vala: Helyhezteszétek, *úgy mond*, azokat, a' szent Láda' eleibe, e' Házban, mellyet készített vólt Salamon, a' Dávid' fia, az Izráel' Királlya: nem kell most az *Isten'* (*b*) *Ládáját* vállatokon hordoznotok. Most *azért* szolgáljatok a' ti Uratoknak Istenteknek, és az ő népének, az Izráelnek. (*b*) 1*Krón.* 23: 26.

4. És készítsétek-el *magatokat* a' ti atyai tseléditek szerént, és a' ti osztlástok szerént, a' mint Dávid, az Izráel' Királlya (*c*) el-rendelte vólt, és meg-írta az ő fia, Salamon.

(*c*) 1*Krón.* 23: 5.

5. És szolgáljatok a' Szent-helyben a' ti atyátokfiainak, kik a' nép közzül valók, az atyai (*d*) tselédeknek rendjek szerént, és a' Léviták atyai házoknak osztlása szerént. (*d*) 2*Krón.* 23: 6.

6. És a' Húsvéti bárányt úgy öljétek-meg: és minekutánna meg-szentelitek magatokat; készítsétek-el azt a' ti atyátokfiainak, hogy (*e*) az Úrnak Móses által tett beszéde szerént tselekedjetek. (*e*) 2*Kir.* 23: 21.

7. Ada pedig Jósiás az ő népének juhokat, bárányokat, és gödölyéket, mind (*f*) ezeket a Húsvéti áldozatokra; mindennek, valaki ott találtatik vala, szám szerént harmintz ezeret, és három ezer tulkokat: ezek mind a' Királyétól valának. (*f*) *r.* 30: 24. 1*Kir.* 8: 63.

8. Az ő Fejedelmi-is szabad akaratjokból, a' köségnek, a' Papoknak és a' Lévitáknak adakozának: Hilkija, Zakariás, és Jéhiel, az Isten' Házának Fejedelmi adának a' Papoknak, a' Húsvétnek áldozatira, két ezer és hat száz *juhokat*, és három száz tulkokat.

9. Konánia pedig, és Semája, és Nétanéel, az ő attyafiai, Hasábia, Jéhiel és Józabád a' Lé-

viták' Fejedelmi, adának a' Lévitáknak a' Húsvétnek áldozatira öt ezer *juhokat*, és öt száz tulkokat.

10. El-készítvén azért mindeneket, a' Papok állának az ő helyekre, a' Léviták-is az ő oszlások szerént, a' Király parantsolatja szerént.

11. Meg-ölék azért a' Húsvéti bárányt. A' Papok a' Léviták' kezéből vévén a' *vérét*, elhintik vala azt; a' Léviták pedig *az áldozatra valóknak* vonják vala le-bőröket.

12. És külön választák az égő-áldozatra valókat, hogy meg-adnák azokat a' népnek az ő atyai tselédeknek oszlása szerént, hogy áldoznának az Úrnak, a' mint a' Móses' könyvében meg-vólna írattatva: azonképpen a' tulkokból-is *el-választák.*

13. És meg-süték (*g*) a' Húsvéti bárányt a' szokás szerént; a' meg-szenteltetett állatokat pedig meg-főzék fazekakban, vas-fazekakban, és üstökben, és nagy hamarsággal adák az egész köségnek. (*g*) 2*Mós.* 12: 8,9.

14. Ezeknek-utánna magoknak, és a' Papoknak-is el-készíték a' Húsvéti bárányt; Mert a' Papok, az Áron' fiai *valának foglalatosok* az égő-áldozatoknak és a' kövérségeknek áldozásában mind éjtszakáig; azért a' Léviták készítnek vala mind magoknak 's mind a' Papoknak, az Áron' fiainak.

15. Annakfelette az Éneklők-is, az (*h*) Asáf' fiai *állanak* vala az ő rendekben, a' Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jédutunnak, a' Király' Prófétájának parantsolatjok szerént; az ajtón állók-is mindenik kapun: nem szabad vala onnan el-távozniok; hanem az ő attyokfiai a' *több* Léviták készítnek vala nékik. (*h*) 1*Krón.* 25: 1, 2.

16. És el-végezék azon napon az Úrnak egész tiszteletit, a' Húsvéti bárányt meg-készítvén, és égő-áldozatokkal áldozván az Úrnak óltárán, a' Jósiás Király' parantsolatja szerént.

17. Meg-szentelék azért az Izráel' fiai, a' kik jelen lehetének a' Húsvét' Innepét az időben, és a' kovász nélkül-való kenyereknek (*i*) Innepét heted' napig. (*i*) 2*Mós.* 12: 18, 19.

18. És nem szenteltenek ehez hasonló Húsvétet Izráelben, a' Sámuel Prófétának idejétől fogva; az Izráel' Királlyai közzül-is, tsak egy-is nem szentelt hasonló Húsvétet ahoz, mellyet Jósiás szentele a' Papokkal, Lévitákkal, az egész Júdának, Izráelnek, és Jérusálem' lakosinak jelen-létekben.

19. Lőn pedig e' Húsvéti Innepnek tisztelete a' Jósiás' Királyi birodalmának tizen-nyóltzadik esztendejében.

20. Mind ezek után, hogy az *Isten'* Házát Jósiás helyére állatá; fel-indúla (*k*) Nékó, az Égyiptom' Királlya, hogy az Eufrátes mellett-való Karkimis várost meg-szállaná; kinek Jósiás eleibe méne. (*k*) 2*Kir.* 23: 29 *Jer.* 46: 2.

21. És noha követeket külde ő hozzája *Nékó*, ezt mondván: Mi közöm vagyon te hozzád énnékem Júda' Királlya? Mert én most nem te reád mégyek, hanem az én országomnak ellenségére: és Isten parantsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, ki én velem vagyon, hogy el ne veszessen tégedet.

22. Mindazáltal Jósiás el nem téré ő előle; hanem hogy meg-ütköznék véle, öltözetit megváltoztatá, és nem engede a' Nékó' hészédinek, *mellyek* az Isten' szájából *származtak vala.* Reá méne azért, hogy a' Megiddó' mezején véle (*l*) meg-ütköznék. (*l*) *Zak.* 12: 11.

23. Holott mikor az ívesek nyilakat botsátottanak vólna Jósiás Királlyra; monda a' Király az ő szolgáinak: Vigyetek ki engem' innét; mert igen meg-sebesedém.

24. Le-vévén azért őtet az ő szolgái a' szekérből, helyhezteték őtet az ő második szekerébe, és vivék Jérusálembe: És meg-hala, és el-temetteték az ő attyai koporsóikban: kinek halálán egész Júdának és Jérusálemnek népe igen sira.

25. Jérémiás-is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őtet minden éneklő férjfiak és aszszonyi-állatok mind e' mái napig, kiknek énekléseik ugyan szokássá válék Izráelben: mellyek ímé meg-vagynak írattatva a' (*m*) *Jérémiás'* Siralmiban. (*m*) *Jer.* 9: 17.

26. A' Jósiásnak pedig több *lett* dolgai és kegyelmessége, a' mint az Úrnak törvényében meg-vagyon írva:

27. Mind (*n*) első és mind utólsó dolgai, ímé meg-vagynak írattatva az Izráel' és a' Júda' Királlyainak könyvökben. (*n*) 2*Kir.* 22: 23.

XXXVI. RÉSZ.

A' Júdabéli négy utólsó Királyoknak nyomorút országlásokat a' Babilóniai fogság végzi el; melly meddig tart.

1 És elő-hozá a' föld' népe Joacházt, a' Jósiás' fiát, (*a*) és Királlyá választa őtet az ő attya helyett Jérusálemben. (*a*) 2*Kir.* 23: 30.

2. Huszon-három esztendős vala Joachász, mikor uralkodni kezde, és három hónapig uralkodék Jérusálemben.

3. És (*b*) az Égyiptombéli Király őtet a' Jérusálembéli *királyságtól* meg-fosztá, és vete a' földre

földre adót, száz tálentom ezüstöt, és egy tálentom aranyat. (*b*) 2*Kir.* 23: 33.

4. És Királlyá tévé az Égyiptombéli Király Eliákimot, az ő attyafiát Júdán és Jérusálemen, és nevét el-változtatván nevezé ötet Joákimnak; és Joácházt, az ő attyafiát Nékó el-vivé (*c*) Égyiptomba. (*c*) 5*Mós.* 28: 68.

5. Huszon-öt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezde, és tizen-egy esztendeig uralkodék Jérusálemben; és tselekedék (*d*) gonoszságot az ő Ura Istene előtt. (*d*) *Jer.* 26: 21-23.

6. Fel-indúla pedig ő ellene Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné ötet.

7. Az Úr' Házában-való (*e*) edényekben-is el-vitt vala Nabukodonozor Babilóniába, és helyhezteté azokat az ő templomába Babilóniában. (*e*) *Dán.* 1: 1-2.

8. Joákimnak (*f*) pedig több dolgai, és útálatos tselekedeti, és a'mellyek ő benne találtattak, ímé meg-vagynak írattatva az Izráel' és a' Júda' Királlyainak könyvökben: és uralkodék ő helyette Joákin, az ő fia. (*f*) 2*Kir.* 24: 1-5.

9. Nyóltz esztendős korában kezdett vala uralkodni (*g*) Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jérusálemben; és tselekedék útálatos dolgot az Úr előtt. (*g*) 2*Kir.* 24: 8-17.

10. Az esztendőnek pedig forgásában (*h*) elkülde Nabukodonozor Király *érette*, és viteté ötet Babilóniába, az Úr' Házabéli drágalátos edényekkel egygyetemben, és választá *helyette* királlyá Sédékiást, (*i*) az ő attyafiát, Júdában és Jérusálemben. (*h*) *Dán.* 1: 1, 2. (*i*) *Kir.* 24: 15. *Jer.* 37: 1.

11. Huszon-egy esztendős korában kezde uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizen-egy esztendeig Jérusálemben.

12. És tselekedék (*k*) útálatos dolgot az ő Ura Istene előtt; és meg sem tudá magát alázni a' Jérémiás Próféta előtt, ki az Úr' képében *szóll vala* néki. (*k*) *Jer.* 27: 12. 34: 2-6.

13. De még a' Nabukodonozor Királynak-is ellene támada, a' ki ötet az Isten' *nevére* megesküdtette vala, és meg-keményítvén nyakát, szívét-is meg-keményíté, hogy az Izráelnek Urához Istenéhez ne térne-meg.

14. A' Papi Fejedelmek-is (*l*) fejenként a' kösségel öregbíték a' bunt a' pogányoknak minden útálatosságok szerént; és meg-fertézteték az Úr' Házát, mellyet meg-szentelt vala Jérusálemben. (*l*) *Jer.* 23: 11.

15. És mikor az ő attyaiknak Ura Istene küldené hozzájok az ő Prófétáit jó idején; mert kedvez (*m*) vala az ő népének, és az ő lakóhelyének. (*m*) *Máté.* 23: 37-38.

16. Azok az Isten' Prófétáit *tsak* tsúfolják vala, és az ő beszédit meg-útálván azt mondják vala: hogy meg-tsalatnának az ő Prófétáitól, míglen az Úrnak haragja fel-gerjedne az ő népe ellen, melly ellen senki nem állhatna.

17. És reájok hozá a' Káldéusok' Királlyát, ki le-vágá a' népnek ifjait az ő Szent-hajlékjoknál: nem kedveze az ifjaknak, a' gyenge szűzeknek, a' vén és igen koros *embereknek*; mind egygyig kezébe adá őket.

18. Végezetre az Isten' Házának minden-féle edényit, nagyokat, kitsinyeket, és az Úr' Házabéli kintset, a' Király' kintsét, a' Fejedelmek' *kintsét*; mind ezeket Babilóniába viteté.

19. Az Isten' Házát-is meg-gyújták, Jérusálemnek-is kerítését le-ronták, palotáit mind (*n*) el-égeték, és minden *benne-való* drága szerszámokat el-vesztének. (*n*) *Jer.* 37: 10.

20. És a' fegyvertől, a' kik meg-maradtak vala; Babilóniába vivé: és vóltak néki, és az ő fiainak szolgái, mind addig, míg a' Perssiai (*o*) birodalom fel-támadna. (*o*) *Esd.* 1: 1-11.

21. Hogy az Úr' beszéde bé-tellyesednék, *melly* Jeremiás által *meg-vólt mondatva*: míg a' föld az ő szombatit meg-szentelné, és nyúgovék *a' föld* az ő puszlaságának egész idején, hogy bé-telnének a' hetven esztendők.

22. A' Perssiai (*p*) Czírus Királynak pedig első esztendejében, hogy bé-tellyesednék az Úr' beszéde, *melly* Jeremiás által *mondattatott*: az Úr fel indítá Czírusnak, a' Perssiai Királynak szívét, ki meg-hírdetteté az ő egész birodalmában, és írásával ugyan azont *bizonyítá*, mondván: (*p*) *Esdr.* 1: 1. *Jer* 25: 12. 29: 10.

23. Ezt mondja Czírus, a' Perssiai Király: Az Úr, a' mennynek Istene e' földnek minden országit nékem adta, és ő meg-parantsolta énnékem, hogy az ő Házát meg-épitsem Jérusálemben, melly vagyon Júda' földén: A' ki azért az ő népe közzül *akarja építeni azt*; az ő Ura Istene légyen azzal, és menjen-fel *hazájába*.

ESDRÁS' KÖNYVE.

Mellyben vagyon a' Babilóniabéli fogságból haza jött 'Sidóknak hiſtóriája, a' Czírus Királynak a' haza-menetel felől-való parantsolatjának eſztendejétől fogva, a' Dárius Artaxerxes Longimanusnak tizen-kilentzedik eſztendejéig. Melly bé-foglal 49 eſztendőt.

I. RÉSZ.

Czírus' parantsolja az Iſten' Templomának újonnan-való épittetését.

1 Első eſztendejében (*a*) Czírusnak, a' Perſiai Királynak, hogy meg-tellyesednék az Úr' beſzéde, mellyet *mondott* vala Jeremiásnak ſzája által; fel-indítá az Úr Czírusnak, a' Perſia' *orſzág'* Királlyának lelkét, ki mind írott levél, mind élő beſzéd által parantsolatot ada-ki az ő egéſz orſzágában, ezt mondván:

(*a*) 1 *Krón.* 36: 22. *Jer.* 25: 12. *és* 29: 10.

2. Ezt mondja Czírus, a' Perſiai Király: E' földnek minden orſzágit nékem adta az Úr, a' mennynek Iſtene: és ő (*b*) parantolta nékem, hogy építsek néki házat Jérusálemben, melly vagyon Júdeában. (*b*) *Esa.* 44: 28. 45: 1, 13.

3. Valaki azért ti közzülletek az ő népe közzül-való; légyen azzal az ő Iſtene, és menjen fel Jérusálembe, melly vagyon Júdeában, és építse az Izráel' Urának Iſtenének Házát; annak az Iſtennek, a' ki *lakik* Jérusálemben.

4. Ha valaki pedig valamelly helyben, a' hol lakik, el-maradna; annak a' helynek férjfiai ſegítsék azt ezüſttel, aranyal, és egyéb jóſzággal, és barmokkal, attól meg-válva, a' mit ſzabad akarat ſzerént akarnak küldeni az Iſtennek Házába, melly vagyon Jérusálemben.

5. Fel-kelének annakokáért a' Júda' és Bénjámin' attyai tselédinek Fejedelmi, és a' Papok, és Léviták, és mindnyájan, kiknek fel-indította vala Iſten lelkeket, hogy fel-menjenek az Úr' Házának építésére, melly *vagyon* Jérusálemben.

6. Mindenek továbbá, kik valának az ő ſzomſzédságokban, meg-tőlték azoknak kezeket ezüſt és arany edényekkel, jóſzágokkal, barmokkal, és drága marhákkal, azon kivül, mellyet ſzabad akarat ſzerént küldnek vala.

7. Czírus Király-is pedig elő-hozá az Úr' Házának edényit, mellyeket (*c*) el-vitt vala Nabukodonozor Jérusálemből, és helyheztetett vala az ő Iſteneinek házokban. (*c*) 2 *Krón.* 36: 7, 18.

8. Elő-hozá, *mondom*, Czírus a' Persák" Királlya, a' kints-tartó Mitridátes keze által, és ſzámon (*d*) adá azokat Sesbasárnak, a' Júda' *nemzetsége'* Fejedelmének. (*d*) *r.* 5: 14. 7: 19.

9. És e' vala ſzámok azoknak: Harmintz arany medentze, ezer ezüſt medentze, és huſzon-kilentz kés.

10. Harmintz arany roſtély, négy ſzáz tíz más rendbéli ezüſt roſtély, és ezer egyéb edények.

11. Minden arany és ezüſt edényeknek ſzámok, öt ezer, négy ſzáz; mind ezeket ki-hozá Sesbasár, mikor a' Babilóniai fogságból ki-jövének Jérusálembe.

II. RÉSZ.

A' haza ment 'Sidóknak ſzámok, és az Iſten' Háza' építésére való adakozások.

1 Ezek pedig a' tartománynak fiai, (*a*) kik feljöttek vala a' rabságból, kiket a' Nabukodonozor, Babilóniának Királlya fogva vitetett vala Babilóniába; és viſzſza-jövének Jérusálembe, és 'Sidó orſzágba, ki-ki az ő városába.

(*a*) *Néh.* 1: 3. 7: 5, *'s a't.*

2. Kik haza jövének Zorobábellel, Jósuával, Néhémiáſſal, Serájával, Relájával, Márdókaival, Bilsánnal, Mispárral, Bigvaival, Réhummal, Baanával. Az Izráel' népe férjfiainak ſzámok ez:

3. Parósnak fiai: két ezer ſzáz hetven kettő.
4. Sefátiának fiai: három ſzáz hetven-kettő.
5. Aráhnak fiai: hét ſzáz hetven-öt.
6. Pahát-Moábnak, Jósué és Joáb' fiainak fiai: két ezer nyóltz ſzáz és tizen-kettő.
7. Elám' fiai: ézer két ſzáz ötven-négy.
8. Zattu' fiai: kilentz ſzáz negyven-öt.
9. Zakkai' fiai: hét ſzáz és hatvan:
10. Báni' fiai: hat ſzáz negyven-kettő:
11. Bébai' fiai: hat ſzáz huſzon-három:
12. Azgád' fiai: ezer két ſzáz huſzon-kettő.
13. Adónikám' fiai: hat ſzáz hatvan-hat:
14. Bigvai' fiai: két ezer ötven-hat:
15. Adin' fiai: négy ſzáz ötven-négy:
16. Ater' fiai, kik Ezékiáſtól valának, kilentzven-nyóltz.
17. Bésai' fiai: három ſzáz huſzon-három:
18. Jóra' fiai: ſzáz tizen-kettő:
19. Hásum' fiai: két ſzáz huſzon-három:
20. Gibbár' fiai: kilentzven-öt:
21. Bethlehem' fiai: ſzáz huſzon-három:
22. Nétoſát' férjfiai: ötven-hat.

23. Ana-

23. Anatót' férjfiai: száz huszon-nyóltz.
24. Azmávet' fiai: negyven-kettő.
25. Kirjátárimnak, Kéfirának, és Beerótnak fiai: hét száz negyven-három
26. Rámának, és Gábának fiai: hat-száz huszon-egy.
27. Mikmás' férjfiái: száz huszon-kettő.
28. Béthelnek és Ainak férjfiai: két száz huszon-három.
29. Nébónak fiai: ötven-kettő.
30. Magbisnak fiai: száz ötven-hat.
31. A' második Elámnak fiai: ezer két száz ötven-négy.
32. Hárimnak fiai: három száz húsz.
33. Lódnak, Chárídnak és Onónak fiai: hét-száz huszon-öt.
34. Jérikónak fiai: három száz negyven-öt.
35. Sénaának fiai: három ezer hat száz és harmintz.
36. A' Papok: Jedája' fiai, Jósua' házából-valók: kilentz száz hetven-három.
37. Immérnek fiai: ezer ötven-kettő.
38. Páshúrnak fiai: ezer két száz negyven-hét.
39. Hárimnak fiai: ezer tizen-hét.
40. A' Léviták: Jósuának, és Kádmielnek, Hodávia' fiainak fiai: hetven-négy.
41. Az Énekesek: Asáfnak (*b*) fiai: száz huszon-nyóltz. (*b*) 1*Krón.* 25: 1, 2.
42. A' kapun állóknak fiai: Sallúm' fiai: Ater' fiai, Talmon' fiai, Akkub' fiai, Hatita' fiai, Sobai fiai: ezek mindeneſtől, száz harmintz-kilentz.
43. A' (*c*) Nétinéusok: Sihának fiai, Hasufának fiai, Tabaótnak fiai. (*c*) *Jós.* 9: 13.
44. Kéros' fiai, Siaha' fiai, Pádon' fiai.
45. Lebána' fiai, Hagába' fiai, Akkub' fiai.
46. Hagáb' fiai, Sámlai' fiai, Hanán' fiai.
47. Giddel' fiai, Gahár' fiai Reaja', fiai.
48. Résin' fiai, Nékoda' fiai, Gazám' fiai.
49. Uzza' fiai, Páseah' fiai, Bésai' fiai.
50. Asna' fiai, Meunim' fiai, Néfusim' fiai.
51. Bakbuk' fiai, Hákuf' fiai, Hárhur' fiai.
52. Báslúr' fiai, Méhida' fiai, Hársa' fiai.
53. Barkós' fiai, Sisera' fiai, Tamáh' fiai.
54. Nésiah' fiai, Hátifa' fiai.
55. Salamon' szolgáinak fiai: Sótai' fiai, Sofféret' fiái, Péruda' fiai.
56. Jaála' fiai, Dárkon' fiai, Giddel' fiai.
57. Sefátia' fiai, Hattil' fiai, Pokéret' fiai, Hásbaim' fiai, Amí' fiai.
58. Mindeneſtől fogva (*d*) a' Nétinéusok, és a' Salamon' szolgáinak fiai: három száz kilentzvenkettő. (*d*) 2*Krón.* 9: 2. *r.* 8: 20.
59. Ezek-is fel-jöttek vala Telmeláhból, Telhársából: Kérub, Addán és Immér; de nem mondhatták-meg az ő attyoknak házát, és az ő nemzetségeket, ha az Izráel' közzül valók vólnának-é.
60. Delájának fiai, Tóbijának fiai, Nékodának fiai: hat száz ötven-kettő.
61. És a' Papok' fiai közzül: Habajának fiai, Kósnak fiai, Barzillainak fiai, ki-vett vala a' Gileádban lakozó Barzillai' leányi közzül magának feleséget, és nevezteték az ő nevekről.
62. Ezek keresének magoknak nemzetségről-való levelet; de nem találának: azokáért ki-vetteténck a' papságból.
63. És meg-mondá nékik Tirsáta, hogy ne ennének a' *Papoknak rendeltetett* szentelésekből; míg Pap nem támadna az Urimmal, és (*e*) Tummimmal. (*e*) 2*Mós.* 28: 15-30. *Néh.* 10: 1.
64. Mind ez egész Gyülekezet mindeneſtől: negyven-két ezer, három-száz hatvan.
65. Szolgák és szolgáló-leányok kivül, kik *valának* hét ezeren, három-százan és harmintz-heten; ezek között pedig énekes férjfiak, és énekes leányok *valának* két százan.
66. Az ő lovaik hét száz harmintz-hat; öszvéreik két száz negyven-öt.
67. Tevéik négy száz harmintz-öt: szamaraik hat ezer, hét száz és húsz.
68. Az atyáknak Fejedelmi közzül pedig, mikor fel-mentek vólna az Úr' Házához, melly Jérusálemben *vala*, némellyek szabad akaratjok szerént adának ajándékokat az Úr' Házába, hogy fel-épitenék azt az ő fundamentomán.
69. Az ő tehetségek szerént adának az épitésre-való költségre: hatvan egy (*f*) ezer drakma aranyat, öt ezer gíra ezüstöt, és száz papi öltöző ruhákat. (*f*) *Néh.* 7: 71, 72.
70. Lakának annakokáért mind a' Papok 's mind Léviták, és ezeknek népe közzül-való énekesek, és kapun-állók, és a' Nétinéusok, ki-ki az ő városokban, és az egész Izráel az ő városiban.

III. RÉSZ.

A' haza ment 'Sidók meg-épitik az óltárt: és az áldozatokat el-kezdik.

1 Mikor pedig el-jött vólna a' hetedik hónap, és *vólnának* az Izráel' fiai az ő városaikban: fel-gyüle mind az egész nép egygyenlőképpen Jérusálembe.
2. És fel-kele Jósua, Jósadáknak fia, és az ő Pap attyafiai: és Zorobábel, Saládielneki fia, az ő attyafiaival egygyetembe, és oltárt tsinálának

az Izráel' Istenének, hogy égő áldozatokat áldoznának rajta, a' mint meg-írta vala *nékik* az Istennek embere, Móses a' Törvényben.

3. Erős fundamentomra rakák pedig azt az öltárt; mert félnek vala a' földnek népétől, és áldozának rajta égő-áldozatokat az Úrnak, reggeli és estvéli égő-áldozatokat.

4. És meg-szentelék a' Sátoros innepnek napját, a' mint meg-vagyon írva, (*a*) és égő áldozatokat *tőnek* a' minden nap szokott szám szerént. (*a*) 3*Mós.* 23 : 34. 4*Mós.* 29 : 12.

5. És annakutánna szüntelen-való égő-áldozatot, mind a' havaknak első napjain (*b*)'s mind az Úrnak egyéb szenteltetett innep napjain, és minden egyéb szent dolgokat, és mindennek szabad akarat szerént-való ajándékát *áldozzák vala* az Úrnak. (*b*) *Néh.* 10 : 31, 33.

6. Annak a' hetedik hónapnak első napjától fogva kezdének égő áldozatokat tenni az Úrnak; az Úr' Templomának pedig fundamentomi még fel nem vettettek vala.

7. Adának pedig pénzt a' kő-vágóknak, és egyéb mestereknek, és ételt-italt, és olajt, a' Sidon és Tírusbélieknek, hogy hordanának tzédrusfát a' Libánus' hegyéről a' Joppé tengerére, a' Czírusnak, Persiai Királynak akaratja szerént.

8. Másod' esztendőben pedig azután, hogy fel-mentenek vala az Isten' Házához Jérusálembe, másod' hónapban; hozzá kezdének, Zorobábel, Salátielnek fia, és (*c*) Jésua, Jósadáknak fia, és az ő több attyokfiai, kik Papok és Léviták *valának*, és mindnyájan, kik a' fogságból visszza-jöttek vala Jérusálembe, és rendelék a' Lévitákat, kik húsz esztendősök, és azon felyül valának, hogy gondviselők lennének az Úr' Házának építésében. (*c*) *Hag.* 1 : 1.

9. És elő-álla Jésua, és az ő fiai attyafiaival egybe: Kádmiel és az ő fiai, *és* Júdának fiai egyenlőképpen, hogy palléri lennének azoknak, kik munkálkodnak vala az Isten' Házán: Hénadád' fiai, és azoknak fiai, és attyokfiai a' Léviták.

10. Fel veték annakokáért a' mester-emberek az Úr' Templomának fundamentomát, és rendelének egynehány fel-öltözött Papokat kürtökkel, és Lévitákat, kik Asáfnak maradéki-valának, tzimbalmokkal, hogy dítsérnék az Urat az Izráel' Királlyának, Dávidnak keze által *tsinált dítséretekkel.*

11. Egygyenlőképpen pedig ezt éneklik vala, mikor az Urat dítsérik vala, es néki valláſt tésznek vala: (*d*) Mert jó, mert mind örökké vagyon az ő irgalmassága Izráelen! Továbba mind az egész nép nagy fel-szóval kiált vala, mikor az Urat dítserik vala az Úr' Háza' fundamentomának fel-vettetése felett. (*d*) 1*Krón.* 16 : 34.

12. Nagy sokan pedig a' Papok, és Léviták közzül, és az atyák közzül-való Fő-emberek, a' vének, kik látták vala az első Házat, mikor fundálják vala ezt az ő szemek előtt, nagy fel-szóval sírnak vala; és egyebek sokan örömökben nagy fel-szóval kiáltnak vala.

13. Úgy-hogy a' nép az örömben-való kiáltást meg nem tudná válaszstani a' nép síralmának szavától; mert egygyenlőképpen kiáltnak vala nagy szóval, úgy-hogy az a' szó messze földre meg-hallatik vala.

IV. RÉSZ.

A' Templom' építtetése meg-akadályoztatik.

1 Meg-hallák pedig a' Júdának és Bénjáminnak ellenségi, hogy a' fogságból visszza-jött népek Templomot tsinálnának az Izráel' Urának Istenének:

2. És menének Zorobábelhez, és az atyáknak Fejeihez, 's mondának nékik: Hadd építsünk egygyütt veletek; mert miképpen ti, úgy keressük mi-is a' ti Istenteket, és áldozatokat tettünk ő-néki mind Esárhaddonnak, az Asiriabéli Királynak idejétől fogva, ki ide fel-hozott minket.

3. Akkor monda nékik Zorobábel és Jésua, és az Izráel' attyainak egyéb Fejedelmi: Nem ti gondotok, hanem miénk, hogy Házat építsünk a' mi Istenünknek; annakokáért mi egyenlőképpen építünk az Izráel' Urának Istenének, a' miképpen meg-parantsolta nékünk Czírus Király, (*a*) a' Persiának Királlya. (*a*) *r.* 1 : 1-3.

4. A' tartománynak népe pedig ellene áll vala a' Júda' népének, és meg-háborítja vala őtet, hogy ne építhetne.

5. És fogadának ő ellenek tanátsosokat, hogy eszét veszténék az ő tanátsoknak, Czírusnak, a' Persia' Királlyának minden idejében, mind a' Dáriusnak, a' Persiabéliek' Királlyának birodalmáig.

6. Mikor pedig uralkodnék Assvérus, az ő országlásának kezdetiben; írások által vádolást tőnek a' Júdának és Jérusálemnek lakói ellen.

7. Mint az Artaxerxesnek idejében írt vala Bisslám, Mitridátes, és Tabéel a' többekkel egygyetemben, kik ő-vélek egy tanátson valának, Artaxerxesnek, a' Persia' Királlyának; a' vádoló levelet pedig Siriai nyelvén írták vala, és Siriai nyelven magyaráztatott vala meg-is.

8. Ré-

8. Réhum, ki tanátsos vala, és Simsai, ki Iródeák vala, írának egy levelet Jérusálem ellen Artaxerxes Királynak ugyan azon módon.

9. Akkor Réhum, ki tanátsos vala, és Simsai Iró-deák, és ezeknek több társai, a' Dinéusok, Afarsatakéusok, Tarpeléusok, Afarséusok, Arkevéusok, Babilónaibéliek, Susánkéusok, Dehavéusok, és a' Hélaméusok.

10. És a' többi a' pogányok közzül, kiket ama' nagy és ditsőséges Asnappár hozott vala, és (*b*) lakosokká tett vala Samariának városiban, és a' több *népek*, *kik vagynak* túl a' vízen; azon időben pedig. (*b*) 2*Kir.* 17: 24.

11. E' máſſa a' levélnek, mellyet küldének Artaxerxes Királynak: Mi, kik lakunk a' folyóvízen túl, te ſzolgáid: ez 's ez időben.

12. Ezt adjuk tudtodra Király! hogy a' 'Sidók, kik fel-jöttek te-tőled mi hozzánk, mentenek Jérusálembe a' viſzſza-vonó és gonoſz városba, kik építnek fundálván, és rakván erős kő-falakat.

13. Meg-értse ezt a' Király moſtan, hogy-ha az a' város meg-építtetik, és a' kő-falak megerősíttetnek, adóját, ravását, és eſztendei jövedelmét bé nem adja: és így a' Királyoknak jövedelmeket meg-kiſſebbíted.

14. Továbbá, mivelhogy a' Templom' romlásának mi vóltunk okai, és mivelhogy a' Királynak meg-vettetését el nem ſzenvedhetjük; azért küldöttünk, és adjuk tudtára *ezeket* a' Királynak.

15. Mert ha a' te atyáidnak dolgai felől írott könyvben meg-keresi valaki; meg-találja a' lett dolgok felől írott könyvben, és meg-érti, hogy az a' város, viſzſza-vonó (*c*) város vólt, és ártalmas a' Királyoknak, és a' tartományoknak, és eleitől fogva pártolkodások vóltanak abban; azért törettetett-el-is az a' város. (*c*) 2*Krón.* 36: 13.

16. Ezt-is tudtára adjuk a' Királynak: Hogy-ha ez a' város meg-épüléud, és a' kő-falak megrakattatnak; a' vízen túl-való tartomány nem léſzen többé tiéd.

17. Felele a' Király a' tanátsos Réhumnak, és az Iró-deáknak, Simsainak, és azoknak több társaiknak, kik laknak vala Samariában, és mind azoknak, kik a' vízen túl laknak vala: Békeség! és ez 's ez időben.

18. A' melly levelet küldöttetek nékem, nyilván el-olvaſtatott én előttem.

19. És meg-parantsolám, hogy meg-keresnék: és meg-találák, hogy az a' város eleitől fogva fel-támadott a' Királyok ellen, és ellenek hadakozott, és viſzſza-vonások vóltanak abban.

20. Annakfelette erős Királyok vóltanak (*d*) Jérusálemben, és bírták mind azokat, kik túl laktanak a' vízen, és hogy adót, ravást, és eſztendőnként-való jövedelmet adtak azoknak.

(*d*) 2*Kir.* 18: 1, 7, 8. 2*Sám.* 8: 2, 6.

21. Moſtan annakokért parantsoljátok-meg, hogy ſzünjenek-meg azok az emberek; és a' város ne építtetſsék, míg én tanátsot nem tartok felőle.

22. És meg-láſsátok, hogy ebben vétket ne tégyetek, hogy ne nevekedjék a' Királyok' ártalmára-való veſzedelem.

23. Mihelyen pedig az Artaxerxes Király' levele el-olvaſtaték Réhumnak, és az Iró-deáknak, Simsainak előtte, és azoknak társaik előtt; el-menének nagy hamarsággal Jérusálembe a' 'Sidók ellen, és el-hagyaták vélek az építést erővel 's hatalommal.

24. Akkor meg-ſzünék az Úr' Házának épületi, melly *vagyon* Jerusálemben; és veſztegségben lőn a' Dáriusnak, Perſia' Királlyának másod' (*e*) eſztendejéig. (*e*) *Hag.* 1: 1. *Zak.* 1: 1, 16.

V. RÉSZ.

Aggéus és Zakariás Prófétáknak intésekből ismét el-kezdik a' Templom' építését: és a' Tiſzt-tartók meg-irják a' Királynak.

1 Ugyan akkor prófétála Aggéus Próféta, (*a*) és Zakariás, az Iddó Próféta' fia, a' 'Sidóknak, kik valának Júdeában és Jérusálemben, az Izráel' Iſtenének nevében *ſzóllván* nékiek.

(*a*) *Agg.* 1: 1. *Zak.* 1: 1, 16, 17.

2. Akkor azért fel-kelének Zorobábel, Saláthielnek fia, és (*b*) Jéſua, Jósadáknak fia, és hozzá kezdének az Iſten' Házának építéséhez, melly vagyon Jérusálemben, és valának ő-vélek az Iſtennek Prófétái, ſegítvén őket. (*b*) *r.* 23: 22.

3. Az időben jöve hozzájok Tatténai, a' vízen túl valóknak Fejedelmek, és Setárboznai, és ezeknek társaik, és mondának nékik: Ki parantsolta tinéktek, hogy e' Házat építenétek, és a' kő-falakat fundálnátok?

4. Akkor meg-mondánk nékiek, kitsodák vólnának neveik a' férjfiaknak, a' kik az alkotványt építének.

5. Az ő Iſteneknek ſzeme vala pedig a' hazajött 'Sidókon, és nem hagyathaták-el vélek *az építést*; míg a' dolog juta Dárius' eleibe. Akkor azért levél által ekképpen írának *Dáriusnak* ezekről.

6. A' levélnek ez a' máſſa, mellyet küldött Tatténai, a' vízen túl valóknak Fejedelmek, és Setárboznai az ő társaival, és az Afarsakéusok, kik a' vízen túl valának, Dárius Királynak.

7. Le-

7. Levelet küldének ő-néki, és e' vala írva a' levélben: Dárius Királynak minden békeség!

8. Tudtára légyen ez a' Királynak, hogy el-mentünk vala a' 'Sidóknak tartományokba a' nagy Istennek Házához: és az építtetik márvány kőből, és a' kő-falak deszkákkal padoltatnak, és nagy hamarsággal munkálkodnak, hogy az épület ugyan nevekedik az ő kezek után.

9. Akkor meg-kérdénk a' haza-jött *'Sidókat*, és ezt mondánk nékik: Ki adott néktek szabadságot, hogy e' Házat építenétek, és a' kő-falakat rakjátok?

10. És az ő neveiket meg-kérdezénk tőlök, hogy tudtodra adnánk azokat tenéked, hogy meg-írnánk neveiket azoknak, kik gondviselők ő közöttök e' dologban.

11. Illyen szóval felelének pedig minékünk, mondván: Mi a' mennynek és földnek Istenének szolgái vagyunk, és újjonnan meg-építjük a' Házat, melly sok esztendőkkel ennekelőtte épít tetett vólt, mellyet az Izráelnek nagy (*c*) Királlya épített és fundált vólt. (*c*) 1 *Kir.* 6: 1, 38.

12. És minekutánna haragra ingerlették vólt a' mi atyáink a' mennynek Istenét; adá őket a' Babilóniabéli Káldéus Nabukodonozor Királynak kezébe, és azt a' Házat el-rontá, és a' *lakó* népet rabságra vivé Babilóniába.

13. Mindazáltal Czírusnak, Babilónia' Királlyának első esztendejében, Czírus (*d*) Király parantsolatot ada-ki, hogy ezt az Istennek Házát meg-építének. (*d*) *r.* 1: 1, *'s a' t.*

14. És az Isten' Házához-való arany és ezüst edényeket-is, mellyeket Nabukodonozor el-vitt vala a' Jérusálembéli Templomból, és helyheztetett vala a' Babilóniai Templomban, ki-hozatá Czírus Király a' Babilóniai Templomból, és adá Sesbasárnak, kit Fejedelmül-is rendelt vala.

15. És monda néki: Vedd-fel ez edényeket, menj-el, és rakd-le a' Jérusálembéli Templomban, és az Istennek Háza az ő előbbi helyén építtessék-meg.

16. Akkor az a' Sesbasár el-jöve, és fundamentomát fel-veté (*e*) az Isten' Házának, melly *vagyon* Jérusálemben; és az időtől fogva mind eddig építtetik, és még sem végeződött-el.

17. Mostan azért ha tettszik a' Királynak, a' Király kincs-tartó házában, melly vagyon Babilóniában, kerestessék-meg, hogy ha úgy vagyon-é, hogy Czírus Király parantsolta, hogy ismét meg építsék az Isten' Házát, melly Jérusálemben *vagyon:* És erről-való akaratját a' Király küldje hozzánk. (*e*) *r.* 3: 10, 11.

VI. RÉSZ.

A' Templom ismét meg épittetik, meg-szenteltetik, és Húsvét tartatik.

1 Akkor Dárius Király meg-parantsolá; és meg-keresék a' könyveknek tár-házában, mellyben a' kintset tartják vala Babilóniában.

2. Találtaték pedig Achmetában, a' Média' tartományában-való királyi lakó helyen, egy könyv, mellyben emlékezetért e' vala írva.

3. A' Czírus Királynak (*a*) első esztendejében, parantsolatot ada-ki Czírius Király, az Istennek Háza felől, melly *vala* Jérusálemben: Az a' Ház építtessék-meg, melly helye az áldozatoknak, és az ő kő-falai rakattassanak-meg; az ő magassága légyen hatvan singnyi, és szélessége-is hatvan singnyi. (*a*) *r.* 1: 1. *'s a' t.*

4. Három kő-falai márvány kőből *légyenek*, és *egy* fal új fákból; és erre-való-költség a' Király' házából adattassék.

5. Sőt az Isten' Házának mind arany 's mind ezüst edényit-is, mellyeket Nabukodonozor el-hozott vala a' Jérusálembéli Templomból, és vitt vala Babilóniába, meg-adják; és viszszatérjenek a' Jérusálembéli Templomba az ő helyekre, és bé-rakattassanak *azok* az Isten' Házába.

6. Mostan annakokáért Tatténai, a' vízen túlvalóknak Fejedelmek, Setárboznai, és kik *vagytok* ő társai, és az Afarsakéusok, kik túl *vagytok* a' folyó-vízen, távól légyetek ő-tőlök.

7. Hagyjatok békét nékik, hadd épüljön-meg az az Istennek Háza, es békét hagyjatok a' 'Sidók' Fejedelmének, és a' fogságból haza-ment 'Sidóknak, hogy azt az Istennek Házát építsék-meg az ő helyén.

8. És meg-parantsoltam azt-is, mit tselekedjetek azokkal a' haza-ment 'Sidókkal, kik építik azt az Istennek Házát: Hogy *tudni-illik*, a' Király vízén túl-való jószágának adójából költség adassék azoknak a' férjfiaknak, hogy az el-kezdett épület meg ne szünjék.

9. És minden, valami nélkül szükölködendenek, akár tulkok, akár kosok, akár bárányok, a' mennynek Istenének-való égő-áldozatokra, búza, só, bor és olaj, a' Jérusálembéli Papoknak szavok szerént adattassék nékik minden naponként, hogy vétek ne *légyen benne.*

10. Hogy légyen, miből jó illatú áldozatot tenniek a' mennynek Istenének, és könyörögjenek a' Királynak életéért, és az ő fiáért.

11. Annakfelette ezt-is parantsolom, hogy valaki ezt az én parantsolatimat el-távoztatándja; annak házából fa töretessék-ki, és fel-állattassék,

sék, és arra akasztassék: és az ő háza (*b*) pervátává légyen ezért. (*b*) *Dán.* 3 : 29.

12. Az Isten pedig, kinek (*c*) neve ott lakozik, meg-rontson minden Királyt, és *minden* népet, a' ki fel-emeléndi arra az ő kezét, hogy el-változtassa, és le-rontsa az Istennek Házát, melly *vagyon* Jérusálemben. Én Dárius parantsoltam ezeket; sietséggel meg-légyenek. (*c*) 1 *Kir.* 9:3. 11:36.

13. Akkor Tatténai, a vízen tul valóknak Fejedelmek, Setárboznai, és az ő társai nagy hamarsággal úgy tselekedének, a' mint Dárius Király *nékiek* meg-parantsolta vala.

14. A' haza-ment 'Sidók annakokáért építnek vala, és jó szaporája vala munkájoknak, az Aggéus Prófétának, és az Iddó' fiának, Zakariásnak jövendő-mondások szerént; és meg-épiték, és el-végezék az Izráel' Istenének parantsolatjából, és a' Czírusnak, Dáriusnak és Artaxerxesnek, kik Persiai Királyok *valának*, parantsolatjokból.

15. El-végezteték pedig a' Ház az Adár hónak harmadik napján, melly vala a' Dárius Kiraly' *birodalmának* hatodik esztendejében.

16. És meg-szentelék ezt a' Házat az Izráelnek fiai, a' Papok, Léviták, és a' fogságból viszszajöttek, az Istennek nagy örömmel.

17. És vünek-fel ajándékon ennek az Isten' Házának meg-szentelésekor száz tulkot, két száz kost, négy-száz juhot: és ketske-bakokat bünért-való áldozatra tizen-kettőt, az egész Izráelért, az Izráel' nemzetséginek számok szerént.

18. És rendelének Papokat az ő osztások szerént, és Lévitákat az ő rendek szerént, *kik gondot viselnének* az Istennek dolgaira Jérusálemben, a' mint meg-vagyon írva a' Móses' könyvében.

19. Szerzének pedig a' rabságból viszszajöttek Páschát az első hónak tizen-negyedik napján.

20. Mert meg-tisztúltak vala a' Papok és Léviták, és mindnyájan egygyetembe tisztták valának; és meg-áldozák a' Húsvéti bárányt, mind a' rabságból meg-jöttekért, és az ő attyokfiaiért (*d*) a' Papokért, és ő magokért. (*d*) *'Sid.* 5 : 3.

21. Meg-evék annakokáért az Izráel' fiai, kik a' rabságból viszszajöttenek vala, *a' Húsvéti Bárányt*, és mind azok, kik a' földnek pogányival-való fertelmeskedéstől magokat el-szakasztották vala, *és* ő hozzájok *állottak vala*, hogy keresnék az Urat, az Izráelnek Istenét.

22. Meg-szentelék a' kovász nélkül-való kenyereknek ételére rendeltetett Innepet-is (*e*) hét napokon nagy örömmel; mivelhogy meg-vídámította vólna őket az Úr, és meg-hajtotta vólna ő hozzájok az assiriabéli Királynak szívét, hogy így erősek lehetnének az Istennek, az Izráel' istene' Házának építésében. (*e*) 2 *Mós.* 12 : 17-20.

VII. RÉSZ.

Esdrás a' Király' engedelméből el-mégyen Jérusálembe.

1 Ezekután pedig az Artaxerxesnek, Persia' Király' birodalmának idejében Esdrás, (*a*) Seráján fia, ki Azáriás' fia, ki Hilkiás' fia.

(*a*) 2 *Krón.* 34 : 9, 15.

2. Ki Sallúmnak fia, ki Sádóknak fia, ki (*b*) Ahitúbnak fia. (*b*) 2 *Sám.* 8 : 17.

3. Ki Amáriának fia, ki Azáriásnak fia, ki Mérajótnak fia.

4. Ki Zeráhiának fia, ki Uzzinak fia, ki Bukkinak fia.

5. Ki Abisuának fia, ki Fineásnak fia, ki Eleázárnak fia, ki Áronnak, az első Papnak fia *vala*.

6. Ez, *mondom*, az Esdrás fel-jöve Babilóniából: (e' bőlts törvény-tudó *vala* a' Móses' Törvényében, (*c*) mellyet ki-adott vala az Izráelnek Ura Istene,) és a' Király, az Úrnak, az ő Istenének ő rajta-való jó akaratja szerént, meg-tellyesítette vala ő-néki minden kérését. (*c*) 5 *Mós.* 31 : 9-13.

7. Menének pedig fel az Izráel' fiai közzül, és a' Papok és Léviták közzül, az Énekesek közzül, és a' kapún-állók közzül, és a' Nétinéusok közzül Jérusálembe, Artaxerxes Királynak hetedik esztendejében.

8. És juta Jérusálembe az ötödik hónapban, melly a' Király' *birodalmának* hetedik esztendeje vala.

9. Mert (*d*) az első hónak első napján lett kezdeti a' Babilóniából-való fel-jövetelnek, és az ötödik hónak első napján jutott Jérusálembe, az ő Istenének ő rajta-való jó akaratja szerént.

(*d*) *r.* 8 : 31.

10 Mert Esdrás az ő szívét arra bírta vala, hogy keresné az Úr' Törvényét, és azt meg-tellyesítené, és tanitaná az Izráelt a' parantsolatokra, és ítéletekre.

11. E' pedig másza a' levélnek, mellyet adott vala Artaxerxes Király a' törvény-tudó Esdrás Papnak, ki az Úrnak parantsolatiban, és az Izráel között-való rendelésiben tudós vala:

12 Artaxerxes, Királyoknak Királlya: Esdrás Papnak, a' mennyei Isten' törvényének bőlts és tökélletes tudójának köszönetit írja.

13. Végezést tettem én a' felől; hogy valaki az én országomban az Izráel' népe közzül, és az ő Papjai közzül, és a' Léviták közzül, el-akar menni veled Jérusálembe; az menjen-el.

14. Miképpen hogy te a' Király' ſzemélyétől, és az ő hét (*e*) Tanátsositól el-botsáttattál, hogy meg-visgáljad Júdeát és Jérusálemet, a' te Iſtenednek Törvénye felől, melly vagyon a' te kezedben. (*e*) *Ester* 1 : 14.

15. És hogy el-vigyed az ezüſtöt és aranyat, mellyet a' Király, és az ő tanátsosi ſzabad-akaratjok ſzerént adtanak ajándékon az Izráel' Iſtenének, kinek hajléka vagyon Jérusálemben.

16. És minden ezüſtöt és aranyat, mellyet találſz Babilóniának minden tartományában, azzal egygyetembe, mellyet a' közönséges nép ſzabad akaratja ſzerént ád; és a' Papok, kik jó-akaratjokból adtanak ajándékot az ő Iſtenek' Házának, melly vagyon Jérusálemben:

17. Hogy hamarsággal végy ezzel az ezüſttel tulkokat, kosokat, bárányokat, Minhájokkal és itali áldozatokkal egybe; és fel-vivén áldozd-meg azokat a' ti Iſtentek' Házának óltárán, melly vagyon Jérusálemben.

18. A' mi pedig tenéked, és a' te atyádfiainak tettſzik, hogy tselekedjetek a' meg-maradott ezüſttel és arannyal: a' ti Iſtenteknek akaratja ſzerént azt tselekedjétek.

19 Tóvábbá az edényeket, mellyek a' te Iſtened' Házának ſzolgálatjára (*f*) kezedbe adattattanak tenéked; add-meg az Iſten előtt Jérusálemben. (*f*) *r.* 1 : 7, 8. 5 : 14. 8 : 25.

20. És egyebeket is, a' mellyek ſzükségesek a' te Iſtenednek Házában, és a' mellyeket gondolſz, hogy kell adnod, adaſs a' Király kints-tartó házából.

21. Ennek-felette én, én Artaxerxes Király! parantsolom minden kints-tartóimnak, kik a' folyó-vízen túl *vagytok*; hogy mindenek, valamiket kérénd ti tőletek Esdrás Pap, a' mennyei Iſten' törvényének bőlts tudója, hamar meg-légyenek.

22. Száz (*g*) tálentom ezüſtig, ſzáz köböl búzáig, ſzáz köböl borig, ſzáz báth olajig, és só, a' mennyi elég. (*g*) 2*Mós.* 25 : 39.

23. Valami rendelése és végezése a' mennyei Iſtennek; hamar meg-légyen, a' mennyei Iſten' Házának épületire, hogy valamiképpen meg ne haragudjék a' Királynak, és annak fiainak orſzága ellen.

24. Tinéktek pedig tudtotokra adjuk, hogy sem a' Papokra, sem a' Lévitákra, sem az énekesekre; ſem az ajtón-állókra, sem a' Nétinéusokra, sem a' ſzolgákra, kik az Iſtennek Házában ſzolgálnak, adót, fizetést, sem eſztendei jövedelmet egy *Tiſzt-tartó* se veſsen.

25. Te pedig Esdra! a' te Iſtened' *Törvényének* bőltseſsége ſzerént, melly te kezedbe vagyon, rendelj Bírákat, és ítélő Meſtereket, kik törvényt tégyenek az egéſz nép között, melly vagyon túl a' vízen, mind azok között, kik tudják a' te Iſtenednek Törvényét; és azt, a' ki nem tudja, (*h*) meg-tanítsátok reá. (*h*) *Néh.* 8: 6-9, *'s a't.*

26. Mindenre pedig, a' ki a' te Iſtenednek Törvénye, és a' Király' törvénye ſzerént nem tselekeſzik, törvény ſzolgáltaſsék, és *ítélteſsék* vagy halálra, vagy ſzámkivetésre, vagy jóſzágában-való büntetésre, vagy fogságra.

27. Áldott a' mi atyáinknak Ura Iſtene! ki illyen dolgot indított a' Király' ſzívében, hogy ditsőítené az Úrnak Házát, melly vagyon Jérusálemben.

28. És irgalmaſságát terjeſztette én reám a' Király előtt, és az ő Tanátsosi előtt, és a' Királynak minden hatalmas Fejedelmi előtt. Én azért meg-erősíttetvén az én Uramnak Iſtenemnek rajtam-való keze által; Izráelből Fő-embereket válogaték, hogy fel-jőnének velem.

VIII. RÉSZ.

Esdrás' úti társai, és az ajándékok, mellyeket vittek Jérusálembe.

1 Ezek pedig az ő attyaiknak Fejedelmi, és nemzetség ſzerént-való eredetek azoknak, kik fel-jöttenek velem Artaxerxes Király' birodalmának idején, Babilóniából.

2. Fineásnak fiai közzül: Gerson; Itamárnak fiai közzül: Dániel; Davidnak fiai közzül: Hattus.

3. Sekániának fiai közzül, ki Parósnak fia vala: Zakariás, és ő-véle ſzámláltatának nemzettség ſzerént más-fél-ſzáz férjfiak.

4. Pahát-Moáb' fiai közzül: Eljoénai, Zeráhjának fia; és ő-véle két-ſzáz férjfiak.

5. Sekánjának fiai közzül: a' Jaháziel' fia; és ő-véle három ſzáz férjfiak.

6. Adin' fiai közzül: Ebed, Jónatán' fia; és ő-véle ötven férjfiak.

7. Elámnak fiai közzül: Esaiás, Atáliának fia; és ő-véle hetven férjfiak.

8. Sefátia' fiai közzül: Zebádia, Mikáelnek fia; és ő-véle nyóltzvan férjfiak.

9. Joáb' fiai közzül: Obádia, a' Jéhiel' fia; és ő-véle két ſzáz tizen-nyóltz férjfiak.

10. Selómitnak fiai közzül: a' Jósifja fia; és ő-véle ſzáz hatvan férjfiak.

11. Bébai' fiai közzül: Zakariás, a' Bébai' fia, és ő-véle huſzon nyóltz férjfiak.

12. Azgádnak fiai közzül: Jóhanán, Katánnak fia; és ő-véle ſzáz tíz férjfiak.

13. Ado-

13. Adónikámnak utólsó fiai közzül, kiknek neveik im'ezek: Elifélet, Jéhiel, és Semája; és ő-vélek hatvan férjfiak.

14. Bigvainak fiai közzül: Utai, és Zábud; és ő-vélek hetven férjfiak.

15. Mikor pedig gyüjtöttem vólna őket a' folyó-víz mellé, melly foly Ahavába, és három nap ott lettünk vólna; meg-nézém jól a' népet, és a' Papokat; de a' Lévi' fiai közzül nem találék senkit ott.

16. El-küldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnátánt, Járibot, Elnátánt, Nátánt, Zakariást, és Mésullámot, kik Fő emberek *valának*; és Jojáribot, és Elnátánt, kik tudós eszes emberek *valának*.

17. És parantsolatot adék nékiek, hogy mennének Iddóhoz, ki Fő vala a' Kasifja nevü helyben; és meg-tánítám reá, mit szólljanak Iddónak, és az ő attyafiának, Nétinimnek a' Kasifja nevü helyben, hogy szolgákat hoznának minékünk, a' mi Istenünknek Házához.

18. Hozának annakokáért a' mi Istenünknek (*a*) rajtunk-való jó akaratja szerént egy értelmes embert a' Máchli' fiái közzül, ki Lévi' fia, ki Izráel' fia *vala*: tudni-illik, Serébiát' fiaival egybe, és tizen-nyóltz attyafiait. (*a*) *r.* 7: 9.

19. És Hasábiát, és ő-véle Esaiást a' Mérári fiai (*b*) közzül, attyafiaival és húsz fiaival egygyetemben. (*b*) 1 *Krón.* 6: 1, 19, 45.

20. A' Nétinéusok (*c*) közzül pedig, kiket Dávid rendelt vala, és a' Fejedelmek a' Lévitáknak szolgálatjokra, két száz húsz Nétinéusokat; kik mind neveiken neveztetnek vala. (*c*) *Jós.* 9: 23.

21. Akkor böjtöt hirdeték ott az Ahava folyó-víz mellett, hogy meg-sanyargatnánk magunkat a' mi Istenünk előtt, és hogy igaz útat kérnénk tőle magunknak, a' mi apró magzatinknak, és minden marháinknak.

22. Mert szégyenlettem vala kérnem a' Királytól sereget és lovagokat, kik óltalmaznának minket a' mi ellenségink ellen ez útban; mert ezt mondottuk vala a' Királynak: A' mi Istenünknek keze vagyon mind azokon, kik keresik őtet jó *szívből*; az ő ereje pedig és boszszú-állása mind azokon, kik el hagyják őtet.

23. Böjtölénk annakokáért és könyörgénk ezért a' mi Istenünknek: és engedelmes lőn mi hozzánk.

24. Külön választék pedig a' Papi Fejedelmek közzül tizen-kettőt: Serébiát, Hasábiát és ő-vélek az ő attyafiai közzül tizet.

25. És adám nékik mérték szerént az ezüstöt és aranyat, és az edényeket, mellyeket a' Király az ő Tanátsosival és Fejedelmivel egygyetemben, és az egész Izráel, kik találtattanak vala, adtanak a' mi Istenünk' Háza' szükségére.

26. Adék, *mondom*, kezekbe hat száz tálentom ezüstöt, és ötvent: és száz tálentom érő ezüst mivet: és száz tálentom aranyat.

27. És húsz arany rostélyokat, mellyek ezer drakmát érnek vala: és a' jó-féle arany színü rézből tsinált edényeket kettőt, mellyek olly betsesek, mint az arany.

28. És mondék nékik: Ti az Úrnak szentei *vagytok*, és az edények-is szentek: és ez az arany és ezüst szabad jó akaratból adatott ajándék a' ti atyáitok' Urának Istenének.

29. Vígyázzatok és meg-őrizzétek, míg mérték szerént *kézbe* adjátok a' Papi Fejedemek, Léviták, és az Izráel' nemzetségeinek Fejedelmi előtt Jérusálemben, az Úr' Házának (*d*) kamaráiban. (*d*) 1 *Kir.* 6: 5.

30. Fel-fogadák azért azok a' Papok és Léviták az ezüstnek, aranynak, és edényeknek terhét, hogy fel-hoznák Jérusálembe a' mi Istenünknek Házához.

31. El-indúlánk pedig az Ahava folyó-víz mellől (*e*) az első hónak tizenkettődik *napján*, hogy mennénk Jérusálembe: és a' mi Istenünknek keze vólt rajtunk, és meg-óltalmazott minket a' mi ellenseginknek és utánnunk leselkedőknek kezéből ez úton. (*e*) *r.* 7: 9.

32. Végre (*f*) jutánk Jérusálembe, és lőnk ott harmad' napig. (*f*) *Néh.* 2: 11.

33. Negyed' nap pedig meg-mérve adák az ezüstöt és aranyat, és az edényeket a' mi Istenünknek Házában, az Uriás Pap' fiának, Meremótnak kezéhez, kivel vala Eleázár, a' Fineás' fia; azokkal pedig vala Józabád, a' Jésua' fia, és Noádia, Binnui Lévitának fia.

34. A' mint mindenek szám szerént, és mérték szerént *adattattak vala*: és ugyan akkor mind azt a' mértékeket bé-írák.

35. Továbbá, a' kik meg-jöttenek vala a' fogságból, a' rabságnak fiai, égő-áldozatokat tőnek az Izráel' Istenének; tizen-két tulkokat az egész Izráelért, kilentzven-hat kosokat, hetven-hét bárányokat, bünért-való áldozatra tizen-két ketske-bakokat, mind ezeket égő-áldozatúl az Úrnak.

36. És meg-adák a' Király' parantsolatit a' Király' Vitézinek, és Tiszt-tartóinak, *kik valának* túl a' vízen, és nagy jó akarattal lőnek a' néphez, és az Isten' Házához.

IX. RÉSZ.

Esdrás könyörög Istennek a' nép bűneiért.

1 Minekutánna pedig ezeket el-végezték vólna; jövének hozzám a' Fő-emberek, és mondának: Az Izráelnek népe, a' Papok és a' Léviták nem válaſztották-el magokat a' földnek népeitől; hanem a' Kananéusoknak, Hittéusoknak, Perizéusoknak, Jébuséusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak, Égyiptombélieknek, és az Emoréusoknak útálatos (*a*) vétkekben *egyenlő-képpen réſzesültenek.* (*a*) 3*Mós.* 18: 3.

2. Mert azoknak leányi közzül vettenek (*b*) *feleségeket* magoknak, és az ő fiaiknak, és megelegyedett a' ſzent mag a' földnek népeivel: és ebben a' vétekben elsők vóltanak a' Fejedelmek, és Fő-emberek. (*b*) *Néh.* 13: 23.

3. Melly ſzót mihelyt hallék; ſzaggatni kezdém alſó és felső ruhámat, és ſzaggatni kezdém hajamat és ſzakállomat, és le-ülék (*c*) keſeregve. (*c*) *Néh.* 1: 4.

4. Hozzám gyülének azért mindnyájan, kik félik vala az Izráel' Istenének ſzavát, a' rabságból meg-jött ſokaságnak vétkekért; én pedig nagy keservesen veſzteg ülök vala mind (*d*) az eſtvéli áldozatig. (*d*) 2*Mós.* 29: 41.

5. Az eſtvéli (*e*) áldozatkor pedig fel-kelék az én gyötrelmemből, minekutánna meg-ſzaggattam vólna mind alsó, mind felső ruhámat; és térdeimre esvén ki-terjeſztém kezeimet az én Uramhoz Istenemhez. (*e*) 2*Mós.* 29: 38: 41.

6. És mondék: Én Istenem! ſzégyenlem, és általlom fel-emelni, én Istenem! az én ortzámat te elődbe; mert a' mi álnokságink fellyül-haladtak fejünk (*f*) felett, és a' mi vétkeink mind az égig nevekedtek. (*f*) *Sólt.* 38: 5.

7. A' mi atyáinknak idejektől fogva nagy vétekben vóltunk mind e' mái napig: és a' mi álnokságinkért (*g*) adattattunk vala mi, a' mi Királyink, és a' mi Papink, a' földi Királyoknak kezekbe, fegyverre, rabságra, ragadományra, és ortza-pirúlásra; mint e' mái nap *bizonyság arról.* (*g*) 2*Krón.* 36: 12-21.

8. Moſtan pedig nem ſok ideje, hogy a' mi Urunk Istenünk mi rajtunk könyörült, hogy minékünk hagyna maradékot, és *valami* ſzeget adna nékünk az ő ſzent-helyén, hogy így megvilágosítaná a' mi ſzemeinket a' mi Istenünk, és adna nékünk egy kevés ideig-való életet a' mi rabságunk után.

9. Jóllehet ſzolgák vagyunk, de a' mi rabságunkban (*h*) el nem hagyott minket a' mi Istenünk; hanem irgalmaſságát meg-mutatá rajtunk a' Perſiának Királlyai előtt, hogy élnünk hagyna minékünk, hogy fel-emeljük a' mi Istenünknek Házát, és meg-épitsük annak puſztaságit, és adna minékünk bátorságos lakást Júdeában és Jérusálemben. (*h*) *Jób.* 36: 8-11.

10. Moſtan azért mit mondjunk, óh mi édes Istenünk! mind ezek után? Mert el-hagytuk a' te parantsolatidat.

11. Mellyeket parantsoltál a' te ſzolgáid, a' Próféták által, mondván: A' föld, mellyre bémentek, hogy bírjátok azt, tiſztátalan föld a' föld' népeinek tiſztátalanságoktól: azoknak útálatoſságok miatt, mellyekkel bé-töltötték azt tellyeſséggyel az ő undokságokkal.

12. Annakokáért moſtan a' ti leányitokat ne adjátok az ő (*i*) fiaiknak, és az ő leányikat ne vegyétek a' ti fiaitoknak: és ne kereſsétek az ő barátságokat, ſem javokat ſoha; hogy meg-erősítteſsetek: és egyétek a' földnek javait, és örökösképpen adhaſsátok azt a' ti fiaitoknak bírni mind örökké. (*i*) 3*Mós.* 18: 25, 27.

13. Minekutánna pedig mind ezek eſtek mi rajtunk a' mi gonoſz tselekedetinkért, és a' mi nagy vétkünkért: (holott te mi Istenünk lévén kedveztél minékünk, hogy a' mi büneink el ne nyomnának minket; sőt inkább adtál nékünk ſzabadúlást.

14. Nem de hátra térünk-é a' te parantsolatidnak rontására, és ez útálatos népekkel-való (*k*) sógorságra? Avagy nem haragudnál-é mi reánk mind addig, míg meg-eméſztetnénk, úgy-hogy ſenki *közzülünk* meg ne maradna, és el ne ſzaladna? (*k*) 5*Mós.* 7: 3.

15. Izráelnek Ura Istene igaz vagy te! mindazáltal meg-maradtunk, mint e' mái nap *bizonnyja.* Imé jelen vagyunk mi te előtted a' mi büneinkben, és nem lehet mi tőlunk, hogy megállhaſsunk ezért te előtted.

X. RÉSZ.

A' Pogányok közzül vett feleségek el-botsáttatnak: kik vóltak abban réſzesek, meg-neveztetnek.

1 Mikor pedig imádkoznék Esdrás, és vallást tenne ſirva, és (*a*) le-borúlván ſekünnék az Istennek Háza előtt; gyülekezének ő hozzá az Izráel közzül férjfiak, aſzſzonyiállatok, és gyermekek igen nagy ſereggel: és minekutánna ſok ſirást tett vólna ott a' nép;

(*a*) *r.* 9: 3, *'s a't.*

2. Annakutánna ſzólla Sekánia, Jéhielnek fia, ki az Elám' fiai közzül-való vala, és monda Esdrásnak: Mi vétkeztünk a' mi Istenünk ellen, hogy

hogy idegen feleségeket vettünk magunknak a' föld' népei közzül; de mindazáltal jó reménysége vagyon erről az Izráelnek.

3. Moſtan annakokáért (*b*) veſsünk frigyet a' mi Iſtenünkkel, hogy el-hányjuk tőlünk mind azokat az aſzſzonyi-állatokat, 's mind azokat, kik ő tőlök ſzülettenek, az Úrnak akaratja ſzerént, és azoknak a' *férjfiaknak akaratjok ſzerént*, kik félik a' mi Iſtenünknek parantsolatját: és az ő törvénye ſzerént légyen. (*b*) *Esa.* 57: 14,15, *'s a' t.*

4. Kelj-fel! mert te reád néz ez a' dolog, és mi veled léſzünk: erősítsd-meg magadat, és láſs hozzá e' *dologhoz.*

5. Fel-kele annakokáért Esdrás, és meg-esküttete a' Papoknak és Lévitáknak Fejedelmit, és mind az egéſz Izráelt, hogy e' beſzéd ſzerént tselekednének; és meg-esküvének.

6. Fel-kele, *mondom*, Esdrás az Iſten' Háza elől, és bé-méne a' Jóhanánnak, Eliáſib' fiának ágyas-kázába: bé-méne oda, kenyeret nem evék, ſem vizet nem ivék; hanem ſir vala keſervesen a' rabságból haza-jött népnek vétkeiért.

7. És meg-kiáltaták Júdeában és Jérusálemben, minden rabságból haza-jötteknek: Hogy Jérusálembe gyülnének.

8. Valaki pedig harmad' napig oda nem menne, a' Fejedelmeknek és Véneknek tanátsok ſzerént; minden jóſzága el-veſzne annak, és ő maga ki-vettetnék a' rabságból haza-jötteknek gyülekezetekből.

9. Öſzve-gyülének azért a' Júdának és Bénjáminnak minden férjfiai Jérusálembe a' három nap alatt, a' hónak huſzadik *napján*, *melly* kilentzedik *hó vala*; és az egéſz nép (*c*) le-ule az Iſten' Házának piatzán, rettegvén e' dologért, és az esők miatt. (*c*) 1 *Sám.* 12: 18.

10. Akkor fel-kele Esdrás Pap, és monda nékik: Ti felette igen vétkeztetek, hogy idegen nemzetségekből vettetek (*d*) feleſégeket magatoknak, hogy ezzel többítenétek az Izráelnek vétkét. (*d*) 5 *Mós.* 7: 3.

11. Annakokáért moſtan tégyetek vallást a' ti atyáitok' Urának Iſtenének előtte, és tselekedjetek az ő akaratja ſzerént, és ſzakadjatok-el a' földnek népeitől, és az idegen nemzetségekből vett feleségektől.

12. És felele az egéſz Gyülekezet, és monda fel-ſzóval: Akképpen kell nékünk tselekednünk, a' te beſzéded ſzerént.

13. De a' nép igen ſok, és esős idő vagyon, kivül nem állhat ak: annakfelette ez nem tsak egy napi, ſem két napi dolog; mert ſokan vagyunk, kik vétkeztünk ebben.

14. Rendeltetſenek Fejedelmek az egéſz Gyülekezetben, és valaki léſzen a' mi városinkban, ki idegen feleséget vett magának; bizonyos időben jöjjön-elő: és légyenek vélek a' városnak Vénei és Bírái mind addig, míg el-fordíttják a' mi Iſtenünknek azért-való búſulásának haragját.

15. Ennekokáért Jónatán, Asahelnek fia, és Jaháſia, a' Tikva' ſia, válaſztatának erre: kiket Mésullám és Sabbétai Léviták meg-ſegítének.

16. És akképpen tselekedének a' rabságból haza-jöttek; és külön-külön állattatának Esdrás Pap, és a' tselédeknek fő-fő emberi az ő attyaiknak házok ſzerént, kik mindnyájan neveken neveztettek vala: és le-ülének a' tizedik hónak első napján, hogy e' dolog felől értekeznének.

17. El-végezék pedig ezt a' dolgot minden férjfiak között, a' kik idegen feleségeket vettenek vala magoknak, az első hónak első napjáig.

18. És találtatának a' Papok' fiai közzül, kik idegen feleségeket vettenek vala, magoknak: Jésuának, a' Jósadák' fiának, és az ő attyafiainak fiai közzül, Maaséja, Eliézér, Járib, és Gedália.

19. És kezeket adák, hogy el-űznék az ő feleségeiket: és hogy vétkeztenek vala; az ő bűnöknek el-törléséért *áldoznak* vala koſsal a' nyáj közzül.

20. Immérnek fiai közzül: Hanáni és Zebádia.

21. Hárimnak fiai közzül: Maaséja, Elija, és Semája, és Jehiel, és Uzzia.

22. Páshúrnak fiai közzül: Eljoénai, Maaséja, Ismáel, Nétanéel, Józabád és Elása.

23. És a' Léviták közzül: Józabád, Simei, Kelája, (ez a' Kélita) Petáhja, Júda és Eliézer.

24. Az Énekesek közzül pedig: Eliáſib; az ajtón-állok közzül: Sallúm, Télem és Uri.

25. És az Izráel közzül; Parósnak, fiai közzül: Rámja, Jézia, Málkija, Mijámin, Eleázár, Malkija, és Benája.

26. Elám' fiai közzül pedig: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jéremót, és Elija.

27. Zattu' fiai közzül: Eljoénai, Eliáſib, Mattánia, Jéremót, Zabád, és Aziza.

28. Továbbá a' Bébai' fiai közzül: Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Atlai.

29. Báni' fiai közzül: Mésullám, Malluk, Adája, Jásub, Seál, Jéramót.

30. Pahát-Moáb' fiai közzül: Adna, Kélál, Benája, Maaséja, Mattánia, Besaléel, Binnui, és Manaſsé.

31. Hárim' fiai közzül: Eliézer, Isija, Málkija, Semája, Simeon.
32. Bénjámin, Malluk, Semárja.
33. Hásum' fiai közzül: Matténai, Mattáta, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei.
34. Báni' fiai közzül: Maádai, Amrám, és Uel:
35. Benája, Bedéja, Kéluhu:
36. Vánja, Méremót, Eliásib:
37. Mattánia, Matténai, Jaásau:
38. Báni, Binnui, Simei:
39. Selémia, Nátán, Adája:
40. Maknadbai, Sásai, Sárai:
41. Azárel, Selémia, Semárja:
42. Sallúm, Amária, Jó'sef:
43. Nébó' fiai közzül: Jéhiel, Mattitja, Zabád, Zébina, Jaddán, Jóel, Benája.
44. Mind ezek idegen feleségeket vettenek vala magoknak; es valának ezek közzül *némelyek*, kiknek feleségeiktől gyermekek lettek vala.

NÉHÉMIÁS' KÖNYVE.

Mellyben meg-írattatik a' Jérusálem' városának meg-épülése, a' fogságból haza-ment népnek meg-jobbúlása, és az Ifteni tiszteletnek helyére állatása. Melly bé foglal úgymint hetven esztendőt, a' Dárius Longimanusnak huszadik esztendejétől fogva mind az utólsó Dáriusnak birodalmáig.

I. RÉSZ.

Néhémiás böjtöl, és könyörög az Istennek, hogy a' népnek meg kegyelmezzen.

1 Néhémiásnak, Hakália' fiának beszédi. És lőn a' Kislév nevü hóban, huszadik esztendőben, valék én a' Susán' (*a*) várában. (*a*) *Est.* 1: 2.

2. És jöve hozzám Hanáni, egy az én atyámfiai közzül, ő-véle egygyütt Júdeából-való *némelly* férjfiak, kiktől tudakozám a' fogságból meg szabadúlt maradék 'Sidók felől, és Jérusálem felől.

3. És mondának énnékem: A' fogságból megszabadúlt maradék 'Sidók ott ábban a' tartományban, nagy nyomorúságban és gyalázatban *vagynak*: annakfelette a' Jerusálemnek kő-fala el rontatott, és az ő kapui tüz miatt meg-égtenek.

4. Minekutánna pedig meg-hallám e' beszédeket; le-ülek és sírék, és (*b*) kesergék *egynehány* napokon: böjtölék annak-felette és imádkozám a' mennynek Istenének. (*b*) *Esd.* 9: 3.

5. És mondék: (*c*) Kérlek Uram, mennynek Istene, erős, nagy és rettenetes Isten! ki megtartod fogadásodat és irgalmasságodat a' téged' szeretőknek, és a' te parantsolatidat meg-tartóknak, (*c*) *Dán.* 9: 4. 2*Mós.* 34: 7. '*Sólt.* 86: 15.

6. Légyen kérlek, figyelmetes a' te füled, és a' te szemeid nyíljanak-meg, hogy hallgasd-meg a' te szolgádnak könyörgését, mellyel most én éjjel, és nappal könyörgök te (*d*) előtted az Izráel' fiaiért, a' te szolgáidért; mert vallást tészek az Izráel' fiainak vétkeikről, hogy vétkeztünk te ellened, én-is vétkeztem az én atyám' házával egybe. (*d*) 1*Kir.* 8: 29, 30.

7. Felette igen vétkeztünk te ellened, és meg-nem őríztük a' te parantsolatidat és rendeléseidet, és törvényidet! mellyeket parantsoltál a' te szolgád által, Móses által.

8. Emlékezzél-meg, kérlek, a' te fogadásodról, mellyet tettél a' te szolgádnak, Mósesnek általa mondván: (*e*) Ti vétkeztek én ellenem; én pedig el-széleszt lek titeket, *sok* népek közibe. (*e*) 5*Mós.* 4: 25-27, *és* 30: 1-6. '*Sólt.* 106: 45.

9. Mikor pedig meg téréndetek én hozzám, és meg-őrízénditek az én parantsolatimat, és a' szerént tselekedéndetek: ha az égnek utólsó szélire ki-üzetnétek-is; onnét-is öszve-gyüjtlek titeket, és bé szállítlak a' helybe, mellyet rendeltem, hogy ött helyhezteszem az én nevemet.

10. Ezek pedig te szolgáid és te néped, kiket meg-szabadítottál a' te nagy erődnek általa, és a' te erős kezednek általa.

11. Kérlek Uram! kérlek, figyelmezzék a' te füled a' te szolgádnak könyörgésére, és a' te szolgáidnak könyörgésekre, kik kívánják félni a' te nevedet, és adj, kérlek, a' te szolgádnak ma jó elő-menetelt, hogy nyerjen kegyelmet ama' férjfiú előtt; Én pedig a' Királynak pohárnakja valék.

II. RÉSZ.

Néhémiás a' Királytól levelet vévén a' Jérusálemi kéritésnek épitéséhez fog.

1 És lőn a' Nisán nevü hóban, az Artaxerxes Királynak huszadik esztendejében, mikor a' *Király*' eleibe bort *kellene vinnem*; fel-vivén a' bort adám a' Királynak: Nem vóltam pedig ő előtte az előtt ollyan (*a*) szomorú (*a*) *r.* 1: 4.

2. Monda azért énnékkem a' Király: Miért szomorú a' te ortzád, holott beteg nem vagy? Nem egyéb

egyéb ez, haném a' te szívedben-való gonoszságod, és felette igen megfélemlém.

3. Akkor mondék a' Királynak: Éljen örökké a' Király! miért nem vólna szomorú az én orczám, ha az a' város, mellyben az én atyáimnak koporsóik *vagynak*, el pusztíttatott, és annak kapui tűz miatt meg-emésztettek?

4. És monda nékem a' Király: Mi dolgot kívánsz? Akkor könyörgék (*b*) a' mennynek Istenének. (*b*) *r.* 1: 11.

5. És mondék a' Királynak: Ha jónak tettszik a' Királynak, és ha kedves te előtted a' te szolgád; *kívánom*, hogy botsáss engemet 'Sidó országba, az én atyáimnak temető-helyeknek városába, hogy újjonnan épitsem-meg azt.

6. Monda nékem a' Király: (a' Királyné aszszony-is pedig egygyütt ül vala véle,) Meddig lészen a' te járásod, es mikorra jösz viszsza? És tettszék a' Királynak, és el-botsáta engemet, mineku tánna bizonyos időt mondottam vólna néki.

7. Akkor mondék a' Királynak: Ha jónak tettszik a' Királynak; adjanak levelet énnékem az *Iró-deákok* a' tártománynak Tiszt-tartóihoz, melly vagyon a' folyó-vízen túl; hogy által-botsáffanak engem', mind addig, mig Júdeát érem.

8. És adjanak levelet Asáfnak, a' Király' erdeje' Ispánjának, hogy adjon gerendáknak-való fákat a' ház' kapuinak meg-épitésére, melly a' Templom mellet vagyon, és a' városnak falainak, és a' háznak, mellyben lakjam: És meg-adá *mind* ezeket nékem a' Király, az én Istenemnek hozzám-váló jó akaratja szerént.

9. És menék a' vízen túl-való tartományuak Tiszt-tartóihoz, és meg-adám nékiek a' Király levelét; botsárott vala pedig én velem a' Király Fő-embereket a' seregből, és lovagokat:

10. Mikor pedig a' Hórónitbéli Sanballát, és Tóbiás, ki az Ammon nemzetségéből való szolga vala, meg-hallották vólna ezt; semmiképpen nékiek nem tettszék ez: hogy valaki jött vólna, ki az Izráel' fiainak javokra igyekeznék.

11. Azután juték (*c*) Jérusálembe; holott lévék harmad' napig. (*c*) *Esdr.* 8: 32.

12. Fel-kelék pedig én ejtszaka, és egynehány férjfiak velem egygyetembe: és meg nem jelentém senkinek, mit indított vólna az én Istenem az én szívemben, hogy tselekedném Jérusálemmel; nem vala pedig semmi barmom egyéb énvelem, hanem a' mellyen ülök vala.

13. És ki-menék a' vőlgynek kapuján éjjel, a' lassan folyó *Siloáhnak* patakja felé, és a' ganéj kapu felé; és meg-látogatám Jérusálemnek kőfalait, mellyek el-rontattak vala, és kapuit, mellyek a' tűznek miatta meg-emésztettek vala.

14. Azután által-menék a forrásnak kapujára, és a' Király'halas tójára: holott nem vala helye az alattam-való baromnak járásának.

15. Fel-menék azért éjjel a' patakon, és meg-nézegetém a' kő-falt: ezeknek utánna viszsza térék a' vőlgynek kapujára, és a' szálláfra menék.

16. A' Fő emberek pedig nem tudják vala, hová mentem vólna, és mit mivelnék; mert sem a' 'Sidóknak, sem a' Papoknak, sem a' Fő-embereknek és Hadnagyoknak, sem a' munkásfok' pallérinak, ez ideig semmit nem jelentettem vala.

17. Mondék annakokáért nékiek: Ti-magatok látjátok, melly nagy nyavalyában vagyunk; mert Jérusálem el-pusztúlt, és annak kapui tűzzel meg-égettettek; jertek, épitsük-meg Jérusálemnek kő-falait, hogy ne légyünk ezután gyalázatosok.

18. Meg-jelentém pedig nekik, az én Istenemnek kozzám-való jó akaratját, és á' Királynak beszédit-is, mellyeket szóllott vala nékem; annakokáért mondának: Keljünk fel, és épitsükmeg. És meg-erősíték magokat e' jóban.

19. (*d*) Mikor pedig meg-hallotta vólna a' Hórónitbéli Sanballát, és Tóbiás, az Ammon'nemzetségéből való szolga, és az Arabiabéli Gésem; tsúfolnak vala, és meg-útálnak vala minket, mondván: Mitsoda ez, a' mit miveltek? Avagy a' Király ellen akartok-é támadni? (*d*) *r.* 6: 1.

20. Kiknek felelék és mondék: A' mennynek Istene ád minékünk jó elő-menetelt, és mi, kik ő szolgái vagyunk, fel-kelvén, épitünk; tinékték pedig semmi közötök és igazságotok nintsen, sem emlékezetetek Jérusálemben.

III. RÉSZ.

Meg írattatnak azoknak neveik, kik a' Jérusálem' kő-falait meg-épitették

1 Ezeknekutánna fel-kele á' Papoknak Fejedelme, Eliásib, és az ő attyafiai, a' Papok, és meg-épiték a' barmok' kapuját: ők készíték azt el, és fel-állaták annak ajtait mind a' Méah' tornyáig, és (*a*) a' Hananéel tornyáig. (*a*) *r.* 12: 39.

2. És ő mellette épitének a' Jérikóbéliek: és azok mellett épite Zakkúr, az Imri'fia.

3. A' halaknak kapuját pedig meg-épiték a' Hasénáa' fiai: ők gerendázák azt meg, és ők állaták-fel annak ajtait, lakatjaikkal és zárjaikkal egygyütt.

4. Ő mellettek pedig épite Meremót, Uriás.

nak

nak fia, *melly Uriás* Hakkós fia vala: ő mellette épite Mésullám, Berekiásnak fia, ki Mesezábelnek fia vala: ő mellette épite Sádók, Baanának fia.

5. Kik mellett építének a' Tékoabéliek; de a' kik ezek közül nagy emberek valának, nem vévék-fel az ő Urok' Háza' építésének munkáját.

6. A' régi kaput pedig meg-épiték Jójada, Paseáhnak fia, és Mésullám, Bésódianak fia; ők gerendazák-bé azt, és fel-állaták annak ajtait, lakatjaikkal, és zárjaikkal egybe.

7. O mellettek épite a' Gibeonból-való Meláti'a, és a' Meronótból-való Jádon; (*b*) a' Gibeonnak pedig és Mispának lakosi *építének* a' vízen innen-való Fejedelemnek palotájáig. (*b*) *Jós*) 10.

8. Azok mellett épite Uzziel, Harhajának fia az ötvösökkel: ő mellette épite Hanánia, Harakkáhim' fia; és meg-erősíték Jérusálemet mind a' széles kő-falig.

9. Továbbá ő mellettek épite Refája, Húrnak fia, ki a' Jérusálemhez tartozó tartomány' felének Fejedelme vala.

10. Es ő mellettek épite Jedája, Hárumá fnak fia az ő háza' ellenébe: ő mellette épite Hattus, a' Hasabnéja fia.

11. A' máfik részt épité Málkija, Hárimnak fia, és Hásub, Pahát-Moáb' fia, mind a' kementzéknek tornyával egybe.

12. E' mellet épite Sallúm, Halohésnek fia, ki Fejedelme vala a' Jérusálemhez tartozó tartomány' felének; ő és az ő leányi.

13. A' völgynek kapuját épité Hánun, és Zánoáhnak lakói; ők építék azt meg, és ajtókat tsinálának reája, lakatokat, és zárokat: és a' kő falban ezer singet, mind a' ganéj kapuig.

14. A' ganéj kaput pedig épité- meg Málkija, Rékáb' fia, a' Beth-Kérem' tartománynak Fejedelme; ő épité-meg azt, és ajtókat tsinála reája, lakatokat és zárokat.

15. A' forrásnak kapuját meg-épité Sallúm, a' Kolhózé' fia, ki Mispa' tartományának Fejedelme vala; ő épité-meg azt, és ő hejazá-bé, és ajtókat tsinála reája, lakatokat és zárokat: a' Siloáh halás-tónak falát-is, a' Király' kertétől fogva mind a' gráditsig, mellyen a' Dávid városából jönek alá. (*c*) 2 *Kir.* 18: 17. 20: 20.

16. O mellette épite Néhémiás, Azbúk' fia, a' Betsúr tartománya felének Fejedelme, mind a' Dávid' koporsójának ellenébe-való helyig, és mind ama' szépen tsinált halas- tóig, és mind az erős vitézeknek házokig.

17 E' mellet épitének a' Léviták: Réhum, Báni' fia, ki mellet épite Hasábia, á' Kéhila' tartománya' felének Fejedelme, az ő tartományának lakosival egybe.

18. O utánna épitének az ő atyokfiai: Bávai, a' Hénadád' fia, a' Kéhila' tartománya' felének Fejedelme.

19. Épite pedig ő mellette, Eser, Jésuának fia, Mispának Fejedelme, más részt, a' szegeletenvaló fegyveres háznak fel-menetelinek ellenébe.

20. O utánna fel-indúla Báruk, Zakkainak fia, és más részt épite, attól a' szegelettől fogva, az Eliásibnak, a' nagy Pap' házának ajtajáig.

21. O utánna Meremót, Uriásnak fia, ki Hakkósnak fia vala, más részt épite, az Eliásib' ajtajától fogva, mind az Eliásib' házának végéig.

22. Ki után építének a' Papok, a' mezőségnek férjfiai.

23. Ez után épite Bénjámin, és Hásub, az ő házának ellenébe: ki után épite Azáriás, Maasejának fia, ki Ananiásnak fia vala, az ő házánál.

24. O utánna Binnui, Henadádnak fia épite más részt, az Azariásnak házától fogva, mind a' szegeletig; mind a' szegeletig *mondon.*

25 Palál, az Uzai' fia *épite* a' szegeletnek, és a' magas toronynak ellenébe, a' Királynak felső házától fogva, melly a' tömlötz' (*d*) pitvarának mellette vagyon: és ő utánna *épite* Pedája, Parósnak fia. (*d*) *Jer.* 32: 2.

26. A' Nétinéusok (*e*) pedig laknak vala a' várban mind addig a' helyig, melly vagyon a' vizek kapujának ellenébe Nap-kelet felől, és a' magas toronynak ellenébe. (*e*) *v.* 31. *Jós.* 9: 13.

27. O utánna építének a' Tékoabéliek más részt, a' helytől fogva, melly vagyon a' magas torony' ellenébe, mind a' várnak faláig.

28. A' lovaknak kapuján fellyül építének a' Papok, ki-ki az ő házának ellenébe.

29. O utánnok épite Sádók, Immérnek fia az ő házának ellenébe: ezután épite Semája, Sekániásnak fia, ki a' Napkeleti kapunak őrízője vala.

30. O utánna épite Hanániás, Selemiasnak fia, és Hánun, Saláfnak hatodik fia, más részt. O utánna épite Mésullám, Berekiásnak fia, az ő háza' ellenébe.

31. O utánna épite Málkijah, ötvösnek fia, mind a' Nétinéusok', és kereskedőknek házokig, a' törvény-tévő ház' kapujának ellenébe, mind a' szegeletnek hágójáig.

32. A' szegelet' hágójának pedig és a' barmok' kapujának közötte építének az ötvösök, és a' kereskedő emberek.

IV.

IV. RÉSZ.

A' 'Sidók egygyik kezekben fegyvert tartnak, másikkal munkálkodnak.

1 Lőn pedig.(*a*) mikor meg-hallotta vólna Sanballát, hogy a' kő-falt épitenénk; felette igen meg-haragudnék, és, boſzſzonkodnék: és á' 'Sidókat meg-tsúfolná (*a*) *r.* 2: 10, 19.

2. Mert *így* ſzóll vala az ő rokonsági előtt, és a' Samariabéli ſokaság előtt, és *ezt* mondja vala: Vallyon mit mivelnek e' nyomorúlt 'Sidók? Vallyon meg-engedik-é ezt ő nékiek? Vallyon áldoznának-é ezek? Avagy el-végezhetnék-é ezt most? Avagy meg-elevenithetnék-é a' köveket a' romlásból, minekutánna azok meg-égtenek?

3. Az (*b*) Ammon' nemzetségéből-való Tóbiás pedig ő mellette *állván* monda: Akár-mint épitsenek, ha á' róka fel-hágóreája; el-rontja az ő kő-falokat. (*b*) *r.* 2: 10, 19.

4. Halld-meg óh mi Istenünk! hogy mi útálatosok vagyunk, és fordítsad az ő gyalázatjokat az ő fejekre; és adjad őket prédára á' rab ſágnak földében.

5. És el-ne fedezd az ő hamiſságokat, és az ő bünök a' te ortzád elől el ne töröltesék; mert tégedet boſzſzontottak az épitőkben.

6. És illyen módon meg-épiténk a' kő-falt, annyira, hogy az egéſz fal a' feléig meg-épülne; mert a' köſségnek kedve vala az épitéshez.

7. Mikoron pedig meg-hallotta vólna Sanballát és Tóbiás, az Arabiabéliek, az Ammoniták, és az Asdódéusok, hogy meg-jobbíttattak vólna Jérusálémnek kő-falai, és az el-rontott *kő-falak* öſzve kezdtek vólna ragaſztatni; fel-gerjedének felette igen nagy haraggal.

8. Öſzve-esküvének azért mindnyájan egygyenlő akarattal, hogy Jérusálemet meg-oſtromlanák, és nékiek gondot adnának.

9. Akkor imádkozánk a' mi Istenünknek, és ſtrá'sát állatánk ő ellenek éjjel és nappal; mivelhogy ő tőlök félnénk.

10. Mert ezt mondják vala a' 'Sidók: Megfogyatkozott erejek a' tereh-hordóknak, és *még* ſok föld *vagyon*; mi pedig erőt nem vehetnénk *az ellenségen*, ha *mindnyájan* a' falt épitenénk.

11. Annakfelette ezt mondották a' mi ellenségink: Ingyen ſe tudják, ſe ne láſsák, míg közikbe bé-mégyünk, hogy meg-öljük őket, vagy el-hagyaſsuk vélek a' munkát.

12. Mikor pedig *mi hozzánk* jöttek vólna a' 'Sidók, a' kik ő köztök laknak vala, és minékünk ezt tízſzer-is meg-mondották vólna: Minden helyeken *meg-óltalmazzátok magatokat*, a' mellyeken mi hozzánk jöhetnétek.

13. Helyhezteték azért az erőtlenebb helyekre, a' kő-fal megé, a köves helyekre *őrízőket*: annakfelette a' népet el-rendelém minden házanként fegyverekkel, dárdajokkal, és kéz-ívekkel.

14. És mikor fel-kelvén, meg-tzirkáltam vólna őket; mondék a' Fő-embereknek, a' Fejedelmeknek, és a' több köſségnek: Ne féljetek ő tőlök: A' nagy és rettenetes Úrról meg emlékezzetek, éshartzoljatoka'ti atyátokfiaiért, fiaitokért, leányitokért, feleségeitekért és házaitokért.

15. És lőn, mikor meg-hallották vólna a' mi ellenségink, hogy meg-tudtuk vólna akaratjokat, és hogy az Isten ſemmivé (*c*) tette vólna az ő tanátsokat; mi-is meg-térénk mindnyájan a' kő-fal*nak épitésé*re, ki-ki az ő munkájára.(*c*) *Jós.* 5: 12.

16. De a' napságtól fogva az én ifjaimnak egygyik réſze munkálkodik vala, a' máſik réſze tart vala dárdákat, Paisokat, kéz-íveket és pántzélokat: és mind az egéſz Júda' háza-népe után Fejedelmek valának *pallérok*.

17. A' kik a' kő-falon munkálkodnak vala, és a' kik terhet hordanak vala, azokkal egybe, a' kik azokat terhelik vala; azok közzül *ki-ki* egygyik kezével munkálkodik vala, a' máſikkal a' fegyvert tartja vala.

18. A' kik pedig épitenek vala, azoknak fegyverek derekokra fel vala kötve, mikor épitenének; a' trombitás pedig én mellettem vala.

19. Mert azt mondom vala a' Fő-embereknek, a' Fejedelmeknek és a' nép' maradékának: E' munka felette igen ſok és igen nagy; és annakokáért mi egymáſtól el-ſzakadozván a' kő-fal*nak tsinálásán*, egymáſtól meſzſze vagyunk.

20. Az'helyre gyüljetek mi hozzánk, 'a hol a' trombita (*d*) ſzavát hallandjátok: A'mi Istenünk hadakozik mi érettünk.(*d*) 4. *Mós.* 10: 9. 5.

21. Akképpen munkálódunk vala, és fele *népünknek* hajnaltól fogva mind a' tsillagoknak feltámadáſáig fegyvert tart vala kezében.

22. Akkor-is meg-parantsolám a' népnek, hogy minden ember ſzolgájával Jérusálemben hálna, hogy éjtſzaka azok mellettünk vígyáznának, és nappal dolgot tennének.

23. Sem én, ſem az én atyámfiai, és ſzolgáim, ſem az őrízők, kik én utánnam valának, le nem vetjük vala a' mi ruháinkat: ki-ki tsak akkor téſzi vala le fegverét, mikor mosódik vala.

V. RÉSZ.

Néhémiás a' gazdagok fösvénységét feddi, és a' magájéból adakozik a' szegényeknek.

1 LÓn pedig nagy kiáltása a' népnek, és az ő feleségeiknek, az ő attyokfiai ellen, a' 'Sidók ellen.

2: Mert valának ollyak, kik azt mondják vala: Mivelhogy fiainkkal, leányinkkal egybe sokad-magunkkal vagyunk; kénszeríttetünk *pénzen* venni gabonát, hogy együnk, és éljünk.

3. *Némellyek* valának, kik azt mondják vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, és házainkat zálogba hányjuk, hogy az éhségben gabonát vehessünk.

4. Valának viszontag *ollyak*, kik ezt mondanák: Kőltsön vettünk pénzt a' Király' adójáért a' mi mezeinkre, és szőlő örökségünkre.

5. Mostan pedig, a' mi testünk ollyan *betsületes*, mint a' mi atyánkfiainak testek, és a' mi fiaink ollyanok, mint az övéik, és ímé mi szolgálat *és* rabság alá adjuk a' mi fiainkat és leányinkat: vagynak-is immár *ollyak* a' mi leányink közzül, kik rabság alá vettettek, és nintsen erőnk arra, hogy őket *meg-váltanánk*; mivelhogy mind mezeinket, mind szőlőinket el-zálogosítottuk.

6. Meg-haragvám azért felette igen, mikor azoknak kiáltásokat, és e' szókat hallanám.

7. És mikor magamban gondoltam vólna erről; meg-feddém a' Fő-emmbereket és a' Fejedelmeket, és mondék nékiek: Ti a' ti atyátokfiaira felette igen nagy terhet vetettetek. És szerzék ő ellenek felette nagy gyülést.

8. És mondék nékiek: Mi (*a*) szabadítottuk-meg a' mi atyánkfiait, a' 'Sidókat, kik a' Pogányoknak el-adattak vala, a' mi tehetségünk szerént; 's ti pedig el-adjátok-é a' ti atyátokfiait, és *engeditek-é*, hogy nékünk eladattassanak? És hallgatának, 's nem tudának semmit felelni. (*a*) 3 *Mós.* 25 : 47-49.

9. Akkor mondék: Nem jó dolog ez, a' mit tselekesztek: Avagy nem a' mi Istenünknek (*b*) félelmében jártok-é inkább, hogy-nem mint a' mi ellenségink előtt, a' Pogányok előtt-is szidalmas tselekedetben? (*b*) 5 *Mós.* 15 : 7-11.

10. Én-is, 's az én atyámfiai és az én szolgáim adtunk nékiek pénzt és (*c*) gabonát; hagyjukel, kérlek, ez u'sorát. (*c*) 5. *Mós* 23 : 19.

11. Adjátok-meg, kérlek, nékiek ma az ő mezeiket, szőlőiket, olaj-kerteiket és házaikat; ennekfelette a' pézuek, gabonának, bornak, es olajnak századát, mellyet ő rajtok szoktatok venni,

12. Felelének: Meg-adjuk, és semmit nem kívánunk tőlök, úgy tselekeszünk, a' mint mondod. Akkor egybe-gyüjtém a' Papokat, és esküvéssel kénszerítém őket, kogy e' beszéd szerént tselekednének.

13. Az én ruháimat-is meg-rázám, és mondék: Igy rázzon-ki Isten minden embert az ő házából, az ő munkájából, és így légyen ki-rázatott és üres, valaki meg nem tellyesíti ezt a' beszédet. És monda (*d*) az egész Gyülekezet: Ámen! És dítsérék az Istent; és e' beszéd szerént tselekedék a' nép. (*d*) 4 *Mós.* 5. 22. 5. *M.* 27: 26.

14. Sőt a' naptól fogva, mellyen meg-parantsolta nékem *a' Király*, hogy előttök-járó légyek a' Júdának földén: Artaxerxes Királynak huszadikesztendejétől fogva harmintz-kettődik esztendejéig, *azaz*, tizent két esztendeig; sem én, sem az én atyámfiai, a' fejedelemséghez-való kenyeret nem ettük.

15. Az előbbi Hadnagyok pedig, kik én előttem vóltanak, terhelték a' népet, és el-vettek kenyerekből és borokból, es *vettek* rajtok *minden napon* negyven ezüst siklust: annakfelette az ő szolgáik uralkodtak a' népen; én pedig nem tselekedtem úgy az Istennek félelméért.

16. Sőt még (*e*) a' kő-falon is épittettem: mezőnvaló örökséget nem szerzettünk magunknak; szolgáim-is mindnyájan a' munkán jelen vóltanak. (*e*) *r.* 3: 4.

17. Annakfelette a' 'Sidók, és más-fél száz Főemberek, és a' kik jőnek vala mi hozzánk a környülünk-való Pogányok közzül, az én asztalomon esznek vala.

18. A' mit pedig minden nap készítenek vala nékem: egy ökör és hat kövér juh vala; madarakat-is készítenek vala nékem, és minden tized' nap mindennek bor bővségesen *adattatik vala*; mindazáltal az én Fejedelemségemhez-való kenyeret nem kértem, mivelhogy a' népnek nehéz szolgálat vólna az.

19 (*f*) Emlékezzél-meg én rólam én Istenem! nékem jómra, és mind azokról, mellyeket én e' néppel tselekedtem. (*f*) 1. 13: 8, 13, 22.

VI. RÉSZ.

Az ellenségtől, hamis Prófétáktól és atyafiaktól a' munka' eleibe vetett akadályok.

1 MIkor pedig meg-hallotta vólna Sanballát es Tóbiás, és az Arabiabéli Gésem, és a' mi több ellenségink, hogy meg-épittettem vólna a' kő-falt, és nem maradott vólna azon semmi romlás; jóllehet még ez ideig a' kapukat az ajtókat meg nem tsináltattam vala.

2 Külde

2. Külde Sanballát és Gésem én hozzám illyen beſzédekkel: Jer-ki, és egygyenlő akaratból tanátskozzunk az Onó' mezején-való faluk közzül *egyben*; ők pedig el-gondolták vólt magokban, hogy énnékem ártanának.

3. Küldék azért követeket ő hozzájok illyen beſzédekkel: Nagy dolgot tselekeſzem, azért nem mehetek; meg-ſzünnék e' dolog, ha én attól el-távozván ti-hozzátok mennék.

4. Küldének pedig ezen beſzédekkel én hozzám négy rendben; és azon beſzédekkel felelék nékiek:

5. Küldé továbbá hozzám Sanballát ugyan azon beſzédekkel az ő ſzolgáját ötödſzör, kinek kezében vala egy fel-nyitott levél.

6. Mellyben e' vala írva: A' Pogányok között ez a' hír, és Gásmu mondja: Hogy te, és a' 'Sidók pártot akartok ütni; annakokáért építed te a' kő-falt, és te vagy nékiek Királyok; és *egyéb* beſzédek-is *valának*.

7. És hogy Próféták-is rendeltél, kik hírdetnék te felőled Jérusálemben ezt mondván: Király vagyon 'Sidó orſzágban! Melly dolognak híre a' Királyhoz el-érkezik; annakokáért jöjjki, és egygyenlő akaratból tanátskozzunk.

8. Akkor illyen beſzédekkel küldék ő hozzája: Semmi nintsen abban, a' mit te mondaſz; hanem tsak magadtól gondoltad azokat a' te ſzívedben.

9. Mert mind ezek (*a*) el-akarnak vala minket rettenteni, ezt mondván: El-únják a' munkát, és el-hagyják: Moſtan azért *Úram!* erősítsd-meg az én kezeimet. (*a*) *r.* 4. 1-3.

10. És mikor mentem vólna a' Sémájának, Délája' fiának házába, ki Mehetabéel' fia vala, ki *az ő házába* zárkozott vala, monda: Menjünk az Iſten' Házába belől a' Templomba, és zárjuk-bé a' Templomnak ajtait; mert el-jőnek, hogy meg-öljenek tégedet: és éjjel jőnek-el, hogy meg-öljenek tégedet.

11. Kinek én mondék: Avagy illyen férjfiúnak, minémű (*b*) én vagyok, illik-é el-futni? Avagy ki vólna az, a' ki én hozzám hasonló lévén, az ő életének meg-tartásáért-is bé-merne a' Templomba menni? Nem mégyek. (*b*) *r.* 51. 14.

12. És eſzembe vőm, hogy nem az Iſten küldötte őtet; hanem azt a' prófétziát mondotta én ellenem: mivelhogy Tóbiás és Sanballát bérlették vólna őtet *én ellenem*.

13. Mert bérben fogadtatott vólt meg, hogy meg-rettennék és akképpen tselekedvén vétkezném; és lenne igonoſz nevem ő-nálok, mellyel gyalázhatnának engemet.

14. Emlékezzél-meg én Iſtenem! Tóbiásnak és Sanballátnak tselekedetekről, a' jövendőmondó Nohádja aſzſzonyról-is, és a' több jövendő-mondókról, kik rettentettek engemet.

15. El-végezteték azért a' kő-fal, Elúl hónak huſzon-ötödik napján; ötven-két napokon.

16. Mikor pedig minden ellenségink meg hallották vólna; meg-félemlének minden Pogányok, kik környülünk *valának*, és le-függeſzték a' földre az ő ſzemeket, és meg-esmérék, hogy a' mi Iſtenünktől lett vólna e' dolog.

17. Akkoron-is sok levelet küldének vala a' 'Sidók között-való Fő-emberek Tóbiásnak; viſzontag Tóbiástól *sok levelek* jőnek vala ő hozzájok.

18. Mert sokan 'Sidó orſzágban ő hozzája esküdtek vala, mivelhogy veje vala Sékániának, az Arah' fiának; és Jóhanán, az ő fia, Mésullámnak, a' Berékiás' fiának leányát vette vala.

19. Annak jó tselekedetit is beſzéllik vala én előttem, és az én beſzédimet meg viſzik vala néki; leveleket pedig Tóbiás *gyakorta* küld vala, hogy engemet el-rettentene.

VII. RÉSZ.

Néhémiás' jó rendelése, és a' fogságból haza-jött 'Sidóknak ſzámok.

1 Minekutánna pedig meg-építtetett vólna a' kő-fal, és ajtókat tsináltattam vólna *a' kapukra*, és kapun-állók rendeltettenek vólna; énekesek-is és Léviták *rendeltettek vólna:*

2 Meg-parantsolám Hanáninak, az én atyámfiának, és Hanániásnak, a' Jérusálembéli vár' Tiſzt-tartójának; mivelhogy az igaz mondó ember, és sokak felett iſtenfélő vólna.

3. És mondék nékiek: Meg-ne nyittaſsanak a' Jérusálem' kapui mind addig-is, míg a' Nap fel nem melegedik: mikor a' kapun-állók-is pedig bé-zárják a' kaput; jól meg-nézzétek. Rendelék azért őrízőket a' Jérusálemnek lakosi közzúl, kit-kit az ő vígyázó helyében, és az ő maga háza' ellenébe.

4. A' város pedig felette igen ſzéles vala és nagy, a' nép kevés vala benne; és egy ház-is még meg nem építtetett vala.

5. Ada azért az én Iſtenem *illyen gondolatot* az én ſzívembe, hogy egybe-gyűjteném a' Fő-embereket, a' Fejedelmeket és a' népet, hogy meg-ſzámláltatnának az ő nemzetségeknek rendi ſzerént; és meg-találám azoknak nemzetségeknek könyvét, a' kik előſzör fel-

jöttenek vala *Babilóniából*, mellyben illyen írást találék.

6. Ezek (*a*) a' tartománynak fiai, kik a' rabságból fel-jöttenek, kiket rabságra vitt vala Nabukodonozor, a' Babilóniának Királlya; és viszszajöttek Jérusálembe és 'Sidó országba, ki-ki az ő városába. (*a*) *Ezdr.* 2.

7. Kik (*b*) haza-jöttek Zoróbábellel, Jésuával, Néhémiással, Azariással, Raámiával, Nahamánival, Márdókéussal, Bilsánnal, Mispérettel, Bigvaival, Néhummal, Baanával. Számok pedig ez az Izráel' népe' férjfiainak. (*b*) *Esd.* 2 2, 70.

8. Párós' fiai, két ezer száz hetven kettő.

9. Séfátia' fiai, három száz hetven-kettő.

10 Arah' fiai, hat száz ötven-kettő.

11. Pahát'-Moáb' fiai, Jósuának és Joábnak fiai közzül valók, két ezer nyóltz száz tizennyóltz.

12. Elám' fiai, ezer két száz ötven-négy.

13. Zattu' fiai, nyóltz száz negyven-öt.

14. Zakkai' fiai, hét száz hatvan.

15. Binnui' fiai, hat száz negyven-nyóltz.

16. Bébai' fiai: hat száz huszon-nyóltz.

17. Azgád' fiai, két ezer három száz huszon-kettő.

18. Adónikám' fiai, hat száz hatvan-hét.

19. Bigvai' fiai, két ezer hatvan-hét.

20. Adin' fiai, hat száz ötven-öt.

21. Ater' fiai Ezékiástól valók, kilentzvennyóltz.

22. Hásum' fiai, három száz huszon-nyóltz.

23. Bésai' fiai, három száz huszon-négy.

24. Hárif' fiai, száz tizen-kettő.

25. Gibeon' fiai, kilentzven-öt.

26. A' Bethlehembéliek és Nétofátbéliek, száz nyóltzvan-nyóltz.

27. Az Anatótbéliek, száz huszon-nyóltz.

28. A' Beth-ázmávetbéliek, negyven-kettő.

29. A' Kirjáth-Jeárim, Kéfira és Beerótbéliek, hét száz negyven három.

30. A' Ráma és Gábabéliek, hat száz huszon-egy.

31. A' Mikmásbéliek, száz huszon-kettő.

32. A' Béthel és Aibéliek, száz huszon-három

33. A' második Nébóbéliek, ötven-kettő.

34. A' második Elám' fiai, ezer két száz ötven-négy.

35. Hárim' fiai, három száz húsz.

36. A' Jérikóbéliek, három száz negyven-öt.

37. A' Lód, Hádid, és Onóbéliek, hét száz huszon-egy.

38. Sénaának lakosi, három ezer, kilentzszáz harmintz.

39. A' Papok: Jédajának fiai, a' Jésua' házából valók, kilentz száz hetven-három.

40. Immér' fiai, ezer ötven-kettő

41. Páshur' fiai, ezer két száz negyven-hét.

42. Hárim fiai, ezer tizen-hét.

43. A' Léviták: Jésua' fiai Kádmiellel egybe, a' Hódeva' fiai közzül valók, hetven négy.

44. Az Éneklők: Asáf' fiai, száz negyven-nyóltz.

45. Az (*c*) ajtón-állók: Sallúm fiai, Ater' fiai, Tálmon' fiai, Akkub' fiai, Hátita' fiai, Sóbai' fiai, száz harmintz-nyóltz. (*c*) 1 *Krón.* 26 1.

46. A' (*d*) Nétinéusok: Siha' fiai, Hasufa' fiai, Tabaóth' fiai. (*d*) *Jós.* 9:23. *Esdra.* 8:20

47. Kéros' fiai, Sia' fiai, Pádon' fiai.

48. Lebána' fiai, Hagába' fiai, Sálmai' fiai.

49. Hanán' fiai, Giddél' fiai, Gahár' fiai.

50. Réája' fiai, Résin' fiai, Nékóda' fiai.

51. Gazzám' fiai, Uzza' fiai, Páseah' fiai.

52. Bésai' fiai, Meúnim' fiai, Néfiséfim' fiai.

53. Bakbuk' fiai, Hákufa' fiai, Hárhur' fiai.

54. Báslit' fiai, Méhida' fiai, Hársa' fiai.

55. Barkós' fiai, Sisera' fiai, Támah' fiai.

56. Néfiah' fiai, Hátifa' fiai.

57. A' Salamon' szolgáinak fiai: Sótai' fiai, Sóféret' fiai, Périda' fiai.

58. Jaála' fiai, Dárkon' fiai, Giddél' fiai.

59. Séfátia' fiai, Hattil' fiai, Pokéret'-Hasébaim' fiai, Amon' fiai.

60. Minden Nétinéusok, és a' Salamon' szolgáinak fiai: három száz kilentzven-kettő.

61. Ezek-is fel-jöttek (*e*) Telmelából, Telhársából, *tudni-illik*: Kérub, Addon, Immér; de nem nevezheték-meg az ő attyoknak nemzetségét, és az ő magvokat, hogy-ha az Izráel' nemzetsége közzül-valók volnának-é (*e*) *Esdr.* 2:59.

62. Delájának fiai, Tóbiásnak fiai, Nékodának fiai: hat száz negyven-kettő.

63. A' Papok közzül pedig: Habájának fiai, Hakkósnak fiai: Barzillainak fiai, ki minekutánna vett volna feleséget magának a' Gileádbéli (*f*) Barzillainak leányi közzül, azoknak nevekről' nevezteték. (*f*) 2 *Sám.* 17: 27-29.

64. Ezek keresék az ő nemzetségeknek rendéről-való írást; de nem találák: azokáért a' Papság mellől el-vettetének.

65. És meg-parantsolá nékik Hattirsáta, hogy ne ennének a' szentséges állatokból, miglen Pap lenne *Jérusálemben* az Urimmal (*g*) és a' Tummimmal.

(*g*) 2 *Mós* 28: 15-30.

66. Mindenestől fogva ez egész gyülekezet: Negyven-két ezer, három száz és hatvan.

67. Szol-

67. Szolgákon és ſzolgálókon kivül, kik valának hét ezeren három ſzázan, és harmintz-heten; azok között pedig valának énekes férjfiak és énekes aſzſzonyi-állatok, két ſzázan és negyven-öten.

68. Azoknak lovaik hét ſzáz harmintz-hat; öſzvéreik két ſzáz negyven-öt.

69. Tevéik négy ſzáz harmintz-öt: ſzamaraik hat ezer, hét ſzáz húſz.

70. Némellyek pedig a' nemzetségeknek Fejedelmi közzül adának *ſegétséget* az épületre: (*h*) Hattirsáta adá ezer drakma aranyat, ötven tséſzét, papi öltözeteket öt ſzázat és harmintzat. (*h*) *r.* 8:9.

71. Némellyek pedig az atyáknak tselédeknek Fejedelmi közzül adának az épületre-való kints közzé, húſz ezer drachma aranyat, és két ezer két ſzáz font ezüſtöt.

72. A' mit ennekfelette adott a' több köſség, húſz ezer drakma arany *vólt*, két ezer gira ezüſt, és hatvan-hét papi öltözet.

73. Lakának pedig a' Papok és Léviták, a' kapun-állók és éneklők, a' több köſség, a' Nétinéusok, és mind az egéſz Izráel az ő városaikban; És el-jöve a' hetedik hónap, és az Izráeliták *lakoznak vala* az ő városaikban.

VIII. RÉSZ.

Néhémiás és Esdrás fel-állatják az Iſteni ſzolgálatot.

1 Egybe-gyüle annakokáért mind az egéſz köſség az útzára, melly vala a' vizeknek kapuja előtt; és meg-mondák a' (*a*) törvény-tudó Esdrásnak, hogy elő-hozná a' Móses' Törvényének könyvét, mellyet parantsolt vala az Úr Izráelnek. (*a*) *Esdr.* 12: 26. *r.* 3:26.

2. Elő-hozá azért Esdrás (*b*) Pap a' Törvényt a' Gyülekezet' eleibe *minden* férjfiaknak, aſzſzonyi-állatoknak, és mind azoknak, a' kik hallhatják vala azt értelemmel, a' hetedik hónak első napján. (*b*) *Esdr.* 7: 21.

3. És olvasa a' könyvből az útzán, melly vala a' víznek kapuja előtt, reggeltől fogva mind délig, a' férjfiak és aſzſzonyi-állatok előtt, és azok előtt, a' kik értik vala azt, és a' népnek' fülei figyelmetesek valának a' Törvény-könyvnek hallgatására.

4. Áll vala pedig a' (*c*) törvény-tudó Esdrás fenn egy fából tsinált prédikálló ſzékben mellyet e' dologért tsináltak vala, és áll vala ő mellette Mattithiás, Séma, Anája, Uriás, Hilkijás és Maaséja jobb-keze felől; bal-keze felől pedig Pedája, Misáel, Málkija, Hásum, Hasbaddána, Zakariás és Mésullám. (*c*) *Esd.* 7: 6, 10, 21.

5. Fel-nyitá azért Esdrás a' könyvet az egéſz ſokaságnak ſzemei előtt; mert felette vala az egéſz népnek: és mikor fel-kezdette vólna nyitni; fel-álla mind az egéſz ſokaság.

6. És áldá Esdrás az Urat a' nagy Iſtent; és felele a' nép, és monda: Ámen! Ámen! az ő kezeket fel-emelven; annakutánna meg-hajtván magokat, imádák az Urat artzal a' földre *le-borúlván*.

7. Jésua pedig és Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbétai, Hódija, Maaséja, Kélita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája, és a' Léviták magyarázzák vala a' népnek a' Törvényt; a' nép pedig *áll vala* helyén.

8. Mert az Iſten' Törvényének könyvét nagy nyilván olvassák vala, és azt magyarázzák vala, hogy az írást érthetnék.

9. Néhémiás pedig, ez a' Hattirsáta, és Esdrás, ki Pap vala, és a' törvényben tudós, és a' Léviták, kik a' népnek magyarázzák vala a' *Törvényt*, mondának az egéſz köſségnek: A' tiUratoknak Iſtenteknek ſzent napja ez, ne keseregjetek, és ne ſirjatok; mert mind az egéſz köſség sír vala, mikor hallaná a' Törvénynek beſzédit.

10. Hanem, monda nékiek: Menjetek-el, és egyetek kövér állatokat, és igyatok édes italokat, és (*d*) küldjetek azoknak ételt és italt, a' kiknek ſemmi nem kéſzíttetett; mert e' mái nap a' mi Urunknak ſzenteltetett, ne bánkódjatok; hanem az Úrnak öröme légyen néktek erőſségtek. (*d*) *Eſter.* 9: 10.

11. A' Léviták pedig hallgatásra intik vala az egéſz népet, ezt mondván: Hallgaſsatok; mert *az Iſtennek* ſzent napja ez: és ne bánkódjatok.

12. El-méne azért mind az egéſz ſokaság, hogy ennének, innának, és (*e*) küldenének azoknak-is, a' kiknek nem vala, mit enniek: és hogy nagy örömmel örvendeznének; mert meg értették vala a' beſzédeket, a' mellyekre tanították vala őket. (*e*) *Eſter.* 9: 22.

13. Másod' napon öſzve-gyülének mind az egéſz ſokaság' tselédinek Fejedelmi, a' Papok és a' Léviták a' törvény-tudó Esdráshoz, hogy értenék a' Törvénynek beſzédit.

14. Meg-találák pedig írva a' Törvényben, mellyet parantsolt vala az Úr (*f*) Móses által, hogy az Izráel' fiai laknának leveles ſzínekben az Innepen, a' hetedik hónapban.

(*f*) 3*Mós.* 23: 34-36. 5*Mós.* 16: 13-15.

15. És hogy tudtokra adnák és meg-kiáltatnák minden városokban és Jérusálemben, ezt mondván: Menjetek-ki a' hegyre, és hozzatok

olaj-fa ágakat, fenyő fa ágakat, mirtusnak és pálma-fának ágait, és akármi sürü levelü fának zöld ágait, hogy tsináljatok leveles színeket, a' mint (*g*) meg-vagyon írva. (*g*)3*Mós.* 23:40.

16. Ki-méne azért a' nép, és hozának *leveles ágakat*, és tsinálának leveles színeket, ki-ki a' maga háza felett, és a' maga pitvarában, és az Úr' Házának pitvariban es a' víz kapunak útzájában, és az Efraim' kapujának útzájában.

17. Tsinála, *mondom*, mind az egész Gyülekezet, melly a' fogságból haza-jött vala, leveles színeket, és lakának leveles színekben; mert nem tselekedtek vala úgy Jósuénak, a' Nún' fiának idejétől fogva az Izráel' fiai mind a' napiglan; és vala felette igen nagy örömök.

18. Olvasa pedig *Esdrás* a'Törvénynek könyvéből minden napon, az *Innepnek* első napjától fogva mind az utólsó napig: és innepélének hét napokon; nyóltzad' napon ismét mindnyájan egybe gyülének.

IX. RÉSZ.

Közönséges bünről-való vallás-tétele a' népnek, és penitentziája.

1 Azután ugyan azon hónak huszon-negyedik napján egybe-gyülének az Izráel' fiai, és böjtölének 'sákokba öltözvén, és port (*a*) *hintvén* fejekre. (*a*)2*Sám.* 13:19.

2. És el-válának az Izráel' magvából valók minden (*b*) idegenektől; és elő-állván, vallást tőnek az ő büneikről, és az ő attyaiknak hamisságokról. (*b*) *Jós.* 9:23. 2*Kir.* 17:24.

3. És fenn-állván az ő helyekben, olvasának *a' Léviták* az ő Urok' Istenek' Törvényének könyvéből négyszer napjában, és négyszer tévén vallást az ő büneikről, imádák az ő Urokat Isteneket.

4. És fel-állván a' Léviták prédikálló székibe, Jésua, Báni, Kádmiel, Sebánia, Bunnai, Serébia, Báni, és Kenáni, nagy fel-szóval ki áltának az ő Urokhoz Istenekhez.

5. És mondának a' Léviták, *tudni-illik*: Jésua, Kádmiel, Báni, Hásabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Keljetek-fel, áldjátok a' ti Uratokat Istenteket (*c*) öröktől fogva mind örökké; és áldják a' te ditsőséges nevedet, melly nagyobb minden áldásnál és dítséretnél (*c*) *'Sólt.* 90:2.

6. Te vagy tsak egyedül az Úr; (*d*) te teremtetted az eget, az egeknek egeit, és azoknak minden *fokságos* seregét, a' földet, és a' mellyek a' *földön* vagynak, a' tengereket minden benne valókkal egybe, te tartod mind azokat, és az egeknek seregei tégedet imádnak.

(*d*) 1*Mós.* 1. *'Sólt.* 124:8.

7. Te vagy Uram az Isten! a' ki válaszottad Ábrámot, és ki-hozád őtet a' Káldéusoknak Ur *nevü városából*, és nevezéd őtet Ábrahámnak.

8. Meg-esmérted az ő szívét te előtted igaznak (*e*) lenni, és ő-véle szövetséget szerzél, hogy néki adnád a' Kananéusnak, Hittéusnak, Emoréusnak, Perizéusnak, Jébuséusnak és Girgaséusnak földét, hogy azt adnád az ő magvának: és meg-tellyesíted a' te beszédidet; mert igaz vagy. (*e*) 1*Mós.* 15:18.

9. (*f*) Meg-tekinted annakfelette a' mi atyáinknak Égyiptomban-való nyomorúságokat, és az ő kiáltásokat meg-hallgatád a' veres tengérnél. (*f*) 2*Mós.* 3:7. 14:10-29.

10. Nagy jeleket és (*g*) tudákat től Faraón, és minden szolgáin, és minden földének népén; Mert jól tudod vala, hogy ők kevélyen tselekedtek vólna a' te néped ellen; és szerzettél magadnak nagy nevet, mint e' mái nap-is *arról bizonyságot-tészen*. (*g*) 2*Mós.* 7:10, 20.

11. Annakfelette a' tengert (*h*) két-felé választád ő előttök, és szárazon menének által a' tenger' közepin; a' kik pedig őket üzik vala, azokat a' mélységbe borítád, mint egy követ a' nagy vizekbe.

(*h*) 2*Mós.* 14:22, *'s a' t.* *'Sólt.* 136:13.

12. És nappal felhőnek oszlopa által hordozád őket, éjjel pedig tüznek oszlopa által; hogy meg-világosítanád nékik az útat, a' mellyen menniek kellene.

13. Annakutánna a' Sinai hegyre (*i*) le-szállál, és szóllál vélek az égből, és igaz ítéleteket, igaz törvényeket, jó rend-tartásokat, és parantsolatokat adál nékiek. (*i*) 2*Mós.* 19:20, 21.

14. A' te szent Szombatodat-is (*k*)meg-jelentéd nékiek, és parantsolatokat, rend-tartásokat, és Törvényt adtál nékik a' te szolgádnak, Mósesnek által-a. (*k*) 2*Mós.* 19:20, 21.

15. És az ő éhségeknek *idején* az égből (*l*) kenyeret adál nékiek, és a' kő-sziklából vizet hozál-ki az ő szomjúságokban; végezetre megmondád nékiek, hogy bé-menjenek a' földnek birására, melly felől fel emelt kézzel *meg-esküdtél* vala, hogy nékiek adnád

(*l*) 2*Mós.* 16:4, 14. 2*Mós.* 17:6.

16. Ők pedig, és a mi atyáink fel-fúvalkodának, és meg-keményíték az ő nyakokat, és nem hallgaták a' te parantsolatidat.

17. Sőt

17. Sőt ugyan nem akarák hallani, és meg nem emlékezének a' te tsuda-tételidről, mellyeket tselekedtél vala ő-vélek; hanem meg keményíték (*m*) az ő nyakokat, és meg-fordúlának, hogy viszsza-térjenek az ő rabságokra nagy viszsza-vonásal; (*n*) Te mindazáltal kegyelmes, irgalmas, nagy türhető, és sok irgalmasságú Isten el-nem hagytad őket.

(*m*) 4 *Mós.* 14:4. (*n*) 2 *Mós.* 34:7.

18. Mikor borjú-képet (*o*) öntének-is magoknak, és ezt mondák: Ez a' te Istened, ki ki-hozott tégedet Égyiptomból; és nagy boszszúsággal illetének téged'! (*o*) 2 *Mós.* 32:1-6.

19. Te mindazáltal a' te nagy irgalmasságodért, nem hagyád őket a' puszztában; a' (*p*) felhőnek oszlopa el-nem távozék tőlök nappal, hogy vezérlené őket az úton, és éjjel a' tűznek oszlopa hogy világosítana nékik az úton, a' mellyen menniek kell vala (*p*) 2 *Mós.* 13 22. 14:19. 40:38. *Sólt.* 78:14.

20. A' te (*q*) jó Lelkedet-is adád nékiek, hogy őket oktatná; a' te Mannádat sem tiltád-meg az ő szájoktól, (*r*) és vizet adál nékik az ő szomjúságoknak *idején*. (*q*) 4 *Mós.* 11:17, 25. (*r*) 2 *Mós.* 16:35. *Jós.* 5:12.

21. (*s*) Negyven esztendeig tartád őket a' puszztában, és meg nem szükülének: az ő ruháik meg nem kopának, és az ő lábaik meg nem dagadának. (*s*) 5 *Mós.* 2:7. *és* 8:4.

22. Adál annak-felette nékiek országokat, és népeket, kiket el-szeléztél a' földnek sok szegeletire, és bírák a' (*t*) Sihon' földét, és a' Hesbon Király' földét, és az Ognak, a' Básán' Királlyának földét. (*t*) 4 *Mós.* 21:21, 24, 35.

23. Az ő fiaikat pedig meg-sokasítád, mint az égnek tsillagit, és bé-vivéd őket arra a' földre, melly felől meg-mondottad vala az ő attyaiknak, hogy bé-mennének, és bírnak azt.

24. Mert azoknak fiaik bé-menének, és bírák azt a' földet, és meg-alázád ő előttök a' földnek lakóit, a' Kananéusokat, és kezekbe adád azokat nékiek, az ő Királlyaikkal, és a' földnek lakosival egybe, hogy az ő akaratjok szerént tselekednének azokkal.

25. És meg-vőnek erős városokat, és kövér földet, és bírának minden jóval tellyes házakat, kőből vágott kútakat, szőlő-hegyeket, olajfáknak hegyeit, és számtalan sok gyümölts-termő fákat; evének, és meg-elégedének, 's meghízának, és gyönyörködteték magokat a' te nagy jó-voltodban.

26. Ingerlének pedig *téged'* és ellened járának néked, és a' te Törvényedet hátok megé-veték: a' te Prófétáidat-is meg-ölék, kik ő ellenek feddenek vala, hogy meg-térítenék te hozzád őket: és nagy boszszúsággal illetének *tégedet*.

27. (*u*) Annakokáért az ő ellenségeik kezekbe adád őket, és meg-nyomorgaták őket: de mikor az ő nyomorúságoknak idején kiáltának te hozzád; te az égből meg-hallgatád, és a' te nagy irgalmasságid szerént Szabadítókat adál nékiek, kik meg szabadíták őket az ő ellenségeiknek kezekből. (*u*) *Bir.* 2:14. 16. *'s a't.*

28 Mikor meg-nyúgosznak vala; ismét térnek vala a' te ellened-való gonoszságra; annakokáért hagyád őket az ő ellenségeiknek kezekben, kik uralkodának ő rajtok; Meg-térvén pedig, ismét kiáltának te hozzád; és te az égből meg-hallgatád, és meg-szabadítád őket a' te irgalmasságid szerént sokszor.

29. És kérted őket, hogy a' te Törvényedhez fordíthatnád őket; de ők fel-fúvalkodának, és nem hallgaták a' te parantsolatidat, és a' te ítéletid ellen vétkezének, (*x*) mellyeket a' melly ember meg-tart, él azok által: az ő vállokat elfordítják vala, és az ő nyakokat meg-keményítvén, nem engednek vala. (*x*) 3 *Mós* 13:5.

30. Mindazáltal sok esztendeig vártad és intetted őket a' te (*y*) Lelkeddel a' te Prófétáid által, és nem engednek; annakokáért adád őket a' föld' népeinek kezekbe. (*y*) 2 *Kir.* 17:13, 14. 2 *Kir.* 36 15. 16.

31. De a' te nagy irgalmasságidért szinte meg-nem emésztéd őket, sem el nem hagyád őket; mert irgalmas és kegyelmes Isten vagy.

32. Mostan annakokáért óh mi Istenünk! nagy, erős és rettenetes Isten! ki meg-őrízed a' te fogadásodat és irgalmasságodat, ne-láttassék te előtted kitsiny dolognak e' nyomorúság, melly minket környül-vett, a' mi Királlyainkat, Fejedelmeinket, a' mi Papjainkat, a' mi Prófétáinkat, a' mi atyánkat, és egészen a' te népedet, az Assiriabéli Királyoknak idejektől fogva mind e' mái napiglan.

33 Te (*z*) pedig igaz *vagy* mindenekben, valamellyek rajtunk estenek; mert igazán tselekedtél te, de mi hamisan tselekedtünk.

(*z*) *Dán* 9:14. 9:5-8.

34. És a' mi Királlyaink, Fejedelmeink, Papjaink, és a' mi atyaink, nem tartották-meg a' te Törvényedet, és nem figyelmeztek a' te parantsolatidra, és a' te bizonyság-tételidre, mellyek által bizonyságot tettél nékiek.

35. És

35. És ők az ő országokban, és a' te nagy jóvóltodban, mellyel meg-látogattad őket, és a' széles kövér földön, mellyet adtál vala nékiek, nem szolgálának tenéked, és meg nem tértenek az ő gonosz tselekedetektől.

36. Imé mi mostan szolgák vagyunk a' földön, mellyet adtál a' mi atyáinknak, hogy ennék annak gyümöltsét, és minden javát; ímé, *mondom*, szolgák *vagyunk* azon.

37. És bőven hozza gyümöltsét a' Királyoknak, kiket mi reánk vetettél a' mi bűneinkért, és uralkodnak a' mi testeinken és barmainkon az ő kedvek szerént, és nagy nyomorúságban vagyunk.

38. Mindazáltal mind ezekben erős szövetséget szerzünk te veled, és meg-írjuk, mellyet meg-petsételnek a' mi Fejedelmink, Lévitáink, és a' mi Papjaink.

X. RÉSZ.

A' Sidók kéz-iráfsal kötelezik magokat az Istennel meg újjított fzövetségnek meg-tartására.

1 A' Petsétlésekben pedig *ezek munkálódtak:* Néhémiás (*a*) Hattirsáta, Hakáliának fia, és Sédékiás. (*a*) *Esdr.* 2 : 63. *r.* 8 : 9.

2. Serája, Azáriás, Jeremiás.

3. Páshur, Amáriás, Malakiás.

4. Hattus, Sebánia, Malluk.

5. Hárim, Meremót, Abdiás.

6. Daniel, Gineton, Bárak.

7. Mésullám, Abija, Mijámin.

8. Maásia, Bilgai, Semája: Ezek Papok vóltanak.

9. A' Léviták pedig ezek: Jésua, Azániának fia: Binnui, a' Hénadád' fiai közzul: Kádmiel.

10. Ezeknek attyokfiai: Sébánia, Hódija, Kélita, Pelája, Hánán.

11. Mika, Réhób, Hasábia.

12. Zakkur, Serébia, Sebánia.

13. Hódija, Báni, Béninu.

14. A' népnek Fejei ezek: Párós, Páhát-Moáb, Elám, Zattu, Báni.

15. Bunni, Azgád, Bébai.

16. Adónia, Bigvai, Adin.

17. Ater, Ezékiás, Azur.

18. Hódija, Hásum, Béfai.

19. Hárif, Anatót, Nébai.

20. Magpiás, Mésullám, Hézir.

21. Mesezábel, Sádók, Jaddua.

22. Pelátia, Hanán, Anája.

23. Hóseás, Hanániás, Hásub.

24. Halóhes, Pilha, Sóbek.

25. Réhum, Hasábna, Maaséja.

26. Ahija, Hanán, Anán.

27. Malluk, Hárim, Baána.

28. A' több sokaság pedig, a' Papok, Léviták, Ajtón-állók, Énekesek, Nétinéusok, és minden, a' ki magát el-szakasztván a' földnek Pogányitól, *kötötte vala magát* az Isten' Törvénye mellé, azoknak feleségeik, fiaik, leányaik: és minden, a' kinek értelme, és okossága vala.

29. Ragaszkodának az ő attyokfiaival, a' Fő-emberekkel *az Isten' Törvényének meg-petsétlett könyvéhez;* és el-jövének nagy átkozódáffal és esküvéssel, hogy járnának az Isten' Törvényében, melly ki-adatott Mósesnek, az Isten' szolgájának keze által, és meg-őríznék 's meg-tellyesítenék a' Jehovának, a' mi Urunknak minden parantsolatit, az ő ítéletit és rendelésit.

30. És hogy nem adnánk a' mi (*b*) leányinkat *feleségül* a' föld' népeinek, és az ő leányikat nem vennénk a' mi fiainknak. (*b*) 5 *Mós.* 7 : 3.

31. És hogy a' föld' népeitől, kik valami marhát, vagy életre-való állatot hoznak el-adni (*c*) Szombat napon, nem vennénk-meg ő tőlök Szombat napon és *egyéb* szent napon: és hogy a' hetedik esztendőnek termését el-hagynánk, és minden adóságot meg-engednénk.

(*c*) 2 *Mós.* 31 : 14, 15. 5 *Mós.* 15 : 15.

32. És ezt rendelénk magunk között, hogy a' mi Istenünk' Házának épületire, minden esztendőben vetnének reánk harmad' rész siklust.

33. A' szent kenyerekre, a' szüntelen-való (*d*) Minhára, és szüntelen-való egészen meg-égetendő áldozatra, Szombat napokon, újj Hóldnak napjáin és egyéb innep napokon-való áldozatokra, szent dolgokra, bűnért-való áldozatokra az Izráelnek bűnéből való meg-tisztúlásáért; és a' mi Istenünk' Házának minden-féle épületire.

(*d*) 4 *Mós.* 28 : 2-31.

34. Sorsot veténk az áldozatra-való fa felől-is a' Papok között, Léviták között, és a' kőség között, hogy hoznának *fát* a' mi Istenünknek Házába, a' mi atyáinknak házaik szerént, bizonyos időben esztendőnként; hogy a' mi Urunknak Istenünknek óltárán szüntelen égne a' tűz, a' mint (*e*) meg-vagyon írva a' Törvényben.

(*e*) 3 *Mós.* 6 : 13.

35. És hogy fel-vinnénk a' mi földünknek (*f*) első 'sengéjét, és minden fának gyümöltsének első 'sengejét, minden esztendőben, az Úrnak Házába. (*f*) 2 *Mós.* 23 : 19, 24 : 26.

36. Annakfelette hogy a' mi fiainknak első szülöttit; és a' mi barmainknak, juhainknak, ökreink-

ökreinknek elsö ſajzásit, a' mint (*g*) meg-vagyon írva á' Törvényben, fel-vinnénk a' mi Iſtenünknek Házába a' Pápoknak, kik ſzolgáinak a' mi Iſtenünknek Házában.

(*g*) 4 *Mós.* 3: 13. 8: 17. *Luk.* 2: 23.

37. És hogy a' mi (*h*) téſztáinknak elsö 'ſengéjét, a' mi ajándékinkat, és mindenféle fának, bornak és olajnak gyümölcsét a' Papoknak vinnénk a' mi Iſtenünk' Házának tár-házaiba, és a' mi földünk' gyümölcsének tizedét adnánk a' Lévitáknak, kik minden városinkban-való majorságinkat (*i*) meg-dézmálnák. (*h*) 4 *Mós.* 15: 19. 21. *és* 18: 12, 13. 5 *Mós.* 18: 4. (*i*) *Mós.* 18: 24--29

38. És hogy a' Papnak, az Áron' fiának á' Lévitákkal egybe réſze léſzen a' Lévitáknak rendeltetett tizedben; és hogy a' Léviták ő magok fel-viſzik a' tizednek tized' réſzét a' mi Iſtenünk' Házába, a' tár-háznak kamaráiba.

39. Mert azokba a' kamarákba kell vinniek az Izráelitáknak, és a' Lévitáknak, a' gabonának, bornak és olajnak elsö 'sengéjét, holott vagynak a' ſzent-helynek edényei, az *Iſtennek* ſzolgáló Papok, az ajtón-állók és az Énekeſek; hogy el ne hagyjuk a' mi Iſtenünknek Házát.

XI. RÉSZ.

Jérusálemnek és a' ſzent földnek újj lakoſi.

1 MEg-telepedének pedig a' népnek Fejedelmi Jérusálemben; a' több nép pedig ſorſot vete maga között, hogy minden tíz emberből egygyet vinnének Jérusálembe a' ſzent (*a*) városba lakóúl; a' kilentzed' része pedig más városokban laknék. (*a*) *Mát.* 4: 5.

2. És meg-áldá a' nép mind azokat, a' kik ſzabad akaratjok ſzerént adák reá magokat, hogy lakjanak Jérusálemben.

3. Ezek pedig a' tartománynak Fejedelmi, kik Jérusálemben meg-telepedének: de a' Judának egyéb városiban, ki-ki marada az ő örökſégében, melly az ő városában *vala*, *tudni illik*, az Izráeliták, a' Papok, Léviták, (*b*) Nétinéuſok, és a' Salamon' ſzolgáinak fiai. (*b*) *Est.* 2: 55-58.

4. Jérusálemben azért meg-telepedének a' Júda' és Bénjámin' fiai közzül valók: A' Júda' fiai közzül Atája, Uzzijának fia, ki Zakariás' fia, ki Amáriás' fia, ki Séfátiás' fia, ki Mahalaléel' fia, ki a' Péres (*c*) fia közzül-való *vólt*. (*c*) 1 *Mós.* 38: 11.

5. És Maaséja, ki Báruk' fia, ki Kolhózé' fia, ki Hazája' fia, ki Adája' fia, ki Jójárib' fia, ki Zakariás' fia, ki Háſilóni' fia vólt.

6. Mindnyájan a' Péres' fiai, a' kik Jérusálemben laktak, vóltak négy ſzázan es hatvan-nyóltzan, erös férjfiak.

7. Bénjáminnak pedig fiai ezek, Sallu, Méſullám' fia, ki Jóed' fia, ki Pedájá' fia, ki Kolája' fia, ki Maaséja' fia, ki Itiel' fia, ki Jésája' fia *vólt*.

8. És ő utánna Gabbai, Sallai, kilentz ſzáz huſzon-nyóltz.

9. Ezeknek pedig előttök-járójok *vólt* Jóel, a' Zikri' fia: és Júda, Sénuának fia, a' városnak máſod' renden-való Fejedelme vala.

10. A' Papok közzül vólt: Jedája, Jójárib' fia, és Jákin.

11. Serája pedig, Hilkiás' fia, ki Méſullám' fia, ki Sádók' fia, ki Mérájót' fia, ki Ahitúb' (*d*) fia *vólt*, az Iſten' Házának Fejedelme vala.

(*d*) 2 *Sám.* 8: 17.

12. Azoknak pedig attyokfiai, kik a' Házban munkálkodnak vala, nyóltz ſzázan és huſzonketten *valának*, és Adája, a' Jeroh[illegible]nak fia, ki Peláljának fia, ki Amſi' fia, ki Zakariás' fia, ki Páshur' fia, ki Málkija' fia vólt.

13. És ennek attyafiai, kik az atyáknak tselédekben Fők válának, két ſzázan negyvenketten *valának*: és Amaſſai Azaréelnek fia, ki Ahzai' fia, ki Méſillemót' fia, ki Immér' fia *vala*.

14. Ezeknek pedig attyokfiai, kik erővel hatalmaſok *valának*, ſzáz huſzon-nyóltzan *vóltak*, kiknek előttök-járó *vala* Zabdiel, Haggedólimnak fia.

15. A' Léviták közzül vóltak: Semája, Háſubnak fia, ki Azrikámnak fia, ki Hasábiának fia, ki Bunni' fia *vala*.

16. És Sabbétai, és Józabád, *valának* az Iſten' Házának külsö munkáján gondviſelők, kik *valának* a' Fő Léviták közzül valók.

17. És Mattánia, Mikának fia, ki Zabdi' fia, ki Aſáf' fia, Fő *vala* az *Iſteni* dítséretben, és könyörgésben *az Énekeſek között* elsö: Bakbukia máſodik az ő attyafiai közzül: és Abda, Sámuah' fiai, ki Gálál' fia, ki Jédutún' fia vala.

18. Mindenestől a' Léviták, kik (*e*) a' ſzent városban *laknak vala*, két ſzázan nyóltzvan-négyen *valának*. (*e*) *v.* 1. *Mát.* 4: 5. 1 *Krón.* 25: 3.

19. Annakfelette a' kapun-állók: Akkub, Tálmon és ezeknek attyokfiai, kik a' kapukon őríznek vala, ſzáz hetven-ketten valának.

20. Az Izráelitáknak, Papoknak és Lévitáknak maradéki *meg telepedének* Júdának minden városiban, ki-ki az ő örökségében.

21. A' Nétinéuſok pedig laknak vala a' várban; és Sia, és Giſpa valának Fejedelmek a' Nétinéuſokon.

22. A' Jérusálemben lakó Lévitáknak pedig Fejedelmek: Uzzi, a' Báni' fia vala, ki Hasábia', fia, ki Mattánia' fia, ki Mika' fia vala: az Asáf' (*f*) maradéki közzül valók vóltak az Isten' Házában-való szolgálatnak Énekesi. (*f*) I *Krón.* 25:1

23. Mert a' Király' parantsolatja vala ő rajtok, és kemény végezése a' minden napi Énekesek felől.

24. És Petája, Mésezábel' fia, ki Zéráhnak, a' Júda' fiának fiai közzül-való vala, a' Királynak dolgosa vala minden dologban a' köszég-között.

25. A' falukban pedig azoknak mezejeikkel egybe: A' Júdának maradéki közzül laktanak Kirjáth-Arbában, hozzá tartozó falukkal egybe, és Dibonban faluival egybe, és Jékabtzéelben faluival egybe:

26. Jésuában, Móladában, és Beth-Péletben:

27. Hasársuálban, Berséebában, és faluiban:

28. Siklágban, Mékónában, és faluiban:

29. És En-Rimmonban, Sórában, és Jármutban:

30. Zánoában, Adullámban, és ezeknek faluiban: Lákisban és annak mezeiben: Azekában, és annak faluiban; és így laknak vala Bersebától fogva, mind a' Hinnom' (*g*) völgyéig.

31. A' Bénjámin' fiai pedig laktak Gébától fogva Mikmásban, Ajában, Béthelben, és annak faluiban. (*g*) *Jós.* 15: 8.

32. Anatótban, Nóbban, Anániában.

33. Hásorban, Rámában, Gittaimban.

34. Hádidban, Séboimban, Néballatban.

35. Lódban, Onóban, a' (*h*) mester-emberek völgyében. (*h*) I *Krón.* 4: 14.

36. *Némellyek* pedig a' Léviták közzül *laktanak* a' Júda' és Bénjámin' földöknek határiban.

XII. RÉSZ.

A' Zorobábellel haza jött Lévitáknak-fiadmok: a' város' kő-falainak meg-szenteltetések.

1 Ezek pedig a' Papok és Léviták, kik fel jöttenek a' *fogságból* Zorobábellel, Seáltiel' fiával és Jésuával: Serája, Jeremiás, Esdrás.

2. Amáriás, Malluk, Hattus.

3. Sekánia, Réhum, Meremót.

4. Iddó, Ginnethói, Abija.

5. Mijámin, Maádia, Bilga.

6. Semája, Jójárib, Jedája.

7. Sallu, Amók, Hilkia, Jedája: ezek, és ezeknek attyokfiai vóltak a' Papoknak Fejedelmi Jésua' idejében.

8. A' Léviták pedig *ezek:* Jésua, Binnui, Kádmiel, Serébia, Júda; Mattánia pedig Előljáró vala az ő rokonságival egygyetembe az *Isteni* dítséretekben.

9. És Bakbúkia, Unni, és ezeknek attyokfiai, ő vélek egygyetemben az ő tisztekben vígyáznak vala.

10. És Jésua nemzé Joákimot, és Joákim nemzé Eliásibot, és Eliásib nemzé Jójadát.

11. Jójada nemzé Jónatánt, Jónatán nemzé Jadduát:

12. A' Joákímnak pedig idejében, az atyáknak Fejedelmi ezek a' Papok válának: Serájától Merája; Jeremiástól Hanániás:

13. Esdrástól Mésullám; Amáriástól Jóhanán:

14. Mélikutól Jónatán; Sekániástól Józef:

15. Hárimtól Adna; Mérajóttól Helkai:

16. Iddótól Zakariás; Ginnetontól Mésullám.

17. Abijától Zikri; Minjámintól és Moádiától Piltai:

18. Bilgától Sammua; Semájától Jónatán:

19. Jójáribtól Matténai; Jedájától Uzzi:

20. Sallaitól Kállai; Amóktól Eber.

21. Hilkijától Hasábia; Jedájától Nétanéel.

22. A. Lévitákközzül, az Eliásib, Jójada, Jóhanán és Jaddua idejében meg-írattattak az Atyáknak Fejedelmei: és a' Papok közzül, mind a' Perséai Dárius' országlásáig.

23. A' Léviták' attyainak Fejedelmi meg-írattattak a' krónikák' könyvében, mind a' Jóhanánnak, az Eliásib' fiának idejéig.

24. A' Lévitáknak pedig Fejei *vóltak ezek:* Hasábia, Serébia, Jésua, a' Kádmiel' fia, és ezeknek attyokfiai ő-vélek egygyütt az *Isteni* dítséretre és tiszteletre, Dávidnak, az Isten' (*a*) emberének parantsolatja szerént, hogy rendenként egymás után vígyáznának. (*a*) *Tsel.* 13: 22.

25. Mattánia, Bakbúkia, Obádia, Mésullám, Tálmon, Akkub valának őrízők és kapu-állók *az* ő vígyázó (*b*) helyekben a' kapuknak küszöbinél. (*b*) I *Krón.* 26: 17.

26. Ezek vóltak a' Joákim' idejében, ki Jésua' fia, ki Józadák' fia vólt; Néhémiás Fejedelemnek, és a' (*c*) törvény-tudó Esdrás Papnak idejében-is. (*c*) *r.* 8: 1, 9.

27. A' Jérusálem' kő-falának meg-szenteléskor pedig öszve-keresék a' Lévitákat minden helyekről, hogy Jérusálembe vinnék őket, hogy meg-szentelnék azt, és örvendeznének dítséretekkel, énekléssel, tzimbalmokkal, náblumokkal és hegedűkkel.

28. Öszve

28. Öszve-gyülének azért az Énekeseknek fiai, mind a' Jérusálem környül-való mezőségről, mind a' Nétofátinak faluiból.

29. Gilgálból, Gébának és Azmávetnek mezeiről; mert falukat építettek vala magoknak az Énekesek Jérusálem környül.

30. És minekutánna meg-tiſztították vólna magokat a' Papok és a' Léviták; meg-tiſztíták (*d*) a' népet-is, a' kapukat és a' kő-falt. (*d*) *Esd.* 6: 20

31. Azután fel-küldém a' Júda' nemzerségében-való Fejedelmeket a' kő-falra, és nagy két rend sereget rendelék, hogy *egygyik* jobb-kéz felé menne a' kő falon a' ganéj kapu felé.

32. És ezek után ment Hosája, és a' Júda' nemzetségének Feledelminek fele

33. És Azáriás, Esdrás, Mésullám.

34 Júda, Bénjámin, Semája és Jeremiás.

35. A' Papoknak fiai közzül kürtökkel: Zakáriás, a' Jónatán' fia, ki Semája' fia, ki Mattánia' fia, ki Mikája' fia, ki Zakkúr' fia, ki Asáf' fia *vala.*

36. Ennek attyafiai: Semája, Azaréel, Milálai, Gilálai, Máai, Nétanéel és Júda, és Hanáni, Dávidnak, az Isten' emberének éneklő szerszámival: és a' törvény-tudó Esdrás mégyen vala ő előttök.

37. Azután a' forrásnak kapujánál, melly ellenekbe vala, fel-menének a' Dávid' városának gráditsain a' kő-falra, bonnét a' Dávid' háza felett-való *kő-faltól*, menének a' vizeknek kapujáig Nap-támadat felé.

38. A' második sereg ellenbe jár vala, és én valék azoknak utánnok, és a' népnek fele a' kő-falon vala a' kementzéknek tornyától fogva mind a' széles kő-falig

39. És az Efraim' kapujától fogva az ó kapuig, a' halak' kapujáig, a' Hánanéel' (*e*) tornyáig, a' Mea *nevű* toronyig, és mint a' barmoknak kapujáig; és meg-állának a' strása-álló kapuban.

(*e*) *r.* 3: 1.

40. És meg-álla mind a' két sereg az Isten' Házában; én-is meg-állék, és a' Fejedelmeknek fele, kik én velem valának.

41. És a' Papok: Eliákim, Maaséja, Minjámin, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanániás, kürtökkel *valának.*

42. Azonképpen Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer: az Énekesek-is énekelnek vala Izráhiával, az ő előttök-járóval.

43. És áldozának az' napon nagy áldozatokkal, és vígadának; mert az Isten nagy örömmel meg-vídámítá őket: az aszszonyi-állatok-is és a' gyermekek-is vígadának; és a' Jérusálemnek öröme nagy messze meg-hallattaték.

44. Rendeltetének az Napon Gondviselők-is a' kintsnek, ajándékoknak, első 'sengéknek, és dézmáknak (*f*) tár-házaiba, hogy azokba takarnák a' Papoknak és a' Lévitáknak törvény szerént való részeket; mert a' 'Sidóknak örömök vólt a' Papoknak és Lévitáknak *tisztekben-való* ott állásokban. (*f*) *r.* 10: 37, 38. 13: 5, 12, 13.

45. Úgy-mint, kik meg-őriznék nagy szorgalmatossággal az ő Isteneknek őrízetit, a' tiszta-ságról-való parantsolatot, és az Énekeseknek és kapun-állóknak *rendeket*, (*g*) a' Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak parantsolatja szerént.

46. Mert Dávidnak és Asáfnak idejekben régen *rendeltettek vólt* a' musikásoknak elől-járói, az Isten' dítséretinek és hálá-adásinak énekével.

(*g*) 1 *Krón.* 25: 1, 2. 26: 1.

47. Azért az egész Izráel' népe Zorobábelnek és Néhémiásnak idejekben, az Énekeseknek és ajtón-állóknak bizonyos részt ád vala, kinek-kinek minden-napi eledelt: és a' Lévitákat tisztelik vala dézmákkal; a' Léviták viszontag az Áron' fiainak dézmát adnak vala.

XIII. RÉSZ.

El-szakasztják magoktól az idegeneket, a' Lévíták és a' Szombat ülés helyekre állíttatnak.

1 Az' napon olvasának a' Móses' könyvéből a' népnek hallására, mellyben találának illyen írást; (*a*) Hogy a' Moábiták és Ammoniták soha örökké az Istennek Gyülekezetibe be ne mennének. (*a*) 5 *Mós.* 23: 3.

2. Mivelhogy nem mentenek vala eleikbe az Izráel' fiainak kenyérrel és vízzel, (*b*) és megbérlették vala ő ellenek Bálámot, hogy őket az átkozná; jóllehet a' mi Istenünk fordítá azt az átkot áldásra. (*b*) 4 *Mós.* 22: 5, 6.

3. Annakokáért, mikor hallották vólna e' törvényt; el szakasztának az Izráeltől minden idegen elegy népet.

4. De az előtt Eliásib Pap, ki a' mi Istenünk Háza' kamarájának Fejedelme vala, Tóbiásnak sógora *lett vala.*

5. És tsinált vala ő-néki nagy kamarát, a' hol ott elein helyheztetik vala a' Minhát, a' temjént, az edényeket, a' gabonának, bornak, és olajnak dézmájat, mellyeket parantsolt vala Isten, hogy adnának a' Lévitáknak, Énekeseknek, és kapun-állóknak; a' Papoknak-is az áldozatból-való részeket.

6. De mikor e' dolog vólt, akkor én nem vóltam Jérusálemben; mert az Artaxerxesnek a' Babilóniai Királynak harmintz-kettődik esztendejében haza mentem vala a' Királyhoz, és *egy* esztendő múlva ismét szabadságot nyerének nékem a' Királytól.

7. És mikor Jérusálembe mentem vólna, és meg-értettem vólna e' gonosz dolgot, mellyet tselekedett vólna Eliásib Tóbiásért, hogy néki az Isten' Házának pitváriban kamarát készített vólna:

8. Igen gonosz dolognak tettszék ez nékem; azért Tóbiásnak minden marháját abból a' kamarából ki-vettetém.

9. És mikor az én parantsolatomra meg-tisztították vólna azokat a' kamarákat; viszontag oda hordatám az Isten' Házának edényit, a' Minhának valót, és temjént.

10. Azután mikor meg-értettem vólna, hogy a' Léviták' jövedelmekben semmit meg-nem adtak vólna: és ennekokáért el-oszlottak vólna mindnyájan a' falukra, mind a' Léviták, mind az Énekesek, kik szolgálnak vala *az Isteni* dolgokban.

11. Feddődém a' Fejedelmekkel, és mondék: Miért hagyattatott-el az Isten' Háza? És egybe gyüjtvén őket helyekre állatám őket.

12. És mindnyájan a' 'Sidók meg-hozák gabonájoknak, boroknak és olajoknak dézmáját a' tár-házakba.

13. És gondviselőknek rendelém a' *Templom*' (*c*) jószága mellé Sélémiás Papot, és a' Törvénytudó Sádókot, és a' Léviták közzül Pedáját; és ezek mellé Hanánt rendelém, ki Zakkúr' fia, ki Mattániás' fia *vala*: mivelhogy híveknek ítéltetnek vala, kiknek tisztek vala, hogy az ő attyokfiainak sáfárkodnának. (*c*) 1 *Krón.* 26: 20.

14. (*d*) Emlékezzél-meg én rólam én Istenem! e' dologban, és ne engedjed, hogy el-töröltessenek az én jó-tételeimnek, mellyeket tselekedtem az én Istenemnek Házával, és annak rendtartásival. (*d*) *r.* 5: 19. 2 *Kir.* 20: 3,

15. Ugyan azon napokban, mikor láttam vólna 'Sidó országban, hogy (*e*) Szombat napon bort sajtólnának, és gabona-kévéket hoznának, mellyekkel szamarakat meg-terhelnek vala; és mind bort, szőlőt, figét, és akármi terhet hoznának Jérusálembe Szombat napon, bizonyságok előtt intém őket, a' melly napon eleséget árúlnak vala. (*e*) 2 *Mós.* 31.: 14, 15.

16. Tirusbéliek-is laknak vala a' városban, kik halat, és minden el-adni-való marhát hordanak vala, mellyeket (*f*) el-adnak vala a' 'Sidóknak Szombat napon, még pedig Jérusálemben. (*f*) *r.* 9: 31.

17. Annakokáért fedőddém a' fő-fő 'Sidókkal, és mondék nékiek: Mitsoda gonosz dolog ez, a' mit tselekesztek, hogy a' Szombatnak (*g*) napját meg-fertéztetitek? (*g*) 2 *Mós.* 20: 8. 3 *Mós.* 19: 30. *Jer.* 17: 21-27.

18. Avagy nem azért hozta-é, a' mi Istenünk mi reánk, és e' városra mind ezt a' veszedelmet, mivelhogy a' mi atyáink-is ezt mivelték? Ti pedig még-is nevelitek az Isten' haragját az Izráel ellen, meg-fertéztetvén a' Szombatot?

19. Mikor pedig a' Jérusálem' kapui meg-setétedtenek vólna a' Szombatnak előtte; parantsolék, és bé-zárlatának a' kapuk, mellyeket, hogy meg-ne nyitnának a' Szombat után-való napig, meg-parantsolám: annak-felette az én szolgáim közzül-is hagyék a' kapukban, hogy Szombat napon (*h*) semmi terhet ne hoznának-bé. (*h*) 2 *Mós.* 20: 10, 11. *Jer.* 17: 21.

20. Annakokáért a' kereskedők, és mindenféle marhának árosi Jérusálem' kivül hálának egyszer, vagy kétszer.

21. És emberek előtt meg-fenyítém őket, és ezt mondám: Miért háltok itt a' kő-fal előtt? ha másodszor ezt mivelitek; meg-büntetlek titeket: Az' napságtól fogva nem jőnek vala-el Szombat napon.

22. Meg-parantsolám a' Lévitáknak-is, hogy magokat meg-tisztítanák, és el-menvén vígyáznának a' kapukra, meg-szentelvén a' Szombat napot; E' dologért-is emlékezzél-meg-rólám én Istenem! és kedvezz nékem a' te kegyelmességednek nagy vólta szerént.

23. Ugyan azon napokban látám, hogy a' 'Sidók vettek vólna magoknak feleségeket (*i*) Azót városból, az Ammoniták és Moábiták közzül.

(*i*) *Esdr.* 9: 2.

24. És hogy azoknak gyermekeik fele részént az Azótbélieknek nyelveken szóllnának, és nem tudnának 'Sidóúl szóllni; hanem minden *idegen* pogány népeknek nyelveken.

25. Annakokáért feddődém ő-vélek, gonoszt mondván nékiek, és meg-verék egynehányat ő közzülök, azoknak hajokat ki-szaggatván; és illy esküvéssel kötelezém őket az Istenre; Ha adándjátok a' ti leányitokat azok' fiaiknak, vagy ha feleséget vésztek, vagy fiaitoknak, vagy magatoknak, azoknak leányi közzül; *az Isten meg-büntessen titeket.*

26. Avagy

26. Avagy nem ebben vétkezék-é (*k*) Salamon-is az Izráel' Királlya? Noha nem vólt ſok nemzetségek között hozzá hasonlatos Király; kit ſzeret vala az ő Iſtene, és Királlyá tette vala őtet Iſten az egéſz Izráelen: őtet-is az idegen nemzetből-való aſzſzonyi-állatok vivék bűnre. (*k*) 1 *Kir.* 11:14 2 *Krón.* 1:12.

27. És néktek vallyon engednünk kell-é, hogy mi-is ollyan nagy vétekbe eſsünk, és vétkezzünk a' mi Iſtenünk ellen, más idegen nemzetből-való aſzſzonyi-állatokat vévén feleségül?

28. A' Jójadának fiai közzül-is egy, melly *Jójada* Eliáſibnak, (*l*) a' Fő-Papnak fia vala, a' Horónitbéli Sanballátnak veje vala; el-üzém azért őtet tőlem. (*l*) *v.* 4. *r.* 6:2, 3, 14.

29. Emlékezzél-meg ő rólok én Iſtenem! hogy a' Papságot, és a' Papokkal és Lévitákkal-való ſzövetségedet meg-fertéztetik.

30. Annakokáért meg-tiſztítám őket minden idegen aſzſzonyi állatoktól, és (*m*) rend-tartást ſzabék a' Papoknak és Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában. (*m*) *r.* 12:30. *v.* 22.

31. A' ſáknak (*n*) hozásában is, hogy *tudni-illik* bizonyos időben fát hordanának, *rendet ſzabék*, és az első 'ſengéknek bé-hordása felől-is. Emlékezzél-meg én rólam, én Iſtenem! énnékem jómra. (*n*) *r.* 10:34. 5:19.

Néhémiás' Könyvének vége.

ESTER' KÖNYVE.

Mellyben meg-iratik, miképpen emeltetett Eſter Királyné-aſzſzonyságra, és Márdokéus nagy Uraságra, az egéſz 'Sidóságnak meg-maradására, a' Hámán' gonoſz intselkedése ellen. Ezek lettek úgymint 20 *eſztendő jártában.*

I. RÉSZ.

Aſsvérus' Király meg-veti a' Királyné aſzſzonyt, Váſtit.

1 Vala Aſsvérus' idejében, (ez az Aſsvérus, a' ki uralkodik vala Indiától fogva Szeretsen országig, ſzáz és huszon-hét tartományokon.)

2. Az' napokon, mikor Aſsvérus Király ülne az ő birodalmának királyi ſzékiben, melly vala Súsánban a' Király' lakó helyén:

3. Birodalmának harmádik eſztendejében lakodalmat ſzerze minden Fejedelminek, és ſzolgáinak; Perſiának pedig és Médiának Hatalmaſi, Fő-emberei, és a' tartományoknak Fejedelmi ő előtte valának.

4. Ő pedig mutogatja vala az ő orſzága' dítsőségének gazdagságit, és az ő nagy méltóságának tiſzteſségét ſok napokon, *tudni-illik* ſzáz nyóltzvan napokon.

5. És mikor el-múltak vólna azok a' napok, tőn a' Király az egéſz népnek, ki Súsánban a' Király' lakó helyén találtatik vala, kitsinytől fogva nagyig, hét napig-való lakodalmat, a' Király' Palotája kertének pitvarában.

6. Fejér, zőld és hiátzintus ſzínű, veres *kárpitok* függenek vala, bíborból és bársonyból tsinált köteleken, ezüſt karikákon, és márványkőből tsinált oſzlopokon: arany és ezüſt ágyak *valának renddel vettetve*, a' veres bársony-ſzínű piros márvány-kőből rakatott pádimentomon.

7 Ivnak vala pedig arany poharakból, és külömb-külömb féle poharakból és a' fő bor bőven vala a' Királynak (*a*) méltósága ſzerént. (*a*) *v.* 1.

8. Az italban-való törvények pedig e' vala: hogy ſenki ſenkit ne kénſzerítene; mert így hagyta vala a' Király az ő háza' Gondviselőinek, hogy kinek-kinek mind akaratja ſzerént tselekednének.

9. Váſti Királyné-aſzſzony-is lakodalmat ſzerze az aſzſzony-népeknek, az Aſsvérus Király' királyi házában.

10. Hetedik napon, mikor a' bortól meg-vídámúlt vólna a' Királynak ſzíve; parantsolá Méhumánnak, Biztának, Hárbonának, és Bigtánnak, és Abagtának, Zetárnak, és Karkásnak, az ő hét Hop-meſterinek, kik ſzolgálnak vala Aſsvérus Királynak előtte.

11. Hogy a' Királyné-aſzſzonyt, Váſtit hoznák a' Király' eleibe az orſzág' koronájában, hogy meg-mutatná a' népeknek és a' Fejedelmeknek az ő ſzépségét; mert ſzép ábrázatú vala.

12. És nem akara a' Királyné-aſzſzony, Váſti menni a' Királynak parantsolatjára, miként az ő Hop-meſterinek *parantsolt vala*: kinn igen meg-haragvék a' Király, és az ő haragja felgerjede ő benne.

13. És monda a' Király a' bőltseknek, és tudósoknak, kik el-múlt időket tudnak vala, (Mert illyen ſzokása vala a' Királynak, *hogy valaminek kellene lenni*, minden törvény és ítélet-tudóknak tanátsokra *botſátaná*.

14. Leg-közelebb-való tanátsoſi pedig *valának*: Karséna, Sétár, Admata, Tárſis, Méres, Marséna, Mémukán, Perſiának és Médiának hét Fejedelmi, kik ſzüntelen a' Király előtt valának, kik fők valának az orſzágban.)

15. Törvény ſzerént mit kellene tselekedni Váſti Királyné-aſzſzony felől, mivelhogy nem fogadta vólna az Aſsvérus Királynak a' Hop-meſterek által *izent* beſzédét.

16 És monda Mémukán a' Király előtt, és a' Fejedelmek előtt: Nem csak a' Király ellen vétkezett Váſti Királyné-aſzſzony; hanem minden Fejedelmek ellen, és minden népek ellen, valakik vagynak Aſsvérus Királynak minden tartományiban.

17. Mert ki hírhedik a' Királyné-aſzſzonynak tselekedeti minden aſzſzony-népek között, és *léſzen*, hogy meg-útálják az ő férjeket az ő ſzemek előtt, mikor azt mondják: Aſsvérus Király parantsolta vala, hogy a' Váſti Királyné-aſzſzonyt bé-vinnék hozzája, és nem ment.

18. És az' napon a' Perſiának és Médiának Fejedelem-*aſzſzonyi*, kik hallándják a' Királynéaſzſzonynak tselekedetit, ezent fogják mondani a' Királynak minden Fejedelminek: és elég nagy útálat eſik a' férjfiakon, és *azoktól* harag léſzen *feleségek ellen.*

19. Ha azért a' Királynak tettſzik, mondjon Királyi fententziát, és írattaſsék a' Perſiai és Médiai törvények közzé, mellyet ſenki fel (*b*) ne bontson: hogy ſoha többé nem jő Váſti Aſsvérus Király' eleibe, és hogy az ő orſzágát adja a' Király olly házas-társának, ki jobb légyen ő nálánál. (*b*) *r.* 8: 8. *Dán.* 6: 8, 12, 15.

20. És meg-hallják a' Király' tselekedetét, mellyet tselekeſzik az ő egéſz orſzágában, melly igen nagy, és minden aſzſzonyi-állatok tiſztességet téſznek az ő férjeknek, mind nagynak, mind kitsinynek.

21. Ist tettſzék e' tanáts a' Királynak és a' Fejedelmeknek: és a' Király a' Mémukán' beſzéde ſzerént tselekedék.

22. És leveleket külde a' Királynak minden tartományiba, tartományról tartományra, annak ſzokott írása ſzerént, és minden nemzetnek, annak nyelve ſzerént: hogy minden férjfiú uralkodnék az ő házában, és beſzéllené-meg *ki-ki* az ő nemzetségének nyelvén.

II. RÉSZ.

Eſter Királyné-aſzſzonyá tétetik: Márdokéus hívsége a' Királyhoz.

1 Ezek után hogy meg-ſzünt vólna az Aſsvérus Királynak haragja; meg-emlékezék Váſtiról, és arról, mit tselekedett vala: és arról, a' mit végeztek vólna felőle.

2. És mondának a' Király' ſzolgái, kik néki udvarlanak vala: Kereſsenek a' Királynak ſzép ábrázatú ſzüz leányokat.

3. És ſzerezzen a' Király Tiſzt-tartókat az ő orſzágának minden tartományiba, kik minden ſzép ábrázatú ſzüz leányokat gyüjtsenek a' Király' lakó helyére, Súsánba, az aſzſzonyok' házába, Hégainak, a' Király' Hop meſterének, az aſzſzonyok' őrizőjének kezébe, és adjon leányi ékeſségeket reájok.

4. És az a' leány, a' ki tettſzik a' Király' ſzemének, uralkodjék Váſti helyében. E' dolog tettſzék a' Királynak, és úgy tselekedék.

5. Vala egy 'Sidó férjfiú Súsánban a' Király' lakó helyén, kinek neve Márdokéus vala, Jáirnak fia; ki Sémei' fia; ki Kis' fia vala Bénjámin' nemzetségéből

6. Ki Jérusálemből fogva vitetett vala a' fogoly néppel, melly el vitetett vala Jékóniáſsal, a' Júda' Királlyával egygyütt, kit rabságba (*a*) vitt vala a' Babilóniai Nabukodonozor Király.

(*a*) 2*Kir.* 24: 14, 15, 16.

7. E' *Márdokéus* tartja vala pedig Hadaſsát, (kit más névvel Eſternek hívnak vala,) az ő attya' báttyának leányát; mert ſem attya, ſem anuya nem vala néki, és az igen ſzép leány vala, és ſzép ábrázatú; kit, mikor meg-hólt vólna az ő attya, és annya, Márdokéus leánya gyanánt magához fogada.

8. Lőn pedig, mikor a' Király' parantsolatja, és végezése ki-hírhedett vólna, és nagy ſok leányok gyüjtetnének a' Király' lakó helyébe, Súsánba, Hégainak keze alá; akkor fel-viteték Eſter-is a' Király' házába, Hégainak, az aſzſzonyi-állatok' őrizőjének keze alá.

9. És tettſzék az a' leány ő-néki, és kedves vala nála; annakokáért ſiete ő-néki tiſzta ruhát adni, és az ő táplálására-való réſzét ki-adni: és hét tiſztes ſzolgáló-leányokat ada néki a' Király' házából, és vivé őtet, és az ő ſzolgáló-leányit az aſzſzonyoknak leg-jobb házokba.

10. Meg nem mondá Eſter az ő nemzetségét, ſem attyafiait; mert Márdokéus meg-hagyta vala néki, hogy meg-ne mondaná.

11. Minden nap pedig Márdokéus jár vala az aſzſzonyi-állatok' házoknak pitvara előtt, hogy meg-tudná, mint vólna Eſter, és mint lenne dolga.

12. Mikor

12. Mikor pedig el-jött vólna az idő, hogy minden leányok bé-mennének Aſsvérus Királyhoz, mikor *tudni-illik* az aſszonyi-állatoknak törvények ſzerént bé-tőltek vólna a' tizen-két hónapok; (mert úgy telnek vala bé az ő megtiſztúlásoknak napjai, hat hónapon mirtus olajjal, és hat hónapon drága kenetekkel *kenettetnek vala*, és ollyakkal, mellyek után az aſszonyi-állatok meg-ſzépülnek.)

13. És ekképpen mégyen vala a' leányzó a' Királyhoz, és valamit kíván vala *az ő-maga ékesítésére*; meg-adják vala néki, hogy azzal menne az aſszonyi-állatoknak házokból mind a' Király' házáig.

14. Eſtve mégyen vala bé a' leányzó, és reggel viſszá-mégyen vala az aſszonyi-állatoknak második házokba, a' Sahásgáz Hop-meſternek, a' Király' háló-társainak őrizőjének keze alá: nem mégyen vala az külömbben a' Királyhoz; hanem tsak mikor a' Király kívánná őtet, és nevén hívnák.

15. Mikor azért el-jött vólna Eſternek, a' Márdokéus' attya' báttyának, az Abihail' leányának ideje, (kit leánya gyanánt fogadott vala,) hogy bé-menne a' Királyhoz; nem kerese ſemmit, *mellyel ſzép lehetne*, hanem a' mit Hégai, a' Király' Hop-meſtere, az aſszonyi-állatoknak őrizője, néki mondott vala: és Eſter mindeneknek ſzemei előtt, kik látják vala őtet, kedves vala.

16. És fel-viteték Eſter Aſsvérus Királyhoz, az ő orſzágának házába, a' tizedik hónapon, (ez a' Tébet nevű hó) az ő orſzágának hetedik eſztendejében.

17. És a' Király Eſtert minden aſszonyoknál inkább ſzereté, és minden ſzüzeknél kedvesb vala, és kellemetesb ő előtte, és az orſzágnak koronáját fejébe tévé, és őtet Királyné-aſszonyá tévé a' Váſti' (*b*) helyébe. (*b*) *r.* 1: 11, 12.

18. Tőn annakfelette a' Király nagy lakodalmat (*c*) minden ő Fejedelminek és ſzolgáinak, *tudni-illik* Eſternek lakodalmát: és a' tartományoknak adóját meg-kiſſebbíté, és ajándékokat oſztogata az ő Királyi méltósága ſzerént. (*c*) *r.* 1: 3.

19. És mikor egybe-gyujtetnének másodſzor a' ſzüzek; Márdokéus ül vala a' Király' kapujában.

20. És Eſter ſem attyafiait, ſem nemzetségét nem mondja vala meg, miképpen Márdokéus meg-parantsolta vala néki; mert a' Márdokéusnak ſzavát úgy fogadja vala Eſter, mint akkor, mikor ő tartja vala.

21. Az' napokban (Márdokéus pedig ül vala a' Király kapujában,) meg-haragvának (*d*) Biktán és Téres a' Királynak két Hop-meſterei, kik a' *Király*' ajtait őrízik vala, és tanátsot tartának, hogy az Aſsvérus Királyt meg ölnék. (*d*) *r.* 6: 2.

22. Hírével lőn pedig e' dolog Márdokéusnak, ki meg-izené Eſternek, a' Királyné-aſszonynak; Eſter pedig meg-mondá a' Királynak a' Márdokéus' ſzavával.

23. És meg-tudakozák a' dolgot, és úgy találák: és mind a' kettőt fára fel-akaſztatá: És meg-írattaték a' dolog a' Krónikák' könyvébe a' Király előtt.

III. RÉSZ.

Hámán igyekezik a' 'Sidóknak el-törlésére.

1 Ezeknek utánna nagy méltóságra emelé Aſsvérus Király Agagéus Hámánt, Hammedátának fiát, és fel-magaſz alá őtet, és az ő ſzékit minden Fejedelmi között, kik véle valának, fellyebb helyhezteté.

2. A' Királynak pedig minden ſzolgái, kik a' Királynak kapujában *valának*, meg-hajtják vala magokat, és térdet hajtának vala Hámánnak; mert úgy parantsolta vala meg nékiek a' Király: Márdokéus pedig ſem meg-nem hajtja vala magát, ſem térdet nem hajt vala.

3. Mondának azért a' Király' ſzolgái, kik a' Király' kapujában *valának*, Márdokéusnak: Miért ſzeged-meg a' Király' parantsolatját?

4. Lőn pedig, mikor így ſzóllnának néki minden nap, és nem gondolna vélek; meg-izenék Hámánnak, hogy meg-látnák, ha Márdokéus meg-maradna-é az ő beſzédében; mert megmondotta vala nékik, hogy ő 'Sidó vólna.

5. Látá azért Hámán, hogy Márdokéus nem hajtaná-meg magát, ſem térdet nem hajtana előtte; és meg-telék Hámán haraggal.

6. És kitsiny dolognak tartja vala, tsak az egy Márdokéusnak halálát; (mert meg mondották vala néki a' Márdokéus' nemzetségét) annakokáért igyekezik vala Hámán el-veſzteni minden 'Sidókat, kik Aſsvérusnak egéſz orſzágában valának, a' Márdokéusnak nemzetét.

7. Az első hóban (ez a' Nisán *nevű* hó,) Aſsvérus Királynak tizen-kettődik eſztendejében, vetének Púrt, (*a*) (az-az, ſorsot) Hámán előtt, napról napra és hónapról *hónapra*, a' tizen-kettődik hónapig, mellyet Adárnak hívnak. (*a*) *r.* 9: 24, 26.

8. Mert mondott vala Hámán Aſsvérus Királynak: Vagyon egy féle nemzet, ki el-oſzlott, és el-ſzéledett orſzágodnak minden tartományinak népei között: kik külömböznek törvénnyel

minden

minden nemzetségtől, és a' Király' törvényében nem járnak; azért nem hasznos a' Királynak, hogy őket ollyan módon engedje élniek.

9. Ha a' Királynak tettszik; irják-meg, hogy ők veszteſſenek-el: és tíz ezer tálentom ezüstöt adok a' kints-tartóknak, hogy a' Királynak tárházába vigyék.

10. Ki-vonó pedig a' Király az ő maga újjából a' gyűrűt, és adá (*b*) Agagéus Hámánnak, a' Hammedáta' fiának, a' Sidók ellenségének.

(*b*) 1*Mós.* 41: 42, 43. *r.* 7: 6.

11. Monda annakfelette a' Király Hámánnak: Az ezüst, mellyet ígérsz, tiéd légyen, és a' nép-is; és azt tselekedjed véle, a' mi tenéked tettszik.

12. Elő-hívattatának annakokáért a' Királynak Iró-deáki, az első hónak tizen-harmadik napján, és írának szinte úgy, mint meg-parantsolta vala Hámán, a' Király' Fejedelminek, és a' Hadnagyoknak, kik a' tartományokban *valának*, és minden népek' Fejedelminek, minden tartományoknak, kinek-kinek mind az ő szokott írása szerént, és minden nemzetnek az ő nyelve szerént, az Asvérus Királynak neve alatt írának, és meg-petsétlék a' Király' gyűrűjével.

13. És el-küldék a' leveleket a' póstáktól, a' Királynak minden tartományiba, hogy el-törlenének, meg-ölnének, és (*c*) el-veszteném minden 'Sidókat, a' gyermekektől fogva mind a' vén emberekig, kitsiny gyermekeket, és aszszonyi-állatokat egy napon, tizen-harmadik napján a' tizenkettődik hónak, (mellyet Adárnak hívnak) és hogy az ő marhájokat el-dúlnák. (*c*) *r.* 8: 12.

14. A' levélnek summája vala: hogy minden tartományban meg-hírdetnék, és lenne nyilván minden népeknek, hogy lennének készen azon a' napon.

15. A' pósták azért ki-menének kénszeríttetvén a' Király' parantsolatjával, és a' törvényt meg-kiálták Súsánban, a' Király' városában; a' Király pedig és Hámán foglalatosok valának az italban, de Súsán' városa igen meg-háborodott vala.

IV. RÉSZ.

Keserves nyomorúságok a' 'Sidóknak.

1 Márdokéus pedig, mihelyt meg-érté, a' mi lett vala; azonnal meg-szaggatá Márdokéus az ő ruháit, és gyázba öltözék, és hamut *hinte fejére*, és a' városnak közepére méne, és nagy keserű kiáltással fel-kiálta.

2. És méne szintén oda az' helyre, melly a Király' kapuja előtt vala; mert nem szabad vala bé-menni a' Király' kapuján gyász ruhában.

3. És minden tartományban, és minden helyen, valahová a' Király' parantsolatja és törvénye jutott vala, nagy sirások vala a' 'Sidóknak, és bőjtök, és siralmok, és jajgatások, sokak gyászban és hamuban feküsznek vala.

4. El-menvén pedig az Esternek leányi, és az ő Hop-mesterei, meg-mondák néki, és igen bánkódék a' Királyné-aszszony rajta: és ruhákat külde, mellyekbe fel-öltöztetnék Márdokéust, és a' gyászt le-vonnák ő róla; és fel-nem vévé.

5. Elő-hívatá azért Eſter Hatákot, ki *egy vala* a' Király' Hop-mesteri közzül, kit a' *Király az Eſter*' gondviselésére rendelt vala, és parantsola néki Márdokéus felől, hogy megtudná, mi dolog vólna ez, és miért tselekednè ezt.

6. Ki-menvén azért Haták Márdokéushoz a' város útzájára, melly a' Király' kapuja' ellenébe vala.

7. Meg-mondá néki Márdokéus, valami történt vala rajta: és az ezüstnek meg-jelentetett summáját, mellyet Hámán mondott vala, hogy ő adna a' Király' kintséhez, a' 'Sidók el-veszténsekért.

8. Az írásnak-is és rendelésnek mását, mellyet Súsánban ki-adtak vala az ő el-törültetésekre, adá néki, hogy meg-mutatná Esternek, és meg-jelentené néki; és mondaná-meg, hogy a' Királyhoz bé-menne, és ő-néki könyörgene, és ő előtte esedeznék az ő nemzetségéért.

9. El-méne azért Haták, és meg-mondá Esternek a' Márdokéus' beszédit.

10. És felele Eſter Hatáknak, és meg-hagyá néki, hogy *meg-mondaná* Márdokéusnak.

11. Mindnyájan a' Királynak szolgái, és a' Király' tartományinak népei tudják, hogy minden férjfiúi és aszszonyi-állat, valaki bé-mégyen a' Királyhoz a' belső pitvarba, a' ki nem hívattatik, illyen törvénye vagyon; hogy meg-öletteſsék az, attól meg-válva, a' kire a' Király az arany veszszőt (*a*) ki-nyújtja; mert csak az él: én pedig nem hívattattam, hogy bé-menjek a' Királyhoz, immár harmintz naptól fogva. (*a*) *r.* 5: 2. 8: 4.

12. És meg-mondák Márdokéusnak az Eſter' beszédit.

13 Monda pedig Márdokéus, hogy mondanak-meg Esternek: Ne gondold a' te szívedben

ben, hogy te meg-maradhatſz a' Király' házában a' több 'Sidókon kivül.

14. Mert ha e' moſtani időben ezt el hallgatod; másunnan léſzen könnyebbségek, és ſzabadúlások a' 'Sidóknak; te pedig 's a' te atyád' háza-népe el-veſztek: és ki tudja talám tsak e' moſtani időért emeltettél *Iſtentől* a' birodalomra.

15. Akkor meg-parantsolá Eſter, hogy megmondanák Márdokéusnak.

16. Menj-el, és gyüjts-egybe minden 'Sidókat, kik Súsánban találtatnak, és bőjtöljetek én érettem: és ſe egyetek, ſe igyatok harmad' napig, ſe éjjel ſe nappal; én-is az én leányimmal *így* bőjtölök: és ekképpen bé-mégyek a' Királyhoz, (noha törvény ellen vagyon,) ha ſzintén el-kell-is veſznem.

17. El-méne azért Márdokéus, és mind a' ſzerént tselekedék, a' mint Eſter néki meg-parantsolta vala.

V. RÉSZ.

Hámán igyekezik Márdokéus' halálára.

1 Történék pedig harmad' napon, hogy Eſter fel-öltöznék királyi *ruhába*, és meg-állana a' Király' házának belső pitvarában, a' Király' házának ellenébe; a' Király pedig ül vala az ő orſzágának ſzékiben, az orſzág' házában a' háznak ajtaja' ellenébe.

2. Lőn pedig, mikor meg-látta vólna a' Király Eſter Királyné aſzſzonyt állani a' pitvarban; kedvet találá az ő ſzemei előtt: és a' Király kinyújtá Eſterre az arany veſzőt, mellyet kezében tart vala; akkor oda méne Eſter, és megilleté az arany veſzſzőnek végét.

3. És monda néki a' Király: Mi dolgod vala néked Eſter Királyné-aſzſzony? és mitsoda kérésed vagyon? Orſzágomnak (*a*) feléig *kérjed*; és meg-adatik néked. (*a*) *Márk.* 6: 23.

4. Felele Eſter: Ha a' Királynak tettſzik; jöjjön a' Király és Hámán ma a' lakodalomba, mellyet néki kéſzítettem.

5. És monda a Király: Hamar hívjátok-elő Hámánt, hogy az Eſternek kívánsága ſzerént tselekedjék. El-méne azért a' Király és Hámán a' lakodalomba, mellyet Eſter kéſzített vala.

6. Monda pedig a' Király Eſternek a' bor ital között: Mitsoda a' te kívánságod? és megadatik tenéked: És mitsoda a' te kérésed? Orſzágomnak feléig *kérjed*; és meg-léſzen.

7. És felele Eſter, és monda: Az én kívánságom, és az én kérésem ez:

8. Ha én kedvet találtam a' Király' ſzemei előtt, és ha tettſzik a' Királynak meg-adnia az én kívánsagomat, és meg-tselekednie az én kérésemet; jöjjön-el a' Király és Hámán a' lakodalomba, mellyet nékik kéſzítek: és hólnap a' Király beſzéde ſzerént tselekeſzem.

9. Akkor ki-menvén Hámán azon napon vígan és ſzívében örülvén, mikor látta vólna Márdokéust a' Király' kapujában, és fel nem kőlt vólna, és helyéből (*b*) meg ſem mozdúlt vólna; meg-telék Hámán haraggal Márdokéus ellen. (*b*) *r.* 9: 7.

10. Meg-tartóztatá pedig magát Hámán, és házához méne; és el-külde, és magához hívatá az ő barátit, és Zérest, az ő feleségét.

11. És meg-beſzéllé nékik Hámán az ő gazdagságának ditsőſségét, és fiainak (*c*) ſokaságát, és mindeneket, a' mellyekkel fel-magaſztalta vala őtet a' Király, és hogy fellyebb emelte vólna őtet a' Király minden Fejedelminél, és ſzolgáinál. (*c*) *r.* 9: 7-10.

12. És monda: Annakfelette nem hívott Eſter Királyné-aſzſzony *mást* a' Királlyal a' lakolomba, mellyet kéſzített, hanem tsak engemet; és még hólnapra-is el-hívattattam tőle a' Királlyal egybe.

13. De mind ezek kitsinynek láttatnak énnékem, valamíg én látom a' Márdokéus 'Sidót ülni a' Király' kapujában.

14. Felele néki Zéres, az ő felesége, és minden ő baráti: Tsináljanak ötven ſingnyi (*d*) magas fát, és *hólnap* reggel mond-meg a' Királynak, hogy Márdokéust akaſzſzák reá: és annakutánna menj-bé a' Királlyal a' lakodalomba vígan: És tettſzék e' dolog Hámánnak, és megtsináltatá a' fát. (*d*) *r.* 7: 9. 9: 14.

VI. RÉSZ.

Hámán kéntelen tiſzteli Márdokéust.

1 Azon éjjel álom nem jött vala a' Királynak ſzemére; parantsola annakokáért, hogy elő-hoznák az emlékezetre íratott dolgok' könyvét, a' Krónikákat: és el-olvaſtatának a' Király előtt.

2. És írva találák, hogy Márdokéus jelentette vólna meg Bigtánáról, és (*a*) Téresről, a' Királynak két Hop-meſteriről, kik ajtaja' őrizői közzül valók valának, kik tanátsot tartottak vala, hogy Aſsvérus Királyt meg-ölnék. (*a*) *r.* 2: 21.

3. És monda a' Király: Mitsoda tiſzteſséget és méltóságot adtak azért Márdokéusnak? Felelének a' Király' ſzolgái, kik néki udvarlanak vala: Semmit ő-néki ezért nem adtak.

4. Akkor monda a' Király: Kitsoda a' pitvarban? (Hámán jött vala pedig a' Király' házának külsö pitvarába, hogy meg-mondaná a' Királynak, hogy fel-akaſztatná Márdokéust a' (*b*) fára, mellyet készíttetett vala néki)

5. Felelének a' Király' ſzolgái ő néki: Imé Hámán áll a' pitvarban; Monda pedig a' Király: Jöjjön-bé. (*b*) *r.* 5: 14.

6. És bé-méne Hámán: kinek monda a' Király: Mit kell az emberrel tselekedni, a' kinek a' Király tiſzteſségét kívánja? (Gondolja vala pedig Hámán ſzívében: kinek kíván a' Király nagyobb tiſzteſséget tenni, mint énnékem?)

7. Felele Hámán a' Királynak: A' férjfiúnak, kinek a' Király tiſzteſséget kíván,

8. Hozzanak (*c*) királyi ruhát, mellyben a' Király jár, és lovat, a' mellyen *a' Király ſzokott* ülni, és királyi koronát, mellyet *ſzokott* az ő fejébe tenni.

(*c*) *Dán* 5: 16, 29. 1 *Kir.* 1: 33.

9. És adják azt a' ruhát, és azt a' lovat a' Király' Fejedelmi közzül, a' nagy Urak közzül valakinek kezébe: és öltözteſsék-fel azt a' férjfiat, kinek a' Király tiſzteſséget kíván, és hordozzák ötet lovon a' városnak piatzán, és kiáltsák ő előtte: Igy léſzen annak a' férjfiúnak dolga, a' kinek a' Király tiſzteſséget kíván.

10. Monda pedig a' Király Hámánnak: Sieſs, vedd-fel azt a' ruhát, és a' lovat, a' mint ſzóllál, és tselekedjél úgy a' 'Sidó Márdokéuſſal, a' ki a' Király' kapujában ül: ſemmit el ne hagyj mind azokban, valamiket ſzóllottál.

11. Elő-hozá annakokáért Hámán azt a' ruhát, és azt a' lovat, és fel-öltözteté Márdokéust: annakutánna lovon hordozá ötet a' városnak útzáján, és azt kiáltá élőtte: Igy léſzen annak a' férjfiúnak dolga, a' kinek a' Király tiſzteſséget kíván *tenni.*

12. Annakutánna meg-tére Márdokéus a' Király' kapujára; Hámán pedig haza méne ſirva, és fejét bé-borítva.

13. És meg-beſzéllé Hámán Zéreſnek, az ő feleségének, és minden ő barátinak, valami történt vala rajta. Mondának pedig néki az ő tanátsoſi, és Zéres, az ő felesége: Ha' a' 'Sidók nemzetségéből-való Márdokéus, a' kiknek előtte meg-aláztattál; nem érſz véle, hanem (*d*) meg-győzettetel tőle. (*d*) *r.* 7: 9, 10.

14. Azonközbe hogy még azok ő-véle ſzólnának; a' Király Hop-meſteri jutának, és sietének Hámánt el-hívni a' lakodalomba, mellyet (*e*) Eſter ſzerzett vala. (*e*) *r.* 5: 8. 12.

VII. RÉSZ.

Hámán fel-akaſztatik.

1 El-méne annakokáért (*a*) a' Király és Hámán az Eſter Királyné-aſzſzonytól *tsináltatott* lakodalomra. (*a*) *r.* 5: 8, 12.

2. És monda a' Király Eſternek máſod' (b) napon is a' bor ital közben: Mitsoda a' te kívánságod Eſter Kiralyné-aſzſzony? és meg-adattatik tenéked: és mitsoda a' te kéréſed? Orſzágomnak feléig *kérj*; és meg-léſzen. (*b*) *r.* 5: 6. *v.* 7.

3. Felele Eſter Királyné-aſzſzony, és monda: Ha kedvet találtam a' te ſzemeid előtt, óh Király! és ha a' Királynak tettſzik; engedd-meg az én életemet az én kívánságomra, és az én nemzetségemnek-is *életét* az én kéréſemre.

4. Mert el-adattattunk én, és áz én nemzetſégem, hogy el-veſzeſſenek, meg-öljenek és eltöröljenek *minket*: hogyha ſzolgaságra, és ſzolgáló-leányságra adattunk vólna; el-ſzenvedtem vólna: jóllehet az ellenség a' Királynak kárát ſoha meg nem fizethetné.

5. Felelvén pedig Affvérus Király monda Eſternek, a' Királyné-aſzſzonynak: Kitsoda az, és hol vagyon az, kit az ő ſzíve erre vitt, hogy ezt tselekedné?

6. És monda Eſter: A' mi ellenségünk, és gyülölőnk, e' gonoſz Hámán. Akkor Hámán megrettene a' Király, és Királyné-aſzſzony előtt.

7. A' Király pedig fel-kele az ő nagy búsúlásában a' bornak lakodalmától, *hogy menne* az ő palótája mellett-való kertébe: Hámán pedig meg-marada, hogy Eſter Királyné-aſzſzonynak könyörgene életéért; mert látja vala, hogy a' Király el-végezte vólna az ő halálát.

8. A' Király pedig meg-tére a' palota' kertétől a' bornak lakodalmának házához; Hámán pedig eſett vala az ágyra, a' mellyen Eſter vala. Akkor monda a' Király: Nemde a' Királyné-aſzſzonyt-is meg-akarod-é ſzeplősíteni én előttem a' házban? Mihelyt e' ſzót ki-ſzalaſztá a' Király ſzájából; a' Hámán' ortzáját bé-fedék, *hogy a' Király ne látná.*

9. Monda pedig egy a' Király' Hop-meſterei közzül, Harbóna, a' Király előtt: Imé az akaſztó-fa-is, mellyet (*c*) tsináltatott vala Hámán Márdokéusnak, ki a' Királynak (*d*) javára ſzóllott vala, a' Hámán' háza előtt emeltetett-fel, mellynek magaſsága ötven ſing. Akkor monda a' Király: Akaſzſzátok ő-magát fel arra.

(*c*) *r.* 5: 14. (*d*) *r.* 2: 22.

10. Fel-akaſzták azért Hámánt a' ſára, mellyet Márdokéusnak tsinált vala; és a' Király' haragja meg-ſzünék.

VIII. RÉSZ.

Márdokéus fel-magaſztaltatik: 's a' 'Sidóknak jó hír izentetik.

1 Azon napon adá Aſsvérus Király Eſter Királyné-aſzſzonynak, Hámánnak, a''Sidók ellenségének házát: és Márdokéus bé-méne a' Király eleibe; mert meg-jelenté Eſter, (*a*) mitsodája *vólna* ő-néki. (*a*) *r.* 2: 7.

2. Elő-vévé annakokáért a' Király az ő gyűrűjét, mellyet Hámántól(*b*)el-vett vala, és adá azt Márdokéusnak; Eſter pedig fővé tévé Márdokéust a' Hámán' házán. (*b*) *r.* 3: 9-10.

3. Ismét ſzólla Eſter a' Király előtt, és lábai' eleibe borúla, ſirván és kérvén ötet, hogy ſemmivé tenné az Agagéus Hámánnak (*c*) gonoſzságát, és az ő gondolatját, mellyet gondólt vala a' 'Sidók ellen. (*c*) *r.* 3: 9-15.

4. Ki-nyújtá pedig a' Király Eſterre az arany veſzſzőt; és fel-kelvén Eſter, meg-álla a' Király előtt.

5. És monda: Ha a' Királynak tettſzik, és ha kedvet találtam ő előtte, és ha igaz dolognak látſzik a' királynak, és ha kedves vagyok az ő ſzemei előtt; írják meg, hogy változtaſsanak-el az Agagéus Hámánnak, Hammedáta' fiának, gondolatjának levelei, mellyeket írt, hogy el-veſzeſsék a 'Sidókat, valakik vagynak a'Királynak minden tartományiban.

6. Mert hogy láthatom én a' nyavalyát, melly következik az én nemzetségemre? hogy láthatom, *mondom*, az én atyámfiainak veſzedelmeket?

7. Monda pedig Aſsvérus Király Eſter Királyné aſzſzonynak, és a' 'Sidó Márdokéusnak: Imé a' Hámán' házát (*d*) adtam Eſternek, és ötet fel akaſztották a' fára; azért hogy a' 'Sidókra az ő kezét botsátá. (*d*) *r.* 7: 10.

8. Ti pedig írjatok a' 'Sidóknak, a' mint tinéktek tettſzik, a' Királynak nevével, és petsételjétek-meg a'Király' gyűrűjével; mert az írást, mellyet a' Király' nevével írnak, és a' Király' gyűrűjével meg-petsételnek, nem ſzabad (*e*) meg-másolni. (*e*) *r.* 1: 19.

9. Hívattatának azért a' Király' Iró-deáki azonnal, a' harmadik hónapban (ez a' Siván *nevű* hó) *annak* huſzon-harmadik *napján*; és megírák ſzintén úgy, mint Márdokéus parantsolta vala, a' 'Sidóknak, és a' Fejedelmeknek és hadnagyoknak, és a' tartományok' Fejedelmineki, mellyek vagynak Indiától fogva Szeretsen orſzágig, ſzáz (*f*) és huſzon-hét tartományok; minden tartományoknak az ő ſzokott írások ſzerént, és minden nemzetségnek az ő nyelvén; és a' 'Sidóknak-is az ő írások, és nyelvek ſzerént. (*f*) *r.* 3: 12.

10. És íra az Aſsvérus Király' nevével, és meg-petsétlé a' Király' gyűrűjével, és küldé a' levelet lovag-poſtáktól, kik gyors állatokon ſzoktak vala járni, *tudni-illik* öſzvéreknek fiain.

11. Hogy a' Király meg-engedte vólna a' 'Sidóknak, kik mindenütt minden városokban laknának, hogy egybe-gyülnének, és vívnának az ő életekért, annyira, hogy el-törölnék, megölnék és el-veſztenék minden népnek és tartománynak ſeregét, a' melly ő reájok támadna, kitsinyeket, és aſzſzony-embereket, és az ő marháikban 'sákmányt vetnének.

12. *Azt mivelnék pedig* egy napon az Aſsvérus Királynak minden tartományiban, tizenharmadik napján a' tizen-kettődik (*g*) hónak, melly az Adár *nevű* hó. (*g*) *r.* 3: 7, 13.

13. A' levélnek pedig ſummája vala, hogy minden tartományokban parantsolat adatnék-ki, és minden népeknek el-hírdettetnék, hogy a' 'Sidók kéſzek vólnának, arra a' napra, az ő magok óltalmazására az ő ellenségek ellen.

14. A' lovag-poſták, kik gyors állatokon valának, *tudni-illik* öſzvéreken, ki-menének ſietséggel a' Király' parantsolatja ſzerént; és a' végezés ki-adaték Súsánban, a' Király' lakó-helyében.

15. Márdokéus pedig ki-méne a' Király elől, királyi (*h*) ruhában, hiátzintus ſzínű és ſejér ruhában, és nagy arany koronában, és bíbor és bársony öltözetben; és Súsán' városa örvendeze, és vígada. (*h*) *r.* 6: 8-10.

16. A' 'Sidóknak világoſság támada, *az-az*, öröm, vígaſság és tiſzteſség.

17. Minden tartományokban-is, és minden városokban, és helyekben, valahová a' Király' béſzéde és végezése juta, öröm és vígaſság lőn a' 'Sidóknak, lakodalom és örvendetes nap; és ſokan léſznek vala 'Sidókká a' föld' népei közzül; mert a' 'Sidóktól-való félelem környülvette vala őket.

IX. RÉSZ.

A' 'Sidók boſzſzút-állanak ellenségeiken, és örvendetes Innepet ſzentelnek.

1 Tizen-kettődik hónapban azért, (ez az Adár *nevű* hó) annak tizen-harmadik napján, mel-

mellybe jutott vala a' Királynak beſzéde, és az ő végezése, hogy meg-lenne; azon a' napon, mellyen (*a*) a' 'Sidók ellenségi reménylik vala, hogy hatalmat vehetnének rajtok, (és különben fordúla; mert a' 'Sidók vőnek hatalmat azokon, kik őket gyűlőlik vala.) (*a*) *r.* 3: 13.

2. Öſzve-gyüjték egymást a' 'Sidók az ő városaikban, Aſsvérus Királynak minden tartományiban, hogy azokat le-vágnák (*b*), kik nékik gonoſzokra igyekeznének: és ſenki ő előttök meg-nem állhata; mert minden nép meg-félemlett vala ő tőlök. (*b*) *r.* 8: 11.

3. És minden tartományoknak Fejedelmi, és Fő-emberi, és Hadnagyi, és a' Király' Tiſztt-tartói, tiſztelik vala a' 'Sidókat; mert Márdokéustól (*c*) félnek vala. (*c*) *r.* 6: 13. 8: 15.

4. Mert nagy ember *vala* Márdokéus a' Király' házában, és az ő híre terjed vala minden tartományokban; Mert az a' férjfiú, a' Márdokéus öregbedik vala, és nevekedik vala.

5. Le-vágák azért a' 'Sidók minden ellenségeiket fegyverrel, és ölik 's veſztik vala azokat: és az ő akaratjok ſzerént tselekedének az ő gyűlőlőikkel.

6. Súsánban, a' Király' városában-is a' 'Sidók öt ſzáz férjfiakat ölének, és veſztének-el.

7. Parsandátát azután, és Dálpont, és Aſpátát.

8. És Porátát, és Adáljját, és Aridátát.

9. És Parmáſtát, és Arisait, és Aridait, és Vaizátát.

10. *Tudni-illik*, tíz fiait a' Hammédáta' fiának, a' Hámánnak, a' 'Sidók ellenségének meg-ölék; de marhájokban nem veténck 'sákmányt.

11. Azon napon, Súsánban, a' Király városában a' meg-öletteknek ſzámokat meg-tudá a' Király.

12. És monda a' Király Eſter Királyné-aſzſzonynak: Súsánban, a' Király' városában a' Sidók öt ſzáz férjfiakat öltek és veſztettek-el, és Hámánnak tíz fiait; mit *gondolſz*, *hogy* a' Királynak több tartományiban tselekedtek? Mitsoda azért a' te kívánságod? és meg-adatik teneked: avagy mitsoda e' felett a' te kérésed? és meg-léſzen.

13. Felele Eſter: Ha a' Királynak tettſzik; engedje-meg hólnap-is a' 'Sidóknak, kik Súsánban *laknak*, hogy így tselekedjenek, mint e' mái napon, és Hámánnak tíz fiait akaſzſzák-fel fára.

14. És meg-parantsolá a' Király, hogy úgy lenne; Parantsolat adaték azért ki Súsánban, és a' Hámán' tíz fiait fel-akaſzták.

15. Öſzve-gyülének annakutánna-is a' 'Sidók, kik Súsánban *valának*, tizen-negyedik napján az Adár hónak, és meg-ölének Súsánban három ſzáz férjfiakat; de jóſzágokban (*d*) prédát nem veténck. (*d*) *v.* 6, 10.

16. A' több 'Sidók-is, kik a' Királynak tartományiban *valának*, egybe-gyülének, és fel-támadának az ő életekért, és békével maradának az ő ellenségeiktől; meg-ölének pedig az ő ellenségeikben hetven öt ezeret; de (*e*) 'sákmányt nem tettek marhájokban.

(*e*) *r.* 3: 13-14.

17. Az Adár hónak tizen-harmadik napján *tselekedék ezt*; és meg-nyúgovának tizen-negyedik napján, és azt lakodalom' és vígaſság' napjává tévék.

18. De a' 'Sidók, kik Súsánban *valának*; egybe-gyülének tizen-harmadik és tizen-negyedik napján azon hónak *az öldöklésre*; meg nyúgovának pedig tizen-ötödik napján azon hónak, és azt tévék lakodalom' és vigaſság' napjává.

19. Annakokáért a' falubéli 'Sidók, kik kerített városban nem laknak, tizen-negyedik napját Adár hónak tartják örömnek és lakodalomnak, és egymás' ſzámára (*f*) étel-küldözésnek víg napjának. (*f*) *Néh.* 8: 10-12.

20. Meg-írá azért Márdokéus e' dolgokat, és leveleket külde minden 'Sidóknak, kik Aſsvérus Királynak minden tartományiban, vagy közel, vagy távól valának.

21. Parantsolván nékik, hogy az Adár hónak tizen-negyedik napját, és tizen-ötödikét eſztendőnként meg-tartanák.

22. Azokat a' napokat, mellyekben meg-nyúgodtak vala a' 'Sidók az ő ellenségeiktől, és azt a' hónapot, melly-ő nékik a' keserüségből örömre fordúlt vala, és a' ſiralomból víg napra; hogy azokat a' napokat tartanák lakodalomnak, örömnek, és egymásnak (*g*) étel-küldözésének, és ſzegényeknek ajándékozásának napjainak. (*g*) *Néh.* 8: 10-12.

23. Fel-fogadák pedig a' 'Sidók, hogy megtselekednék, a' mit kezdettek vólna, és a' mit Márdokéus nékik írt vólna.

24. Mivelhogy Agagéus Hámán, Hammedátának fia, *ki* minden 'Sidóknak ellenségek *vala*, azt gondolta vala a' 'Sidók ellen, hogy (*h*) el-veſztené őket, és Púrt (az-az, ſorsot) vetett vala, hogy meg-rontaná őket és el-veſztené. (*h*) *r.* 3: 6, 7.

25. Mikor pedig Eſter bé-ment vólna a' Király' eleibe; meg-parantsolta vala a' *Király*

az

az ő levelében, hogy a' Hámánnak gonosz gondolatja, mellyet gondolt a' 'Sidók ellen, fordúljon az (*i*) ő fejére; és akaszszák-fel őtet, és az ő fiait-is fára.

(*i*) *r.* 7: 9, 10. 9: 13, 14.

26. Annakokáért e' napokat nevezék Púrimnak, a' Púrnak nevétől; és a' levélben-való minden dolgokért, és *azért*, a' mit e' felett láttak, és a' mi hír hozzájok jutott.

27. Végezék, és fogadák a' 'Sidók mind magoknak, mind maradékoknak, és mind azoknak, kik vallásokra térnének, képekben: és fel nem bomol, hogy ők meg-szentelik azokat a' két napokat az ő írások szerént, és a' dolgoknak idejek szerént minden esztendőnként.

28. Annakfelette ezek a' napok emlékezetben *lésznek*, és meg-ülik nemzetségről nemzetségre, ház-népről ház-népre, tartományról tartományra, városról városra. Ezek, mondom, a' Púrim' napjai, el nem hagyattatnak a' 'Sidók között, és ezeknek emlékezeti meg nem szünik az ő nemzetségek között.

29. Ira pedig Eszter Királyné-aszszony, Abihail' leánya, és a' 'Sidó Márdokéus nagy méltósággal, hogy meg-erősítenék e' második levelet a' Púrimról.

30. És minden 'Sidóknak, az Assvérus Királynak száz huszon-hét tartományiba, leveleket külde, emberséggel és igazsággal tellyeseket.

31. Hogy meg-erősítenék a' sorsoknak napjait az ő rendelt idejekben, a' miképpen nékik hagyta vala a' 'Sidó Márdokéus, és Eszter Királyné aszszony: és a' miképpen fel-fogadták vala magok' és maradékok'képében, hogy meg-tartanák a' bőjtöt és könyörgéseket.

32. És az Eszter' beszéde meg-erősíté a' sorsoknak dolgait; és könyvbe iraték.

X. RÉSZ.

Márdokéust a' Király nagy méltóságra emeli.

1 Továbbá Assvérus Király adót vettete a' földre, és a' tenger' szigetire.

2. Az ő erejének tselekedete pedig, és hatalma, és a' Márdokéus' nagy vóltának meg-beszéllése, kit a' Király nagy méltóságra emele, avagy nem írattattak-é-meg a' Médiai és Perssiai Királyoknak tselekedetekről írott Krónika könyvben?

3. Mert a' 'Sidó Márdokéus másod' vólt Assvérus Király után, és nagy vólt a' 'Sidók között, és kedves az ő attyafiainak sokasága előtt, ki az ő nemzetségének javára igyekezik vala, és minden ő nemzetségének meg-maradását és békességét keresi vala.

Eszter' Könyvének Vége.

JÓB' KÖNYVE.

Jób példája a' háborúságokban-való békességes türésnek; Mert az Istennek engedelméből a' Sátán a' Jóbnak minden jószágában, marhájában, szolgáiban, gyermekiben 'sákmányt vét, testét undok fekélyekkel meg-veri, feleségét reája támasztja, hogy ötet tsúfolja. Noha pedig mind ezekben békességes; mindazáltal a' testnek erőtlenségétől meg-győzettetvén, átkozza fogantatásának és születésének napját, és az ő jelen-való állapotját. Az ő baráti messze földről ő hozzá jőnek, hogy vígasztalják: de inkább meg-sebesítik az ő lelkét; mert az Istennek igazságából, az embereknek romlott természetekből, és a' Jóbnak panaszolkodásából ezt akarják állatni, hogy Jób gonosz ember vólt, az emberek előtt, és az Isten előtt kép-mutató, és azért oltoroztatott-meg illyen igen. Kiknek Jób meg-felel; és noha az Istennek igazságát helyén hagyja; mindazáltal nem engedi azt meg, hogy ő gonosz ember vólt vólna, és meg-mutatja, hogy az Isten e' világon a' jókat oltorozza mindeneknek felette. Ezekután Elihu úgymint békesség szerző elő-áll, és az Istennek igazságáról, irgalmasságáról, és méltóságáról sokat szóllván, Jóbot inti alázatosságra. Utólsszor az Isten végezi-el közöttök a' vetekedést, holott Jóbot inti hallgatásra, vallás térelte, és penitentziára. Azután Jóbot helyére állatja, és sokkal inkább meg-áldja, hogy-nem az előtt.

I. RÉSZ.

Isten engedelméből a' Sátán Jóbot minden jószágától 's gyermekitől meg-fosztja.

1 Vala egy ember Uz' földében, kinek neve vala Jób, és az-az ember (*a*) tökélletes vala, igaz, Istent-félő, és a' gonosznak gyűlölője.

2. Születtenek vala pedig ő néki hét fiai, és három leányi. (*a*) *Ezék.* 14: 14.

3. És vala az ő marhája hét ezer juh, három ezer teve, öt száz iga barom, és öt száz szamár; tselédje-is igen sok vala: és az-az ember nagyobb vala a' Nap-keleten lakozó minden embereknél.

4. El-mennek vala pedig az ő fiai, és lakodálmat szereznek vala, ki-ki mind az ő házában

az ő napján: és el-küldnek vala, és az ő három húgaikat el-hívják vala, hogy ő-vélek ennének, és innának.

5. És mikoron a' lakodalomnak napjai el-keültenek vólna; küld vala *ő hozzájok* Jób, és eg-ſzenteli vala őket: és nagy reggel fel-kél vala, és áldozik vala mind azoknak ſzámok ſzerént; mert azt mondja vala Jób: Né-talám vétkeztenek az én fiaim, és az Iſten ellen ſzívekben gonoſzt gondoltanak. Igy tselekeszik vala Jób minden napon.

6. Egy néminémű napon pedig, el-jövének az Iſtennek fiai, hogy az Úr előtt udvarlanának, és ezek között a' Sátán-is el-jöve.

7 És monda az Úr a' Sátánnak Honnét jőſz? És felelvén a' Sátán az Úrnak, monda: Az egéſz (*b*) földet bé-kerülvén el-járám, és onnét *jövök*: (*b*) 1 *Pét.* 5: 8.

8. Monda az Úr a' Sátánnak: Vőd-é eſzedbe az én ſzolgámat, Jóbot, hogy (*c*) nintsen ő hozzá haſonló a' földön, a' ki ollyan tökélletes, igaz, Iſtent-félő ember vólna, és a' gonoſznak útálója? (*c*) *v.* 1. *r.* 2: 3.

9. Felelvén pedig az Úrnak a' Sátán, monda: Avagy ok nélkül féli-é Jób az Iſtent?

10. Avagy nem te vetted-é környül őtet, az ő házát, és valamije körös-környül vagyon? az ő kézi-munkáját meg-áldottad, és az ő marhája igen meg-nevekedett e' földön.

11. De botsásd reá, kérlek, a' te kezedet, és verd-meg, valamije néki vagyon; *meg-látod*, ha ſzemtől-ſzembe meg nem átkoz tégedet.

12. Monda azért az Úr a' Sátánnak: Imé valamije néki *vagyon*, te kezedbe *adom*; csak-hogy ő magára kezedet ne veſsed. És (*d*) kiméne a' Sátán az Úr elől. (*d*) 1 *Kir.* 22: 22.

13. Egy neminémű napon pedig, az ő fiai és az ő leányi eſznek vala, és bort iſznak vala, az ő első-ſzülött báttyoknak házában.

14. És jöve követ Jóbhoz, és monda: Az ökrökön ſzántunk vala, és a' ſzamarak az ő helyeken legeltetnek vala.

15. A' Sabéuſok pedig reájok rohanának, és el-hajták azokat, 's a' ſzolgákat fegyverrel meg-ölék: és csak én magam ſzaladék el, hogy tenéked hírt tennék.

16. Még mikor e' ſzóllana; ímé jöve más, a' ki monda: Az Iſtennek tüze eſék-le az égből, és meg-égeté a' juhokat, és a' te ſzolgáidat, és meg-emészté azokat: és csak én magam ſzaladék-el, hogy tenéked hírt tennék.

17. Még ez-is ſzóll vala, hogy el-jöve más *követ-is*, a' ki monda: A' Káldeusok három ſeregel ki-ütének a' tevékre, és el-hajták azokat; a' ſzolgakat-is fegyverrel meg-ölék: és csak én magam ſzaladék-el, hogy tenéked hírt tennék.

18. Még ez-is ſzóll vala, 's jöve más, a' ki monda: A' te (*e*) fiaid, és a' te leányid eſznek vala, és bort iſznak vala az ő első-ſzülött báttyoknak házában. (*e*) *r.* 16: 14. *v.* 2.

19. És imé nagy ſzél támada a' puſzta felől, és a' háznak négy ſzegeletit meg-rendíté, és a' gyermekekre ſzakaſztá a' házat, és (*f*) meg-halának: és csak én magam ſzaladék-el, hogy néked hírt tennék. (*f*) *v.* 5. *r.* 3: 25.

20. Akkoron fel-kele Jób, és meg-ſzakaſztá az ő köntösét, és meg-beretválá az ő fejét, és a' földre le-borúlván, meg-hajtá magát.

21. És monda: (*g*) Mezítélen jöttem az én anyámnak méhéből, és mezítellen térek oda; Az Úr adta, és az Úr vette el-is: áldott légyen az Úrn'ak neve! (*g*) *Préd* 5: 14. 1 *Tim.* 6: 7.

22. Mind ezekben-is nem vétkezék Jób, és semmi bolondságot Iſten ellen nem ſzólla.

II. RÉSZ.

Jób teſtében fekélyekkel oſtoroztatik.

1 Egy néminémű napon el-jövének iſmét az Iſtennek fiai, hogy az Úrnak udvarlanának; el-jöve a' Sátán is (*a*) ő közöttök, hogy az Úr előtt állana. (*a*) *r.* 1. 6-11.

2. És' monda az Úr a' Sátánnak: Honnét jőſz? Felele a' Sátán az Úrnak. 's monda: A' földet el-kerülém, 's béjárám, és onnét *jövök*.

3 És monda az Úr a' Sátánnak: Eſzedbe vőd-é az én ſzolgámat, Jóbot, hogy nintsen hozzá haſonlatos e' földön, tökélletes férjfiú és igaz, Iſten-félő, és a' gonoſznak gyűlőlője? mert még az ő tökélletes vóltát (*b*) meg-tartotta, jóllehet te ingerlél engemet ő reá, hogy őtet meg-rontanám ok nélkül. (*b*) *r.* 1: 20-22.

4. Felele ismét a' Sátán az Úrnak, 's monda: Az *ember* bőrt *ád* a' bőrért, és mindeneket, valamije az embernek vagyon, az ő életéért adja.

5 De botsásd reá, kérlek, a' te kezedet, és verd-meg önnön magát, és az ő teſtét; és *meglátod*, ha ſzemtől ſzembe meg nem átkoz téged.

6. Akkor monda az Úr a' Sátánnak: Imé önnön magát te (*c*) kezedbe adom; csak-hogy az ő életét meg-tartsad. (*c*) 2 *Kir.* 12: 7.

7. El-méne annakokáért a' Sátán az Úr elől, és meg-veré Jóbot undok (*d*) fekéllyel, tetétől fogva talpiglan. (*d*) *r.* 16: 8.

8. És vőn egy tserepet, hogy ő magát azzal vakarná, és ő ül vala a' hamunak közepette.

9. Mon-

9. Monda pedig ő-néki az (*e*) ő felesége; Még-is meg-tartod-é a' te tökélletességedet? átkozd-meg az Istent, és halj-meg! (*e*) *r.* 19: 17.

10. Kinek ő monda: Úgy szóllasz, mint egy a' bolondok közzül: a' jót azIstentől (*f*) el-vettük, s e' nyomorúságot nem szenvednénk-é el? Mind ezekben-is pedig Jób az ő ajakival nem vétkezék. (*f*) *Esa.* 45: 7. *Amós.* 3: 6.

11. Továbbá mikor meg-hallották vólna a' Jóbnak három baráti mind ezt a' nyomorúságot, a' melly ő rajta esett vala; egygyenként az ő lakó-helyekből el-jövének: a' Témán' nemzetéből való Elifáz, és Suchites Bildád, és a' Naámabéli Sófár; mert el-végezték vala, hogy egyszer 'smind jőnének, hogy egygyütt véle bánkódnának és őtet (*g*) vígasztalnák. (*g*) 2*Krón.* 7: 22.

12. Kik fel-emelvén távól az ő szemeiket, nem esmérék-meg őtet, és az ő szavokat fel-emelvén, sírának: és ki-ki mind az ő (*h*) ruháját meg-hasogatá, és port hint vala az ő maga fejére az ég felé. (*h*) 2*Sám.* 13: 19. 15: 32.

13. És ülének ő-véle hét napon, és hét éjtszakán a' földön, és nem vala, a' ki néki tsak egygyetis szóllana; mert látják vala, hogy a' fájdalom felette igen meg-nevekedett vólna *rajta.*

III. RÉSZ.

Jób meg-győzettetvén a' tesinek gyarlóságától átkozza születésének napját.

1 Ezeknek utánna meg-nyitá Jób az ő száját: és meg-átkozá (*a*) az ő *születésének* napját.

2. És fel-kiálta Jób 's monda: (*a*) *Jer.* 20: 14-18.

3. El-veszszen az a' nap, a' mellyen én születtem, az éjtszaka-is, *mellyen* azt mondották: férjfi *gyermek* fogantatott.

4. Az a' nap légyen setétség: az Isten onnét fellyül azt meg-ne látogassa, és a' világosság-is azon ne fényljék.

5. A' setétség meg-homályosítsa azt, és a' halálnak árnyéka, azon a' felhő lakozzék, a' Napnak hívsége háborítsa-meg azt.

6. Azt az éjtszakát homályosság fogja-bé, ne örüljön az esztendőnek napjai között, ne számláltassék a' hónapokhoz.

7. Imé az az éjtszaka légyen magának-való; ne légyen örvendetes éneklés azon.

8. Átkozzák-meg azt, (*b*) a' kik a' napot átkozzák, és a' kik készek síratni születések' napját.

9. Meg-setétüljenek az ő estvéjének tsillagi; várja a' világosságot, és el-ne jöjjön, és ne lássa a' hajnalnak fel-jövetelit. (*b*) *Jer.* 20: 14.

10. Mert nem zárta-bé az én *anyám'* méhének ajtait; sem pedig az én szemem elől nem rejtetette-el a' nyomorúságot.

11. De mire (*c*) nem hóltam-meg az *én anyámnak* méhében? avagy *miért hogy*, ki-jövén az *én anyámnak* méhéből, el-nem vesztem? (*c*) *r.* 10: 10. *Jer.* 10: 18.

12. Miért tartottak térdeken, és miért *adtanak* tsetset, hogy szophatnám?

13. Mert most a' *földben* fekünném, és nyúgodnám: alunnám és nyúgodalmam vólna nékem.

14. A' Királlyokkal, és a' földnek Tanátsosival, a' kik a' puszta helyeket magoknak felépítik vala.

15. Avagy (*d*) a' Fejedelmekkel, kiknek aranyok vala; a' kik ezüsttel házaikat meg-töltik vala. (*d*) *Sólt.* 82: 7.

16. Avagy miért nem lettem ollyan, mint az el-rejtett idétlen gyermek? mint a' kisdedek, a' kik világosságot nem láttanak?

17. Ott a' hitetlenek meg-szünnek a' fenyegetéstől, és ott nyúgosznak, a' kik a' munkának miatta meg-fáradtak.

18. Egygyetembe a' foglyok *ott* meg-nyúgosznak, és nem hallják a' sattzoltatónak szavát.

19. Mind kitsiny 's mind nagy ott vagyon; a' szolga-is szabados ott az ő Urától.

20. De miért ád *az Isten* (*e*) a' nyomorúltnak világosságot, és életet a' keseredett szívűeknek? (*e*) *r.* 6: 9.

21. Kik a' halált várják, és nem jő-el: és mellyet szorgalmatosban keresnek, hogy sem mint az el-rejtett kintset.

22. Kik nagy örömmel örvendeznek; vígadnak, mikoron koporsót találnak.

23. A' férjfiúnak, a' kinek útja él-rejtetett, és a' kit az Isten bé-kerített *nyomorúsággal.*

24. Mert az én ételemnek előtte fohászkodom, és az én ordításim, mint a' vizek, ugyan (*f*) kiomolnak. (*f*) *r.* 16: 16.

25. Mert a' melly félelemtől féltem; az jöve reám: és a' mitől tartok vala; az esék rajtam.

26. Nintsen semmi tsendességem, semmiképpen nem nyughatom; mert rajtam a' nyomorúság.

IV. RÉSZ.

Elifáz feddi Jóbnak békételen váltat, és kép-mutatással vádolja.

1 És felelvén a' Témán nemzetségéből-való Elifáz, monda.

2. Vallyon 's nem bánod-é, ha néked ellenkező beszédet szóllunk? mindazáltal ki foghatja-meg *az ember' beszédit?*

3. Imé

3. Imé ſokakat tanítottal, és (*a*) meg-fáradott kezeket meg-erősítetted.

(*a*) *Esa.* 35 : 3.

4. A' *nyomorúság-alatt* el-esendőt a' te beſzédid fel-emelték, és (*b*) a' reſzkető térdeket meg-erősítetted. (*b*) *'Sid.* 12: 12.

5. Moſtan pedig, holott te reád jött a' *nyomorúság*, nehezen ſzenveded-é? 's hogy ſzintén reád ſzállott, el-rettentél-é?

6. Avagy nintsen-é helyén a' te Iſteni félelmed, (*c*) reménységed, várásod, és a' te útaidnak tökélletesſége? (*c*) *r.* 1 : 8. 2 : 10.

7. Emlékezzél-meg, kérlek, kitsoda vólt olly, a' ki ártatlan lévén, el-veſzett vólna? és holott töröltettenek-el az igazak?

8. Sőt inkább én láttam, hogy a' kik (*d*) hamiſságot ſzántottak, és gonoſzságot vetettek; ugyan azont arattak. (*d*) *Hós.* 10 : 13.

9. Mert az Iſtennek *tsak* (*e*) lehellése miatt el-veſznek, és az ő orrának tsak ſzele miatt megeméſztetnek a' *gonoſzok.* (*e*) *Esa.* 11 : 4. 2 *Theſſ.* 3 : 8. *Jel.* 2 : 16.

10. Az oroſzlánnak ordításával, és a' kegyetlen oroſzlánnak ſzavával, és az oroſzlán kölyköknek fogaikkal rontsoltatnak öſzve,

11. A' meg-aggott oroſzlánnak, melly ha prédát nem kaphatna, el-veſzne, és a' kegyetlen oroſzlán' kölykeinek *fogaikkal* ſzaggattatnak-el.

12. Annakfelette titkon én hozzám hozatott egy beſzéd, mellyből tanúltam valamit.

13. Az éjjeli látások miatt-való gondolatim között, mikor az emberekre mélységes álom ſzokott ſzállani.

14. Nagy félelem és rettegés jöve reám, és az én tsontaimat igen még-rémíté.

15. Mivelhogy az én ortzám előtt *egy* lélek méne-el, melly az én teſtemnek *minden* ſzőrit fel-borzaſztá.

16. Melly meg-álla: mellynek ábrázatját nem esmérhetém, noha az ő képe az én ſzemem előtt forogna; és illyen laſsú ſzót hallék.

17. Vallyon a' halandó ember az Iſtennél igazabb (*f*) lehet-é? Vallyon az ő Teremtőjénél tiſztább lehet-é az ember? (*f*) *'Sólt.* 130: 3.

18. Imé az ő ſzolgáinak-is (*g*) nem adott *változhatatlan* erőſséget, és az ő Angyaliban-is talált bunt. (*g*) *r.* 15 : 15. 2 *Pét.* 2 : 4.

19. (*h*) Mennyivel inkább *talál* a' földből tsinált házakban lakozókban? *kiknek* a' föld az ő fundamentomok, és kik hamarább el-romlanak a' molynál. (*h*) *r.* 25 : 5, 6.

20. *Kik* reggeltől fogva eſtvéiglen gyötrettetnek, és mikor senki ingyen sem gondolná; el-veſznek örökké.

21. Avagy nem meg-halnak-é, minekutánna ezeknek méltóságok, melly bennek vala, el-vétetik? és az ő bőltseſségek által *élhetnének-é?*

V. RÉSZ.

Elifáz még is feddi Jóbot; és végre néki tanátsot ád.

1 No immár hívd elő, ha vagyon valaki, ki néked segitséggel lehetne; a' ſzentek közzül pedig mellyikhez folyamodol?

2. Ha a' bolondhoz folyamodol; az *Úrnak* haragja azt meg-öli: és az ő búsúlása meg-emeſzti az eſztelent.

3. Én láttam, hogy a' bolond ember meg-gyökerezett, kinek ſzép hajlékát nagy hamar (*a*) meg-átkoztam. (*a*) *'Sólt.* 37 : 35, 36.

4. Az ő fiai meg-nem maradhatnak; mert a' kapuban meg-rontatnak, és nem léſzen, a' ki őket ki-ſzabdítsa.

5. Kinek veteményét, a' mellyet *nagy munkával* tövis között gyüjtött, az éhel-hólt eſzi-meg, és az ő gazdagságát a' tolvaj eméſzti-meg.

6. Mivelhogy pedig nem a' porból következik a' nyomorúság, és a' háborúság nem a' földből nevekedik.

7. Hanem nyomorúságra (*b*) ſzülettetik az ember *a' bűnért*, mint az eleven ſzénből a' ſzikrák fel-mennek. (*b*) *r.* 16 : 1.

8. Annakokáért én az Erős Iſtenhez folyamodnám, és az Iſtenre (*c*) bíznám minden dolgomat. (*c*) *r.* 2 : 10.

9. A' ki olly nagy dolgokat (*d*) tselekeſzik, mellyeknek végekre senki nem mehet, és tsudálatosokat, mellyeknek ſzámok nintsen.

(*d*) *Al.* 9 : 10. *'Sólt.* 72 : 18. *Róm.* 11 : 33.

10. Ki esőt (*e*) ád a' földnek ſzínére, és a' mezőkre vizet ſzolgáltat. (*e*) *'Sólt.* 135 : 7.

11. Hogy a' *ſzükölködő* alázatosokat (*f*) felmagaſztalja, és a' gyáſzoló *ſzegények* meg-tartassanak. (*f*) 1 *Sám.* 2 : 7, 8.

12. Ki az álnokoknak gondolatjokat (*g*) semmivé téſzi, hogy semmit véghez az ő kezeikkel ne viheſſenek. (*g*) *Néh.* 4 : 15. *'Sólt.* 33 : 10.

13. (*h*) Ki meg-fogja a' bőltseket az ő tsalárdságokban, hogy mind azoknak tanátsok, kik ő ellene tusakodnak, haſzontalanokká légyenek. (*h*) 1 *Kór.* 3 : 19. *Esa.* 8 : 10.

14. És nappal-is a' setétségben járjanak, és délben-is (*i*) tapogatva járjanak, mint egy éjtſzakán. (*i*) 5 *Mós.* 28 : 29.

15. Ki meg-ſzabadít az *iſtenteleneknek* fegy-

verek-

verektől, és szidalmazásoktól, és a' szűkölködőt a' kegyetlen' kezéből.

16. Ekképpen meg-lészen a' szegénynek az ő reménysége, és az álnokok (*k*) az ő szájokat bé-fogják. (*k*) *'Sólt.* 107: 42.

17. Imé bezzeg bóldog ember, a' kit az Isten meg-dorgál! annakokáért a' Mindenható *Istennek* büntetését meg (*l*) ne útáljad.

l. Péld. 3: 11, 12. *'Sid.* 12: 5. *Jak.* 1: 12.

18. Mert ő az, a' ki betegséggel meg-látogat, és ő az, a' ki bé-kötözget; ő az, a' ki meg-sebesít, (*m*) és a' kinek kezei meg gyógyítanak.

(*m*) 5 *Mós.* 32: 39.

19. A' te (*n*) sok nyomorúságidból meg-szabadít tégedet; de még a' te számtalan háborúságidban-is nem illet a' veszedelem téged':

(*n*) *'Sólt.* 91: *Péld.* 24: 16.

20. Az éhségnek idején-is meg-ment téged' a' haláltól, (*o*) és a' hadban-is a' fegyverbe öltözött kezektől. (*o*) 5 *Mós.* 28: 5, 7, 13.

21. Mikor *valaki* nyelvével ostoroz (*p*) téged', meg-menekedel; és nem félsz, hogy a' pusztaság reád következzék. (*p*) *'Sólt.* 52: 4, 7.

22. A' pusztítást és az éhséget neveted, és e' földnek fene állatitól semmit nem félsz:

23. Mert még a' mezőn-való kövekkel-is frigyed *lészen* tenéked, és a' mezőn-való (*q*) fene állatok-is békességesek lésznek te véled.

(*q*) *Hós.* 2: 18. *Es.* 11 6, 9.

24. És meg-látod, hogy békesség *lészen* a' te hajlékodban, és a' te házad-népét békességben látod; ha nem vétkezel.

25. Továbbá azt-is meg látod; hogy a' te magod (*r*) meg-szaporodik: és a' te fiaid, mint a' földön-való fü. (*r*) *r.* 42: 16, 13.

26. (*s*) Vénségedben mégy-bé a' te koporsódba, mint a' le-aratott búza *a' tsűrbe* vitetik az ő ideje-korán: (*s*) *r.* 42: 16, 17.

27 Imé ez a' dolog: ezt mi meg-kísértettük, és így vagyon: Engedj ennek, és tanúld-meg ezt te magadért.

VI. RÉSZ.

Jób menti magát Elifáz ellen.

1 Felele pedig Jób, 's monda:

2 Vajha szorgalmatosan fontba vettetnék az én boszszankodásom, és az én nyomorúságom egyaránt-való mértékkel mérettetnék-meg!

3 Mert most az a' tengernek fövenyinél nehezebb, azért nyelem-el az én beszédimet.

4 De a' Mindenhatónak süllyos (*a*) nyilai vagynak én bennem, mellyeknek mérge ugyan meg-emésztette az én lelkemet, és az Istennek rettentési ostromolnak engemet, úgy mint egy fel-készült haddal. (*a*) *'Sólt.* 38: 3-4- *r.* 19: 12.

5. Vallyon a' vad szamár a' jó füvön ordít-e? avagy az ökör bőg-é az ő abrakja mellett?

6. Vallyon valami ízetlen étket eszik-é az ember só nélkül? és vagyon-é a' tikmon-székinek valami íze?

7. Az én lelkem *a' ti beszédtektől* iszonyodik, és azok az én étkemnek ízetlenségi.

8. Óh ha valaki azt mivelhetné, hogy meglenne az én kívánságom, *és* hogy az én reménységemet meg-adná az Isten!

9. És akarná az Isten, hogy engemet megrontana, és az ő karját ki-terjesztené, (*b*) hogy meg-ölne engemet. (*b*) *r.* 3: 11, 20. 7: 8.

10. Mert még vagyon valami vígasztalásom, (jóllehet az én fájdalmim miatt izzadok, mivelhogy *az Isten* semmit nem kedvez,) hogy *tudnillik* a' Szent *Istennek* beszédit el nem rejtettem.

11. Mitsoda az én erőm, hogy illyen *fájdalomban* meg-maradnék? avagy hol vagyon vége nyavalyámnak, hogy az én életemnek hoszszabbúlását kívánnám?

12. Vallyon az én erősségem hasonlatos-é a' kőnek erősségéhez? avagy az én testem ollyan-é, mint az atzél?

13. Nintsen-é vallyon inkább mentségem énnékem? avagy az én tehetségem el-költ-é én tőlem?

14. Az ellen, a' kinek az ő barátjához-való kegyelmessége el olvad, és a' Mindenhatónak félelmétől el-szakadott?

15 Az (*c*) én barátim meg-tsaltanak engemet, mint a' meg-áradott patak, és mint az el-múló patakoknak áradása. (*c*) *r.* 2: 11. 16: 20.

16. Mellyek *télben* a' jég (*d*) miatt iszonyúak, mellyekben a' hó bé-enyészik. (*d*) *Jer.* 15: 18.

17. Mikor pedig a' melegség miatt el-olvadnak; el-fogynak *azok*: és mikoron meg-melegesznek; mindenik az ő fenekéből *hamar* elszárad.

18. Ide 's tova folynak az ő szokott útjokról, *és* semmivé lévén el-vesznek.

19. Melly dolgot látván azok, a' kik a' Téma' tartományából mennek, és a' Sébabéli seregek, a' kiknek nagy reménységek vala effélé patakokhoz.

20. Meg-szégyenlik, hogy azokhoz bíztanak vólna; mert *vízért* oda menvén, meg-pirúlnak.

21. Mert most, a' minémüek ti valátok hozzám, nem azok *vagytok*, és látván az én nyomorúságomat (*e*) féltek. (*e*) *'Sólt.* 31: 12.

22. Nem-de azért féltek-é, mivelhogy azt mondottam vólna: adjatok énnékem *valamit*? avagy a' ti jószágtokból én érettem ajándékozzatok valakit?

23. Avagy hogy szabadítsatok-ki engem' az ellenség' kezéből? és a' hatalmasok' kezéből vegyetek-ki engemet?

24. Tanítsatok-meg engem', és veszteségben leszek: és ha valamit vétettem, adjátok énnékem meg-értenem.

25. Óh bezzeg hathatók az igaz beszédek! de mit használ ez a' ti mód nélkül-való feddéstek?

26. Nem-de az én mondásimat akarjátok-é kárhoztatni? és illyen nyomorúlt el-vettetett *ember'* beszédét hánytatni?

27. Mintha egy árva ellen támadnátok, mikoron *árkot* ástok *én ellenem*, ti barátotok ellen.

28. De mostan légyetek hozzám tsendességben, és tekíntsetek (*f*) reám; és meg-ítélhetitek, hogyha én hazudok. (*f*) *r.* 12. 11.

29. Térjetek, kérlek, *az igazságra*, ne légyen hamisság *köztünk*: Térjetek-meg ismét, *azt mondom*, és az én igazságom *maradjon* helyén.

30. Avagy az én nyelvemen hamisság találtatik-é? avagy az én szájam az én nyomorúságimat nem beszéllheti-é-meg?

VII. RÉSZ.

Jób szóll békételenül.

1 Avagy (*a*) nem el-határoztatott ideje vagyon-é az embernek e' földön? és mint a' béresnek napja, nem ollyan-é az embernek ideje?

(*a*) *r.* 14: 5, 6. *'Sólt.* 90: 10.

2. Miképpen a' *fáradott* szolga kívánja az árnyékot, és miképpen a' béres várja az ő munkájának *végét*;

3. Azonképpen lőn az én dolgom, hogy élném a' nyomorúságos hónapokat; de még (*b*) az éjtszakák-is bántásimra rendeltettenek énnékem. (*b*) *r.* 13, 15 *r.* 30: 15, 17.

4. Mikor le-fekszem, azt mondom: Vallyon mikor kelek-fel, és mikor múlik-el az éjtszaka? úgy-annyira terheltetem az én gondolatimmal mind virradtáig.

5. Az én testem férgekkel, és *a' sok fekélyeknek* meg-száradott korpájával, *mint egy* porral, ugyan fel-ruházttatott; az én bőröm meg-hasadozott, és *a' fekélyek miatt* úgyan el-olvadott.

6. Az én életemnek napjai (*c*) gyorsabbak vóltanak a' *takátsnak* karikáinál, és reménységem kivül el-múlának. (*c*) *r.* 9: 25, 26.

7. Emlékezzél-meg *Uram*! (holott az én életem ollyan, mint egy (*d*) szél, és az én szemem' ismét a' *világi* jót nem látja.

(*d*) *r.* 8: 9. *és* 14: 2. *és* 16: 22. *'Sólt.* 103: 15. 16 *Esa* 40: 6. *Jak.* 4: 14.

8. És senki az ő fényes szemével azután engem' ném lát,) és a' te szemeiddel tekínts (*e*) reám, hogy *többé* ne éljek. (*e*) *r.* 6: 9.

9. Miképpen a' felhő el-múlik, és el-mégyen; így a' ki a' koporsóba száll, nem jő *többé* fel

10. Nem tér-viszsza többé az ő hajlékába; és meg sem ésméri őtet többé az ő helye.

11. Ezokáért én sem tíltom-meg az én szájamat; *hanem* szóllok az én lekemnek fajdalmában, és panaszolkodom az én szívemnek keserűségében.

12. *Uram*! Vallyon ollyan vagyok-é, mint a' tenger? avagy (*f*) mint a' tzet-hal, hogy én ellenem ugyan strá'sát allasz? (*f*) *r.* 41: 12, 34.

13. Mikoron ezt mondom: Az én nyoszolyám engem' meg-vígasztal, az én panaszolkodásomat az en ágyas házam meg-könnyebbíti.

14. Akkor rettentesz-meg engem' álmokkal, és látásokkal háboritasz-meg engem'.

15. Úgy-annyira, hogy az én lelkem választja a' meg-fojtatást, (*g*) és a' halált inkább, mint az én tsontaimat. (*g*) *r* 36: 20.

16. *Mellyeket* útálok, hogy hosszú ideig ne éljek: Távozzál-el *Uram*! én tőlem; mert az én életemnek napjai tsak nyomorúságosok.

17. Vallyon (*h*) mitsoda az ember; hogy őtet illy nagyra betsülöd, és a' te szívedet ő-reá-veted? (*h*) *'Sólt* 8: 5. 62: 10. *'Sid.* 2: 6,

18. És hogy reggeli időkben (*i*) meg-látogatod őtet, és minden szem-pillantásban próbálod őtet? (*i*) *r.* 10: 20. 14: 6. *'Sólt.* 39: 14.

19. Míglen nem fordítod-el rólam haragos szemeidet? Nem távozol-é tsak addig-is el tőlem, míglen az én nyálamat el-nyelném?

20. Vétkeztem; de mint tselekedhetném te veled óh embereknek őrízője? Miért tettél-ki engemet magadnak, mint egy tárgyot, annyira, hogy életem-is énnékem terhemre légyen?

21. Sőt inkább miért nem kegyelmezel-meg az én vétkemnek, és nem törlöd-el az én alnokságomat, holott immár szintén a' porban fekszem? avagy *miért* hogy jó idején engem' meg nem kerestél, hogy most ne élnék?

VIII. Rész.

VIII. RÉSZ.

Bildád meg-feddi Jóbot, hogy az Isten' igazságának ellene-való dolgot szólláná.

1 Akkoron felele a' Suách *város*béli Bildád, 's monda:

2. Miglen szóllasz efféléket? Nám *olyan* a' te szádnak beszéde, *mint a'* sebes szél.

3. Nem-de inkább az igaz ítéletet az Erős *Isten* (*a*) el-fordítaná-é? avagy a' Mindenható valaki igazságát el-fordítaná-é?

(*a*) 1 *Mós.* 18: 25. 2 *Kr.* 19: 7. *r.* 34: 10. 22: 23.

4. Ha a' te fiaid ő ellene vétkeztenek; azért adta őket az ő istentelenségeknek büntetése alá.

5. De te ha szorgalmatosan az Erős *Istent* (*a*) meg-keresnéd, és a' Mindenhatótól botsánatot kérnél;

6. Tsak tiszta szívű, és igaz légy: bizonyára fel serkenne te éretted, és el-végezné a' te igazságodnak hajlékát.

7. És a' te előbbi állapatod igen vékony lenne, úgy meg nevekednék a' te utólsó állapatod.

8. Mert, kérlek, (*b*) tekints a' régi időbéli emberekre, és készítsed *te magadát* a' mi régi eleinkről-való kérdezkedésre. (*b*) 5 *Mós.* 4: 32.

9. (Mert mi tsak (*c*) tegnapiak vagyunk, és semmit nem kísértettünk; mert a' mi életünknek napjai, mint az árnyék e' földön.)

(*c*) *r.* 7: 7. 1 *Mós.* 47: 9. 1 *Krón.* 29: 15. *Sólt.* 02: 12. *és* 144: 4.

10. Vallyon nem tanítnak-é-meg azok téged'? avagy nem mondják-é-meg, és szívek szerént beszéllik-é-meg *néked?*

11. Vallyon a' káka fel-nevekedik-é a' nedves sár nélkül? meg-nő-é a' sás a' víz nélkül?

12. Még mikoron (*d*) zöldellik, ha fel-nem szakasztják-is; minden fűnek előtte meg-szárad.

(*d*) *Sólt.* 129: 6. *Jer.* 17: 6.

13. (*e*) Ilyetének mind azoknak ösvényeik, valakik az Erős *Isten*ről el-felejtkeznek; mert a' kép-mutatónak reménysége el-vész. (*e*) *r.* 11: 20 *és* 18: 14. *Sólt.* 112: 10. *Péld.* 10: 28.

14. Kit meg-tsal az ő reménysége, és az ő bizodalma olyan lészen, mint a' póknak háza.

15. *Melly pók, mikor* az ő házára ereszkedik, nem állhat-meg: avagy mikor reá ragaszkodik; nem maradhat-meg.

16. *Viszont az Isten-félő ollyan, mint* a' *bő* nedvességű *élő-fa* a' Nap előtt, mellynek gyenge ága az ő kertében ki-terjeszkedik.

17. Mellynek gyökerei nagy sürüen öszve-fonódnak, és az *ő Urának* palotájába bé-néz.

18. Hogyha pedig *az ő Ura* el-veszti azt az ő helyéről, úgy annyira, hogy *a' helye-is* meg-tagadja a' *fát*, mondván: Én nem láttalak téged'.

19. Imé ez az ő életének öröme; mert más földben annál inkább gyarapodik.

20. Imé az Erős *Isten* a' tökélletes embert nem útálja-meg; de a' gonoszoknak nem ád előmenetelt.

21. Még *az Isten* bé-tőlti nedveséggel a' te szádat, és a' te ajakidat örvendetes vígasággal.

22. A' te reád törők pedig szégyenbe öltöznek, és az istenteleneknek sátorok sohol nem lészen.

IX. RÉSZ.

Jób menti magát Bildád ellen.

1 Felelvén pedig Jób monda:

2 Igaz dolog, jól tudom, hogy úgy vagyon; mert mi-módon lehetne igaz a' halandó ember, ha az Erős *Isten*hez (*a*) hasonlíttatnék? (*a*) *r.* 4: 17

3. Ha akar perelni ő-vele; néki ezer közzül-is egy (*b*) meg nem felelhet. (*b*) *Sólt.* 143: 2.

4. *Mert az Isten* bőlts az ő szívében, és erejében hatalmas: Kitsoda az, a' ki ő ellene szívét meg-keményíti, és békeségben maradhatna?

5. A' melly *Isten helyekről* el-mozdítja a' hegyeket, úgy-hogy az *emberek* tsak eszekbe se vegyék, a' ki azokat az ő haragjának idején (*c*) fel-forgatja. (*c*) *Sólt* 18: 8. 144: 5.

6. És a' ki a' földet helyéből ki mozdítja, úgyannyira, hogy az ő oszlopi meg-rendúljenek.

7. A' ki a Napot ha (*d*) meg-tiltja; fel nem kél, és a' tsillagokat bé petsétli. (*d*) *Jós.* 10: 12, 13.

8. A' ki tsak önnön maga terjesztette-ki az egeket, és a' tengernek hatalmát *lába alatt* tapodja.

9. A' ki teremtette a' (*e*) Göntzöl-szekerét, a' Kasza-húgyot és a' Fias tyúkot, és a' Dél-felével való mi tőlünk el rejtett tsillagokat.

(*e*) *Amós.* 5: 8. *r.* 38: 31, 32.

10 A' ki nagy (*f*) dolgokat tselekedik, és meg-foghatatlanokat, és tsudálatosokat, és számlálhatatlanokat. (*f*) *r.* 5: 9. *Róm.* 11: 33.

11. Imé, ha el-mégyen-is én mellettem; mindazáltal nem láthatom-meg: ha által-mégyen-is *rajtam*; mindazáltal eszembe nem vészem őtet.

12. Ha mit el-ragad, kitsoda kénszeríti arra, hogy viszsza-adja azt? és kitsoda (*g*) mondhatja néki: Mit tselekedsz? (*g*) *Esa.* 45: 9. *Róm.* 9: 20.

13. Hogyha az Isten meg-nem téríti az ő haragját; az ő birodalma alatt a' kevélységnek óltalmazói meg-törettetnek.

14. Mennyivel kevésbé felelgethetnék én ő-néki? és mitsoda válogatott beszédekkel *állhatnék* szembe véle?

15. Kinek én meg nem felelhetnék, ha szintén igaz vólnék-is; *hanem inkább* az én Itélőbírámtól botsánatot kérek.

16. Ha *őtet* ingerlem, vallyon meg-felel-é énnékem? Nem hihetem, hogy az én szómat meghallgatná.

17. Ki meg-rontana engem' forgó-szélnek (*h*) háborújával, és az én sebeimet minden ő kára nélkül meg-sokasítaná. (*h*) *r.* 1 : 19.

18. Nem hagyna csak lélekzetet-is vennem; hanem keserűséggel bé-töltene engemet.

19. Hogyha erővel *véle tusakodnám*; ímé (*i*) ő igen erős: ha törvénnyel *kísértem*; kitsoda lészen prókátorom? (*i*) *v* 3. *Préd* 6 : 10.

20. Ha igaznak állatnám magamat lenni; az én szájam (*k*) kárhoztatna engemet: ha tökélletesnek; bünösné tenne engemet.

21. Tökélletes (*k*) vagyok, nem vádol engemet az én lelkem; *mindazáltal* útálom *még-is* életemet. (*k*) *r.* 9 : 2. *Jak.* 3 : 2.

22. Ezokáért azt mondom: A' tökélletest szinte úgy, mint a' gonoszt meg-emészti *az Isten.*

23. Mert az ő ostorával hamar meg-öl, és az ártatlanoknak próbáltatásokat neveti.

24. A' föld pedig adattatik a' hitetlen ember' birodalmába, ki az ő Bíráinak ortzájokat el-fedezi: ha *Isten ezt* nem tselekeszi; vallyon kitsoda *egyéb?*

25. Az én életemnek napjai pedig gyorsabbak lőnek a' pállya-futónál; hamar el-futának, és e' *világi* jóban nem lőn részek.

26. El-múlának, mint a' könnyen folyó hajók, avagy mint az ételre repülő sas-keselyü.

27. Ha azt mondom: No, el-felejtkezem az én panaszolkodásimról; el-hagyom az én haragomat, és én magamat meg-vidámítom.

28. *Mindjárást* rettegek az én sok fájdalmimtól; meg-esmérem, hogy engemet meg-nem tisztítasz.

29. *Sőt* mint az istentelennek, dolgom úgy lészen; miért munkalkodjam tehát hijába?

30. Ha én magamat (*l*) hó vízzel meg-mosom is, és szappannal meg-tisztítom-is az én kezeimet: (*l*) *Sólt.* 73 : 13. *Jer.* 2 : 22.

31. Ugyan a' verembe tasztanál engemet, és az én ruháim-is útálnak engemet.

32. Jóllehet *az Isten* nem ember, mint én vagyok, *hogy* néki (*m*) meg-felelhetnék, *és* ketten perbe állanánk. (*m*) *r.* 9 : 3, 4.

33. És nintsen mi közöttünk igaz-látó, a' ki az ő kezét közbe vethesse mind kettőnk között.

34. *És a' ki* az ő veszszejét én rólam el-vehetné, és (*n*) az ő rettentését, hogy engemet meg-nem háborítana. (*n*) *r.* 13 : 20, 21, 33 : 7.

35. Mindazáltal szóllok, és az *Úr*tól nem félek; mert nem annyira vádol engemet az én lelkem-esméreti.

X. RÉSZ.

Jób panaszolkodik nyomorúságáról.

1 Az én lelkem útálja az én életemet; az én panaszolkodásomat el-hagyom: *és* az én lelkem' keserűségében szóllok.

2. Azt mondom az Istennek: Ne kárhoztass engem'; *sőt* add tudtomra nékem, miért (*a*) perlesz én vélem! (*a*) *r.* 14 : 3.

3. Avagy jónak tettszik-é néked, hogy (*b*) meg-nyomorítasz? hogy a' te kezed' munkáját megútálod? és hogy a' gonoszoknak tanátsokat jóvá hagyod? (*b*) *r.* 14 15.

4. Vallyon testi szemeid vagynak-é néked? úgy ítélsz-é te, mint az ember ítél?

5. Avagy hasonlatosok-é a' te napjaid az emberek' napjaihoz? avagy a' te esztendeid hasonlatosok-é az ember' idejéhez?

6. Hogy az én álnokságomról tudakoznál, és az én bünöm felől értekeznél?

7. Jól-tudod te magad, hogy én nem vagyok gonosz ember; még-is *mindazáltal* nintsen, a' mi a' te kezedből ki-szabadíthatna.

8. A' te kezeid keserűséggel illetnek engemet, (*c*) mellyek engemet teremtettenek; *mindazáltal még is* egyaránt környülöttem *vagynak* azok, a' mellyekkel el-akarsz veszteni engemet. (*c*) *Sólt.* 139 : 14, 15.

9. Emlékezzél-meg, kérlek, hogy mint-egy sárt, úgy tsináltál engemet, ismét porrá tennél-é engemet?

10. (*d*) Avagy nem úgy öntöttél-é engemet, mint a' tejet? és mint a' sajtot meg-óltottál engemet? (*d*) *Sólt.* 139 : 13 : 16.

11. (*e*) Bőrrel és hússal környül-vettél engem': tsontokkal és inakkal bé-fedeztél engemet.

12. Élettel és irgalmassággal meg-ajándékoztál engemet: és a te meg-látogatásod tartá-meg az az én lelkemet. (*e*) *Sólt.* 139 : 14.

13. És *noha* ezeket a' te szívedben el-rejtetted; *mindazáltal* tudom, hogy mind ezekről meg-emlékezel.

14. Nemde mihelyt *gyarlóságból* vétkeztem, eszed-

eszedben tartod-é? és az én álnokságomtól nem (*f*) tisztítasz-é-meg engemet? (*f*) *Sólt.* 51 11.

15. Ha istentelen vagyok; (*g*) jaj énnékem: ha igaz vagyok-is; fejemet fel nem emelhetem: elégedjél-meg *azért* az én gyalázatommal, és tekints az én nyomorúságomra. (*g*) *Esa.* 66:24.

16. Mert nevekedik az, *és* mint a' kegyetlen oroszlán, úgy kergetsz engemet, és ismét csuda fájdalmakat botsátasz én reám.

17. Meg-újjítod a' te *haragodnak* (*h*) bizonyságit én előttem: meg-öregbíted a'te boszszú-állásodat én ellenem: mellyek mintegy külömb-külömb seregek engemet ostromlanak. (*h*) *r.* 16:9.

18. (*i*) De miért hoztál-ki engemet az *én anyámnak* méhéből? óh *vajha* meg-hóltam volna, és szem engemet nem látott volna! (*i*) *r.* 3 11.

19. *És* volnék, mintha soha nem lettem volna; az *én anyámnak* méhéből *mindjárt* a' koporsóba vitettem volna!

20. Vallyon (*k*) nem szünik-é-meg az Úr egy kevéssé az én életemnek napjaiban? 'S nem vészi é-el rólam *a' kínt*, hogy egy kevéssé megnyúgodnám? (*k*) *r.* 7: 19. *Sólt.* 39:14.

21. Minekelőtte oda mennék, (*l*) honnét meg nem jőnék; a' setét földbe *tudni-illik*, és halál' árnyékának *helyére*. (*l*) *r.* 7: 9, 10.

22. A' setét földbe, melly ollyan, mint a'setét homály, és a' halálnak árnyéka: és a' mellyben viszontagsággal való *világosság* nintsen, és *akármelly* világos légyen-is; ugyan hasonlatos a' homályhoz.

XI. RÉSZ.

Sófár Jóbot kép-mútatással 's vakmerőséggel vádolja, és megbúnásra inti.

1 Felele Jóbnak a' Naámabéli Sófár, 's monda:

2. Avagy nem kell-é meg felelnünk a *te* sok beszédidre? avagy a' tsátsogó ember lehet-é igaz?

3. A'te hazugságid miatt az embereknek kell-é hallgatniok? és nem kell-é senkinek szégyennel illetni tégedet, ki *egyebeket* tsúfolsz?

4. Mert azt mondád: Tiszta (*a*) az én életem, és tiszta vagyok a' te szemeid előtt. (*a*) *r.* 10:7.

5. De (*b*) vajha az Isten szóllana, és meg-nyitná ajakit te ellened! (*b*) *Ezek.* 14: 14.

6. Hogy meg-jelentené néked az ő el-rejtett titkos bőltsesége által, hogy a' *te hamiságodnak* kétszer nagyobb *büntetését érdemlenéd* a törvény szerént, melly dolgot végy eszedbe, ha az Isten meg-akarna büntetni, hogy nem mint e' *jelen-való* büntetésed.

7. Vallyon az Istennek *bőltseségének* mélységét (*c*) meg-találhatod-é? avagy a' Mindenhatónak *bőltseségének* mindeneștől-fogva végére mehetsz-é? (*c*) *Róm.* 11:33, 34.

8. *Melly magasabb* a' magas egeknél, 's mit tselekedhetel *tehát*? mélyebb *minden* mélységnél, 's miképpen mehetsz végére?

9. Hosszabb annak mértéke a' földnél, és szélesebb a' tengernél.

10. Ha ki akar vágni, vagy bé-rekeszteni, vagy egybe-gyüjteni; kitsoda (*d*) állhat néki ellene? (*d*) *Jer.* 18:6. *Róm.* 9:19-23.

11. Holott ő jól esméri a' tsalárd (*e*) embereket, és jól látja az álnokságot; hogy lehetne azért, hogy ezt eszébe nem venné? (*e*) *Sólt.* 10:14.

12. Hogy a' bolond légyen értelmes ember, az ember, *mondom*, melly *tudatlanságban* születtetik, mint a' vad szamár' fia?

13. Ha te a' te szívedet hozzá készítetted; a' te kezeidet ő hozzá ki-terjeszszed.

14. Ha álnokság vagyon a' te kezedben; meszsze távoztasd azt, és ne hagyjad, hogy a' te (*f*) hajlékidban lakozzék a' gonoszság. (*f*) *Sólt.* 101:7.

15 Akkoron, mikoron a' bűnből fel-emelénded a' te ortzádat; kétség nélkül erős lészesz és nem (*g*) félsz. (*g*) 1 *Ján.* :21.

16. Mert a' te háborúságidról el-felejtkezel, és mint a' meg nem térendő el-folyt vizekről, úgy emlékezel-meg.

17. És a' dél-színnél fényesebb (*h*) időd támad: *a' nyomorúságból* ki repülsz, és a' reggeli világossághoz hasonlatos lészesz. (*h*) *Sólt.* 87:6.

18. Bízzál azért, míglen a' reménység tart: hogyha *a' te életedet* meg-visgálándod; bátorságban (*i*) nyughatol. (*i*) 3 *Mós.* 26:5.

19. És mikoron nyugszol; senki meg nem rettent tégedet: sőt sokan tenéked könyörögnek.

20. A' gonoszoknak pedig kevély tekíntetek el-fogy, mikor a' meg-szabadúlásnak úta el vétetik tőlök, és az ő reménységek az ő halálokkal egygyütt el-vész.

XII. RÉSZ.

Állatja Jób, hogy Isten az ő szabadsága szerént az igaz embertis sanyargatja.

1 Felele *erre* Jób, és monda:

2. Ugyan-is tsak ti vagytok emberek, és ti veletek hal meg a' bőltseség.

3. Énnékem-is vagyon (*a*) ollyan eszem, mint tinéktek, 's nem alább való vagyok nálatoknál; és ki nem tudná ezeket, mellyeket ti mondotok? (*a*) *r.* 13:2.

4. Ollyan vagyok, mint a' ki barátjának (*b*) tsúfja, a' ki mikoron az Istenhez kiált; meghallgattatik: tsúfság az igaz 's tökélletes ember.
(*b*) *r.* 16: 20. 30:1. *Péld.* 14: 2.

5. Ollyan, mint az el alutt és meg-vettetett fzövétnek a' békefségben élő embernek gondolatja fzerént az, (*c*) a' kinek lábai meg tántorodtanak. (*c*) *'Sólt.* 38:17.

6. A' kóborlóknak hajlékok (*d*) tsendes, és bátorságos azoknak *házok*, kik az Erős *Isten*' haragját ingerlik, kikkel az Isten ezt miveli, hogy a' mit kívánnak, meg-légyen. (*d*) *'Sólt.* 73:3-12.

7. Mert, kérlek, kérd-meg (*e*) a' barmokat, és tégedet *azok közzül mindenik* meg-tanít; avagy kérd-meg az égi madaraktól, és meg-mondják néked. (*e*) *'Sólt.* 19: 5. *Róm.* 1: 20.

8. Avagy befzéllj a' földdel, és meg-tanít tégedet; de még a' tengernek halai is meg-befzéllik tenéked.

9. Mind ezek közzül vallyon mellyik nem tudja, hogy az Úrnak keze tselekefzi ezt?

10. Kinek (*f*) hatalmában vagyon minden élő állatnak élete, és minden embernek okos lelke.
(*f*) *r.* 33:4. *Dán.* 5: 23,

11. Nemde-nem a' fül (*g*) próbálja-é-meg a' fzót? miképpen az *embernek* inye kóstolja-meg az ételt. (*g*) *r.* 6: 20, 30. 34: 3.

12. (*h*) A' vén emberekben vagyon-é a' böltseség? és az értelem a' napoknak hoszszú voltában-é? (*h*) *v.* 20. *r.* 15: 9, 10. 32: 7-9.

13. Az *Úrnál* vagyon a' böltseség és a' hatalom: övé a' tanáts és értelem.

14. Imé *a' mit akar*, *úgy* meg-rontja, hogy fenki fel nem építheti: *óltalma* (*i*) *alá* zárja az embert, és fenki onnét ki nem veheti.
(*i*) *Esa.* 22: 22. *Jel.* 3: 7.

15. Imé *úgy-annyira* meg-fogja a' vizeket, hogy el-fzáradnak: avagy *úgy* ki-botsátja azokat, hogy e' földet el-borítják.

16. Ő nála vagyon az erősség, és mindennek valósága; övé az el-tévelyedett, és (*k*) a' ki a' tévelygésbe viszen. (*k*) 2*Krón.* 18: 22.

17. A' ki azt tselekefzi, hogy (*l*) a' Tanátsadók meg-bolondúljanak: és a' Bírákat meg-bolondítja. (*l*) 2*Sám.* 17 14. *Esa.* 29:14.

18. Ki a' Királyoknak övöket el-óldja, és ismét az ő derekokra övet köt.

19. A' ki azt tselekefzi, hogy (*m*) a' Fő embereknek bolondságra jufson dolgok, és a' Hatalmasokat el-veszti. (*m*) *Esa.* 40:23.

20. A' ki az ékesen fzóllótól (*n*) el-vészi a' befzédet, és a' vénektől a' jó tanátsót. (*n*) *r* 32: 9.

21. A' ki útálatosságba (*o*) hozza a' fzabadosokat; és meg erőtleníti a' hatalmasokat.
(*o*) *'Sólt.* 107: 40. *Esa.* 40:23.

22. A' ki (*p*) a' fetétségből ki-jelenti a' mélységes titkos dolgokat: és meg-világosítja a' nagy homályos dolgokat. (*p*) *Dán.* 2: 22. 1*Kór.* 4: 5.

23. A' ki (*q*) meg-fzaporítja a népeket, és ismét el-veszti őket; és ki el-terjefzti a' népeket, és el-viszi azokat *az ő helyekre*. (*q*) *'Sólt.* 107: 38.

24. A' ki a' föld' népe' Fejedelmeinek eszeket el-vészi, és azt tselekefzi, hogy bújdosnak kietlen puszta-ban.

25. A' ki azt tselekefzi, hogy tapogafsanak a' fetétben világofság nélkül, és (*r*) tévelygjenek, mint a' részeg. (*r*) *r.* 5: 13-14.

XIII. RÉSZ.

Panafzolkodik barátinak hűségtelenségekről, és maga forgatja ügyét Isten előtt.

1 Imé mind ezeket látta az én fzemem, 's hallotta az én fülem, és meg-értette.

2. *Bizonyára* a' mit ti tudtok, én-is (*a*) tudom; nem vagyok tudatlanabb nálatoknál.

3. Minden kétség nélkül én a' Mindenhatóért fzóllok, és vetekedni *örömeft* akarok az Erős *Isten*ért. (*a*) *r.* 12: 2-3.

4. Mert bizonyára ti hazugságnak mesteri vagytok, *és* mindnyájan semmire (*b*) kellő orvosok. (*b*) *r* 16: 2, 20. 32 2.

5. Óh! vajha valaki azt tselekedné, hogy tellyefséggel hallgatnátok; mert az vólna (*c*) a' ti böltseségetek. (*c*) *Péld.* 17: 2[illegible], 28.

6. Halljátok-meg *azért* immár az én vetekedésemet: és az én ajakimnak perlését vegyétek eszetekbe.

7. Nemde az Erős *Isten*' képében kell é hamifságot (*d*) nékek fzóllnotok? avagy az ő képében kell-é tsalárdságot mondanotok?

8. Avagy az ő fzemélyével gonoszúl kell é éluetek, mikoron az Erős *Isten*' képében velem tusakodtok? (*d*) *r.* 17: 4. 32: 21. 42: 8.

9. Vallyon jó dolog *léfzen-é*, ha ő minden dolgotokat meg hányja-veti, hogy hízelkedéstekkel meg-tsúfoljátok őtet, mint az embert?

10. Minden kétség nélkül meg-büntet (*e*) titeket, hogyha titkon léfztek-is fzemély válogatók. (*e*) *r.* 32: 21, 22. 42: 8.

11. Avagy az ő *ditsőséges* méltósága nem rettent-é-meg titeket? avagy az ő *büntetésének* félelme nem fzáll-é *érettem* reátok?

12. A' ti emlékezeteitek hasonlatosok *léfznek* a' hamuhoz, és a' mellyek ti előttetek betsületesek, a' sárhoz.

13. Hall-

13. Hallgatván álljatok-el rólam, hadd szóllyak én; 's ámbátor akármi essék rajtam.

14. Miért szaggatnám fogaimmal az én testemet? és az én lelkemet miért szoritanám (*f*) markomba? (*f*) *Bir.* 12: 3. 1 *Sám.* 19: .

15. Ha meg-ölne engemet; *ezután* nem reménylenék *semmit ő tőle?* mindazáltal ő előtte az én útaimat igazán hordozom.

16. *Mert* ő-is énnékem segítségem *lészen;* de az ő színe' eleibe a' (*g*) kép-mutató nem mehet.

17. Halljátok-meg figyelmetesen az én beszédemet, es a' ti füleitekbe vegyétek-bé, a' mit mondok. (*g*) *r.* 15 34. *'Sólt.* 1: 5. 5: 7.

18. *Mert* ha az én dolgomat igazán megmondándom; jól tudom, hogy én (*h*) igaznak találtatom. (*h*) *r.* 23: 10-12.

19. Kitsoda az ember, ki (*i*) én velem perelhetne? hogy-ha most e' *felől* nem szóllhatnék; meg-halnék. (*i*) *r.* 32: 3, 12.

20. Tsak hogy *Uram!* e' két (*k*) dolgot ne tselekedd vélem; a' te színed elől el-nem rejtezem. (*k*) *r.* 9: 34. 33: 7.

21. *Tudni-illik*, hogy a' te súllyos kezedet tágitsad rólam: és a' te (*l*) rettentésed el-ne rettentsen engemet. (*l*) *r* 7: 14. 23: 15, 16.

22. Azután szóllíts az *ítéletre*, (*m*) hogy én tenéked meg-feleljek: avagy én szóllítlak, hogy énnékem meg-felelj. (*m*) *r.* 14: 15.

23. Mennyi álnokságim és vétkeim *légyenek;* énnékem *add tudtomra:* és az én hitetlenségemet és *tzégéres* büneimet jelentsd-meg nékem.

24. Miért rejted-el (*n*) ortzádat előlem, és úgy sanyargatsz engemet, mint ellenségedet?

25. Vallyon nem lengedező sa levelet gyötresz-é? avagy nem-de a' meg-száradt pozdorját üldözöd-é? (*n*) *'Sólt.* 88: 15. *r.* 16. 9. 19: 11.

26. Hogy én ellenem ennyi keserüségeket rendeltél: és azt tselekedéd, hogy gyermekségemtől (*o*) fogva-való vétkeimnek büntetésit örökségül bírjam. (*o*) *'Sólt.* 25: 7. 90: 8.

27. És hogy békóba (*p*) vetvén az én lábaimat, minden útaimra vígyázsz, *melly békó* az én lábaim' gyökerébe bé-vásott. (*p*) *r.* 33: 11.

28. Holott *én* mint-egy el-roshatt állat megemésztetem, *és* mint a' ruha, mellyet a' moly meg-észen.

XIV. RÉSZ.

Az életnek rövid 's haszontalan volta.

1 AZ aszszonyi-állattól születtetett ember rövid (*a*) életü, és bővölködő háborúságokkal. (*a*) *'Sólt.* 90: 5, 6, 9. *Jak.* 4: 14.

2 Miképpen a' virág mihelyt (*b*) ki-nyilatkozik; le-szakasztatik; és el-múlik, mint az árnyék, és nem állandó.

(*b*) *r.* 8: 9. *'Sólt.* 102: 12. *és* 144: 4.

3. *Mindazáltal* még-is ez illyen ember ellen meg-nyitod-é szemeidet, és tennen magaddal törvénybe állatsz-é engemet?

4. Vallyon kitsoda tehet (*c*) tisztát a' tisztátalanból? senki nem. (*c*) *'Sólt.* 51: 7. *r.* 15: 14.

5. Mivelhogy pedig az embernek napjai rövidek, *és* az ő hónapinak száma te nálad (*d*) *tudva vagyon;* határt vetettél néki, a' mellyet által nem hág. (*d*) *r.* 7: 1. *'Sólt.* 31: 16.

6. Annakokáért (*e*) fordúlj-el *Uram!* az embertől, és szünjék-meg *a' nyomorúság;* miglen az ő napját, mint a' béres, el-tőlti. (*e*) *'Sólt.* 39: 14.

7. Mert vagyon a' sa felől valami reménység, ha le-vágattatik-is; ismét meg-újjúl, és az ő tsemetéi meg-nem szünnek.

8. Még mikoron igen meg-aggánd-is a' földben az ő gyökere, ha a' porban szintén meghalna-is az ő törsöke.

9. Még-is a' víznek nedvességétől meg-virágzik, és ki-ágazik, mint a' plánta.

10. De az ember az erőtlenség miatt megromolván meg-hal: és mikoron ki-múlik az ember, hol vagyon?

11. A' viz ki-mégyen a' tóból, a' folyó-víz ki-apad, és meg-szárad.

12. Ekképpen mikor az ember meg-hal; nem támad-fel, miglen (*f*) *újj* egek nem *lésznek;* 's nem költetnek-fel *az emberek*, sem az ő álmokból fel-nem ébrednek. (*f*) 2 *Pét.* 3: 10-13.

13. Vajha engemet a' koporsóban el-rejtenél, és el-fedeznél engemet addig, mig a' te haragod el-múlnék; *és* énnékem vetnél határt, mellyben meg-emlékeznél én rólam.

14. *Mert* minekutánna az ember meg-hal; avagy fel-támad-é? *Ha fel-támadna;* az én rendeltetett időmnek minden napjaiban a' meg-újjúlást reményleném, miglen el-következnék az én (*g*) el-változásom. (*g*) 1 *Kór.* 15: 42-44.

15. *Ha* engem' szóllítanál; (*h*) én-is felelnék néked; avagy *el*-akarod-é *veszteni* a' te kezed' munkáját? (*h*) *r.* 13: 22. *Esa.* 64: 8.

16. Hogy-ha most az én lépéssimet meg-számlálod, és az én büneimért ha el-veszteszː

17. *És úgy-mint* egy tsomóba az én vétkeimet bé-petsételvén, az én álnokságomhoz adod.

18. Bizonyára a' magas hegy-is illyen tereh alatt (*i*) le-szakadna, és a' kő-szikla-is az ő helyéről el-mozdúlna. (*i*) *'Sólt.* 130: 3,

19. A' vizek a' köveket el-koptatják, és azoknak

nak ki-árodásokkal el-veszted a' földnek gyümöltsét; szinte úgy az embernek-is reménységét el-veszted.

20. El-hatalmazol az emberen mind örökké, annyira, hogy meg-haljon: és meg-változtatván az ő színét, *e' földről* ki-botsátod őtet.

21. Ha meg bóldogúlnák-is az ő fiai; nem tudja: ha meg-szegényülnek; azt sem vészi eszébe.

22. Ha pedig él; testében csak gyötrelmet szenved: az ő szívében is *mindenkor* bánat, *és* keserüség vagyon.

XV. RÉSZ.

Elifáz ismét igyekezik Jóbot kép mutatásival vádolni.

1 Fel-kelvén pedig a' Témán' nemzetéből-való Elifáz monda:

2. Vallyon a' bölts *ember* szóllana-é valami hijába-való tudományt? és valami széllel töltené-é az ő hasát?

3. Vetekedvén olly szóval, melly nem haszná, és olly beszédekkel, mellyekben semmi haszon nints.

4. Bizonyára te az *Isteni* félelmet (*a*) semmivé akarod tenni; és az Erős *Istenn*el-való beszéllést nem akarod. (*a*) *r.* 4: 6.

5. Mert a' te álnokságodat a' te szájad' *vallása* meg-mutatja: holott az istentelenek (*b*) nyelvét választottad *magadnak*. (*b*) *r.* 34: 35-37.

6. Tégedet a' te szájad kárhoztat, nem én; és a' te ajakid te ellened tanú-bizonyságot tésznek.

7. Avagy te születtél-é először az emberek között? avagy te a' halmok előtt formáltattál-é?

8. Avagy te érted-é az Istennek titkát? és a' böltseséget csak magadnak tulajdonitod-é?

9. Mit tudsz te, a' mit mi nem tudunk? *mit* érteesz ollyat, a' mi nálunk nem *vólna?*

10. Mind ősz, mind el-vénhedett ember vagyon mi közöttünk, idővel korosb a' te atyádnál.

11. Avagy kitsinyeknek tettszenek-é tenéked az Erős *Isten*nek vígasztalási? avagy valami te előtted el-fedezte-é *azokat?*

12. Mitsoda tsalja-meg a' te szivedet? és mit arányoznak a' te szemeid?

13. Hogy illyenképpen az Erős *Isten*re haragszol: és *illyen* beszédeket szóllasz a' te szájaddal.

14. Mitsoda (*c*) az ember, hogy ő magát tisztának állíthatná? és az, a' ki aszszonyi-állattól születik, hogy ő magát igaznak mondhatná?

(*c*) *r.* 14: 4. *Sólt.* 14: 3. *Péld.* 20: 9. *Préd.* 7: 21. 1 *Ján.* 1: 8, 10.

15. Imé az ő szentire tökélletes (*d*) állhatatosságot nem bizott, és az Angyalok-is nem tökélletes tisztták az ő szemei előtt.

(*d*) *r.* 4: 18, 19.

16. Mennyivel inkább az útálatos, és dohos ember, a' ki mint a' vizet, úgy szomjúhozza (*e*) az álnokságot? (*e*) *v.* 5. *r.* 34: 7.

17. *De* én meg-mondom tenéked, 's halld meg-beszédemet; mert a' mit én láttam, azt én elő-számlálom.

18. Mellyet a' böltsek-is hírdetnek: és azt nem titkolják, *úgy-mint* az ő (*f*) attyoktól *vett dolgot.* (*f*) *Sólt.* 44: 2. 78: 3, 4.

19. Kiknek egyedül adatott vala a' föld, és ő közöttök semmi idegen *ellenség* által nem mégyen vala.

20. Az istentelen minden ő napjaiban önnönmaga-magát bánattal (*g*) meg-emészti: és az ő esztendeinek minden idejében, mellyek el-rejtettek a' kegyetlentől. (*g*) *Esa.* 57: 20, 21.

21. A' félelemnek súgása vagyon az ő fülében, hogy a' békeségnek idején a' pusztító reá jő.

22 Nem hiszi, hogy a' nyomorúságból megtérhessen: mikor *ott* állnak-is; *hiszi*, hogy ő a' segyverre *rendeltetett.*

23. (*h*) A' kenyérért bújdosik, mondván: Hol *találjak?* és tudja, hogy készen 's közel vagyon hozzája a' setétségnek napja. (*h*) *r.* 18: 12.

24. Háborgatják őtet a' nyomorúság, és a' szorongató veszedelem, melly el-hatalmazik ő rajta, mint a' segyveres sereggel fel készült Király.

25. Mert az Erős *Isten* ellen nyújtotta-ki karját, és a' Mindenható ellen keményitette-meg magát.

26. *Ki* az ő nyakára siet, és az ő *hízott* testére, és az ő temérdek paisa ellen.

27. (*i*) Mert bé-fedezte az ő ortzáját a' kövérséggel, és az ő hasát *a' kövérség miatt* rántzba ütötte. (*i*) *Sólt.* 73: 7.

28. És lakozott az el-romlott városokban, *és* a' puszta házakban, mellyek rakásban romlandók valának.

29. Meg-nem gazdagúl, és az ő gazdagsága meg-nem állhat, és e' földön *ezek által* az ő gyökereit ki nem terjeszti.

30. Nem távozhatik-el a' setétségtől, és az ő gyenge tsemetéjét a' láng el-süti: és továbbá az ő lelkét ki-adván *e' világból* ki-múlik.

31. Ne hidjen a' hívságnak, a' ki meg-tsalattatik; mert effélének jutalma tsak a' hívság.

32. (*k*) Nem az ő idejében telik-el *élete' napja*, és az ő tsemetéje meg nem virágzik.

(*k*) *Sólt.* 55: 24. *Péld.* 10. 27.

23. Mer-

33 Mert *az Iſten* mint a' ſzőlőnek egresét, úgy el-veſzti hatalmasúl: és mint az olaj-fának virágit, úgy (*l*) el-hányja *ötet*. (*l*) *'Sólt.* 1:4.

34. Mert a' kép-mutatóknak gyülekezetek el-puſztúl, és tüz emészti-meg azoknak sátoraikat, a' kik ajándéknak *örülnek*.

35. Mert a' hasok bántást (*m*) fogad, és álnokságot szül, és tsalárdságot szerez.

(*m*) *'Sólt.* 7:15-17. *Esa.* 59:4, 10.

XVI. RÉSZ.

Jób panaſzolkodik nyomorúlt állapotjáról: és ártatlan vóltával biztatja magát.

1 Felele pedig Jób, 's monda:

2. Efféle dolgokat sokakat hallottam; de ti mindnyájan ártalmas (*a*) vígaſztalók vagytok.

(*a*) *r.* 13:4. *v.* 20.

3. Vallyon vége *vagyon-é* már a' te híjába-való beſzédidnek? avagy mitsoda haragított-meg téged'? hogy *énnékem így* felelſz?

4. Én-is vallyon úgy ſzóllnék-é, mint ti? ha a' ti lelketek vólna az én lelkem' helyén, ti ellenetek sok beſzédekkel ſzóllnék-é? avagy tsóválnám-é ti rajtatok fejemet?

5. *Bizonyára* az én ſzájammal meg-erősítenélek titeket, és az én ajakimnak vígaſztalási megkiſsebbítenék a' ti *fájdalmatokat*.

6. Ha ſzóllok-is; az én keserűségem meg-nem ſzünik: ha veſzteglek-is; mitsoda *nyavalya* távozik-el-tőlem?

7. Sőt moſtan fáraſzt engemet: el-puſztítád *Uram!* egéſz (*b*) házam' népét. (*b*) *r.* 1:19.

8. Hogy (*c*) sömörgöſsé tévéd az én teſtemet, *az én fájdalmimnak* bizonysága az: és az én rajtam lévő öſztövérségem az én ortzámon bizonyságot téſzen. (*c*) *r.* 2:7, 8.

9. Az *Úrnak* haragja ſzaggat, engemet, mintha hálálosképpen gyülölne engemet, tsikorgatja az ő fogait én ellenem: mint az én ellenségem az ő ſzemeinek fényét reám mereſztette.

10. *Az én ellenségim* én ellenem az ő ſzájokat fel-tátják, és nagy gyalázatos-képpen artzúl tsapdosnak engemet, én ellenem öſzve-gyűlvén.

11. Adott engemet az Erős *Iſten* amaz álnokoknak, és a' hitetlenek' kezekbe ejte engemet.

12. Tsendességben valék; de *az Iſten* megronta engemet, és nyak-ſzirton ragadván, ugyan el-oſzlata engemet: és önnön (*d*) magának tzélnak tőn engemet. (*d*) *r.* 7:20.

13. Az ő lövői környülöttem állnak; az én veséimet meg-hasítja, és nem kedvez: az én epémet a' földre *ugyan* ki-ontja.

14 Én reám rohan, 's egygyik nyavalya (*e*) a' másikat ott éri, *és* ellenem támad, mint egy hatalmas. (*e*) *r.* 1:14, 19. 7:13, 14.

15. Hitván ruhát varrék az én fekéllyes bőrömre, *és* porral hintém-bé az én fejemet.

16. Az én ortzám a' sirásnak (*f*) miatta sárossá lettt: és az én ſzemeimre halálnak árnyéka *ſzállott*. (*f*) *r.* 3:24.

17. Noha erőſzak-tétel nem *találtatott* az én kezemben; azokáért az én *Iſtenem előtt-való* könyörgésem tiſzta.

18. Oh te föld! bátor az én vér-ontásomat (*g*) el-ne fedezd, és bátor az én kiáltásomnak ne légyen semmi helye! (*g*) *Esa.* 26:21.

19. Még-moſtan-is ímé az égben vagyon az én bizonyságom; és az én dolgaimnak tudója a' magaſságban vagyon.

20. Tsúfólnak engem' az én barátim: az Iſten előtt könyveznek az én ſzemeim.

21. Hogy (*h*) ítélje-meg az embernek Iſtennelvaló *ügyét*, mint az embernek fia az ő barátjával-való *perlődését*. (*h*) *r.* 31:35.

22. (*i*) Mert kevés eſztendők engedtettek *nékem*, és *azon* az úton mégyek, *a' mellyről* viſſza nem térek. (*i*) *r.* 7:9, 10. 9:25, 26.

23. Az én lelkem meg-romlott, az én napjaim meg-rövidültek, és a' koporsók *kéſzen vagynak* nékem.

XVII. RÉSZ.

Baráti ellen Iſtentől kér köz-birót.

1 Mivelhogy én senkit nem tsúfolok; de az én ſzemem éjjel-is ezeknek (*a*) boſzſzantásokban aluſzik. (*a*) *r.* 16:20.

2. Kérlek *Uram!* énnékem veled öſzve rendelj kezest; *de* kitsoda, a' ki én vélem kezet tsapjon?

3. Mert ezeknek elméjeket el rejtetted (*b*) az értelemtől; annakokáért *őket* fel-nem magaſztalod. (*b*) 5 *Mós.* 29:4. *Esa.* 6:9, 10.

4. *Valaki* hízelkedést ſzóll az ő barátinak; annak fiainak ſzemeik el-fogyatkoznak

5. Bizonyára (*c*) engem' példa-beſzéddé tőn a' népnek, kiknek előttök az előtt doboltattam magamat. (*c*) *r.* 30:9. *'Sólt.* 69:13.

6. Úgy annyira, hogy immár az én ſzememet a' keserűség miatt homály fogta-bé, és minden én tagaim, mint az árnyék, ollyanok.

7. El-álmélkodnak ezen az igazak, és az ártatlan a' kép-mutató ellen támad.

8. Mindazáltal az igaz meg-tartja az ő útát, és a' tiſzta kezű ember inkább meg-erősittetik.

9. Bizonyára valamennyin vagytok *ti barátim!* térjetek-meg, és kérlek, álljatok-elő; mert nem találok ti közöttetek egy bőltset-is.

10. Az én reménységemnek napjai el-múlának, az én gondolatim *belőlem* ki-gyomláltatának, mellyek valának az én ſzívemben.

11. Az éjtſzakát nappallá fordítják, 's mikoron a' Nap fel támad; közel vagyon az éjtſzaka *az én nyomorúságim* miatt.

12. Ha *jó állapatot* várnék-is; *ímé* az én házam (*d*) *már* a' koporsó, és az én ágyamat tsinálom a' setét koporsóban. (*d*) *r.* 33:22.

13. A' sírt én atyámnak nevezem, a' férgeket én anyámnak, és nénémnek.

14 Hol lehet tehát az én reménységemnek helye? avagy az én reménységemet kitsoda láthátja-meg?

15. *Ezek a' reménységek* a' koporsóba vitettetnek-le, és egygyütt vélek a' porba le-mégyek.

XVIII. RÉSZ.

Bilddd Jóbot kérkedékenységéről vádolja, és a' hitetleneknek állapatjokról ſzóll.

1 Felele pedig a' Suách *városbéli* Bildád, 's monda:

2. Mikor akartok a' beſzédeknek véget vetni? *míglen* oktattok, hogy az után ſzólljunk?

3. Mire allíttatunk barmoknak? *és* útálatasok vagyunk a' ti ſzemeitek előtt?

4. *Miért* ſzaggatod a' te lelkedet haragodban? nem-de te éretted el-hagyattatik-é a' föld, és a' kő-ſzikla he yéről fel-ſzakaſztatik-é?

5. *Sőt inkább* az iſtentelennek is bóldogsága (*a*) el-múlik, és az ő tüzének ſzikrája nem fénylik. (*a*) *r.* 20: 5, 6 *'s a' t.*

6. Az ő hajlékában setét világoſság vagyon, és az ő ſzövétneke ő benne el-aluſzik.

7. Az ő erejének útai ſzoroſsak léſznek, és (*b*) az ő tanátsa el-rontja őtet. (*b*) *'Sólt.* 7:16.

8. Az ő lábai a' tőrbe esnek, és mindenkoron a' hálóban jár.

9. Az ő sarka a' tőrbe akad, és meg-ſzorítván el-hatalmazik rajta a' tolvaj.

10. El-rejtetett a' földön az ő kötele, és az ösvényen az ő tőre.

11. Minden felől háborgatják őtet a' félelmek, és az ő-maga lábai el-árúlják őtet.

12. Az ő erejének az éhség léſzen rontója: és az ő óldalának nyomosúság kéſzíttetett.

13. Meg-eſzi az ő bőrének erejét, meg-eſzi, *mondom*, az ő erejét a' keserű halál.

14. El-vétetik az ő sátorából az, a' miben (*c*) reménysége vólt, és azért folyamodik a' félelmek' Királlyához. (*c*) *r.* 8:13. 14. *és* 11:20. *'Sólt.* 1:2:10. *Péld.* 10:28.

15. Az ő hajlékában lakik *a' félelem*; mivelhogy *a' ház* nem övé: és az ő lakó helyére (*d*) tüzes kénkő hintetik. (*d*) 1 *Mós.* 19:24.

16. Alatt az ő gyökerei meg-ſzáradnak, és innét fellyül az ő ága le-vágattatik.

17. Az ő emlékezete (*e*) el-véſz e' földről, és nem léſzen ő nevezetben az útzákon.

(*e*) *Péld.* 10:7. *'Sólt.* 21:11. 34:17.

18. El-kergettetik a' világoſságtól a' setétségre, és e' föld' kerekségéről ki-üzettetik.

19. (*f*) Sem fia nem léſzen pedig, sem unokája az ő népe között, és senki nem léſzen élő ember az ő lakó helyeiben. (*f*) *Esa.* 14:22.

20. Az ő *hírtelen* (*g*) napján tsudálkoznak az ő maradéki, és a' jelen-való élő emberek megrettennek. (*g*) *'Sólt.* 37:13.

21. Bizonyára illyetének az álnok embernek hajléki, és illyen annak *az embérnek* lakó-helye, a' ki az Erős *Iſtent* nem esméri.

XIX. RÉSZ.

Jób barátit a' ſzánakozásra inti: ártatlanságával 's a' fel-támadáſtal vigáſztalja magát.

1 Felelvén pedig Jób, monda:

2 Míglen akarjátok vallyon búsítani az én lelkemet: és *efféle* beſzédekkel míglen rontotok?

3. Immár tizſzer is (*a*) gyalázattal illettetek engemet: 's nem pirúltok-meg, hogy én reám erősödtök. (*a*) *v* 19. *r.* 16:20. 32:3, 12.

4. De ámbár tévelygettem-légyen-is, *és* az én tévelygésem én velem háljon-is.

5. Avagy kellene-é azért én ellenem nagyobbítanotok az én gyalázatomat, és én velem feddőznetek?

6. *Sőt* esmérjétek-meg már, hogy az Iſten vetett-le engemet, és az ő hálójával ő vett engemet környül.

7. Imé fel-ſzóval kiáltom az *én rajtam tett* boſzſzúságot; mindazáltal meg-nem hallgattatom; kiáltok, 's nintsen, ki meg-ítélje.

8. *Az Úr* az én útamat annyira (*b*) bé-gátolta, hogy által nem mehetek; és az én ösvényimre setétséget vetett. (*b*) *r.* 3:23.

9. Az én ditsőségemtől meg-foſzta engem', és az én fejemnek koronáját el-vévé.

10. Körös-környül mind el-ronta engem', hogy el-veſznék, és az én reménységemet, mint a' *tövéből ki dült* fának, él-vévé.

11. És az ő haragját én ellenem fel-gerjeſztvén ellenségévé tőn engemet.

14. Egy-

12 Egyſzer 's mind az ő *nyomorgató* ſeregi reám rohanának, és én ellenem úgyan útat tsinálának, és az én sátorom mellett tábort járának.

13 (*c*) Az én atyámfiait távól üzé én tőlem, és az én barátim ugyan el-idegeníték magokat én tőlem. (*c*) *'Sólt.* 88: 19.

14. Meg-ſzűnének az én rokonságim, és az én esmérőim el felejtkezének rólam.

15. Az én házamban való 'ſellérek-is, 's az én ſzolgálóim-is idegennek tartanak engemet; *és* az ő ſzemeik előtt idegen vagyok.

16. *Tele torokkal* az én ſzolgámat kiáltom; de nem felel, mikoron az ennen magam ſzájával könyörgök-is néki.

17. Még lehelléſemtől-is az én házas-társom idegen; noha eſedezem néki az én agyékomnak magzatiért.

18. Még (*d*) a' kisded gyermekek-is meg-útálnak engemet; *sőt* mikor fel-kelek, ellenem ſzóllnak nékem. (*d*) *r.* 30: 1.

19. Minden ember útál engemet; az én ſzívem ſzerént-való (*e*) barátim, kiket ſzeretek vala, ellenkeznek velem. (*e*) *'Sólt.* 41: 10. *és* 55: 14.

20. (*f*) Az én bőrömhöz, mint a' húsomhoz, úgy ſzáradtanak az én tsontaim, és tsak az én fogam' húſa maradott. (*f*) *'Sólt.* 102: 6. *Sir.* 4: 8.

21. Óh ti én barátim könyörüljetek rajtam! könörüljetek rajtam! mert (*g*) az Iſtennek keze vere meg engemet. (*g*) *Rut.* 1: 13.

22. Miért üldöztök *ti-is* (*h*) engemet, mint az Erős *Iſten*? és az én *el-ſzáradt* teſtemmel *miért* nem elégeſztek-meg? (*h*) *r.* 16: 9.

23. Óh vajha valaki azt tselekedhetné, hogy az én beſzédim meg-írattatnának! vajha valaki azt tselekedhetné, hogy könyvbe bé-jegyeztetnének!

24. Vas pennával és ónnal, kő-ſziklán örök *emlékezet*re ki-mettzetnének.

25. Én-is jól tudom, hogy az én Meg-váltóm él, és hogy az utólsó *ember* a' földből fel-támad,

26. Továbbá minekutánna *a' férgek* ez *én teſtemet* meg-rágják: és minekutánna fel-ébredek; ebben a' teſtben (*i*) meg-látom az Iſtent.

27. Ugyan önnön-magam látom-meg, nem más; és az én ſzemeim látják-meg, minekutánna az én veséim én bennem meg-eméſztetnek. (*i*) *'Sólt.* 17: 15. *Dán.* 12: 2.

28. Sőt inkább tinéktek azt kellene mondanotok: Miért üldöznénk őtet? holott a' *hit'* dolgának gyökere légyen én bennem.

29. Féljetek azért a' fegyvertől; mert az ő haragjában a' ti álnokságtokért fegyverrel bűntet, hogy meg-esmérheſſétek az *Iſtennek kemény* ítéletit.

XX. RÉSZ.

Sófár ſzóll az iſtentelneknek állapatjokról, kik közzül Jóbot-is álltja lenni.

1 Kinek felele a' Naámabéli Sófár 's monda:

2. *Mivelhogy így ſzóllaſz;* azért az én gondolatim a' feleletre kénſzerítnek, és azért a' *feleletre* gyors vagyok.

3. Az én gyalázatos (*a*) dorgálratáſomat hallom; de az én lelkem az én értelmem ſzerént kénſzerít, hogy meg-feleljek. (*a*) *r.* 19: 3, 22.

4. Avagy nem tudod-é azt: Eleitől fogva, miólta *az Iſten* az embert e' földre helyheztette:

5. Az Iſtenteleneknek (*b*) vígaſſágok rövid dolog, és a' kép-múutatónak öröme egy ſzempillantáſig-való. (*b*) *Sólt.* 37: 35, 36.

6. Ha ſzinte az égig fel-menne-is az ő bóldogſága, és a' felleget ütné-is fejével.

7. *Mindazáltal* mint az ő ganéja örökké elvéſz: és a' kik látták őtet, az mondják: Vallyon hová lett?

8. (*c*) Mint az álom, úgy el-repül, melly álomnak valóságát nem találhatják, és úgy el-múlik, mint az éjjeli látás. (*c*) *'Sólt.* 73: 19, 20.

9. A' ſzem, a' ki őtet nézi vala, nem kezdi *látni*, és az ő lakó-helye nem fogja többé őtet nézni.

10. Az ő fiai a' ſzegényeknek igyekeznek kedveskedni, és az ő kezeinek meg-kell adniok az *erővel el-vett* marhát.

11. Az ő tsontjai az ő ifjúsága' *vétkének büntetéſé*vel (*d*) meg-telnek, és őtet követik mind a' *koporsó* poráig. (*d*) *'Sólt.* 109: 18.

12. Jóllehet az ő ſzájában-való nyelve alatt édes gonoſzságot rejtett-el.

13. És kedvezvén annak, ki nem pökte azt; hanem az ő nyelve alatt meg-tartotta azt.

14. Az ő étke, *mellyet* az ő gyomrába *botsátott*, áſpis *kígyó*nak epéjévé változik ő benne.

15. A' *más ember* gazdagſágát nyelte-bé, ki okádja azt: és az ő hasából ki-üzi azt az *Erős Iſten.*

16. Mintha áſpis *kígyó*nak mérgét vette vólna bé, és a' viperának fúlánkja ölte vólna meg őtet.

17. Hogy ne láſſa a' méznek és a' vajnak folyáſit, folyó-vizeit és patakit.

18. Viſzſza-adván a' *más ember'* munkájával keresett

r elett marhát, mintha el nem nyelte vólna azt, (*e*) nem örvendez az ő gazdagságának az illyen fizetésért; (*e*) *Jer.* 12: 13.

19. Mert meg-rontotta, 's el-hagyta a' szegényeket: el-rontotta a' házat, mellyet nem ő épített.

20. Bizonyára semmi tsendeséget magában nem érez; az ő kívánatos gazdag marhájával el nem szalad.

21. Az ő ételének nintsen maradéka; annakokáért állhatatos (*f*) nem lészen az ő bóldogsága. (*f*) *r.* 18: 12.

22. Mikoron bé-telik-*is* az ő elégségével; akkoron-is szorongattatik, és minden nyomorgatónak keze reá jő.

23. Mikoron az ő hasát (*g*) bé-akarná tölteni, *az Isten* ő reája botsátja tüzes haragját, mellyet az ő étele helyett ő reája bővséggel önt. (*g*) *Thess.* 5: 3.

24. Mikoron a' vasból tsinált fegyver előtt fut; által-veri őtet az atzélból tsinált szám-szer-ív.

25. Kezébe vészi *az ellenség a' fegyvert*, melly az *istentelennek* testén ki-mégyen, és fénylik az ő epéjétől: ha el-szalad-is; *sok* rettegések következnek reá.

26. Minden-féle setétség rejtetett-el a' hitetlennek titkos helyén, és a' fúvás nélkül-való tüz meg-emészti őtet; meg-törettetik még éltében az ő hajlékában.

27. Az egek-is meg-jelentik az ő hamisságát, és a' föld ellene támad.

28. Az ő házának jövedelme el-fogy, le-folynak *a' büntetések* az *Isten*' haragjának napján *az égből*.

29. Ez azért az istentelen embernek fizetése az Istentől, és az *ő hijába-való* beszédének ez jutalma az Erős *Isten*től.

XXI. RÉSZ

Jób barátinak a' hitetlenek' rossz állapotjokról tett beszédeket meg-hamisitja.

1 Felele pedig Jób 's monda.

2. Halljátok-meg mind egy végben az én beszédemet-is! és légyen ez a' ti vigasztalástok helyett.

3. Miglen én szóllok, szenvedjetek-el engemet; annakutánna az én szólláſomat bátor (*a*) tsúfold-meg *te Sófár!* (*a*) *r.* 20: 1-3. *'s a t.*

4. Avagy én az ember előtt panaszolkodom-é? és ha vagyon oka, a' miért *panaszolkodjam*, miért fogjátok-meg beszédemet az én lelkemnek keserüségében?

5. Tekintsetek én reám, és álmélkodjatokel; és kezeteket (*b*) tegyétek a' ti szájatokra.

(*b*) *Péld.* 30: 32.

6. Bizonyára ha tsak meg-emlékezném-is *másnak nyomorúságáról*; mindjárt fel-háborodnám én, és az én testem iszonyodnék belé.

7. Mi az oka, hogy a' gonoszok *jó egésségben* (*c*) élnek, vénséget érnek, ennek-felette jó erővel bírnak? (*c*) *'Sólt.* 17: 10. *és* 73: 12. *Jer.* 12: 1. *Hab.* 1. 16.

8. Az (*d*) ő magvok ő előttök magokkal egygyetemben állandó, és az ő unokáik-is az ő szemek előtt *vagynak*. (*d*) *r.* 18: 19. *Jer.* 12: 2.

9. Az ő házok békességes a' félelemtől, és az Isten' veszszeje nintsen ő rajtok.

10. Az ő ünője (*e*) meg-fut, és *az ő magvát* el vem veszti; az ő ünője meg-ellik, és meg nem vét. (*e*) *'Sólt.* 144: 13-15.

11. Az ő apró (*f*) fiaikat, mint a' sereg juhokat, úgy botsátják-ki, és az ő magzatjaik tántzolnak. (*f*) *Jer.* 11: 2.

12. Ragadják a' dobot és a' hegedűt, és az orgona' zengésének örülnek.

13. Tsak a' jóban viszik véghez az ő napjaikat, annakutánna egy szem-pillantásban a' koporsóba alá-szállnak.

14 A' kik azt mondják vala (*g*) az Erős *Istennek*: Távozzál el mi tőlünk; mert a' te útaidnak esméretiben nem gyönyörködünk.

(*g*) *r.* 22: 17.

15. *Vallyon* mitsoda a' Mindenható, hogy tiszteljük őtet? Avagy mit haszнálunk véle, ha-ő-néki esedezünk?

16. Mindázáltal az ő javok nintsen az ő hatalmokban; *Azért* (*h*) a' gonoszoknak tanátsok távól légyen én tőlem. (*h*) *r.* 22: 18.

17. Mennyiszer alusszik-meg a' gonoszoknak szövétnekek: és *mennyiszer* jő ő reájok az ő veszedelmek? avagy *az Isten* az ő haragjában bánattal *mikor* illeti *őket*?

18. *Mennyiszer* vagynak, mint a' polyva (*i*) a' szél előtt, és mint a pozdorja, mellyet a' forgó szél el-ragad? (*i*) *'Sólt.* 1: 5. *és* 35: 5. *Esa.* 29: 5. *Hóse.* 13: 3.

19 *Mennyiszer* bünteti-meg Isten a' *gonosznak* hamisságát annak fiaiban? meg-fizet néki, és viszgálja őtet.

20. *Mennyiszer* látják az ő szemei az ő veszedelmét? és iszik a' Mindenhatónak tüzes (*k*) haragjának *poharából*?

(*k*) *Esa.* 51: 17.

21. Mert vallyon mitsoda gondja vagyon ő-néki

ő-néki háza-népére az ő *halála* után, mikor az ő hónapinak számok meg-kisebbíttetik?

22. Nemde *holott mind ezek így vagynak*, az Erős *Istent* (*l*) tanithatja-é *valaki az ő tselekedetiben* böltseségre, mellyel ő a' kevélyeket meg-ítélje? *ezt mondván:* (*l*) *Esa.* 40: 13, 14.

23. Ez meg-hal az ő erős bóldogságában, mindeneſtől fogva tsendeſségben és békeſségben lévén.

24. Kinek fejő edényi téjjel vagynak töltve, és az ő tsontjainak velejek meg-öntöztetett.

25. Amaz pedig keserves szívvel hal-meg, a' ki *itt* nem élhetett e' *világnak* javával.

26. (*m*) Egy-aránt a' porban feküſznek, és a' féreg őket el-lepi. (*m*) *r.* 3: 19.

27. Imé jól tudom a' ti gondolatitokat; és a' ti hazugságitokat, mellyeket én ellenem hamisſan gondoltok:

28. *Jól tudom*, hogy azt mondjátok: Vallyon, hol vagyon (*n*) ama' Fő-embernek háza? és hol vagyon az iſtentelenek' lakó-helyeinek sátorok? (*n*) *r.* 29: 25.

29. Avagy nem kérdeztétek-é azoktól, a' kik az úton által-mentenek? és azoknak jeleiket nem esméritek-é-meg?

30. Mert a' veſzedelemnek napján a' (*o*) gonoſz el-rejtetik, és a' boſzſzúságnak napján kivitetnek *a' gonoſzok.* (*o*) *Péld.* 16: 4.

31. Kitsoda feddi-meg őtet szemben az ő útairól? és a' mit tselekeſzik, kitsoda fizet néki azért?

32. Végezetre a' gonoſz a' koporsóba bé-vitetik, és szüntelen a' koporsóban marad,

33. Édes léſzen ő-néki a' sír vermének földe; és *ekképpen* ő maga után vonſzon minden embereket, miképpen ő előtte-is számtalanon *megholtanak.*

34. Mi módon vígaſztálnátok azért engem' hivságos beſzéddel, holott a' ti feleletetekben hazugság találtatik?

XXII. RÉSZ.

Elifáz ismét vádolja Jóbot iſtentelenséggel.

1 Felele a' Témán' nemzetéből-való Elifáz, 's monda;

2. Nemde (*a*) haſznál-é az ember az Erős *Iſten*nek, mikoron önnön magának haſznál a' bölts *ember*? (*a*) *r.* 35: 7. *'Sólt.* 16: 2.

3. Nemde vagyon-é a' Mindenhatónak gyönyörüségére, hogy magadat *így* igazitod? avagy haſznára vagyon-é, hogy a' te útaidat tökéllete-ſeknek mondod?

4. Nemde a' te Iſteni tiſzteletedért fedd-é téged'? és te veled *azért* perel-é?

5. Avagy *inkább* a' te gonoſzságod nem sok-é? és nintsen vége a' te hamiſságodnak?

6. Mert zálogot méltatlan vettél a' te atyádfiaitól, és a' szegényeket mezítelenekké tetted.

7. A' meg-fáradt embernek tsak vizet sem adtál innia, és az éhezőtől kenyeredet (*b*) megtiltottad. (*b*) *r.* 31: 17. *Esa.* 58: 7, 10.

8. Annakfelette a' hatalmasok bírták ezt a' te földedet, és a' kire nagy tekintet vala; az lakik vala rajta.

9. Az özvegyeket *pedig* üreſsen botsátottad, és az árváknak karjokat el-rontottad.

10. Azokáért környül-vettenek téged' a' te tőreid, és a' hirtelenséggel-való félelem rettegtet tégedet.

11. És a' setétség *meg-környékezett*, hogy ne láthaſs; és az ár-víz ugyan el-borított tégedet.

12. Avagy nintsen-é (*azt mondod*) az Iſten az egeknek magaſságiban? és tekintsd-meg a' tsillagoknak magaſságokat, melly igen magassak!

13. Azért mondod azt: Mit tudhatna az Isten? Vallyon homályban ítél-é-meg?

14. A' sürű felhők az ő rejteki, és nem lát, és az égnek kerületin szüntelen jár.

15. Nemde *te Jób* amaz *elébbi* gonoſz világnak (*c*) ösvényét követed-é, mellyen jártanak az álnok emberek? (*c*) 1*Mós.* 6: 5-7.

16. A' kik az ő idejeknek előtte ki-vágattatának; kiknek fundamentomokra az (*d*) özönvíz ki-áradott vólt. (*d*) 1*Mós.* 7: 10, *'s a' t.*

17. Kik az Erős *Iſtennek* azt mondják vala: (*e*) Távozzál-el mi tőlünk. 'S mit tselekedék vélek a' Mindenható? (*e*) *r.* 21: 14.

18. Kiknek házokat ő meg-töltötte vala *e' világi* jókkal; De az iſtenteleneknek (*f*) tanátsok távól *légyen* én tőlem. (*f*) *r.* 21: 16.

19. Látván ezt az igazak örülének rajta: és az ártatlan (*g*) ember tsúfolja vala őket.

(*g*) *'Sólt.* 107: 42.

20. Mivelhogy a' mi nemzetségünk még ki nem vágattatott; az ő maradékjokat pedig a' *kénkövés* tűz eméſzté-meg.

21. Kérlek *azért*, az *Iſten*nel alkudjál-meg, és légy békeſséges; *mert* ezekért következik te reád a' jó állapat.

22. Kérlek, végyed a' törvényt az ő szájából, és az ő beſzédit helyheztesd a' te szívedben.

23. Hogyha (*h*) meg-téréndesz a' Mindenhatóhoz; meg-építtetel: *és* ha az álnokságot a' te hajlékidtól távól üzénded. (*h*) *v* 5.6.

24. És ád *tenéked* tiszta aranyat, mint a' port, és Ofir tartományból-való vízben termett *tiszta aranyat*, mint a' követ.

25. És a' te tiszta aranyad, ezüstöd és erősséged, lészen a' Mindenható *Isten*.

26. Mert akkor a' Mindenhatóban te magadat gyönyörködteted, és a' te ortzádat fel-emeled az Istenhez.

27. Térden állva könyörgesz ő-néki, (*i*) és tégedet meg-hallgat, és fogadásidat meg-tellyesíted. (*i*) *r.* 33: 26. '*Sólt.* 50: 14, 15.

28. Mihelyt valami dolgot el-gondolsz; megadattatik tenéked, és a' te útaidon a' (*k*) világosság fénylik. (*k*) '*Sólt* 97: 11. 112. 4.

29 Noha meg-nyomtak *most a' nyomorúságok tégedet*, ki kevélyen szóllasz *Isten ellen*; mindazáltal *akkor tégedet* (*l*) alázatost megtart *az Isten*. (*l*) *Péld.* 29: 23.

30. Sőt a' bűnöst meg-szábádítja *az ártatlanért*, és meg-szabadíttatik a' te tselekedetidnek tisztaságáért.

XXIII. RÉSZ.

Jób meg únván bardtit, kiván Isten előtt ítéltetni.

1 Kinek felele Jób 's monda:

2 Még mostan-is keserűség az én beszédem; mivelhogy az én rajtam-való tsapás fellyül-haladja az én fohászkodásomat.

3. Vajha valaki azt tselekedhetné, hogy az *Istent* tudnám meg-találni; bé-mennék szinte az ő székiig.

4. Szép renddel az én ügyemet elő-mondanám, és az én szájamat bé-tölteném az *én*(*a*) *ártatlanságomnak* mentő erősségeivel (*a*) *r.* 16: 17.

5. Meg-hallanám, mitsoda beszédekkel felelne énnékem, és meg-érteném, mit mondana énnékem.

6. Vallyon az ő erejének nagy vólta szerént perelne-é én vélem? Nem; Sőt inkább ő adna ennékem *erőt*.

7. Ott az igaz ő véle perelhet; én-is azért magamat meg-szabadítanám örökké az én Itélő bírámtól.

8. (Imé Náp-kelet-felé mégyek, és nintsen; ha pedig Nap-enyészet felé, nem vehetem észembe őtet.

9. Avagy mikor Éjszak felé, tselekeszik *valamit;* nem láthatom: el-rejti önnön magát Délre, 's nem láthatom-meg.)

10. Minekutánna pedig az én útamat meglátná, 's meg-próbálna engemet; mint az arany úgy jőnék-ki *ő előle*.

11. Az ő nyomdokát követte az én lábam; az ő útát (*b*) meg-őríztem, hogy *arról* el ne hajólnék. (*b*) 2*Sám.* 22 21, 25. *r* 31: 4. '*s a' t.*

12. Az ő ajakinak parantsolatját *tőlem* el nem taszítottam, és szokásom szerént az ő ajakinak beszédit *szívemben* el-rejtettem.

13. De vallyon ha valakit *oztoroz*, kitsoda tilthatja-meg őtet? valamit az ő lelke (*c*) kíván; *szinte* azt tselekeszi. (*c*) '*Sólt.* 135: 6.

14. Mert az ő én felőlem-való dekrétomát elvégezi: és efféle *büntetés* sok vagyon ő nála.

15. Annakokáért (*d*) rettegek az ő színe előtt, és mikoron tsak gondolkodom-is ő *rólá*; félek tőle. (*d*) *r.* 9: 34. 13: 20, 21.

16. Mert az Erős *Isten* meg-törte *a' nyomorúság által* az én szívemet, és a' Mindenható (*e*) meg-rettentett engemet. (*e*) *r.* 7: 14.

17. Mivelhogy *még* a' nyomorúságok előtt ki nem vágattattam; sem pedig az én ortzám elől a' homályt el nem rejtette.

XXIV. RÉSZ.

Az Isten' gondviselésének a' hitetlenek körül-való titkait beszélli.

1 Vallyon a' Mindenható *Isten* miért nem titkolta vólna el *az ő büntetésének* idejét, hogy a' kik őtet esmérik-is, ne lássák az ő *el-rendeltetett* napját?

2. A' *kik* a' határt (*a*) el-foglalják, 's a' nyájat, mellyet el-prédáltanak, *szabadon* legeltetik. (*a*) 5*Mós.* 19: 14. *Péld.* 22: 24.

3. Az árváknak szamárjokat el-hajtják, és az özvegy aszszonyi-állatnak ökrét zálogban hajtják-el.

4. A' szegényeket az ő útjokról el-üzik, és a' földnek szegényi *ő előttök* egygyütt lappangnak.

5. Imé *mint* a' vad szamarak (*b*) a' puszta'ban, ki-mennek az ő munkájokra, szorgalmatosan keresvén a' prédát? a' mezőség pedig *ád* néki ételt, és az ő fiainak. (*b*) *r.* 39: 9.

6. A' mezőben a' *más* veteményét le-aratják, és a' hitetlennek szőlőjét meg-szedik.

7. A' sze-

7. A' szegényt (*c*) ruhája nélkül kénszerítik hálnia, úgy annyira, hogy a' hidegben nintsen semmi leple. (*c*) 2*Mós.* 22 : 26, 27. *r.* 22 : 6.

8. És a' hegyeknek hírtelen-való áradásától meg-vizesülnek, és a' lepel nélkül szükölködvén a' kő-sziklához ragaszkodnak.

9. A' tsets-szopó (*d*) árvákat meg-fosztják, és zálogban vonszák-el, a' mi ruházat a' szegény emberen vagyon. (*d*) 'Sólt. 94 : 6.

10. A' mezítelent ruha nélkül jártatják, és a' kik a' kévét hordották; éhen *botsátják-el.*

11. Az ő kerítéseken belől olajt-nyomók, és a' sajtót-tekerők szomjúhoznak.

12. A' városból fohászkodnak a' szegények, és a' meg-sebesíttetteknek lelkek (*e*) kiált, hogy az Isten ollyan méltatlanságot ne tégyen *állandóvá.* (*e*) *Jak.* 5 : 4.

13. Ezek *az igaz* világosságnak-is engedetlenek, és annak útait nem akarják esmérni, sem pedig nem akarnak az ő ösvényén ülni.

14. Szintén nappal-is fel-kelvén a' gyilkos, (*f*) meg-öli a' szegényt, és a' szükölködőt; éjjel pedig ollyan, mint a' lopó. (*f*) 'Sólt. 10 : 8, 9.

15. A' paráznának-is (*g*) szeme vigyáz az estvére, mondván: Ne nézzen szem én reám, és az ő ortzáira áll-ortzát tészen. (*g*) *Péld* 7 : 7-10.

16. Azokat a' házakat meg-ássa a' setétségnek idején, mellyeket nappal magoknak el-jegyzettenek, és nem szeretik a' világosságot.

17. Sőt inkább a' reggel ő-nékik ollyan, mint a' halálnak árnyéka: de mikoron *valaki* meg-esméri őket, a' halál' árnyékának rettentési *lésznek rajtok.*

18. *Hamarább* el-múlandó *ezeknek dolgok, hogy sem mint* a' víz' színén-*való buborék*, és a' földön átkozott (*h*) az ő bóldogságok: viszsza *az előbbi boldog állapotra* nem tér, mint a' magas *kő-sziklákról le folyó vizek.* (*h*) 'Sólt. 11 : 6.

19. Miképpen a' szárazság, és a' nyár hamar el-iszsza a' hó-vizet; *így* a' koporsó-is (*i*) *azokat, a' kik* vétkeztenek. (*i*) 'Sólt. 4 : 15.

20. El-felejtkezik ő róla az ő barátja, és minek-utánna a' féreg gyönyörüségesen meg-eszi; többé *róla senki* meg-nem emlékezik, 's akképpen meg-rontatik az álnok *ember*, mint a' fa.

21. Meddő aszszonyi-állatot ád néki *Isten*, a' ki nem szül, kit özvegységében-is meg nem áld.

22. És az ő hatalmas erejével el-szedi az erősseket; ha pedig *valaki* jól állana-is, az ő életéhez nem bízhatik.

23. *Ha* (*k*) egy kevéssé meg-engedi, hogy bátorságban éljen; mindazáltal az ő szemei ezeknek útj-kra vigyáznak. (*k*) *Jer.* 16 : 17.

24. *Ha* egy kevéssé fel-emelkednek; *egy kevés idő múlva* egy-is nintsen *azok közzül*, olly igen le-nyomattatnak, mint egyebek le-hányattatnak, és le-vágattatnak, mint a' búza-fő.

25. Avagy nem így *vagyon-é e' dolog?* 's kitsoda mutathatná-meg, hogy (*l*) én hazudnék? és kitsoda tehetné semmivé ezeket az én beszédimet?

(*l*) *r.* 6. 30. 27 : 4. 34 : 35.

XXV. RÉSZ.

Bildád Jóbot, hi az ő ártatlanságáról sokat szólott vala, meg-feddi.

1 Felele pedig a' Suách *város*béli Bildád, 's monda:

2. Rettenetes uralkodása vagyon néki, és békeségben lakozik a' magaságban.

3. Vagyon-é számok az ő sereginek? és kire nem támad-fel az ő világa?

4. Hogy-hogy lehetne tehát (*a*) igaz a' halandó ember az Erős *Isten*hez képest? avagy hogy-hogy lehet tiszta, a' ki aszszonyi állattól születtetik? (*a*) *r.* 4 : 17-19. *és* 15 : 14-16. *és* 9 : 2.

5. Imé ha a' Hóldra tekínteszis; semmi annak-is világossága: de még a' tsillagok-is nem tiszták az ő szemei előtt.

6. Mennyivel inkább a' halandó ember, a' ki féreg? és az embernek fia, ki ollyan, mint a' féreg?

XXVI. RÉSZ.

Jób meg tzáfolván a' Bildád' beszédit, az Isten' mindenható böltseségét beszélli.

1 Felele néki Jób, és monda:

2. Bezzeg jól segítél illyen *minden* erőtől meg-fosztatott embert! meg-vígasztalál bezzeg illyen erőtlen karú embert!

3. Bezzeg jó tanátsot adál *énnékem* bolondnak, és a' mi a' fő dolog, *én vélem* igen meg-esmértetéd!

4. Vallyon kitsoda előtt beszéllgetél, és kinek lelke jött-ki te belőled?

5. A' halottak, és a' víz alatt a' kik vagynakis, meg-újjíttathatnak *a' te beszéded által.*

6. Ő előtte a' földnek gyomra (*a*) nyilván vagyon; és a' veszedelmes pokolnak nintsen bé-fedezője. (*a*) 'Sólt. 139 : 8, 12. 'Sid. 4 : 13.

7. Ki-terjeszti ő az égnek kerekségét az üregen,

gen, és a' földet *mint* a' semmin, *úgy* függeszte-tette-fel.

8. Meg-köti a' vizeket az ő sürű felhőiben, úgy-annyira, hogy a' felhők meg nem hasadoznak alattok.

9. Az ő királyi székinek színét meg-tartóztatja, és az ő felhőjét reá ki-terjeszti.

10. A' vizeknek színét meg-tzirkalmazta, mind a' világosságnak és sététségnek végéig.

11. *Míglen* az egeknek oszlopi öszve-rontatnak, és az ő haragja miatt meg-mozdúlnak.

12. Az ő hatalmával oszlatta-el (*b*) a' tengert, és az ő böltsességével a' tengernek fel-háborodott habjait le-tsendesíti. (*b*) *Esa.* 51:15.

13. (*c*) Az ő lelkével ékesítette az egeket, és a' nagy hoszszú tzet-halat-is az ő keze formálta. (*c*) *'Sólt.* 33:6.

14. Imé ezek az ő útainak részei! de ímé az, melly kitsiny része az ő tselekedetinek, a' mellyet hallunk! Hát az ő nagy hatalmasságának *tsudálatos* dörgésit ki foghatja-meg?

XXVII. RÉSZ.

Ismét menti Jób az ő ártatlanságát.

1 Továbbá kezdé Jób az ő értelmét elő-hozni, és monda:

2. Él az Erős *Isten*, a' *ki* az én igazságomat el rejtette, és a' Mindenható, *a ki* (*a*) keserűséggel illeté az en lelkemet. (*a*) *r.* 16:9.

3. Hogy míg az én lelkem én bennem (*b*) lészen, és az Istennek lehellése az én orromban.

(*b*) 1 *Mós.* 2:7. *r.* 33:4.

4. Az én ajakim nem szóllnak hamisságot, és az én nyelvem nem szóll álnokságot.

5. Távól légyen én tőlem, hogy titeket igazítsa'ak; *mert én* míglen meg-halok, az én tökélletességemből magamat ki nem tagadom.

6. Az én igazságomat (*c*) e' *nyavalyában-is* meg-tartom, 's el nem hagyom azt: az én lelkem soha tőle el nem veti *azt*. (*c*) *r.* 31:1-32.

7. Mint az istentelen ember, akképpen ellenségem lészen; és a' ki e' *dologban* ellenem támad, *ollyan lészen előttem*, mint az álnok.

8. Mert mitsoda reménysége lehet a' képmutatónak, a' ki telhetetlenségben találtatik akkor, mikor az Isten az ő lelkét ki-vészi?

9. (*d*) Vallyon az ő kiáltását az Erős *Isten* meg-hallgatja-é, mikoron szorongattatik?

(*d*) *r.* 35:12. *Péld.* 28:9. *Esa.* 1:15. *Jer.* 14:12. *Mik.* 4. *Ján.* 9:31.

10. Vallyon a' Mindenhatóban gyönyörködteti-é ő magát? *és* segitségre hívja-é az Istent minden időben.

11. *Imé* tanítlak titeket én, *ki* az Erős *Istennek* tsapása (*e*) alatt *vagyok*; azt-is nem titkolom-el, *minémű szívvel vagyok* a' Mindenható *Isten*hez. (*e*) *r.* 16:7, 8, 9.

12. Imé pedig ti-is mindnyájan látjátok; mi az oka tehát, hogy még-is hívságos beszéddel hívalkodtok?

13. Ez az istentelen embernek jutalma az Erős *Isten*től, és a' kegyetleneknek örökségek, a' *mellyet* a' Mindenhatótól vésznek.

14. Ha az ő fiai meg-sokasúlnak-is; a' (*f*) fegyverre *sokasúlnak-meg*, és az ő magzati nem elégeszenek meg-kenyérrel. (*f*) *Hós.* 9:15, 16.

15. Az ő élő maradéki mindjáráft a' halálban el-temettetnek, és az ő özvegyei ő (*g*) *rajta* nem sirnak. (*g*) *'Sólt.* 78:64.

16. Hogyha úgy takarná-is-bé az ezüstöt, mint a' port, és mint a' sárt, úgy meg sokasítaná-is az ő ruháit.

17. A' mit készített, az igaz ruházza magára, és az ezüsttel az ártatlan osztozik.

18. Hogyha a' Göntzöl-szekeréig fel-épitené-is az ő házat; még-is tsak ollyan lészen, mint a' kunnyó, mellyet a' *szőlő* pásztor tsinál.

19. A' gazdag meg-hal, és (*h*) nem temettetik-el; tekinti *az ember* az ő szemeivel, és ímé nintsen. (*h*) *'Sólt.* 49:17-19.

20. A' rettegéseknek sokasága (*i*) üldözi őtet, mint a' *sebes* vizek; *és* éjtszaka a' forgó-szél lopva el-ragadja őtet: (*i*) *r.* 15: 20, 21.

21. Fel-vészi őtet, és el-viszi a' Nap-keleti szél, melly mint a' szél-vész az ő lakó-helyéből őtet ki-ragadja.

22. Ekképpen *az Isten* reá botsátja a' háborút, és nem kedvez néki, akármint igyekezzék, az ő *súlyos* keze előtt el-futni.

23. Az ő kezeivel ki-hányja őtet, és az ő lakó-helyéből ki-süvöltí őtet.

XXVIII. RÉSZ.

Jób ditséri az Istennek böltseségét e' világnak vezérlésében.

1 Bizonyára az ezüstnek *helye* vagyon, a' honnét ki-vájják, és *vagyon* helye az aranynak, a' honnét ki-aszák.

2. A' vas a' porból ásattatik-ki, és a' kőből értz öntettetik.

3. A' setétségben vetett határnak, és minden tökélletes dolognak *az ember* végére mégyen: a' setétségnek, és a' halál' árnyékának kövét-is *meg-keresi*.

4. *Mikoron* a' víz nagy hamar ki árad *a bá-*

nyák-

nyára, el-hagyván az ő féfzkét; *a' vizek*, mellyeket semmi láb nem tapodott, ki-meríttetnek, és az embernek munkájával ki-mennek *a' bányakból.*

5. *Vagyon* olly gabona-termő föld, jóllehet alatta más vagyon, tudni-illik, tűz.

6. Mellynek köveiből Safir léfzen; a' porából pedig arany.

7. *Vagyon* olly ösvény *a' föld alatt*, mellyet semmi repeső állat nem túd; sem pedig a' varjúnak fzeme nem látta.

8. A' mellyen nem jártanak a' kegyetlen vadak; sem pedig a' fene oroflán azok által nem ment.

9. A' kő-fziklára veti az ő kezét *az ember*, *és* tövökből a' hegyeket ki-rontja.

10. A' kő-fziklákat két-felé hasítván, patakokat botsát azon által: és mindent, a' mi drága, lát az ő fzeme.

11. A' folyó vizeket meg-fogja a' folyástól: végezetre valami el-rejtett dolog, a' világofságra ki-hozza.

12. De az *Iftennek* bőltsefségét hol találhatni-meg? és az *ő* értelmének vallyon hol vagyon helye?

13. Az ember nem tudja meg-betsülni azt, melly nem találtathatik itt e' földön élő emberek között.

14. A' mélység azt mondja: Nintsen én bennem; a' tenger-is azt mondja: Én nálam-is nintsen.

15. A' drága (*a*) arany azért nem adattathatik; sem pedig ennek árrában ezüftöt nem adhatnak. (*a*) *Példa.* 3: 14, 15. *és* 8: 11, 19. *és* 16: 16.

16. Nem betsülhetik az Ofirbéli drága (*b*) aranyra; sem az *ég-fzínű* drága Onix kőre; sem a' Safir kőre. (*b*) *Példa.* 16: 16.

17. *Senki* azt nem betsülheti aranyra, sem gyémántra, sem a' tifzta erefztett aranyból tsináltatott edényen el-nem tserélheti.

18. Ama' Rámót, és a' *drága* gyöngy ingyen se említtefsék; (*c*) mert az *Iften*' bőltsefségének keresménye drágább a' kárbunkulusoknál. (*c*) *Példa.* 8. 15. 8: 11, 19.

19. Nem betsültethetik a' Szeretsen-orfzágban termő Topásiusra, (*d*) sem amaz erefztett finum aranyra. (*d*) *Sólt.* 19: 11. *és* 119: 72. *Példa.* 8: 19.

20. Az annakokáért a' bőltsefség honnét jelennék-ki? és hol *vólna* helye az értelemnek?

21. Holott minden élő-állatnak fzemei előtt el-titkoltatott, 's még az égen repeső állattól-is el-rejtetett.

22. A' vefzedelmes pokol, és a' halál azt mondják: Tsak a' hírét hallottuk a' mi füleinkkel.

23. *Tsak* az Iften önnön maga érti útait, és ő tudja annak (*e*) helyét. (*e*) *Példa.* 8: 1. 13.

24. Mert ő e' földnek határira el-lát, és az (*f*) egéfz ég alatt-*való dolgokat* látja. (*f*) *Sólt.* 33: 13, 14.

25. A' levegő ég*nek* (*g*) *nehézségét* mikor meg-mérte, és a' vizeket mikor mértékkel mérte: (*g*) *Példa.* 8: 29.

26. Mikor az esőnek el-rendeltt határt vetett, és a' menydörgő villámásoknak útat.

27. Immár akkoron jól látta azt, rendelte azt, fzerzette azt, és kereste azt.

28. Az embernek pedig monda: Imé az Úrnak (*h*) félelme a' *te* bőltsefség*ed*; és a' te értelmed a' gonofztól-való el-fzakadás. (*h*) *Sólt.* 111: 10: *Példa.* 1: 7. 8: 13. 9: 10.

XXIX. RÉSZ.

Jób befzélli előbbi bóldog állapotját.

1 Még-is Jób többet kezde fzóllani az ő értelme felől, mondván:

2. Óh vajha valaki azt tselekedhetné én velem, hogy *ollyan lehetnék*, mint az el-múlt hónapokban, napokban, mellyekben az Isten bóldogúl tart vala!

3. Mikoron azt tselekefzi vala, hogy az ő fzövétneke az én fejem felett fénylenék, melynek világofságánál a' (*a*) setétségben járok vala.

4. A' mint valék az én ifjúságomnak napjain, *mikoron* az Istennek társasága *vala* az én hajlékomban. (*a*) *Sólt.* 112: 4.

5. Még mikoron a' Mindenható *Isten* vala én velem, és az én gyermekim (*b*) környülem állnak vala. (*b*) *r.* 1: 2, 4, 19.

6. Mikoron az én útaimat vajjal mosom vala, és a' kő-fzikla-is (*c*) ki-önti vala nékem, *mint* a' patakot, az olajt. (*c*) 5 *Mós.* 32: 13.

7. Mikoron a' kapuban mégyek vala a' városon, és az én fzékemet az útzán téfzem vala le.

8. Látván engem' a' gyermekek el-rejteznek vala; még az igen vén emberek-is fel-kelvén, állnak vala *előttem.*

9. A' Fejedelmek, *mikor fzóllok vala*, megtartóztatják vala befzédeket, és kezeket fzájokra téfzik vala.

10. Az ékesen fzólló Fő-emberek el-rejtik va a

vala magokat: és az ő nyelvek az ínyekhez ragad vala.

11. Mert a' melly fül engemet hall vala; bóldognak mond vala: és a' melly szem lát vala; bizonyságot tészen vala az én *ártatlanságom* felől.

12. Mert *én a' nyomorúság miatt* (*d*) kiáltó szegényt meg-szabadítom vala; az árvát-is, és a' kinek semmi segitője nem vala.

(*d*) *Péld.* 21 : 13. 24 : 11.

13. A' veszedelemben meg-tartatott *ember*nek áldása jő vala reám, és az özvegynek szívét megvígasztalom vala.

14. Az igazságot (*e*) fel-öltözöm vala, és az-is fel-öltöztet vala engemet mintegy palásttal; az én igaz íteletem, *fejemet mint egy* koronával, *ékesiti vala.* (*e*) *Esa.* 59 : 17. 1 *Thes.* 5 : 8.

15. A' vaknak én szemei valék, és a' sántának (*f*) mint-egy lábai. (*f*) *Péld* 31 : 8.

16. A' szükölködőknek attyok valék, és *annak* perit, (*g*) *a' kit* nem esmérek vala, jól meghányom vetem vala. (*g*) *Péld.* 29 : 26.

17. Az álnok embernek záp-fogait meg-rontom vala, és az ő fogai közzül ki-ütöm vala a' prédát.

18. Annakokáért azt gondolom vala: az én fészkemben halok-meg; és mint a' *tengernek* fövenye, *úgy* az én napjaimat (*h*) meg-sokasítom. (*h*) *'Sólt.* 34 : 13-15. 1 *Pét.* 3 : 10.

19. Az én gyökerem (*i*) a' folyó-víz mellet meg-szaporodik, és a' harmat az én ágamon nyúgszik-meg. (*i*) *'Sólt* 1 : 3 112 : 1-3. *Jér.* 17 : 8.

20. Az én ditsőségem, *mint a'* plánta, *úgy lészen* én mellettem: és az én kéz-ívem az én kezemben erős lészen.

21. A' kik én hozzám hallgatnak vala; *én tőlem* várnak vala, és az én tanátsomhoz hallgatnak vala.

22. Az én beszédem után többet nem szóllnak vala; ekképpen az én beszédem reájok származik vala.

23. És mint *a' fűvek* az esőt; úgy várnak vala engem', és az ő szájokat el-tátják vala, mint az alkalmatos időn-való esőre.

24. Mikoron ő vélek tréfálódom vala; nem hiszik vala, és az én ortzámnak világosságát nem vetik vala le.

25. *Ha* mikor én az ő útjokat választom vala *magamnak;* ülök vala elől mint Fő-ember. Továbbá úgy lakom vala, mint (*k*) egy Király az ő serege között, mikoron az ő bánkódó hadát vígasztalja. (*k*) *v.* 9, 22, 23.

XXX. RÉSZ.

Beszélli el vettetett 's nyomorúlt állapotját.

1 Mostan pedig nevetnek (*a*) engem', a' kik idővel kisebbek nálamnál, kiknek attyokat az én juhaimnak komondori közzé sem számláltam vólna. (*a*) *r.* 19 : 17, 19.

2. Még az ő kezeknek ereje-is vallyon mit *használt vólna* nékem? mert ők az ő vénségeket híjába vesztették.

3. A' kik a' szükség, és éhség miatt önnön-magoknak valók *valának;* futnak vala a' száraz setét, el-pusztíttatott, és el-hagyattatott helyre.

4. A' kik keserű füveket tsemetékkel egy-gyetembe szaggatnak vala, és a' gyökerek 's a' fenyő-mag *vala* az ő eledelek.

5. A' népek közzül ki-üzettetnek vala, és őket úgy hurítják vala, mint a' lopót.

6. A' völgyeknek üregségében láknak vala, 's a' földnek, és a' kő-szikláknak hasadékiban.

7. A' bokrok között ordítnak vala, *és* a' tsalántól süttetnek vala.

8. Szarvas vétkekben élő emberek, és gyalázatos emberek valának, nyomorúltak, és bújdosók.

9. Imé mostan ezeknek (*b*) énekek vagyok, és nékik tsúf-beszédek. (*b*) *'Sólt.* 53 : 16. *és* 69. 13.

10. (*c*) Útálnak engemet, meszsze távoznak én tőlem; 's az ő pökéseket az én ortzámtól megnem tartóztatják. (*c*) *r.* 19 : 19.

11. Mert az én *kéz-ívemnek* idegét el-szakasztotta és meg-nyomoríta engemet *az Isten;* és azért én előlem el veték a' zabolát.

12. Jobb-kéz-felől áz ifjak támadnak ellenem, és az én lábamnak botránkozást vetnek; és én reám ugyan útat törtenek, hogy nékem ártsanak.

13. Az én útamat el-rontják, az én nyavalyámat öregbítik, mellyből nékik semmi hasznok nintsen.

14. Mintegy széles úton, akképpen ostromlanak *engemet*, és az *én* nyomorúságomban *én ellenem* egybe kötik magokat.

15. Én reám fordúltanak (*d*) a' rettegések, mellyek, mint a' szél, úgy üldözik az én lelkemet, és az én életem, mint a' felhő el-múlik.

16. Mostan pedig az én lelkem önnön-magában el-fogy, és tartóztatnak engemet az én háborúságomnak napjai. (*d*) *r.* 7 : 14, 15. 13, 21.

17. (*e*) Az éjtszaka ugyan meg-liggatja az én tsontaimat, és az én *testemben-való* inak nem nyughatnak. (*e*) *r.* 7 : 3, 13, 15.

18. A'

18. A' *betegségnek* nagy erejének miatta, el-változtatja az én ruházatom magát; és mint a' ruhámnak ſzoros galléra, úgy ſzorít-meg engemet.

19. A' *fájdalom* a' sárba vete engemet, úgy-annyira, hogy magamat hasonlíthatnám (*f*) a' porhoz és hamuhoz. (*f*) *r.* 7: 5.

20. Kiáltok *Uram!* te hozzád; de nem hallgatſz-meg engemet: *te előtted* meg-állok; de *nem* fordítod te magadat én hozzám.

21. Kegyetlenné (*g*) téſzed magadat én ellenem, és a' te kezednek ereje ſzerént halálos gyúlölséget viselſz ellenem. (*g*) *r.* 16: 9.

22. A' ſzélre fel-emelſz (*h*) engemet, *és arra* helyheztetſz engemet; és azt tselekeſzed, hogy az én életem el-múljék.

(*h*) *'Sólt.* 102: 11.

23. Mert véſzem eſzembe, hogy a' halál, és a' minden (*i*) élő *ember*nek rendéltetett ház *a' koporsó*, el-hív engemet.

(*i*) *'Sid.* 9: 27. 1 *Mós* 3: 19.

24. Bizonyára *az Iſten* a' sírbe nem botsátja az ő kezét; ha az ő nyomorgatásának idején kiáltanának-is.

25. Avagy nem ſirok vala-é azon, a' kinek nyomorúlt idei valának? a' ſzükölködő miatt az én lelkem *nem* vólt-é ſzomorú?

26. Hogy én reám, ki jót várok vala, gonoſz következék, és ki (*k*) világoſságot reménylek vala, homályoſság ſzálla reám. (*k*) *Eſter.* 8: 16.

27. Az én béleim ugyan meg-forrának, úgy-annyira, hogy nem nyughatnak: előmet vévék a' háborúságnak napjai.

28. (*l*) Feketén jártam; *de* nem a' Nap' *hévsége* miatt, fel-kelvén a' Gyülekezetben kiáltok.

(*l*) *v.* 30. *'Sólt.* 119: 83. *Sir.* 4: 8.

29. A' sárkányoknak attyokfiává lévék, és a' ſtrutz madár' fiainak társokká.

30. Az én rajtam-való bőröm (*m*) meg-feketíttetett, és az én tsontaim el-égének a' nagy ſzáraztó *keserűség* miatt. (*m*) *Sir.* 4: 8.

31. Továbbá az én hegedüm ſirásra változék és az én orgonám a' jajgatóknak ſzavára.

XXXI. RÉSZ.

Jób bizonyságot téſzen az ő ártatlan életéről.

1 Az én ſzemeimmel ugyan ſzövetséget tettem vala, és miért ügyekeztem vólna valamelly ſzűznek *meg-ſzeplősítésére?*

2. Mert mitsoda jutalmam lett vólna nékem onnét fellyúl az Iſtentől? avagy mitsoda örökségem a' magaſságból, a' Mindenható *Istentől?*

3. Avagy a' hamisnak, és kik az álnokságnak ſzolgálnak, *kéſzített-é* iſzonyu (*a*) veſzedelmet? (*a*) *Esa.* 66. 24. *Mát.* 25: 41.

4. Avagy nem látja-é ő az én útaimat? és minden (*b*) lépéſimet nem ſzámlálja-é-meg?

5. Ha én tsalárdsággal jártam, avagy az én lábam álnokságra ſietett: (*b*) *Péld.* 5: 21.

6. Az ő igazságának ſerpenyőjével (*c*) mérjen-meg engem', és menjen végére az Iſten az én tökélleteſségemnek. (*c*) *r.* 23: 10.

7. Ha az én lépésem el-hajlott az útról, és ha az én lelkem követte az én ſzemeimet, avagy ha az én kezeimhez valami *másé* ragadott.

8. Bátor a' mit vetek, más egye-meg, és az én maradékim gyökereſtől ki-ſzaggattaſſanak.

9. Ha az én lelkem a' *más* feleségének *ſzerelmére* (*d*) hajlott, avagy ha az én felebarátomnak ajtaján leselkedtem; (*d*) *Péld.* 7: 8, 9, 25.

10. Az én feleségem másnak örüljön, és ő rajta az idegenek magokat meg-hajtsák.

11. Mert az iſzonyú nagy vétek, és olly álnokság, mellyet a' Bíráknak-is meg kell (*e*) büntetniek. (*e*) 3 *Mós.* 20: 10.

12. Mert (*f*) az *Istennek* tüzes *haragja ezért* fogytig meg-emésztett vólna, és minden jövedelmemet el-vette vólna. (*f*) *Péld.* 6: 26-29.

13. Ha az én ſzolgámnak, és ſzolgálómnak *igaz* (*g*) ügyét, kik én velem pereltenek, megvetettem. (*g*) *Péld.* 22: 22, 23.

14. (Mert én mit tselekedhettem (*h*) vólna; ha az Erős *Iſten* fel-költ vólna *az ítéletre?* és mikoron meg-látogatott vólna; mit feleltem vólna néki? (*h*) *'Sid.* 12: 29. *'Sólt.* 44: 22.

15 Nemde-nem ugyan az (*i*) teremtette-é őtet-is, a' ki engem' *anyám'* méhében teremtett? és nem ugyan-az formált-é minket a' mi *anyánk'* méhében? (*i*) *r.* 34: 19. *Péld* 22: 2.

16. Ha én magamat a' ſzegényeknek kívánságoktól (*k*) meg-tartóztattam, avagy az özvegynek ſzemét fáraſztottam. (*k*) *Jak.* 1: 27.

17, Ha az én étkemnek falatját én magam ettem-meg, és *hogy-ha* abból árva nem ett.

18. Mert gyermekségemtől fogva, nálam mintegy attyánál nevekedett *az árva*, és az én anyám' méhétől fogva neveltem azt.

19. Ha én *tsak* néztem a' ruhátlan veſzendő ſzegényt, és a' ſzükölködőnek nem *adtam* (*l*) ruhát. (*l*) *Mát.* 25: 44, 45. *Esa.* 58 7.

20. Ha az ő *bé-fedezett* ágyékai engemet nem áldottanak; mivelhogy az én juhaimnak gyapjával melegedett-meg.

21. Ha az árva ellen kezemet fel-húz-

tam, noha a' városban látnám az én segítségemet.

22. Az én vállam a' lapotzkájáról le-esék, és az én karom az ő forgó-tsontjáról le-szakadjon.

23. Mert az Erős *Istentől*-való veszedelemtől (*m*) féltem, kinek nagysága előtt el-nem mehettem vólna. (*m*) *Péld.* 22 : 23. *'Sólt.* 17 : 4.

24. Ha én az én reménységemet aranyban helyheztettem, avagy ha az ereztett aranynak mondottam: Én bizodalmam vagy!

25. Ha én ezen örültem, hogy az én gazdagságom sok vólna, és hogy az én kezem nagysok *marhát* talált vólna.

26. Hogy-ha láttam a' Napot, mikoron fénylenék, *és* (*n*) *imádtam*, avagy a' Hóldat, *avagy* az égnek kerekségét. (*n*) 2 *Kir.* 21 : 5.

27. Ha az én lelkem titkon el-hitetett engem' és az én szájammal meg-tsókoltam, avagy az én kezem *tselekedte*.

28. *Mert* ez-is *a' bálványozás* a' Bíráktól méltán büntettetik-meg; mert így meg-tagadtam vólna a' magasságban-való Erős *Istent*.

29. Ha örvendeztem az engem' gyülölőnek nyomorúságán, és örültem, mikoron őtet veszedelem találta elől.

30. (Mert én nem engedtem, hogy vétkeznék az én szájam *ebben*, hogy én átkot (*o*) kértem vólna az ő lelkére.) (*o*) *Máté.* 5 : 44.

31. Ha mondották az én szolgáim: óh vajha adna valaki a' *vendégnek-való* húsból; *mert* mi eleget sem ehetünk.

32. Mert a' jövevényt ott-kinn nem hagyom vala hálni, *és* az én ajtómat az (*p*) úton-járónak meg-nyitom vala.

(*p*) *Máté.* 25 : 35. 38 : 40.

33. Ha az én vétkeimet a' *kép-mutató* emberek' módjára (*q*) el-fedeztem, és én magamhozvaló szerelmemben el-rejtettem az én álnokságomat. (*q*) *'Sólt.* 32 : 3, 5. *Péld.* 28 : 13.

34. *Mert* jóllehet én erőszakot mivelhettem vólna nagy sokakon; mindazáltal az én házamnépének meg-útálása ijesztt vala engemet, úgyannyira, hogy hallgatnék, és a' kapun *erőszakot mivelni* ki nem mégyek vala.

35. Kitsoda adhatna énnékem olly' embert, ki az én ügyemet meg-hallgatná? Imé ez az én beszédemnek summája és az én kívánságom: hogy *avagy* a' Mindenható *Isten* feleljen-meg énnékem, avagy az én peresem az én ellenem-való vádolást írva adja elő.

36. *El-vesszek*, hogyha azt *az írást* az én vállamon nem hordoznám, és korona gyanánt fejembe nem tenném.

37. Az én lépésimnek számát ő-néki megmondanám; és mintegy Fejedelem, *olly bizvást* mennék hozzája

38. Ha én ellenem a' föld (*r*) fel-kiáltánd, és egygyenlőképpen az ő barázdái sírándnak.

39. Ha annak gyümőltsét pénz nélkül ettem, avagy a' föld' szántóinak lelkeket el-keserítettem.

(*r*) *Hab.* 2 : 11. *Ják.* 5 : 4.

40. A' búza' helyében teremjen tövis, és az árpa' helyében konkoly. Itt vagyon vége a' Jób' beszédinek.

XXXII. RÉSZ.

Mi okokkal indúlt Elihu Jób ellen szóllani.

1 Minekutánna pedig e' három emberek megszüntenek vólna a' Jóbnak-való felelettől; mivelhogy Jób igaznak (*a*) *láttatnék* az ő szemei előtt. (*a*) *r.* 31 : 1, 19.

2. Fel-gerjede haragja Elihunak, a' Barakéel' fiának, ki a' Búztól-való vala, a' Rámnak nemzetségéből, Jób ellen az ő haragja ugyan fellobbana; hogy önnön magát az Istennél igazabbnak mondaná:

3. De még a' Jób' három barátira-is az ő haragja fel-gerjede azért; mert semmit nem tudnak vala felelni, még-is Jóbot (*b*) kárhoztatják vala. (*b*) *r.* 13 : 4 15 : 4, 10.

4. Elihu pedig meg-várta vala Jóbot az ő beszédében; mivelhogy *Jób, és az ő baráti* vénebbek valának nálánál:

5. De minekutánna látta vólna Elihu, hogy semmi feleletre-való tudomány nem vólna e' három ember' szájában; meg-haraguvék.

6. Annakokáért felele a' Búztól-való Elihu, Barakéelnek fia, 's monda: Leg-kisebb vagyok idővel, ti pedig élemetes emberek vagytok; annakokáért én általlám, és félék meg-mondani néktek az én értelmemet.

7. *Azt* mondom vala *magamban*: Idős emberek szóllnak most, és a' (*c*) vének ki-jelentik a' bőltseséget. (*c*) *r.* 12 : 12, 13, 20.

8. Bizonyára a' halandó emberben ama' Lélek, és a' Mindenható *Isten*nek ihlése (*d*) tészi a' bőltseséget. (*d*) *r.* 38 : 36. *Péld.* 2 : 6. *Dán.* 1 : 17. *és* 3 : 21.

9. Nem az *emberek*' nagygyai bőltselkednek, és nem a' vének értik az ítéletet.

10. Annakokáért azt mondom: Hallgass-meg engemet, hadd mutassam-meg az én értelmemet.

11. Imé én meg-vártam a' ti beszédeiteket, és

és fülemet hajtván, *figyelmeteſsen meg-hallgatám* a' ti értelmeteket, mind addig, míg beſzellgetnétek.

12. Továbbá ti reátok *hallgatván* eſzembe vőm, hogy ímé ſenki nints közöttetek, a' ki Jóbot (*e*) meg-dorgálhatná, avagy az ő beſzédére meg-felelhetne. (*e*) *r.* 15: 9, 20.

13. Hogy azt ne mondhaſsátok: Találtunk bőltseſséget; de tsak az Erős *Iſten* térítheti-meg őtet, nem ember.

14. Minthogy nem én ellenem rendelte az ő beſzédit; *én*-is nem a' ti beſzédetek ſzerént felelek néki.

15. El-réműlének, és többé nem felelének, és hallgatának.

16. Mert *ők* mikoron ſzóllanának; én megvárám: *de* mivelhogy meg-ſzűnének, 's többé nem akarának felelni;

17. Felelek én-is az *én* réſzemről: én-is az *én* értelmemet meg-mutatom.

18. Mert beſzéddekkel rakva vagyok, és az *én* ſzívemben-való *fel-gerjedt* lelkem ſzorongat engemet *a' ſzóllásra.*

19. Imé az *én* ſzívem meg-ſzakad, mint az új borral tőltött tömlők, mellyeknek ſzájok nintsen nyitva.

20. Ki-mondom azért, hogy *valami* pihenéſem leheſsen énnékem, meg-nyitván az én ajakimat meg-felelek.

21. Ne kelleſsék pedig, *kérlek*, ſzemélyt válogatnom, és az emberek előtt ne kelleſsék hízelkedő beſzédekkel élnem.

22. Mert nem tudok hízelkedő beſzéddel élni: ha tsak kevéſsé *élnék-is* azzal; meg-ölne (*f*) engem' az *én* Teremtőm. (*f*) *r.* 17:4.

XXXIII. RÉSZ.

Elihu menti az Iſten' igazságát.

1 No azért moſt halld-meg az *én* beſzédimet Jób! és minden *én* beſzédimet végyed füleidbe.

2. Imé már meg-nyitom az *én* ſzámat, 's ſzóll az *én* nyelvem az *én* ſzájamban.

3. Az *én* ſzívemnek igazsagát, és az *én* ajakimnak értelmét az *én* beſzédim nyilván ki-jelentik.

4. Az erős *Iſten*nek lelke tsinált engem', és a' Mindenhatónak *reám-való* lehellése adott *én* belém életet. (*a*) 1*Mós* 2:7. *r.* 27:3.

5. *Azért* ha felelhetſz énnékem; *én* előttem kéſzítsd magadat a' feleletre, 's állj ellenem.

6. Imé *én* a' te beſzéded ſzerént az Erős *Iſten'* képében *te veled vetekedem*; (*b*) *én*-is pedig sárból formáltattam. (*b*) *Tsel.* 14.15.

7. Imé az *én* tőlem-való (*c*) félelem nem háborít-meg tégedet, az *én* kezem te rajtad nem léſzen súllyos. (*c*) *r.* 9:34. 13:20, 21.

8. Tsak-hogy azt (*d*) mondád az *én* hallásomra, mikor a' *te* beſzédidnek ſzavát hallottam:

(*d*) *r.* 9:21. 10:7. 16:17. 23:10.

9. Tiſzta vagyok, *minden*-fogyatkozás nélkül meg-tiſztíttattam, és nintsen *ſemmi* álnokság *én* bennem.

10. Imé *mondod azt-is*: minémű alkalmatosságokat találá *Iſten* *én* ellenem: és engem' úgy tart, mintegy ellenségét.

11. Békóba (*e*) veti az *én* lábaimat; őrzi minden *én* ösvényimet. (*e*) *r.* 13:27.

12. Imé tsak e' beſzédekért-is nem vagy igaz, s' azt felelem tenéked, hogy nagyobb az Iſten a' halandó embernél.

13 Miért perelſz ő-véle? azért-é, hogy minden ő dolgairól nem felel-meg?

14. *Imé* az Erős *Iſten* ha egyſzer, vagy kétſzer ſzóll-is; nem érti azt az *ember*.

15. Álom által, éjjeli látás által, mikor nagy álom ſzáll az emberekre, 's mikor az ő ágyasházokban aluſznak;

16. Akkor (*f*) meg-jelenti az embereknek fülökben, és az ő tanítását *azoknak ſzívekben* meg-petsétli. (*f*) 4*Mós.* 12:6. 1*Kir.* 3:5.

17. Hogy az ember el-hagyja az ő tselekedetit, és hogy a' kevélységet az emberből kivégye.

18. És hogy meg-tartsa az embert a' sírtól, és annak életét, hogy azt a' fegyver által ne járja.

19. Annakfelette fájdalommal az ő ágyas-házában *az embert* meg-feddi, és az ő tsontainak (*g*) ſokaságát erős kínnal. (*g*) *'Sólt.* 38:4.

20. Úgy-annyira, hogy az ő élete iſzonyodjék az ételtől, és az ő lelke meg-útálja (*h*) a' kedves étket-is. (*h*) *'Sólt* 107:18.

21. És az ő ſzeme' láttára az embernek teſte el-ſzáradjon, és az ő tsontjai ki-üljenek, mellyek nem láttatnak vala.

22. Végezetre, hogy az ő lelke közel légyen (*i*) a' sírhoz, és az ő élete a' halálos *fájdalmakhoz*. (*i*) *r.* 17:12, 13.

23. Ha akkor ő hozzá jövénd követ, *az Iſten' akaratjának* ezer közzül egy magyarázója, a' ki meg-jelentse az embernek az *Iſten'* igazságát.

24. És *az Iſtent* az ő kegyelme felől meg-

ſzóllítván, ezt mondja *Iſtennek:* Szabaditsd-meg őtet, hogy meg ne haljon, találtam engeſztelést *néki.*

25. Az ő teſte meg-újjúl, inkább hogy-nem mint gyermekségében vólt, és ugyan meg-tér az ő ifjúságának idejére.

26. És mikor térden állva imádándja az Iſtent, jó kedvvel hozzá (*k*) fogadja, hogy az ő ſzínét nézheſse nagy örömmel, és az embernek az ő igazságát meg-adja. (*k*) *Esa.* 58: 8, 9.

27. Az embereket nézvén ezt mondja: Vétkeztem vala, és az igazat el-fordítottam vala, melly *dolog* énnékem nem haſznált vala.

28. Meg váltá az én lelkemet, hogy meg ne halnék, *és* hogy az én életem a' világoſságot nézheſse.

29. Imé mind ezeket az Erős *Iſten* ſokſzor tselekeſzi az emberrel.

30. Meg-mentvén annak lelkét a' ſírtól, hogy világoſíttaſsék az életnek világoſságával.

31 Vedd eſzedbe Jób, és hallgaſs-meg engem'; hallgaſs, hadd ſzólljak én!

32. Hogyha feleletre való beſzédid jelen vagynak, ſzóllj; mert felette igen kívánnálak téged' meg-igazítani.

33. Ha pedig nintsen beſzéded; te hallgaſs engem': hallgaſs, és meg-tanítlak téged' a' bőltseségre.

XXXIV. RÉSZ.

Elihu Jóbnak beſzédét meg-vetvén, ſzóll az Iſten' igazságáról.

1 Szóllván ismét Elihu, monda:

2. Halljátok-meg bőltsek! az én beſzédimet, és ti tudós emberek hajtsátok hozzám füleiteket!

3. Mert a' fül (*a*) próbálja-meg a' beſzédeket, mint az *embernek* íny kóſtolja-meg az ételt. (*a*) *r.* 12: 11.

4. Válaſzſzunk mi-magunknak vetekedésre-való dolgot, és értsük-meg mi közöttünk mitsoda légyen leg-jobb.

5. Mert Jób azt mondja: Igaz (*b*) vagyok, és az Iſten az én ügyemet el-halaſztotta

6. Az én ügyem felől hazudnék-é? halálos az én *belém lőtt* nyil ok nélkül; (*b*) *r.* 27: 5-7.

7. *De* kitsoda lehetne ollyan, mint Jób, ki egyébnek tsúfolását ugyan inná, mint a' vizet?

8. És ki járna (*c*) az álnokság' tselekedőinek társaságokban? és ki járna az iſtentelen emberekkel? (*c*) *r.* 22: 5-9. 23: 12.

9. Mintha azt mondotta vólna *Jób:* Nem haſznál az embernek, ha Iſtennel akar *járni.*

10. Ezokáért ti tudós emberek hallgaſsatok engemet! Távól légyen az Erős *Iſten*től (*d*) a' gonoſzſág, és a' Mindenhatótól az álnokság.

(*d*) *r.* 8: 3, 8. *'Sólt.* 9: 16. *Róm* 9: 14.

11. Mert az ő tselekedeti ſzerént (*e*) fizet az embernek: és ki-ki mind az ő úta ſzerént találja, a' *mit keres.* (*e*) *'Sólt.* 62: 13. *Jer.* 32: 19. *Péld.* 24: 12. *Mat.* 16: 27 *Ef.* 6: 8 *Jel.* 22: 12.

12. Bizonyára az Erős *Iſten* gonoſzúl nem (*f*) tselekeſzik, és a' Mindenható az ítéletet el nem fordítja. (*f*) *Hab.* 1: 12.

13. Vallyon ki adta az ő kezébe a' földet? és kitsoda rendelte az egéſz földet?

14. Ha ſzívét vetné az emberre, és ennek lelkét (*g*) 's lehellését magához venné;

(*g*) *'Sólt.* 104: 29.

15. Minden teſt egyaránt meg-halna, és az ember (*h*) porrá lenne. (*h*) *Préd* 12: 7.

16. Ha azért vagyon *Jób!* valami értelmed; hallgasd-meg ezt, és a' te füleidet hajtsad az én beſzédimnek ſzavára.

17. Vallyon a' ki az igaz ítéletet gyűlöli; annak *ſebeit* bé köti-é *azIſten*? sőt inkább az igen igazat hamiſsá teheted-é?

18. A' ki a' Királynak azt mondja: óh álnok! és a' Fejedelmeknek: óh gonoſz-tévők!

19. A' ki a' Fejedelmeknek (*i*) ſzemélyeket nem válogatja, és *kinek előtte* nem esmértetik-meg a' nemes a' ſzegénytől; mert mindnyájan az ő kezeinek munkái. (*i*) 5 *Mós.* 10: 17. *r.* 37: 24.

20. Egy ſzem-pillantásban *a' hitetlenek* meghalnak; és éjſélkor meg háborodik a' nép, és elmúlik: és az erős kéz nélkül el-törettetik.

21. Mert mindennek útaira *vigyáznak* az ő (*k*) ſzemei, és minden ő lépéſit jól látja.

(*k*) *Péld.* 5 21. 31: 4.

22. Nints olly ſetétség, és nintsen olly hálálnak árnyéka, a' hol (*l*) el-rejtheſsék magokat az álnokságnak tselekedői.

(*l*) *Amós* 9: 2 4.

23. Mert nem kárhoztatja *Iſten* az embert abban, a' mit nem (*m*) tselekedett, hogy Iſtennel perbe állhatna. (*m*) 1 *Mós.* 18: 25.

24. Meg-rontja a' hatalmasokat; és egyebeket állat azoknak helyekbe.

25. Ekképpen meg-tudván az ő tselekedeteket, mindjárt meg rontatnak, mihelyt a' ſetétséget el-vette.

26. Meg-

26. Meg-tapodja (*n*) őket, úgymint istenteleneket, mindeneknek láttára, (*n*) *Sólt.* 28: 5

27. Mivelhogy ő tőle el-távoztanak, és semmi útait néki nem követték.

28. Azokra hozván á' szegény nyomorúltnak (*o*) kiáltását, mikoron a' szegényeknek kiáltásokat meg-hallgatja. (*o*) *Ják.* 5: 3, 4.

29. Mert mikor az Isten nyúgodalmasokká tészi *a' szegényeket*; kitsoda, a' ki (*p*) meg-háborítja? és mikoron az ő ortzáját el-rejti vagy *egy* nemzetségtől, vagy *egy* embertől egyaránt; kitsoda mér ellene támadni? (*p*) *Róm.* 8: 31.

30. Hogy a' kép-mutató ember ne uralkodjék, és hogy a' nép *között az istenteleneknek* tőrei ne légyenek.

31. Azért az Erős *Isten*nek, ki azt mondja: Meg-engedtem *néked*, el nem rontlak; *ezt kell mondania.*

32. Annakfelette a' mit tudok, te *Uram*! taníts engem': ha gonoszságot tselekedtem; nem mégyek tovább benne.

33. Avagy nem tőled vagyon-é *a' vétek, a' mellyért* fizeti ezeket *néked*? mert *az Úrnak igaz ítéletit* (*q*) meg-útáltad, és te választottad *ezt a' te magad' igazságát*'s nem én: ha pedig tudsz valamit; felelj meg *énnékem.* (*q*) *r.* 22: 5, 9.

34: A' bölts emberek, tudom, hogy velem megegygyeznek; és a' bölts ember, a' ki engem' hallgat, *énnekem enged ebben.*

35. Jób nem igazán szóll, és az ő beszédit esztelenül *szóllja.*

36. Én Atyám! próbáltassék Jób mind-addig, míg meg-győzettetik, ez illyen *hamis* feleletekért, mellyek az álnok emberekben szoktanak lenni.

37. Mert az ő vétkéhez istentelenséget rakna, és minket meg-tsúfolna, és az Isten ellen-való káromlását meg-többítené.

XXXV. RÉSZ.

Még-is beszéll az Isten' igazságáról.

1 Többet felele Elihu, és monda:

2 Vallyon azt gondolod vala-é, hogy igaz vólna, a' mit *ez előtt* mondasz vala? Az én igazságom (*a*) nagyobb, hogy sem mint az Erős *Isten-é*! (*a*) *r.* 4: 17. 9: 2. 25: 4.

3. Mert *te Jób* azt (*b*) mondod: Mit használ nékem, és mi hasznot vészek abból, *ha* az én bűnöm *meg-botsáttatik?* (*b*) *r.* 9: 29-31. 34: 9.

4. Én beszéddel meg-felelek néked, és a' kik veled egygyet értenek.

5. Tekints az égre, és lásd-meg, és nézd-meg a' felsőbb felhőket, melly igen magasak te feletted.

6. Ha te vétkezel; mit szerzesz ő ellene? vagy ha a' te bűneidet meg-sokasítod; mit ártasz néki?

7. Ha *pedig* igaz vagy; mit (*c*) adsz őnéki? avagy mit vészen a' te kezedből? (*c*) *Sólt.* 16: 2. 50: 9.

8. A' te gonoszságod az illyetén embernek *árt*, mint te vagy: és a' te igazságod az ember' fiának *haszná*l,

9. Az ő nagy hatalmasságokban *bízók* azt tselekeszik, hogy a' nyomorúltak kiáltsanak: *és* kiáltnak *az Istenhez* a' hatalmasoknak karjok miatt.

10. *De* ha *a' nyomorút* nem mondja: Hol vagyon az Isten, a' ki engem' teremtett? a' ki éjtszaka-is az ő dítséretire fel-indít?

11. Ki minket inkább tanít, mint a' földi oktalan állatokat, és az égi madaraknál bőltsebbekké tészen minket.

12. Akkoron, a' *kik* a' gonoszoknak kevélységek miatt (*d*) kiáltnak, nem hallgatja meg *Isten azokat.* (*d*) *r.* 27: 8, 9. *Péld.* 1: 28. *Jer.* 11: 11.

13. Mert a' hívságos *kiáltást* az Erős *Isten* meg nem hallgatja, és a' Mindenható *tsak* reá sem tekint.

14. Sokkal inkább nem *hallgat-meg*, ha azt mondod: *Isten* nem viselsz én reám gondot! Az ítélet azért légyen ő előtte, és reménységed' vessed ő benne.

15; Mostan pedig mivelhogy *azt* nem *miveled*, azért látogat-meg téged' haragjában; mert az ő kegyelmességét-is nem igen tudja *Jób.*

16. Hanem hívságra tátja fel a' száját: *és* tudomány nélkül-való szókat szaporít.

XXVI. RÉSZ.

Szóll még-is Elihu az Isten' igazságáról és mindenható váltáról.

1 Végezetre elő-menvén *beszédében*, Elihu monda:

2. Várj-meg még egy kevéssé, meg-mutatom néked *az igazat*; mert még vagynak az Istennek mentésére-való beszédim.

3. Elő-vészem az én értelmemet messzünnen; és az én Teremtőmnek (*a*) igazságot tulajdonítok. (*a*) *Róm.* 3: 5, 6.

4. Mert bizonyára az én beszédim nem lésznek (*b*) hamis sak: *és* az én értelmemben te előtted tökélletes *lészek*, (*b*) *r.* 32: 21, 21.

5. Imé noha az Erős *Isten* (*c*) hatalmas: mindazáltal nem útál-meg; mert ő hatalmas, és a' mi lelkünknek-is ő ereje. (*c*) *r.* 12: 13, 16.

6. Nem

6. Nem tartja-meg az istentelennek életét; de a' szegényeknek igaz törvényt teszen.

7. Nem vészi-el (*d*) szemeit az igaz emberről; sőt inkább azokat a' királyi székben a' Királyokkal helyhezteti mind örökké, hogy fel-magasztaltassanak. (*d*) *'Sólt.* 33: 18 *és* 113: 7, 8.

8. Hogyha *pedig* néha *mint egy* békóban megköttetnek, és fogva tartatnak a' nyomorúságnak köteleiben.

9. Minekutánna az ő tselekedeteket nékik meg-jelenti; és hogy az ő vétkeik igen el-hatalmaztak vólt.

10. És ő-nékik ugyan fülökbe súgja efféle ostorozással, meg-jelentvén, hogy meg-térjenek az ő bűnökből.

11. Ha *az Istennek* engednek, és tiszteléndik *ötet*; az ő napjaikat békességben végezik-el, és az ő esztendeiket gyönyörűséges dolgokban.

12. Ha pedig nem engedéndnek; fegyverrel által verettetnek, és a' tudatlanságban múlnak-ki.

13. A' kik pedig szívekben kép-mutatók, és haragusznak, 's nem kiáltnak, mikoron megkötözi őket.

14. Az ő *gonosz* ifjúságokban (*e*) halnak-meg, és az ő életek *meg-szűnik* a' parázsákkal egygyütt

15. Meg-szabadítja a' nyomorúltat az ő nyomorúságából, és a' háborúságban azoknak fülöket meg-nyitja (*e*) *r.* 15: 32 *'Sólt.* 55: 24.

16. Igy ekképen tégedet-is a' nyomorúságnak *szoros* torkából ki-szabadítana a' szélességre, holott semmi nyomorúság nem vólna, és asztalodnak étke kövérséggel (*f*) rakva lenne.

17. De te istentelen ember' módjára tészsz ítéletet; mindazáltal az *Istennek* ítéleti és igazsága meg marad. (*f*) *r.* 29: 6. *'Sólt.* 25: 5.

18. Minthogy buzgó haragja vagyon reád; *meg-láss, hogy* téged' meg-ostorozván, magától el-ne vessen; mert a' váltságnak nagy (*g*) árrais téged' meg-nem szabadít, (*g*) *'Sólt.* 49: 9.

19. Avagy *az Isten* betsüli-é a' te gazdagságodat? nem betsüli az ereszttett aranyat, és *semmit* sem betsül, a' mi *téged'* óltalmazhatna.

20. Ne kívánjad azt az éjtszakát, (*h*) mellyen a' népek az ő helyekre mennek. (*h*) *r.* 7: 15.

21. De meg-óltalmazd magadat, hogy az álnokságra ne tekints, hogy a' nyomorúság helyett azt választanád.

22. Imé az Erős *Isten* fel-magasztal az ő hatalmával: *és* kitsoda az, a' ki úgy (*i*) tanítson, mint ő? (*i*) *'Sólt.* 25: 9.

23. Kitsoda tanította ötet az ő útaira? avagy ki mondhatja *néki*: Álnokságot (*k*) tselekeszel? (*k*) *Rom.* 9: 14. *r.* 8: 3.

24. Meg-emlékezzél *azért*, hogy te az Úrnak tselekedetit magasztaljad, mellyet az emberek jól látnak.

25. *Mellyet* mindnyájan az emberek néznek, és az ember távólról-is meg-lát.

26. Imé az Erős *Isten* olly nagyságos, hogy ötet nem esmérhetjük-meg, és az ő esztendeinek (*l*) számának nem mehet senki végére. (*l*) *'Sólt.* 90: 2. *és* 102: 25--28. *Sirai.* 5: 19 *Dán.* 6: 27

27. Mert a' tsep vizeket az égben meg-tartóztatja, mellyek esőt öntöznek vala az embernek veszedelmére.

28. Mikoron a' felsőbb felhők *a' víz-özönkor* folynának, és tsepegnének sok emberekre.

29. Annakfelette *az ember* meg-tudhatja-é a' sürü felhőknek külömbségét, és az (*m*) ő sátorában azoknak zúgásokat? (*m*) *'Sólt.* 18: 12.

30. Imé az emkereknek világos tiszta időt ád, és ismét a' földet bé-fedi *esővel.*

31. És ezekkel bünteti-meg á' népeket, *és ezekből* ád elégséges eledelt.

32 Az ő kezeivel a' világosságot *néha* bé-fogja, és *néha* meg-tartja *az ő kezét*, a' könyörgő (*n*) *emberért.* (*n*) *Jak.* 5: 17, 18.

33. *Ezzel* meg-mutatja mind ő hozzá, mind az (*o*) oktalan állatokhoz, és a' *földnek* gyümöltséhez-való jó akaratját. (*o*) *'Sólt.* 104: 14, 28.

34. *Istennek* illyen dolgai miatt-is retteg az én szívem, és hélyéről *mintha* ugyan ki-mozdúlna.

XXXVII. RÉSZ.

Elihu még-is bizonyítja az Istennek hatalmát, böltseségét, irgalmasságát.

1 Halljátok-meg-figyelmetesen az ő rettegéssel dörgő szavát, és az ő szájából származó szóllást.

2. Melly minden egek (*a*) alatt hallattatik, és az ő villámását e' földnek *minden* részeire *ki-terjeszti.* (*a*) *'Sólt.* 29: 3. 97: 4.

3. A' *villámás* után ordít a' menydörgés, és dörög az ő nagyságos szavával, és mikoron az ő *menydörgő* szava hallatik; nem (*b*) halasztja tovább az *esőket.* (*b*) *Jer.* 10: 13.

4. Az Erős *Isten* mikor az ő szavával dörög; tsudálatosképpen *tselekeszik*, és olly nagy dolgokat tselekeszik; hogy meg nem érthetjük.

5. Mikor (*c*) a' hónak azt parantsólja: Légy, *úgy-mond*, a' földön; avagy a' zápornak, *vagy* esőnek;

nek; azonnal az ő hatalmának zápor esői jelen vagynak, (*c*) '*Sólt.* 148: 8.

6. Minden embernek kezét bé-petsétli, hogy *házánál* láfson munkásihoz.

7. Akkoron a' *mérges* oktalan állat-is bé-mégyen az ő lakó-helyére, és lakik az ő barlangjában.

8. Az ő helyéből le-fzáll a' forgó-fzél, és az éjtfzaki fzélből a' hidegség.

9. Az erős *Isten* az ő fúvallásával tsinál (*d*) jeget, *és* a' vizeknek fzéleſségét bé-fzórítja.

(*d*) '*Sólt.* 147: 17, 18. *r.* 38: 29, 30.

10. A' *földnek* meg-öntözésének okáért-is a' sürü felhőt fáraſztja: *viſzont* el-oſzlatja az ő villámásának felhőjét.

11. Végezetre efféle *égi* változásokat az ő bölts tanátsából viſzontagsággal tselekeſzik, hogy azt, a' mit ő parantsol, e' föld'kerekségének fzínén tselekedjék.

12. Avagy (*e*) oſtorúl, avagy a' föld*nek haſznáért*, avagy hogy *az emberekkel* jól tégyen, azt tselekeſzi, hogy ezek közzül mindenik jelen légyen. (*e*) *r.* 36: 27, 28.

13. Ezt Jób! vedd fületdbe, állj-meg, és gondold-meg az Erős *Istennek* tsudálatos tselekedetit.

14. Meg-tudhatod-é, mikor az Iſten azokat elrendeli, hogy fénylék az ő felhőjének világa?

15. Avagy tudod-é a' sürü felhők mi-módon függenek? avagy *érted-é* ama' tökélletes bölts *Isten*nek tsudálatos dolgait?

16. Mivel melegülnek-meg dél fzínben a' te ruháid, mikoron e' földön tsendeſség vagyon?

17. *Vallyon* ő-véle egygyütt terjeſztetted-é-ki az egeket, mellyek erőſsek, *és ollyak*, mint az öntött tükör?

18. Mond-meg nékünk, mit mondhatnánk néki; mert mi a' *mi* setétség*ünk* miatt nem fzóllhatunk véle.

19. Vallyon meg-mondják-é néki, ha fzóllándok? avagy perelhetne-é valaki *ő-véle?* kétség nélkül meg-eméſztetnék.

20 Noha pedig nem nézhetnek a' Napra, mikor fénylik az egeken, mellyeket az által-menő fzél meg-tiſztított.

21. Ha arany *fzínű világoſság* fel-támad az éjtfzaki fzél miatt; az Iſtenben pedig a' ditsőſség *sokkal inkább* betsületesb.

22. A' Mindenható, kit (*f*) meg-nem foghatunk, nagy az ő hatalmával; de az ő igaz ítéletinek, és igazságának nagysága fzerént nem bünteti *az embert.* (*f*) *Róm.* 1: 19, 20. *r.* 36: 5. '*Sólt.* 99: 4.

23. Azokáért félik őtet az emberek: Nem néz a' bölts eknek fzemélyeket.

XXXVIII. RÉSZ.

Az Iſten ő-maga áll elő, és Jóbot meg-győzi mindenhatóſágáról, bölts eſségéről 's a' t.

1 Végezetre felele az Úr Jóbnak (*a*) a' forgó-fzélből, 's monda: (*a*) *r.* 40: 1.

2. Kitsoda az, a' ki meg-homályoſítja az *Isten'* tanátsát tudatlan beſzédekkel?

3. No moſt mint (*b*) egy *vitéz* férjfiú övedezd-fel a' te derekadat, és *a' mit* tőled kérdek, mond-meg nékem! (*b*) *r.* 31: 37.

4. Hol-vóltál, mikor a' (*c*) földet fundálnám? mond-meg ezt, ha tudſz valami értelmet.

(*c*) *Péld.* 8: 29. '*Sólt* 78: 69.

5. Ki-rendelte-el a' *földnek* mértékeit? *mond-meg*, ha te bölts vagy: avagy kitsoda mérte-meg azt mérő sinórral?

6. Avagy az ő alsó fundamentomi (*d*) mitsodán állanak? avagy ki vetette-fel annak fzegelet-kövét!

7. Mikoron a' fényes tsillagok egygyenlőképpen ditsérnének engem', és az Iſtennek minden fiai örvendeznének? (*d*) *r.* 26: 7. '*Sólt.* 24: 2.

8. Avagy *kitsoda* (*e*) zárta-bé a' tengert ajtókkal; holott ki-folyna, *mint a' gyermek* az *ő annyának* méhéből?! (*e*) 1 *Mós.* 1: 9. *v.* 10, 11.

9. *Hól vóltál*, mikor a' tengert felhővel megruháznám? és a' homályossággal mint-egy pólával bé-fedezném?

10. Mikoron az (*f*) én dekrétomom fzerént őérette *a' földet* meg-fzakaſztám, és ő reája retezt és ajtókat veték, (*f*) *Jer.* 5: 22.

11. Azt mondván *néki:* (*g*) Tsak addig jöjj-ki, 's tovább ne menj, és itt *a' part* ellene áll a' te fel-háborodott habjaidnak. (*g*) '*Sólt.* 104: 9.

12. Avagy a' te *születéſed'* napjától fogva parantsoltál-é a' reggelnek? *avagy* a' hajnalnak hélyét meg-mondhattad-é?

13. Hogy *a' hajnal' fénye* a' földnek réſzeit befogja, mikoron a' gonoſz-tévő emberek a' földről (*h*) el-üzettetnek. (*h*) *Ján.* 3: 20.

14. (Melly *föld* el-változtatja önnön magát, miképpen a' petséttel meg-jegyeztetett sár, és meg-láttatnak *mi tőlünk* annak öltözeti.)

15. És az iſtentelenektől meg-tiltatnék az ő világoſſágok, és a' fel-emelkedet hatalom meg-töretnék

16. Bé-mehettél-é ſzintén a' tengernek mélységéig? avagy el-jártad-é a' mélységnek belső réſzeit?

17. Vallyon meg-nyittattanak-é tenéked a' halálnak kapui; avagy a' halál' árnyékának kapuit láttad-é;

18. Vetted-é eſzédbe a' földnek ſzéleſségét? mond-meg, ha mindeneſtől fogva tudod azt.

19. Minémű úton *mehetni oda*, a' *hol* a' világosság lakozik, és a' ſetétségnek hol *vagyon* helye?
20. Mikoron ezeket mind az ő határokiglan megtudándod, és meg-érténded az ő házának ösvényit:
21. Tudjad, hogy te még akkor ſzülettél; és a' te életed' napjainak ſzáma igen ſok.
22. Bé-mehettél-é a' hónak tár-házába? avagy a' jég-esőnek kintseit láttad-é?
23. Mellyeket én tartok a' nyomorúságnak idejére, az ütközetnek, és hadnak napjára.
24. És tudod-é, mitsoda úton ſzokott ſzéllel oſzlani a' *földnek* párája, *mellyből* e' földön a' ſzélléſzen.
25. Kitsoda oſztott az áradásnak folyó helyet, és a' zúgó zápornak útat?
26. Le-botsátván az ember nélkül-való földre az esőt, és a' puſztára, holott ſenki nints.
27. Hogy meg-elégítse (*i*) a' puſzta, és el-hagyattatott kietlen helyet, és a' gyenge fünek jövését ki-hozza. (*i*) *Sólt.* 107:35.
28. Nemde vagyon-é az esőnek attya? avagy ki ſzülte a' harmatnak tsepjeit?
29. Kinek méhéből jött-ki (*k*) a' jég? avagy az égnek daráját ki ſzülte? (*k*) *r.* 37: 9.
30. Mintegy kő-alá a' vizek el-rejtetnek, mikor a' mélységnek ſzíne bé-fagy.
31. Nemde meg-tartóztathatod é a' Fias-tyúknak gyönyörüségét? avagy a' Kaſza-húgynak (*l*) köteleit meg-óldhadd-é? (*l*) *r.* 9: 10.
32. Elő-hozhatod-é az égen-való tizen-két jegyeket az ő idejek-korán? avagy a' Göntzöl-ſzekerét az ő fiaival forgathatod-é?
33. Avagy az égnek végezett ſzokását tudod-é? avagy *itt* e földön az ő birodalma (*m*) felől rendelhetſz-é valamit? (*m*) *Jer* 31:35, 36.
34 Nemde a' sürü felhőkig fel-emelheted-é a' te ſzódat, hogy a' vizeknek bősége bé-fogjon téged'?
35. Nemde ki-botsáthatod-é te a' villámásokat, hogy el menjenek? avagy mondják-é tenéked: Imé mi *jelen vagyunk!*
36. Kitsoda adta vólna az *ember'* ſzívébe (*n*) a' bőltséſséget? avagy kitsoda adta vólna az elménnek azértelmet? (*n*) *r.* 32: 8, 9. *Préd.* 2: 27.
37. Kitsoda ſzámlálta-meg a' felső felhőket az ő bőltseſségével? avagy az égnek tömlőit kitsoda ürítheti-meg?
38. Hogy a' port esővel meg-öntözze; hogy a' *földnek* hantjai öſzve-ragadjanak.

XXXIX. RÉSZ.

Úgyan azont miveli Iſten e' Réſzben-is.

1 A vagy vadáſzhatſz-é a' kegyetlen oroſzlánnak prédát? avagy az oroſzlán kölykeinek seregét (*a*) meg-elégítheted-é? (*a*) *Sólt.* 104: 22.
2. Mikoron az ő barlangjokban feküſznek, és lappangnak az ő hajlékokban, és leselkednek.
3. Kitsoda ſzerez ételt a' hollóknak, (*b*) mikoron az ő fiaik az Erős *Iſtenre* kiáltnak, mellyek az ételnek ſzükségéért té-tova bújdosnak?
(*b*) *Sólt.* 147:9. *Mát.* 6:26. *Luk.* 12:24.
4. Vallyon meg-tudod-é az időt, mikor a' vad-ketskék ellenek? veſzed-é eſzedbe, *mikor* (*c*) a' ſzarvasok fajzanak? (*c*) *Sólt.* 29: 9.
5. Meg-ſzámláltad-é a' hónapokat, hány hónapra ellenek? tudod-é az ő elléseknek idejét?
6. Hogy önnön-magokat meg-hajtsák, és az ő terméſzeteket ki-terjeſzſzék a' fioknak ellésében: és az ellésnek fájdalmától meg-menekedjenek.
7. Hogy meg-gyarapodjanak az ő fiaik, és nevekedjenek a' mezőn, és ki-menvén viſzſza ő hozzájok ne térjenek.
8. Kitsoda botsátja ſzabadon a' kegyetlē állatot; és a' vad-ſzamárnak gyeplőjét kitsoda óldotta-meg?
9. Kinek a' mezőséget (*d*) rendeltem házának, és lakó-helyül a' sós földet (*d*) *Jer.* 2 24.
10. A' városbéli ſokaságot neveti; *és* a' pallérnak kiáltását nem hallgatja-meg.
11. Az ő elesége az, a' mit a' hegyekben keres, és minden zöldellő füvet meg-keres.
12. Vallyon akar-é ſzolgálni néked az unikornis? hál-é vallyon a' te jáſzlodnál?
13. Vallyon meg-köthetnéd-é az unikornist a' ſzántásra gyeplővel? ſzánt-é vallyon barázdát utánnad?
14. Vallyon bízhatol-é hozzája; mivelhogy nagy légyen az ő ereje? avagy hagyhatod-é reá a' te munkádat?
15. Hiſzed-é azt, hogy a' te veteményedet bé-hordja, és a' te ſzérűdbe gyüjtse?
16. A' páváknak ſzép ſzárnyat: avagy az eſzterágnak tollat: avagy a' ſtrutz madárnak *te adhatſzt é?*
17. Melly a' földön hagyja az ő tojáſit, és a' porban melegíti azokat.
18. El-feletjkezvén erről, hogy a' láb el-tapodja azokat, és a' mezei vad-is el-nyomja azokat.
19. *Az Iſten* meg-melegítvén, ki-költi annak fiait más munkája által, annak gondviseletlenségből-való munkájának hijába-való vóltáért.
20. Mert az Iſten bőltseſségtől ötet meg-foſztotta, és ő-néki efféle értelmet nem adott.
21. Mikoron ő magaſsan fel-emelkedik; tsúfolja a' lovat, mind a' rajta ülő emberrel egygybe.
22. Adhatnál-é erőt a' lónak? avagy fel-ruházhatnád-é az ő nyakát dörgő *nyerít*ésel?
23. Avagy el-ijeſztenéd-é ötet, mint a' ſáskát? az ő orrának hortyogása rettegés. 24. *Az*

24. *Az ő lábai* vermet ásnak, és örvendez az ő erejében, és a' fegyverrel ſzembe mégyen.

25. Neveti a' félelmet, 's meg-nem ijed, és a' fegyvertől-való féltében viſza nem tér.

26. Noha ellene zúg*nak* a' tegez*béli nyilak*, ſénylik a' kopja és a' dárda.

27. Az ő haragjában és meg-búsúlt-korában kapálja a' földet, és egygyütt veſzteg nem áll, mikor trombitát fúnak.

28. A' trombita' ſzóra azt mondja: Nyiha ha ha! mivel távol meg-érzi a' hadat, és a' Fejedelmeknek tsatépatéjokat, és kiáltásokat.

29. Avagy a' te értelmed-é az oka, hogy az ölyv a' ſzárnyán repül? és ki-terjeſzti az ő ſzárnyait Délre?

30. Avagy a' te rendelésedért repül-é ollyan fel a' sas? és te tőled vagyon-é, hogy az ő féſzkét ollyan fenn rakja?

31. A' kő-ſzikla között (*e*) lakozik és múlatoz, a' kő-ſziklának hegyében és erősségében.

32. Honnét ételt keres, nagy meſzſze az ő ſzemeivel nézvén. (*e*) *Jer.* 49: 16. *Abd.* 4.

33. Még az ő fiai-is a' vért ſzívják: és a' hol lejénd a' (*f*) dög; ott vagyon. (*f*) *Mát.* 24: 28.

34. Annakutánna felelvén az Úr Jóbnak, monda:

35. Avagy bőltseſség-é a' Mindenható ellen *valakinek* tusakodónak lenni? Erre feleljen-meg, a' ki Iſtennel feddődik.

36. Annakokáért felele Jób az Úrnak 's monda:

37. Imé én melly hitván el-vettetett vagyok, mit felelhetnék néked? *Sőt inkább* az én kezeimet ſzájamra téſzem.

38. Egyſzer ſzóllottam, de már nem ſzóllok; avagy ha másodſzor-is *ſzóllok*, tovább nem mégyek.

XL. RÉSZ.

Az elefánt az Iſten' hatalmaſságának a' fene-vadak között tüköre.

1 Annakokáért felele az Úr (*a*) a' forgó-ſzélből Jóbnak 's monda: (*a*) *r.* 38: 1.

2. No moſt mint-egy *vitéz* férjfiú övezd-fel a' te derekadat: és a' mit te tőled kérdek, mond-meg énnékem.

3. Nemde-hijába valóvá teheted-é te az én (*b*) ítéletemet? kárhoztatſz-é te engemet, hogy te igaz légy? (*b*) *'Sólt.* 51: 6. *Róm.* 3: 4.

4. Avagy ollyan karod vagyon-é néked, mint az Erős *Iſten*nek? és a' te ſzóddal, mint ő dörögheteſz-é?

5. No már ékesíttsed-é meg magadat méltósággal, ditsőſséggel, és ékeſséggel ruházd-fel magadat.

6. A' te haragodnak boſzſzonkodásit terjeſzd-ki, és tekíntsd-meg-valami magaſságost, és alázd-meg azt.

7. Tekínts-meg, *mondom*, minden kevélyt, 's nyomd-le azt: és a' gonoſzokat az ő helyekben rontsd-meg.

8. Rejtsd-el őket egyſzer 's mind a' porban, és az ő ortzájokat a' rejtekben fedd-bé.

9. Akkoron én-is hírdetlek téged', hogy téged' a' te jobb kezed meg-tarthat.

10. Imé már *láſsad* az elefántot, mellyet teveled (*c*) egygyütt teremtettem, *a' melly* ſzénát eſzik, mint az ökör. (*c*) 1 *Mós.* 1: 26.

11. Imé annak ereje vagyon a' derekában, és annak erőſsége a' hasának köldökében.

12. Fel-emeli farkát, melly hasonlatos a' tzédrus-fához, és az ő ſzemérem teſtének inai *sok* ágakból állanak.

13. Az ő tsontjai ollyaténok, mint az atzélból tsinált tsővök; az ő tetemei mint a' vasból tsinált páltzák.

14. Ennek az Erős *Iſten*nek első alkotmányának az ő fegyverét meg-adta, a' ki őtet teremtette.

15. Jóllehet füvet teremnek néki a' hegyek, és egygyütt véle a' mezőnek minden vadai *bátran* játtſzodnak.

16. Az árnyékos helyen fekſzik, a' nádaknak és a' sárnak rejtekében.

17. A' nagy árnyékú fák bé-fedezik őtet, hogy ő-néki árnyékot tartsanak, és a' víz mellett-való füz-fák környül véſzik őtet.

18. Imé a' folyó-vizet *nagy vóltával* meg-tartóztatja, *úgy-annyira*, *hogy* nem siet; és véli, hogy a' Jordán' *folyó-vizét* fel-ſzívhajta.

19. Avagy meg-foghatja-é őtet valaki ſzemtől-ſzemben; avagy horoggal *meg-fogván* általfúrhatja-é az ő orrát?

XLI. RÉSZ.

A' nagy tzet-halat hozza-elő Iſten az ő hatalmának bizonyságául.

1 Vallyon ki-vonhatod-é a' tzet-halat horoggal? vagy kötéllel, melly az ő nyelvére akadt?

2. Vallyon vethetſz-é horgot az ő orrába? avagy hegyes vaſsal által-fúrod-é az ő állát?

3. Vallyon sok könyörgéſsel él-é te előtted? avagy ſzóll-é néked lágy beſzéddel?

4. Nemde téſzen-é frigyet te veled? avagy teheted-é őtet örökké való ſzolgáddá?

5. Játzhatol é véle, mint a' madárral? és megkötheted-é őtet a' te gyermekid' kedvekért?

6. Vallyon ſzerezhetnének-é ő érette lakodalmat a' halászok? és darabolhatják-é őtet a' vévőknek?

7. Vallyon meg-rakhatod-é horgokkal az ő bőrét? avagy ſzigonnyal az ő fejét?

8. Vesd reá a' te kezedet, és soha többé nem miveled azt, és meg-*nem* emlékezel az *ő-véle-való* hadakozásról.

9. Imé az ő *fogattatásának* reménysége tsalárd; avagy inkább *tsak* az ő tekintetire-is nem esik-é-le *az ember?*

10. Nints olly méréſz *ember*, a' ki őtet *helyéből* fel-merje költeni. Kitsoda tehát az, a' ki én előttem meg-állhaſson?

11. Kitsoda adott elébb nékem *valamit*, hogy *ő-néki* meg-fizeſsek? (*a*) *Valami vagyon* az egéſz ég alatt, mind enyim. (*a*) 2*Mós.* 19: 5. 5 *Mós.* 10: 14. *'Sólt.* 24: 1. 50: 12.

12. A' *tzet-hal*nak tagait nem hallgatom-el, és az ő erejének mivóltát, és az ő *teſtének* ſzép rendelését.

13. Kitsoda illette a' *tzet-hal'* ruhájának felső réſzét, és kitsoda mégyen hozzá zabolákkal?

14. Az ő ortzájának kopotyúját ki-nyitja meg? *mert* a' fogai mellett rettegés vagyon.

15. A' teſte *mintegy* erős paiſsal, és ſzoros petséttel bé-fedettetett.

16. Egygyik a' másikhoz olly közel vagyon, hogy még a' ſzél-is meg nem hathatja.

17. Egygyik a' másikhoz ragaſztatott, erőssen egymáſt tartják, és egymástól el-ſzakadhatatlanok.

18. Az ő fúvallásakor fénylik az *ő* világos *ſzeme*, és az ő ſzemei*nek fénye*, mint a' hajnalnak ſzeme héja.

19. Az ő ſzájából *mintegy* ſzövétnekek jönek-ki, és tüzes ſzikrák omlanak-ki.

20. Az ő orrából füſt jő-ki, mint a' forró üſtből és edényből.

21. *Mintha* az ő lehellésével a' hólt ſzenet meg-gyújtaná: és láng jöne-ki az ő ſzájából.

22. Az ő nyakában vagyon az erőſség, és ő előtte örül a' bánat.

23. Az ő teſtének réſzei erőſsen egymáshoz ragadtanak, erős önnön-magában, és té-tova nem ingadoz.

24 Az ő ſzíve olly kemény, mint a' kő, erős mint az első malom-kő.

25. Az ő nagyfágos erejétől félnek még az erős *ember*ek-is, és ijedtekben magokat meg-veſztegetik.

26. Annak fegyvere, a' ki őtet el-éri, nem maradhat-meg; *azonképpen* a' kopja, a' dárda, a' pántzél.

27. Úgy tartja a' vasat, mint a' polyvát; az aſzélt, mint a' rothat fát.

28. A' nyil el-nem üzi őtet; és a' parittyá*ból hajított* kövek ő előtte pozdorjává léſznek.

29. A' ſzámſzer-ívnek köveit úgy tartja, mint a' pozdorját, és neveti a' fegyvernek forgatását.

30. Mint a' hegyes tserepek úgy vagynak *a' kövek* ő alatta *a' tengerben*, és hegyes állatokat terít *magá alá* a' sáron

31. Fel-forralja a' mély vizet, mint a' fazékat, és a' tengert ollyanná téſzi, mint a' képírók' mosára

32. Maga után hágy világos ösvényt, úgy-annyira, hogy *a' ki-látná*, azt vélné, hogy a' tenger meg-őſzült.

33. Nintsenek hozzá hasonló *állatok* e' földön, mellyek illyen bátorsággal tselekedjenek.

34. Mindenféle nagy *állatot* meg-útál, és mint egy Király, ollyan minden állatok között.

XLII. RÉSZ.

Jóbnak vallás-tétele Iſten előtt, kitől a' ldtogatás után igen meg-áldatik.

1 Felele pedig Jób az Úrnak, 's monda:

2. Tudom, hogy te mindent tselekedhetel: és hogy senki téged' el-nem fordíthat attól, a' mit el-gondoltál.

3. *Azt mondod*: Kitsoda az, a' ki az *én* tanátsomat (*a*) tudatlanúl el-rejti? Annakokáért meg-vallom, hogy én nem értettem; a' te titkos tselekedetid én felettem vagynak, úgy-annyira, hogy én meg-nem tudhatom *azokat* (*a*) *r.* 38: 2.

4. Hallgaſs-meg, kérlek, mikor én ſzóllok; és a' mit te tőled kérdek, mond-meg nékem.

5. Az én fülemnek hallásával hallottam vala te felőled; moſtan pedig *ímé* az én ſzemem lát (*b*) tégedet. (*b*) *r.* 40: 1.

6. Azokáért útálom, a' *miket mondottam*, és bánom, a' porban és hamuban.

7. És minekutánna ſzóllotta vólna az Úr Jóbnak e' beſzédeket; meg-mondá az Úr a' Témán' nemzetéből-való Elifáznak: Az én haragom fel-gerjedt te ellened, és a' te (*c*) két barátid ellen; mert nem ſzóllottatok én felőlem igazán, mint az én ſzolgám, Jób. (*c*) *r.* 2: 11.

8. Annakokáért vegyetek magatoknak hét tulkokat, és hét kosokat, és menjetek az én ſzolgámhoz Jóbhoz, hogy áldozzatok ti magatokért: és az én ſzolgám, Jób imádkozzék ti (*d*) érettetek; mert bizonyára az ő ſzemélye kedves nálam, hogy a' ti büneitekért meg-ne büntesſelek titeket; mivelhogy nem ſzóllottatok én felőlem igazán, mint az én ſzolgám Jób. (*d*) *Ják.* 5: 16.

9. Annakokáért el-menének a' Témán' nemzetéből-való Elifáz, és a' Suáchbéli Bildád, és a' Naámabéli Sófár, és úgy tselekedének, miképp-

miképpen ő-nékik meg-mondotta vala az Úr, és az Úr előtt kedves lőn a' Jóbnak személye.

10. (*e*) Annakutánna valami el-vétetett vólt Jóbtol, az Úr meg-adá; mikoron imádkozott vólna az ő barátiért: annakfelette meg-is öregbíté az Úr két annyira, valamije vólt Jóbnak.

11. És hozzá jövén minden ő rokonsági, és minden ő húgai, és minden ő baráti, *kik* az előtt *vóltanak*, evének ő-véle egygyütt ételt az ő házában, és az ő nyavalyáján bánkódván vígasztalák őtet az egész nyomorúságról, mellyet az Úr reá botsátott vala és ki-ki mind egy-egy pénzt ada néki, és ki-ki egy-egy aranyból tsinált függőt. (*e*) *r.* 1: 14-19.

12. Az Úr azért a' Jób' életének végét inkább meg-áldá, hogy sem mint annak eleit; mert ő-néki vóltanak tizen-négy ezer juhai, és hat ezer tevéi, és ezer iga ökrei, és ezer szamarai.

13. Annakfelette vóltának ő-néki (*f*) hét fiai és három leányi. (*f*) *r.* 1: 2, 3.

14. Kik közzül az elsőnek neve lőn Jémima; a' másiknak neve Kétziha; a' harmadiknak neve Kéren-Happuk.

15. És nem találtatnak vala ollyan szép leányzók, mind a' Jób' leányi abban az egész tartományban; kiknek ada az ő attyok örökséget az ő báttyaik között

16. Mikoron pedig azután élt vólna Jób száz negyven esztendeig, és látta vólna az ő fiait, és unokáit negyed' ízig;

17. Meg-hala Jób (*g*) vénségben, életével meg-elégedvén. (*g*) *r.* 5: 26.

A' 'SÓLTÁROK' KÖNYVE.

Mellyben lelki Énekek, és szent dítséretek vagynak, mellyek az Ó Testamentomi Gyülekezetben irattattak, mind az Antiochusnak, Siriai Királynak szomorú idejéig. E' Könyv annakokáért mintegy rövid summája az Ó Testamentomnak: tüköre az Isten' kegyelmének: és az egész embernek külső, és belső indúlatinak, nyavalyáinak, mintegy fel fejtése, és elő-mutatása: Mellyből külömb-külömb-féle tanúságok hozatnak-ki, az Istennek az övéihez-való kegyelmes ígéretiről, és hatalmas dolgairól: híveinek ellenségin kemény tselekedeteiről: mindenekhez hívségéről és igazságáról: az ő ígéretiben-való hitünkről, szó-fogadó vóltunkról, erőtlenségünkről, szenvedésünkről, állhatatosságunkról: nyomorúságinkból-való meg-szabadúlásunkról, javainkkal igazán-való élésünkről, jó állapatunkban hálá-adó vóltunkról: és minden mi Istenhez-való tisztünkről, és az ő Felségének hozzánk-való szerelméről a' Krisztusban, kiről világos jövendölések vagynak széllel e' lelki dítséretekben, az Anyaszent-Egyháznak vígasztaltatására és meg-erősítteté-sére.

I. SÓLTÁR.

Az embernek leg-főbb java: az Isten-félőknek és Istentelenéknek külömbségek.

1 Boldog ember az, a' ki a' hitetleneknek tanátsokon (*a*) nem jár; és a' bűnösöknek útjokon nem áll, és a' tsúfolóknak székekben nem ül. (*a*) 'Sólt. 26: 4, 5. *Péld.* 1: 10, 15.

2. Hanem az Úr' törvényében vagyon az ő gyönyörűsége, és az ő törvenyéről (*b*) gondolkodik éjjel és nappal. (*b*) 5 *Mós.* 17: 19. *Jós.* 1: 8.

3. Mert ollyatén, mint a' folyó-vizek mellett plántáltatott (*c*) termő-fa, melly az ő gyümöltsét adja ideje-korán, és mellynek levele meg nem hervad: és minden tselekedete jó szerentsés lészen. (*c*) *Jer.* 17: 8.

4. Nem úgy a' hitetlenek; hanem *léfznek*, mint a' (*d*) polyva, mellyet a' szél ide 's tova hány. (*d*) *Jób.* 21: 18. *r.* 35: 5. *Es.* 29: 5. *Hóse.* 13: 3.

5 Annakokáért a' hitetlenek meg nem (*e*) állhatnak az ítéletben: sem a' bűnösök az igazaknak Gyülekezetekben. (*e*) *Jób.* 13: 16.

6. Mert tudja az Úr az igazaknak útjokat; a' hitetleneknek pedig útjok el-vész.

II. SÓLTÁR.

Jövendölés a' Krisztus' országáról.

1 Miért (*a*) dühösködnek a' Pogányok, és a' népek gondolnak híjába valókat?

(*a*) *Tsel.* 4: 25, 26.

2. A' földnek Királyi öszve-gyülnek, és a' Fejedelmek tanátsot tartanak egygyetemben az Úr ellen, és az ő Krisztusa ellen, *ezt mondván:*

3. Szaggafsuk el az ő (*b*) köteleket, és rázzuk-le rólunk az ő igájokat. (*b*) *Jer.* 10: 20.

4. A' ki lakozik az egekben, (*c*) neveti; az Úr meg-tsúfolja őket. (*c*) 'Sólt. 59: 9. *Péld.* 1: 26.

5. Akkor szóll az ő haragjában ő-nékiek, és

búsúlásában meg-rettenti őket, *ezt mondván:*

6 Én pedig válaſztottam az én Királyomat Sionon, az én ſzent hegyemen,

7. Meg-beſzéllem az Úrnak dekrétomát, ki ezt mondá énnékem: Én (*d*) fiam vagy te, én ma ſzültelek tégedet! (*d*) *Tsel.* 13:33. *'Sid* 1:5.

8. Kérjed én tőlem; (*e*) és adom néked a' Pogányokat örökségül, és a' földnek határit néked birodalmúl. (*e*) *'Sólt.* 22: 28. 72: 8.

9. (*f*) Meg-rontod őket vas veſzſzővel, és mint a' tserép edényt, meg-töröd őket.

(*f*) *Jel.* 2:27. 9:5.

10. Moſt azért ti Királyok légyetek eſzesek! ti földnek Bírái tanúljatok!

11. Szolgáljatok az Úrnak félelemben, és örüljetek *néki* (*g*) rettegésben. (*g*) *'Sólt.* 96: 9.

12. Tsókolgaſsátok e' Fiat, hogy meg ne haragudjék, és el-veſzſzetek a' ti útatokban; mert hamar fel-gerjed az ő haragja. Bóldogok (*h*) mind azok, kik bíznak ő benne.

(*h*) *Péld* 16:20. *Esa.* 30 18. *Jer.* 17:7. *Róm.* 9:33 1*Pét.* 2:6. 2*Sám.* 15.

III. 'SÓLTÁR.

Az igazak még ellenségek között is bátorságosok.

1. 'Sóltára Dávidnak, midőn (*a*) futna az ő fia előtt, Absolon előtt. (*a*) 2*Sám.* 15: 14-18 16: 11.

2 Uram! melly igen (*b*) meg-ſokasodtanak az én éllenségim! melly ſokan vagynak az én ellenem támadók! (*b*) *'Sólt.* 25: 19.

3. Sokan mondják az én lelkem felől: nintsen ő-néki ſemmi ſzabadúlása az Iſtentől.

4 Te pedig Uram! énnékem (*c*) paisom vagy, én ditsőſségem *vagy:* és fel-magaſztalod az én fejemet. (*c*) 1*Mós.* 15:1. *'Sólt.* 27:6.

5. Én fel-ſzóval az Úrhoz kiáltottam, és meghallgatott engemet az ő ſzentségének hegyéről.

6. Én le-fekſzem, el-aluſzom, és fel-kelek; (*d*) mert az Úr óltalmaz engemet. (*d*) *'Sólt.* 4: 9.

7. Nem félek (*e*) ſok ezer néptől, melly minden-felől meg-környékezett engemet.

(*e*) *'Sólt.* 27: 3.

8. Kelj-fel Uram! tarts-meg engemet én Iſtenem! és verd artzúl minden én ellenségimet; az iſtenteleneknek fogaikat rontsd öſzve.

9. Az Úré (*f*) a' ſzabadítás; a' te népeden *légyen* a' te áldásod! (*f*) *Esa.* 43:11. *Hóſe.* 13 14.

IV. 'SÓLTÁR.

Dávid könyörög az Iſtennek a' Saultól-való meg-ſzabadittatásért.

1 'Sóltára (*a*) Dávidnak az Éneklő-meſter' hegedülésére. (*a*) 2*Sám.* 23: 1, 1*Krón.* 25: 1.

2 Mikor kiáltok, hallgaſs-meg engemet én igazságomnak Iſtene! a' nyomorúságban vídámíts-meg engemet; környörülj én rajtam, és hallgasd-meg az én könyörgésemet.

3. Embereknek fiai! meddig *léſzen* az én ditsőſségem gyalázatban? *meddig* ſzeretitek a' hívságot, és keresſitek a' hazugságot?

4. De légyen tudtotokra, hogy magának válaſztott az Úr engemet, (*b*) kinek kedves vagyok: Az Úr meg hallgat engemet, mikor könyörgök ő-néki. (*b*) 1*Sám.* 13: 14.

5. Haragudjatok, és ne (*c*) vétkezzetek: ſzólljatok ſzíveitekben a' ti ágyas-házatokban, és légyetek tsendeſséghen. (*c*) *Efes.* 4: 26.

6. Áldozzatok (*d*) igazságnak áldozatját, és bízzatok az Úrban. (*d*) *'Sólt.* 51: 21.

7. Sokan mondják: Kitsoda mivelheti azt, hogy valaha jót láſsunk? *De* te Uram! mutasd-meg minékünk a' te (*e*) ortzádnak világát.

8. *És így* nagyobb örömet adſz az én ſzívemben, hogy-nem mint mikor az ő borok és búzájok meg-ſokasodnak. (*e*) 4*Mós.* 6:25.

9. Békeſségben le-fekſzem egygyetemben, és el-aluſzom; mert te Uram! egygyedül adſz énnékem (*f*) bátorságos lakást. (*f*) 3*Mós.* 26:6.

V. 'SÓLTÁR.

Meg-ſzabadúlásért-való könyörgése Dávidnak az ő kergetői ellen.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-meſternek (*a*) kürtölése mellé. (*a*) 4*Mós.* 10: 8, 10.

2 Uram! az én beſzédemet vedd füleidbe: értsd meg az én gondolatimat.

3. (*b*) Figyelmezzél az én kiáltásomnak ſzavára, én Királyom és én Iſtenem! mert én teneked könyörgök. (*b*) *'Sólt.* 4: 2. 17. 1.

4. Uram! hamar hallgasd-meg az én ſzómat, minden dolgaim előtt kéſzítem magamat te hozzád, és várom *a' te ſegítségedet.*

5. Mert nem olly Iſten vagy, ki gyönyörködjél a' (*c*) hitetlenségben: nem lakik te nálad a' gonoſz. (*c*) *'Sólt.* 45: 8. *Róm.* 1 18.

6. (*d*) Nem állnak-meg a' te ſzemeid előtt a' kevélyek; és gyülölſz minden gonoſz tselekedőket. (*d*) *'Sólt.* 1: 5. 11: 5. *Jób.* 13: 16

7. El-veſzted, a' kik hazúgságot ſzóllnak; a' vér-ízopó és álnok embert gyülöli az Úr.

8. Én pedig a' te jó-véltodnak fokságában *bízván*, mégyek-bé a' te Házadba, és könyörgök a' te ſzent templomodban a' te félelmedben.

9. Uram! igazgaſs engemet a' te igazságodban, (*e*) az én ellenségimért; igazgaſsad én előttem a' te útadat. (*e*) *'Sólt.* 27: 11.

10. Mert

10. Mert nintsen az ő ſzájokban igazság, ſzívek merő álnokság, torkok (*f*) meg-nyílt koporsó, nyelvekkel hízelkednek.

(*f*) *Róm.* 3: 13 *Jer.* 9: 8.

11. Itéld-meg óh Iſten! őket, hogy (*g*) t alatkozzanak-meg az ő tanátsokban: az ő hamiſságoknak ſokaságáért vesd el őket; mert engedetlenek te ellened. (*g*) *Sám.* 17: 23.

12. És örülnek mindnyájan, kik bíznak te benned: mind örökké vígadnak, a' kiket meg-óltalmaſzſz, és örvendeznek te benned, a' kik ſzeretik a' te nevedet.

13. Mert te Uram! meg-áldod az igazat; a' te jó vóltoddal, mintegy (*h*) paiſſal, környül-véſzed őtet. (*h*) *Dán.* 3: 28. *'Sólt.* 3: 4.

VI. 'SÓLTÁR

Dávid meg gyógyúlásért könyörög.

1. 'Sóltára Dávidnak az Éneklő-meſternek hegedü (*a*) ſzerſzámira. (*a*) 1. *Krón.* 25: 1.

2 Uram! a' te búsúláſodban (*b*) ne fedj-meg engemet, és a' te haragodban ne oſtorozz engemet. (*b*) *'Sólt.* 38: 2. *Jer.* 10 24.

3. Könyörülj rajtam Uram! mert erőtelen vagyok: gyógyíts-meg engemet Uram! mert meg-háborodtanak az én tsontaim.

4. És az én lelkem igen meg-háborodott; de te Uram míglen?

5. Térj *hozzám* Uram! mentsd-ki az én lelkemet; ſzabadíts-meg engemet a' te irgalmaſságodért.

6. Mert (*c*) nintsen te felőled a' halálban emlékezet; a' koporsóban kitsoda mond tenéked dítséretet? (*c*) *'Sólt.* 30: 10. 88: 12. 115: 17.

7. El-fáradtam foháſzkodáſimban, meg-moſtam minden éjjel az én ágyamat, és könyhúllatáſimmal meg-öntöztem nyoſzolyámat.

8. El-hervadott ortzám a' ſzomorúság miatt; meg-vénhedett minden én ellenségim miatt.

9. Menjetek-el én (*d*) tőlem mindnyájan, kik álnokságot tselekeſztek; mert meg-hallgatta az Úr az én ſiralmimnak ſzavát. (*d*) *Mát.* 7: 23. *Luk.* 13: 27. *'Sólt.* 101: 7.

10. Meg-hallgatta az Úr az én könyörgéſemet: az Úr bé-vette az én eſedezéſemet.

11. Piruljanak-meg, és igen háboríttaſſanak-meg minden én ellenségim; hátra-térjenek, és hírtelen ſzégyenüljenek-meg.

VII. 'SÓLTÁR.

Dávidnak könyörgéſe ellenségitől-való meg-ſzabadúlásért.

1. Meſterséges éneke (*a*) Dávidnak, mellyet mondott az Úrnak, a' Bénjáminita Kús' beſzédére.

2 En Uram Iſtenem! te benned vetem reménységemet; óltalmazz-meg engemet minden én háborgatóim ellen, és ſzabadíts-meg engemet. (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

3. Hogy el ne ragadja, mintegy (*b*) oroſzlán, az én életemet; el-ſzaggaſſa, és ne légyen, ki meg-ſzabadítſon. (*b*) *'Sólt.* 10 9.

4. En Uram Iſtenem! ha tselekedtem ezt, (*c*) ha vagyon hamiſság az én kezeimben.

5. Ha gonoſzſzal vóltam az én velem békével lakozónak: és ha meg-foſztottam ellenségemet ok nélkül. (*c*) *'Sólt.* 59: 4, 5. 2 *Sám.* 16: 7, 8.

6. *Bátor* üldözze ellenségem az én lelkemet, meg-fogja, és földre tapodja az én életemet: és az én ditsőſſégemet porrá tégye.

7. Kelj-fel Uram! a' te haragodban, és magaſztaltaſsál-fel az én ellenségimnek dühöſségek ellen, és ſerkenj-fel én mellettem az ítéletért, *mellyet* parantsoltál.

8. Hogy a' népeknek ſeregek környül-végyen tégedet, és ezért fel-magſztaltaſsál.

9. Az Úr (*d*) meg-ítéli a' népeket: Itélj-meg Uram! engemet: az én ígazságom és ártatlanságom ſzerént *fizeſs* énnékem. (*d*) 1 *Mós.* 18 25.

10. Szűnjék-meg, kérlek, a' hitetlenek' gonoſzságok, és erősítsd-meg az igazat; mert te *vagy* a' ſzíveknek (*e*) és veséknek visgáló igaz Iſtene. (*e*) 1 *Krón.* 28: 9. *Jer.* 20, 12.

11. Az én (*f*) paiſom az Iſten, ki meg-ſzabadítja az igaz ſzívü embereket. (*f*) *'Sólt.* 3: 4.

12. Az Iſten (*g*) az igazat meg-őrízi: és az Erős *Iſten* naponként haragſzik. (*g*) 1 *Mós.* 7: 19.

13. Ha meg nem tér a' *hitetlen*, az ő fegyverét (*h*) meg-élesítette, az ő kéz-ívét meg-vonta, és el-arányozta. (*h*) 5 *Mós.* 32: 41.

14. És tsinált magának halálos fegyvereket; az ő nyilait az üldözők ellen kéſzítette.

15. Imé (*i*) hamiſságot gondol, háborúságra igyekezik, és híjába-valóságot tselekeſzik.

(*i*) *Jób.* 15: 35. *Esa.* 59: 9.

16. Vermet (*k*) áſott, és mélyen áſta azt; de ő maga eſett a' verembe, mellyet áſott,

(*k*) *Jób.* 4: 8. *'Sólt.* 9: 16. *és* 10: 2. *Péld.* 5: 22.

17. Fordúl az ő munkája az ő maga fejére, és az ő tetejére ſzáll az ő álnoksága.

18. Dítsérem az Urat az ő igazsága ſzerént, és éneklek a' felséges Úr' nevének.

VIII. 'SÓLTÁR.

Tsudálkozván dítséri Dávid az Iſtennek az emberekhez-való jó kedvét.

1. (*a*) Dávid' 'Sóltára az Eneklő-meſternek adatott a' Gittitre, (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

2. Mi

2 Mi Urunk Iſtenünk! melly igen tsudálatos a' te neved az egéſz földön, ki a' te ditsőſségedet az egeknek fellette magaſztaltad.

3. A' kitsinyeknek (*b*) és tsets-ſzopóknak ſzájok által erősítetted-meg a' te hatalmadat a' te ellenségidért, hogy meg-rontsad az ellenséget, és a' boſzſzú-állót. (*b*) *Mát.* 21: 16.

4. Mikor látom a' te egeidet, a' te kezednek munkáit, a' Hóldat és a' tsillagokat, mellyeket *te* teremtettél; *akkor így gondolkodom:*

5. Mitsoda (*c*) az ember, hogy meg-emlékezel róla? avagy az embernek fia, hogy meg-látogatod őtet? (*c*) *Jób.* 7: 17. *'Sólt.* 144: 3. *'Sid* 2: 6.

6. Noha őtet valamennyire kíſsebbé teremtetted az Angyaloknál; mindazáltal ditsőséggel és tiſztesſéggel meg ékesítetted őtet.

7. Tetted őtet minden te kezeidnek munkáin Úrrá: mindeneket vetettél az ő lábai alá.

8. Juhokat és minden barmokat, még (*d*) a' mezei vadakat-is. (*d*) *Jér.* 27: 6.

9. Az égi madarakat, és a' tengernek halait; *és* a' mellyek által-járják a' tengernek öſvényit.

10. Mi Urunk Iſtenünk, melly igen ditsőséges a' te neved az egéſz földön!

IX. 'SÓLTÁR.

Az Izrdelitdk 'hálá-adások és könyörgések.

1. (*a*) Dávid' 'Sóltára az Éneklő meſternek Halmúth labbén, 's a' t. (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

2 Dítsérem az Urat tellyes ſzívemmel; hírdetem minden te tsuda-tételidet.

3. Örvendezek és örülök te benned; dítséretet mondok, óh Felséges *Iſten*! a' te nevednek.

4. Hogy az én ellenségim hátat adtak, megütköztek, és el-veſztenek a' te ortzád elől.

5. Hogy az én ítéletemet és ügyemet véghez vitted: ültél az *ítélő* ſzékben, (*b*) *mint* ígaz Bíró.

6. Meg-feddetted a' Pogányokat: el-veſztetted a' hitetlent; az ő neveket mindenha, és mind örökké el-törlötted. (*b*) 1 *Mós.* 18: 25. *Róm.* 3: 5.

7. Az ellenségnek puſztításı mindeneſtől fogva meg-ſzűntenek: az ő városit el-rontád-é? és az ő emlékezetek vélek egygyetembe el-veſzett-é?

8. Az Úr pedig (*c*) örökké ül, és az ő ſzékit kéſzíti az ítéletre. (*c*) *'Sólt.* 2: 10. 103: 19.

9. És ő meg-ítéli (*d*) e' világot igazságban; és a' népeknek tövényt mond tökélleteſſégben.

(*d*) *'Sólt.* 96: 13. 98: 9,

10. És léſzen az Úr a' meg-nyomoríttatottnak (*e*) fel-magaſztalás, és ideje-korán-való ſegítsége a' nyomorúságos időkben. (*e*) *'Sólt.* 37. 39. *és* 46: 2. *és* 91: 2. 1 *Mós.* 18: 25.

11. Annakokáért te benned bíznak, a' kik eſmérik a' te nevedet; mert el nem hagyod azokat, a' kik tégedet keresnek, Uram!

12. Mondjatok dítséretet az Úrnak, ki (*f*) Sionban lakik; hírdeſſétek a' népek között az ő jeles tselekedetit. (*f*) *'Sólt.* 76 3. 132: 13, 15.

13. Mert ki-kereſi a' véreket, azokról megemlékezik; nem felejtkezik-el a' ſzegényeknek (*g*) kiáltásokról. (*g*) *'Sólt.* 35 18.

14. Könyörülj én rajtam Uram! lásd-meg nyomorúságomat, *mellyet ſzenvedek* ellenségimtől; ki meg-ſzabadítaſz engemet a' halálnak kapuiból.

15. Hogy hírdeſſem minden te dítséretedet a' Sion' leányának kapuiban; örüljek a' te ſzabadításodban.

16. Bé-merültenek (*h*) a' Pogányok a' verembe, *mellyet* áſtanak: a' hálóban, mellyet el-rejtettenek, meg-akadott lábok. (*h*) *'Sólt.* 57: 7.

17. Meg-esmértetett az Úr az Itéletből, *mellyet* tselekedett; a' hitetlen (*h*) az ő kezének munkájával meg-kötöztetett: Elmélkedésre-való dolog!

18. Térjenek a' hitetlenek a' földbe; minden népek, kik el-felejtkeznek az Iſtenről.

19. Mert nem mind örökké feledékenységben léſzen (*i*) a' ſzegény; a' nyomorúltaknak reménységek *nem* mind örökké el-véſz. (*i*) *Luk.* 12 6, 7;

20. Kelj-fel Uram! ne végyen hatalmat a' halandó ember: ítélteſſenek-meg a' Pogányok te előtted.

21. Rettentsd-meg Uram! őket, eſmérjék-meg a' Pogányok, hogy ők halandó emberek.

X. 'SÓLTÁR

Szabadúlásért-való könyörgése az Izrdelnek

1 Uram! miért állaſz távol? *miért* (*a*) rejtedel magadat kellete-korán a' mi nyomorúságinkban. (*a*) *'Sólt.* 13: 2.

2. Kevélységben a' hitetlen háborgatja a' ſzegényt: fogattaſſanak-meg az ő (*c*) tanátsokban, mellyeket gondoltanak. (*c*) *Jób.* 18: 7.

3. Mert ditsekedik a' hitetlen az ő lelkének (*b*) kívánságiban; és a' fösvény áldván ő-magát, karomlja az Urat (*b*) 5 *Mós.* 29: 19, 20

4. A' hitetlen az ő haragjának kévélysége miatt nem tudakozik; minden ő gondolati ezek: hogy (*d*) nintsen Iſten. (*d*) *'Sólt.* 14: 1. *és* 53: 2.

5. Az ő útai minden időben ſzerentséſsek; meſzſze vettettek a' te ítéletid az ő ſzeme elől: minden ő ellenségit tsúfollja.

6 Azt

6. Azt gondolja az ő ſzívében: Soha (*e*) örökké meg-nem indíttatom; mert nyavalya nélkül léſzek. (*e*) *'Sólt.* 30: 7. *Jel.* 18: 7, 8.

7. Kinek ſzája (*f*) átkozódáſsal rakva, tsalárdságokkal és álnokſággal: az ő nyelve alatt ártalom és gonoſzság *vagyon*. (*f*) *Róm.* 3: 13.

8. Az útzáknak ſzoroſsain leselkedik, a' lesben meg-öli az ártatlant: az ő ſzemei vígyáznak a' ſzegényre.

9. Leselkedik titkon, mint az oroſzlán a' barlangban, hogy el-ragadja (*g*) a' ſzegényt; el-ragadja a' ſzegényt, midőn az ő tőribe ejti ötet.

10. Meg-rontja, le-vonja, és le-veti a' ſzegényeket az ő erejével. (*g*) *'Sólt.* 9: 19.

11. És mond az ő ſzívében: (*h*) El-felejtkezett az Erős *Isten*, el-fordította ortzáját, és ſoha nem látja *ezeket*. (*h*) *'Sólt.* 94: 7-11.

12. Kelj-fel Uram Erős *Iſten!* emeld-fel kezedet: ne felejtkezzél a' ſzegényekről.

13. A' hitetlen miért boſzſzantja az Iſtent? *mert* azt mondja az ő ſzívében: hogy te meg-nem keresed.

14. (*i*) Holott te látod; mert mind az álnokságot 's mind a' fájdalmat nézed, hogy *néki* kezeddel meg fizeſs: Te reád hagyattatott a' ſzegény; az árvának te léſzeſz segítője. (*i*) *'Sólt.* 94: 9, 10.

15. Rontsd-meg a' hitetlennek és a' gonoſznak karját, annyira, hogyha keresik az ő iſtentelenségeket; meg-ne találják.

16. A' Jehova uralkodik (*k*) mindenha, és mind örökkön örökké: el-veſznek a' Pogány *népek* az ő földéről. (*k*) *'Sólt.* 29: 10. *és* 146: 13. 146: 10. *Jer.* 10: 10. *Dán.* 3: 33. 1 *Tim.* 1: 17.

17. A' ſzegényeknek kívánságokat meg-hallgatod Uram! meg-erősíted az ő ſzíveket, és füleiddel *reájok* figyelmezel.

18. Hogy ítéletet tégy az árvának, és a' nyomorodottnak; hogy többé ne kegyetlenkedjék a' földből-való ember.

XI. 'SÓLTÁR.

Dávidnak panaſzſza Saul ellen.

1. Dávid' *Éneke*, az Éneklő-meſternek *adatott*.

1 Az Úrban bízom, hogy-hogy mondjátok *tehát* az én lelkemnek: Fuſs a' ti (*a*) hegyetekre, *mint* a' madár? (*a*) 1 *Sám.* 16: 19.

2. Mert ímé a' hitetlenek az ő íveket megvonták, nyilokat az idegbe vetették; hogy lövöldözzék titkon az igaz ſzívű *emberek*et.

3. Mivelhogy *még* a' fundamentomok-is elrontattatnak; az igaz mit tselekedhetik?

4. Az Úr az ő ſzent (*b*) Templomában, az Úr' ſzéki az egekbe *vagyon*; az ő ſzemei néznek, és az ő ſzemei meg-próbálják az embereknek fiaikat. (*b*) *Habak.* 2: 20. *Esa.* 66: 1.

5. Az Úr az igazat (*c*) meg-próbálja; a' hitetlent pedig, és a' gonoſzságnak ſzeretőjét gyűlöli az ő lelke. (*c*) *'Sólt.* 26: 2, 3. 5: 5.

6. Botsát a' hitetlenekre eleven ſzeneket, tüzet, és (*d*) kén-köveket: és meg-égető ſzeleket, melly az ő pohároknak réſze. (*d*) *Ezék.* 38: 22.

7. Mert mivelhogy az Úr igaz; igazságot ſzeret: az igazat látják az ő ſzemei.

XII. 'SÓLTÁR.

Dávidnak Saul ellen való panaſzſza.

1. Dávid' 'Sóltára, *adatott* az Éneklő-meſternek a' Baſsusra.

2 Tarts-meg Uram! mert el-fogyott a' ſzent; (*a*) mert el-fogytanak a' hívek az embereknek fiaik közzül. (*a*) *Esa.* 57: 1. *Jer.* 7: 28.

3. Hazugságot (*b*) ſzóll ki-ki az ő felebarátjának; hizelkedő ajakkal, kettős ſzívből ſzóllnak.

4. Vágja-ki az Úr mind a' hízelkedő ajakokat, és a' kevély nyelveket. (*b*) *Mik.* 6: 4-6.

5. Kik ezt mondják: Nyelvünkkel mindent tehetünk, a' mi ajakink mi velünk vagynak, 's kitsoda nékünk Urunk?

6. A' nyomorúltaknak puſztíttatásokért és a' a' ſzegényeknek fohászkodásokért mindjárást felkelek, azt mondja az Úr: meg-ſzabadítom azokat, kiket tőrbe ejtett *az ellenség*.

7. Az Úrnak beſzédi, (*c*) tiſzta beſzédek, mint a' földből tsinált kohban meg-próbáltatott, és hétſzer meg-tiſztíttatott ezüst. 2 *Sám.* 22: 31. *'Sólt.* 18: 31. *és* 119: 140. *Péld.* 30: 5.

8. Te Uram! tartsd-meg őket: és őrízd-meg őket e' nemzetségtől mind örökké.

9. *Mellyben* körös-környül járnak a' gonoſzok: mikor az embereknek alá-valói fel-magaſztaltatnak.

XIII. 'SÓLTÁR.

Meg-ſzabadításáért való könyörgés.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-meſternek *adatott*.

2 Uram! míglen (*a*) felejtkezel-el rólam mindeneſtől fogva? míglen rejted-el a' te ortzádat én tőlem? (*a*) *'Sólt.* 77: 8-11.

3. Míglen tanátskozom az én lelkemben? keserűségemet naponként *míglen tartom* ſzívemben? míglen magaſztaltatik-fel ellenségem én rajtam?

4. Nézz *reám, és* hallgaſs-meg engem' én Uram Iſtenem! világoſítsd-meg ſzemeimet: ne alugyam-el a' halálban.

5. Hogy valamikor ne mondhaſsa az én ellenségem: Meg-győztem őtet; és az én háborgatóim ne örüljenek, ha meg-eséndem.

6. Én pediglen a' te jó-vóltodban bízom, örvendez az én ſzívem a' te ſzabadításodban: Éneklek az Úrnak; mert jól tett én vélem.

XIV. 'SÓLTÁR.

Panaſzolkodása Davidnak Saul ellen.

1. Dávid' *Sóltára* az Éneklő-meſternek adatott. Azt mondja (*a*) a' balgatag az ő ſzívében: Nintsen Iſten! Meg-veſztenek, útálatosokká lettenek igyekezetekben: nintsen, a' ki jót tselekedjék. (*a*) *'Sólt.* 10: 4. 53: 2.

2. Az Úr a' mennyből tekintett az emberekre fiaikra, hogy meg láſsa: ha vagyon-é *valaki* (*b*) értelmes, és Iſtent-kereső.

(*b*) *Róm.* 3: 10, 11, 12.

3. Mindnyájan el-hajlottak, egygyetemben hijába-valókká lettek: nintsen, a' ki jót tselekedjék, nintsen tsak egy is.

4. Avagy nints-é értelem a' gonoſzságnak minden tselekedőiben, hogy az én népemet meg-(*c*) eſzik, mint a' kenyeret *ſzokták meg-enni*, és az Urat nem tiſztelik? (*c*) *'Sólt.* 79: 7. *Hós.* 7: 7.

5. Ott rettegnek rettegéſsel; mert az Iſten az igazak' nemzetségével vagyon.

6. A' ſzegénynek tanátsát meg-tsúfoljátok; de az Úr ő-néki reménysége.

7. Vajha el-jőne Sionból az Izráelnek Szabadítója! hogy mikor az Úr az ő népének (*d*) foglyait meg-ſzabadítja; Jákob örüljön, és Izráel örvendezzen. (*d*) *1 Krón.* 15. 13.

XV. 'SÓLTÁR.

Iſteni félelemről és jó életről való tanúság.

1. Dávidnak 'Sóltára.

Uram! kitsoda lakozik a' te sátorodban? és kitsoda nyugſzik-meg a' te ſzent hegyeden?

2. (*a*) A' ki tökélleteſségben jár, igazságot tselekeſzik: és igazságot ſzóll az ő ſzívében:

(*a*) *'Sólt.* 24: 34. *Esa.* 33: 15, 16.

3. *A' ki* nem rágalmaz (*b*) nyelvével; nem tselekeſzik felebarátjának gonoſzt, és gyalázatot nem ſzerez felebarátjának. (*b*) *Jak.* 1: 26.

4. Kinek ſzeme előtt útálatos a' gonoſz; de az Urat-félőket tiſzteli: esküvését kárával-is meg-állja, és meg-nem változtatja.

5. Pénzét nem adja u'sorára, és ajándékokat az (*c*) ártatlan ellen nem véſzen. A' ki ezeket tselekeſzi; soha ki nem mozdúl. (*c*) *3 Mós.* 25: 36.

XVI. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Kriſtus' fel-támadásáról.

1. Dávidnak drága-kő-gyanánt-való *Éneke.*

Tarts-meg engemet erős *Isten!* mert én te benned bízom.

2. Mondjad *ezt* az Úrnak *én lelkem:* Én Uram vagy te! *jóllehet semmi* jóm (*a*) néked nem *haſználhat.* (*a*) *Jób.* 22: 2. *'Sólt.* 50: 9, 15.

3. *Hanem* a' ſzenteknek, kik e' földön *vagynak*, és a' betsületeseknek, *kikben* vagyon minden én (*b*) gyönyörüségem. (*b*) *'Sólt.* 10: 6.

4. Meg-sokasodik azoknak bánatjok, kik máshoz sietnek: Nem áldozom azoknak véres áldozatjokkal; fel (*c*) sem véſzem azoknak neveket ajakimra. (*c*) *Hós.* 2: 16.

5. Az Úr az én (*d*) örökségemnek és poharamnak réſze; te tartod az én réſzemet.

(*d*) *Sir.* 3: 24.

6. Az én sorsom esett énnékem kies helyen, nyilván ſzép örökség jutott énnékem.

7. Áldom az Urat, ki énnékem tanátsot adott; hogy még-éjjel-is (*e*) tanítanak engemet az én belső tagaim. (*e*) *'Sólt.* 63: 7.

8. Szüntelen az Úrra (*f*) néztem; mert jobb kezem felől *vagyon:* azért meg-nem mozdíttatom. (*f*) *Tsel.* 2: 25. *'Sólt.* 109: 31.

9. Annakokáért örül az én ſzívem, és örvendez az én ditsőſségem; még az én teſtem-is bátorságban nyugſzik.

10. Mert nem hagyod az én (*g*) lelkemet a' koporsóban: és nem engeded, hogy a' te Szented rothadásra juſson. (*g*) *Tsel.* 2: 31 *és* 13: 35.

11. Te tanítaſz engemet az életnek ösvényére: elégséges öröm vagyon te előtted: és gyönyörüségek vagynak a' te jobbod felől mindenkor.

XVII. 'SÓLTÁR.

A' hitetlenek ellen kér óltalmat.

1. Dávidnak könyörgése.

Halld-meg Uram! az *én* igazságomat: figyelmezzél az én (*a*) kiáltásomra; hallgasd-meg az én könyörgésemet, *mellyben* nintsen tsalárdság. (*a*) *'Sólt.* 4: 2. 5: 2.

2. A' te ortzád elől jöjjön-ki az én ítéletem: a' te ſzemeid láſſanak igazat.

3. Meg-próbáltad az én ſzívemet, meg-látogattál éjjel: meg-próbáltál engemet, és semmit nem találtál; elmém meg-egygyezett az én ſzámmal.

4. *A' mi* néz az emberek' tselekedetire; a' te ajakid-

ajakidnak (*b*) beſzédéért meg-ójtam magamat a' latornak ösvényitől. (*b*) *Jób.* 21: 23.

5. Igazgasd lépéſimet a' te ösvényidben; hogy ki ne hágjanak az én lábaim.

6. Én tégedet ſegítségül hívlak; annakokáért hallgaſs-meg engemet óh Erős *Iſten!* hajtsd füleidet én hozzám, *és* hallgasd-meg az én beſzédemet!

7. Mutasd-meg tsudálatos irgalmaſságidat, ki meg-ſzabadítod a' te benned bizókat azoktól, kik a' te jobbod ellen támadnak.

8. (*c*) Őrizz-meg engemet, mint ſzemed' fényét: óltalmazz-meg engemet a' te ſzáryaidnak árnyéka alatt (*c*) 5*Mós.* 32:10. *Zak.* 2:12.

9. A' hitetleneknek ortzájok előtt, kik engemet háborgatnak: az én ellenségim előtt, kik életemet halálra környül-vették.

10. A' kövérség el-borította *ortzájokat*: ſzájokkal kevélyen ſzóllottanak.

11. A' mi útainkban moſtan (*d*) környül-vettenek minket: és tsak azt ſzemlélik, holott földhöz ragaſzthaſsanak. (*d*) *'Sólt.* 118: 10, 12.

12. Hasonlók a' préda' ſzomjúhozó (*e*) oroſzlánhoz; és a' barlangban ülő oroſzlán' kölyökhöz. (*e*) *'Sólt.* 10:9.

13. Kelj-fel Uram! és vedd eleit az ő ortzájának; vesd-le őtet, ſzabadítsd-meg az én életemet a' hitetlentől a' te fegvereddel.

14. Az emberektől ſzabadíts-meg a' te kezeddel Uram! e' világnak emberitől, kiknek réſzek ez életben vagyon, kiknek hasokat (*f*) bé-töltöd gaźdagsággal: meg-elégíttetnek magzatokkal, és hagyják marhájokat az ő fiaiknak. (*f*) *Jób.* 21:8-13.

15. Én pedig igazságban meg-látom a' te ortzádat: meg-elégíttetem a' te ábrázatoddal, midőn fel-ſerkenek.

XVIII. 'SÓLTÁR.

Ennek Summája mind egy a' 2. Sám. 22.

1. Az éneklő meſternek *adatott*, Dávidnak, az Úr' ſzolgájának *hálá-adó* Éneke, mellyet az Úrnak éneklett a' napon, mellyen meg-ſzabadította (*a*) őtet az Úr minden ellenségének kezekből, és a' Saul' kezéből. (*a*) 2*Sám.* 22: 1, 2.

2 Es monda: Tellyes ſzívemből ſzeretlek tégedet Uram, én erőſségem!

3. Az Úr én kő ſziklám, és én váram, és én ſzabadítóm: Én Erős *Iſten*em, én-erőſségem! ő benne (*b*) bízom: én paisom, és az én ſzabadúlásomnak ſzarva, én fel-magaſztaltatásom!

(*b*) *'Sid.* 3:13.

4. A' dítsérendő Urat midőn ſegítségül hívtam; az én (*c*) ellenségimtől meg-óltalmaztattam. (*c*) 2*Sám.* 22:2, *'s a't.*

5. Környül-vettek vólt engem' a' halálnak (*d*) kötelei: és az álnok embereknek ár-vizei rettentnek vala engemet. (*d*) *'Sólt.* 116:3.

6. A' pokolnak kötelei környül-vettenek vólt engemet; előmet vették volt a'halálnak tőrei:

7. Az én nyomorúságomban ſegítségül hívtam az Urat, és kiáltottam az én Iſtenemnek; és meg-hallgatta ſzómat az ő Templomából, és az én kiáltásom ő előtte jutott az ő füleibe.

8. Meg-indúlt, és reſzketett a' föld: és a' (*e*) hegyeknek fundamentomi meg-háborodtanak, és meg-indúltanak; mert fel-gerjedett az ő *haragja.* (*e*) *Bir.* 5: 4, 5 *Jób.* 9: 5.

9. Füſt jött ki az ő orrából, és emésztő tűz az ő ſzájából, és eleven ſzenek ő-tőle.

10. *Felettünk* bé-vonta az eget felhőkkel, és le-ſzállott: és homály *vólt* az ő lábai alatt.

11. És vitetett a' (*f*) Kérubimokon, és repült a' ſzeleknek ſzárnyain. (*f*) 2*Mós.* 25: 18-22.

12. Bé-vonta az (*g*) ő sátorát ſetétséggel, az ő sátorát környül-vette ſetét vizekkel, és sűrű felhőkkel (*g*) *Esa.* 50: 3.

13 A' fényeſség miatt, *melly* vólt ő előtte, az ő sűrű felhői el-múltanak: kő-eső, és eleven ſzenek *következének.*

14. És dörgött az égből az Úr, és a' Felséges *Iſten* adta (*h*) az ő ſzavát: kő-esőt, és eleven ſzeneket. (*h*) 1*Sám.* 7: 10. *Jós.* 10: 11.

15. És ki-botsátá az ő nyilait, és (*i*) el-ſzéleſzté őket; a' villámásokat meg-ſokasította, és meg-háborította őket. (*i*) *Bir.* 5: 20.

16. Akkor a' vizeknek örvényi láttatának, és ki-nyilatkozának a' föld' kerekségének fundamentomi; a' te meg-feddésed miatt Uram'! és a' te orrod' ſzelének fúvása miatt.

17. Botsátott *ſegítséget* az égből, és fel-vett engemet: *és* ki-vont engemet a' ſok (*k*) vizekből. (*k*) 1*Sám.* 22: 17. *Jób.* 22: 11.

18. Ki-ragadott engemet az én hatalmas ellenségim közzül, és az én gyülölőim közzül; mert erőſsebbek vóltanak én nálamnál.

19. Előmet (*l*) vették énnékem az én veſzedelmemnek napján; de az Úr vólt énnékem páltzám. (*l*) 1*Sám.* 23: 26-28.

20. Ki vitt engemet tágas helyre, és ki-ragadott engemet; 'mert jómat kívánja énnékem.

21. Meg-fizetett énnékem az Úr ez én igazságom ſzerént; az én kezeimnek tiſztasága ſzerént fizetet énnékem.

22. Mert meg-őríztem az (*m*) Úrnak útait és hitetlenül nem szakadtam-el az én Istenemtől. (*m*) 1*Kir.* 9:4. 11:33.

23. Minden ő ítéleti én előttem vagynak: és az ő parantsolatit nem hánytam-el tőlem.

24. És vóltam tökélletes ő előtte: és meg-tartóztattam magamat az én büneimtől;

25. *Azokáért* meg-fizetett nékem az Úr az én igazságom szerént: az én kezeimnek tiszta ságok szerént az ő szemei előtt.

26. Az irgalmashoz te irgalmas vagy, és a' tökélleteshez tökélletes vagy.

27. A' tisztával tiszta vagy, és a' viszszáshoz viszszás (*n*) vagy, (*n*) 3*Mós.* 26:23,24.

28. Annakokáért te a' nyomorodott népet meg-tartod: és a' kevélyeknek szemeiket (*o*) meg-alázod. (*o*) *Esa* 2:11. *Péld.* 29:18.

29. Mert te gyújtod-meg az (*p*) én szövétnekemet: az én Úram Istenem meg-világosítja az én setétségemet. (*p*) *'Sólt.* 132: 17.

30. Mert én te általad mégyek által az *ellenségnek* táborán: és az én Istenem által mégyek a' kő-falakon által.

31. Ennek az Erős *Isten*nek útа (*q*) tökélletes: az Úrnak beszéde igen tiszta; paisok ő minden ő bene bízóknak.

(*q*) 2*Sám.* 22: 31.

32. Mert (*r*) kitsoda Isten a' Jehován kivül? és kitsoda hatalmas a' mi Istenünkön kivül?

(*r*) 5*Mós.* 32:39.

33. Ez Erős *Isten* övedzett-fel engemet erővel: és ő egyenesitette-meg az én útamat.

34. Ollyanokká tette lábaimat, mint a' szarvasoknak *lábaik*: és az én váraimba állatott-bé engemet.

35. Ő tanítja az én kezeimet a' hartzra, annyira, hogy az én karjaim által meg-romlana az atzél kéz-ív.

36. És adtad énnékem a' te szabadításodnak paisát, és a' te jobb-karod tartott engemet; és a' te jóvóltod magasztalt-fel engemet.

37. Ki-terjesztetted lépésimet én alattam, és az én bokáim nem tántorgottak.

38. *Midőn* ellenségimet kergettem; meg-fogtam őket: és meg nem tértem; miglen meg-emésztettem őket.

39. Meg-vertem őket, és fel nem kelhetnek; el-hűllottak az én lábaim alatt.

40. Mert fel-övedzettél engemet erővel a' hadra; az én ellenem támadókat én alattam lenyomtad.

41. Az én ellenségimnek nyakokat én kezembe adtad; és az én gyülölőimet (*s*) el-veszteltem. (*s*) 1*Sám.* 20: 15. 2*Sám.* 12: 29, 31.

42. Kiáltottanak; de nem vólt ki *őket* meg-szabadította vólna: az Úrhoz; de nem hallgatta-meg őket.

43. És apróra törtem őket, mint a' port a' szél előtt; és mint az útzákon lévő sárt le-tapodtam őket.

44. Meg-szabadítottál engemet a' népnek (*t*) pártolásától: tettél engemet a' Pogányoknak fejekké; a' melly népet nem esmértem, az szolgál énnékem. (*t*) 2*Sám.* 18: 5-7. 22: 44.

45. A' kik tsak meg-hallhattanak-is; engednek énnékem: és az idegenek' fiai (*u*) hazudtanak énnékem. (*u*) 2*Sam.* 8: 9, 10.

46. Az idegen népek meg-epedtenek, és reszkettenek az ő hajlékokban.

47. Él az Úr, és áldott az én (*x*) kő-sziklám azért magasztaltasék-fel az én szabadításomnak Istene. (*x*) 5*Mós.* 32: 15.

48. Az Erős *Isten*, ki én érettem boszszút áll: és ki sok népet én hozzám hódoltat.

49. A' ki meg-ment engemet az én ellenségimtől; sőt az én ellenem-támadók felett (*y*) fel-magasztalsz engemet: az erőszakos embertől meg-szabadítasz engemet.

(*y*) *v.* 44. *'Sólt.* 27: 6.

50. (*z*) Ennekokáért dítsérlek tégedet Uram! a' Pogányok között: és a' te Nevednek énekelek. (*z*) *Róm.* 15: 9.

51. *Mert* az ő Királlyát sokszor tsudálatosképpen meg-szabadította; és az ő meg-kentt *Királly*ával, Dáviddal irgalmasságot tselekedett, és az ő maradékával mind örökké.

XIX. 'SÓLTÁR.

Isteni dítséret és könyörgés.

1. Dávid' 'Sóltára (*a*) az Éneklő-mesternek *engedtetett.* (*a*) 1*Krón.* 25: 1.

2 Az egek hírdetik az Erős *Isten*nek ditsőségét: és az ő kezeinek munkáját hírdeti ama' (*b*) ki-terjesztetett erősség.

(*b*) 1*Mós.* 1: 6.

3. Az egymás után következő napok bővséggel prédikálják az ígét *nékünk*; és az egymás után-való éjtszakák tanítnak bőltseségre.

4. Nintsen beszédek *nékiek*, sem ígéjek; mégis meg-hallattatik az ő szavok.

5. Minden földre (*c*) ki-hat az ő zengések, és a' föld' kerekségének határira az ő beszédek: a' Napnak szerzett sátort az egekben.

(*c*) *Róm.* 10: 18.

6. És

6. És az mintegy vőlegény ki-jövén az ő ágyasházából; siet mintegy erős *futó* férjfiú, az ő útának el végezésére.

7. Az ő ki-jövetele az égnek *egygyik* végétől fogva: és az ő forgása annak másik végéiglen *vagyon*; és nints semmi, a' mi el rejtezhetnék az ő melege előtt.

8. Az Úrnak törvénye tökélletes, meg-eleveníti a' lelket: Az Úrnak tánú-bizonyság-tétele igaz, bőltseséget ád a' kisdedeknek.

9. Az Úrnak parantsolati igazak, meg-vídámítják a' szívet: Az Úr' parantsolatja tiszta, megvilágosítja (*d*) a' szemeket. (*d*) *'Sólt.* 119: 130.

10. Az Úr' félelme tiszta, meg-marad mind örökké: Az Úrnak ítéleti igaz mondás, mindenestől fogva igazak.

11. Kívánatosbak az aranynál; (*e*) még *pedig* a' sok tiszta aranynál: és édesbek a' méznél; még *pedig* a' szín méznél. (*e*) *'Sólt.* 119: 14.

12. Még a' te szolgád-is meg-intetik azokból: és azoknak meg-tartóinak sok jutalmok vagyon.

13. (*De* kitsoda tudhatja a' vétkeket?) az én titkos bűneimtől tisztíts-meg engemet.

14. Tartóztasd meg a' te szolgádat a' vakmerő bűnöktől, ne uralkodjanak én rajtam; akkor tökélletes lészek, és tiszta lészek sok vétkektől.

15. Az én számnak beszédi, és az én szívemnek gondolati, légyenek a' te kedved szerént valók te előtted: Úram! ki énnékem erősségem és szabadítóm vagy.

XX. 'SÓLTÁR.

Az Izráeliták könyörgése Dávidért.

1. Dávid' 'Sóltára (*a*) az Éneklő-mesternek *adatott.* (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

2 Hallgasson-meg tégedet az Úr, a' *te* háborúságod*nak* napján; és tégyen győzedelmessé a' Jákób' Istenének neve.

3. Küldjön tenéked segítséget az ő szentséges *hely*éről: és (*b*) a' Sionból óltalmazzon-meg tégedet. (*b*) 2 *Mós.* 25: 10, 22. 2 *Sám.* 6: 12.

4. Emlékezzék-meg minden te áldozatidról, és a' te egészen égő áldozatidat tégye kövérré.

5. Tselekedjen te veled a' te kívánságod szerént, és minden te tanátsodat tellyesítse-meg.

6. Hogy örülhessünk a' te szabadításodban, és a' mi Istenünknek nevében zászlót emeljünk: Az Úr tellyesítse-meg minden te kérésidet.

7. Most esmérem, hogy (*c*) meg-tartja az Úr az ő fel-kent *Király*át: meg-hallgatja őtet az ő szent egeiből: az ő jobb-keze hatalmasan meg-szabadítja. (*c*) 2 *Sám.* 5: 12.

8. Némellyek az ő szekereikben, némellyek az ő lovaikban *bíznak*; de mi a' mi Urunknak Istenünknek nevéről emlékezünk-meg.

9. Ők meg-hanyatlottanak és el-estenek; mi pedig fel-költünk és fel-egyenesedtünk.

10. Uram! tarts-meg *minket*: Ama' *mennyei* Király hallgasson-meg minket a' napon, mellyben segítségül hívjuk.

XXI 'SÓLTÁR.

Hálá-adások az Izráelitáknak Dávidért.

1. Dávid' 'Sóltára (*a*) az Éneklő-mesternek *engedtetett.* (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

2 Uram! a' te erősségedben örül a' Király: és a' te szabadításodban felette igen örvendez.

3. Az ő szívének kívánságát (*b*) meg-adtad néki; és az ő ajakinak kérését nem tagadtad-meg ő tőle. (*b*) *'Sólt.* 20: 5.

4. Mert elől-vetted őtet a' te javaidnak áldásival, és tettél az ő fejébe tiszta arány koronát.

5. Életet kért te tőled; és adtál ő-néki napoknak hoszszúságit mind örökké és mind éltig.

6. Nagy az ő ditsekedése a' te meg-tartásodban; fényességet és ékességet vetettél ő reá.

7. Mert vetetted ő reá *minden-féle* áldásidat mind örökké: meg-vídámítottad őtet a' te színednek örömével.

8. Mert a' Király bízik az Úrban; azért bízván a' Magasságosnak jó kedvében, meg (*c*) nem hanyatlik. (*c*) *'Sólt.* 18: 23-25.

9. Meg-találja a' te kezed minden te ellenségidet: és a' te jobb-kezed meg-találja azokat, kik gyülölnek tégedet.

10. Ollyanokká tészed őket, mint a' tűznek kementzéjét a' te haragodnak idején; az Úr az ő haragjában el-nyeli őket, és meg-emészti őket (*d*) a' tüz. (*d*) *Sólt.* 18: 9.

11. Az ő gyümöltsöket e' földről el-veszted, és az ő magvokat az embereknek (*e*) fiaik közzül.

12. Mert te ellened gonoszt végeztenek; és tsalárdságot gondoltanak, *mellyet véghez* nem vihetnek. (*e*) *'Sólt.* 109: 13. *Est.* 14: 20.

13. Mert te őket tzélyúl veted, és meg-vonszod a' te ívedet ő ellenek.

14. Magasztaltassál-fel Uram! a' te erősségedben; énekeljük és dítsérjük a' te hatalmadat.

XXII. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Krisztusnak szenvedéséről, halálárol, és fel-támadásáról.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-mesternek *adatott*, az első hajnalkorra.

2 En (*a*) Erős *Iſten*em! én Erős *Iſten*em! miért hagytál-el engemet? és miert távoztál-el az én meg-tartáſomtól, és az én jajgatáſimnak beſzéditől? (*a*) *Márk* 15: 34. *Máté.* 27: 46.

3. Én Iſtenem! kiáltok mind napeſtig; de nem (*b*) hallgatſz-meg: éjjel-is nintsen énnékem veſzteglésem. (*b*) *Jób.* 19: 7.

4. Te pedig ſzent vagy, ki lakozol az Izráelnek dítséreti között.

4. A' mi atyáink te benned bíztanak: bíztanak és meg-ſzabadítottad őket.

6. Te hozzád kiáltottanak, és meg-ſzabadúltanak; benned (*c*) bíztanak, és meg ném gyaláztattanak. (*c*) 2 *Sám.* 8: 13. *Róm.* 9: 33.

7. Én pedig féreg vagyok, és ném férjfiú; embereknek ſzidalmok, és a' népnek útálatoſsága.

8. Mindenek, kik engemet látnak, meg tsúfolnak (*d*) engemet; félre vonſzák ájakokat, és hajtogatják az ő fejeket, (*d*) *Mát.* 27: 39.

9. (*e*) *Ezt mondván:* Bízott az Úrban; ſzabadítsa-meg őtet: mentse-meg őtet; mivelhogy ő-néki jó-akarója. (*e*) *Mát.* 27: 43 '*Sólt.* 42: 4.

10. Mert te vontál-ki engemet az *én anyám'* méhéből: és bíztattál engemet az én anyámnak emlőjétől fogva.

11. Te óltalmad alá vettettem az *én anyámnak* méhétől fogva; az én anyámnak méhétől fogva te vóltál énnekem Erős *Iſten*em.

12. Ne távozzál meſzſze tőlem; mert a' nyomorúság közel vagyon, és ſenki, nints, ki nékem ſegítséggel légyen.

13. Környül-vettenek engemet ſok bikák, és a' Básánnak erős (*f*) *bikái* meg-környékeztenek engemet. (*f*) *Jós.* 17: 5. *Amós.* 4: 1.

14. Fel-tátották (*g*) ellenem az ő ſzájokat, *mint* a' ragadozó, és ordító oroſzlán.

(*g*) *Mát.* 27: 22.

15. Mint a' víz ugyan ki-öntettem, és minden én tsontaim el-oſzlattattanak: az én ſzívem, mint a' vijaſz, el-olvadott az én belső tagaim között.

16. Meg ſzáradott, mint a' tserép, az én erőm; az én nyelvem-is az én ínyemhez ragadott, és a' halálnak porába vetettél engemet.

17. Mert környül-vettenek engemet az ebek, és a' gonoſzoknak ſerege meg-környékezett engemet; (*h*) által-likaſztották kezeimet és lábaimat (*h*) *Mát* 27: 35. *Márk.* 15: 24 *Luk.* 23: 34.

18. Meg-ſzámlálhatnám minden én tsontaimat; ők pedig *tsak* néznek, és tekíntenek én reám.

19. Az én ruháimat magoknak (*i*) el-oſztották, és az én köntösömre ſorſot vetettek.

(*i*) *Ján.* 19: 23, 24.

20. De te Uram! ne légy meſzſze tőlem: én erőſségem az én ſegítségemre ſieſs.

12. Mentsd-meg az én lelkemet a' fegyvertől, és az én egygyetlenemet az ebnek kezéből.

22. Szabadíts-meg engemet az oroſzlánnak ſzájából; és az unikorniſoknak ſzar vaik ellen hallgaſs-meg engemet.

23. (*k*) Hírdetem a' te nevedet az én atyámfiainak; a' Gyülekezetnek közepette dítsérlek tégedet: (*k*) '*Sid.* 2: 12. '*Sólt.* 116: 12 14.

24. Kik félitek az Urat, dítsérjétek őtet: Jákobnak minden nemzeti ditsőítsétek őtet, és féljétek őtet Izráelnek minden magzati!

25 Mert nem útálta, és meg nem vetette a' ſzegénynek (*l*) nyomorúságát, és el nem rejtette az ő ortzáját tőle; és midőn kiáltott ő hozzá, meg-hallgatta. (*l*) '*Sólt.* 9: 13. 40 18.

26. Te felőled léſzen az én dítséretem a' nagy Gyülekezetben: az én fogadáſimat meg-tellyesítem azok előtt, kik félik őtet.

27. Eſznek a' nyomorúltak, és meg-elégeſznek; dítsérik az Urat, kik kereſik őtet, *és él a'* ti ſzívetek mind örökké.

28. Meg-emlékeznek (*m*) és meg-térnek az Úrhoz a földnek minden határi: és imádkoznak te előtted a' Pogányoknak minden nemzetségi.

(*m*) *Malak.* 1: 11. '*Sólt.* 72: 11: *és* 8: 9.

29. Mert az Úré a' birodalom, és uralkodik a' Pogányokon.

30. Eſznek, és imádják őtet a' földnek minden kövéri: térdet hajtnak ő előtte mindenek, kik a' porban feküſznek, és nyomorúltúl élnek.

31. *Az ő* magvok nékie ſzolgál, és az Úré léſzen mind örökké.

32. El-jőnek, és hírdetik az ő igazságát, az ő utánnok-való népnek, hogy ő *ezt* tselekedte.

XXIII. 'SÓLTÁR.

Dávidnak Hálá-adáſa.

1. Dávid' 'Sóltára.

Az Úr az én (*a*) páſztorom; *azért* ſemmiben meg nem fogyatkozom. (*a*) *Eſa* 40: 11. *Jér.* 23: *v.* 4, 5. *Ján.* 10: 11. 1 *Pét.* 2: 25.

2. Gyönyörűséges és füves helyeken legeltet engemet, és kies vizek mellé viſzen engemet.

3. Az én lelkemet meg-vídámítja, *és* viſel engemet az igazságnak ösvényin; az ő nevéért.

4. Még (*b*) ha ſzinte a' halál' árnyékának völgyében járok-is, nem félek a' gonoſztól; mert te én velem vagy: a' te veſzſző és a' te botod vígaſztalnak engemet. (*b*) '*Sólt.* 3: 7.

5. Aſztalt ſzerzeſz én előtten azok ellen, kik énnékem

énnékem ellenségim; meg-hízlalod olajjal az én fejemet, és meg-töltöd az én poharamat bővségesen.

6. Sőt még bizonnyal a' te jó-vóltod és irgalmaságod követnek engemet életemnek minden idejében: és lakozom az Úrnak házában hoszszú ideiglen.

XXIV. 'SÓLTÁR.

Az Úr' hegyének lakosa: mennyei Király.

1. Dávid' 'Sóltára.

Az Úré a' föld, (*a*) és annak tellyesége; a' földnek kereksége, és annak *minden* lakosi. (*a*) *Jób.* 41: 11.

2. Mert ő a' tengereken fundálta azt, és a' folyó-vizeknek felette tsinálta azt.

3. Kitsoda (*b*) mégyen-fel az Úrnak hegyére? és kitsoda áll-meg az ő szentségének helyén?

(*b*) *Pél.* 15: 1.

4. Az ártatlan kezű, és a' tiszta szívű, ki fel-nem emelte lelkét a' hívalkodásra, sem tsalárdsággal meg-nem esküdt.

5. *Ez* vészen áldást az Úrtól, és igazságot az ő idvezítő Istenétől.

6. Illyen az Istent-keresőknek nemzetségek: és a' Jákob' *igaz nemzetsége*, a' kik a' te ortzádat keresik.

7. Ti kapuk! emeljétek-fel a' ti fejeteket, és emelkedjetek-fel ti örökké-való ajtók; hogy menjen-bé a' ditsőségnek Királlya.

8. Kitsoda ez a' ditsőségnek Királlya? Az erős és hatalmas Úr: az erős hadakozó Úr.

9. Ti kapuk! emeljétek-fel a' ti fejeteket, és emelkedjetek-fel ti örökké-való ajtók; hogy menjen-bé a' ditsőségnek Királlya.

10. Kitsoda ez a' ditsőségnek Királlya? A' seregeknek Ura: ő a' ditsőségnek Királlya.

XXV 'SÓLTÁR.

Dávidnak buzgó könyörgése.

1. Dávid' 'Sóltára.

Te hozzád Uram! emelem-fel az én lelkemet.

2. Én Istenem te benned (*a*) bízom! meg-ne gyaláztassam; ne örüljenek az én ellenségim én rajtam. (*a*) *'Sólt.* 22: 6. 31: 2. *és* 34: 6. *és* 71: 2.

3. Mert mindenek, kik tégedet várnak, meg nem szégyenülnek; szégyenüljenek meg, a' kik gonoszúl tselekeszenek ok nélkül.

4. A' te útaidat (*b*) mutasd-meg Uram! énnékem: a' te ösvényidre taníts-meg engemet.

(*b*) *'Sólt.* 27: 11.

5. Viselj engemet a' te igazságodban, és taníts engemet; mert te vagy énnékem szabadító Istenem: tégedet várlak egész napon.

6. Emlékezzél-meg Uram! a' te irgalmaságidról, és jó vóltodról, mellyek (*c*) kezdettől fogva vagynak. (*c*) *'Sólt.* 103: 17. 1. *és* 106: 1. *és* 107 1. 136: 1.

7. Az én ifjúságomnak bűneiről, és az én vétkeimről meg-ne emlékezzél; hanem inkább a' te irgalmaságod szerént emlékezzél-meg te én rólam, a' te jó-vóltodért Uram!

8. Jó, és igaz az Úr; ennekokáért tanítja *azokat*, a' kik az útról el-tévelyednek.

9. Igazgatja a' nyomorúltakat az ítéletben, és tanítja az alázatosokat az ő útaira.

10. Minden útai az Úrnak irgalmaság és igazság, azoknak, kik az ő frigyét és parantsolatit meg-őrzik:

11. A' te nevedért Uram! légy kegyelmes az én bűneimnek; mert sokak.

12. Kitsoda az ember, ki féli az Urat? Azt tanítja az útra, a' melyet válaszszon magának.

13. Annak lelke a' jóban hál, és annak magzatja örökségül bírja a' földet:

14. Az Úrnak titka azoknak *adatik*, kik őtetfélik, és az ő frigyét meg-jelenti nékik.

15. Az én szemeim mindenha az Úrra *néznek*; mert ő vészi-ki a' tőrből az én lábaimat.

16. Tekints reám, és könyörülj rajtam; mert én egygyes, és szegény vagyok.

17. Az én szívemnek háborúsági igen megsokasúltak: az én nyomorúságimból szabadítsmeg engemet.

18. Lásd-meg az én nyomorúságomat, és gyötrelmemett; és botsásd-meg minden bűneimet.

19. Tekintsd-meg az én ellenségimet; mert igen meg-sokasodtanak, és méltatlan (*d*) gyülölséggel gyülöltenek engemet. (*d*) *Ján.* 15: 25.

20. Őrizd-meg az én lelkemet, és szabadíts-meg engemet, hogy meg-ne szégyenüljek; mert én te benned bíztam.

21. A' tökélletesség és az igazság meg-őríznek engemet; mert én te benned bíztam.

22. Szabadítsd-meg Isten az Izráelt minden ő nyomorúságiból.

XXVI. 'SÓLTÁR.

Dávidnak szabadúlásért-való könyörgése,

1. Dávid' 'Sóltára.

Ítélj-meg (*a*) engemet Uram! mert én az én tökélletességemben jártam, és az Úrban bíztam; azért én nem tántorgok. (*a*) *'Sólt* 7: 9.

2. Próbálj-meg engemet Uram! és kísért-

gess-

geſs meg engemet; kérdezd-meg az én veséimet, és az én ſzívemet:

3. Mert a' te irgalmaſságod az én ſzemeim előtt *vagyon*, és ſzüntelen jártam a' te igazságodban.

4. Nem (*b*) ültem egygyütt a' hívalkodó emberekkel, és a' tsalárd emberekkel nem nyájaskodtam. (*b*) *Jób.* 31: 5, *'Sólt.* 1: 1.

5. Gyülölöm a' gonoſzoknak gyülekezeteket, és a' hitetlenekkel egygyütt nem ülök.

6. Meg-mosom kezeimet az ártatlanságban, és a' te óltárodat gyakorlom, *Óh Uram!*

7. Hogy hallatós ſzóval dítsérjelek téged', és hírdeſsem minden te tsudáidat.

8. Uram! ſzeretem a' te házadban-való lakásomat, és a' te ditsőséged' Hajlékának helyét.

9. Ne rekeſzd egygyüvé a' bűnösökkel az én lelkemet, ſem az én életemet a' (*c*) vér-ſzopó emberekkel; (*c*) *'Sólt.* 5: 6, 7, 8. 11: 5.

10. Mert az ő kezekben bun vagyon, és az ő jobb-kezek rakva ajándékokkal.

11. Én pedig az én ártatlanságomban járok; annakokáért ſzabadíts meg engemet, és könyörülj rajtam.

12. Az én lábam áll igazságban: és a' Gyülekezetekben hálákat adok az Úrnak.

XXVII. 'SÓLTÁR.

Könyörög Dávid a' meg-ſzabadíttásért.

1. Dávid' 'Sóltára.

AZ Úr az én (*a*) világoſságom és ſzabadítóm, (*b*) 's kitől féljek? Az Úr az én eletemnek erőſsége, 's kitől rettegjek? (*a*) *Mik.* 7: 8. (*b*) *'Sólt.* 118: 6.

2. Midőn jönének a' gonoſzok én ellenem, hogy az én teſtemet ennék; az én ellenségim és háborgatóim meg-ütközének, és el-húllának.

3. (*c*) Ha ſzinte én környülem tábort járnának-is; nem fél az én ſzívem: és hogyha had támad ellenem; még-is ő benne bízom. (*c*) *Sólt.* 3: 6.

4. Egy dolgot kértem az Úrtól, moſt-is azont kérem; hogy (*d*) lakhaſsam az Úrnak házában, életemnek minden idejében, hogy láthaſsam az Úrnak ſzépségét, és látogathaſsam az ő Templomát. (*d*) *Sólt.* 35: 6. 4: 2, 3.

5. Mert el-rejt engemet az ő sátorában a' veſzedelemnek napján; el rejt engemet az ő sátorának titkos helyén, és a' kő-ſziklára fel-emel engemet.

6. És moſtan-is fel-emeli az én fejemet az én ellenségim felett, kik környülöttem vagynak; és áldozom az ő sátorában örömnek áldozatját: éneklek, és dítséretet mondok az Úrnak.

7. Hallgasd-meg Uram! az én ſzómat, *midőn* te hozzád kiáltok; és könyörülj rajtam, és hallgaſs-meg engemet.

8. Te helyetted mondja az én ſzívem: Kereſsétek az én ortzámat: A' te ortzádat, Uram! keresem.

9. Ne rejtsd-el a' te ortzádat én előlem, ne vesd-el haragodban a' te ſzolgádat: te vóltál énnékem ſegítségem, ne távozzál-el én tőlem, és ne hagyj-el engemet, én idveſségemnek Iſtene!

10. Ha az én atyám és az én anyám el-hagynak-is engemet; az Úr (*e*) magához véſzen engemet. (*e*) *Esa.* 49: 15, 16.

11. (*f*) Taníts-meg engemet, Uram! a' te útadra, és hordozz engemet az egyenes úton, az én ellenségimért. (*f*) *'Sólt.* 25: 4.

12. Ne tselekedjél vélem az én ellenségimnek kívánságok ſzerént; mert hamis tanúk támadtanak ellenem, kik hazugságot ſzóllnak.

13. Én pedig hiſzem, hogy meg-látom az Úrnak javait az élőknek földében.

14. Várjad (*g*) az Urat, és légy erős, és meg-erősíti a' te ſzívedet; várjad azért az Urat.

(*g*) *Esa.* 25: 9 33: 2. *Hab.* 2: 3.

XXVIII. 'SÓLTÁR.

Oltalomért könyörög Dávid.

1. Dávid' 'Sóltára.

TE hozzád kiáltok, Uram, én erőſségem! ne veſztegelj az én kiáltáſimra; mert nétalám ha (*a*) veſztegléndeſz, hasonlatos léſzek a' meg-hóltakhoz. (*a*) *'Sólt.* 1: 47.

2. Hallgasd-meg az én könyörgéſimnek ſzavát, midőn kiáltok te hozzád, és midőn fel-emelem kezeimet a' te ſzentséges Templomodhoz.

3. Ne ſzámlálj engemet a' hitetleneknek és gonoſzság' tselekedőinek közikben, kik békeſséget (*b*) ſzóllnak felebarátjokkal; gonoſz vagyon pedig az ő ſzívekben. (*b*) *'Sólt.* 26: 9. 2*Sám.* 2: 9. *Jer.* 9: 8.

4. Fizeſs-meg nékiek, az ő tselekedetek ſzerént, és az ő igyekezeteknek gonoſzsága ſzerént: az ő kezeiknek munkája ſzerént fizeſs ő-nékiek, add-meg nékiek az ő jutalmokat.

5. Mert nem véſzik eſzekbe az Úrnak tselekedetit, és az ő kezeinek munkáit; ennekokáért el-rontja őket, és fel nem építi *többé* őket.

6. Áldott az Úr; mert meg-hallgatta az én könyörgéſimnek ſzavát.

7. Az Úr az én erőſségem és az én paisom: ő benne bízott az én ſzívem, és meg-ſegíttettem; örült

örült az én szívem, és az én énekemmel dítsérem őtet.

8. Az Úr ezeknek erősségek, és ő az ő Királlyának (c)meg-tartó ereje. (c) *'Sólt.* 20: 7.

9. Tartsd-meg a' te népedet, és áld-meg a' te örökségedet: bírjad őket, és magasztald-fel őket mind örökké.

XXIX. 'SÓLTÁR.

Intés az Istennek dítséretire.

Dávid' 'Sóltára.

1 Ti Fejedelmeknek fiai! adjatok (a) az Úrnak; adjatok az Úrnak ditsőséget, és erősséget. (a) 1 *Krón.* 16: 28: 29.

2. (b) Adjátok az Úrnak, az ő nevének ditsőssségét: imádjátok az Urat az ő szent *hajlékának* ékessségében. (b) *'Sólt.* 69: 9.

3. Az Úrnak szava vagyon a' (c) vizeknek felette: a' ditsőssségnek Erős *Istene* meg-dördüle: az Úr a' sok vizeknek felette *vagyon.*

(c) 2. *Sám.* 12: 20. 2 *Mós.* 9: 23.

4. Az Úrnak (d) szava hatalmas: az Úrnak szava ditsőssséges. (d) *'Sólt.* 33: 6, 9. 10. 107: 20.

5. Az Úr' szava töri a' tzédrus-fákat; és az Úr le-töri a' Libánusnak tzédrusit.

6. És meg-tomboltatja azokat, mint a' borjúkat: a' Libánus és Sirjon hegyeket, mit az unikornisoknak fiait.

7. Az Úr' szava botsát lángos tüzet.

8. Az Úrnak szava reszketteti a' pusztát; az Úr reszketteti a' Kádesnek pusztáját.

9. Az Urnak szava meg-borjúztatja a' nőstény szarvasokat, és meg-fosztja az erdőket: és az ő szent Temlomában ki-ki ő-néki dítséretet mond.

10. Az Úr az özön-vízen (e) ült: és ül az Úr, *mint* Király mind örökké. (e) 1 *Mós.* 6: 17.

11. Az Úr ád erősséget az ő népének; az Úr meg-áldja az ő népét békessségben.

XXX. 'SÓLTÁR.

A' szomorúság örömre változik.

1. Dávidnak az ő (a) háza fel-szenteléséről énekelni-való 'Sóltára. (a) 2 *Sám.* 5: 11.

2 Fel-magasztallak tégedet Uram! mert fel-emeltél engemet, és nem engedted, hogy az én ellenségim én rajtam örüljenek.

3. Én Uram Istenem! te hozzád kiáltottam, és meg-gyógyitottál engemet.

4. Uram! ki-hoztad a' koporsóból az én (b) lelkemet; meg-elevenítettél engemet, holott egyebek a' koporsóba szállottanak.

(b) *'Sólt.* 116: 3, 4.

5. Dítsérjétek az Urat ő hívei: és dítserjétek az ő szentsségének emlékezetit.

6. Mert egy szempillantásig *tart* az ő haragja, és örökké-való az ő jó-akaratja: estve siralom vagyon, és reggel öröm.

7. Én pedig az én jó állapotomban így gondolkodom vala: (c) soha meg nem változik az én állapotom. (c) *'Sólt.* 10: 6.

8. (Uram! a' te jó kedvedből erősítetted vala meg az én hegyemet:) De mihelyt el-rejtéd a' te orczádat; én meg-háborodám.

9. Te hozzád kiáltottam Úram! és néked könyörgöttem Uram! *mondván:*

10. Mi haszon *vagyon* az én véremben, hogyha a' koporsóba szállok? (d) Vallyon dítsér-é tégedet a' por? Vallyon 's hírdeti-é a' te igazságodat? (d) *'Sólt.* 6: 6. *és* 115: 17.

11. Hallgass meg Uram! és könyörülj rajtam; Uram légy nékem segítőm!

12. Fordítottad az én siralmimat énnékem örömre: le-vetetted az én gyász ruhámat, és bé-övedzettél engemet örömmel.

13. Ennekokáért énekel tenéked az *én* ditsőssségem, és nem vesztegel: én Uram Istenem! örökké dítsérlek tégedet.

XXXI. 'SÓLTÁR.

Könyörög a' Próféta Istennek minden bűnei, lelki háborúsági és testi ellenségi ellen.

1. Dávid' 'Sóltára, *mellyet engedett* az Éneklő (a) mesternek. (a) 1 *Kron.* 25: 1.

2 Te benned bíztam (b) Uram! soha meg ne gyaláztassam: a' te igazságodban szabadits-meg-engemet. (b) *'Sólt.* 116. 3. *Esa* 49: 23.

3. Hajtsd hozzám a' te füledet, hamar szabadits-meg engemet: légy énnékem erős kő-szálám, *és* erős házam, hogy meg-tarts engemet.

4. Mert te vagy az én kő-sziklám, és erősségem; annakokáért a' te nevedért vezérelj engemet, és viselj engemet.

5. Szabadits-ki engemet a' tőrből, mellyet el-rejtettenek énnékem; mert (c) te vagy az én erősségem. (c) *'Sólt.* 25: 11.

6. A' te kezedbe (d) ajánlom az én lelkemet; mert meg-váltottál engemet Uram, igazságnak Erős *Istene!* (d) *Luk* 23: 46.

7. Gyülöltem a' hijába-való hazugságoknak követőit; én pedig az Úrban bízom.

8. Vígadok és örvendezek a' te jó-vóltodban; mert meg-tekintetted az én nyomorúságomat, és láttad az én lelkemet a' háborúságokban:

9. És nem rekesztettél engemet az ellenségnek kezébe; *hanem* állattad széles helyen az én lábaimat.

10. Könyörülj rajtam Uram! mert nyomorúságom vagyon: meg-hervadott bánat miatt az én ortzám, az én lelkem, és az én hasam;

11. Mert el-forgyatkozott életem a' bánat miatt, és az én esztendeim a' fohászkodás miatt: az én erőm el-szakadott az én hamisságomért, és az én tsontaim meg-senyvedtenek.

12. Minden én ellenségimnek vóltam szidalmok; (*e*) jelesben pedig szomszédimnak, útálatos vóltam barátimnak: és a' kik engemet kivül láttanak; el-futottanak én tőlem.

(*e*) *Jób* 19: 13. *'Sólt.* 38: 12.

13. El-felejtkeztenek én rólam, mint a' halottról, *ki* az *élőknek.* szívekből *ki-ment*: ollyaténná lettem, mint az el-roshadt edények.

14. Mert (*f*) sokaknak szidalmazásokat hallottam, *és* minden felől félelmem *vagyon*; mivel hogy egygyetembe tanátskoznak én ellenem, és tanátsot tartnak, hogy meg-fogják az én lelkemet. (*f*) *Jer.* 20: 10.

15. Én pedig, Uram! te benned bíztam: el hittem, hogy Istenem vagy te!

16. Te kezedben vagynak az én életemnek napjai: szabadíts-meg engemet az én ellenségimnek kezekből, és az én háborgatóimtól

17. Világosíts-ad-meg a' te ortzádat a' te szolgádon: tarts meg engemet a' te jó-vóltodból.

18. Uram! *kérlek* meg-ne gyaláztassam; mert segítségül hívtalak tégedet: (*g*) gyáláztassanak meg a' hitetlenek, és enyhítessenek-meg a' koporsóban. (*g*) *Jer.* 17: 18.

19. Meg némúljanak a' hazugságnak ajaki: kik szóllnak az igaz ellen keményeket kevély séggel, és útálatossággal.

20. Melly igen (*h*) bővséges a' te jó-vóltod, mellyet el-rejtettél a' téged' félőknek! és mellyet meg-adtál azoknak, kik te benned bíznak, az embereknek fiaik előtt. (*h*) *Esa* 64: 4. 1 *Kór.* 2: 9.

21. El-rejted azokat a' te ortzádnak rejtekében, mindeneknek kevélységek (*i*) előtt: el-rejted őket a' te sátorodban a' háborgó nyelvek előtt. (*i*) *'Sólt.* 27: 5.

22. Áldott az Úr! ki tsudálatossá tette az ő irgalmasságát én hozzám, *mint egy* erős városban.

23. Én pedig gondolom vala az én hitetlenségemben: el-vettettem a' te szemeid elől; de még-is meg-hallgattad az én könyörgésimnek szavát, midőn kiáltottam te hozzád.

24. Szeressétek az Urat minden *ti* jó-tételényesi; az ő híveit meg-őrzi az Úr, és bőven meg-fizet a' kevélyen tselekedőknek.

25. Erősek légyetek, és erős légyen a' tiszívetek, mindnyájan, kik az Úrban bíztok.

XXXII. 'SÓLTÁR.

Tanúság az idvességes bóldogságról.

1. Dávid' tanítása.

Bóldog az (*a*) a' kinek hamisága meg-botsáttatot, és a' kinek büne el-fedeztetett.

(*a*) *Rom* 36: 7.

2. Bóldog ember, a' kinek az Úr nem tulajdonítja hamisságát, és kinek lelkében nintsen (*b*) tsalárdság. (*b*) *Jel.* 14: 1-5

3. Én mikor veszteglenék, meg-avúltanak (*c*) az én tsontaim: az én nap-estig-való jajgatásom miatt (*c*) *'Sólt.* 31: 11.

4 Mert éjjel és nappal nehezedik vala én rajtam a' te kezed; változik vala az én nedvességem nyári szárazságokra

5. Annakokáért az én bűnömet tenéked megjelentettem; és az én hamisságomat el nem fedeztem, (*d*) ('s mondék:) Meg vallom *én ellenem* az én álnokságomat az Úrnak; és te megbotsátottad az én büneimnek hamisságát.

(*d*) *Péld.* 28 13. *Ez* 19: 27. 1 *Ján.* 1: 9.

6. Azért könyörög néked minden szent a' meg-találásnak idején: (Bizonyára a' sok vizek áradási hozzája nem jutnak.)

7. (*e*) Te vagy az én óltalmam a' háborúságban őrizz-meg engemet: szabadúlásnak énekével végy környül engem'. (*e*) *'Sólt.* 9: 10.

8 Böltsé tészlek tégedet, és meg-tanítlak (*f*) tégedet az útra, mellyen járj, *tanátsot* adok tenéked szemeimmel. (*f*) *'Sólt.* 25: 12.

9. Ne légyetek ollyaténok, mint a' ló, és mint az öszvér, mellyeknek nintsen értelmek, mellyeknek (*g*) állokat ha meg nem szorítod zabolával és fékkel; tenéked nem engednek.

(*g*) *Péld* 26: 3. *Jak.* 3: 3.

10. Sok bánati vagynak a' hitetleneknek; (*h*) de a' ki bízik az Úrban, meg-környékezi az ő irgalmassága. (*h*) *Péld* 13: 21.

11. Vígadjatok az Úrban, és örüljetek ti igazak: és énekeljetek mindnyájan ti tiszta szívüek.

XXXIII. 'SÓLTÁR.

Intés az Istennek dítséretire.

1 Örüljetek ti igazak (*a*) az Úrban; az igazakhoz illik a' dítséret. (*a*) *'Sólt.* 147. 1.

2. Dítsérjétek az Urat hegedűben, lantban, és tíz húrú kintornában énekeljetek néki.

3. Mondjatok ő-néki új éneket, jól énekeljetek nagy örömmel.

4 Mert

4. Mert igaz az (*b*) Úrnak beszéde, és minden ő tselekedete állhatatos. (*b*) *'Sólt.* 146 : 6.

5. Szereti az igazságot, és az ítéletet; az Úrnak jó-vóltával rakva a' föld.

6. Az Úrnak beszéde által lettenek az (*c*) egek, és az ő szájának lelkével minden ő seregei.

(*c*) 1 *Mós.* 1 : 6, 7.

7. (*d*) Öszve-gyűjti a' tengernek vizeit, mintegy tömlőben: helyhezteti a' mélységeket az ő titkos helyeire. (*d*) *Jób.* 26 : 10.

8. Félje az Urat minden föld; féljenek ő-tőle a' földnek minden lakosi

9. Mert (*e*) ő mondotta; és lett: ő parantsolta; és elő-állott. (*e*) 1 *Mós.* 1 : 3, 6.

10. Az Úr (*f*) el-fordítja a' pogányoknak tanátsokat: és el-rontja a' népeknek gondolatjokat. (*f*) *Néh.* 4 : 15. *Esa.* 19 : 3.

11. Az Úrnak pedig (*g*) tanátsa mind örökké meg-marad: az ő szívének gondolati nemzetségről nemzetségre. (*g*) *Péld.* 19 : 21. *és* 21 : 33. *Esa* 46 : 10.

12. (*h*) Bóldog nép, a' kinek Istene Jehova: *és* a' nép, mellyet válaszstott örökségül magának. (*h*) *'Sólt.* 65 : 5. *és* 144 : 15.

13. Az égből le-tekint az Úr, *és* látja az embereknek minden fiaikat.

14. Az ő lakó-házának (*i*) székiből néz a' földnek minden lakosira. (*i*) *'Sólt.* 11 : 4. 14 : 2.

15. Ki teremtette egygyetemben az ő szíveket, és ki érti minden ő tselekedeteiket.

16. Nem szabadúl-meg a' Király az ő népének sokasága által: sem az erős nem szabadúl-meg az ő nagy ereje által.

17. Meg-tsal a' ló a' meg-szabadításban, és az ő sok ereje által meg-nem ment.

18. Imé az Úrnak (*k*) szemei vagynak az őtet félőkön: *és* az ő irgalmasságába bízókon.

(*k*) *Jób.* 36 : 7. *'Sólt.* 34 : 16. 147 : 11.

19. Hogy meg-szabadítsa haláltól az ő lelkeket, és el-tartsa őket az éhségben.

20. A' mi lelkünk várja az Urat; *mert* ő a' mi segítségünk és (*l*) paisunk. (*l*) 1 *Mós.* 15 : 1.

21. Mert ő benne vígad a' mi szívünk, ezért; mert az ő szent nevében bízunk.

22. Légyen Uram! a' te irgalmasságod mi rajtunk; miképpen bíztunk te benned.

XXXIV. 'SÓLTÁR.

Hálá-adása Dávidnak a' Filistéusok Királlyától-való meg-szabadításért.

1. Dávid' Éneke, mikoron (*a*) el-váltóztatta az ő beszédét Abimélek előtt, ki ki-üzé őtet; és elméne. (*a*) *Sám* 21 : *v.* 12, 14.

2 Áldom az Urat minden időben: mindenkoron az ő dítséreti az én számban *vagyon.*

3. Az Úrban ditsekedik az én lelkem; *ezt* meghallván a' nyomorúltak örülni fognak.

4. Magasztaljátok az Urat velem öszve: és magasztaljuk az ő nevét egygyetemben.

5. Meg-kerestem az (*b*) Urat, és meg-hallgatott engemet: és minden rettegésimből meg-szabadított engemet. (*b*) *Esa.* 65 : 24.

6. A' kik ő reá néznek, és ő hozzá futnak; azoknak ortzájok meg-nem pirúlnak.

7. *Imé* ez a' szegény kiáltott; és az Úr meghallgatta *ötet*, és minden ő háborúságiból megszabadította ötet.

8 Tábort jár az Úr' Angyala az őtet félők környül, és meg-szabadítja őket.

9. (*c*) Kóstoljátok-meg, és láfsátok-meg, melly igen jó légyen az Úr: bóldog ember az, a' ki ő benne bízik. (*c*) 1 *Pét.* 2 : 3. *Péld.* 16 : 20.

10. Féljétek az Urat, kik ő szenti vagytok; mert semmi (*d*) fogyatkozások nintsen az őtet félőknek. (*d*) 5 *Mós.* 28 : 1-13.

11. Az oroszlánoknak kölykei meg-éheznek, és szükölködnek; de kik az Urat keresik, semmi jó nélkül nem szükölködnek.

12. Jöjjetek ide fiaim! és hallgafsatok engemet: az Úrnak félelmére meg-tanítlak titeket.

13. Kitsoda (*e*) az ember, ki az életet kívánja? és kívánja látni az ő jó napjait? (*e*) 1 *Pét.* 3 : 10.

14. Tartóztasd meg nyelvedet a' gonosztól; és a' te ajakidat, hogy ne szólljanak tsalárdságot.

15. Hajólj-el a' gonosztól, és tselekedjél jót: keresed a' békefséget, és kövesd azt.

16. Az Úrnak (*f*) szemei az igazakon, és az ő fülei azoknak kiáltásokon: (*f*) *Jób.* 36 : 7. 1 *Pét.* 3 : 12.

17. Az Úrnak tekínteti azok ellen *vagyon*, kik gonosztt tselekefznek; hogy ki-gyomlálja e' földről azoknak emlékezeteket.

18. *Az igazak* kiáltnak, és az Úr meg-hallgatja: és minden nyomorúságokból meg-szabadítja őket.

19. Közel vagyon az Úr a' töredelmes szívekhez: és a' töredelmes lelkűeket meg-tartja.

20. Sok nyomorúsági *vagynak* az igaznak; de mind azokból meg-szabadítja ötet az Úr.

21. Meg-őrízi minden ő tsontjait; egy azok közzül (*g*) meg-nem rontatik. (*g*) *Ján.* 19 : 36.

22. A' hitetlent pedig meg-öli a' gonoszság: és a' kik gyülölik az igazat; el-veszttetnek.

23. Meg-szabadítja az Úr az ő szolgáinak lelkeket; és el-nem veszsznek, a' kik ő benne bíznak.

XXXV. 'SÓLTÁR.

Dávid' könyörgése a' meg-szabadításáért,

1. Dávid' *'Sóltára.* (*a*) 2 *Sám.* 23 : 1.

Perelj Uram! az én velem perlőkkel; és hartzolj az én velem hartzolókkal.

2. Ragadj fegyvert és paist; és kelj-fel az én segítségemre.

3. És vedd-fel dárdádat, és rekeszd-meg az én háborgatóim' eleinek útát; mondjad az én lelkemnek: En vagyok a' te meg-tartód.

4. Gyaláztassanak-meg (*b*) és szégyenüljenek-meg, kik keresik az én lelkemet: veretessenek hátra, és piruljanak-meg, a' kik én ellenem gonoszt gondolnak. (*b*) *'Sólt.* 40: 15. *és* 70: 10.

5. Légyenek ollyanok, mint a' polyva (*c*) a' szél előtt: és az Úrnak Angyala háborgassa őket.

(*c*) *Jób.* 21 : 18. *Esa.* 29 : 5. *Hós.* 13 : 3.

6. Légyen az ő útjok homályos, és sik; és az Úrnak Angyala kergesse őket.

7. Mert ok nélkül meg-vetették énnékem az ő hálójoknak vermét: *és* ok nélkül *vermet* (*d*) ástak az én lelkemnek. (*d*) *Jer.* 18 : 20.

8. Száljon reá a' romlás, mellyet nem tud: és az ő hálója, mellyet el-rejtett, fogja-meg őtet; és *hírtelen* essék veszedelembe.

9. Az én lelkem pedig vigad az Úrban: örvendez az ő szabadításában.

10. Minden én tetemim mondják: Uram! kitsoda hasonló te hozzád? ki meg-szabadítod a' nyomorúltat a' nálánál erősebtől: a' szegényt, és a' szőkölködőt az ő prédálójától.

11. Fel-kelnek vala a' hatalmas tanúk, és a' mellyeket (*e*) nem tudtam, azokat kérdezték én tőlem. (*e*) *'Sólt.* 55 : 4.

12. Fizettenek énnékem gonoszt a' jóért, hogy engemet meg-fosztanak az én lelkemtől.

13. Én pedig, mikoron ők betegek vóltanak, gyászban öltöztem; szenvedtettem lelkemet böjtel, és érettek úgy könyörgöttem, mint magamért:

14. Mintha énnékem barátom és atyámfia vólt vólna; érette úgy jártam: mintha anyámat siratnám; úgy jártam (*f*) gyázban nagy alázatosan. (*f*) *'Sólt.* 38 : 7. 42 : 10. 43 : 2.

15. Ők pedig az én nyomorúságimban örültenek, és (*g*) egybe-gyültenek; egybe-gyültenek én ellenem a' sántikálók, és én hírem nélkül rágalmaztanak engemet, és nem vesztegettenek.

(*g*) *Jób.* 30: 12-14.

16. *Össze-gyültenek* a' hízelkedőkkel, és a' nevetséget üző tsúfolókkal; agyarkodván az ő fogaikkal én ellenem.

17. *Te pedig* Uram! miglen nézed *ezeket?* szabadítsd-meg (*h*) az én lelkemet az ő veszedelmekből, az oroszlánok közzül az én egygyetlenemet. (*h*) *'Sólt.* 22 : 21, 22. 58 : 7.

18. (*i*) Hálákat adok én tenéked a' nagy Gyülekezetbe, a' sok nép között dítsérlek tégedet.

(*i*) *'Sólt.* 40 : 10, 11. 111 : 1.

19. Ne örüljenek én rajtam, a' kik méltatlanúl lettenek énnékem ellenségim; se szemmel ne hunyorítsanak, kik ok nélkül (*k*) engemet gyülölnek. (*k*) *Ján.* 15 : 25. *Példa.* 6 : 13. 16 : 30.

20. Mert nem szóllnak békeséget; hanem azok ellen, kik békeségesek a' földön, álnok beszédeket gondolnak.

21. És fel-tátották szájokat én ellenem, és mondának: Ha! Ha! látá a' mi szemünk.

22. Láttad te Uram! azért (*l*) ne hallgass: Uram! ne légy távól én tőlem.

23. Kelj-fel és serkenj-fel az én ítéletemre: én Istenem, és én Uram! az én ügyemnek ítéletire.

(*l*) *'Sólt.* 7 : 7. 44 : 24.

24. Itélj-meg (*m*) engemet a' te igazságod szerént, óh én Uram Istenem! hogy ne örüljenek ezek én rajtam. (*m*) *Jób.* 31 : 6.

25. Ne mondják az ő szívekben: Örülj mi lelkünk! se ne mondják: Nyeljük bé őtet!

26. Gyaláztassanak-meg, és egygyetemben piruljanak-meg, kik örülnek az én nyavalyámon; öltöztessenek-fel gyalázatossággal, és szidalommal, kik fel-fúvalkodnak én ellenem.

27. Vígadjanak és örüljenek, kik akarják az én igazságomat; és mondják ezt mindenkoron: Magasztaltassék az Úr, ki akar békeséget az ő szolgájának.

28. És az én nyelvem szóllja a' te igazságodat, minden-nap a' te dítséretedet.

XXXVI. 'SÓLTÁR.

Dávidnak panasza, Isteni dítséreti, könyörgése és vigasztalása.

1. Dávidnak, az Úr szolgájának *'Sóltára, mellyet adott* az Éneklő-mesternek.

2 A' hitetlennek hitetlensége felől az én szívemben illyen (*a*) módon gondolkodom: hogy nintsen Istennek félelme az ő szemei előtt.

3. Mert hízelkedik magának az ő szemei előtt, miglen találtassék az ő hamissága gyülölségre méltónak. (*a*) 1 *Mós.* 20 : 11.

4. Az ő szájának beszédi hamisság és álnokság: nem akarja érteni, hogy jól tselekednék.

5. Gonoszságot gondol az ő ágyában; nem jó útón áll: a' gonoszt meg-nem veti.

6. Uram!

6. Uram! az égiglen vagyon a' te irgalmasságod, és a' te igaz mondásod a' felhőkig.

7. A' te igazságod mint az Istennek hegyei'; a' te ítéletid, mind a' bőv mélységes *vizek*: az embert, és a' barmot te tartod- meg, Uram!

8. Óh Isten! melly igen betsületes a' te irgalmasságod; Annakokáért az embereknek fiaik bíznak a' te szárnyaidnak árnyékában.

9. Meg-elégíttetnek a' te házadnak kövérségével, és a' te gyönyörüségidnek folyó-vizével meg-itatod őket.

10. Mert nálad vagyon az életnek kút-feje, *és* a' te világosságod által látunk világosságot.

11. Terjeszd-ki a' te irgalmasságodat a' te (*b*) esmérőidre, és a' te igazságodat az igaz szívű emberekre. (*b*) *'Sólt.* 9: 11. 91: 14.

12. Ne támadjon én reám a' kevélynek lába; és a' hitetleneknek kezek ne háborítson-meg engemet.

13. Ott húlljanak-el a' gonoszt-tselekedők; taszíttassanak-el, és fel ne állhassanak.

XXXVII. 'SÓLTÁR.

Vigasztalása Dávidnak az Istentelenek' szerentsés állapatjok ellen.

1. Dávid' 'Sóltára. (*a*) 2 *gám.* 23: 1.

Ne boszszankodjál (*b*) a' hitetlenekre: se ne irígykedjél a' gonoszúl tselekedőkre.

(*b*) *Péld.* 23: 17 *és* 24: 1 *'Sólt.* 73: 2.

2. Mert mint a' fü hírtelen ki-vágattatnak, és mint a' zöldellő fü el száradnak.

3. Bízzál az Úrban, és tselekedjél jót: lakozzál e' földön, és élj hit által.

4. Gyönyörködjél az Úrban; és meg-adja néked a' te szívednek kéréfit.

5. Hagyjad (*c*) az Úrra a' te útadat, és bízzál ő benne; és ő meg-tselekeszi. (*c*) *'Sólt.* 55: 23. *Mát.* 6: 25. *Luk.* 12: 22. 1 *Pét.* 5: 7.

6. És ki hozza a' te igazságodat, mint a' világosságot: és a' te ítéletedet, miképpen a' délt.

7. Veszteségben légy az Úrban, és várjad őtet: és ne boszszankodjal azok ellen, kiknek jó szerentsés életek vagyon; és kik gonosz tanátsot követnek.

8. Szünjél-meg a' haragtól, és hagyd-el búsúlásodat: ne boszszankodjál; (*d*) hogy te is gonoszt ne tselekedjél. (*d*) *Mát.* 5: 25.

9. Mert a' gonoszok ki-vágattatnak; de a' kik az Urat várják, örökségül bírják e' földet.

10. És kevés idő múlva a' hitetlen el-vész; nézed a' helyét, és ő nem lészen.

11. A' szelédek (*e*) pedig lésznek örökösi a' földnek: és gyönyörködtetik magokat a' békességnek sokságában. (*e*) *Mát.* 5: 5.

12. Tanátsot tart a' hitetlen az igaz ellen, és fogaival tsikorgat ő ellene.

13 Az Úr pedig (*f*) neveti őtet; mert látja, hogy elő-jő az ő napja. (*f*) *Péld.* 1: 26.

14. Fegyvert vontanak a' hitetlenek, és megvonták az ő íveket; hogy le-verjék a' szegényt, és a' szükölködőt, és meg öljék az igazán élőket.

15. De az ő fegyverek menjen-bé az ő szívekbe, és az ő íveik töretteszenek-el.

16. Jobb az igaznak a' kitsiny; hogynem mint a' hitetlen Fejedelmeknek az ő gazdagságok.

17. Mert a hitetleneknek karjaik el-törettetnek; de el-tartja az Úr az igazakat.

18. Esméri az Úr a' tökélleteseknek napjaikat: és az ő örökségek meg-marad mind örökké.

19. Meg nem gyaláztatnak (*g*) a' veszedelmes időben; sőt az éhségnek idejében meg-elégíttetnek. (*g*) *'Sólt.* 91: 3. *'s a' t.*

20 De a' hitetlenek el-vesznek; és az Úrnak ellenségi, mint a' bárányokban-való kövérség meg-emésztetnek, és mint a' füst semmivé lésznek.

21. Kőltsön kér a' hitetlen, és meg nem fizet; az igaz pedig irgalmas, és osztogat.

22. Mert a' kik (*h*) meg-áldattatnak ő-tőle, e' földet bírják: és a' kik meg-átkoztatnak ő-tőle, kigyomláltatnak. (*h*) *Péld.* 2: 21. 22.

23. Az *igaz* ember' lépéli az Úrtól erősíttetnek-meg, és az ő útát szereti.

24. Ha el-eséndik, meg nem rontatik; mert az Úr tartja őtet az ő kezével.

25. Gyermek vóltam, meg-is vénhedtem; de soha nem láttam, hogy az igaz el-hagyatott vólna, és az ő kenyér-kereső magva.

26. Minden naponként irgalmaskodik, és kőltsön ád: és az ő magzatja áldásban vagyon.

27. Távozzál-el a' gonosztól, és tselekedjél jót: és maradandó lészsz mind örökké.

28. Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő szenteit; de örökké meg-őríztetnek: a' hitetleneknek pedig (*i*) maradékok ki-vágattatik. (*i*) *Jób.* 18: 19. 21: 19.

29. Az igazak örökségül bírják e' földet, és lakoznak örökké azon.

30. Az igaznak szája bőltseséget beszél, és az ő nyelve ítéletet szól.

31. Az ő Istenének törvénye az ő szívében (*k*) vagyon; *annakokáért* az ő lépési meg nem tántorodnak. (*k*) *Esa.* 51: 7. *'Sólt.* 84: 6.

32. A' hitetlen szemléli az igazat, és keresi őtet (*l*) halálra. (*l*) *'Sólt.* 10: 8, 10.

33. Az Úr pedig nem hagyja őtet a' hitetlennek kezében; sem nem kárhoztatja őtet, mikor meg-ítéltetik.

34. Várjad (*m*) az Urat, és őrízd-meg az ő útát; és fel-magaſztal tégedet, hogy örökségül bírjad e' földet: és mikor a' hitetlenek ki-gyomláltatnak, meg-látod. (*m*) *'Sólt.* 27: 13, 14. *Esa.* 25: 9-30: 18.

35. Láttam el-hatalmazott hítetlent; és hogy az fel-fúvalkodott, mint a' ki-terjedett zöldellő fa.

36. (*n*) De el-múlék, és ímé nem vala: keresém ötet, és meg nem találám. (*n*) *Jób.* 20: 5-8.

37. Nézd-meg a' tökélletest, és vedd eſzedbe az igazat; mert e' *féle* embernek (*o*) végezetre békeſsége léſzen. (*o*) *Esa.* 3: 11. *'Sólt.* 18: 5.

38. A' hitetlenek pedig egygyetemben el-veſznek: és a' gonoſzoknak (*p*) maradékok ki-gyomláltatik. (*p*) *Jób.* 18: 19, 20. *Esa* 14: 22.

39. Az igazaknak pedig meg-maradáſok az Úrtól vagyon; *ki* ő-nékik erőſségek a' haborúſágnak id jén.

40. Meg-ſegíti őket az Úr, meg-ſzabadítja őket: meg-ſzabadítja őket a' hitetlenektől, és meg-tartja őket; mert ő benne bíznak.

XXXVIII. 'SÓLTÁR.

Dávid' panaſzſza és könyörgéſe.

1. Dávid' 'Sóltára a' meg-emlékezésre.

2 Uram! ne fedj meg engemet (*a*) a' te búsúláſodban, ſe ne oſtorozz engemet a' te haragodban. (*a*) *'Sólt.* 6: 2. *Jer.* 10: 24.

3. Mert (*b*) a' te nyilaid belém akadtanak: és a' te kezed ízállott én reám. (*b*) *Jób.* 6: 4.

4. Nintsen épség az én teſtemben a' te haragod miatt: és nintsen békeſség az én tsontaimban az én bűneim miatt.

5. Mert az én hamiſságim el-borították az én fejemet; és mintegy (*c*) nehéz tereh, reám nehezültenek erőm felett. (*c*) *Jób.* 14: 18.

6. Meg-rothadtak, és meg-senyvedtek az én ſebeim az én bolondságom miatt.

7. Le-horgadtam, és igen le-nyomattattam: és minden-nap ſzomorúan járok;

8. Mert az én tomporim meg-rakodtanak nagy fájdalmakkal, és nints ſemmi épség az én teſtemben.

9. El-ſzakaſzkodtam, és igen meg-rontattam: jajgattam az én ſzívemnek keſerűsége miatt.

10. Uram! te előtted vagyon minden én kívánságom: és az én nyögésem te előtted elnem rejtetett.

11. Az én ſzívem tsak kereng, el-hagyott engemet az én erőm; és az én ſzememnek világa, még azok ſintsenek én velem

12. (*d*) Az én barátim, és társaim az én tsapáſomban félre állottak: és az én rokonim távól állottanak. (*d*) *Jób.* 19: 13. *'Sólt.* 31. 12.

13. És tőrt vetettenek, kik az én lelkemet keresik: és kik ártani akarnak, énnékem gonoſzokat ſzóllnak, és mind nap-eſtig tsalárdságot gondolnak.

14. Én pedig mint a' ſiket nem hallok vala; és ollyan valék, mint a' néma, ki az ő ſzáját fel nem tátja.

15. És levék ollyan, mint a' ſiket ember, kinek az ő ſzájában nintsen feddés.

16. Mert én tégedet (*e*) vártalak Uram! te hallgaſs-meg, Uram, én Iſtenem! (*e*) *'Sólt.* 40: 2.

17. Mert azt gondolom vala: né-talám örülni fognak én rajtam; az én lábam' iſzamodáſa-korán ellenem támadnak.

18. Én *bizonyára* (*f*) tsak a' nyomorúságokra kéſzíttettem: és az én ſérelmem mindenkor én előttem vagyon. (*f*) *Jób.* 5: 7. 14: 22.

19. Én bizonnyal az én hamiſságomat (*g*) hírdetem, és ſzorgalmatos vagyok az en bünöm felől.

20. Az én ellenségim pedig élvén meg-erősödnek, és meg-ſokaſodnak, kik engemet méltatlanúl gyűlölnek. (*g*) *Péld.* 28: 13.

21. És azok ellenkeznek én velem, kik a' jóért gonoſzt fizetnek; azért, hogy a' jót követem.

22. Ne hagyj-el engemet, Uram! én Iſtenem ne távozzál meſzſze tőlem.

23. Sieſs az én ſegítségemre, óh Uram, én ſzabadítóm!

XXXIX. 'SÓLTÁR.

Dávid' vallás-tétele az ő türhetetlenségéről.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-meſternek *adatott* éneklésre a' Jédutunon. (*a*) 1 *Krón.* 16: 41.

2 El végezém magamban: hogy meg-őrízem az én útaimat; hogy ne vétkezzem az én nyelvemmel meg-zabolázom az én ſzámat, míg a' hitetlen én előttem vagyon.

3. Meg-némúlék veſzteglésſel, és a' jót-is el-hallgatom vala; mikor az én nyavalyám neveked-nék.

4. Meg-hevüle az én ſzívem én bennem, és az én gondolatomban fel-gerjede a' tűz; és *végre* igy ſzóllék az én nyelvemmel:

5. Jelentsd-meg Uram! énnékem az én végemet az én (*b*) napimnak mértéke mennyi légyen; hogy meg-tudjam, hogy tsak ideig-való vagyok. (*b*) *'Sólt.* 90: 12. 144: 4.

6. Imé egy tenyérnyivé tetted az én napjaimat: és az én időm mint a' ſemmi te előtted; Bizonyára merő (*c*) hijábavalóság minden ember, míglen él-is. (*c*) *'Sólt.* 62: 10.

7. Bizonyára mint az árnyék, úgy jár az ember; bizonyá-

bizonyára tsak híjába szorgalmatoskodik: rakásra gyüjt; de nem tudja (*d*) kitsoda éli-meg azokat. (*d*) *Luk.* 12:20.

8. Azért én most mit várok Uram? *minden* bizodalmam te benned vagyon.

9. Minden én vétkeimből szabadíts-meg engemet, és a' bolondnak (*e*) szidalmazására ne vess engemet. (*e*) *Jób.* 12 4,5.

10. (*f*) Meg-némúlék, és meg nem nyitám számat; mert te tselekedted *azt.* (*f*) *Jób.* 39: 37.

11. Vedd el én rólam a' te ostorodat; mert a' te kezednek fenyitéke miatt én el-fogytam.

12. Midőn meg-fedded az embert a' hamisságért; meg-emészted az ő szépségét, mint a' molyt: Bizonyára híjába-valóság minden ember!

13. Hallgasd-meg Uram! az én könyörgésemet, és vedd füleidbe az én kiáltásomat: az én könyhúllatásimra ne vesztegelj; mert én te előtted (*g*) jövevény vagyok, és 'sellér, miképpen minden én atyáim *vóltanak.* (*g*) 1*Kr.* 29: 15. 3*Mós.* 25: 23. *'Sólt.* 119: 19. *'Sid.* 11: 13,14.

14. Szünjél-meg én tőlem, hogy veheséssek erőt; minekelőtte el mennék, hogy azután ne légyek.

XL. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Krisiusnak szenvedéséről, és Papi tisztiről.

1. (*a*) Dávid' 'Sóltára az Éneklő-mesternek *adatott.* (*a*) 2*Sám.* 23: 1. 1*Krón.* 25: 1.

2 Várván vártam az Urat, és ő én hozzám tére, és meg hallgatta az én kiáltásomat:

3. És ki-vont engemet a' rettenetes kútból, és a' sáros fertőből; és fel-állatá a' kő-sziklára az én lábaimat, és meg-erősíté az én lépéseimet.

4. És ada az én számba új éneket, a' mi Istenünknek dítséretit látván ezt nagy sokan, félni kezdének, és reménységeket veték az Úrban

5. Bóldog ember az, a' ki az Úrban vetette az ő reménységét: és nem nézett a' kevélyekre, és azokra, kik a' hazugságra törnek.

6. Meg-sokasítottad Uram, én Istenem! a' te (*b*) tsudálatos tselekedetidet: és a' te mi felőlünk-való gondolatidat senki te előtted el nem rendelheti, mellyeket ha elő akarnék számlálni, és meg-beszélleni, többek; hogy nem mint ki-mondhatnám. (*b*) *'Sólt.* 66: 5. 77: 15.

7. (*c*) Áldozatot és ajándékot nem kívántál; hanem füleimet által-fúrtad énnékem: egészszen égő áldozatot, és bűnért-való áldozatot nem kívántál: (*c*) *'Sid.* 10:5,7. *Esa.* 1: 11, *'s a' t.*

8. Akkoron mondék: Imhol vagyok-én! a' Törvény (*d*) könyvében írva vagyon én felőlem:

(*d*) *Ján.* 5: 46. 1*Mós.* 3: 15. 22:18. 49: 10.

9. Hogy tselekedjem a' te akaratodat, én Istenem! azt akarom: és a' te Törvényed az én belső tagaimnak közepette vagyon.

10. (*e*) Hírdetem a' *te* igazságodat a' nagy Gyülekezetben; ímé az én ajakimat meg nem tiltom, te Uram tudod! (*e*) *'Sólt.* 22: 26. 35: 18.

11. A' te igazságodat el nem rejtettem az én szívemnek közepette: a' te hűségedet és szabadításodat (*f*) szóllottam; a' te jó-vóltodat, és igazmondásodat a' nagy Gyülekezetben el nem titkoltam. (*f*) *'Sólt.* 18: 1.

12. Te azért Uram! ne tartsd meg én tőlem a' te irgalmasságidat: a' te jó-vóltod és a' te igazmondásod mindenha őrízzenek engemet.

13. Mert környül-vettenek (*g*) engemet számtalan gonoszok: és környül-fogtak engemet az én hamisságimnak büntetési; hogy azokat szemeimmel el nem lephetem, többek az én fejemnek haj-szálinál: és az én szívem el-hagya engemet. (*g*) 2*Sám.* 12: 10, 12. 16: 5, 8, 11.

14. Tessék, Uram! tenéked engemet meg-szabadítani: te Uram az én segítségemre (*h*) siess! (*h*) *'Sólt.* 22:20. 38:37. 70:2, *'s a' t.*

15. (*i*) Gyaláztassanak-meg, és szégyenüljenek-meg egygyetemben, kik keresik az én lelkemet, hogy el-veszessék azt; veretessenek hátra és gyaláztassanak-meg, kik akarják az én gonoszomat. (*i*) *'Sólt.* 35: 21, 26. 70: 3.

16. Pusztíttassanak-el az ő gyalázatosságoknak jutalma szerént, kik mondják énnékem: Ha! Ha!

17. Vígadjanak, és örüljenek te benned mindenek, kik keresnek tégedet, és mondják ezt mindenha: Fel-magasztaltassék az Úr *azoktól,* kik szeretik a' te meg-tartásodat.

18. Én pedig noha szegény és szükölködő vagyok; mindazáltal az Úr gondot visel én rólam: te vagy az én segítségem, és az én meg-szabadítóm; én Istenem! ne késsél.

XLI. 'SÓLTÁR.

Dávid elő-számlálja nyavalyáját.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-mesternek *adatott.*

2 Bóldog (*a*) az, a' ki könyörül a' nyomorúlton; a' veszedelemnek napján meg-szabadítja őtet az Úr: (*a*) *Mát.* 5: 7.

3. Az Úr meg-őrízi azt, és élteti azt; bóldog lészen e' földön, és nem adja azt az ő ellenséginek kívánságára.

4. Az Úr meg-erősíti azt az ő beteges ágyában, és minden ő ágyát egészségre fordítja.

5. Én mondék: Uram! könyörülj rajtam, gyógyítsd-meg az én lelkemet; mert vétkeztem tenéked.

6. Az

6. Az én ellenségim gonoſzt (*b*) ſzóllottanak én felőlem, mondván: Mikor hal-meg, és vész-el az ő neve? (*b*) *'Sólt.* 71: 10, 11.

7. Ha midőn el-jőnek, látogatnom; tehát tsak hazudoznak, és az ő ſzívek álnokságot gondol: és ha ki-mennek, azt beſzéllik.

8 Minden én ellenségim egygyetemben én ellenem ſusognak, és én ellenem gonoſzt gondolnak, *mondván:*

9. Iſtennek átka ſzállott ő reá: és mivelhogy le-esett; nem kél-fel többé.

10. Még az én békeſségemnek embere-is, a' kiben (*c*) bízom vala, és ki az én kenyeremet eſzi vala, farkát fel-emelte én ellenem. (*c*) 2*Sám.* 16: 11. *Jób.* 19: 19. *Ján.* 13:18.

11. De te Uram! könyörülj rajtam, és emeljfel engemet, hogy meg-fizeſsek nékiek.

12. Ebből esmérjem-meg, hogy jómat akarod: hogy az én ellenségem nem örül én rajtam;

13. És ímé engemet épen meg-tartottál, és állattál engemet te elődbe mind örökké.

14. Áldott az Izráelnek Ura Iſtene! eleitől fogva mind örökké, Ámen, Ámen!

XLII. 'SÓLTÁR.

Dávidnak külömb külömb panaſzolkodási.

1. Tanító *Ének adatott* az Éneklő-meſternek a' Kórah' maradéki között. (*a*) 1*Krón.* 26:1.

2 Miképpen kívánkozik a' ſzárvas a' folyó-vizekre; akképpen (*b*) kívánkozik az én lelkem te hozzád, Iſten! (*b*) *'Sólt.* 84: 3.

3. (*c*) Szomjúhozik az én lelkem az Iſtenhez, az élő Erős *Isten*hez, *ezt mondván:* Vallyon mikor mehetek-el, hogy bé-mutaſsam magamat az Iſten előtt? (*c*) *'Sólt* 63:2.

4. Az én könyhúllatásom vólt énnékem éjjel, és nappal kenyerem; midőn mondják énnékem minden napon: Hol *vagyon* a' te Iſtened?

5. Mikoron ezekről emlékezem, felette igen meg-keseredem lelkemben; mert én ennekelőtte mégyek vala nagy (*d*) ſokaſsággal, vivén mind az Iſten' házáig nagy örömmel és dítsérettel az örvendező ſokaſságot. (*d*) *'Sólt.* 84:3.

6. Miért hagytad-el én lelkem! *illyen igen* magadat, és nyughatatlankodol én bennem? Bízzál az Iſtenben; mert még én ő-néki (*e*) hálákat adok az ő ortzájának ſzabadítáſiért. (*e*) 2*Sám.* 15: 25.

7. Én Iſtenem! az én lelkem én bennem elhagyta magát; mivelhogy emlékezem te rólad innét a' Jordánnak földéről, és a' Hermonnak kitsiny hegyéről,

8. *A' nyomorúságnak* egygyik mélysége a' máſikat követi: a' te tsatornáidnak ſzavokra minden te áradáſid és (*f*) habjaid én rajtam általmentenek. (*f*) *'Sólt.* 88: 17, 18.

9. Nappal parantsolja vala az Úr az ő irgalmaſságát, és éjjel az ő éneke vala én velem: és az én könyörgésem vala az én életemnek Erős *Iſten*éhez.

10. Mondom az Erős *Iſten*nek, az én (*g*) erősségemnek: Miért felejtkeztél-el én rólam? 's miért járok gyáſz ruhában, midőn ellenségem háborgat engemet? (*g*) *'Sólt.* 3:4. 43:2.

11. Nem külömb vólt éles fegyvernél az én tsontaimban; mikoron az én ellenségim ſzidalmaztanak engemet, mondván énnékem naponként: Hol *vagyon* a' te Iſtened?

12. Miért hagytad-el óh én lelkem! magadat, és miért búsongaſz én bennem? Várjad az Iſtent; mert még én (*h*) hálákat adok ő-néki: mert ő az én ortzámnak meg-ſzabadítója, és ő énnékem Iſtenem. (*h*) *'Sólt.* 18:1.

XLIII. 'SÓLTÁR.

Könyörgése Dávidnak a' ſzabadításért.

1 Ítélj-meg engemet Iſten! és óltalmazd-meg ügyemet a' gonoſz nemzet ellen; az álnok és hamis embertől ſzabadíts-meg engemet.

2. Mert te vagy az én erősségemnek Iſtene: 's miért vetettél meg-engemet? és miért járok (*a*) ſzomorúan, midőn az én ellenségem háborgat engemet? (*a*) *'Sólt.* 35: 14. 42: 10.

3. Botsásd-ki a' te világoſságodat és a' te igazságodat; hogy azok vezéreljenek engemet, és bé-vigyenek engemet a' te ſzentségednek hegyére, és a' te (*b*) Hajlékidba. (*b*) *'Sólt.* 63:36.

4. Hogy bé-menjek az Iſtennek óltárához, az én vígaſságomnak és örömömnek Erős *Iſten*éhez: és dítsérjelek tégedet örömmel óh Iſten, én Iſtenem!

5. Miért hagytad-el, óh (*c*) én lelkem! magadat, és miért búskodol én bennem? Bízzál az Iſtenben; mert én még néki hálákat adok: mert ő az én ortzámnak ſzabadítója, és ő énnékem Iſtenem. (*c*) *'Sólt.* 42: 6, 12.

XLIV. 'SÓLTÁR.

Könyörög az Iſten' népe a' ſzabadításért.

1. A' Kórah' (*a*) fiai közzül-való Éneklő-meſternek *adatott* énekléſi tanúság. (*a*) 1*Krón.* 25:1.

2 Isten! a' mi füleinkkel hallottuk: a' mi atyáink (*b*) beſzéllették minékünk, minémű dolgokat tselekedtél az ő idejekben, és régtől fogva. (*b*) 2*Mós* 12: 26, 29. *Jós.* 4: 21, 22.

3. Te a' te kezeddel ki-üzted a' Pogányokat, és őket ſzállítottad helyekbe: el-veſzteđ a' népeket, és őket meg-gyökereztetted.

4. Mert

4. Mert nem az ő fegyverek által-vették-meg a' földet, sem az ő karjok tartotta-meg őket; hanem a' te (*c*) jobb-kezed, és a' te karod, és a' te ortzád' világoſsága; mert jó-akaró vóltál ő hozzájok. (*c*) *Jós.* 11 : 6-23. *'Sólt.* 60 : 4.

5. Te vagy Iſten, az én Királyom, ki ígérſz (*d*) Jákóbnak győzedelmet. (*d*) *'Sólt.* 80 : 8.

6. Te általad vertük-meg a' mi ellenségünket: és a' te nevedben tapodtuk-le azokat, kik mi ellenünk támadtanak.

7. Mert én nem bízom az én ívemben: és az én fegyverem nem óltalmaz-meg engemet.

8. Hanem (*e*) te ſzabadítaſz-meg minket a' mi ellenségünktől: és te ſzégyeníted-meg a' mi gyülölőinket. (*e*) 2 *Krón.* 32 : 21.

9. Annakokáért az Iſtent minden-nap dítsérjük: és a' te nevedet mind örökké magaſztaljuk.

10. De te moſtan (*f*) meg-vetettél, és meggyaláztál minket: és nem jöſz-ki a' mi ſereginkkel. (*f*) *'Sólt.* 0 : 3. 89 : 39.

11. Meg-ſutamtattál minket a' mi ellenségink előtt; és a' kik gyülőlnek minket, meg-prédáltattál azokkal.

12. Adſz minket nékiek ételül, mint a' juhokat: és a' Pogányok között el-hinteſz minket.

13. El-adtad a' te népedet minden pénz nélkül: és meg-nem öregbítetted az ő betsüjőket.

14. Vetettél minket (*g*) ſzidalmaſságra a' mi ſzomſzédinknak; meg-tsúfolásra és nevetségre a' mi környülünk valóknak. (*g*) *'Sólt.* 79 : 4. *és* 80 : 7. *Jer.* 24 : 9.

15. Vetettél minket (*h*) példa-beſzédül a' Pogányoknak; és fő-t óválásra minden nemzetségeknek. (*h*) 5 *Mós.* 28 : 37. 1 *Kir.* 9 : 7.

16. Az én gyalázatom naponként előttem vagyon, és az én ortzámnak pirongása el-borított engemet.

17. A' ſzidalmazóknak, és a' ſzidogatóknak ſzavokért: az ellenségért és a' boſzſzú-állóért.

18. Mind ezek noha rajtunk meg-lettenek; mindazáltal nem felejtkeztünk-el te rólad, sem meg-nem ſzegtük a' te frigyedet.

19. Nem ſzakadott-el tőled a' mi ſzívünk: sem a' mi lábunk ki-nem tért a' te ösvényedből.

20. Noha minket a' sárkányok közibe üztél, és el-borítottál minket a' halálnak árnyékával.

21. Ha hol pedig el felejtkeztünk vólna a' mi Iſtenünknek nevéről, és fel-emeltük vólna kezeinket idegen Iſtenhez:

22. Nemde ezt nem ki-kereste vólna-é az Iſten? Mert ő jól esméri *minden* ſzívnek titkait.

23. Bizonyára (*i*) te éretted naponként öletetünk: és tartatunk mint a' meg-mettzendő juhok. (*i*) *Róm.* 8 : 36.

24. Serkenj-fel, miért aluſzol Uram! kelj-fel: és ne veſs-el minket örökké.

25. Miért rejted-el a' te ortzádat? és el-felejtkezel a' mi nyavalyáinkról és háborúságinkról?

26. Mert le-nyomattatott mind a' poriglan a' mi lelkünk: a' földhöz ragadott a' mi hasunk.

27. Kelj-fel a' mi segítségünkre és ſzabadíts-meg minket a' te irgalmaſságodért.

XLV. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Kristusról, úgymint az ő Gyülekezetének Vőlegényéről.

1. Tanúság és menyegzői ének, *adatott* az hat húron-való *éneklésre* a' Kórah' (*a*) fiai közzül-való Éneklő-meſternek. (*a*) 1 *Krón.* 26 : 1.

2 Nagy kívánsággal kíván az én ſzívem *mondani* jó beſzédet; el-mondom az én Énekemet a' Királyról: az én nyelvem gyors írónak pennája.

3. Te ſzebb vagy minden emberek' fiainál: kedveſség (*b*) öntetett ajakidra; mert meg-áldott téged' az Iſten mind örökké. (*b*) *Ének.* 5 : 16.

4. Kösd-fel óldaladra fegyveredet te erős vitéz! a' te dítsőſségedért, és ékeſségedért:

5. És légyen a' te ékeſségedben elő-meneteled; uralkodjál az igazságnak ígéjéért, és a' ſzelíd igazságért: és tanít téged' a' te jobb-kezed tsudálatos dolgokra.

6. A' te nyilaid igen élesek, a' népek te előtted le-húllnak, a' Király' ellenségének ſzívekbe *esnek a' nyilak.*

7. A' te ſzéked (*c*) Iſten! *meg-marad* mind örökkön örökké; a' te orſzágodnak páltzája, igazságnak páltzája (*c*) *'Sid.* 1 : 8. 2 *Sám.* 7 : 13.

8. *d*) Szereted az igazságot, és gyülölöd a' hamisságot, ennekokáért; mert meg-kent tégedet, óh Iſten! a' te Iſtened vígaſságnak olajjával, a' te társaid felett. (*d*) *'Sid.* 1 : 9. 1 *Kir.* 3 : 11, 12.

9. Minden te öltözetid, mirha, áloes és kásia illatúak, mellyek ki-hozatnak a' te elefánttetemből tsinált palotáidból: honnét *mikor kijöſz*; tenéked *mindnyájan* örvendeznek.

10. A' Királyoknak leányi a' te ékeſségedben *járnak*: a' te jegyesed pedig áll a' te jobbod felől aranyos öltözetben.

11. Hallgasd-meg én leányom, és lásd-meg, és hajtsd ide a' te füledet; és felejtkezzél-el a' te népedről, és a' te atyádnak házáról.

12. És meg-kívánja a' Király a' te ékeſségedet; mert ő a' te Urad, és te tiſzteljed őtet.

13. A' Tírusnak leányi-is (*e*) ajándékokkal a' te orczádat tiſztelik, és a' népnek gazdagi.

14. Mindeneſtől fogva ditsőſséges a' Királynak leánya belől, és az ő ruhája vont aranyból vagyon. (*e*) 1*Kir.* 9:11. *'Sólt.* 72:10, 11.

15. Himes öltözetekben vitetik a' Királyhoz: az ő ſzüz társai utánna *vagynak*, és bé-vitetnek te hozzád.

16. Bé-vitetnek nagy örömmel, és vígaſsággal: és bé-mennek a' Királynak palotájába.

17. A' te atyáid helyett léſznek tenéked fiaid: kiket Fejedelmekké téſzeſz mind az egéſz földön.

18. Meg-emlékezem a' te nevedről nemzetségről nemzetségre; ennekokáért a' népek hálát adnak tenéked mind örökön örökké.

XLVI. 'SÓLTÁR.

Hálá-adása a' népnek Iſten' óltalmáért.

1. A' (*a*) Kórah' fiai között-való Éneklő meſternek *adatott* éneki vékony ſzóval-való éneklésre. (*a*) 1 *Krón* 25:1. 26:1.

2 Az Iſten a' mi óltalmunk és erőſségünk; és igen alkalmatos segítségünk (*b*) a' *mi nagy* nyomorúságinkban. (*b*) *'Sólt.* 9:10.

3. Ezokáért nem félünk, ha (*c*) a' föld meg-indúlna-is; és ha ſzintén a' hegyek a' tenger' közepibe bé-merülnének-is. (*c*) *Esa.* 54:10.

4. Még ha zúgnak, és fel emelkednek-is az ő vizei; és ha annak háborgása miatt a' hegyek leomolnak-is.

5. Az ő vizének folyási meg-vídámítják az Istennek városát: és a' Felséges *Iſten*nek (*d*) ſzent lakó-helyét. (*d*) *'Sólt.* 132:13, 14. 1 *Kir.* 9:3.

6. Az Iſten ő közepette (*e*) vagyon; *ennekokáért* meg nem indúl: meg-ſegíti Iſten őtet hajnál felé.

7. A' Pogányok fel-rohantanak, az orſzágok meg-indúltanak; de mihelyen ő ſzót ada, *ottan* meg-tsendesedék a' föld. (*e*) *Sóf.* 3:15, 17.

8. A' Seregeknek Ura velünk vagyon: a' Jákóbnak Iſtene mi várunk.

9. Jövetek, és láſsátok-meg az Úrnak tselekedetit, melly nagy puſztaságokat ſzerzett a' földön.

10. Ő ſzállítja-le a' hadakat mind a' földnek határáig: el-töri (*f*) az ívet, és el-rontja a' kopját, és a' ſzekereket tüzzel meg-égeti, *ezt mondván:*

11. Szünjetek-meg, és esmérjétek-meg, hogy én vagyok az Iſten, ki fel magaſztaltatom a' Pogányok között, és fel-magaſztaltatom az *egéſz* földön. (*f*) *'Sólt.* 76:4. *Jós.* 11:8, 9.

12. A' Seregeknek Ura mi velünk vagyon: és mi óltalmunk a' Jákób' Iſtene.

XLVII. 'SÓLTÁR.

Hálá-adások az Izráelitáknak az Istennek sok jó tétemányiért.

1. A' Kórah' (*a*) fiai között-való Éneklő-meſternek *adatott* 'Sóltár. (*a*) 1 *Krón.* 25:1.

2 Minden népek tapsoljatok kezetekkel: örvendezzetek az Iſtennek vígságos ſzóval.

3. Mert az Úr felséges és rettenetes: nagy Király mind az egéſz földön.

4. *Ki* a' mi birodalmunk alá (*b*) veti a' népeket, és a' Pogányokat a' mi lábaink alá. (*b*) 2 *Krón.* 9:26.

5. *Ki* el-válaſztotta nékünk a' mi örökségünket, Jákóbnak ditsőſségét, kit ſzeretett.

6. Fel-méne az Iſten nagy (*c*) örömmel, az Úr trombita ſzóval. (*c*) 2*Sám.* 6:15, 16.

7. Énekeljetek az Iſtennek, énekeljetek! énekeljetek a' mi Királyunknak, énekeljetek!

8. Mert az Iſten mind ez egéſz földnek Királya: énekeljetek néki bőltsen.

9. Uralkodik az Iſten a' Pogányokon: az Iſten ül az ő ſzentségének ſzékiben.

10. A' népeknek (*d*) Fejedelmi gyülekeztenek az Ábrahám' Iſtenének népéhez; mert Iſtené a' földnek meg-óltalmazása, ki igen fel-magaſztaltatott. (*d*) 2*Sám.* 6:1.

XLVIII. 'SÓLTÁR.

A' Jérusálembéliek hálá-adások a' meg-óltalmazásért.

1. A' Kórah' fiai között-*való Éneklő-meſternek* adatott dítséretes Ének.

2 Nagy az Úr, és igen dítséretes a' mi Iſtenünknek (*a*) városában, az ő ſzentségének hegyén. (*a*) *'Sólt.* 132:13, 14.

3. A' Sion' hegye kies hely, és mind ez egéſz földnek öröme: Éjſzak felől való óldala a' nagy (*b*) Királynak városa. (*b*) *Máté.* 5:35.

4. Iſten *vagyon* az ő palotájiban, *és* ő esmértetik erős (*c*) óltalomnak. (*c*) *'Sólt.* 44:6-8.

5. Mert ímé a' Királyok egybe-gyültenek: és egygyetembe el-múltanak *mellőle.*

6. Ők pedig ezt látván, el-tsudálkoztanak, meg-rettentenek, és hanyat-homlok eſtenek.

7. A' reſzketés ott őket el-fogá, és a' fájdalom mintegy ſzülő aſzſzonyi-állatot.

8. A' Nap-keleti ſzéllel el-rontod a' tengernek hajóit.

9. Miképpen hallottuk, akképpen láttuk a' Seregek' Urának városában, a' mi Iſtenünk' városában: az Iſten meg-erősíti azt mind (*d*) örökké. (*d*) 2*Kir.* 21:7-8.

10. Vártuk óh Iſten! a' te irgalmaſságodat a' te Templomodnak közepette.

11. Mi-

11. Miképpen *vagyon* óh Iften! a' te neved; akképpen *vagyon* a' te dítséreted mind a' földnek határáig: a' te jobb-kezed tellyes igazsággal.

12. Örüljön a' Sion' hegye, és vígadjanak a' Júdának leányi a' te ítéletidért.

13. Környékezzétek-meg a' Siont, és kerüljétek-meg azt: fzámlájátok-meg annak tornyait.

14. Nézzétek-meg fzívetek fzerént annak kőfalainak erősségit; láfsátok-meg az ő palotáit, hogy hírdefsétek az utánnatok-való nemzetségnek.

15. Mert ez az Iften mi Iftenünk mind örökkön örökké: ő igazgat minket mind halálig.

XLIX. 'SÓLTÁR.

A' gazdag 's teſti embereknek veſzendőségek.

1. A' Kórah' (*a*) fiai közzül-való Éneklő-mefternek *engedtetett* 'Sóltár. (*a*) 1*Krón.* 26:1.

2 Hallgafsátok-meg ezt minden népek: vegyétek efzetekbe mindnyájan földnek lakosi!

3. Ti-is mind *köz* embereknek fiai, 's mind nemeseknek fiai: egygyetemben a' gazdag és a' fzegény.

4. Az én fzám fzóll bőltseſséget: és az én fzívemnek elmélkedése értelmet.

5. (*b*) Hajtom az én fülemet példa-befzédre, és ki-jelentem az én mesémet hegedűben.

(*b*) *'Sólt.* 45:2. 78:2. *Mát.* 13:35.

6. Miért félnék (*c*) a' veſzedelemnek napján, *midőn* környül-véfzen engem' az én nyomorgatóimnak hamifságok? (*c*) *'Sólt.* 46:2.

7. Vagynak, kik bíznak (*d*) az ő gazdagságokban: és az ő gazdagságoknak fokaságában ditsekednek; (*d*) *Péld.* 18:11. *Luk.* 12:19.

8. *De* az ő attyafiát fenki meg nem válthatja; fem meg nem adhatja Iftennek az ő váltságának (*e*) árrát. (*e*) *Jób.* 36: 18, 19.

9. (Mert az ő lelkének váltsága drága, és meg-fzűnik mind-örökké.)

10. Hogy élne mind örökké, és ne látná foha a' koporsót.

11. Mert *akár-ki-is* látja, hogy (*f*) a' bőltsek-is meg-halnak: és a' bolondok az eſztelenekkel egygyetembe el veſznek: és az ő gazdagságokat másnak hagyják, (*f*) *Préd.* 2:15, 17, 27

12. *De még-is* az ő gondolatjok ez: hogy az ő házok örökké, és az ő lakó-helyek nemzetségről nemzetségre; és az ő nevek a' földön meg-maradjon.

13. De efféle ember az ő tiſzteſségében meg nem marad; mert hasonlatos (*g*) a' barmokhoz, mellyek el-veſznek. (*g*) *Préd.* 3:19.

14. Ez ő életek noha merő bolondság; még-is az ő maradékjok javalják az ő tselekedeteket.

15. Mint a' juhok pokolra vettetnek, a' halál meg-emészti őket: az igazak ő rajtok jó reggel uralkodnak. Az ő erősségek el-vész, és a' pokol *léſzen* az ő lakó-helyek.

16. De az Iften meg-fzabadítja az én (*h*) lelkemet a' pokolnak kezétől, és magához véſzen engemet. (*h*) *'Sólt.* 56:10. 71:20, 21.

17. Ne félj *azért* attól, ha ki meg-gazdagúl, és az ő házának ditsőſsége meg-öregbül.

18. (*i*) Mert ſemmit a' halálba magával el nem viſzen; ſem alá nem fzáll véle az ő ditsőſsége. (*i*) *Jób.* 27:15. *Préd.* 5:15. 1:21.

19. Mert életében el-vette az ő javait; ditsérik őtet, hogy magával jól tett.

20. *Maga* mégyen az ő eleinek nemzetségéhez: és ſoha örökké nem lát világoſságot.

21. Az ember, mikor tiſzteſségben vólna, nem vette eſzébe magát; annakokáért hasonlíttatik a' barmokhoz, mellyek el-veſznek.

L. 'SÓLTÁR.

Tanúság az igaz Iſteni ſzolgálatról.

1. Aſáfnak *engedtetett* 'Sóltár.

Az (*a*) Iſteneknek Iſtene, a' Jehova fzóll: és hívja a' földet Nap-kelettől fogva mind Napnyúgotig. (*a*) *Jós.* 22: 22.

2. A' tökélletes fzépségű (*b*) Sionból jelenik-meg az Iften. (*b*) *'Sólt.* 110:2. 132:13, 14.

3. El-jő (*c*) a' mi Iftenünk, és nem hallgat; meg-emészti tűz vagyon ő előtte, és ő környüle erős forgó-fzél. (*c*) *Esa.* 35:4.

4. Szóllította az egeket onnan fellyül, és a' földet, az ő népének meg-ítélésére, *ezt mondván*:

5. Gyüjtsétek én előmbe az én fzenteimet, kik én velem (*d*) fzövetséget tettenek vala az áldozat által. (*d*) 2*Mós.* 24:3, 6, 8.

6. És (*e*) az egek ki-jelentik az ő igazságát; mert az Iften Bíró. (*e*) *'Sólt.* 97:6.

7. Hallgasd-meg, *ugy-mond*, én népem, és fzóllok; te Izráel! és bizonyságot téſzek néked: (*f*) Iſtened, te Iſtened vagyok! (*f*) 2*Sám.* 7:23.

8. Nem az áldozatokért feddőzöm te veled; mert a' te egéſzen égő áldozatid fzüntelen én előttem vagynak.

9. Nem kedvellem a' te (*g*) házadból a' tulkot, és a' te aklaidból a' bakokat. (*g*) *Esa.* 66:2, 3, 4.

10. Mert enyim az erdőnek minden vada, a' hegyeken-való ſok ezer barmok.

11. Én esmérem a' hegyeknek minden repeső állatit: és a' mezőnek vadaival én bírok.

12. Ha meg-éhezném, sem mondanám-meg tenéked; mert enyim e' világnak (*h*) kereksége és annak tellyesége. (*h*) *Jób.* 4 :11.

13. Avagy eszem-é én a' bikáknak húsokat, vagy a' bakoknak véreket iszom-é?

14. Áldozzál az Istennek (*i*) dítsérettel, és add-meg a' Magasságban lakozó *Istennek* a' te fogadásidat. (*i*) *'Sid.*13: 15. 5*Mós.* 23: 23.

15. És hívj engemet segítségül a' te nyomorúságodnak idején: meg-szabadítlak (*k*) téged' és ditsőítesz engemet. (*k*) *Jób.* 22:27.

16. A' hitetlennek pedig ezt mondja azIsten: Miért hírdeted te az én rendeléſimet, és miért véſzed az én ſzövetségemet a' te ſzádra?

17. Te pedig gyülölöd a' fenyítéket, és hátad-megé veted az én beſzédimet?

18. Mihelyt lopót látandaſz; *azonnal* melléje adod magadat: és a' te társalkodásod a' paráznákkal vagyon.

19. A' te ſzádat meg-nyitod a' gonoſzra: és a' te nyelved álnokságot ſzóll:

20. Le-ülſz, *és* a' te atyádfia ellen ſzóllaſz; a' te anyádnak fiát-is ſzidalmazod

21. *Mikor* te ezeket tselekednéd; mivelhogy *én* hallgatok vala, azt gondoltad, hogy te hozzád hasonlatos vagyok; *de* én meg-feddlek téged', és renddel ſzemeid' (*l*) eleibe rakom *a' te gonoſzságidat.* (*l*) 5*Mós* 29: 20.

22. Vegyétek eſzetekbe immár ezt ti, kik az Istent el-felejtitek; hogy el ne (*m*) ragadjalak, és ne légyen meg-mentő. (*m*) *Mal.* 4: 1, 3.

23. A' ki dítsérettel áldozik; az ditsőit engem': a' ki az ő útait jol vezérli; meg-mutatom annak az Isten' ſzabadítását.

LI. 'SÓLTÁR.

Dávidnak könyörgése.

1. Dávid' 'Sóltára (*a*) az Éneklő-meſternek *engedtetett.* (*a*) 2*Sám.* 23:1. 1*Krón.* 25: 1.

2. Mikor ő hozzá ment vólna (*b*) NátánPróféta, minekutánna Bethsabéval vétkezett vólna. (*b*) 2*Sám.* 11:12. 12:1-2.

3 Könyörülj én rajtam, én Istenem! a' te irgalmaſságod ſzerént: a' te irgalmaſságidnak ſokaságok ſzerént töröld-el az én bűneimet.

4. Valóban moſs-meg engemet az én álnokságomból: és az én (*c*) bűnömből tiſztíts ki engemet. (*c*) *Sám.* 11:4, 15, 17.

5. Mert az én vétkeimet én esmérem: és az én bűnöm ſzüntelen előttem forog énnékem.

6. Tenéked, csak tenéked vétkeztem, és gonoſzságot tselekedtem a' te ſzemeid előtt (*d*); hogy igaznak ítélteſél a' te beſzédidben: és tiſzta légy, mikor ítélſz. (*d*) *Róm.* 3:4.

7. Imé én álnokságban fogantattam; és az én anyám bűnben melegített engemet *az ő méhében.*

8. Imé gyönyörködöl te igazságban, a'melly a' vesékben vagyon; és engemet kiváltképpen a' bőltseſségre meg-tanítottál vala.

9. Moſs-meg engemet isóppal, (*e*) és megtiſztúlok; moſs meg engemet, és fejérb léſzek a' hónál. (*e*) 4*Mós.* 14: 6. 4*Mós.* 19: 6.

10. Engedjed, hogy (*f*) halljak örömet és vigaſságot: hogy örvendezzenek az én tetemeim, mellyeket meg-rontottál. (*f*) 2*Sám.* 12: 13.

11. Fordítsd-el az én bűneimtől a' te ortzádat: és minden én álnokságimat töröld-el.

12. Teremts bennem tiſzta ſzívet Isten! és az erős lelket újjítsd meg én bennem!

13. Ne veſs-el engem' a' te ortzád elől, és a' te ſzent-lelkedet ne vedd-el én tőlem.

14. Add-meg énnékem a' te idvezítésednek örömét, és az engedelemnek lelkével erősítsmeg engemet.

15. Tanítom a' bűnösöket a' te útaidra: és a' bűnösök te hozzád meg-térnek.

16. Szabadíts-meg engemet a' vértől, óhIsten! én idveſségemnek Istene! és az én nyelvem nagy örömmel hírdeti a' te igazságodat.

17. Uram! az én ajakaimat nyisd-meg, és az én ſzám hírdeti a' te dítséretedet

18. Mert nem (*g*) gyönyörködöl az áldozatban, hogy azt adjak tenéked: az egéſzen égő áldozatot nem akarod. (*g*) *Esa.* 1:11.

19. Az Isten előtt kedves áldozatok, a' (*h*) töredelmes lélek: a' töredelmes és keserves ſzívet Isten nem útálod-meg. (*h*) *Esa.*57:15.66:2.

20. Tégy jól a' te jó-akaratodból a' Sionnal: és épitsd-meg a' Jérusálem' kő-falait.

21. Akkor kedvesek léſznek te előtted az igazságnak áldozati; az egéſzen égő áldozatok, és a' hálá-adásnak áldozati: akkor a' te ótárodon áldoznak néked tulkokkal.

LII. 'SÓLTÁR.

Panaſzolkodik Dávid Dóeg ellen.

1. Dávidnak Tanítása az (*a*) Éneklő-meſternek *engedtetett.* (*a*) 1*Krón.* 25:1.

2. Midőn az Iduméus Dóeg (*b*) el-jövén, Saulnak ezt jelentené mondván: Dávid az Achimélek' házába ment-bé. (*b*) 1*Sám.* 22: 9.

2. Mit

3 Mit ditsekedel a' gonoſzban, óh te magad-bíró? Az erős (c) Iſtennek jó-vólta ſzüntelen-való. (c) 'Sólt. 25: 6. 103: 17.

4. Szóllaſz meg-gondolt ártalmakat a' te nyelveddel, *melly* haſonlatos az éles beretvához, óh te álnokságnak meſtere!

5. Szereted a' gonoſzt inkább, hogy nem a' jót; és a' hazugságot, hogy nem ſzóllni igazságot.

6. Szeretſz minden ártalmas beſzédéket, és az álnok nyelvet.

7. Az Erős *Iſten*-is el-ront tégedet mind örökké, el-ragad tégedet: ki-gyomlál tégedet a' *te* hajlékodból, és ki-ſzaggat tégedet az élőknek földökből.

8. Mellyet az igazak látván, félnek; és tégedet (d) tsúfolván, *ezt mondják*: (d) *Péld.* 11: 10.

9. Imé ez a' férjfiú, ki az Iſtennek hatalmaſságában nem bízott; hanem bízott az ő (e) gazdagságának ſokságában, és az ő ereje vólt az ő gonoſzságában (e) *Jer.* 49: 4 *Péld.* 11: 28.

10. Én pedig *vagyok* az Iſten' Házában, mint a' zöldellő olaj-fa: bízom az Iſten' jo-vóltában mind örökkön örökké.

11. Tiſztellek tégedet mind örökké; mert te tselekedted ezt: Várom a' nevedet; mert jó azok előtt, a' kikhez te kegyelmes vagy.

LIII. 'SÓLTÁR.

Láſd-meg ennek Summáját oda fel a' 14. 'Sóltáron.

1. Az Éneklő-meſternek *adatott* tanítáſa Dávidnak a' ſipolás mellé-való énekléſre.

2 Ezt mondja (a) a' balgatag ember az ő ſzívében; Nintsen Iſten! Meg-romlottanak, és útálatos hamiſságot tselekedtek; nintsen, ki jót tselekedjék. (a) 'Sólt. 10: 4. *Róm.* 3 11-12.

3. Az Iſten a' mennyekből alá-tekíntett az embereknek fiaira, hogy meg-látná; ha vólna valaki (b) értelmes, és ki az Iſtent meg-kereſné.

(b) 1 *Mós.* 18: 21. *Róm.* 3: 11.

4. Mindnyájan (c) el-hajlottanak, és egygyenlőképpen meg-veſztenek: nintsen, ki jól tselekedjék, nintsen tsak egy-is. (c) *Róm.* 3: 12.

5. Avagy nem értelem nélkül valók-é a' hamiſságnak tselekedői, kik az én népemet (d) megeſzik, mintha kenyeret ennének; kik az Iſtent ſegítségül nem hívják? (d) 'Sólt. 79: 7.

6. Ott félnek (e) *nagy* félelemmel, a' hol nintsen félelem; mert az Iſten el-ſzéleſzti azoknak tetemeket, kik te ellened tábort járnak: *és* te megſzégyeníted azokat; mert az Iſten őket útálatoſokká téſzi. (e) *Jób.* 15: 20, 21.

7. Óh vajha el-jőne Sionból Izráelnek a' ſzabadíttó! Minekutánna az Úr viſzſza-hozzáaz ő népének foglyait; örül a' Jákób, és örvendez az Izráel.

LIV. 'SÓLTÁR.

Könyörög Dávid a' meg ſzabadíttásért.

1. Dávid' tanítáſa *adatott* az Éneklő-meſternek a' hegedün-való énekléſre.

2. Mikor a' Ziféuſok el-jövén mondának Saulnak: (a) Nem mi nálunk lappang-é Dávid?

(a) 1 *Sám.* 23: 19. *'s a't.*

3 Isten! (b) a' te nevedért ſzabadíts-meg engemet: és a' hatalmaſságodból ítélj-meg engemet.

4. Iſten! hallgaſd-meg az én imádságomat: figyelmezz az én ſzájam' beſzédire. (b) *Ezek.* 36: 22

5. Mert az idegenek (c) fel-támadtanak én ellenem: és a' kegyetlenek kereſik az én lelkemet, kik az Iſtent nem gondolják-meg. (c) 1 *Sám.* 21: 11.

6. Imé az Iſten nékem ſegítségem: és az Úr őrizője az én lelkemnek.

7. Boſzſzút áll az én utánnam leſelkedőkön: a' te igazságod által rontsd-meg őket.

8. Akkor ſzabad akaratomból áldozom (d) tenéked: tiſztelem a' te nevedet Uram! mert igen jó. (d) 'Sólt. 116: 17, 18.

9. Mert minden nyomorúságból meg-ſzabadíta engem': és az én ellenségimen *való boſzſzú-állást* meg-látá az én ſzemem.

LV. 'SÓLTÁR.

Dávid meg ſzabadíttásért könyörög.

1. Dávidnak tanítáſa, melly *adotott* az Éneklő-meſternek a' hegedün-való énekléſre.

2 HAllgaſd-meg Iſten! az én imádságomat: és ne rejtsd-el te magadat az én könyörgéſem elől:

3. Figyelmezzél én reám, és hallgaſs-meg engemet; *mert* ſirok az én gondolatomban, és háborgok,

4. Az ellenségnek ſzaváért, és a' hitetlennek nyomorgatáſáert; mert hazugságot (a) költenek én reám, és nagy dühöſséggel ellenkeznek én velem. (a) 1 *Sám.* 24: 10-13. 'Sólt 35: 11.

5. Az én ſzívem retteg én bennem: és a' halál' félelmi környül-vettek engemet.

6. A' félelem (b) és rettegés eſett én reám: és környül-vett engem' a' reſzketés. (b) 2 *Sám.* 21: 13.

7. Mondék: *Vajha* valaki nékem ſzárnyat adna, mint a' galambnak! el-repülnék és nyúgodnám.

8. Imé meſzſze el-mennék, és a' puſztában lakoznám.

9. Sietnék ki-ſzabadúlni e' ſebes ſzélből, e' forgó-ſzélből.

10. Veſzesd-el Uram! és oſzlasd-el az ő nyelveket; mert látok boſzſzúság-tételt, és háborgást a' városban.

11. Nappal és éjjel környül-véſzik a' várost, *kik* a' kő-ſalakon *vígyáznak*; hamiſság és (*c*) ártalom vagyon abban. (*c*) *Jób.* 6: 6.

12. (*d*) Nyomorúságok *vagynnak* abban; és el nem távoznak az ő ortzájától a' ravaſság és álnokság. (*d*) *Esa.* 5: 7. *Jer.* 6: 6.

13. Mert nem az ellenség illetett engem' ſzidalommal; mert el-ſzenvedném: nem az én gyülölőm emelte-fel magát én ellenem; mert el-rejtettem vólna magamat az előtt.

14. Hanem te én hozzám haſonló halandó ember, én vezérem, és én barátom;

15. Kik egygyütt gyönyörűſégeſen (*e*) tanátskozunk vala: és az Iſten' Házába mégyünk vala, úgymint társak. (*e*) 2 *Sám.* 16: 23.

16. A' halál végye-környül őket: elevenen ſzálljanak a' koporsóba; mert azoknak társaságokban, gonoſzságok vagynak ő közöttök.

17. Én *pedig* az Iſtenhez kiáltok; és az Úr (*f*) meg-ſzabadít engemet. (*f*) 2 *Sám.* 15: 25.

18. Eſtve, reggel és (*g*) délben imádkozom, és ſzóllok; míg-nem meg-hallgatándja az én ſzómat. (*g*) 2 *Sám.* 15: 25, 26. *Dán.* 6: 10.

19. Meg-ſzabadította az én életemet az én ellenem-való hadtól, *helyheztetvén engemet* békeſségben; mert ſokan valának én ellenem.

20. Meg-hallja az Erős (*h*) *Iſten*, és meg-bünteti őket; mivelhogy ő mind örökké meg-marad: kik nem akarnak el-változni, és nem félik az Iſtent.

21. Kezeit fel-emelte azok ellen, kik ő-véle békeſségeſek valának: meg-rontotta az ő ſzövetségét. (*h*) 2 *Sám.* 16: 12.

22. A' vajnál lágyabbak az ő ſzájának beſzédi; de az (*i*) ő ſzívében háborúság vagyon: lágyabbak az ő beſzédi az olajnál; jóllehet éles ſzablyák azok. (*i*) *'Sólt.* 62: 5: 7.

23. Veſſed az Urra a' te terhedet; és ő gondot (*k*) viſel te rólad: és nem engedi, hogy az igaz ember mind örökké háborgattaſsék.

(*k*) *'Sólt.* 57: 5. *Luk.* 12: 22-32. 1 *Pét.* 5.

24. Te azért Iſten! a' veſzedelem' vermébe taſzítod ezeket: a' vér-ſzopók és álnokok az ő életeknek (*l*) felét-is nem élik-meg; Én pedig te benned bízom. (*l*) *Jób.* 15: 32, 33. *Péld.* 10: 27.

LVI. 'SÓLTÁR.

Dávid' könyörög a' meg-ſzabadításért.

1. Az Éneklő-meſternek *adatott* jeles éneke Dávidnak, a' meſzſzünnen valóktól méltatlanságot ſzenvedő *lélek*ről: mikor őtet meg-ragadnák a' Filiſtéuſok (*a*) Gáthban (*a*) 1 *Sám.* 21: 10, 14.

2 Könyörülj rajtam Iſten! mert el-akart engemet nyelni a' halandó ember: és minden-nap ellenem hadakozván, engemet nyomorgat.

3. Az én ellenségim minden napon el-akartak engemet nyelni: bizony ſokan hadakoznak én ellenem óh Magaſságos *Iſten!*

4. *Mindazáltal* valamennyiſzer féltem; én te benned (*b*) bíztam. (*b*) *'Sólt.* 25: 2, 3.

5. Az Iſtent dítsérem az ő beſzédéért: az Iſtenben bízom, nem (*c*) félek: mit árthatna nékem az ember? (*c*) *'Sólt.* 118: 6. *'Sid.* 13: 6. *v.* 12.

6. Minden napon az én beſzédemben patvart találnak; én ellenem *vagyon* minden ő gondolatjok ártalomra.

7. Egybe gyülnek, el-rejtik magokat; nyomoznak (*d*) engemet, úgy mint kik várják az én életem*nek végét*. (*d*) 1 *Sám.* 23: 22-24. 49: 9.

8. Az ő hamiſságokért, *azt állítják*, *hogy* meg-menekednek; a' te haragodban Iſten a' népeket rontsd-meg!

9. Az én bújdoſáſimnak ſzámát jól tudod: az én könyhúllatáſimat a' te tömlődbe (*e*) raktad; avagy nem tudnád-é azoknak ſzámokat?

10. Akkor az én ellenségim hátra-fordúlnak, a' melly napon kiáltándok; ezt tudom, hogy az Iſten *vagyon* én velem. (*e*) *Jel.* 7: 17.

11. Az Iſtent dítsérem az ő beſzédéért: Az Urat dítsérém az ő beſzédéért.

12. Az Iſtenben bízom: ſemmit nem félek, mit árthatna nékem az ember?

13. Én velem *léſznek* óh Iſten! a' tenéked tett fogadáſim: meg-adom néked a' dítséreteket.

14. Mert meg-ſzabadítottad az én lelkemet a' halálból, és lábaimat az eſettől: hogy ſzüntelen járjak te előtted Iſten! az élőknek világoſságokban.

LVII. 'SÓLTÁR.

Itt-is ſzabadúlásért könyörög Dávid.

1. Az Éneklő-meſternek *adatott* jeles éneke Dávidnak, *mellynek értelme:* Ne veſzeſs-el; midőn Saul előtt (*a*) ſzaladna a' barlangba.

(*a*) 1 *Sám.* 24: 1.

2 Könyörülj rajtam Iſten! könyörülj rajtam; mert te benned bízik az én lelkem, és a' te ſzárnyaidnak árnyékában vagyon reménységem; míg el-múlnak a' nyomorúságok.

3. Kiáltok a' Magaſságos Iſtenhez, az Erős *Iſten*hez, ki el-végezi hozzám-*jó* (*b*) *akaratját*. (*b*) 1 *Sám.* 16: 1, 13.

4. El-küld

4. El-küld a' mennyből, és meg-tart engemet, az engem' el-nyelőnek gyalázatja ellen: el-botsátja Isten az ő kegyelmeſségét és igazságát.

5. Az én lelkem az oroſzlánok között *vagyon*, feküſzöm a' gyújtogatók között; olly emberek között, kiknek fogok dárda, és nyilak, és kiknek nyelvek éles (*c*) ſzablya. (*c*) *Ják.* 3:6, 8.

6. (*d*) Magaſztaltaſsál-fel az egeknek felette óh Isten! mind az egéſz földön *légyen* a' te ditsőſséged. (*d*) *'Sólt.* 108:6.

7. Hálót (*e*) tsináltanak az én járásimnak, meggörbedett az én lelkem: vermet ástak én előttem; de ők eſtek abba. (*e*) *'Sólt.* 7:16. *és* 9:16.

8. (*f*) Kéſz az én ſzívem Isten! kéſz az én ſzívem; éneklek *azért*, és dítséretet mondok. (*f*) *'Sólt.* 108:2-5.

9. Serkenj-fel én ditsőſségem: serkenj-fel én énekem, és hegedüm! jó reggel fel-serkenek.

10. Tiſztellek tégedet én Uram! a' népek között: és éneket mondok tenéked (*g*) a' Pogány népek között. (*g*) *'Sólt.* 18:50.

11. (*h*) Mert mind az égig fel-magaſztaltatott a' te irgalmaſságod, és mind a' felhőkig a' te igaz mondásod. (*h*) *'Sólt.* 36:6.

12. Magaſztaltaſsál-fel az egeknek felette Isten! *és* mind az egéſz földön *légyen* a' te ditsőſséged.

LVIII. 'SÓLTÁR.

Panaſzſza Dávidnak a' Saul' tanátsosi ellen.

1. Az Éneklő-meſternek *adatott* jeles Éneke Dávidnak *illy értelmű:* Ne veſzesd-el.

2 Avagy bizonnyal igazságot ſzólltok-é ti, kik egybe-gyültetek? Avagy igazán (*a*) ítéltek-é ti embernek fiai? (*a*) *'Sólt.* 82:2. 3.

3. Sőt inkább a' ti ſzívetekben hamiſságot forgattok: e' földön a' ti kezeiteknek hamiſságát mérítek.

4. El-idegenültek a' hitetlenek az *ő annyoknak* méhétől fogva: tévelygettek az *ő annyok'* méhétől fogva ſzólván hazugságot.

5. Az ő mérgek ollyan mint a' kígyónak mérge: mint a' ſiket Aſpisnak, melly az ő füleit bé-dugja.

6. Melly nem hallja a' büvösbájosoknak ſzavokat; és a' bájolónak, ki bőltsen túd bájolni.

7. Isten! rontsd-el az ő fogaikat az ő ſzájokban; az oroſzlánoknak (*b*) záp-fogaikat rontsd-meg Uram! (*b*) *'Sólt.* 10:9. 22:22.

8. El-olvadnak, mint (*c*) a' víz ſzéllyel folynak egymástól: meg-vonták az ő kéz-íveket; de el-romolnak. (*c*) *Jób.* 24:18, 19.

9. Mint a' tsiga el-olvadván, el-múlnak: és mint az aſzſzonyi-állatnak idétlen gyermeke, melly nem látta a' Napot.

10. Minek-előtte meg-érezzék a' ti ſazekaitok a' tövis*nek tüzét*; mint a' nyers *hús*, azonképpen a' harag, mint a' forgó ſzél, veſzeſse-el őtet.

11. Orűl az igaz, mikor látja a' boſzſzú-állást; az ő lábait moſsa a' hitetlennek vérében.

12. És ezt mondja az ember: Bizonyára vagyon az igaznak jutalma; kétség nélkül vagyon ítélő Isten e' földön.

LIX. 'SÓLTÁR.

Kér Dávid Iſtentől ſzabadúlást.

1. Az Éneklő-meſternek *adatott* jeles Éneke Dávidnak, *értelme:* Ne veſzeſs-el: (*a*) Midőn Saul külde, hogy az ő házát környül-vévén őtet meg-ölnék. (*a*) 1 *Sám.* 19:11.

2 Szabadíts-meg engemet az én ellenségimtől (*b*) én Istenem! és az én ellenem támadóktól ments-meg engemet. (*b*) 1 *Sám.* 19:9, 10.

3. Szabadíts-meg engemet a' hamiſságnak tselekedőitől: és a' vér-ontó emberek ellen tartsmeg engemet.

4. Mert imé leselkednek az én lelkem után: egybe-gyűltek én éllenem az erőſsek; nem az én hamiſságomért, sem az én bünömért, Uram!

5. Minden hamiſságom (*c*) nélkül egybe-gyűlnek, és magokat kéſzítik: Serkenj fel én elömbe, és *ezeket* lásd-meg. (*c*) *'Sólt.* 7:4-7.

6. És te Uram! Seregeknek Istene, Izráelnek Istene! serkenj-fel, hogy büntesd-meg mind e' pogányokat: ne könyörülj mind azokon, kik hamiſságot tselekeſznek.

7. Eſtvére *én hozzám* jőnek, ordítnak mint az ebek; és kerülik a' várost.

8. Imé tsátsognak az ő ſzájokkal, ſzablya vagyon az ő ajakokban; *mert azt mondják:* (*d*) kitsoda hallja *ezeket?* (*d*) *'Sólt.* 52:4-6.

9. Te pedig Uram! neveted őket: és meg-tsúfolod mind e' pogány népeket.

10. Míg az ő hatalma tart, te reád vígyázok; mert az Isten nékem váram.

11. Az én kegyelmes Istenem engemet elől véſzen: az Isten meg-adja látnom az én ellenségim (*e*) *felől való kívánságomat.* (*e*) 1 *Sám.* 20:25,

12. Ne veſzesd-el őket *mindeneſtől*, hogy el ne felejtkezzék az én népem; hanem a' te hatalmaddal tégyed bújdosókká őket, és alázd-meg őket Uram, mi paiſunk!

13. Az ő ſzájoknak büne, az ő ajakoknak beſzéde: fogattaſsanak-meg az ő kevélységekben; mert tsak átkot és hazugságot ſzóllnak.

14. Emeſzd-meg őket a' *te* búsúlásodban: emeſzd-meg, úgy hogy ne légyenek; és tudják-meg, hogy az Isten uralkodik a' Jákób' *népe* között mind a' földnek határáig.

15. Kik

15. Kik *hozzám* jőnek eſtve; ugatnak mint az ebek, és kerülik a' várost.

16. Magokat kénſzerítsék eledelt keresni: és mikor meg-nem elégíttetnek; *ében* feküdjenek-le.

17. Én pedig éneklem a' te hatalmadat, és minden reggel (*f*) éneklem a' te kegyelmeſségedet; mert nékem váram vóltál, és óltalmam az én nyomorúságomnak napján, (*f*) *'Sólt.* 5: 4.

18. Az én óltalmam te nálad vagyon, éneket mondok *néked*; mert az Iſten nékem váram: *ő* én kegyelmes Iſtenem.

LX. 'SÓLTÁR.

Könyörög az Izráel' népe' jó állapotjáért.

1. Dávidnak jeles Éneke *adatott* az Éneklő-meſternek a' hat húron-való hegedülési tanúságra.

2. Midőn (*a*) hartzolna Méſopotámiai Sirusokkal, és a' Tzobai Sirusokkal: holott Joáb meg-tért, és meg-vert tizen-két ezer Edomitákat a' Só völgyben. (*a*) 2*Sám.* 8: 3, 13.

3 Iſten! (*b*) el-vetettél vala minket, el-ſzéleſztettél vala minket, meg-haragudtál vala: térj-meg mi hozzánk. (*b*) *'Sólt.* 44: 10.

4. Meg-rendítetted vala a' földet, két-felé válaſztottad vala azt: építsd-meg annak romlásit; mert meg-indúlt.

5. A' te népednek nehéz dolgokat mutattál vala: itattál vala minket rettegésnek borával.

6. Adtál a' tégedet félőknek záſzlót, mellyel éljenek az igazságért

7. Hogy meg-ſzabadúljanak a' te ſzerelmesid; tarts-meg (*c*) a' te jobb-kezeddel, és hallgaſs-meg engemet. (*c*) *'Sólt.* 108. 7, *'s a't.*

8. (*d*) Az Iſten ſzóllott az ő Szentséges hajlékában: örvendezek, el-oſztom a' Sikémitáknak örökségeket: és a' Sukóthnak völgyét el-mérem. (*d*) *'Sólt.* 110: 1, 2.

9. Enyim a' Gileád, és enyim Manaſsé: Efraim az én fejemnek ereje Júda (*e*) az én törvény-rendelőm. (*e*) 1*Mós.* 49: 8, 10.

10. Moáb én (*f*) mosdó medentzém; Edomra vetem az én sarumat: te Paleſtina énnékem örülj! (*f*) 2*Mós.* 24: 17, 18. 2*Sám.* 8: 2, 14.

11. De Kitsoda viſzen engemet az erős városokba? kitsoda vezérel engemet Edomig?

12. (*g*) Avagy nem te-é óh Iſten! ki minket meg-vetettél vala: és nem mégy vala ki, Iſten! a' mi sereginkkel? (*g*) *'Sólt.* 18: 30. 108: 11, 12.

13. Légy segítségül nékünk a' mi (*h*) nyomorúságunk után; mert hijába-való az emberi segítség. (*h*) 1*Sám.* 31: 1-6. *'Sólt.* 90: 15.

14. Te benned bízván erőſsen tselekeſzünk: és ő el-tapodja a' mi ellenségeinket.

LXI. 'SÓLTÁR.

Iſtentől az előtt vett segítséggel erősíti hitit a' könyörgésben.

1. Dávid' *'Sóltára adatott* az (*a*) Éneklő-meſternek a' hegedű mellé. (*a*) 1*Krón.* 25: 1.

2 Hallgasd-meg Iſten! az én kiáltásomat: figyelmezzél az én könyörgésemre.

3. A' föld' határáról kiáltok te hozzád, az én ſzívem' keserűségében: vígy engem' nálamnál magaſsabb kő-ſziklára.

4. Mert lettél nékem reménységem, *és* (*b*) erős torony az ellenség ellen. (*b*) *Péld.* 18: 10.

5. Lakozom a' te Hajlékodban mind örökké: folyamodom a' te ſzárnyaidnak árnyéka alá.

6. Mert te Iſten! meg-hallgattad az én kívánságimat: *és* a' te nevednek tiſztelőinek meg-adtad az ő örökségeket.

7. A' Király' életének eſztendeit (*c*) ſzaporítsd-meg: és az ő eſztendei *légyenek*, mint sok nemzetségnek eſztendei. (*c*) *'Sólt* 21: 5.

8. Lakozzék mind örökké az Iſten előtt; kéſzíts kegyelmeſséget, és (*d*) igazságot, *melyek* meg-őrízzék őtet. (*d*) *'Sólt.* 89: 25.

9. És így éneket mondok a' te nevednek mind örökké: és meg-tellyesítem az én fogadásimat minden napon.

LXII. 'SÓLTÁR.

Panaſzſza Dávidnak a' Saul' ſzolgái ellen.

1. Dávid' 'Sóltára *adatott* az Éneklő-meſternek a' (*a*) Jédutun mellé. (*a*) 1*Krón.* 16: 41.

2 Tsak az Iſtenben nyúgoſzik az én lelkem; *mert* ő-tőle vagyon az én ſzabadúlásom.

3. Tsak ő az én kő-ſziklám és az én ſzabadítóm: ő az én óltalmazóm; azért (*b*) meg nem mozdúlok felettébb. (*b*) *v.* 7. *'Sólt.* 125: 1.

4. Meddig gondolkodtok ti mindnyájan a' férjfiú ellen, hogy őtet meg-öljétek, mintegy meg-hanyatlott falt, és meg-döjtetett gyepűt?

5. Tanátskoznak tsak arról, mi-módon őtet az ő méltóságából le-vefsék, gyönyörködnek a' hazugságban: ſzájokkal *nékem* jót mondanak (*c*); ſzívekben gonoſzt mondanak. (*c*) *'Sólt.* 5: 10.

6. *Mindazáltal* tsak az Iſtenben nyúgodjál én lelkem; mert ő tőle vagyon az én reménységem.

7. Tsak ő az én kő-ſziklám és ſzabadítóm: én fel-magaztalóm; *azért* nem mozdúlok-meg.

8. Az Iſtenben vagyon az én ſzabadúlásom és ditsőſségem: az én erős kő-ſziklám, az én óltalmam az Iſtenben vagyon.

9. Biz

9. Bízzatok ő benne mindenkor ti népek, a' ti szíveteket (d) töltsétek-ki ő előtte: az Isten óltalmunk minekünk. (d) 1 Sám. 1:15.

10. Bizony (e) hijába valók az embernek fiai, és hazugok a' Fejedelmeknek fiai: ha mérő serpenyőbe vettetnek; a'semminél mindnyájan alább valók. (e) 'Sólt. 39: 6, 12.

11. Ne bízzatok a' kegyetlenségben, és a' ragadozásban, és ne légyetek hijába valók: gazdagságokba bővölködők, ne bizzatok (f) azokban.

12. Egyszer szóllott azIsten, kétszer hallottam ugyan azont; hogy a' hatalmasság *tsak* az Istené. (f) Jób 31:24, 25. 1 Tim. 6:17.

13. És tiéd Uram! a' kegyelmesség: bizony te (g) meg-fizetsz mindennek az ő tselekedete szerént. (g) Jób. 34:11. Péld. 24:12. Jel. 22: 12.

LXIII. 'SÓLTÁR.

Az Isteni szolgálatban való meg jelenhetést kéri Istentől.

1. Dávid' 'Sóltára, (a) mikor vólna a' Júda' pusztájában. (a) 1 Sám. 22: 5. 23: 14, 15.

2 En Istenem, én Erős *Isten*em vagy te! jó-reggel kereslek tégedet; az én lelkem (b) szomjúhoz tégedet: kivánt tégedet az én testem a' puszta, szomjúhozó, és víz nélkül-való földön; (b) 'Sólt. 42:2,3. 27:4,5.

3. Hogy a' te hatalmasságodat, és ditsőségedet látnám, a' mint a' szent Hajlékban (c) szoktalak vala téged' látni. (c) 'Sólt. 42 : 5.

4. (Mert a' te kegyelmeséged jobb az életnél) hogy az én ajakim dítsérjenek tégedet.

5. És úgy áldanálak tégedet az én életemben *és* a' te nevedben fel-emelném az én kezeimet.

6. Mint a' kövérséggel, úgy bé-tellyesedik az én lelkem, (d) mikor víg ajakakkal dítsér tégedet az én szám. (d) 'Sólt. 71: 23.

7. Mikor meg-emlékezem te rólad az én ágyamban, és éjjeli vígyázásimban (e) gondolkodom te felőled. (e) Sólt. 16 : 7, 119:55.

8. Mert nékem segítség vóltál: és a' te szárnyaidnak árnyékában örvendezek.

9. Az én lelkem te hozzád ragaszkodott: a'te jobb-kezed őrízett engemet.

10. Azok pedig, a' kik veszedelemre keresik az én lelkemet, a' földnek alsó részére mennek:

11. A' szablyának kezébe (f) esnek, *és* a' rókáknak lésznek eledeli. (f) 1 Sám. 31:1,2.

12. A' Király pedig örvendez az Istenben, *és* ditsekedik, valaki esküszik ő reája; mert bédugattatik a' hazugság-szóllóknak szájok.

LXIV. 'SÓLTÁR.

Dávid könyörög a' szabadulásért.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-mesternek *adatott.*

2 Hallgasd-meg Isten! az én panaszolkodásomban-való szómat: az ellenségnek félelmétől mentsd-meg az én lelkemet.

3. Rejts-el engemet a' gonosz-akaróknak tanátsok előtt, a' hamisság tselekedőknek gyülekezetek előtt;

4. Mert meg-élesítették, mint a' szablyát, az ő (a) nyelveket: az ő nyilokat *reám* igazították, az ő keserű beszédeket. (a) 'Sólt. 52: 4, 5.

5. Hogy lövöldözzék (b) titkon az áratlánt; nagy hírtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek. (b) 'Sólt. 11: 2.

6. Meg-erősítették magokat a' gonoszban, szóllnak arról, hogy énnékem tört vesének, és azt mondják: Kitsoda (c) látja őket?

7. Tudakoznak álnokságokról; meg emészténtetünk azokkal, a' mellyeket nagy álnoksággal találtanak: olly mélységes és el-rejtetett annak a' férjfiúnak szíve. (c) Jób. 24: 15.

8. De meg-lövi az Isten őket az ő nyilával: és nagy hírtelenséggel meg-óstoroztatnak.

9. És az ő magok nyelvekkel (d) meg-ütköznek ő magokba: és meg-rettennek mindnyájan, a' kik azokat látják. (d) Mát. 2 : 4,5.

10. És meg-látják minden emberek, és (e) beszéllik az Istennek dolgát: és az ő tselekedetit meg-értik: (e) 'Sólt. 58: 11, 12.

11. Örvendez az igaz az Úrban, és bízik ő benne: és ditsekednek mindnyájan az igaz szívű emberek.

LXV. 'SÓLTÁR.

Lelki és testi jókért-való Isteni dítséret.

1. Dávidnak éneki dítsérete az (a) Éneklő-mesternek *engedtetett.* (a) 1 Krón. 25: 1.

2 Tégedet kell nagy tsendességgel várnunk, tiéd, Isten! a' dítséret (b) 'Sionban: és teneked adják-meg a' fogadást (b) 'Sólt. 48: 2, 3.

3. Ott mégyen te hozzád minden (c) test, ki meg-hallgatod a' könyörgést. (c) 'Sólt. 145: 21.

4. A' hamisságnak beszédit, mellyek mi rajtunk erőt vettenek, és a' mi bűneinket te tisztítod-el.

5. Bóldog az, a' kit te választ asz, és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a'te (d) tornátzidban: meg elégíttetünk a' teHázadnak javaival, a' te Templomodnak szent dolgaival. (d) 'Sólt. 84: 5.

6. Rettenetes dolgokat szóllasz minékünk, a' te igazságodban, óh mi idvességünknek Istene! e' földnek minden végeinek és a' messze-való tengernek reménysége!

7. Ki a' hegyeket meg-erősíted a' te erőddel: ki hatalommal környül-vétettél.

8. Ki még-enyhíted a' tengereknek (*e*) zúgásokat, és azoknak habjainak zúgásokat: és a' népeknek háborgásokat. (*e*) *Mát.* 8: 26.

9. És félnek a' te jeleidtől, valakik a' *földnek* határin lakoznak: és örvendezteted azokat a' reggelért és estvéért.

10. Meg-látogatod e' földet és meg'-öntözöd azt, bővséggel meg-gazdagítod azt: az Istennek folyó-vize tellyes vizekkel: gabonát szerzesz ő-nékiek; mert úgy rendelted a' földet.

11. Annak barazdáit meg-részegíted, megnedvesíted hantjait: a' zápor esőkkel meg-lágyítod azt, annak termését meg-áldod.

12. Meg-ékesíted az esztendőt a' te (*f*) jóvóltoddal: és a' te ösvényid kövérséggel tsepegnek. (*f*) *'Sólt.* 104: 14, 15.

13. Tsepegnek a' puszták aklaira: és a' halmok örömmel vétetnek környül.

14. A' mezők juhokkal meg-tellyesednek, és a' völgyek gabonával meg gazdagúlnak: örvendeznek, és éneket mondanak.

LXVI. 'SÓLTÁR.

Intés az Isten' ditsőségének ditsérésére.

1. Az (*a*) Éneklő mesternek *engedtetett* ének, *és* 'Sóltár. (*a*) 1 *Krón.* 25: 1.

Örvendezzetek az Istennek, földnek minden *lakosi!*

2. Énekeljetek ditsőséget az ő nevének: ditsőítsétek, és dítsérjétek őtet.

3. Mondjátok az Istennek: Melly tsudálatosok a' te dolgaid! a' te hatalmasságodnak nagy vóltáért, a' te ellenségid (*b*) hazudnak tenéked.

4. E' földnek minden *lakosi* imádjanak tégedet, és énekeljenek tenéked; énekeljenek a' te nevednek. (*b*) *'Sólt.* 18: 45.

5. (*c*) Jertek-el, és lássátok az Istennek dolgait: tsudálatosok az ő tselekedeti az embernek fiaihoz. (*c*) *'Sólt.* 46: 9. 65: 12-14.

6. A' tengert (*d*) meg-szárasztja, a' folyó vizen (*e*) *száraz* lábbal mentek által: ott örvendeztünk ő benne. (*d*) 2 *Mós.* 14: 21, 22. (*e*) *Jós.* 3: 1, -17.

7. Uralkodik e' világon hatalmasságával; az ő szemei a' Pogányokat (*f*) nézik; hogy a' kik engedetlenek, fel-ne fúvalkodjanak magokban.

8. Áldjátok népek a' mi Istenünket: és zengjen az ő dítséretinek szava. (*f*) *Jer* 16: 17: 32: 19.

9. Ki meg-eleveníti a' mi lelkünket: és nem engedi, hogy a' mi lábaink el-essenek.

10. Mert meg-kísértgettél minket Isten! megpróbáltál minket *tüzzel*, (*g*) mint az ezüst megpróbáltatik. (*g*) *Péld.* 17: 3. 27: 21.

11. Bé-vittél minket a' hálóba: meg-szorítottad a' mi derekainkat.

12. A' mi fejünkre ültetted az embereket: tüzbe és vizekbe mentünk; mindazáltal vittél minket (*h*) szép kies helyre. (*h*) *'Sólt* 66: 14.

13. El-mégyek azért a' te Házadba áldozatokkal: meg-adom tenéked az én fogadásimat.

14. A' mellyeket az én ajakaim ígértek, és mellyről szóllott az én szám az én nyomorúságomban.

15. Kövér (*i*) kosoknak égő áldozatival áldozom tenéked jó illattal egybe: áldozom ökrökkel és bakokkal. (*i*) 3 *Mós.* 3 1-17,

16. Jöjjetek-el, halljátok-meg, és meg-beszéllem minden isten-félőknek, a' mellyeket tselekedett az én lelkemmel.

17. Ő hozzá kiálték az én számmal, és az én nyelvem alatt fel-magasztaltatott.

18. Ha hamisságra néztem vólna az én szívemben; meg-nem hallgatott vólna az Úr.

19. De bizonyára meg-halgata az Isten, *és* az én könyörgésemnek beszédére figyelmezett.

20. Áldott az Isten! ki nem vetette-meg az én könyörgésemet, és irgalmasságát *nem vontameg* tőlem.

LXVII. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Pogányok' el-hivattatásokról.

1. Az Éneklő-mesternek *engedtetett* éneki Dítséret a' hegedű mellé.

2 Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon-meg minket: világosítsa-meg mi hozzánk az ő (*a*) ortzáját. (*a*) 4 *Mós.* 6: 24, 26.

3. Hogy meg-esmérjék e' földön a' te útadat, minden Pogány népek között a' te szabadításodat.

4. Tisztelnek téged' a' népek Isten! tisztelnek téged' minden (*b*) népek. (*b*) *'Sólt.* 22: 28.

5. Örvendnek és vígadnak a' nemzetségek; mert ítéled a' népeket (*c*) igazságban, és a' nemzetségeket e' földön igazgatod. (*c*) *Róm.* 2: 6-11.

6. Tisztelnek téged' a' népek Isten! tisztelnek téged' minden népek.

7. A' föld meg-adta az ő gyümöltsét: megáld minket az Isten, a' mi Istenünk.

8. Meg-áld minket az Isten: és félik őtet a' földnek minden határi.

LXVIII. 'SÓLTÁR.

A' Krisus' győzedelme és országlása felett-való diadalmi Ének.

1. Dávidnak éneki (*a*) Dítsérete az Éneklő-mesternek *engedtetett.* (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

2 Mikoron az Isten fel-kél; az ő ellenségi elszéledjenek, és el-futnak az ő gyülölői az ő ortzája elől.

3. Mint

3. Mint a' füst el-ſzéleſztetik; azonképpen el-ſzéleſzted *őket:* Miképpen el-olvad a' viaſz a' tűz előtt; azonképpen el-veſznek a' hitetlenek az Iſten' ortzája előtt.

4. De az igazak örvendeznek, és vígadnak az Iſten előtt: és örűlnek nagy örömmel.

5. Énekeljetek az Iſtennek, mondjatok dítséretet az ő nevének: magaſztaljátok azt, a' ki lakozik kies helyeken, kinek neve Jah, és örvendjetek ő előtte.

6. (*b*) Az árváknak attyok, és az özvegyeknek őrízőjök az Iſten, ki az ő ſzentséges helyében *lakik.* (*b*) *'Sólt.* 10: 14 146: 9.

7 Az Iſten az (*c*) egyedűl valókat meg-ſzaporítja tseléddel, és ki-hozza hatalmaſsan a' meg-kötöztetteket; de az engedetlenek lakoznak ſzáraz helyen. (*c*) 1*Sám.* 2: 5.

8. Óh Iſten! mikor a' te néped előtt járnál: mikor a' puſztán (*d*) járnál. (*d*) 4*Mós.* 14: 14.

9. A' (*e*) föld reng vala, az egek-is tsepegnek vala az Iſtennek jelen vólta miatt; a' Sinai hegy-is az Iſtennek, az Izráel' Iſtenének előtte.

(*e*) 2*Mós.* 19: 16, 18.

10. Bőséges esőt adſz vala Iſten a' te örökségedre: és az el-fáradtat meg-újjítod vala.

11. A' te juhaid (*f*) laknak azon, mellyeket kéſzítettél jó-vóltodból a' ſzükölködőért, óh Iſten! (*f*) *'Sólt.* 74: 1. *Ezék.* 34: 12, *'s a' t.*

12. Az Úr ád vala beſzédre-való alkalmatosságot; és a' dítsérő aſzſzonyi-állatoknak ſeregek nagy vala ezt *mondván:*

13. A' ſeregeknek Királlyai el-futottak; el-futottak: és az (*g*) otthon ülő aſzſzonyi-állatok oſztották a' nyereséget.

(*g*) 2*Mós.* 15: 1-21. *Bir.* 5: 24.

14. Jóllehet a' kormos fazekak között ültetek; mindazáltal léſztek hasonlatosok az ezüſttől tündöklő galambnak ſzárnyához, vagy a' mellynek ſzárnyai hasonlatosok a' sárga aranyhoz.

15. Mikor a' Mindenható *Isten* el-ſzéleſzté a' Királyokat azon *a' földön;* lőn akkor fejér, mint a' Sálmon' (*h*) *havasa.* (*h*) *Bir.* 9: 48.

16. Az Iſten' hegye, kövér hegy: ſok halmoknak hegye, kövér hegy.

17. Mit kevélykedtek ti halmos hegyek? e' hegyet kívánta Iſten, hogy lakoznék azon; az Úr-is lakozik azon mind örökké.

18. Az Iſten' ſzekerei húſz ezerek, ſok ezer Angyalok: az Úr *vagyon* azokkal, mint a' Sinai hegyen, *úgy vagyon* az *ő* ſzent (*i*) hajlékában. (*i*) 2*Mós.* 19: 18. 40: 34, 35.

19. Fel-menvén (*k*) a' magaſságba, foglyoknak ſokaságát fogád: ajándékokat vévén, *oſztogatál* az embereknek; az engedetlenek-is *ide jönek* lakni, Uram Iſten! (*k*) *Efés.* 4: 8,

20. Áldott légyen az Úr! mert minden-nap ajándékoz minket a' mi ſzabadító Erős *Istenünk.*

21. Az Erős *Isten* minékünk ſzabadító Erős *Isten*ünk; és az Uralkodó Úr ſzabadít-ki a' halálból.

22. Tsak Iſten rontja-meg az ő ellenséginek (*l*) fejeket: az ő bünökben ſzüntelen járóknak üſtökös fejeket. (*l*) *'Sólt.* 11: 6.

23. Azt mondta vala az Úr: (*m*) Básánból viſzſza-hozlak, a' tengernek mélységéből kihozlak. (*m*) 4*Mós.* 21: 23.

24. Annakokáért a' te lábadat meg-veresíted a' vérben: és a' te ebeidnek nyelveket az ellenségeknek vérekben.

25. Látták a' te járáſidat Iſten! az én Erős *Isten*emnek járáſit, az én Királyomnak, ki a' (*n*) Szent helyben *vagyon.*

(*n*) 2*Mós.* 25: 17-22.

26. Elől-mennek vala az éneklők, azután a' hegedűsök: középben valának (*o*) a' doboló leányok, *ezt mondván:* (*o*) 2*Mós.* 15: 20.

27. A' Gyülekezetekben áldjátok az Iſtent: az Urat *áldjátok* ti Izráelnek magvából valók!

28. Egy felől (*p*) vagyon a' kis Bénjámin, ki ő rajtok uralkodik: a' Júdának Fejedelmi, és az ő gyülekezetek: a' Zebulon' Fejedelmi és a' Naftali' Fejedelmi. (*p*) 2*Sám* 6: 1, 2.

29. Parantsolta a' te Iſtened, hogy te erős lennél: Erősítsd-meg Iſten! azt, a' mit mi közöttünk tselekedtél.

30. A' te Templomodból 'a Jérusálemért teneked a' Királyok ajándékokat (*q*) hoznak.

(*q*) 2*Krón.* 32: 23. *'Sólt.* 72: 10.

31. Veſzesd-el a' nyilas ſereget, a' bikáknak ſeregeket mind a' népeknek tulkaikkal egybe, kik ditsekednek a' ſok darab ezüſtökben: veſzesd-el a' Pogányokat, kik gyönyörködnek a' hadakozásban.

32. El-jőnek a' Fejedelmek (*r*) Égyiptomból: Szeretsen-orſzág hamar ki-nyújtja az ő kezeit az Iſtenhez. (*r*) *Esa.* 19 21. *'Sólt.* 87: 4.

33. E' földnek minden orſzágai énekeljetek az Iſtennek: mondjatok dítséretet az Úrnak,

34. Ki kezdettől fogva az egeknek egein űl; ímé *onnét* ſzóll nagy keménységes ſzóval.

35. Adjatok dítséretet Iſtennek, kinek ditsősége az Izráelen, és az ő hatalma a' felhőkben.

36. Rettenetes vagy Iſten! a' te Szentséges

hajlékodból; az Izráelnek Erős *Istene*, ő ád erőt és hatalmat e' népnek: Áldott *légyen* az Isten!

LXIX. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Krisztus' szenvedéséről a' Dávid' személlye alatt.

1. Dávid' *'Sóltára* az Eneklő-mesternek *engedtetett* a' hat húr mellé-való éneklésre. *a*) 1 *Kró.* 25: 1

2 Tarts-meg engemet Isten! mert el-értenek a' vizek mind az *én* lelkemig.

3. Bé-estem mélységes sárba, holott fel nem állhatok: mélységes vizekre jutottam, és a' víznek (*b*) habja el-fogott engemet. (*b*) *'Sólt.* 42: 8.

4. El-fáradtam (*c*) a' kiáltásban, meg-száradott az én torkom: el-fogyatkoztak az én szemeim, várván az én Istenemet. (*c*) *Jób.* 17: 6.

5. *Mert* többen vagynak az én fejemnek hajszálinál, a' kik engemet ok nélkül gyűlölnek; erősek, a' kik engemet szorongatnak, kik nékem ellenségim ok nélkül: a' mit én nem ragadoztam-el; akkor meg-kell fizetnem.

6. Isten! te tudod az én balgatagságomat: és az én bűneim nyilván vagynak te előtted.

7. Ne szégyenüljenek-meg én (*d*) érettem, a' kik tégedet várnak Uram, Seregeknek Ura! ne szégyenüljenek-meg én miattam, a' kik tégedet keresnek, Izráelnek Istene! (*d*) *'Sólt.* 40: 17.

8. Mert te éretted terheltetem gyalázattal: *és* a' gyalázat bé-fedezte az én ortzámat.

9. Az én atyámfiai előtt idegenné lettem, és az én atyámnak fiai előtt jövevénnyé;

10. Mert a' te Házadhoz-való buzgó (*e*) szeretet meg-emészt engemet: és azoknak gyalázatjok, kik téged' gyaláznak, én reám estenek. (*e*) *Ján.* 2: 17. *Róm.* 15: 3.

11. Mikor sírva *gyötröm* böjtöléssel az én lelkemet; az-is gyalázatomra vagyon nékem.

12. Mikor az én ruhám' helyébe 'sákba öltözöm; ő nékiek akkor példa-beszéd vagyok.

13. A' kik a' kapuban ülnek, én rólam szóllnak: és a' lakodalomban én rólam (*f*) énekelnek. (*f*) *Jób.* 30: 9. *Sir.* 3: 14, 36.

14. Én annakokáért tenéked így könyörgök Uram! A' te jó-voltod' *meg-jelentésének* ideje vagyon: (*g*) Isten! a' te irgalmasságodnak sokságában hallgass-meg engemet, a' te szabadításod *felől-való ígéret*nek igazságában. (*g*) *Esa.* 49: 8.

15. Szabadits-meg engemet (*h*) a' sárból, hogy el-ne boruljak; *hanem inkább* szabadúljak-meg az én ellenségimtől, és a' vizeknek örvényitől. (*h*) 2 *Sám.* 22: 17.

16. Hogy el-ne borítson engemet a' vizeknek habja, és el-ne nyeljen engemet az örvény: és a' veremnek szája ne dugattasék-bé én reám.

17. Hallgass-meg engemet Uram! mert jó a' te kegyelmeséged: a' te irgalmasságidnak sokságok szerént tekints én reám.

18. És ne rejtsd-el ortzádat a' te szolgádtól; mert nagy szorongattatásom vagyon nékem: Siess, hallgass-meg engemet!

19. Légy mellette az én lelkemnek, és szabadítsd-meg (*i*) azt: az én ellenségimért szabadits-meg engemet. (*i*) *'Sólt.* 22: 12.

20. Te tudod az én gyalázatomat, az én szégyen-vallásomat, és szidalmamat: te előtted vagynak minden én ellenségim.

21. A' (*k*) gyalázat az én szívemet meg-alázta, annyira, hogy meg-nyomorodtam: és várom vala, ha valaki én vélem egygyütt bánkódnék; de (*l*) senki nem vala: és ha valaki meg-vígasztalna; de nem találék senkit. (*k*) *Mát.* 27 39. (*l*) *Mát.* 7: 34

22. Sőt inkább az én eledelem' helyébe (*m*) mérget adnak vala: és az én szomjúságomban engem' etzettel itatnak vala. (*m*) *Márk* 15: 23. *Ján.* 19: 29.

23. Légyen az ő (*n*) asztalok ő előttök tőr gyanánt, és az ő jó szerentséjek háló gyanánt. (*n*) *Róm.* 11: 9.

24. Setétüljenek-meg az ő szemeik, hogy ne lássanak: és az ő derekokat tégyed (*o*) erőtelenné mindenkor. (*o*) *'Sólt.* 20: 9.

25. Öntsd-ki a' te haragodat ő reájok: és a' te haragodnak búsúlása végye őket környül.

26. Légyen az ő (*p*) palotájok puszta: és az ő hajlékjokban ne légyen lakos. (*p*) *Tsel.* 1: 20.

27. Mert a' kit te (*q*) meg-vertél; azt háborgatták: és a' te tőled meg-sebesítetteknek nyavalyályokról beszéllenek. (*q*) *Esa.* 53: 4. *Mát* 26: 31.

28. Az ő hamisságokat sokasítsd-meg: és a' te igazságodra ne jussanak.

29. Törölteſsenek-ki az élőknek könyvökből: és az igazak közzé ne irattassanak.

30. Én szegény és nyomorúlt vagyok; de a' te szabadításod, Isten! engemet fel-magasztal.

31. Dítsérem az Istennek nevét énekkel: és őtet dítsérettel fel-magasztalom.

32. És kedvesb lészen ez az Úr előtt az ökörnél, és tuloknál, mellynek szarvai és körmei vagynak.

33. Lát-

33. Látják ezt a' nyomorúltak, és örvendeznek, a' kik keresik az Istent: és él a' ti szívetek.

34. Mert meg-hallgatja a' szegényeket az Úr: és az ő foglyait nem veti-meg.

35. Dítsérjék ötet (r) az egek és a' föld: a' tengerek, és valami azokban vagyon. (r) *Esa.* 49: 13.

36. Mert az Isten meg-tartja a' Siont, és megépíti a' Júdának városit: és ott lakoznak, és örökségül bírják azt:

37. És az ő szolgáinak maradékaik örökségül bírják azt: és a' kik szeretik az ő nevét, laknak abban.

LXX. 'SÓLTÁR.

E 'Sóltár meg-egyezik a' XL. 'Sóltárnak végével.

1. Emlékeztre-való *'Sóltára* Dávidnak, melly *engedtetett* az Éneklő-mesternek.

2 Isten! az én szabadíttatásomra *jövel*: Uram! az én segítségemre siess.

3. Szégyenüljenek (a) és piruljanak-meg, a' kik keresik az én életemet: hátra térüljenek és gyaláztassanak-meg, kik gyönyörködnek az én nyomorúságomban. (a) *'Sólt.* 38: 23. 40: 14. 71: 12, 13.

4. (b) Hátra térüljenek meg-szégyenülvén nagy hamarsággal, kik azt mondják *én felőlem*: Hehé! Hehé! (b) *'Sólt.* 6: 11.

5. Örüljenek, és (c) örvendezzenek te benned mindenek, kik keresnek tégedet, és ezt mondják szüntelen: Magasztaltassék-fel az Isten! kik szeretik a' te szabadításodat. (c) *'Sólt.* 33: 1.

6. Én pedig szegény és nyomorúlt vagyok; Isten! siess én hozzám: én segedelmem és szabadítóm vagy te: Uram! ne késedelmezzél.

LXXI. 'SÓLTÁR.

Dávid a' szabadúlásért könyörög.

1 Te benned bízom (a) Uram! ne szégyenüljek-meg soha. (a) *'Sólt.* 31: 2, 3.

2. A' te igazságod szerént ments-meg, és szabadíts-meg engemet: hajtsd én hozzám a' te füledet, és tarts-meg engemet.

3. Légy nékem *erős* (b) kő-sziklám, mellyhez folyamodjam szüntelen: parantsolatott adtál az én meg-tartatásom felől; mert en kő-sziklám és én erősségem vagy. (b) *Péld.* 18: 10.

4. Én Istenem! szabadíts-meg engemet a' gonosz embernek kezéből: a' hamisnak és kegyetlennek kezéből.

5. Mert te vagy az én váróm Uram Isten! én bizodalmom gyermekségemtől fogva.

6. Te tőled tápláltattam az *én anyámnak* méhétől fogva: az én anyámnak méhéből te vontál-ki engemet: te felőled vagyon az én dítséretem szüntelen.

7. Mintegy tsudájokká lettem sokaknak; de te vagy én erős bizodalmom.

8. Meg-tellyesedik az én szám a' te dítséreteddel, *és* minden napon a' te ditsőségeddel.

9. Ne vess-el engemet az én vénségemnek idején: mikor el-fogy az erőm; ne hagyj-el engemet.

10. Mert szólltak az én ellenségim én felőlem: és a' kik az én életem után lesselkednek; egygyütt (c) tanátskoznak, (c) *'Sólt.* 64: 6, 7.

11 (d) Mondván: Az Isten el-hagyta ötet! Kergessétek, és fogjátok-meg ötet; mert nintsen, ki meg-szabadítaná. (d) *'Sólt.* 41: 6, 8, 9.

12. Isten! ne tavozzál-el én tőlem: Én Istenem! siess az én segítségemre.

13 (e) Szégyenüljenek-meg, és fogyatkozzanak-el az én életemnek ellenségi: boríttassanak-bé gyalázattal és szégyennel, a' kik nékem gonoszt akarnak. (e) *'Sólt.* 70: 2-4.

14. Én pedig szüntelen reménylek: és minden te dítséretedet hírdetem még.

15. Az én szám beszélli a' te igazságodat, *és* minden-nap a' te szabadításodat, jóllehet annak (f) számát nem tudom. (f) *'Sólt.* 139: 17.

16. Bátorsággal járok az Úr Istennek hatalmasságában (g) *bízvan*: meg-emlékezem tsak a' te igazságodról. (g) *'Sólt.* 3: 6, 7. 4: 9.

17. Isten! tanítottál engem' az én gyermekségemtől fogva: és mind e' mái napig hírdetem a' te tsuda dolgaidat.

18. Annakokáért vénségemig-is, és az én megöszüléſemig, Isten! ne hagyj-el engemet; míglen hírdessem a' te karodat e' nemzetségnek, és minden következendő *nemzetség*nek a' te erődet.

19. A' te igazságod, Isten! fel-magasztaltatott; mert nagyságos dolgokat tselekedtél: Isten! kitsoda hozzád hasonló?

20. Mert minek utánna sok és gonosz nyomorúságokat kóstoltattál-meg én velem; ismét meg-elevenítettél engemet, és a' földnek mélységéből ismét fel-hoztál engemet.

21. Meg-sokasítottad az én nagyságomat: és hozzám fordúlván meg-vígasztaltál engemet.

22. Annakokáért én-is tisztellek tégedet, és a' te igazságodat éneklő szerszámokkal, én Istenem! és éneklek néked hegedűvel, óh Izraelnek Szent *Istene!*

23. Örvendeznek az én ajakaim, mikor néked éneklek; és az én (h) lelkem-is, mellyet meg-szabadítottál. (h) *'Sólt.* 63: 6-8.

24. Az én nyelvem-is minden napon hírdeti a' te igazságodat; mert meg-szégyenültek, és

gyalázattal illettettek, a' kik nékem gonoszt akarnak.

LXXII. 'SÓLTÁR.

Jövendölés a' Krisus' országáról, a' Salamon' személlyének példázatjában.

1. Salamonnak. (*a*) 2 *Sám.* 12:24. 1 *Krón.* 22: 9. Isten! a' te ítéletidet adjad a' Királynak: és a' te igazságodat (*b*) a' Király' fiának; (*b*) 1 *Kir.* 3:9.

2. Hogy ítélje a' te népedet (*c*) igazságban, és a' te szegényidet ítéletben. (*c*) 2 *Sám.* 8: 15.

3. A' hegyek (*d*) hoznak békeséget a' népnek, és a' halmok igazságot. (*d*) 1 *Kir.* 4: 21, 24, 25.

4. Meg-ítéli a' népnek szegényit, és megszabadítja a' szűkölködőnek (*e*) fiait: és meg-rontja a' nyomorgatót. (*e*) 1 *Kir.* 3: 17-27.

5. Félnek tégedet, míg a' Nap és (*f*) Hóld lésznek, mind örökké. (*f*) *'Sólt* 89: 37, 38.

6. Le-száll, mintegy eső, a' meg-kaszált mezőre: és mint a' föld-öntöző záporok.

7. Virágozik ő idejében az igaz: és a' békességnek sokasága *lészen*, míg a' Hóld nem lészen.

8. És uralkodik egygyik tengertől fogva a' másik tengerig: és az *Eufrates* folyó-víztől (*g*) fogva a' földnek határáig. (*g*) 1 *Kir.* 4: 21, 24.

9. O előtte artzal le-borúlnak, kik a' puszták ban vagynak: és az ő ellenségi a' port nyalják.

10. A' tengernek és szigeteknek Királlyai (*h*) ajándékot hoznak: Sébának és Schébának Királlyai ajándékot hoznak. (*h*) 1 *Kir.* 4: 28.

11. És artzal le-borúlnak ő előtte minden Királyok: minden Pogány népek szolgálnak önéki.

12. Mert meg-szabadította a' kiáltó szűkölködőt, és a' szegényt, a' kinek nem vala segítője.

13. Kedvez a' szegénynek és a' szűkölködőnek: és a' szűkölködőknek életeket meg-tartja.

14. A' tsalárdságtól és erőszak-tételtől megszabadítja azoknak lelkeket: és az ő vérek drága az ő szemei előtt.

15. És él, és adattatik ő-néki (*i*) Sébabéli arany: és imádkoznak ő érette mindenkor, és minden napon áldják (*i*) 1 *Kir.* 10: 1, 10.

16. Lésznek gabona-kévék a' földön, a' hegyeknek tetején; akképpen meg-indúl annak gyümöltse, mint a' Libanus: és virágoznak (*k*) a' lakosok, mint a' földnek füve. (*k*) 1 *Kir.* 4: 20, 25.

17. Lészen az ő neve mind (*l*) örökké; míg a' Nap lészen, az ő neve nevekedik: és meg-áldatnak ő benne minden népek, és magasztalják ötet. (*l*) 1 *Kir.* 9: 3-5. *'Sólt.* 89: 30, 37.

18. Áldott az Úr Isten, az Izráelnek Istene! ki tsuda dolgokat tselekeszik egyedül.

19. És áldott *légyen* az ő ditsőséges neve mind örökké; és tellyesedjék-bé az ő ditsőségével az egész föld: Ámen, Ámen!

20. Dávidnak, az Isai fiának könyörgésinek vége.

LXXIII. 'SÓLTÁR.

Vigasztalás a' hitetleneknek szerentsés állapatjok ellen.

1. Asáf' 'Sóltára. (*a*) 1 *Krón.* 25: 1. Bizony jó Izráelnek az Isten! azoknak, a' kik tiszta (*b*) szívüek. (*b*) *'Sólt.* 18: 18.

2. De a' mi én reám néz; tsak-nem meg-hanyatlottak az én lábaim: és kitsiny hija, hogy az én lábaim el nem iszamodának.

3. Mikor irígykedném a' kevélyekre, és a' gonoszoknak jó szerentséjeket látnám.

4. Mert (*c*) nintsenek a' halálnak köteleiben, és az ő erejek állandó. (*c*) *Jób.* 21: 7, *'t 'a t.*

5. Az embereknek (*d*) nyomorúságokban nintsen részek, és az emberekkel *egygyütt* nem nyomorgattatnak. (*d*) *Jób.* 21: 7-15.

6. Azokáért mintegy arany lántz meg-környékezte őket a' kevélység: bé-borította őket a' kegyetlenség, mintegy ruha.

7. A' kövérségnek miatta kinn ülnek az ő szemeik: az ő elméjeknek gondolatját meg-győzik.

8. Kevélyek, és szóllnak álnokságot: boszszúságot szóllnak nagy kevélységgel.

9. Az égre tátották (*e*) szájokat: és az ő nyelvek el-járja a' földet (*e*) *Jób.* 21: 14, 15.

10. Annakokáért erre fordúl az ő népe; mivelhogy tellyes *pohár* víz vagyon kezekben.

11. Hogy ezt mondják: Mi-módon tudhatná meg *ezt* az Erős *Isten?* és avagy vagyon-é (*f*) a magasságban értelem? (*f*) *Jób.* 22: 13.

12. Imé e' gonosz emberek, melly nagy szerentséssen nevelik erejeket e' világon!

13. Bizony hijába tartottam én tisztán az (*g*) én szívemet; és hijába mostam ártatlanságban az én kezeimet. (*g*) *Jób.* 9: 29. 31. *Mál* 3: 14.

14. Mert minden nap nyomorgattatom, és minden reggel ostoroztatom.

15. Ha azt mondándom: Illyen módon szóllok; Imé ez a' te fiaidnak nemzetségek; hitetlen lészek.

16. Annakokáért gondolkodom vala *szorgalmatosan*, hogy ezt meg-tudhatnám; de a' nehéz dolog *nak láttaték* énnékem:

17. Míg-nem bé-menék az Erős *Isten*nek szentséges helyeibe, és meg-értém azoknak (*h*) végeket.

18. Bizony igen sikon helyheztetted őket: és őket nyakra-főre vetetted. (*h*) *Jób.* 21: 16-20.

19. Mi-módon pusztúltanak-el (*i*) egy szempillantás-

lantásban? meg-szüntek, meg-emésztettek a' rettegéstől. (*i*) *Jób.* 20: 5. 8.

20. Mint az álom, minekutánna fel-serken *az ember*: Uram! mikor fel serkented őket; az ő gondolatjokat útálatosá tészed.

21. De az én szívem haborog vala, és az én veséimben öszvetönöztetem vala.

22. És én balgatag vóltam, és értelem nélkülvaló: oktalan állat vóltam te előtted.

23. Mindazáltal én mindenkor te melletted *vóltam*; mert az én jobb-kezemet tartottad.

24. A' te tanátsoddal (*k*) igazgatsz engemet, hogy azután a' ditsőségbe fogadj-bé engemet.

25. Kitsoda *vólna* nékem mennyekben *te náladnál több?* és te náladnál egyébben nem gyönyörködöm e' földön. (*k*) *'Sólt.* 16: 11.

26. El-fogyátkozott az én testem és az én szívem; az én szívemnek kő-sziklája, és én örökségem te vagy Isten, mind örökké!

27. Mert ímé a' kik te tőled el-távoznak; elveszsznek: el-veszted mind azokat, a' kik te tőled el-hajólnak.

28. A' mi én reám néz; Istenhez közelgetnem énnékem felette igen jó: Az Úr Istenben helyheztetem reménységemet, hogy hírdessem minden tselekedetit,

LXXIV. 'SÓLTÁR.

Az Isten' Házának pusztúlásáról panaszolkodván, Isten' boszszú-állását kéri.

1. Tanító *Éneke* Asáfnak. (*a*) 1 *Krón.* 25: 1. Miért vetettél-el, Isten! *minket* (*b*) mindeneſtől fogva? *és miért* füstölög a' te haragod a' te mezőidnek juhai ellen? (*b*) *'Sólt.* 77: 8, 11.

2. Emlékezzél-meg a' te Gyülekezetedről, mellyet régen (*c*) szerzettél, és mellyet meg-váltottál, a' te örökségednek részéről, a' Sion' hegyéről, mellyen lakozol. (*c*) 2 *Sám.* 7: 23, 24.

3. Emeld-fel a' te lábaidat az örök pusztúlásokra; *mert* az ellenség mindeneket el-pusztított a' te Szentséges helyedben.

4. (*d*) Ordítottak a' te ellenségid a' te Templomodnak közepette: és ott helyheztették az ő jegyeket jelenségül. (*d*) 1 *Kir.* 9: 7-9. *Sir.* 2: 7.

5. *Azok közzül mindenik* Fő-embernek ítéltetett, a' mint fel emeli vala az ő fejszéjét az *erdőnek* sürü fáira.

6. Most-is annak faragott köveit egy-aránt fejszékkel és pörölyökkel rontják.

7. (*e*) Tüzet vetettek a' te Szentséges helyeidre: a' földre tapodván meg-fertéztették a' te nevednek Hajlékát (*e*) 1 *Kir.* 9: 6-8. 2 *Kir.* 25: 9

8. Ezt mondották az ő szívekben: Vessünk 'sakmányt bennek: egygyetemben meg-gyújtották e' földön az Erős *Istennek* minden Hajlékait.

9. A' mi jeleinket nem látjuk; nintsen immár Próféta: és nintsen mi közöttünk, a' ki meg-tudhatná, meddig *lészsznek a' nyomorúságok.*

10. Meddig (*f*) szidalmaz, óh Isten! az ellenség? avagy mind örökké boszszúsággal illeti-é az ellenség a' te nevedet? (*f*) 2 *Kir.* 19.

11. Miért fordítod-el a' te kezedet? és *miért* nem nyújtod-ki a' te jobb-kezedett a' te kebeledből?

12. Mindazáltal az Isten én Királyom, ki eleitől fogva e' földön szabadúlásokat mivelt.

13. Te válaszottad ketté a' (*g*) tengert a' te erőddel: meg-rontottad a' nagy tzet-halaknak fejeket a' vizekben. (*g*) 2 *Mós.* 14: 21.

14. Te rontottad-meg (*h*) a' Léviátánnak fejét: és adtad azt eledelül a' pusztában *lakozó* népnek. (*h*) *Es.* 27: 1.

15. Te hasítottad-meg (*i*) a' forrást, és a' patakot: te száraztottad-meg a' sebes folyó-vizeket. (*i*) 2 *Mós.* 17: 5, 6. 4 *Mós.* 20 11.

16. Tiéd a' nap; az éjtszaka-is tiéd: te formáltad a' világosságot és a' Napot.

17. Te rendelted a' földnek minden határit: a' nyarat és a' telet te formáltad.

18. Emlékezzél-meg erről, hogy az ellenség szidalmazta az Urat: és a' bolond nép boszszantotta a' te nevedet.

19. Ne adjad a' fene-vadnak a' te gerlitzédnek lelkét: a' te szegényidnek gyülekezetiről ne felejtkezzél-el mindeneſtől fogva.

20. Tekints a' (*k*) Szövetségre; mert bé-töltenek a' földnek setét helyei kegyetlenségnek hajlékival. (*k*) 5 *Mós.* 4: 30, 31.

21. A' ki meg-rontatott; ne térjen-el te előled szégyen-valláſsal: a' nyomorúlt és szükölködő dítsérje a' te nevedet.

22. Kelj-fel Isten! és forgasd a' te ígyedet: emlékezzél meg a' te gyalázatodról, *mellyel tégedet* minden nap *illet* a' bolond.

23. Ne felejtkezzél-el a' te ellenségidnek szavokról: a' te ellened támadóknak háborgásokról, melly szüntelen nevekedik.

LXXV. SÓLTÁR.

Fogadáſi tészen Dávid jól országlásról.

1. Az Éneklő-mesternek *engedtetett* 'Sóltára *és* Éneke Asáfnak, *illy értelmű*: Ne veszesd-el.

2. Tisztelünk téged' Isten! tisztelünk; mert a' te nevednek közel-való vóltát hírdetik a' te tsuda dolgaid.

3. Mine-

3. Minekutánna a' *nékem rendeltetett* Gyülekezetet mellém vejéndem: én igazán ítélek.

4. A' föld és annak minden lakosi meg-mozdúltanak: én meg-erősítém annak oszlopit.

5 A' kérkedényeknek azt mondom: Ne kérkedjetek; és a' gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat.

6. Ne emeljétek magasan a' ti szarvatokat: ne szólljatok meg-keményedett nyakkal.

7. Mert nem Nap-támadattól, sem Nap-nyúgottól, sem a' pusztától *vagyon* a' fel-magasztaltatás;

8. Mert az Isten *igazgató* (*a*) bíró, ki egygyet meg-aláz, mást fel-magasztal. (*a*) *Dán.* 5 21.

9. Mert az Úrnak kezében pohár vagyon, és zavaros bor, és tellyes itallal, mellyet abból tölt-ki, mellynek a' seprejét-is (*b*) meg-iszszák és ugyan ki-szopják, a' földön lakozó minden latrok. (*b*) *Jób.* 21: 22, 29.

10. Én pedig hírdetem mind örökké: *és* énekelet mondok a' Jákób' Istenének.

11. És a' gonoszoknak minden szarvaikat lerontom; az igaznak pedig szarvaik fel-magasztaltatnak.

LXXVI. SÓLTÁR.

Az Isten' kegyelmességét és igazságát hirdeti.

1. Az Éneklő-mesternek a' hegedün-való éneklésre; 'Sóltára *és* Éneke Asáfnak.

2 Esmértetik az Isten Júdában: Izráelben nagy az ő neve.

3. Kinek hajléka vagyon Sálemben, és lakóhelye (*a*) Sionban. (*a*) *'Sólt.* 132-13, 14.

4. Ott el-törte a'(*b*) nyilakat, kéz-íveket, paist, szablyát, és a' hadat. (*b*) 2*Sám.* 5:6,7. *Esa.* 37:36.

5. Ékesb (*c*) vagy te, és tsudálatosb a' kóborlóknak hegyeinél. (*c*) *Esa.* 33:1.

6. Meg-fosztattak az erős szívűek, el-aludtanak: és az erős férjfiak' kezeiknek semmi erejek nem vólt.

7. A' te hatalmas (*d*) beszéded miatt, óh Jákóbnak Istene! el-szenderedett mind a' szekér, mind a' ló. (*d*) *Esa.* 30: 31. 37: 29, 33.

8. Te, te *mondom* (*e*) rettenetes *vagy:* és kitsoda állhat meg a'te orczád előtt, mikor megharagszol? (*e*) 5*Mós.* 4:24. 10: 17. *v.* 12.

9. A' mennyből jelentetted-ki a' te ítéletedet: a' föld meg-rettent (*f*), és hallgatott. (*f*) *Esa* 37:36

10. Mikor az Isten fel-kelne az ítéletre, hogy meg szabaditaná a földnek minden nyomorúltit.

11. Az embereknek hévsége tisztel tégedet: és azoknak hévségektől, a' kik meg-maradnak, *azokat* környül-vészed.

12. Tégyetek fogadásokat, és adjátok-meg azokat a' ti Uratoknak Istenteknek; mindnyájan, kik ő környüle vagynak, vigyenek ajándékokat a' (*g*) Rettenetesnek. (*g*) *'Sólt.* 50:14. *Préd.* 5:4.

13. Ki a' Fejedelmeknek lelkeket el-vészi, és rettenetes a' föld' Királlyainak.

LXXVII. 'SÓLTÁR.

A' szomorú gondolatokat az Isten' tsuda dolgainak emlékezetivel oszlatja el.

1. Az Éneklő-mesternek *engedtetett* a' (*a*) Jédútunhoz: Asáf 'Sóltára. (*a*) 1*Krón.* 16:41.

2 Az én szómmal az Istenhez kiáltottam: az én szómmal azIstenhez *kiáltottam*, és (*b*) meghallgata engemet. (*b*) *'Sólt.* 18:4. 116: 1, 2.

3. Az én nyomorúságomnak napján az Urat meg-keresém: az én kezemet éjjel ki terjesztettem, és el nem fáradott; mikor az én lelkem vigasztalást nem akarna bé-venni.

4 Meg-emlékezem Istenről, mikor háborgok: gondolkodom, mikor (*c*) az én lelkemnek szomorúsága vagyon. (*c*) *'Sólt.* 42: 6, 12.

5. Az én szemöldökimet meg-tartóztattad; meg-háborodtam vala, annyira, hogy nem szólhatnék.

6. Gondolkodni kezdek a' régi (*d*) napokról, és az *el-múlt* időknek esztendeiről. (*d*) *'Sólt.* 143:5.

7. Meg-emlékezém az én énekimről; éjtszaka az én szívemben gondolkodom vala, és az én lelkem tudakozik vala, mondván:

8. Avagy mind örökké el-vetne-é az Úr? és nem lenne-é többé jó-akaró?

9. Avagy el-fogyott-é mindenestől az ő kegyelmessége? vagy meg-szünnek-é az ő ígéreti nemzetségről nemzetségre?

10. Avagy el-felejtkeznék-é a' kegyelmességről az Erős *Isten*? avagy az ő haragjában megtarthatná-é irgalmasságit?

11. Azután mondék: Ez az én nyavalyám; de *ezeket* el-változtathatja a' Magasságos *Isten*nek jobb-keze.

12. Meg-emlékezém az Úrnak tselekedeteiről; sőt meg-emlékezém a' te eleitől fogva-való (*e*) tsudálatos dolgaidról: (*e*) *'Sólt.* 76:7.

13. És gondolkodám minden te tselekedetedről: és szóllok vala a' te dolgaidról *mondván:*

14. Óh Isten! a' te útad szentséges; kitsoda ollyan nagy (*f*) Erős *Isten*, mint az Isten?

15. Te Erős *Isten*! tselekeszel tsuda dolgokat: a' népeknek meg-jelentetted a' te hatalmasságodat. (*f*) 5*Mós.* 33 26. *Jób.* 5:9.

16. Meg-szabadítottad a' te népedet hatalmad által, a' Jákóbnak és Józsefnek fiait.

17. Látá-

17. Látának a' vizek (*g*) tégedet, Isten! látának tégedet a' vizek, és meg-félemlének: a' mélységek-is meg-indúlának. (*g*) 2*Mós.* 14: 21.

18. A' vizeket meg-áraſzták a' felhők: megzendülének az egek: és a' te (*h*) nyilaid ſzéllel-futkostak. (*h*) 2*Mós.* 14: 24. *'Sólt.* 18: 15.

19. A' te menydörgésednek ſzava az égben: a' te villámásid meg-világosították e' földet: megrendült, és meg-indúlt a' föld.

20. A' tengeren vólt a' te (*i*) útad, és a' te ösvényed a' nagy ſzéles vizeken: és a' te nyomodat nem esmérték-meg. (*i*) *Jós.* 3: 16, 17.

21. A' te népedet, mint a' juhokat, hordoztad, Mósesnek és Áronnak kezek által.

LXXVIII. 'SÓLTÁR.

Első ſzámlálása Istennek az Izráel' népéhez-való sok-féle jó-tételményinek és oſtorinak.

1. Asáf' tanító *'Sóltára.* (*a*) 1*Krón.* 25: 1.

Hallgaſsad en népem! az én törvényemet: hajtsátok a' ti füleiteket az én ſzámnak beſzédire.

2. (*b*) Meg-nyitom az én ſzámat bőlts beſzédek által: nagy bővséggel ſzóllok a' régi titkos dolgokról. (*b*) *'Sólt.* 49: 5. *Máté.* 13: 35.

3. A' mellyeket hallottunk, és tudunk: és mellyeket a' mi atyáink beſzéllettek minékünk.

4. Nem titkoljuk-el (*c*) azokat azoknak fiaitól és maradékitól, beſzéllvén az Úrnak dítséretit, és az ő erejét, és az ő tsuda dolgait, mellyeket tselekedett. (*c*) *'Sólt.* 145: 4, 5.

5. És bizonyságot állatott *maga felől* a' Jákób' nemzete között, és törvényt adott az Izráelben; mellyeket (*d*) parantsolt a' mi atyáinknak, hogy azokat meg jelentsék az ő fiaiknak.

(*d*) 1*Mós.* 18: 19. 5*Mós.* 4: 9. 6: 11. 19.

6. Hogy meg-tudják azokat az ő utánnok valók: és a' melly fiak ſzülettetnek, fel-kelvén beſzélljék azokat az ő fiaiknak.

7. Hogy az Istenben (*e*) veſsék az ő reménységeket, és el-ne felejtkezzenek az Erős *Isten*nek dolgairól; hanem az ő parantsolatit meg-tartsák.

(*e*) 1*Mós.* 18: 17-19.

8. És ne légyenek ollyanok, mint az ő eleik, vakmerő és rúgódozó nemzetség: olly nemzetség, melly nem kéſzítette-el ſzívét, és mellynek lelke nem vólt az Erős *Isten*hez tökélletes.

9. Az Efraimnak (*f*) fegyveres fiai, kik kézívesek valának, hálát (*g*) adtak az ütközetnek napján. (*f*) 1*Sám.* 31. 2*Kir.* 17. (*g*) *Hós.* 10: 14. *Am.* 7: 17.

10. Nem (*h*) őrízték-meg az Istennek ſzövetségét: és az ő törvényében nem akartak járni.

(*h*) 2*Kir* 17. 7.

11. És el-felejtkezének az ő dolgairól, és az ő tsudáiról, mellyeket mutatott vala nékik.

12. Az ő attyaik előtt tsuda dolgokat tselekedett Égyiptomnak földében, a' Soán' mezején.

13. A' tengert (*i*) két-felé válaſztotta, és által vitte őket: és rakásba állatá a' vizeket.

(*i*) 2*Mós.* 14: 21, 22. 15: 8.

14. És hordozta őket nappal (*k*) felhő által: és minden éjtſzaka tűznek világoſsága által.

(*k*) 2*Mós.* 13. 21, 22. *'Sólt.* 105: 39.

15. Meg-hasította a' (*l*) kő-ſziklákat a' puſztában: és inniok adott nékiek, mint egy mélységes vizekből bővségeſsen. (*l*) 2*Mós.* 17: 6.

16. És vizet hozott a' kő-ſziklából: és azt mivelte, hogy a' vizek ki-jőnének, mint a' folyóvizek.

17. Mindazáltal még-is vétkezének ő (*m*) ellene; hogy meg-haragítanák a' Magaſságos *Istent* a' puſztában. (*m*) 2*Mós.* 17: 7. 4*Mós.* 14: 11.

18. És (*n*) meg-kísérték az Erős *Istent* az ő ſzívekben; hogy kérnének eledelt az ő kívánságok ſzerént: (*n*) 1*Kór.* 10: 9.

19. És (*o*) ſzóllának Isten ellen 's mondának: Avagy kéſzíthet-é az Erős *Isten* aſztalt e' puſztában? (*o*) 4*Mós.* 11: 1, 4. 21: 5.

20. Imé a' kő-ſziklát (*p*) meg-ſújtá; és vizek jövének-ki, és patakok áradának *belőle.* Vallyon adhat-é kenyeret-is? avagy kéſzíthet-é húst az ő népének? (*p*) 4*Mós.* 20: 11.

21. Annakokáért meg-hallá az Úr, és megharaguvék: és tűz gerjede-fel a' Jákob ellen, és harag gerjede-fel Izráel ellen.

22 Mert nem bíztak az Istenben: és nem vetették reménységeket az ő ſzabadításában.

23. Jóllehet parantsolt vala ott feſi a' felhőknek: és az égnek kapuit meg-nyitotta vala.

24. És adott vala nékik (*q*) Mannát ételekre: és mennyei kenyeret adott vala nékiek.

(*q*) 4*Mós.* 16: 14. 15. *Ján.* 6: 31.

25. Az Angyalok' kenyerét ették: és eledelt adott vala nékiek bővséggel.

26. El-hozzá (*r*) a' Nap-keleti ſzelet mennyből: és el-hozá az ő erejének általa a' Déli ſzelet. (*r*) 4*Mós.* 11: 31.

27. És húst ada nékiek, mint a' port: és madarakat, mint a' tenger' fövenyét.

28. Le-ſzállítván azokat az ő táborok közepire, és az ő sátoraiknak környüle.

29. Evének azért, és igen meg-elégedének: és az ő kívánságokat be tölték:

30. Az ő kívánságoktól még el-nem távoztak vala: még az étel az ő ſzájokban vala.

31. Mikor az Iſten' (*s*) haragja fel-gerjede ő ellenek: és a' kövérek közzül sokakat meg-őle, és az Izráelnek válaſztottit-le vágá.

(*s*) 4*Mós.* 11: 33. 1*Kór.* 10: 5.

32. Mind ezeknek felette még-is (*t*) vétkezének: és nem hivének az ő tsuda-dolgainak.

(*t*) 4*Mós.* 14: *és* 16: 2, 3.

33. Annakokáért meg-emészté az ő napjaikat híjába (*u*) valóságban, és az ő esztendeiket félelemben. (*u*) 4*Mós.* 14: 11, 21, 23, 29. 27: 65.

34. Mikor őket öli vala; azonnal (*x*) meg-keresik vala őtet: és meg-térnek vala, és jó-reggel meg-keresik vala az Erős *Istent.*

35. És meg-emlékeznek vala, hogy Iſten vólna az ő várok, és a' Magaſságos Erős *Iſten* az ő ſzabadítójok. (*x*) 4*Mós.* 14: 39, 40.

36. És hízelkedének az ő (*y*) ſzájokkal: és az ő nyelvekkel hazudának néki. (*y*) *Esa.* 29: 13.

37. Az ő ſzívek pedig nem vala tökélletes ő hozzá: és nem vóltak igazak az ő ſzövetségében.

38. Ő mindazáltal irgalmas és kegyelmes vala az ő bűnöknek, és nem veſzté-el-*őket:* és az ő haragját sokſzor el-fordítja vala, és nem gerjeſzti vala fel mindeneſtől az ő búsúlását.

39. Hanem meg-emlékezék arról; hogy teſt vólnának ők: és ollyanok, mint az el-múló és meg nem térő (*z*) ſzél (*z*) *Mós.* 6: 8. *Ják.* 4: 14.

40. Mennyiſzer (*aa*) haragították-meg őtet a' puſztában: keserüséggel illeték őtet a' puſztában? (*aa*) 4*Mós.* 14: 22.

41. (*bb*) És meg-tértenek, és kísértették az Erős Iſtent: és az Izráel' ſzentének bizonyos határt vetettek. (*bb*) 4*Mós.* 14: 39. 40.

42. (*cc*) Nem emlékeztek-meg az ő kezéről: sem a' napról, mellyen meg-ſzabadította őket a' nyomorgatótól. (*cc*) 5*Mós.* 32: 18.

43. Mikor Égyiptomban helyhezteté az ő jeleit, és az ő tsuda dolgait a' Soán' mezején.

44. És (*dd*) vérré változtatá az ő folyó-vizeiket, és az ő patakjaikat, hogy ne ihatnának.

(*dd*) 2*Mós.* 7: 20,

45. Botsáta reájok sok-féle (*ee*) oktalan állatokat, mellyek meg-emésztenék őket; és békákat, mellyek el-veſztenék őket.

(*ee*) 2*Mós.* 8: 6. 7: 24.

46. És a' (*ff*) tsere-borgárnak adá az ő földök' gyümöltsét, és az ő munkájokat a' sáskának.

(*ff*) 2*Mós.* 7: 20. 8: 6. 10: 13,

47. És az ő ſzőlőjeket (*gg*) kő-esővel el-veré: és az ő fige-fáikat villámásokkal.

(*gg*) 2*Mós.* 9: 23, 25.

48. És adta az ő barmokat kő-esőnek, és az ő oktalan állatikat tüzes köveknek.

49. Botsátá ő reájok az ő haragjának búsúlását, fel-gerjedet haragot és ſzorongatást; botsáta rájok gonoſz Angyalokat.

50. Útat tsinált az ő haragjának, és nem tartotta-meg a' haláltól az ő életeket: és az ő oktalan állataikat adá a' dög-halál alá:

51. És meg-öle minden (*hh*) elsö-ſzülöttet Égyiptomban, az ő erejeknek elsö 'ſengéjét, a' Chám' *maradéki*nak ſátoraiban. (*hh*) 2*Mós.* 12: 29.

52. És ki-hozá, (*ii*) mint a' juhokat, az ő népét: és hordozá őket, mint a' nyájat, a' puſztában.

(*ii*) 2*Mós.* 12: 29, 37. *'Sólt.* 77: 21.

53. És ki-hozzá őket nagy bátorsággal, hogy ne félnének: és az ő ellenségeket (*kk*) el-boríta a' tenger. (*kk*) 2*Mós.* 14: 28. *'Sólt.* 106: 11.

54. És bé-vivé őket az ő ſzent (*ll*) határába: a' hegyre, mellyet ſzerzett az ő jobb-kezével.

(*ll*) 2*Mós.* 15: 13, 17.

55. És ki-űzé ő előlök a' Pogányokat: és (*mm*) ſorſsal el-oſztá nékik az örökséget, és lakoztatá azoknak hajlékjokban az Izráel' nemzetségit.

(*mm*) 4*Mós.* 26: 53-56. *Jós.* 13: 7.

56. És (*nn*) meg-kísérték 's meg-haragíták a' Magaſságos Iſtent: és az ő bizonyságit nem őrizék-meg. (*nn*) *Bir.* 1: 2, 3,

57. És el-fordúlának, és hitetlenül tselekedének, miképpen az ő attyaik; hátra fordúltak mint a' hitván (*oo*) kéz ív. (*oo*) *Hós.* 7: 6.

58. Haragra indították őtet az ő magas óltáraik által: és az ő faragott (*pp*) bálványaik által boſzſzantották őtet. (*pp*) 5*Mós.* 32: 16.

59. Meg-hallá az Iſten, és fel gerjede: és az Izráelt felette igen meg-útálá:

60. És el-hagyá a' Silónak Hajlékát: a' sátort, mellyet helyheztetett vala az emberek között:

61. És fogságba (*qq*) adá az az ő erejét: és az ő ditsőſségét az ellenségnek kezébe.

(*qq*) 1*Sám.* 4: 10, 11.

62. És fegyver alá rekeſzté az ő népét: és az ő öröksége ellen fel-gerjede.

63. Az ő ifjait a' tüz emészté-meg: és az ő leányai nem tiſzteltettek.

64. Az ő Papjai (*rr*) fegyver miatt el-húllottak: és az ő özvegyei nem sírtanak.

(*rr*) 1*Sám.* 4: 17.

65. És fel-ſerkene az Úr, mint-egy álomból; és mint az erős, ki a' bor után kiált.

66. És meg-veré az ő ellenségit (*ss*) hátúl: ſzidalmat vete reájok.

(*ss*) 1*Sám.* 5: 6. 6: 4.

67. Az

67. Azután meg-útálá a' Jó'sef' sátorát: és az Efraim' nemzetségét nem válaſztotta.

68. Hanem válaſztotta a' Júda' (*tt*) nemzetét, a' Sion' hegyét, mellyet ſzerzett. (*tt*) 2*Sám.*7.

69. És épité az ő Templomát (*uu*) mintegy várat; mint a' földet, mellyet fundált, hogy örökké álljon. (*uu*) 2*Kir.* 2:5,9. *'Sólt.* 104:5.

70. És (*xx*) válaſztá Dávidot, az ő ſzolgáját: és el-vévé őtet a' juhok' aklaiból. (*xx*) 1*Sám.*16:1,11.

71. A' ſzoptatós juhok mellől voná-el őtet; (*yy*) hogy a' Jákóbot, az ő népét legeltetné, és az Izráelt az ő örökségét. (*yy*) 2*Sám.*5:2.

72. És ő legeltette azokat az ő lelkének (*zz*) tökélleteſsége ſzerént: és az ő kezeinek okoſsága ſzerént vezérlette. (*zz*) 2*Sám.*8:15.

LXXIX. 'SÓLTÁR.

A' nyomorúsággal meg-terheltetett Anyaſzentegyháznak panaſzolkodása.

1. Sóltár Asáfnak *engedtetett.*

Iſten! (*a*) bé-jöttek a' pogányok a' te örökségedbe: meg-fertéztették a' te ſzent Templomodat; *és* Jérusálemet rakásra rontották. (*a*) 2*Kir.*25 1.

2. A' te ſzolgáidnak hólt teſteket vetették eledelül az égi madaraknak: és a' kiket te kegyelmessen ſzeretſz; azoknak teſteket a' földi vadaknak.

3. Ki-ontották az ő véreket, mint a' vizet Jérusálem környül; és nem vólt, ki el-temetné *azokat.*

4. Lettünk (*b*) ſzidalom a' mi ſzomſzédságinknak: nevetség és tsúfolás azoknak, kik környülünk vagynak. (*b*) *'Sólt.* 44:14. 80:7.

5. Meddig haragſzol Uram! mind örökké, és gerjedez a' te haragod, mint a' tüz?

6. Ontsd-ki (*c*) a' te haragodat a' pogány népekre, kik tégedet nem esmérnek: és az orſzágokra, mellyek a' te nevedet ſégítségül nem hívják. (*c*) *'Sólt.* 89:47. *Jer.* 10:25.

7. Mert a' Jákóbot meg-ették: és az ő hajlékát el-puſztították.

8. Ne (*d*) emlékezzél-meg mi ellenünk az elébbi *büneink*ről: hamar végyenek elől minket a' te irgalmaſságid; mert igen meg-nyomorodtunk. (*d*) *Esa.* 64:9.

9. Légy ſegítségül nékünk mi ſzabadító Iſtenünk a' te nevednek ditsőſségéért! és ſzabadíts-meg minket, és a' mi büneinknek légy kegyelmes a' te nevedért.

10. Miért mondanák a' pogány népek: Hol vagyon az ő Iſtenek? Légyen nyilván a' pogányok előtt a' mi ſzemeink' láttára a' te ſzolgáidnak ki-ontott vérekért-való boſzſzú-állásod.

11. Menjen-bé te előtted a' foglyoknak fohászkodások: a' te hatalmaſságodnak nagysága által tartsd-meg azokat, kik halálra rendeltettek.

12. És fizeſs-meg a' mi ſzomſzédinknak (*e*) kebelekbe hétképpen, a' ſzidalomért, mellyel illettek tégedet Uram! (*e*) *Esa.* 65:6.

13. Mi pedig (*f*) te néped, és te meződ nek juhai, te rólad vallást téſzünk mind örökké: és nemzetségről nemzetségre hírdetjük a' te dítséretedet. (*f*) 5*Mós.* 32:9,13.

LXXX. 'SÓLTÁR.

Keserves könyörgés, hogy az Iſten az ő nyomorúlt Anyaſzent egyházával tégyen jól.

1. Az Éneklő meſternek *adatott* 'Sóltár a' hat húrra, Bizonyságúl Asáfnak.

2 Oh Izráelnek Páſztora! hallgasd-meg: ki vezérled a' (*a*) Jó'sefet, mint a' juhokat; ki ülſz a' Kérubimokon, jelentsd-meg magadat.

3. Az Efraim, Bénjámin és Manaſsé előtt mutasd-meg hatalmaſságodat: és jöjj-el, hogy ſzabadíts-meg minket. (*a*) *Ezek.* 34:12.

4. Iſten! állaſs helyünkre minket, és mutasd-meg a' te ortzádat; és meg-ſzabadúlunk.

5. Seregeknek Ura Iſtene! meddig haragſzol a' te népednek könyörgése ellen?

6. Meg-elégíted őket ſiralmas kenyérrel: és ſiralmas italt adſz nékiek nagy mértékkel.

7. Adtál minket ſzidalomra a' mi ſzomſzédságinknak: és a' mi ellenségink (*b*) tsúfolnak *minket.* (*b*) *'Sólt.* 79,4. *Jer.* 24,9.

8. Seregeknek Iſtene! állaſs helyünkre minket: és mutasd-meg a' te (*c*) ortzádat; és meg-ſzabadúlunk. (*c*) *'Sólt.* 44:4,25. *v* 4,20.

9. Égyiptomból ſzőlőt (*d*) hozál-ki; ki-üzéd a' pogányokat, és azt el-plántálád. (*d*) 2*Mós.* 15:17. *'Sólt.* 44:3. *Esa.* 5:1,7.

10. Te vóltál ő előtte az ő útának (*e*) Vezére: el-plántálád annak gyökereit, és el-lepé a' földet. (*e*) 2*Mós.* 13:21. *Jós.* 24:12.

11. A' hegyeket el-fogá annak arnyéka: és annak veſzſzei ollyanok, mint a' magas tzédrusfák.

12. Ki-terjeſzté az ő veſzſzeit mind a' (*f*) tengerig, és mind az *Eufrátes* folyó vízig az ő növéſit. (*f*) 1*Mós.* 15:18. 2*Krón.* 9:26.

13. Miért rontád-el annak (*g*) gyepűit? és *miért* ſzaggatják azt mindenek, kik az úton el-mennek? (*g*) *Esa.* 5:1,7.

14. Puſztítják azt az erdei kanok: és a' mezőnek vadai élik azt.

15. Seregeknek Iſtene! térj-meg, kérlek; tekínts alá mennyekből, és lásd-meg: és tekíntsd-meg e' ſzőlőt,

16. És a' tsemetét, mellyet a' te jobb-kezed plántált; és annak ágát, mellyet magadnak meg-erősítettél vala.

17. Melly meg-égett tűz miatt, ki-vágattatott; a' te (*h*) ortzádnak haragja miatt el-veſznek.

18. Légyen a' te kezed a' te jobb-kezednek férjfián: és az embernek fián, a' kit magadnak meg-erősítettél.

(*h*) 2*Kir.* 17 6.

19. És nem távozunk-el tőled: eleveníts-meg minket, és a' te nevedet ſegítségül hívjuk.

20. Seregeknek Ura Iſtene! állaſs helyünkre minket: és mutasd meg a' te ortzádat; és meg-ſzabadúlunk.

LXXXI. 'SÓLTÁR.

A' hálaadatlanság mennyi gonoſzt ſzerez, és mennyi jóktól foſztmeg.

1. Az (*a*) Éneklő-meſternek a' Gittith mellé; Aſáfért. (*a*) 1*Krón.* 25: 1.

2 Énekeljetek Iſtennek, a' mi erősségünknek: vígadjatok a' Jákób' Iſtenének.

3. Végyetek éneklő ſzerſzámokat: és végyetek dobot, gyönyörüséges hegedűt és lantot.

4. Énekeljetek az új hóldnak Innepén kürtel, a' rendeltetett (*b*) Innepeken, a' mi Innepinknek napjain. (*b*) 4*Mós.* 10: 2-10.

5. Mert végezett dolog ez Izráelben: a' Jákób' Iſtenétől ſzereztetett rend-tartás.

6. Ezt (*c*) bizonyságúl adta a' Jó'ſef' nemzetsége között; mikor Égyiptom' földe ellen kijőne: holott olly ſzót hallottam, mellyet nem tudtam. (*c*) 5*Mós.* 26: 16, 17.

7. Meg-ſzabadítottam a' teréhtől a' te válladat, és a' te kezeidet a' tégla-tsinálástól.

8. A' te (*d*) nyomorúságodban ſegítségül hívál *engemet;* 's meg ſzabadítálak tégedet: meghallgatalak tégedet, a' menydörgésnek rej ekében: meg-próbáltalak téged' a' verſengésnek vizeinél. (*d*) 2*Mós.* 14: 10. 27: 7.

9. Hallgasd-meg én népem! és ſzóllok néked; óh Izráel! ha (*e*) meg-hallgatſz engemet;

(*e*) 2*Mós.* 15:25. 5*Mós.* 32: 29.

10. Ne légyen tenéked idegen Iſtened: és idegen Iſten előtt ne hajólj-meg.

11. Én vagyok a' te Urad Iſtened, ki az Égyiptomnak földéből ki-hoztalak tégedet; ſzélesítsd-el a' te ſzádat, és bé-töltöm azt.

12. De nem hallgatá az én népem az én beſzédemet: és az Izráel nem engede nékem.

13. Annakokáért hagyám (*f*) őket az ő ſzívek' gonoſzságának, hogy járnának az ő tanátsokban. (*f*) *Tsel.* 14:16. *Esa.* 65:2.

14. Óh ha az én népem hallgatott vólna engemet: és az Izráel az én útaimban járt vólna!

15. Hamar az ő ellenségeiket meg-aláztam vólna: és az őket nyomorgatók ellen fordítottam vólna az én kezemet.

16. Az Úrnak ellenségi hazudtak vólna ő-néki: és az ő *jó ſzerentséjeknek* ideje lett vólna örökké.

17. És meg-elégítettem vólna őket gabonának kövérivel: és a' kő-ſziklából folyó mézzel (*g*) töltöttem vólnabé őket. (*g*) 5*Mós.* 32: 13.

LXXXII. 'SÓLTÁR.

Az Iſtennek panaſzſza a' Bírák ellen.

1. 'Sóltár, Aſáfnak *engedtetett.*

Az Iſten áll az Erős *Iſtenek'* Gyülekezetiben: és az Iſtenek között ítéletet tészen.

2. Meddig ítéltek hamiſságot: és a' gonoſzoknak (*a*) ſzeméllyeket kedvellitek?

(*a*) 5*Mós.* 19: 17. 2*Kor.* 19: 6, 7.

3. Tégyetek ítéletet (*b*) a' ſzegénynek es árvának: a' nyomorúltat és a' ſzegényt igazítsátok-meg. (*b*) 2*Mós.* 23: 6. 5*Mós.* 27: 19.

4. A' ſzegényt (*c*) és ſzükölködőt mentsétek-meg: *és* a' gonoſzoknak kezekből ſzabadítsátok-meg. (*c*) *Péld.* 24: 11. 31: 9.

5. Nem tudnak ſemmit, és nem értenek, a' ſetétségben járnak: a' földnek (*d*) minden fundamentomi meg-indúlnak. (*d*) *'Sólt.* 75: 4.

6. Én mondottam: (*e*) Iſtenek vagytok, és a' magaſságosnak fiai ti mindnyájan! (*e*) *Ján.* 10: 34

7. De minden kétség nélkül, mint egy köz ember meg-haltok: és mint akár-ki, ti Fejedelmek el-húllotok.

8. Kelj-fel, Iſten! ítéld-meg a' földet; mert te bírod mind a' Pogányokat.

LXXXIII. 'SÓLTÁR.

Könyörgése az Iſten' népének az ellenség ellen.

1. 'Sóltári éneke Aſáfnak.

2 Iſten! ne hallgass és ne veſztegelj: és ne nyúgodjál óh Erős *Iſten!*

3. Mert ímé a' te ellenségid háborganak: és a' kik tégedet gyülőlnek, fejeket fel emelték.

4. A' te néped ellen álnok tanátsot gondolnak; tanátskoznak a' te *ſzárnyad alatt* el-rejtettek ellen.

5. És ezt mondották: Jertek-el, veſzeſsük-el ezeket; hogy ne légyen nemzetség: és ne nevezteſsék többé az Izráelnek neve.

6. Mert egygyenlő akarattal tanátsot tartottak: és te ellened ſzövetséget tettek.

7. Az Edomitáknak és Ismaelitáknak sátorok: a' Moábiták és Hágárénusok:

8. A' Gebáliták, Ammoniták, és Amálekiták, a' Páleſtinabéliek a' Tirusbéliekkel.

9. Az

9. Az Aſsur-is társúl adta magát hozzájok: ſegítségül lettek a' Lót' fiainak.

10. Tselekedjél úgy vélek, mint a' (*a*)Midiánitákkal, és Siserával: mint (*b*) Jábinnal a' Kison' patakánál. (*a*) *Bir.* 7:13. (*b*) *Bir.* 4:15.

11. Kik el-veſztenek Endornál: és lettek a' földnek (*c*) ganéja. (*c*) *'Sólt.* 18:43. *Jer.* 8:2.

12. Tégyed őket, *és* az ő Fejedelmeiket ollyanokká, mint (*d*) Orebet, és mint Zéebet: mint Zébat, és mint Sálmunát, minden ő Fejedelmeiket. (*d*) *Bir.* 7:25. 8: 12,21.

13. Kik ezt mondották: Bírjuk örökségül az Iſtennek hajlékait.

14. Én Iſtenem! tégyed őket ollyanokká, mint a' lapta; *és* minémű a' pozdorja a' ſzél előtt.

15. Mint a' tűz meg-égeti az erdőt, és mint a' láng meg-gyújtja a' hegyeket.

16. Akképpen kergeſsed őket a' te (*e*) ſzélveſzeddel: és a' te forgó-ſzeleddel veſzesd eſzeket nékiek. (*e*) *'Sólt.* 18: 14-15.

17. Töltsd-bé az ő ortzájokat gyalázattal; hogy a' te nevedet, Uram! kereſsék-meg.

18. Szégyenüljenek, és háboríttaſsanak-meg mind örökké: pirúljanak-meg, és veſzſzenekel.

19. És tudják-meg, hogy te, kinek neved Jehova, tsak egyedül vagy Felséges *Iſten* mind az egéſz földön.

LXXXIV. 'SÓLTÁR.

Kívánsága Dávidnak a' Jérusálemi Iſteni tiſzteletben-való jelenlételre.

1. Az Éneklő-meſternek *engedtetett* 'Sóltár, a' Kórah' (*a*)fiaiért, a'Gittithre. (*a*) 1 *Krón.* 25:1,26.

2 Mellyigen ſzerelmetesek a' te Hajlékaid, óh Seregeknek Ura!

3. Az Úrnak pitvariba-való *menetelnek* kívánsága miatt el-fogyatkozik az én lelkem: az én ſzívem. és teſtem kívánkoznak az élő Erős *Iſten*hez.

4. A' te óltáridnál, Seregeknek Ura, én Királyom és én Iſtenem! a' veréb-is talált házat, és a' fetske féſzket magának, mellyben helyhezteſse az ő fiait.

5 Bóldogok, a' kik lakoznak a' te Házadban: és ſzüntelen téged' dítsérnek.

6. Bóldog ember az, a' kinek te erőſsége vagy: és *bóldogok*, a' kiknek ſzívekben (*b*) vagynak a' te ösvényid. (*b*) *'Sólt.* 119:1.

7. *Kik* által-menvén a' víz nélkül-való völgyeken, azokon forráſokat ásnak: *még* a' kútakat is meg-tőlti az eső *víz*.

8. Seregenként (*c*) mennek, míg-nem meg-láttatnak Iſten előtt Sionban. (*c*) *'Sólt.* 42 5.

9. Seregeknek Ura Iſtene! hallgasd-meg az én könyörgésemet: hallgasd-meg Jákóbnak Iſtene!

10. Te mi (*d*) paisunk, Iſten! tekínts *reám*: és tekíntsd-meg a' te meg-kent Királyodnak ortzáját. (*d*) 1 *Mós.* 15: 1. *'Sólt.* 89:19.

11. Mert jobb nékem egy nap a' te pitvaridban; (*e*) hogy-nem *másutt* ezer nap: inkább akarnék az én Iſtenemnek Házának küſzöbén ülni; hogy-nem mint lakni a' gonoſzoknak hajlékjokban. (*e*) *'Sólt.* 63:6.

12. Mert ollyan, mint a' Nap, és a' pais az Úr' Iſten: kegyelmet és ditsőſséget ád az Úr; nem vonſza-meg a' jót (*f*) azoktól, a' kik járnak ártatlanságban. (*f*) *'Sólt.* 103:17,18. 5 *Mós.* 28:1,13.

13. Seregeknek Ura! Bóldog ember az, a' kinek benned vagyon bízodalma.

LXXXV. 'SÓLTÁR.

Könyörgések a' 'Sidóknak a' ſzabadúlásért.

1. Az Éneklő meſternek *adatott* 'Sóltár a' Kórah' (*a*) fiaihoz. (*a*) 1 *Krón.* 25: 1. 26:1.

2 Jo-akarattal vóltál, Uram! a' te földedhez: a' Jákób' (*b*) nemzetségéből-való foglyokat meg-ſzabadítottad. (*b*) 2 *Krón.* 36: 22, 23.

3. A' te népednek álnokságát meg-engedted: el-fedezted minden ő bűnöket.

4. El-vetted rólok minden (*c*) haragodat: el-fordítottad haragodat, hogy fel ne gerjedne. (*c*) *Esa.* 51: 22. 51: 1-12.

5. Térj-meg mi hozzánk, mi ſzabadításunknak Iſtene! és ſzálljon-le ellenünk-való haragod.

6. Avagy mind örökké haragſzól-é ellenünk? és a' te haragodat meg-tartanád-é nemzetségről nemzetségre?

7. Avagy nem elevenítesz-é-meg minket ismét, hogy a' te néped te benned örvendezzen?

8. Mutasd-meg minékünk, Uram! a' te irgalmaſságodat: és a' te ſzabadításodat (*d*) adjad minékünk. (*d*) *'Sólt.* 50:15.

9. Meg-hallom, mit ſzóll az Úr Iſten; mert kétség nélkül ſzóll békeſséget az ő népének; és az ő jó-tétemenyeſinek, hogy ne térjenek a' bolondságra.

10. Kétség nélkül közel vagyon az ő ſzabadítása az őtet félőkhöz, hogy lakozzék a' ditsőſség a' mi földünkön.

11. Az irgalmaſság és igazság elől-találják egymást: az igazság és (*c*) a' békeſség egymást tsókolják. (*c*) *'Sid.* 7:2.

12. Az igaz mondás a' földből tsemetézik: és az igazság (*f*) mennyből alá tekínt. (*f*) *Esa.* 4: 2, 3.

13. Az Úr-is minden jót ád, hogy a' mi földünk meg-teremje az (*g*) ő gyümöltsét. (*g*) *Esa.* 4: 4, 5.

14. Az igazság jár ő előtte: és annak elő-menetele léfzen.

LXXXVI. 'SÓLTÁR.

Dávidnak könyörgése a' meg-fzabadításért.

1. Dávid' imádsága. (*a*) 2*Sám.* 23: 1.

Hajtsd-le Uram! a' te füledet, hallgafs-meg engemet; mert nyomorúlt és fzegény vagyok én.

2. Tartsd-meg az én életemet; mert te fzented vagyok: tartsd-meg, én Iftenem! a' te benned bízó fzolgádat.

3. Könyörülj én rajtam Uram! mert te hozzád kiáltok minden nápon.

4. Vídámítsd-meg a' te fzolgádnak lelkét; mert az én lelkemet, Uram! te hozzád (*b*) emelem-fel. (*b*) *'Sólt.* 50: 15.

5. Mert te, Uram! jó (*c*) vagy, és kegyelmes, és sok irgalmafságú azokhoz, kik téged' fegítségül hívnak. (*c*) *Jóel* 2: 13. *'Sólt.* 103: 17, 18.

6. (*d*) Figyelmezzél, Uram! az én könyörgésemre: és hallgasd-meg az én könyörgésimnek beszédét. (*d*) *Néh.* 1: 6, 11.

7. Az én nyomorúságomnak idején fegítségül hívlak tégedet; azért hallgafs-meg engemet.

8. Nintsen, Uram! fenki az Iftenek között (*e*) ollyan, mint te: és a' te dolgaidhoz hasonlók nintsenek. (*e*) *'Sólt.* 95: 3. 136: 4.

9. Minden népek, a' mellyeket teremtettél, eljönek: és a' te ortzádat imádják, Uram! és ditsőfséget adnak a' te nevednek.

10. Mert nagy vagy te, és tsuda dolgokat tselekefzel: te vagy Iften egyedül!

11. (*f*) Mutasd-meg nékem, Uram! a' te útadat, járok a' te igazságodban: erősítsd-meg az én lelkemet a' te nevednek félelmére. (*f*) *'Sólt.* 25: 4. *és* 32: 8.

12. Tifztellek tégedet Uram én Iftenem! tellyes (*g*) fzívem fzerént: és ditsőítem a' te nevedet örökké. (*g*) 1*Kir.* 14: 8.

13. Mert a' te jó-vóltod nagy én rajtam: és meg-fzabadítottad az én lelkemet a' mélységes (*h*) koporsóból. (*h*) *'Sólt.* 16: 10. 49: 16. 88: 6, 7.

14. Iften! a' kevélyek fel-támadtak én ellenem, és a' hatalmasoknak ferege keresi az én lelkemet: és tégedet meg-nem gondoltanak.

15. De te Uram, Erős *Iften!* (*i*) irgalmas és hajlandó vagy a' kegyelemre: késedelmes a' haragra, nagy kegyelmefségű és igazságú. (*i*) 2*Mós.* 34: 6. 4*Mós.* 14: 18. *'Sólt.* 103: 9. *és* 147: 8.

16. Tekínts reám, és könyörülj rajtam: adjad a' te erődet a' te fzolgádnak, és fzabadítsd-meg a' te fzolgáló-leányodnak fiát.

17. Esmértesd-meg velem nyilván-való jelből a' te jó akaratodat, hogy láfsák az én ellenségim, és fzégyenüljenek-meg, mikor te Uram! engemet meg-fegíténdefz, és meg-vígafztalándafz.

LXXXVII. 'SÓLTÁR.

Öröme a' 'Sidó népnek az új Templomon.

1. Dítséret a' Kórah' fiainak éneklésekre. Az *Iften*nek fundálása a' fzent hegyek között (*a*) vagyon. (*a*) *'Sólt.* 68: 16, 17, 18.

2. Szereti az Úr a' Sionnak kapuit, a' Jákobnak minden hajlékinak felette.

3. Felette igen tifztefségesek azok, a' mellyek te felőled hírdettetnek, óh Iftennek városa!

4. Égyiptomot és Babilóniát azok közzé fzámlálom, a' kik engemet esmérnek; Imé a' Filiftéusok és Tirusbéliek a' (*b*) Szeretsenekkel egybe ott fzülettenek. (*b*) *Tsel.* 8: 17. *Esa.* 19: 21.

5. És a' Sion felől jövendőben (*c*) ezt mondják: Mind ez, mind amaz ott fzülettetett: és a' Felséges *Iften* erősíti azt meg. (*c*) *Esa.* 49: 6, 7.

6. Az Úr bé-írván meg-fzámlálja a' népeket *ezt írván:* Ez ott fzületett.

7. És *léfznek ott* éneklők, és sípolók: és minden én forráfim te benned *léfznek.*

LXXXVIII. 'SÓLTÁR.

Könyörgés a' kemény kisértetben.

1. A' Kórah' fiainak-való Ének *és* 'Sóltár *adatott* az Éneklő-mefternek a' fippal-való éneklésre, Tanúsága az Ezráhita Hémánnak.

2 Uram, én fzabadításomnak Iftene! mind nappal, *mind* éjjel kiáltok te előtted.

3. Menjen te elődbe az én imádságom: hajtsd-le a' te füledet az én kiáltásomra.

4. Mert az én lelkem meg-tellyesedett (*a*) nyomorúságokkal: és az én életem a' koporsóhoz közelget. (*a*) *'Sólt.* 123: 3, 4.

5. Hafonlatofsá lettem (*b*) a' koporsóba fzállottakhoz: hasonlatos vagyok a'hoz, kinek femmi ereje nintsen. (*b*) *'Sólt.* 143: 7

6. A' halottak közzé (*c*) fzámláltattam, *az emberi társaságtól* meg-fosztatván: mint a' koporsóban feküvő meg-ölettettek, kikről többé meg-nem emlékezel, kik a' te kezed által vágattattak-ki. (*c*) *'Sólt.* 86: 13. 141. 7.

7. A' leg-alsó sírbe vetettél engemet: a' fetétségbe, a' mélységes helyekre.

8. A' te haragod én reám fzállott: és minden te habjaiddal nyomorgattál engemet.

9. Az

9. Az én esmérőimtől megfosztottál engemet: útálatosságúl adtál ezeknek; bé-rekesztettem annyira, hogy meg-nem szabadúlhatok.

10. Az én szemem meg-sényvedett a' nyomorúság miatt: minden-nap téged' hívlak segítségül: Uram! te hozzád terjesztem az én kezeimet

11 Avagy a' halottakkal tselekesszel-é tsuda dolgot? Avagy a' halottak támadnak-é-fel, hogy rólad vallást tégyenek?

12. Avagy beszéllik-é a' koporsóban a' te kegyelmeségedet, és a' te igazságodat (*d*) a' halálban?

13. Avagy meg-tudhatják-é a' setétségben a' te tsudálatos dolgodat: és a' te igazságodat, a' feledékenységnek földében? (*d*) *'Sólt.* 83: 11.

14. De én te hozzád kiáltok, Uram! és minden reggel az én imádságom te hozzád érkezik.

15. Miért vetsz-el engemet, Uram? és miért rejted-el ortzádat én tőlem?

16. Szegény, és hólt eleven vagyok a' nyomorúság miatt: és a' te *tőled reám botsátott* rettegéseket hordozván (*e*) félek. (*e*) *Jób.* 9: 35.

17. A' te búsúlásid én rajtam által-mentenek; és a' te *tőled reám botsáttatot* félelmek (*f*) megszorítottak engemet. (*f*) *'Sólt.* 41: 8. *v.* 8, 19.

18. Környül-vettek engemet, mint (*g*) a' vizek: szüntelen környül-vésznek engemet egygyenlőképpen. (*g*) *'Sólt.* 42: 8.

19. El szakasztottad én tőlem az én barátomat és társomat: és az én esmérőim ollyannok, mint a' setétség.

LXXXIX. 'SÓLTÁR.

Panaszszok a' 'Sidóknak az ő nyomorúlt állapatjokról, az Istennek előbbeni jó-tetményinek elő-szamlálásával egybe.

1. Ezráhita Etán' Tanítása. (*a*) 1 *Kir.* 4: 31.

2 Az Úrnak kegyelmeségit mind örökké énekelem: minden nemzetségről nemzetségre hírdetem a' te igazságodat az én számmal.

3. Mert azt mondom, hogy az ő kegyelmessége mind örökké meg-marad: és a' mennyekben meg-erősíted a' te igaz mondásodat, *mellyel ezt mondottad:*

4, Szövetséget (*b*) tettem az én választottammal: *és* meg-esküdtem Dávidnak, az én szolgámnak. (*b*) 2 *Sám.* 7: 11, 16. 23: 5.

5. Hogy mind örökké meg-erősítem a' te magodat; és nemzetségről nemzetségre meg-épitem a' te királyi székedet.

6. Annakokáért az egek (*c*) hírdetik a' te tsudálatos dolgodat, Uram! és a' te igaz mondásodat a' Szentek' Gyülekezetiben. (*c*) *'Sólt.* 19: 2.

7. Mert a' felhőkben kitsoda vólna hasonlatos az Úrhoz? *Kitsoda* hasonlatos az Úrhoz az erősseknek fiai között?

8. Az Erős *Isten* igen rettenetes a' szenteknek Gyülekezetiben: és tiszteletes minden ő (*d*) környüle valóknak felette. (*d*) *Dán.* 7: 10.

9. Uram, seregeknek Istene! kitsoda ollyan erős Úr, mint te vagy? mert a' te igaz mondásod te környüled vagyon.

10. Te uralkodol (*e*) a' tengernek kevélységén: mikor az ő habjai fel-emelkednek; te enyhítedmeg azokat. (*e*) *Jób.* 9: 8. *'Sólt.* 93: 4.

11. Az Égyiptombélieket te rontád-meg, mintha fegyverrel verettettek vólna által: *és* a' te karodnak ereje által a' te ellenségidet el-széleszted.

12. Tiéid az egek, tiéd a' föld-is: e' világot minden benne valóval te (*f*) fundáltad.

(*f*) *'Sólt.* 24: 14, 50: 12. 1 *Kór.* 10: 26, 28.

13. Az Éjszakot, és a' Délt te (*g*) teremtetted: a' Thábor' és Hermon' *hegye* a' te nevedről énekelnek. (*g*) *Jób.* 9: 9.

14. Tenéked a' te karod hatalmas, erős a' te kezed: fel-magasztaltatott a' te jobb-kezed.

15. (*h*) Az igazság és ítélet a' te székednek helye: a' kegyelem és a' tökélletesség jár a' te ortzád előtt. (*h*) *'Sólt.* 85: 14. 97: 2.

16. Bóldog nép, a' melly tudja az *Úrban-való* örömöt: Uram! *ezek* a' te ábrázatodnak (*i*) világosságában bíznak (*i*) *Esa.* 2: 5.

17, A' te nevedben örvendeznek minden napon: és a' te igazságodban fel-magasztaltatnak,

18. Mert az ő erejeknek ékessége te vagy: és a' te jó-akaratod által emeltetik-fel a' mi szarvunk.

19. Mert az Úr minékünk paisunk, és a' Izráelnek Szente a' mi Királyunk.

20. Akkor meg-szóllítád látásban a' te szentedet, és ezt mondád: Segítséget rendeltem az erős ellen fel-magasztaltam azt, a' kit (*k*) a' kösség közzül választottam. (*k*) 2 *Sám.* 3: 8. 7: 8, 9.

21. Találtam Dávidot (*l*) az én szolgámat: az én szent olajommal kentem-meg őtet.

22. Kivel az én kezem állandó lészen: és az én karom meg-erősíti őtet. (*l*) 2 *Sám.* 13: 14.

23. Nem nyomják-el őtet az ő reája jövő ellenségi; a' gonosz ember-is nem nyomorgatja azt.

24. Mert meg-rontom ő előtte az ő nyomorgatóit: és az ő gyülölőit meg-verem.

25. És az én igazságom (*m*) és kegyelmeségem lészen ő vele: és az én nevemben emeltetik-fel az ő szarva. (*m*) *'Sólt.* 61: 8. 132: 17, 18.

26. Mert vetem az ő kezét a' (*n*) tengerre,

és a'

és a' folyó-vizekre az ő jobb-kezét. (*n*) 2 *Mós.* 23: 21. 2 *Sám.* 8 12. 10: 19.

27. Ő énnékem azt mondja: Én Atyám vagy te, én Erős *Iſten*em, és (*o*) én ſzabadítáſomnak kő-ſziklája! (*o*) *'Sólt.* 18: 2. *'Sid.* 11: 5.

28. Én-is elsö-ſzülöttemmé téſzem őtet, és minden földi Királyoknál fellyebb valóvá.

29. Mind örökké meg-tartom néki az én irgalmaſságomat: és az én (*p*) ſzövetségem ő-vele erős léſzen. (*p*) 2 *Sám.* 7: 16. 23: 5.

30. És az ő magvát örökké valóvá téſzem: és az ő királyi ſzékit, mint az egeknek napjait.

31. Ha az ő fiai el-hagyándják az én törvényemet: és az én itéletimben nem járnak;

32. Ha az én rendeléſimet meg-ſzegik: és az én parantsolatimat meg nem őrízik;

33. Meg látogatom (*q*) veſzſzővel az ő bünöket, és vereségekkel az ő álnokságokat.

(*q*) 2 *Sám.* 7: 14, 15. 1 *Kir* 11: 35, 36, 39.

34. De az én irgalmaſságomat el nem véſzem ő-tőle: és az én igaz mondáſomat el nem változtatom.

35. Nem rontom-meg az én ſzövetségemet: és a' mi ki-jött az én ſzámból, el nem változtatom.

36. Egyſzer meg-esküdtem az (*r*) én ſzentségemre: Dávidnak tett ígéretemet nem változtatomel. (*r*) *'Sid.* 6: 13, 17, 18.

37. Az ő magva mind (*s*) örökké meg-marad: és az ő királyi ſzéki mint a' Nap én előttem.

(*s*) 2 *Sam.* 7: 16. *Luk.* 1: 32. 33. *Ján.* 12 34.

38. És mint a' Hóld meg-marad mint örökké: és mint az egekben-való tökélletes bizonyságok.

39. De te el-vetetted (*t*) *ötet* és meg-útáltad: és meg-haragudtál a' te meg-kent Királyod ellen.

40. Fel-bontottad a' te ſzolgáddal tett ſzövetséget: a' földre *vetvén* meg-gyaláztad az ő koronáját. (*t*) 1 *Kir.* 9: 2. 2 *Sám.* 7: 12-16.

41. El-rontottad minden ő kő-falait: az ő erősſégeit a' földre hánytad.

42. Minden úton-járók 'sákmányt (*u*) vetettek ő benne: az ő ſzomſzédjai előtt gyalázatos.

43. Fel-magaſztaltad az ő ellenséginek jobb-kezeket; *és* meg-vídámítottad minden ő gonoſz akaróit. (*u*) 2 *Kir.* 21: 11-16.

44. Az ő fegyverének élit ki-vontad: és minden bátorságát él-vetted a' hadban.

45. El-törlötted az ő fényeſségét: és az ő királyi ſzékit a' földre le-rontottad.

46. Az ő ifjúságának napjait meg-rövidítetted: bé-borítottad őtet gyalázattal.

47. Meddiglen Uram! el-rejted magadat *mi tőlünk* örökké? és meddig ég (*x*) a' te haragod mint a' tüz? (*x*) *'Sólt.* 13: 2. 79: 5.

48. Emlékezzél-meg rólam, melly rövid életü vagyok; miért teremtetted vólna híjába az embernek minden fiait?

49. Kitsoda az élök közzül, a' ki meg (*y*) nem halna? *kitsoda* ſzabadíthatja-meg magát a' koporsótól? (*y*) *'Sid.* 9: 27. *'Sólt.* 49: 11.

50. Hol vagynak a' te előbbi irgalmaſságid, Uram! mellyeket esküvéſsel (*z*) fogadtál vala Dávidnak, a' te tökélleteſségedben?

(*z*) 2 *Sám.* 7: 13.

51. Emlékezzél-meg, Uram! a' te ſzolgáidnak gyalázatjokról; hogy ſok népeknek minden *gyalázatjokat* hordoztam az én kebelemben,

52. Mellyekkel illettenek a' te ellenségid, Uram! *és* mellyekkel illették a' te meg-kent Királyodnak jövetelét.

53. Áldott légyen az Úr mind örökké, Ámen! Ámen!

XC. 'SÓLTÁR.

Tánúság e' múlandó életnek meg-gondoláſáról.

1. Móſesnek, az Iſten' (*a*) emberének imádsága. Uram! te minékünk hajlékunk vóltál minden időben. (*a*) 5 *Mós.* 33 1.

2. Minekelőtte a' hegyek (*b*) lennének, és formáltatnék a' föld, és e' világ: öröktől fogva mind örökké te vagy Erős *Iſten*! (*b*) *Péld.* 8: 24.

3. Ki az embert ſemmivé téſzed, és ezt, mondod: Térjetek *a' földbe* embernek fiai!

4. Mert az (*c*) ezer eſztendő te előtted, mint a' tegnapi nap, melly el-múlt, és az éjtſzakának negyed' réſze. (*c*) 2 *Pét.* 3: 8.

5. El-ragadod őket, mintegy ár vízzel: ollyanok, mint az álom: reggel mint (*d*) a' fü, *melly hírtelen* meg-ſzárad. (*d*) *Jak.* 1: 10, 11.

6. *Melly* reggel virágzik, és eſtvére el-változik; ki-vágattatik, és meg-ſzárad.

7. Azért meg-eméſztetünk a' te haragod miatt: és a' te búsúláſod miatt meg-romlunk.

8. Mert a' mi álnokságinkat (*e*) elődbe vetetted; és a' mi titkos *bün*einket a' te ortzádnak világa eleibe. (*e*) 4. *Mós.* 14: 11. *'Sólt.* 19: 13.

9. Annakokáért minden mi napink el múlnak a' te haragod miatt: meg-eméſztjük a' mi eſztendeinket, mint a' beſzédet.

10. A' mi eſztendeink' napjai hetven eſztendő, vagy mennél fellyebb, nyóltzvan eſztendő és azoknak ſzinte a' java-is nyomorúság, és fáradság, melly mikor (*f*) hírtelen el-múlik; el-repülünk. (*f*) *Jób.* 7: 6.

11. Ki tudhatja a' te haragodnak erejét: és a' te félelmed szerént a' te haragodat?

12. Taníts-meg minket, hogy tudhassuk-meg a' mi napjainknak (g) számát; hogy járhassunk bölts szívvel (g) *'Sólt.* 39: 5. 144: 4.

13. Térj *hozzánk*, Uram! meddig *lészen a' te haragod?* és légy kegyelmes a' te szolgáidhoz.

14. Tölts-bé minket a' te jó-vóltoddal *minden* reggel; hogy énekeljünk, és vígadjunk minden mi időnkben.

15. Vídámíts-meg minket a' mi nyomorúságinknak napjai után; és az esztendők után, mellyekben láttunk gonoszt.

16. Láttassék-meg a' te szolgáidban a' te dolgod, és a' te ditsőséged azoknak fiaiban.

17. És légyen a' mi Urunknak Istenünknek szépsége mi rajtunk: és a' mi kezeinknek tselekedetit erősítsd-meg mi bennünk; a' mi kezeinknek, *mondom*, tselekedetit erősítsd-meg.

XCI. 'SÓLTÁR.

A' híveknek bátorságok és vígasztalások minden veszedelemben.

1 A' ki lakozik a' Felséges *Isten*nek rejtekében; a' Mindenható *Isten*nek (a) árnyékában nyúgoszik. (a) *Sólt.* 61: 15. 121: 5.

2. Azt mondom *azért* én az Úrnak: Én óltalmam vagy, és (b) én erősségem, én Istenem! ő benne bízom. (b) *'Sólt.* 37: 39. 46: 2.

3. Mert ő szabadít-meg téged' a' madarásznak töriből, és a' veszedelmes dögtől.

4. Az ő szárnyaival (c) fedez-bé tégedet: és az ő szárnyai alatt lészen óltalmad; dárda és pais az ő igaz ígérete. (c) *'Sólt.* 57: 2. 5*Mós.* 32: 11-12.

5. Ne félj az éjjeli (d) rettegéstől, *és* a' nappal repülő nyiltól, (d) *Jób.* 5: 19-21.

6. Az éjtszaka' kegyetlenkedő dögtől, és a' délben pusztító dög-haláltól.

7. Ha el-esnek (e) mellőled ezeren, és jobb-kezed felől tíz ezeren; mindazáltal te hozzád nem közelget. (e) 1*Krón.* 21: 15. 2*Mós.* 11: 5, 7.

8. Tsak a' te szemeiddel nézed; és a' hitetleneknek büntetéseket meg-látod.

9. Mivelhogy te Uram! én óltalmam vagy; és a' Felséges *Istent* választottad hajlékodnak.

10. Nem illet téged' a' (f) veszedelem: és az ostor nem közelget a' te hajlékodhoz (f) *'Sólt.* 121: 6, 8.

11. Mert az ő (g) Angyalinak parantsolt te felőled; hogy őrízzenek tégedet minden te útaidban. (g) *'Sólt* 34: 8. *'Sid.* 1: 14. *Mát.* 4: 6.

12. Az ő kezekben hordoznak tégedet; hogy meg-ne üssed lábadat a' kőben.

13. Az oroszlánon és az áspis *kígyó*n jársz: meg-tapodod az oroszlány kölyköt, és a' sárkányt.

14. *Ezt mondja az Isten:* Mivelhogy ez engemet szeret; meg-szabadítom őtet: fel-magasztalom őtet; mert esméri az én nevemet:

15. Segítségül hívott engemet; meg-hallgatom őtet: véle vagyok háborúságában; meg-mentem őtet, és meg-ditsőítem őtet.

16. Hoszszú napokkal bé-töltöm őtet: és megmutatom néki az én szabadításomat.

XCII. 'SÓLTÁR.

Hálá-adás az Istennek gond-viseléséről.

1. Dítséret a' Szombat-napi éneklésre.

2 Jó dolog az Urat tisztelni, és a' te nevednek éneket mondani, óh Felséges *Isten!*

3 Hírdetni *minden* (a) reggel a' te kegyelmességedet, és a' te igaz mondásodat minden éjjel; (a) *'Sólt.* 59: 17.

4. (b) Tíz húrú hegedűvel, lantal, énekkel és hegedűvel. (b) *'Sólt.* 144: 9.

5. Mert meg-vídámítottál engemet, Uram! a' te tselekedeteddel; a' te kezeidnek tselekedetiben örvendezek.

6. Melly (c) nagyok Uram! a' te tselekedetid: igenmélységesek a' te gondolatid. (c) *'Sól.* 104: 24.

7. A' balgatag ember nem vészi azt észébe: és a' bolond (d) nem érti ezt. (d) *'Sólt.* 94: 8.

8. Hogy mikor virágoznak a' gonoszok, mint a' fűvek: és virágoznak minden hamisság-tselekedők; el-vesznek örökké.

9. De te vagy Felséges *Isten* (e) mind örökké, Uram! (e) 90: 2 102: 13, 28.

10. Mert ímé a' te ellenségid, Uram! mert ímé a' te ellenségid (f) el-vesznek: és el-szélednek minden hamisság-tselekedők. (f) *'Sólt* 5: 5.

11. És fel-emeled az én szarvamat, (g) mint az Unikornisnak; mivelhogy meg-kenettetem szép zöldellő olajjal. (g) *'Sólt.* 18: 3. 1*Sám.* 16: 13.

12. És (h) meg-látja az én szemem az én ellenem támadott ellenségemen *a' te ítéletedet:* és a' gonoszok felől meg-hallják az én füleim, *a' mellyeket akarok.* (h) *'Sólt.* 54 9. 59: 10.

13. Az igaz virágozik, mint a' pálma-fa: és meg-nő, mint a' (i) Libánusnak tzédrusa.

14. Az Úr' házának plántái, a' mi Istenünknek pitvariban virágoznak. (i) *Hós.* 14: 6.

15. (k) Vénségekben-is gyümöltsöznek: kövérek és zöldellők lésznek. (k) *'Sid.* 11: 11.

16. Hogy hírdessék az Urat, az én kő-sziklámat igaznak lenni: és hogy nintsen semmi hamisság ő benne.

XCIII. 'SÓLTÁR.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

1 Uralkodik (*a*) az Úr: ditsőséget öltözött fel; az Úr nagy hatalmas erőt öltözött-fel: fel övedezte magát: a' föld-is ő tőle erősíttetett-meg, hogy meg-ne indúljon.

(*a*) 1*Krón.* 16: 30. *'Sólt.* 69: 10. *és* 97: 1 *és* 99: 1.

2. Állandó a' te széked öröktől fogva; örök-től fogva (*b*) vagy te! (*b*) *'Sólt.* 90: 2. 102: 13.

3. A' folyó-vizek, Uram! a' folyó vizek zúgnak; a' folyó-vizek fel-emelik az ő habjokat.

4. De a' sok vizeknek zúgásoknál, a' tengernek erős habjainál, (*c*) erősebb a' magasságban lakozó Úr. (*c*) *'Sólt.* 89: 10.

5. A' te bizonyság-tételid igen erősek: a' te Házadnak kívánatos szentsége, Uram! sok ideig meg-marad.

XCIV. 'SÓLTÁR.

Könyörgés és Vigasztalás a' kegyetlenek ellen.

1 Uram, bosszú-állásnak (*a*) Erős *Istene!* bosz-szú-álló Erős *Isten* jelenjél-meg!

2. Magasztaltasál-fel földnek Bírája: fizess-meg a' kevélyeknek. (*a*) 5*Mós.* 32. 35.

3. Meddig a' hitetlenek Uram! meddig örvendeznek a' hitetlenek?

4. Vakmerőképpen tsátsognak, keménnyen (*b*) szóllnak: kérkednek a' hamisságnak minden tselekedői. (*b*) *'Sólt.* 31: 19 59: 8.

5. A' te népedet, Uram! rontják: és a' te örökségedet nyomorgatják.

6. Az özvegyet, és a' jövevényt (*c*) meg-ölik; az árvákat-is meg-ölik. (*c*) *Jób.* 22: 9, 31: 21, 22.

7. És azt mondják: Nem látja az Úr, és a' Jákóbnak Istene (*d*) nem tudja. (*d*) *'Sólt.* 10: 11, 13 *és* 59: 8.

8. Vegyétek eszetekbe magatokat, kik a' köség között bolondok vagytok: és ti balgatagok mikor tértek eszetekre?

9. A' ki a' fület *e*) plántálta, avagy nem hallé? és a' ki a' szemet teremtette, nem lát-é?

(*e*) 2*Mós.* 4: 11.

10. A' ki a' pogányokat meg-feddi, avagy nem fedd-é-meg *titeket*? es a' ki az embereket tudományra tanítja, *nem tudná-é?*

11. Az Úr tudja az embereknek gondolatjokat, hogy (*f*) hijába-valók. (*f*) 1*Kór.* 3: 20.

12. Bóldog ember, a' kit te oktatsz, Uram! és a' kit a' te törvényedre meg tanítasz.

13 Hogy nyúgalmat adj annak a' veszedelem' napján; mikor az istentelennek vermet ásnak.

14. Bizony nem (*g*) veti-el az Úr az ő népét, és el-nem hagyja az ő örökségét: (*g*) *Esa.* 54: 10.

15. Mert még az ítélet meg-tér az igazságra: és ő utánna *mennek* minden igaz szívű emberek.

16. Kitsoda támadott-fel én érettem a' gonoszúl-tselekedők ellen? Kitsoda állott én mellém a' hamisság-tselekedők ellen?

17. Ha az Úr segítségül nem vólt vólna nékem; az én lelkem mostan (*h*) tsendességben lakoznék. (*h*) *Jób.* 3: 13, 17.

18. Mikor azt mondottam: Az én lábam (*i*) el-iszamodott; a te jó-vóltod, Uram! meg-erősített engemet. (*i*) *'Sólt.* 73: 2.

19. És az én bennem való sok gondolkodásimban, a' te (*k*) vigasztalásid meg-vídámították az én lelkemet. (*k*) *'Sólt.* 73: 21, 23.

20. Avagy vagyon-é te hozzád valami közi a' hamisság-székinek, melly nyomorúságot szerez a' törvény' szine alatt?

21. Seregenként gyülnek az igaznak lelke ellen: és az ártatlannak vérét kárhoztatják.

22. És lőn énnékem az Úr kő váram, és az én Istenem óltalomnak kő-sziklája.

23. Mert meg-fizeti nékiek az ő álnokságokat; és az ő gonoszságok (*l*) el-veszti őket; el-veszti őket a' mi Urunk Istenünk. (*l*) *Péld.* 5: 12.

XCV. 'SÓLTÁR.

Dávid az Isteni tiszteletre és szolgálatra inti az anyaszentegyházat.

1 Jövetek-el, örvendezzünk (*a*) az Úrnak: vígadjunk a' mi szabadításunk' kő-sziklájának! (*a*) *'Sólt.* 53: 1. 97: 12.

2. Menjünk eleibe hálá-adással: énekeljünk néki dítséreteket.

3. Mert az Erős *Isten* nagy Úr: és nagy Király minden Isteneknek felette.

4. Mert ő hatalmában vagynak e' földnek alsó (*b*) részei: és a' hegyeknek magasági övéi. (*b*) *'Sólt.* 24: 1. 50: 12. *Jób.* 26: 6.

5. Övé a' tenger, ő teremtette (*c*) azt: és a' földet az ő kezei formálták, (*c*) 1*Mós.* 1: 9, 10.

6. Jövetek-el, imádjuk, borúljunk-le ártzal: hajtsuk-meg térdeinket a' mi teremtő (*d*) Urunknak előtte. (*d*) *'Sólt.* 100 3.

7. Mert ő a' mi Istenünk: és mi az ő mezejének népei, és az ő kezének juhai vagyunk. (*e*) Ma ha az ő szavát hallándjátok;

(*e*) *'Sid.* 3: 7, 11, 15. *és* 4 7.

8. Meg-ne keményítsétek szíveteket, mint a' versengésnek (*f*) *helyén*, a' kísértetnek napján a' puszitában. (*f*) 2*Mós.* 17: 7.

9. Mikor meg-kísértének engemet a' te atyáitok,

tok, meg-próbálának engemet; jóllehet látták vólna az én (*g*) tselekedetimet. (*g*) 2*Mós.* 6: 17-21.

10. Negyven eſztendeig bántattam e' nemzetségtől; azért azt mondám: Tévelygő ſzívü nép ez, és nem tudják az én útaimat.

11. Kiknek (*h*) meg-esküdtem az én haragomban; hogy bé-nem mennek az én nyúgodalmomban. (*h*) 4*Mós.* 14: 21-23. *'Sid.* 4: 3.

XCVI. 'SÓLTÁR.

A' Próféta a' Pogányoknak gyülekezetit a' 'Sidókkal egybe inti az Iſtennek dítséretire.

1 Énekeljetek az Úrnak új éneket: Énekeljen az Úrnak mind az egéſz föld.

2. Énekeljetek az Úrnak, és áldjátok az ő nevét: hírdeſsétek minden (*a*) napon az ő ſzabadítását. (*a*) 1*Krón.* 16: 23, *'s a' t.*

3. Hírdeſsétek (*b*) a' Pogány népek között az ő ditsőſségét, minden népek között az ő tsuda dolgait. (*b*) *'Sólt.* 18: 50. *Esa.* 12: 4, 5.

4. Mert nagy az Úr, és igen dítséretes: tiſztelendő minden Iſtenek felett.

5. Mert a' Pogányoknak minden Iſteneik bálványok; de az Úr az egeket teremtette.

6. Ditsőſség és ſzépség *vagyon* ő előtte: erősség és méltóság az ő Szent hajlékában.

7 (*c*) Adjatok az Úrnak népek' nemzetségi! adjatok, *mondom*, az Úrnak ditsőſséget, és erősséget. (*c*) 1*Krón.* 16: 28, *'s a' t.*

8. Tulajdonítsatok az Úr' nevének (*d*) ditsőſséget: adjatok ajándékot és menjetek-bé az ő pitvariba. (*d*) 5*Mós.* 32: 3.

9. Imádjátok az Urat az ő ſzent *hajlékának* ékeſségében: rettegjen ő előtte mind az egéſz föld.

10. Mondjátok: A' Pogány népek között (*e*) uralkodik az Úr; mert meg-erősítette a' föld' kerekségét, hogy meg-indúllyon: meg-ítéli a' népeket igazságban. (*e*) *'Sólt.* 93: 1. *és* 97: 1. *és* 99: 1. 1*Krón.* 16: 31, 32, *'s a' t.*

11. Örüljenek az egek és örvendezzen a' föld: zengjen a' tenger, és minden benne valók.

12. Örüljön a' mező minden benne valókkal; akkoron örüljenek az erdőknek minden fái,

13. Az Úrnak ortzája előtt, mikoron el-jövénd; mert el-jött bírni e' földet: Meg-ítéli (*f*) e' föld' kerekségét igazságban, és a' népeket igaz mondásával. (*f*) *'Sólt* 98: 9. *Jel.* 19: 11.

XCVII. 'SÓLTÁR.

Dávid a' Meſsiás' országát és annak nagyságos méltóságát írja-meg.

1 Uralkodik (*a*) az Úr, örüljön a' föld: örvendezzenek a' nagy ſzigetek.

(*a*) *'Sólt.* 93: 1, *és* 96: 10.

2. Felhő és homályoſság vagyon ő környüle: igazság és ítélet az ő ſzékinek erőſsége.

3. Tűz (*b*) jár ő előtte: és körös-környül meg-égeti az ő ellenségit. (*b*) *'Sólt.* 89: 15.

4. Fénylenek az ő (*c*) villámáſi e' világon: látja, és meg-retten a' föld. (*c*) *Jel.* 4: 5.

5. (*d*) A hegyek, mint a' viaſz, meg-olvadnak az Úrnak előtte: ez egéſz földnek Urának ſzíne előtt. (*d*) *Bir.* 5: 5. *'Sólt.* 68: 8, 9.

6. Hírdetik az egek az ő igazságát: és meglátják miden népek az ő ditsőſségét.

7. (*e*) Szégyenüljenek-meg a' faragott képeknek minden ſzolgái, kik ditsekednek a' bálványokkal: imádjátok őtet minden Iſtenek.

8. Hallá, és örvendeze Sion: és örülének a' Júda' leányi a' te ítéletedért Uram! (*e*) *Esa.* 2: 18-21.

9. Mert te Uram! magaſságos vagy mind az egéſz földön: és felette igen fel-magaſztaltattál minden Iſtenek felette.

10. Kik ſzeretitek (*f*) az Urat, gyülöljétek a' gonoſzt: meg-őrízi az ő ſzenteinek lelkeket: a' gonoſzoknak kezekből meg-ſzabadítja őket.

(*f*) *Amós.* 5: 15. *Róm.* 12: 9.

11. Világoſság támadott az igaznak: és az igaz ſzívü embereknek vígaſság.

12. Örüljetek igazak az Úrban: és tiſzteljétek az ő ſzentségének emlékezetit.

XCVIII. 'SÓLTÁR.

Intés a' Kriſtusnak dítséretire.

1. *Dítséreti* 'Sóltár.

Énekeljetek az Úrnak új éneket; mert tsuda dolgokat tselekedett: Szabadítást adott néki az ő (*a*) jobb-keze, és az ő ſzentséges karja.

(*a*) *Esa.* 42: 10. 63: 5.

2. Hírdettette az Úr az ő (*b*) ſzabadítását: a' pogány népeknek ſzemek előtt meg-jelentette az ő igazságát. (*b*) *Esa.* 52: 10. *Luk.* 2: 30-32.

3. Meg-emlékezett az ő jóvóltáról, és az Izráel' házához-való tökélleteſséggéről: e' földnek (*c*) minden határi látták a' mi Iſtenünknek ſzabadítását. (*c*) *Luk.* 3: 6.

4. Örömmel énekeljetek az Úrnak földnek (*d*) minden *lakoſi!* zengjetek, örüljetek és mondjatok dítséretet. (*d*) *'Sólt.* 96: 11-15. 100: 1.

5. Mondjatok dítséretet az Úrnak hegedüvel; hegedüvel, *mondom*, és énekléſsel.

6. Trombitákkal, és kürtnek zengésével zengjetek e' Jehova Király előtt.

7. Zengjen (*e*) a' tenger minden benne valókkal egybe: e' világ a' benne lakozókkal egybe.

8. A' folyó-vizek tapsoljanak kézzel; a' hegyek-is egygyetembe örüljenek (*e*) *Esa.* 44: 23, 24.

9. Az Úr előtt; mert el-jött e' földnek (*f*) bírására: bírja e' világot igazsággal, és a' népeket felette igen igazán. (*f*) *'Sólt.* 96. 13.

XCIX. 'SÓLTÁR.

A' Krisztusnak, mi Királyunknak hatalma, igazsága, és a' pogányokhoz-való kegyelme.

1 URalkodik az Úr, *akármint* dühösködjenek a' népek: a' Kérubimokon (*a*) ül, *akármint* tétovázzon a' föld. (*a*) 2*Mós.* 25: 18-22.

2. A' Sionban (b) lakozó Úr nagy, és magas ságos minden népeknek felette (*b*) *'Sólt.* 132: 13-14.

3. Tiszteljék a' te nagy, és rettenetes (*c*) nevedet; mert szent. (*c*) 2*Sám.* 6: 2.

4. És a' Királynak ereje ítéletet szeret: te rendelted az igazságot; ítéletet és igazságot te rendeltél a' Jákób' *nemzetségében*.

5. Magasztaljátok a' mi Urunkat Istenünket, és hajtsátok-meg magatokat az ő lábainak (*d*) sámolyánál; mert szent ő. (*d*) *'Sólt.* 132: 7.

6. Móses és Áron az ő Papjaival egybe: és Sámuel azokkal egybe, (*e*) kik az ő nevét segítségül hívják vala: segítségül hívják vala (*f*) az Urat; és ő meg-halgatá őket.

(*c*) *Jer.* 15: 1. (*f*) 2*Mós.* 32: 11. 4*Mós.* 14: 13, *és* 16: 22, *és* 42. 1*Sám.* 12: 29.

7. Felhőnek oszlopában szóll vala nékiek: meg-őrizik vala az ő bizonyság-tételit, és parantsolatját, mellyet adott vala nékik.

8. Uram mi Istenünk! te meg-hal_attad őket: óh Erős Isten! kegyelmes vóltál nékiek; mind-az által (*g*) boszszút-állottál az ő tselekedetekért.

(*g*) 2*Mós.* 33: 5 4*Mós.* 14: 19, *'s a't.*

9. Magasztaljátok a' mi Urunkat Istenünket: és hajtsátok-meg magatokat az ő szentséges hegyénél; mert szent a' mi Urunk Istenünk.

C. 'SÓLTÁR.

Intés hálá-adásra, a' teremtésnek, meg-tartásnak, és vál tságnak jó-tétemény iért.

1. Hálá-adó 'Sóltár.

ÖRvendezzetek az Úrnak földnek (*a*) minden *lakosi*! (*a*) *'Sólt.* 98: 4, 7.

2. Szolgáljatok az Úrnak (*b*) vígasággal: menjetek ő eleibe örömmel. (*b*) *Sólt.* 98: 5, 6

3. Tudjátok-meg, hogy az Úr az Isten: ő teremtett minket, (és nem mi magunk,) ő népe (*c*) *vagyunk*, és az ő mezeinek juhai. (*c*) *Ezek.* 34: 30.

4. Menjetek-bé az ő kapuin hálá-adással, az ő pitvariba (*d*) dítsérettel: adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét. (*d*) *'Sólt.* 50: 23.

5. Mert jó az Úr: mind örökké *vagyon* az ő irgalmassága: nemzetségről nemzetségre az ő tökélletessége.

CI. 'SÓLTÁR.

Dávid a' királysághoz jutván, meg mondja, mi módon akarja magát viselni.

1. Dávid' 'Sóltára.

KEgyelmességet és ítéletet éneklek; tenéked, Uram! éneket mondok.

2. Szorgalmatoson igyekezem a' tökélletes útnak *őrízésére*, mikoron én hozzám jövéndesz: járok az én szívemnek tökélletességében az én házamban.

3. Nem követek gonosz dolgot: a' gonosz-tévőknek tselekedeteket (*a*) gyülölöm, és azok én barátim nem lésznek. (*a*) *'Sólt.* 26: 5. 119: 13.

4. A' gonosz szívű ember (*b*) távol lészen tőlem: és a' gonoszokat hozzám nem botsátom.

(*b*) *'Sólt.* 15: 4.

5. Az ő felebarátjának titkon-való rágalmazóját el-veszтem: és a' kevély szemût és fel-fúvalkodott szívût el-nem szenvedem.

6. Az én szemeim *figyelmetesek lésznek* a' földnek (*c*) igaz mondóira, hogy én velem lakoznának: a' tökélletességnek útában járó szolgál énnékem.

7. Nem lakik az én házamban az álnokság-tselekedő: a' ki hazugságot szóll, nem lészen maradása az én szemeim előtt. (*c*) *Péld.* 16: 13

8. Hamar el-veszтem e' földnek minden latrait; hogy ki-gyomláljak az Úrnak városából minden hamisság-tselekedőket.

CII. 'SÓLTÁR.

Könyörgések a' 'Sidóknak a' Babilóniai fogságból-való meg szabadúlásért.

1. Imádsága a' nyomorúltnak; midőn reá *félelem* rohan, és panaszit az Úr előtt ki-önti.

2 URam! hallgasd-meg az én imádságomat: és az én kiáltásom jussón te hozzád.

3. Ne rejtsd-el a' te ortzádat én tőlem, a' melly nap szorongattatom: hajtsd én hozzám a' te füledet, a' melly nap kiáltok; hamar (*a*) hallgass-meg engemet. (*a*) *'Sólt.* 22: 12.

4. Mert meg-emésztetnek, mint (*b*) a' füst, az én napjaim: és az én tsontaim, mint az üszög, meg-égtenek. (*b*) *Jób.* 7: 6, 7 *'Sólt.* 37: 20.

5. Az én szívem, minekutánna meg-verettetett; meg-száradott, mint (*c*) a' fü, annyira, hogy el-felejtkezém ételemről is. (*c*) *'Sólt.* 69: 11.

6. Az én nyögésemnek szava miatt, az én tsontom az én húsomhoz ragadott.

7. (*d*) Hasonlatossá lettem a' pusztában lákozó ökör-bikához: ollyanná lettem, mint a' bagoly a' pusztában. (*d*) 30: 29.

8. Vígyázok, és ollyan vagyok, mint az egyedül-való veréb a' ház-héján.

9. Min-

9. Minden napon gyalázattal illetnek engemet az én ellenségim; és a' kik engemet tsúfolnak, én reám esküsznek.

10. Annakokáért a' port, mint a' kenyeret, eszem vala: és az én italomat (*e*) könyhúllatással egyelítem vala, (*e*) *'Sólt.* 42:4. 80:6.

11. A' te haragod és búsúlásod miatt; mert fel-emelvén, a' földhöz ütöttél engemet.

12. Az én napjaim hasonlatosok (*f*) az elhanyatlott árnyékhoz: és én, mint a' fű, meg-száradtam. (*f*) 1*Krón.* 29:15.

13. Te pedig Uram! mind örökké meg-maradsz: és a' te emlékezeted nemzetségről nemzetségre *meg-marad.*

14. *Azért* te fel-kelvén könyörülsz a'Sionon; mert ideje, hogy könyörülj rajta: mert el-jött (*g*) az idő. (*g*) *Jer.* 29:10,11. *Dán.*9 15.

15. Mert a' te szolgáid annak köveiben gyönyörködnek: és annak porán könyörülnek.

16. És félik a' Pogányok az Úrnak nevét: és e' földnek minden Királyi a' te ditsőségedet;

17. Mivelhogy az Úr meg-épitvén a' Siont, meg-láttatott az ő ditsőségében.

18. És a' nyomorúltaknak könyörgésekre tekíntett: és azoknak könyörgéseket meg nem útálta.

19. Irattassék-meg ez a' következendő nemzetségnek *hasznára*, hogy a' meg-újjittatott nép dítsérje (*h*) az Urat. (*h*) *'Sólt.* 126:1-3.

20. Mivelhogy alá-tekíntett az ő magasságos szentsége*s helyé*ből: az Úr (*i*) a' mennyekből a' földre tekíntett. (*i*) *'Sólt* 80:15.

21. Hogy meg-hallaná a' foglyoknak nyögéseket: és meg-óldozná a' halálnak fiait.

22. Hogy hírdessék Sionban az Úr' nevét, és az ő dítséretit Jérusálemben.

23. Mikor *sok* népek gyülnek-egybe, és *sok* országok, hogy szolgáljanak az Úrnak.

24. *Ki* ez útban nyomorgatván az én erőmet, az én életemnek napjait meg-rövidíti.

25. Ezt mondám *azért*: Én Erős *Isten*em! ne vígy-el engemet az én napjaimnak felén: mind örökkön örökké vagynak a' te esztendeid.

26. Minekelőtte e' földet (*k*) fundáltad vólna: és a' te kezeidnek munkája, az egek *vólnának.* (*k*) *'Sid* 1: 10,12.

27. Ezek el-vesznek; de te meg-maradsz: mind ezek, mint a' ruha, meg-avúlnak; mint az öltözetet el-változtatod azokat, és el-változnak.

28. Te pedig ugyan azon *vagy*: és a' te esztendeid el nem fogynak.

29. A' te szolgáidnak fiai meg-maradnak: és azoknak magvok te előtted meg-erősíttetik.

CIII. 'SÓLTÁR.

Hálá-adás a' bűn-botsánatért.

1. Dávidnak 'Sóltára. (*a*) 2*Sám.* 23:1.

Áldjad én lelkem! az Urat: és minden belső részeim az ő szent nevét.

2. Áldjad én lelkem! az Urat: és el ne felejtkezzél semmi jó-tételeiről.

3. Ki meg-kegyelmez minden te bűneidnek: meg-gyógyítja minden betegségidet.

4. Ki meg-szabadítja (*b*) a' koporsóból a' te életedet: ki tégedet meg-koronáz kegyelmességével és irgalmasságival. (*b*) *'Sólt.* 86:13.

5. Ki minden jóval meg-elégíti a' te szádat: meg-újjítja a' te (*c*) ifjúságodat, mint a' sas-keselyűnek. (*c*) *Esa* 40: 31.

6. Igazságot tselekesznek az Úr: es ítéletet minden (*d*) nyomorúltaknak. (*d*) *Róm.* 2:6-11.

7. Meg-jelenté az ő útait Mósesnek: az Izráel' fiainak az ő (*e*) gondolatit. (*e*) *'Sólt.* 147: 20.

8. (*f*) Irgalmás és kegyelmes az Úr: késedelmes a' haragra, és igen kegyelmes.

(*f*) 2*Mós.*34 6. *Néh.*9: 17. *Jer.*32:18.

9. Nem mind örökké feddődik: és nem tartja-meg mind örökké az ő haragját.

10. Nem a'mi bűneink szerént (*g*) tselekeszik mi velünk: és nem fizet minékünk a' mi álnokságink szerént (*g*) *Esd* 9 13. *Sir.* 3:31, 32.

11. Mert melly igen magas az ég a' földtől; ollyan igen nagy az ő jó-vólta az őtet félőkhöz.

12. Melly távól vagyon a' Nap-kelet a' Napnyúgottól; olly meszsze vetette mi tőlünk a' mi bűneinket.

13. Miképpen könyörül az atya az ő fiain; azonképpen környörül az Úr az őtet felőkön.

14. Mert ő tudja, hogy romlandó edények vagyunk: meg-emlékezik róla, hogy (*h*) por*ból valók* vagyunk. (*h*) 1*Mós.* 2: 7.

15. És hogy a' halandó embernek napjai hasonlatosok a' fűhöz; *és hogy*, mint (*i*) a' mezőnek virága, úgy virágzik. (*i*) *Jób.* 14: 1, 2.

16. És mikor a' szél által-mégyen rajta; nem lészen többé: és nem esméri többé azt az ő helye.

17. De az Úrnak jóvólta mind örökkön örökké *vagyon* az őtet félőkön, és az ő igazsága azoknak fiaiknak fiaikon.

18. Azokon, a' kik (*k*) meg-őrízik az ő szövetségét: és meg-emlékeznek az ő parantsolatiról, hogy azokat tselekedjék (*k*) 5*Mós* 7: 9.

19. Az Úr a' mennyekben helyheztette az ő székit: és az ő birodalmának mindeneken hatalma vagyon.

20. Áldjatok az Urat ő Angyali, *kik* erővel (*l*) hatalmasok *vagytok*: kik az ő parantsolatját mivelitek, engedvén az ő beszéde' szavának. (*l*) *Efes.* 3:10. *'Sid.* 1:14.

21. Áldjátok az Urat minden ő seregi: ő szolgái, kik az ő akaratjának engedtek.

22. Áldjátok az Urat minden ő teremtett állati, az ő uralkodásának minden helyein; Áldjad én lelkem az Urat!

CIV. 'SÓLTÁR.

Dítséreti az Istennek a' teremtett dolgokról, és mindennek szép rendiről.

1 Áldjad én lelkem! az Urat: Én Uram Istenem! felette igen fel-magasztaltattál; ditsőséget és ékességet öltöztél magadra.

2 Ki magadat (*a*) világossággal, mintegy öltözettel, környul-vetted: és ki-terjesztetted az egeket, mint egy kárpitot. (*a*) 1 *Mós.* 1:3, 6, 7.

3. Ki a' vizekben szerzette az ő lakó-helyeit: ki a' felhőket rendelte az ő (*b*) szekerévé, és jár a' szélnek szárnyain. (*b*) *Esa.* 18:1. *Jel.* 14:14.

4. Ki a' szeleket ő követivé tette, és ő szolgáivá a' lángoló (*c*) tüzet. (*c*) *'Sid.* 1:7.

5. Fundálta a' földet (*d*) az ő oszlopin, melly soha örökké meg nem mozdúl. (*d*) *Jób.* 26:7. 38:4.

6. Mélységes vizekkel, mintegy öltözettel, (*e*) be-boritottad vala azt: a' hegyeknek felette állanak vala a' vizek. (*e*) *Mós.* 1:9, 10. 7:19, 24.

7. *De* a' te parantsolatodra el-oszlának: a' te menydörgésednek szavára hamar el-menének.

8. Fel-emelkedének a' hegyek: és a' völgyek le-szállának (*f*) a' helyre, melyet azoknak rendeltél vala. (*f*) 1 *Mós.* 1:9.

9. Határt (*g*) vetettél *azoknak*, mellyet által nem hágnak: és viszsza nem térnek a' földnek el-boríttatására. (*g*) *Jób.* 38:10, 11. *Jer.* 5:22.

10. Ki a' forrásokat folyó vizekké tészed, hogy a' hegyek között folyjanak.

11. Hogy azokból igyanak a' mezei' minden vadak: és a' vad-szamarak meg-enyhítsék az ő szomjúságokat.

12. Azok mellett lakoznak az égi madarak: és a' fáknak ágai közzül szóllnak.

13. Ki meg-öntözi (*h*) a' hegyeket az ő lakóhelyeiből; hogy a' te tselekedetednek haszná-ból meg-elégíttessék a' föld. (*h*) *Jób.* 38:26, 27.

14. Teremt szénát a'barmoknak, és füvet az embereknek hasznokra; hogy eledelt végyenek a' földből.

15. Ki borral (*i*) meg-vídámítja az embernek szívét, és ortzáját meg-fényesíti olajjal: és kenyérrel az embernek szívét erősíti; (*i*) *Péld.* 31:6.

16. Az Úrnak fái meg-elégíttetnek: a' Libánusnak tzédrusi, mellyeket plántált;

17. Mert a' madarak azokon feszket raknak: *és* az esztrágok, mellyeknek házok a' jegenyefák.

18. A' magas hegyek a' vad-ketskéknek, a' kő-sziklák a' hörtsököknek hajlékjok.

19. Teremtette a' Hóldat (*k*) bizonyos időknek mutatására: és a' Napot, melly az ő alá-menetelit tudja. (*k*) 1 *Mós.* 1:14-16.

20. Setétséget szerzesz, hogy éjtszaka légyén, mellyen az erdőknek minden vadai ki-jőnek;

21. Az oroszlán kölykök, mellyek ordítanak (*l*) a' prédáért, keresvén az Erős *Istentől* az ő eledeleket (*l*) *Esa.* 31:4. *Jób.* 39:1, 2.

22. Fel-támad a' Nap, és ismét el-rejteznek: és az ő hajlékokban le-feküsznek.

23. Ki-mégyen az ember az ő munkájára, és az ő dolgára mind estvéig.

24. Melly nagyok a' te tselekedetid, Uram! Mindeneket bőltsen teremtettél: bé-tölt a' föld a' te (*m*) gazdagságiddal. (*m*) *Esa.* 6:3.

25. E' nagy és széles tenger, mellyben vagynak számlálhatatlan úszó állatok, és apró állatok nagyokkal egybe.

26. Azon járnak a' gállyák: a' *nagy* (*n*) tzethal, mellyet te formáltál, hogy játszodozzék abban. (*n*) *Jób.* 25:13. 41:12, 33.

27. (*o*) Mind ezek te reád néznek; hogy eledelt adj nékiek alkalmatos időben. (*o*) *Sólt.* 145:15.

28 Mikor te adsz nékiek; akkor takarnak: mikor a' te kezedet meg nyitod; akkor be-telnek a' te jó-vóltoddal.

29. Mikor el-fordítod ortzádat; meg-háborodnak: mikor el-vészed azoknak lelkeket; el-fogyatkoznak, és földdé lésznek.

30. Ha a' te lelkedet ki-botsátod; meg-újjúlnak: és meg-újjítod a' földnek szinét.

31. Légyen az Úrnak ditsőség mind örökké: *és* örvendezzen az Úr az ő teremtett állatiban.

32. Ki mikor a' földre tekint; meg-retten az: ki a' hegyeket meg-üti; (*p*) és füstölgenek. (*p*) 2 *Mós.* 19:18. *'Sólt.* 18:8.

33. Éneklek az Úrnak az én eletemben: éneket mondok az én Istenemnek, a' míg vagyok.

34 Légyen kedves néki az én beszédem; és én örvendezek az Úrban.

35 Veszszenek-el a' bünös *emberek* e' földről, és a' hitetlenek többé ne légyenek: Áldjad én lelkem! az Urat. Dítsérjétek az Urat!

CV. SÓL-

CV. 'SÓLTÁR.

Ditséreti és hálá adáſa az Iſten' népének.

1 Tiſztelljétek (*a*) az Urat, hivjátok ſegítségül az ő nevét: hírdeſsétek a' népek között az ő tselekedetit. (*a*) 1 *Kir.* 16: 8. *Eſa.* 12: 4.

2. Enekeljetek ő-néki, *és* mondjatok dítséretet ő-néki: ſzolljatok minden ő tsudáiról.

3. Ditsekedjetek az ő ſzent nevében: örvendezzen azoknak ſzívek, kik kereſik az Urat.

4 Kereſsétek az Urat, és az ő erejét (*b*) kereſsétek az ő orczáját ſzünetelen. (*b*) *'Sólt.* 27: 8, 9.

5. Emlékezzetek-meg az ő tsudáiról, mellyeket (*c*) tselekedett: az ő tsudáiról, és az ő ſzájának ítéletiről. (*c*) *'Sólt.* 78: 5-6

6. Oh (*d*) Ábrahámnak, ő ſzolgájának magva! Jákóbnak ő válaſztottának fiai! (*d*) *Mál.* 1: 2, 3.

7 Ez Úr a' mi Iſtenünk: mind az egéſz földön vagynak az ő ítéleti.

8 Meg-emlékezik mind örökké az ő ſzövetségéről, *és* az ő beſzédéről, mellyet parantsolt ezer nemzetségiglen.

9. (*e*) Mellyet ſzerzett Ábrahámmal: és az Iſáknak tett esküvéséről.

(*e*) 1 *Mós.* 15: *mind végig*, *és* 17: 2. 22: 16. 26: 3. 35: 11.

10. Mellyet meg-erősített Jákóbnak *örök* végezés ſzerént: és az Izráelnek örök ſzövetségül.

11. Ezt mondván: Néked adom a' (*f*) Kanaán' földét, hogy légyen néktek ſors ſzerént-örökségtek. (*f*) 1 *Mós.* 13: 15. *és* 15: 18.

12. Jóllehet ſzám ſzerént keveſen vólnának: igen keveſen, és 'fellérek abban.

13. És egy nemzetség (*g*) közzül más közzé mennének: és egy orſzágból más nép közzé:

(*g*) 1 *Mós.* 12 *és* 20. *és* 26. *és* 35.

14. És nem engedé, hogy ſenki ártana nékik; és ő érettek a' (*h*) Királyokat-is meg-dorgálta, *ezt mondván*: (*h*) 1 *Mós.* 20: 3-7.

15. Az én meg-kenetteteimet (*i*) ne illeſsétek: és az én Prófétáimnak ne ártsatok.

(*i*) 1 *Kir.* 16: 26.

16. És éhséget (*k*) ſzerze a' földön: és a' kenyérnek minden táplálását el-vévé (*k*) 1 *Mós.* 41.

17. (*l*) El-külde ő előttök egy férjfiat, a' Jóſefet, ki el-adattatott vala rabságra.

(*l*) 1 *Mós.* 45: 5. *és* 50: 20. 1 *Mós.* 37: 28. *és* 39: 20.

18 Kinek lábait (*m*) békókba veték: a' vas által-hatá az ő lelkét. (*m*) 1 *Mós.* 39: 20.

19. Mind az ideig, mellyben bé kell vala az ő beſzédének tellyesedni: Az Úr' beſzéde megpróbálá őtet.

20. (*n*) El-külde a' Király, és el-botsáttatá őtet a' népeknek Fejedelme, és el-ſzabadítá őtet:

(*n*) 1 *Mós.* 41: 14. 40--44 33--3[illegible].

21. (*o*) Urrá tévé őtet az ő házán: és minden jóſzágán Fejedelemmé; (*o*) *Mós* 41: 40. 44.

22. Hogy az ő Fejedelmit-is az ő akaratja ſzerént meg-kötöztetné: és hogy az ő Véneit tanítaná (*p*) bőltseségre (*p*) 1 *Mós.* 41: 39.

23. Akkor méne (*q*) Izráel Égyiptomba: és Jákób bújdosék a' Chámnak földén.

(*q*) 1 *Mós.* 46: 6.

24. És (*r*) meg-ſzaporítá *Iſten* az ő népét felette igen: és az ő ellenségínél erősebbé tévé.

(*r*) 2 *Mós.* 1: *es* 2.

25. El-fordítá azoknak ſzíveket, hogy meggyűlőlnék az ő népét; és álnokúl tselekedének az ő ſzolgáival.

26. (*s*) El-botsátá Móſest, az ő ſzolgáját: *és* Áront, kit válaſztott vala. (*s*) 2 *Mós* [illegible]: 10. *és* 4: 0.

27. Kik azok között nagy tsudákat (*t*) tettek, és jeleket a' Chámnak földén. (*t*) 2 *Mós.* 7: 9.

28. Botsáta (*u*) ſetétséget, és bé-ſetétíté azt: és a' tsudák nem vóltak engedetlenek az ő beſzédinek. (*u*) 2 *Mós.* 10: 21.

29 Azoknak vizeket (*x*) vérré változtatá: és meg-ölé az ő halaikat. (*x*) 2 *Mós.* 7: 20.

30. Az ő földök (*y*) békákat terme, mellyek az ő Királyoknak házaiban-is vóltak. (*y*) 2 *Mós.* 8: 6, 24, 17.

31. Parantsola, és támada legyeknek ſoksága: *és* tetvek minden ő határokban.

32. Az ő esőjöket (*z*) kő-esővé változtatta vala: és égő tüzet *botsáta* az ő földökre.

(*z*) 2 *Mós.* 9: 28.

33. És el-veré azoknak ſzőlőiket, fige-fáikat: és el-veſzté az ő határoknak termő fáit.

34. Parantsola, és támadának (*aa*) sáskák, és ſzámlálhatatlan ſok tsere-bogár. (*aa*) 2 *Mós* 10: 13.

35. És minden zöldellő füvet meg-emészte az ő földökben: és meg-emészté az ő földöknek gyümőltsét.

36 És minden (*bb*) első-ſzülöttet meg öle az ő földökben, minden ő erejeknek első 'ſengéjét.

(*bb*) 2 *Mós.* 12: 29.

37. És ki-hozá őket ezüſttel és arannyal: és az ő tselédjekben egy ſem vólt beteges.

38. Örvendeze Égyiptom az ő ki-jöveteleken; mert az ő tőlök-való félelem meg-környékezte vala azokat.

39 Kiter-

39. Ki-terjeſzté *Isten* a' (*cc*) felhőt, kogy őket bé-fedezné: és a' tüzet, hogy éjjel világoſságot adna. (*cc*) *'Sólt.* 78: 14.

40. Könyörgének; és (*dd*) fürjeket hoza: és mennyei kenyeret adott nékik.
(*dd*) 2 *Mós.* 16: 13, 16, 14.

41. Meg-nyitá a' (*ee*) kő-ſziklát; és vizek jövének-ki, mellyek folytak a' ſzáraz földön, mint a' folyó-víz. (*ee*) *'Sólt.* 78: 15.

42. Mert meg-emlékezék az ő ſzentséges beſzédéről, mellyet mondott vólt (*ff*) Ábrahámnak, az ő ſzolgájának. (*ff*) 1 *Mós.* 15: 14, 16.

43. Ki-hozá azért az ő népét örömmel, (*gg*) *és* vígaſsággal az ő válaſztottit. (*gg*) 2 *Mós.* 14: 8. 4 *Mós.* 33: 3.

44. És adá azoknak a' pogányok' földét: és a' népeknek munkájokat (*hh*) vették örökségül;
(*hh*) 5 *Mós.* 6: 10, 11.

45. Hogy (*ii*) meg-tartanák az ő rendeléſit, és meg-őríznék áz ő törvényit. Dítsérjétek az Urat!
(*ii*) 5 *Mós.* 31: 10.

CVI. 'SÓLTÁR.

Istennek jó-tetteményi és oſtori által-való dajkálkodása az Izráel' népe körül.

1. Hallelu Jah.

Dítsérjétek (*a*) az Urat; mert jó: mert mind örökké vagyon az ő irgalmaſsága.
(*a*) *'Sólt.* 107: 1. *és* 118: 1. *és* 136: 1.

2. Kitsoda mondhatná-meg az (*b*) Urnak nagy erejét: és kitsoda jelenthetné-ki az ő minden dítséretit? (*b*) *Jób.* 37. *'s a' t.*

3. Bóldogok, a' kik meg-őrízik az ítéletet: és a' kik igazán viſelik magokat mindenkoron.

4. Emlékezzél-meg én rólam, Uram! a' te jóvóltodért, mellyel vagy a' te népedhez: látogaſsmeg engemet a' te ſegítségeddel.

5. Hogy láſsam-meg a' te válaſztottidhoz-való jó-tétedet: és örvendezzek a' te népednek örömében; hogy ditsekedjem a' te örökségeddel.

6. Vétkeztünk a' mi atyáinkkal: álnokúl tselekedtünk, gonoſzúl tselekedtünk.

7. A' mi atyáink Égyiptomban nem értették a' te tsudáidat: nem emlékezének-meg a' te ſok jo-tétemányidről; és engedetlenek lőnek (*c*) a' veres tengernél. (*c*) 2 *Mós.* 14: 11, 12.

8. De meg-tartá őket *az Úr* az ő nevéért, hogy meg-jelentené az ő hatalmaſságát.

9. Mert (*d*) meg-dorgálá a' veres tengert, és meg-ſzárada: és által-vivé őket a' mélységeken, mint a' puſztában. (*d*) 2 *Mós.* 14: 21. 22.

10. És meg-ſzabaditá őket a' gyűlölőnek (*e*) kezéből: meg-menté őket az ellenségnek kezéből.
(*e*) 2 *Mós.* 14: 8. 1 *Kór.* 10: 6.

11. És a' vizek el-boríták (*f*) az ő nyomorgatóikat: tsak egy-is nem marada-meg azok közzül. (*f*) 2 *Mós.* 14: 27.

12. Akkor hivének az ő beſzédének: és énekelék az ő dítséretit.

13. De azonnal (*g*) el-felejtkezének az ő dolgairól: *és* nem várak az ő tanátsát. (*g*) 2 *Mós.* 15: 24. *és* 17: 2.

14. És kívánságra (*h*) indúlának a' puſztában: és kísérték az Erős *Istent* a' puſztában.
(*h*) 2 *Mós.* 16: 3. 1 *Kór.* 10: 6.

15. Annakokáért meg-adá nékik az ő (*i*) kívánságokat; de botsáta ő reájok öſztövérséget.
(*i*) 4 *Mós.* 11: 31, 33.

16. Annakfelette (*k*) irígységre indúlának Móſes ellen a' táborban, és az Úrnak ſzente ellen, Áron ellen. (*k*) 4 *Mós.* 16: 13.

17. Meg-nyilatkozék a' föld, és el-nyelé Dátánt: és el-borítá az Abirámnak tselédjét.

18. És (*l*) tüz gerjede az ő gyülekezetek ellen: a' láng meg-gyújtá a' gonoſzokat.
(*l*) 4 *Mós.* 16: 35.

19. (*m*) Borjú képet öntének a' Hórebnél: és imádák az öntött bálványt. (*m*) 2 *Mós.* 32: 4.

20. És el-változtaták az ő ditsőſségeket, baromnak haſonlatoſságára, melly ſzénát eſzik.

21. El-felejtkezének az Erős *Istenről*, ki meg-tartotta vala őket: ki nagy dolgokat tselekedett vala Égyiptomban.

22. Tsudálatoſokat a' Chámnak földén: retteneteſeket a' veres tengernél.

23. Azokáért meg-mondotta vala, hogy elveſzti őket; ha Móſes, az ő válaſztott *ſzolgája* nem (*n*) állott vólna a' romláſon az ő ortzája előtt, az ő haragjának el-fordításáért, hogy *őket* el ne törlené. (*n*) 4 *Mós.* 14: 12-20. 5 *Mós* 9: 14.

24. (*o*) Meg-útálák a' kívánatos földet-is: nem hivének az ő ſzavának. (*o*) 4 *Mós* 14: 1--3.

25. És morgolódtak az ő ſátoraikban, és nem hallák-meg az Urnak ſzavát.

26. Annakokáért fel-emelé az ő kezét ő ellenek, hogy őket el-veſztené a' puſztában.

27. És hogy az ő magvokat a pogányok között el-ſzéleſztené: és hogy *minden* földeken őket el-hintené.

28. Annakfelette adák magokat a' (*p*) Bál-Peor mellé: és a' halottak áldozatját evék.
(*p*) 4 *Mós.* 25: 3, 5.

29. És haragra indíták *az Istent* az ő tselekedeteikkel: és oſtor ſzálla reájok;

30. Míg-nem Fineás elő-álla, és boſzſzút álla; és meg-ſzűnék az oſtor.

31. És ez tulajdoníttaték néki igazságúl, nemzetségről nemzetségre mind örökké.

32. Haragra indíták őtet a' versengésnek vizénél-is, annyira; hogy Móſes-is (*q*) gonoſzúl járna ő miattok. (*q*) 4*Mós.* 20: 8, 11, 12.

33. Mert meg-háboríták az ő lelkét: és *maga gondolatlanúl* ſzólla ajakaival.

34. Nem (*r*) veſzték-el a' népeket-is, a' kikről az Úr ſzóllott vala.

(*r*) *Bir.* 1: *és* 3: 5, 6. 5*Mós.* 7: 1, 2.

35. Hanem meg-elegyedének a' pogányokkal: és azoknak tselekedeteiket meg-tanúlták.

36. És ſzolgálának azoknak bálványaiknak, mellyek nékiek romlásokra lőnek.

37. Mert meg-áldozák az ő (*s*) fiaikat és leányaikat az ördögöknek.

(*s*) 2*Kir.* 16: 3, *és* 17: 17, *és* 21: 6.

38. És ártatlan vért ontának, az ő fiaiknak és leányiknak véreket, mellyeket a' Kanaánnak bálványinak áldoztak; és meg-fertézteték a' föld öldöklésekkel.

39. És meg-fertéztetének az ő tselekedeteikkel: és paráználkodának ſzánt-ſzándékkal.

40. Azért fel-gerjede az Úr' haragja az ő népe ellen; és meg-útálá az ő örökségét:

41. És adá őket a' pogányoknak kezekbe: és uralkodának ő rajtok az ő gyülőlőik.

42. És nyomorgaták őket az ő ellenségeik: és meg-aláztatának azoknak kezek alatt.

43. Gyakorta (*t*) meg-ſzabadította őket; jóllehet ők meg-háborították vólna őtet az ő tanátsokkal: és el-veſzének az ő hamiſságokért

(*t*) *Bir.* 2: 16. *Jer.* 15: 6.

44. Mindazáltal reájok tekínte, mikor nékik nyomorúságok (*u*) vólna, meg-hallgatván az ő kiáltásokat. (*u*) 2*Krón.* 33: 11, 13.

45. És ő érettek (*x*) meg-emlékezék az ő ſzövetségéről: és az ő kegyelmeſségének nagysága ſzerént el-változtatá ſzándékát. (*x*) 4*Mós.* 30: 1.

46. És könyörületeſségre indítá ő hozzájok azokat, a' kik őket fogva el-vitték vala.

47. Tarts-meg minket, mi Urunk Iſtenünk! (*y*) és gyűjts-egybe minket a' pogányok közzűl; hogy a' te ſzent nevedet dítsérjük, és hírdeſsük a' te dítséretedet. (*y*) 1*Krón.* 16: 35.

48. Áldott az Izráelnek Ura Iſtene! öröktől fogva mind örökké: és minden nép *ezt* mondja: Ámen! Dítsérjétek az Urat!

CVII. 'SÓLTÁR.

Elő-ſzámlálása az Iſten' meg-ſzabadításinak, mellyeket az embereknek ſzokott gyakran meg-mutatni.

1 Dítsérjétek (*a*) az Urat; mert jó: mert mind örökké *vagyon* az ő irgalmaſsága.

(*a*) *Esd.* 3: 11. *'Sólt.* 106. 1. 118: 1. 136: 1.

2. Hírdeſsétek ezt az Úrtól meg-váltattak, kiket meg-ſzabadított a' nyomorgatónak kezéből.

3. Kiket egybe-gyüjtött e' földről: Nap-keletről, Nap-nyúgotról, Éjſzakról, és a' tenger felől.

4. Bújdosnak vala (*b*) a' puſztában, a' kietlenben az úton kivül: és nem találnak vala lakásravaló várost. (*b*) 5*Mós.* 32: 10.

5. Éhek és ſzomjak valának: az ő lelkek a' ſzomjúság miatt el-fogyatkozott vala.

6. És kiáltának az Úrhoz az ő nyomorúságokban, ki (*c*) meg-ſzabadítá őket az ő nyomorúságokból. (*c*) *'Sólt.* 22 5, 6.

7. És vivé őket az egyenes útra; hogy jutnának olly városba, mellyben laknának.

8. (*d*) Hírdeſsétek *azért* az Úr előtt az ő kegyelmeſségét: és az ő tsudálatos dolgait az embereknek fiai előtt. (*d*) 5*Mós.* 32: 10-14.

9. Mert meg-elégíti a' ſzomjúhozó lelket: (*e*) és az éhező lelket bé-tőlti jóval. (*e*) *Luk.* 1: 53.

10. Némellyek ſetétségben és a' halálnak árnyékában ülnek: meg-kötöztetvén keserűséggel és (*f*) vaſsal. (*f*) 2*Krón.* 33: 9-11.

11. Mert engedetlenek vóltak az Erős *Isten'* beſzédéhez: és a' Felséges *Isten*nek tanátsát (*g*) meg-útálták. (*g*) *Jer.* 7: 23-28.

12. De (*h*) minek-utánna meg alázta a' nyomorúság az ő ſzíveket, és el-eſtenek annyira; hogy ſegítségek nem vólna. (*h*) 2*Krón* 33: 12, 13.

13. És kiáltának az Úrhoz az ő nyomorúságokban; az ő nyavalyájokból meg-ſzabadítja őket.

14. Ki-hozá őket a' ſetétségből, és a' halálnak árnyékából: és az ő köteleket el-ſzakaſztá.

15. Hírdeſsék *azért* az Úr előtt az ő jó vóltát: és az ő (*i*) tsuda dolgait az embereknek fiai előtt. (*i*) *'Sólt.* 72: 18, 19.

16. Mert meg-rontotta az értz kapukat: és a' vas zárokat el-törte.

17. Némellyek balgatagok (*k*) lévén az ő gonoſzságoknak útáért, és az ő hamiſságokért oſtoroztatnak. (*k*) 5*Mós,* 32: 28.

18. Minden étket (*l*) útál az ő lelkek: és közelgetnek a' halálnak kapujához. (*l*) *Jób.* 33: 20.

19. És kiáltának az Úrhoz az ő nyomorúságokban: és az ő nyavalyájokból meg-ſzabadítá őket.

20. El-botsátja az ő ígéjét, és meg-gyógyítja őket: és meg-szabadítja őket az ő vermektől.

21. Hírdessék *azért* az Úr előtt az ő irgalmasságát, és az ő tsuda dolgait az embereknek fiai előtt.

22. És áldozzanak (*m*) dítséretnek áldozatjával: és hírdessék az ő tselekedetit örömmel.

23. A' kik hajókon a' tengerre mennek: és a' nagy vizeken kereskednek; (*m*) *'Sid.* 13: 15.

24. Azok látják az Úrnak dolgait, és az ő tsudáit a' mélységben.

25. Mert mint kutánna szóll; szél-veszet (*n*) támaszt, melly a' tenger' habjait fel-emeli.

26 Az égig fel-emelkednek, a' mélységben le botsátkoznak: az ő lelkek a' nagy félelemnek miatta el-olvad. (*n*) *Jón.* 1: 4, 5.

27. Hányattatnak, és tántorganak, mint a' részeg: és minden tudományoknak esze-vész.

28. És kiáltanak (*o*) az Úrhoz az ő nyavalyájokban, ki az ő nyomorúságokból meg-szabadítja őket. (*o*) *Jón.* 1: 5, 6.

29. Meg-állatja a' (*p*) szél-veszet: és meg tsendesednek a' habok. (*p*) *Jón.* 1: 4, 15.

30. És örülnek ők; mert meg-tsendesedtek: és vezérli őket a' partra, mellyre igyekeztek menni.

31. Hírdessék az Úr előtt az ő jó-tételeit: és az ő tsuda dolgait az embereknek fiai előtt.

32. És magasztalják őtet a' népnek (*q*) gyülekezetiben: és a' Véneknek gyülekezetiben dítsérjék őtet. (*q*) *'Sólt.* 22: 23, 26.

33. A' folyó-vizeket puszták tészi: és a' vizeknek forrásit szárazzá.

34. A' gyümölts-termő földet meddő földé *tészi*, azon a' földön lakó népnek gonoszságáért.

35. A' puszták (*r*) álló-tókká tészi: és a' kietlen földet vizeknek folyásává. (*r*) *Ésa.* 41: 18.

36. És azt miveli, hogy ott lakozzanak az éhezők, és azt lakó városá tegyék.

37 Hogy mezőket bé-ültessenek, szőlőket plántáljanak, és haszmos jövedelmet szerezzenek.

38. És meg áldja őket, és (*s*) igen meg-szaporodnak: és azoknak barmaikat meg nem kevesíti.

39. Azután meg-kevesednek, és meg-aláztatnak a' nyomorúság' veszedelmének, és a' keserűségnek miatta. (*s*) *Jób.* 12: 23.

40. Gyalázatba ejti (*t*) a' Fejedelmeket: és azt miveli, hogy tévelygjenek az út nélkülvaló pusztában. (*t*) *Jób.* 12: 19, 21, 24.

41. És fel-emeli (*u*) a' nyomorúltat a' nyomorúságból: és meg-szaporítja a' tselédeket, mint a' juhokat. (*u*) *1Sám.* 2: 8. *'Sólt.* 113: 7, 8.

42. Hogy lássák az igazak (*x*) és örvendezzenek: és minden gonoszok meg-tartóztassák (*y*) az ő szájokat. (*x*) *Jób.* 22: 19. (*y*) *Jób.* 5: 16.

43. Kitsoda a' böltsek közzül, a' ki ezeket eszébe venné? hogy *az emberek* meg-gondolnák az Úrnak kegyelmességit.

CVIII. 'SÓLTÁR.

Könyörgése Dávidnak egész birodalmáért.

1. Dítséreti 'Sóltára Dávidnak.

2 Kész az én (*a*) szívem Isten! éneklek, és dítséretet mondok; az én ditsőségemmel-is *éneklek.* (*a*) *'Sólt.* 57: 8, 9.

3. Kelj-fel én lantom és hegedüm! fel-serkenek (*b*) jó reggel. (*b*) *'Sólt.* 5 4.

4. Dítsérlek tégedet (*c*) a' pogányok között, Uram! és éneket mondok néked a' népek között. (*c*) *'Sólt.* 18: 50, 51.

5. Mert mind az egeknek felette fel-magasztaltatott a' te (*d*) jóvóltod: és mind a' felhőkig vagyon a' te igaz mondásod.

(*d*) *'Sólt.* 36: 6, *és* 57: 11.

6. Magasztaltassál-fel az egeknek felette, Isten! és mind az egész földön a' te ditsőséged.

7. (*e*) Hogy szabadúljanak meg a' te szerelmesid; tarts-meg a' te jobb kezeddel, és hallgass meg engemet. (*e*) *'Sólt.* 13: 16. 60: 7.

8 Az Isten (*f*) szóllott az ő Szentséges helyéből; örvendezek azért: a' Sikémitáknak jószágokat el-osztom: és a' Sukkóthnak völgyét el-mérem. (*f*) *'Sólt.* 60: 8-14.

9. Enyim Gileád, enyim Manasse: és Efraim az én fejemnek ereje, és Júda az én (*g*) törvény-tévőm. (*g*) *1Mós.* 49: 8, 10.

10. Moáb az én mosdó (*h*) medentzém: Edomra vetem az én sarumat; és a' Filisteusokon örvendezek. (*h*) *4Mós.* 24: 17, 18. *2Sám* 8: 2.

11. De kitsoda viszen engemet a' kerített városokba? kitsoda vinne engemet Edom (*i*) ellen? (*i*) *1Krón.* 18: 13.

12. Avagy nem te-é óh (*k*) Isten! ki minket meg-vetettél vala, hogy ki ne mennél, Isten! a' mi seregeinkkel? (*k*) *'Sólt.* 18: 30.

13. Légy segítségül minékünk a' háborúságban; mert hijába-való az emberi segítség.

14. Az Istenben *bízván* tselekedjünk erősen: és ő meg-tapodja a' mi ellenségeinket.

CIX. 'SÓLTÁR.

Könyörgése Dávidnak Dóeg ellen: a' Krisusnak Júdás ellen.

1. Dávidnak 'Sóltára az (*a*) Éneklő-mesternek *engedtetett.* (*a*) *1Krón.* 25: 1.

En dítséretemnek Iſtene, ne hallgaſs!
2. Mert a' gonoſznak ſzája, és az álnok ſzáj én ellenem fel-nyitotta magát: ſzólltak én ellenem (*b*) hazug nyelvvel. (*b*) 1*Sám.* 24: 10.
3. És gyülölséges beſzédekkel környül-vettek engemet, és oſtromlottak engemet (*c*) oknélkül. (*c*) *'Sólt.* 69: 5.
4. A' helyébe, hogy én ſzeretem őket, én velem ellenkeznek; én pedig imádkozom vala.
5. És adtak nékem gonoſzt a' jó helyébe: és gyülölséget az én ſzeretetem' helyébe.
6. Adj ő-nékie gonoſz Fejedelmet: és az ellenség álljon az ő jobb-keze felől.
7. Mikor törvénykezik; meg-győzettetvén jöjjön-ki *onnét*: és az ő könyörgési változzanak (*d*) bűnné. (*d*) *Péld.* 15: 8. 28: 9.
8. Az ő életének napjai légyenek kevesek: és az ő (*e*) Fejedelemségét más végye-el.
(*e*) *Ján.* 17: 12, *Tsel.* 1: 20.
9. Az ő (*f*) fiai légyenek árvákká: és az ő felesége légyen özvegygyé. (*f*) *Jób.* 20: 10.
10. Az ő fiai bújdoſsanak-el, kóldúljanak: és kereſſenek *eledelt* az ő el-puſztúlt helyeken.
11. Foglalja-el az uſorás minden ő jószágát: és az idegenek ragadozzák el *minden* marháját:
12. Ne légyen néki, a' ki állhatatos lenne hozzája a' jó-téteményben: és ne légyen, a' ki könyörüljön az ő árváin.
13. Az ő maradéki veſzſzenek-el: a' máſodik nemzetségben töröltetſsék-el azoknak neve.
14. Az ő attyainak (*g*) álnokságok légyen emlékezetben az Úr előtt: és az ő annyának gonoſzsága el ne töröltetſsék. (*g*) 2*Mós.* 20: 5.
15. Légyenek az Úr előtt mindenkor: és töröltetſsék-el a' földről az ő emlékezetek.
16. Mert nem emlékezett-meg arról, hogy irgalmaſságot (*h*) tselekednék; és kergette a' ſzegény és nyomorúlt férjfiat, és a' meg-keſeredett ſzívűt, hogy azt meg-ölné; (*h*) 1*Sám.* 22: 9, 10.
17. És ſzerette az átkot; hogy reája ſzállana: és nem akarta az áldáſt; és el-távozik tőle.
18. Hogy fel-öltöztetnék átokkal, mint öltözettel: és bé-menne mint a' víz ő beléje, és mint az olaj az ő tsontaiba.
19. Légyen ő rajta, mint egy paláſt, *mellyel* bé-fedeztetſsék: és mint az övedező, mellyel ſzüntelen bé-övedeztetſsék.
20. E' légyen jutalmok az Úrtól az én ellenségimnek: és a' kik gonoſzt mondának az én lelkem ellen;
21. De te Uram Iſten! tselekedjél én velem *jól* a' te nevedért; mivelhogy jó a' te irgalmaſságod, ſzabadits-meg engemet.
22. Mert ſzegény vagyok és ſzűkölködő: és az én ſzívem én bennem meg-ſebesíttetett.
23. Mint az árnyék, (*i*) mikor el hanyatlik, el-kell mennem: és ide's tova hányattatom, mint a' ſáska. (*i*) *'Sólt.* 102. 12. 144: 4.
24. Az én térdeim tántorganak az étlenség miatt: és az én teſtem meg-ſzaradott; mivel nedveſség nintsen bennem.
25. Annak-felette (*k*) gyalázatoſsá lettem ő előttök; mikor engemet látnak, tekergetik fejeket rajtam. (*k*) *'Sólt.* 22: 7, 8. 69: 13, 21.
26. Légy ſegítségül nékem Uram, én Iſtenem! ſzabadits-meg (*l*) engemet a' te kegyelmeſſéged ſzerént. (*l*) *'Sólt.* 22: 12, 20. 103: 8.
27. Hadd tudják-meg, hogy te kezed ez: és hogy Uram! te mivelted ezt.
28. Átkoztanak ők; de te áldj-meg: ellenem támadnak ők; de (*m*) meg-ſzégyenülnek: és a' te ſzolgád örvendez. (*m*) *'Sólt.* 40: 15, 16.
29. Az én ellenségim környül-vétetnek gyalázattal: és (*n*) bé-fedeztetnek, mint egy paláſtal, az ő ſzégyenekkel. (*n*) *'Sólt.* 40: 15.
30. Dítsérem az Urat felette igen az én ſzámmal: és sok *emberek*nek (*o*) gyülekezetekben tiſztelem őtet. (*o*) *'Sólt.* 22: 23, 26.
31. Mivelhogy a' ſzegénynek jobb-keze felől áll; hogy meg-tartsa annak lelkét azoktól, a' kik kárhoztatják azt.

CX. 'SÓLTÁR.

Krisſtusnak Királyſága, és örök Papſága.

1. Dávid' 'Sóltára.
Monda az Úr (*a*) az én Uramnak: ülj az én jobb kezem felől; míglen vetem a' te ellenségidet ſámolyúl a' te lábaid alá.
(*a*) *Mát.* 22: 44. *'Sid.* 1: 13.
2. A' te birodalmadnak páltzáját ki-botsátja az Úr (*b*) Sionból, *ezt mondván:* Uralkodjál a' te ellenségidnek közepette (*b*) *Esa.* 2: 3.
3. A' te néped' ſzabad akaratja ſzerént, a' te ſereregednek *muſtrálásának* napján *jelen léſzen teneked* ſzentséges (*c*) öltözetekkel; az ő méhétől fogva, hajnaltól fogva *jelen léſzen néked* a' te ifjaidnak harmatjok. (*c*) *Esa.* 60: 5, 11.
4. Meg-esküdt az Úr, és el-nem változtatja: Te vagy örökké-való (*d*) Pap Melkisédeknek rendi ſzerént. (*d*) *'Sid.* 5: 6. *és* 6: 20.
5. Az Úr léſzen tenéked jobb-kezed felől; az ő haragjának (*e*) napján meg-rontja a' Királyokat. (*e*) *'Sólt.* 2: 9, 12.

6. Itéletet téfzen a' pogány népek között: meg-tőlt *fok helyeket* (*f*) hólt teſtekkel; ſokaknak meg-rontja fejeket e' földön.

(*f*) 2*Sám.* 8: 1, 2, 12, 14. *Jel.* 14: 14. *és* 16: 14.

7. Az úton-való *zavaros* patakból iſzik; annakokáért (*g*) fel-emeli az ő fejét.

(*g*) *Esa.* 37: 25. *'Sid.* 1: 3. *és* 10: 12.

CXI. 'SÓLTÁR.

Hálá-adása az Izráel' népének.

1. Halelu Jah.

Hírdetem az Urat tellyes ſzívemből az igazaknak tanátsokban és gyülekezetekben.

2. Nagyok az Úrnak (*a*) tselekedeti: nyilván valók mind azoknak, kik azokban gyönyörködnek. (*a*) *'Sólt.* 118: 10 23. *Jel.* 15: 3.

3. Ditsőſséges és tiſzteſséges az ő tselekedeti: és az ő igazsága meg-marad mind örökké.

4. Emlékezetet ſzerzett az ő tsudálatos dolgainak a' kegyelmes, és irgalmas Úr.

5. Eledelt (*b*) adott az őtet félőknek: megemlékezik mind örökké az ő ſzövetségéről.

(*b*) 2*Mós.* 16: 35. *'Sólt.* 34: 10, 11.

6. Az ő tselekedetinek erejét hírdette az ő népének, hogy nékiek adná a' pogányoknak (*c*) örökségeket. (*c*) 2*Mós.* 3: 8.

7. Az ő kezeinek tselekedeti igaz mondás és ítéletet: erőſsek minden ő végezési.

8. Meg-erősíttettek mind örökkön örökké, mellyek lettek hívséggel és igazsággal.

9. Váltságot küldött az ő népének: parantsolta az ő ſzövetségét; *hogy meg-tartsák* mind örökké: ſzent és rettenetes az ő neve.

10. A' bőltseſségnek feje az Úrnak (*d*) félelme: jó értelmek vagyon mind azoknak, kik azokat tselekeſzik: annak ditséreti meg-marad mind örökké. (*d*) *Péld.* 1: 7. *és* 9: 10.

CXII. 'SÓLTÁR.

A' híveknek bóldogságok iratik-meg.

1. Halelu Jah.

Bóldog a' férjfiú! ki féli az Urat és az ő parantsolatiban igen (*a*) gyönyörködik.

(*a*) *'Sólt.* 1: 1, 2, 3.

2. Hatalmas léſzen annak magva e' földön; a' híveknek nemzetségek meg-áldatik.

3. Gazdagság és bőség léſzen annak házában: és az ő igazsága meg-marad mind örökké.

4. Fénylik a' ſetétségben-is az igazak' (*b*) világoſságok, a' kegyelmes, irgalmas, és igaz *Iſten által.* (*b*) *Jób.* 29: 3. 14. 31: 16-20.

5. A' jó férjfiú könyörül *máson*, és kőltsönt ád: az ő dolgait igazán viseli.

6. Annakokáért soha meg-nem indúl: örök (*c*) emlékezetben *léſzen* az igaz. (*c*) *Péld.* 10: 7.

7. A' gonoſz hír-hallástól nem fél: erős az ő ſzíve; mivelhogy az Úrban bízik.

8. Bátor az ő ſzíve; azért nem retteg: míg-nem meg-látja az ő ellenségi*nek veſzedelmeket.*

9. Oſztogat, (*d*) adakozik a' ſzegényeknek: az ő igazsága meg-marad mind örökké; az ő feje fel-emeltetik ditsőſséggel. (*d*) 2*Kór.* 9: 9.

10. A' gonoſz *ember* ezt látván haragſzik: fogait tsikorgatja és kegyetlenkedik; A' gonoſzoknak kívánságok ſemmivé léſzen.

CXIII. 'SÓLTÁR.

Dávid az Anyaſzentegyházat inti az Iſtennek ditséretire.

1. Hallelu Jah.

Dítsérjétek Úrnak ſzolgai! ditsérjétek az Úrnak nevét.

2. Az Úrnak neve (*a*) légyen áldott: moſtantól fogva mind örökkön örökké.

(*a*) *Dán.* 2: 20.

3. Nap-kelettől fogva (*b*) mind Nap-nyúgotig, *légyen* ditséretes az Úrnak neve. (*b*) *Mal.* 1: 11.

4. Fel-magaſztaltatott az Úr minden pogány népeknek felette: az egeknek felette *vagyon* az ő ditsőſsége.

5. Kitsoda hasonlatos a' mi Urunkhoz Iſtenünkhöz? ki magaſságban lakozik.

6. De *magát mintegy* meg-alázván, (*c*) néz *mindenekre* mennyen és földön. (*c*) *'Sólt.* 138: 6.

7. Fel-emeli (*d*) a' ſzegényt a' porból: és a ſzűkölködőt elő vészi a' ganéjból. (*d*) *'Só.* 107: 41.

8. Hogy ülteſse őtet a' Fejedelmek közzé: az ő népének Fejedelmi közzé.

9. Ki azt miveli, hogy a' ki meddő vala a' házban; nagy örömmel magzatoknak annyokká légyen. Dítsérjétek az Urat!

CXIV. 'SÓLTÁR.

Hálá-adása az Izráel' népének.

1. Mikor az Izráel népe ki-jöve (*a*) Égyiptomból, és a' Jákóbnak háza-népe a' pogány nép közzül. (*a*) 2*Mós.* 12: 33, 37. 40.

2. Lőn a' Júda ő ſzentséges (*b*) népe: és az Izráel ő uralkodáſa. (*b*) 2*Mós.* 19: 1, 3, 8.

3. Látá (*c*) a' tenger őtet, és el-futamodék: és a' (*d*) Jordán' vize hátra-téröle.

(*c*) 2*Mós.* 14: 21. (*d*) *Jós.* 3: 13, 16.

4. A' hegyek ſzöknek vala, mint a' koſok: és a' halmok, mint a' juhoknak bárányai.

5. Mitsoda az oka tenger, hogy meg-futamodál? és te Jordán' vize, *hogy* hátra-fordúlál?

6. He-

6. Hegyek! *mitsoda az oka*, hogy szöktök vala, mint a' kosok? és halmok, mint a' juhoknak bárányai?

7. Az Úrnak ortzája előtt indúlt-meg a' föld: a' Jákób' Istenének előtte.

8. Ki a' kő-sziklát (*e*) álló-tóvá változtatja, és a' kő-szálat vizeknek forrásává. (*e*) 2*Mós.* 17:6.

CXV. 'SÓLTÁR.

Könyörgés a' meg-szabadításért, és vigasztalás bálvány-imádó ellenség ellen.

1 Nem nékünk Uram! nem nékünk; hanem a' te nevednek adjad a' ditsőséget, a' te irgalmasságodért és a' te igazságodért.

2. Miért mondanák a' pogány népek: (*a*) Hol vagyon most az ő Istenek? (*a*) '*Sólt.* 79:10.

3. De a' mi Istenünk a' mennyben vagyon: *ki* mindeneket, a' mellyeket akart, teremtett.

4. De azoknak (*b*) bálványaik ezüst és arany, embereknek munkájok. (*b*) '*Sólt.* 135:15-20.

5. Szájok vagyon; de nem (*c*) szóllnak: szemeik vagynak; de nem látnak: (*c*) 5 *Mós.* 4:28.

6. Füleik vagynak; de nem hallanak: orrok vagyon; de nem illatoznak.

7. Kezeik vagynak; de nem tapogatnak: lábaik vagynak; de (*d*) nem járnak: és nem üvöltenek az ő torkokkal. (*d*) *Jer.* 30:3-5.

8. Hasonlatosok légyenek azokhoz, a' kik azokat tsinálják, és mind a' kik azokban bíznak.

9. Izráel! bízzál az Úrban; azoknak segítségek és paisok ő, *kik ő benne bíznak.*

10. Áron' háza-népe bízzatok az Úrban: azoknak segítségek és paisok ő.

11. Kik félitek az Urat, bízzatok az Úrban: azoknak segítségek és paisok ő.

12. Az Úr meg-emlékezik mi rólunk, és megáld *minket*: meg-áldja az Izráel' házát, meg-áldja az Áron' házát.

13 Meg-áldja azokat, kik félik az Urat, kitsinyeket, és nagyokat.

14. Meg-szaporít (*e*) az Úr titeket: titeket és a' ti fiaitokat. (*e*) '*Sólt.* 107:38.

15. (*f*) Áldottak lésztek az Úrtól, ki teremtette a' mennyet és a' földet. (*f*) 1*Mós.* 24:3.

16. A' magasságos egek az Úréi; a' földet pedig adta az embereknek fiainak.

17. Nem a' (*g*) meg-hóltak dítsérik az Urat: és a' kik a' föld alá mennek; (*g*) '*Sólt.* 6:6. 30:10.

18 Hanem mi áldjuk az Urat, mostantól-fogva mind örökké. Dítsérjétek az Urat!

CXVI. 'SÓLTÁR.

Hálá adása Dávidnak a' szabaditásért.

1 Szeretem az Urat; mert meg-hallgatja az én szómat, és az én imádságimat.

2. (*a*) Mert az ő fülét én hozzám hajtotta, mikor az én életemnek napjaiban őtet segítségül hívnám. (*a*) '*Sólt.* 18:50,51. 77:2,3.

3. Környül-vettek vala engemet a' halálnak (*b*) kötelei, és a' pokolnak keserűségi el-foglaltak vala engemet: nyomorúságot és nyavalyát találtam vala. (*b*) 2*Sám.* 22:5. 6, 7.

4. És az Úrnak nevét (*c*) segítségül hívám *ezt mondván*: Kérlek Uram! szabadítsd-meg az én lelkemet. (*c*) '*Sólt.* 18:7. 50:15. 77:3.

5. Kegyelmes az Úr, és (*d*) igaz: és a' mi Istenünk irgalmas. (*d*) '*Sólt.* 18:25-27.

6. Meg-őrízi az alázatosokat az Úr: mikoron el-fogyatkoztam (*e*) vólna; meg szabadíta engemet. (*e*) '*Sólt.* 18:5-7.

7. Térj meg én lelkem! a' te nyúgodalmadba; mert az Úr jól tett te veled.

8. Mivelhogy meg-szabadítottad az én lelkemet (*f*) a' haláltól, szemeimet a' köny-húllatástól, lábaimat az eséstől. (*f*) '*Sólt.* 16:10,11.

9. Szüntelen járok az (*g*) Úrnak ortzája előtt az élőknek földökben. (*g*) '*Sólt.* 56:4.

10. Hittem, és (*h*) azért szólltam; *noha* én felette igen meg-aláztattam vólna.

(*h*) 2*Kór.* 4 13.

11. Én azt mondottam az én félelmemnek idején: (*i*) Minden ember hazug! (*i*) *Róm.* 3:4.

12. Mivel fizesek az Úrnak, minden én hozzám-való jó-tételeményiért?

13. A' szabadúlásért - való *hálá-adásnak* poharát vészem: és az Úrnak nevét hívom segítségül.

14. Az én (*k*) fogadásimat meg-adom az Úrnak, majd az ő egész népe előtt. (*k*) 4*Mós.* 30:12.

15. Az Úrnak szemei előtt (*l*) betsületes az ő szenteinek halálok. (*l*) *Sólt.* 72:14.

16. Uram! kétség-nélkül én te szolgád vagyok: én te szolgád vagyok a' te szolgáló-leányodnak fia, *ki* az én köteleimet el-szaggattad.

17. Tenéked áldozom hálá adásnak áldozatjával: és az Úrnak nevét segítségül hívom.

18. Az én fogadásimat meg-adom az Úrnak; majd az ő egész népe előtt.

19. Az Úr Házának pitvariban: te közepetted Jerusálem! Dítsérjétek az Urat!

CXVII. 'SÓLTÁR.

A' pogány népek' hivatalok.

1 Dítsérjétek az Urat (*a*) minden pogány népek: dítsérjétek őtet minden népek.

(*a*) *Róm.* 15:11.

2. Mert el-hatalmazott mi rajtunk az ő irgalmassága: és az Úrnak igazsága *meg-marad* örökké. Dítsérjétek az Urat!

CXVIII. 'SÓLTÁR.

Tanúság a' Dávid' és Krístus' országáról.

1 Hírdessétek (*a*) az Urat; mert igen jó: mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmassága. (*a*) *'Sólt.* 106:1. 136:1, *s a' t.*

2. Mondja ezt most az Izráel, hogy mind örökké *vagyon* az ő irgalmassága.

3. Mondja ezt most az Áron' háza, hogy örökké *meg-áll* az ő irgalmassága.

4. Mondják most az Istent-félők, hogy örökké *meg-áll* az ő irgalmassága.

5. Az én nyomorúságomban segítségül hívám az Urat: és nékem meg-felelvén, tágas helyen helyheztete engemet az Úr.

6. Az Úr én velem vagyon, nem félek: (*b*) hogy árthatna nékem az ember? (*b*) *'Solt.* 56:5.

7. (*c*) Az Úr én velem vagyon az én segítőim között: és én meg-látom az én ellenségimen, *a mit kívánok.* (*c*) *'Sid.* 13:6.

8. (*d*) Jobb az Úrban bízni, hogy-nem mint az emberekben. (*d*) *'Solt.* 62: 9, 10.

9. Jobb az Úrban bízni, hogy-nem mint a' Fejedelmekben.

10. Minden pogányok (*e*) környül-vettenek vala engemet; de az Úrnak nevében el-veszténi azokat. (*e*) 2*Sám.* 5: 17. 25. 8:1. 10:1-19.

11. Felette igen meg-környékeztek vala engemet; de az Úrnak nevében el-veszténi őket.

12. Környül-vettek vala engem', mint a' méhek: el-óltattak, mint a' tövisnek tüze; mert az Úr' nevében el-veszténi őket.

13. Igen taszítottál vala engemet, hogy elesném; de az Úr meg-segíte engemet.

14. Én (*f*) erőssségem és én énekem az Úr: ő zabadított-meg engemet (*f*) 2*Mós.* 15:2

15. Éneklésnek és szabadúlásnak szava vagyon az igazaknak sátoraikban, *ezt mondván:* Az Úrnak jobb-keze hatalmasan tselekedett.

16. Az Úrnak jobb-keze fel-magasztaltatott: az Úrnak jobb-keze hatalmasan tselekedett.

17. Nem halok-meg; (*g*) hanem élek: és hírdetem az Úrnak dolgait. (*g*) *'Sólt.* 116:8.

18. Keményen meg-ostoroza engemet az Úr; de meg nem öle engemet.

19. Nyissátok-meg nékem az igazságnak kapuit, hogy azokon be-menvén dítsérjem az Urat.

20. Ez az Úrnak kapuja, mellyen az igazak mennek-bé.

21. Dítsérlek tégedet; mert meg-hallgattál engemet, és engemet meg-szabadítottál.

22. A' (*h*) kő, mellyet az építők meg-vetettek, lett a' szegeletnek fejévé. (*h*) *Esa.* 28:16.

23. Az Úrtól lett ez: melly tsudálatos a' mi szemeink előtt.

24. Ez a' nap, mellyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígádjunk azon.

25. Kérlek Uram! tarts meg most: Kérlek Uram! adj jó elő-menetelt most.

26. (*i*) Áldott, a' ki jött az Úrnak nevében: áldunk titeket, kik az Urnak házából valók vagytok. (*i*) *Mát.* 21: 42.

27. Az Erős *Isten* az Úr, ki minket meg-világosított; kötelekkel meg-kötözve vigyétek a' bárányt az óltárnak szarváig.

28. Én Erős *Istenem* vagy (*k*) te; azért dítsérlek tégedet: Én Istenem! fel-magasztallak tégedet. (*k*) *'Sólt.* 18:3.

29. Hírdessétek az Urat; mert igen jó: mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmassága.

CXIX. 'SÓLTÁR.

Tanúság az Istennek a' Szent írásban foglaltatott igéjéről, és szent törvényéről.

a 1 Bóldogok, a' kik az ő útjokban ártatlanok: a' kik járnak az Urnak törvényében.

2. Bóldogok, a' kik meg-őrízik az ő (*a*) tanúbizonyságit: *és* a' kik tellyes szívvel keresik őtet.

3. Azok-is, a' kik nem tselekesznek hamisságot; *hanem* az ő útaiban járnak. (*a*) 5*Mós.* 28:1-14.

4. Te parantsoltad (*b*) *Uram!* hogy a' te parantsolatidat igen meg-őrízzük. (*b*) 5*Mós* 26:16.

5. Vajha igazgattatnának az én útaim a' te parantsolatidnak meg-őrízésére!

6. Akkor meg nem szégyenülnék, mikoron néznék minden te parantsolatidra.

7. Dítsérlek tégedet tiszta szívemből, mineku tánna meg-tanúlándom a' te igazságodnak törvényit.

8. A' te parantsolatidat (*c*) meg-őrízem: ne hagyj-el soha engemet. (*c*) *'Sólt.* 18:22-24.

b 9. Vallyon mi-módon jobbítja-meg az ifjú az ő útát; hanem a' te beszédednek meg-tartásával?

10. Tellyes szívemből kereslek tégedet; ne engedjed, hogy el-idegenüljek a' te parantsolatidtól.

11. Az én szívemben el rejtettem a' te beszédedet, hogy ne vétkezzem te ellened.

12. Áldott vagy te Uram! tanits-meg engemet a' te parantsolatidra.

13. Az én ajakimmal hírdetem a' te szádnak minden törvényit.

14. A' te parantsolatidnak útában gyönyörködöm, miképpen minden gazdagságokban.

15. A' te parantsolatidról gondolkodom: és nézek a' te ösvényidre.

16. A'

16. A' te parantsolatidban gyönyörködtetem magamat: és el nem felejtkezem a' te beſzédedről.

17. Tégy jól a' te ſzolgáddal, hogy míg élek; meg-tartſam a' te beſzédedet.

18. Nyiſd-meg az én ſzemeimet, hogy a' te törvényednek tsudálatos bőltseſségét láthaſſam.

19. Míg e' földön (*d*) bújdoſom; ne rejtsd-el én tőlem a' te parantsolatidat. (*d*) *'Sólt.* 39. 13:

20. Meg-eméſztetett az én lelkem a' te törvényidhez való-buzgóságomnak miatta, *melly bennem vagyon* mindenkor.

21. Meg-dorgálod a' kevélyeket: átkoztak, a' kik el-távoznak a' te parantsolatidtól.

22. Vedd-el én rólam a' ſzidalmat és gyalázatot; mert meg-őríztem a' te tanú-bizonyságidat.

23. A' Fejedelmek-is le-ülnek, és én ellenem ſzóllnak; a' te ſzolgád pedig gondolkodik a' te parantsolatidról.

24. A' te bizonyságid én gyönyörűſégim, és én tanátsoſim.

25. Ragadott az én lelkem a' porhoz: elevenits-meg engemet a' te beſzéded ſzerént.

26. Az én útaimat *tenéked* meg-beſzéllettem, és engemet meg-hallgattál: (*e*) taníts-meg engemet a' te parantsolatidra. (*e*) *'Sólt.* 27: 8.

27. Engedjed, hogy-értsem-meg a' te parantsolatidnak útát: és gondolkodom a' te tsuda dolgaidról.

28. Az én lelkem el-olvadott a' keſerűség miatt: vígaſztalj-meg engemet a' te beſzéded ſzerént.

29. A' hamiſſágnak útát távoztasd-el én tőlem: és a' te törvényedet adjad énnékem.

30. Az igazságnak útát válaſztottam *magamnak*: a' te törvényid forognak előttem.

31. A' te bizonyságidhoz ragaſzkodom, Uram! ne hagy meg-ſzégyenülnöm.

32. A' te parantsolatidnak útain járok; mi-nekutánna meg-vígaſztalod az én ſzívemet.

33. Taníts-meg, Uram! engemet, a' te parantsolatidnak (*f*) útára, mellyet meg-őrízzek mind végiglen. (*f*) *'Sólt.* 27: 11.

34. Adj énnékem olly értelmet, hogy meg-őrízzem a' te törvényedet, és meg-tartsam azt tellyes ſzívemből.

35. Igazgaſs engemet a' te parantsolatidnak útában; mert abban gyönyörködöm.

36. Hajtsad az én ſzívemet a' te parantsolatidhoz: és ne *engedd hajlani* a' telhetetlenségre.

37. Fordítsd-el az én ſzemeimet, kogy ne lás-ſanak (*g*) híjába-valóságot: a' te útaidban elevenits-meg engemet. (*g*) *Jób.* 31: 1.

38. Tellyesítsd-meg a' te ſzolgádnak a' te beſzédedet: ki a' te tiſzteletedhez *ragaſzkodott.*

39. Fordítsd-el a' gyalázatot én tőlem, mellytől én félek; mert a' te parantsolatid jók.

40. Imé kívánom a' te parantsolatidat: a' te igazságodban eleveníts-meg engemet.

41. Szálljon én reám a' te irgalmaſságod, Uram! és a' te ſzabadítáſod a' te beſzéded ſzerént.

42. Hogy meg-felelheſſek valóba az engem' gyalázónak: hogy bizodalmam vagyon a' te beſzédedben.

43. És az igazságnak beſzédét ſoha ki ne végyed az én ſzámból; mert a' te ítéletidet várom.

44. És meg-őrízem a' te törvényedet mindenkor, és mind örökkön örökké.

45. És ſzüntelen járok nagy ſzéles úton; mert a' te parantsolatidat kereſem.

46. És ſzóllok a' te bizonyságidról a' Királyok előtt: és meg-nem ſzégyenülök.

47. És gyönyörködtetem magamat a' te parantsolatiddal, mellyeket ſzeretek.

48. Fel-emelem az én kezeimet a' te parantsolatidra, mellyeket ſzeretek: és gondolkodom a' te parantsolatidról.

49. Emlékezzél-meg a' te ſzolgáddal-való (*h*) beſzédedről, mellyről nékem reménységet ádtál. (*h*) 2 *Sám.* 3 18 7: 8-16.

50. Ez az én vígaſztaláſom az én nyomorúságomban: hogy a' te (*i*) beſzéded meg-vígaſztal engemet. (*i*) *v.* 92: *Jer.* 15: 15.

51. A' kevélyek felette igen tsúfoltanak engemet; mindazáltal a' te törvényedtől el nem hajlottam.

52. Meg-emlékezem a' te eleitől fogva-való ítéletidről, Uram! és vígaſztalást véſzek.

53. A' rettegés környül-vett engemet a' hitetlenek miatt, kik a' te törvényedet el-hagyták.

54. Énnékem énekeim vóltanak a' te parantsolatid, az én bújdoſáſomnak helyén.

55. Meg-emlékeztem éjjel a' te nevedről, Uram! és meg-őríztem a' te tudományodat.

56. Ez az én vígaſztaláſom: hogy a' te parantsolatidat meg őríztem.

57. Én azt mondottam: hogy az én örökségem, Uram! a' te beſzédidnek meg-tartatáſok.

58. Tellyes ſzívemből engeſztelem a' te ortzádat: könyörülj én rajtam a' te beſzéded ſzerént.

59. (*k*) Meg-gondolom az én útaimat; hogy fordítsam ez én lábaimat a' te bizonyságidra.

60. Sietek, és nem halaſztom; hogy meg-őrízzem a' te parantsolatidat. (*k*) *Sir.* 3: 40.

61. A' go-

61. A' gonoszoknak seregeik meg-foztának engemet; de a' te törvényedről el nem felejtkeztem.

62. Éjfélkor fel-kelek, hogy tégedet tiszteljelek, a' te igazságodnak ítéletiért.

63. Társok vagyok én mind azoknak, kik tégedet félnek: és meg-őrízik a' te parantsolatidat.

64. A' te irgalmasságoddal Uram! tellyes (*l*) a' föld: taníts-meg engemet a' te parantsolatidra.

(*l*) *'Sólt.* 36: 6. *'s a' t.*

65. Kegyelmessen tselekedtél a' te szolgáddal, Uram! a' te beszéded szerént.

66. Az okosságnak és tudománynak drága vóltára taníts-meg engemet; mert a' te parantsolatidnak hiszek.

67. Minekelőtte meg-aláztatnám, én tévelygek vala; mostan (*m*) pedig a' te beszédedet meg-őrízem. (*m*) *Jer.* 31: 18, 19. 1 *Tim.* 1: 13.

68. Jó vagy te, és jól-tévő: taníts-meg-engemet a' te parantsolatidra.

69. A' kevélyek én ellenem hazugságot gondolnak; én pedig tellyes szívvel őrízem a' te parantsolatidat.

70. Meg-kövéredett, mint a' kövérség, az (*n*) ő szívek; de én a' te törvényeddel gyönyörködtetem magamat. (*n*) *'Sólt.* 73: 4-7.

71. Jó énnékem, hogy engemet meg-aláztál; hogy meg-tanúlnám a' te parantsolatidat.

72. Jobb énnékem a' te szádnak (*o*) törvénye, sok ezer arany és ezüst pénznél (*o*) *'Sólt.* 19: 10, 11

73. A' te kezeid teremtettek engemet, és (*p*) erősítettek-meg engemet: adj nékem értelmet, hogy tanúljam-meg a' te perantsolatidat.

(*p*) *Jób.* 10. 9. 2 *Sám.* 5: 12.

74. A' kik téged' félnek, látnak engemet, és (*q*) örvendeznek; mivelhogy a' te beszédedben vagyon reménységem. (*q*) *'Sólt.* 34: 3.

75. Tudom, Uram! hogy igazak a' te ítéletid; és igazán oztoroztál engemet.

76. Légyen én velem a' te kegyelmeséged; hogy meg-vígasztaljon engemet, a' te szolgádnak (*r*) mondott beszéded szerént. (*r*) 2 *Sám.* 3: 18.

77. Légyen a' te irgalmasságod én rajtam, hogy éljek; mert a' te törvényed nékem minden gyönyörüségem.

78. Szégyenüljenek-meg a' kevélyek, kik oknélkül háborgatnak engemet; holott én a' te parantsolatidról gondolkodom.

79. Fordúljanak én hozzám, a' kik téged' félnek, és a' te bizonyságidat tudják.

80. Az én szívem tökélletes lészen a' te parantsolatidban; hogy meg ne szégyenüljek.

81. A' te szabadításodnak *kívánsága* miatt el fogyatkozott az én lelkem: a' te beszédedet várom.

82. A' te beszédednek *kívánsága* miatt el-fogyatkoztak az én szemeim, ezt mondván: Mikor vígasztalsz-meg engemet?

83. Ollyanná lettem, mint a' füstön *meg-száradott* (*s*) tömlő; de a' te parantsolatidról el nem felejtkeztem. (*s*) *Siral.* 5: 10.

84. Mennyi lészen a' te szolgádnak napja? mikor ítéled-meg az én háborgatóimat?

85. Vermet ástanak nékem a' kevélyek, kik nem élnek a' te törvényed szerént.

86. Minden te parantsolatid igazak: ok-nélkül háborgatnak engemet, segéllj-meg engemet.

87. Tsak-nem meg-emésztettek engemet e' földön; mindazáltal el nem hagytam a' te parantsolatidat.

88. A' te jó-vóltodból elevenits-meg engemet; és meg-őrízem a' te szádnak bizonyság-tételét.

89. Uram! mind örökké meg-marad mennyben a' te beszéded.

90. Nemzetségről nemzetségre *vagyon* a' te igazságod: meg-erősítetted a' földet; és meg-marad.

91. A' te parantsolatid szerént állanak mind ez ideig; mert mindenek te szolgáid.

92. Ha a' te törvényed nem vólt vólna mindenkor én (*t*) gyönyörüségem; el-vesztem vólna régen az én nyomorúságomban. (*t*) *Jer.* 15: 16.

93. Soha el nem felejtkezem a' te parantsolatidról; mert azok által-elevenítettél-meg engemet

94. Tiéd vagyok én; tarts-meg engemet; mert a' te parantsolatidról tudakozom.

95. Engemet vártak a' gonoszok, hogy el-veszessenek; de én a' te bizonyságidat gondolom-meg.

96. Minden tökélletes dolognak látom, hogy vége lészen; de a' te parantsolatod igen széles.

97. Melly igen szeretem a' te törvényedet? egész nap-estig tsak arról gondolkodom.

98. Az én ellenségimnél (*u*) böltsebbé tettél engemet a' te parantsolatiddal; mert azok mindenkor én velem vagynak. (*u*) *Jób.* 28: 28.

99. Minden én tanítóimnál engemet böltsebbé tettel; mert a' te bizonyságid az én (*x*) gondolatim. (*x*) *Péld.* 9: 10.

100. A' vén embereknél böltsebb vagyok; mert a' te parantsolatidat meg-őrízém.

101. Minden gonosznak ösvényétől meg-tartóztattam az én lábaimat; hogy meg-őrízném a' te beszédedet.

102 A' te

102. A' te törvényidtől el nem távoztam; mert te tanítottál engemet.

103. Melly édesek vóltak az én ínyemnek a' te beſzédid! édesbek vóltak az én ſzámnak a' (*y*) méznél. (*y*) *'Sólt.* 19: 11. *Péld* 24: 13, 14.

104. A' te parantsolatidbol (*z*) bőltsé lettem; annakokáért gyülölöm minden hamisságnak ösvényét. (*z*) *Jób.* 28: 28 *Péld.* 1: 7.

105. Az én lábaimnak ſzövétneke a' te ígéd, és az én ösvényemnek világa.

106. Meg-esküdtem, és meg-állom, hogy (*aa*) meg-tartom a' te igazſágodnak törvényit.

107. Felette igen meg-nyomorodtam Uram! elevenits meg engemet a' te beſzéded ſzerént. (*aa*) *Jób.* 23: 11. 31: 1-19.

108. Az én ſzámnak (*bb*) ſzabad-akarat ſzerent-való áldozati légyenek kedvesek, kérlek, te előtted, óh Uram! és a' te törvényidre taníts-meg engemet. (*bb*) *'Sid.* 18: 15.

109. Az én lelkemet az én markomban (*cc*) *hordozom* mindenkor; mindazáltal a' te törvényed-ről el nem felejtkezem. (*cc*) 1 *Sám.* 19: 5.

110. A' gonoſzok nékem tört vetettek; de a' te parantsolatidtól el nem tévelyedtem.

111. Örökség ſzerént bírom a' te bizonyság-tételidet mind örökké; mert az én ſzívemnek öröme azok.

112. Hajlott az én ſzívem a' te parantsolatidnak tselekedetire, mind örökké, *és* mind végig.

113. Az álhatatlanokat gyülölöm; a' te törvényedet pedig ſzeretem.

114. Én rejtek-helyem, és paisom vagy te! a' te beſzédedben vagyon reménységem.

115. Távozzatok-el én tőlem ti (*dd*) gonoſzok; hogy őrízzem-meg az én Iſtenemnek parantsolatit. (*dd*) *'Sólt.* 101: 3, 4, 5.

116. Táplálj engemet Uram! a' te beſzéded ſzerént, hogy éljek: és ne hagyj ſzégyent vallanom az én reménységemben.

117. Támogass engemet, hogy ſzabadúljakmeg: és a' te parantsolatidra nézzek ſzüntelen.

118 Meg-tapodod mind(*ee*)azokat, kik a' te parantsolatidtól el-távoznak; mert az ő álnokságok hazugság. (*ee*) 5 *Mós.* 28: 15-25.

119. Mint a' ſalakot, azonképpen el-veted e' földnek minden iſtentelenit; azokáért ſzeretem a' te bizonyság-tételidet.

120. A' te (*ff*) tőled-való félelem miatt reſzketett az én teſtem; mert a' te ítéletedtől féltem.

121. Itéletet és igazságot tselekedtem; ne adj engemet azoknak *kezekbe*, kik engemet nyomorgatnak. (*ff*) *Jób.* 13: 11.

122. Légy kezes a' te ſzolgádért *néki* javára; hogy a' kevélyek el-ne nyomjanak engemet.

123. Az én ſzemeim el-fogyatkozának a' te ſzabaditásodnak *kívánsága* miatt: és a' te igazságodnak beſzéde miatt.

124. Tselekedjél a' te ſzolgáddal a' te irgalmasságod ſzerént: és a' te parantsolatidra taníts meg-engemet.

125. Te ſzolgád (*gg*) vagyok én: adj nékem értelmet; hogy tudjam-meg a' te bizonyság-tételidet (*gg*) *'Sólt.* 116: 16

126. Ideje vagyon, hogy az Úr *ítéletet* tselekedjen; *mert* a' te törvényedet meg-rontották.

127 Annakokáért a' te parantsolatidat inkább ſzerettem az aranynál; még *pedig* az *igen* tiſzta (*hh*) aranynál. (*hh*) *'Sólt.* 19: 11. *Peld.* 8: 12.

128. Azért minden te parantsolatidat tellyesſéggel igazaknak mondom lenni: *és* a' hamisságnak minden ösvényét gyülölöm.

129. Tsudálatosok a' te bizonyság tételid; azért meg-őrízi az én lelkem azokat.

130. A' te beſzédidnek (*ii*) ajtajok meg-világosít: és értelmet ád a' kitsinyeknek. (*ii*) *'Sólt.* 19: 9. 2 *Tim.* 3: 15-16.

131. Az én ſzámat el-ſzélesítem, és lehegek; mert a' te parantsolatidat *nagy kívánsággal* kívántam.

132. Tekínts én reám, és könyörülj rajtam, a' mint ſzoktál *tselekedni* a' te nevednek ſzeretőivel.

133. Az én útaimat vezérljed a' te beſzéddel: és ne engedjed, hogy ſemmi (*kk*) hamisság uralkodjék én bennem.(*kk*) *'Sólt* 17: 5. *Rom.* 6: 12.

134. Szabadíts-meg engemet az embereknek álnokságoktól; és meg-őrízem a' te parantsolatidat.

135. A' te ortzádat (*ll*) világositsd-meg a' te ſzolgádon: és taníts meg engemet a' te parantsolatidra. (*ll*) 4 *Mós.* 4: 25. 26. *'Sólt.* 80: 20. 116: 16.

136. Vizeknek folyási ſzármaznak az én (*mm*) ſzemeimből-azok miatt, kik a' te törvényedet nem őrízik-meg. (*mm*) *Jer.* 9: 1, 2.

137. Igaz vagy (*nn*) Uram! és igaz a' te ítéleted. (*nn*) 2 *Mós.* 9: 27. 5 *Mós.* 32: 4.

138. Parantsoltad a' te bizonyságidnak igazſágát: és a' te igaz mondásidat igen *meg-őrízni.*

139. A' te hozzád-való buzgó ſzerelmem megemészt engemet; mert el-felejtkeztek a' te beſzédidről az én ellenségim.

140. Felette igen (*oo*) tiszta a' te beszéded: és a' te szolgád szereti azt. (*oo*) *'Sólt.* 12:7. *Péld.* 30:5

141. Kitsiny vagyok én, és útálatos; de a' te parantsolatidról el nem felejtkeztem.

142. A' te igazságod örökké-való igazság: és a' te törvényed igaz mondás.

143. Nyomorúság és (*pp*) keserűség talált engemet; de a' te parantsolatid én gyönyörüségim. (*pp*) *'Sólt.* 34: 20. *v.* 28.

144. A' te bizonyság-tételidnek igazsága *meg marad* mind örökké: adj nékem értelmet, hogy élhessek.

145. Mikor kiáltok hozzád tellyes szívemből; hallgass-meg engemet Uram! hogy a' te parantsolatidat meg-őrízzem.

146. Mikor segítségül hívlak; tarts-meg engemet, hogy meg-őrízzem a' te bizonyságidat.

147. Hajnalnak előtte kiáltottam te hozzád; a' te beszédidben vólt reménységem.

148. Az én szemeim a' vígyázókat elől-vészik; hogy a' te beszédidről gondolkodjam.

149. Az én szómat hallgasd-meg a' te kegyelmességed szerént: Uram! a' te törvényid szerént eleveníts-meg engemet.

150. *Én hozzám* közelgettek a' gonosz háborgatók, kik a' te törvényedtől messze távoztanak.

151. Közel vagy te, Uram! és minden te parantsolatid igazak.

152. Régtől fogva tudom a' te bizonyságid felől, hogy azokat örökké (*qq*) állandókká tetted. (*qq*) 1 *Pét.* 1: 20. *Máte.* 5: 18.

153. Lásd-meg az én nyomorúságomat, és szabadíts-meg engemet; mert a' te törvényedről nem felejtkezem el.

154. Ítéld-meg az én ügyemet, és szabadíts-meg engemet: a' te beszéded szerént eleveníts-meg engemet.

155. Távol vagyon a' szabadítás a' gonoszoktól; mert a' te parantsolatidat nem keresik.

156. A' te irgalmasságid nagyok, Uram! a' te törvényid szerént eleveníts-meg engemet.

157. Sokan (*rr*) vagynak az én nyomorgatóim, és háborgatóim; de a' te bizonyság-tételidtől nem távoztam el. (*rr*) *'Sólt.* 3: 2, 3.

158. Látám a' bűnösöket, és gyötrelmem vala; hogy a' te beszédidet meg-nem őrízték.

159. Lásd-meg, hogy a' te parantsolatidat szerettem, Uram! a' te jo-vóltod szerént eleveníts-meg engemet,

160. A' te beszédidnek feje az igaz mondás: és mind örökké *vagyon* minden te igaz ítéleted.

161. A' Fejedelmek (*ss*) ok-nélkül háborgattak engemet: a' te beszédidtől félt az én lelkem. (*ss*) *'Sólt.* 69: 5. 109: 3.

162. Gyönyörködöm a' te beszédidben, mint a' ki nagy nyereséget talált.

163. Az álnokságot gyülölöm, és útálom: a' te törvényedet szeretem.

164. Minden napon hétszer dítsérlek tégedet, a' te igazságodnak ítéletiért.

165. Nagy békeségek vagyon (*tt*) a' te törvényed szeretőinek: és nintsen azoknak bántások. (*tt*) 5 *Mós.* 28: 1-14.

166. Várom a' te szabadításodat, Uram! és a' te parantsolatidat tselekeszem.

167. Meg-tartja az én lelkem a' te bizonyságidat: és azokat igen szeretem.

168. Meg-tartom a' te parantsolatidat, és bizonyságidat; mert minden én útaim (*uu*) te előtted vagynak. (*uu*) *Péld.* 5: 21.

169. Közelgessen az én kiáltásom a' te ortzád' eleibe: Uram! a' te beszéded szerént tégy bőltsé engemet.

170. Menjen te elődbe az én könyörgésem: a' te beszéded szerént szabadíts-meg engemet.

171. Az én ajakim mondanak dítséretet; mint nekutánna (*xx*) meg-tanítándasz engemet a' te parantsolatidra. (*xx*) *'Sólt* 32: 11. 31: 1. 51: 17.

172. Az én nyelvem énekli a' te beszédedet; mert minden te parantsolatid igazak.

173. Légyen a' te kezed nékem segítségül; mert a' te parantsolatidat (*yy*) választottam *magamnak*, (*yy*) *Jós.* 24: 15.

174. Kívánom a' te szabadításodat, Uram! és a' te törvényed nekem minden (*zz*) gyönyörüségem. (*zz*) *'Sólt.* 112: 1. *'s a' t.*

175. Éljen az én lelkem; hogy (*aaa*) dítsérjen tégedet: és a' te ítéletid légyenek nékem segítségül. (*aaa*) *'Sólt* 118: 17.

176. Tévelygettem, mint az el-veszett juh: keresd-meg a' te szolgádat; mert a' te parantsolatidat nem felejtettem-el.

CXX. 'SÓLTÁR.

Panaszolkodik Dávid az ő ellenségeinek kegyetlenségekről.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Az én nyomorúságomban az Úrhoz kiálték; és meg-hallgata engemet.

2. Uram! az én lelkemet szabadítsd meg (*a*) a' hamis *ság szólló* ajakoktól, és a' tsalárd nyelvtől.

(*a*) *Sám.* 24: 10. *és* 26: 19.

3. Mitsodát ád tenéked; vagy mivel gazdagít-meg tégedet a' tsalárd nyelv?

4. *Kiknek* béſzédek hasonlatosok az erősnek éles nyilaihoz, és a' fenyő-fába esett tűzhöz.

5. Jaj nékem! hogy (*b*) ſzám-kivetett vagyok a' Mések' *nemzetsége* között, és lakom a' Kédár' sátori között. (*b*) 2*Sám.*26: 19.

6. Sok ideig lakott az én lelkem a' békeſségnek ellenségivel.

7. Én a' békeſséget *ſzerettem*: de mikor én ſzóllok; ők viadalhoz *kéſzülnek.*

CXXI. 'SÓLTÁR.

Tanúság az Iſten' ſegitségéről és óltalmáról.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Fel-emelém az én ſzemeimet a' hegyekre, honnét jöne nékem ſegítségem.

2. (*a*) Az én ſegítségem az Úrtól *vagyon*, ki teremtette a' mennyet, és a' földet. (*a*) *'Sólt.*124:8.

3. Nem engedi, hogy a' te lábad el-eſsék: nem ſzunnyad (*b*) a' te őriződ. (*b*) *Esa.* 27:3.

4. Imé nem ſzunnyad, és nem aluſzik az Izráelnek (*c*) őrizője. (*c*) *Esa.* 27: 3.

5. Az Úr tenéked őriződ: az Úr tenéked árnyékod, *és* a' te jobb-kezed felől *vagyon.*

6. Nappal a' Nap(*d*)meg nem süt tégedet; ſem a' Hóld éjjel. (*d*) 2*Mós.* 13: 21, 22. 14:19, 20.

7. Az Úr meg-őriz tégédet minden gonoſztól: meg-őrizi a' te lelkedet.

8. Az Úr meg-őrizi a' te ki-meneteledet, és bémeneteledet: moſtantól fogva mind örökké.

CXXII. 'SÓLTÁR.

Tanúság az Iſteni ſzolgálatról és e' világi igazgatásról.

1. Éneke a' gráditsoknak, Dávidé.

Örvendezek, mikor nékem azt mondják: Menjünk-el az (*a*) Úr' Házába. (*a*) *'Sólt.*84:3

2. Hogy állanak a' mi lábaink a' te kapuidban, óh Jérusálem!

3. A' Jérusálem ſzépen épittetett város, melly egybe ſzerkeztetett egyenlőképpen.

4. Hogy (*b*) oda menjenek a' nemzetségek, az Úrnak nemzetségi, az Izráelnek bizonyságához, az Úrnak nevének tiſzteletire.

5. Mert ott helyheztettek az ítéletnek ſzékei, a' Dávid' Házának ſzékei. (*b*) 5*Mós.* 16:16, 17.

6. Könyörögjetek a' Jérusálemnek (*c*) békeſségéért, *ezt mondván:* Légyenek ſzerentséſsek, a' kik tégedet ſzeretnek. (*c*) 2*Krón.*6: 6.

7. Légyen békeſség a' te kerítésedben, *és* tsendeſség a' te tornyaidban.

8. Az én atyámfiaiért, és az én barátimért, kéremoſt; hogy *légyen* békeſség te benned.

9. A' mi Urunknak Iſtenünknek (*d*) Házáért, kívánok tenéked jót. (*d*) 2*Krón.* 6: 6.

CXXIII. SÓLTÁR.

A' hívek az ő nyomorúságokban Iſtenhez folyamodván, az ő kegyelmét kérik.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Te hozzád emelem az én ſzemeimet, ki lakozol (*a*) mennyekben. (*a*) *'Sólt.* 121: 2.

2. Imé miképpen a' ſzolgáknak ſzemeik az ő Uroknak ſegítségekre *néznek*, és a' ſzolgálóleánynak ſzemei az ő aſzſzonyának ſegítségére; azonképpen a' mi ſzemeink (*b*) a' mi Urunkra Iſtenünkre, míg-nem környörül mi rajtunk.

3 Könyörülj rajtunk Uram! könyörülj rajtunk; mert igen meg-tellyesedtünk gyalázattal. (*b*) 2*Krón.* 20: 12.

4. Igen meg-tellyesedett a' mi lelkünk a' gazdagoknak (*c*) tsúfolásokkal, és a' kevélyeknek meg-útálásokkal. (*c*) *'Sólt.* 88:4.

CXXIV. 'SÓLTÁR.

Hálá-adás a' meg-ſzabadításért.

1. Éneke a' gráditsoknak, Dávidé.

Ha az Úr nem vólt vólna mi velünk, mondja moſt az Izráel:

2. Ha az Úr nem vólt vólna mi mellettünk, (*a*) mikor az emberek mi ellenünk támadnának; (*a*) 2*Sám.* 5:17. 8:1. 10:1, *'s a' t.*

3. Akkor minket elevenen el-nyeltenek vólna, mikor az ő búsúlások mi ellenünk fel-gerjedett vólna.

4. Akkor (*b*) a' vizek el-borítottak vólna minket: a' patak által-ment vólna a' mi lelkünkön.

5. Akkor által-mentek vólna a' mi lelkünkön a' meg-áradott vizek. (*b*) *Esa.* 8: 7, 8.

6. Áldott légyen az Úr! ki nem adott minket prédára az ő fogaiknak.

7. A' mi lelkünk meg-ſzabadúlt, mint a' madár a' madaráſzoknak tőrökből: a' tör el ſzakadozott, és mi meg-ſzabadúltunk.

8. (*c*) A' mi ſegítségünk *vólt* az Úrnak nevében, ki teremtette a' mennyet és a' földet.

(*c*) *'Sólt.* 21: 2.

CXXV. 'SÓLTÁR.

Az Iſtennek erős és örökké-való óltalmáról.

1. Éneke a' gráditsoknak.

A' kik bíznak az Úrban; hasonlatosok *léſznek* a' Sion' hegyéhez, melly meg nem mozdúl, *és* mind örökké meg-marad.

2. Mint a' Jérusálem környúl hegyek vagy-

azonképpen vagyon az Úr az ő népe (*a*) körül, mostantól fogva mind örökké. (*a*) *'Sólt.* 34:3.

3. Mert nem marad-meg a' gonoszoknak birodalmok az igazaknak sorsokon; hogy az igazak semmi hamisságra ne nyújtsák az ő kezeiket.

4. Tégy-jól (*b*) a' jókkal, és az igaz szívű emberekkel. (*b*) *'Sólt.* 112: 24.

5. A' kik pedig az ő gonoszságokra térnek; az Úr küldje-el azokat *veszedelemre* a' hamisságnak tselekedőivel. Légyen békesség (*c*) az Izráelen! (*c*) *'Sólt.* 128: 6. *Gál.* 6: 16.

CXXVI. 'SÓLTÁR.

A' Babilóniából meg-szabadúlt hívek intetnek a' hálá-adásra.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Mikor az Úr (*a*) viszsza-hozná a'Sionnak foglyait; ollyanok valánk, mint a' kik álmodoznak. (*a*) *Esd.* 1:1-5. 2: 1. *Esa.* 29: 8.

2. Akkor (*b*) nevetséggel bé-telék a' mi szánk, és a' mi nyelvünk vigasággal; akkor azt mondották a' pogányok magokban: Hatalmasan tselekedett az Úr ezekkel. (*b*) *Job.* 8:21.

3. Hatalmas dolgokat tselekedett az Úr mi velünk; azért vigadunk.

4. Uram! szabadítsd-meg (*c*) a' mi foglyainkat; mintha vizet *vinnél* a' száraz tartományba. (*c*) 1 *Krón.* 15: 13. 16: 53.

5. A' kik vetnek köny-hullatással; nagy örömmel aratnak.

6. A' ki az ő keresett magvát vivén sirva mégyen vala; az térjen-meg nagy ének-szóval, hozván az ő kévéit.

CXXVII. 'SÓLTÁR.

Az ember semmit nem szerezhet, és semmi nem szaporodhatik az Istennek áldása nélkül.

1. Éneke a' gráditsoknak, Salamonnak.

Ha az Úr nem építi a' házat; hijába fáradnak, a' kik azt építik: ha az Úr nem őrizi a' várost; hijába vigyáznak az őrizők.

2. Hijába-való dolog, néktek reggel hamar fel-kelnetek, későn fekünnetek, és nagy (*a*) fáradsággal kenyeret ennetek; holott *az Isten* az ő szerelmesinek enged álmot. (*a*) *Ezek.* 12:19.

3. Imé az Úrnak örökségi a' fiak: és az *aszszonyi állatnak* méhének gyümöltse, (*b*) jutalom. (*b*) 1 *Mós.* 33: 5. *'Sólt.* 128: 3, 4, 6.

4. Miképpen a' nyilak a' hatalmas erősnek kezében; ollyanok az ifjúságnak fiai.

5. Bóldog ember, a' ki meg-tölti az ő tegzét azokkal; nem szégyenülnek-meg, mikor az ő ellenségeket a' kapuban meg-szóllítják.

CXXVIII. 'SÓLTÁR.

Az Isten' tisztelőknek jól lészen dolgok.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Bóldog ember, a' ki féli az Urat: (*a*) és a' ki az ő útaiban jár. (*a*) *'Sólt.* 1: 1-3. 112: 1.

2. A' te kezeidnek munkáját (*b*) észed Bóldog lészesz, és jól lészen dolgod. (*b*) *'Sólt.* 37: 25.

3. A' te feleséged, mint a' termő szőlő, a' te házaidban: a' te fiaid, mint az olaj-fának ágai, a' te asztalod környül.

4 Imé így áldatik-meg a' férjfiú, a' ki féli az Urat.

5. Meg-áld téged' az Úr (*c*) Sionból: és meglátod a' Jérusálemnek javait életednek minden idejében. (*c*) *'Sólt.* 132 13,14. 133:3.

6. És meg-látod fiaidnak (*d*) fiait, *és* az Izráelen-való békeséget. (*d*) 5 *Mós.* 4: 40. 30:20.

CXXIX. 'SÓLTÁR.

A' híveknek e' világon-való sok nyomorúságok, és Istentől-való szabadittatások.

1. Éneke a' garáditsoknak.

Gyakorta nyomorgattak engemet az én (*a*) ifjúságomtól fogva, mondja most az Izráel. (*a*) 2 *Mós.* 1: 10, *'s a't.* *Bir.* 13: 1.

2. Gyakorta nyomorgattak engemet az én ifjúságomtól fogva; mindazáltal nékem semmit nem árthattak.

3. Az én hátamon szántottak a' szántók: és hoszszú barázdát vontak.

4. Az Úr igaz: el-szaggatta (*b*) a' gonoszoknak köteleket. (*b*) 2 *Sám.* 7: 9, 10.

5. Meg-szégyenülnek, és hátra térülnek mind azok, kik gyülölik a' (*c*) Siont. (*c*) *'Sólt.* 46 6, 7.

6. Ollyanok lészsznek, mint a' ház sedelén-való fű, (*d*) melly, minekelőtte ki-szagattatnék, megszárad. (*d*) *Jób.* 8: 12. *Esa.* 37 27.

7. Mellyel az arató meg nem tölti az ő markát; sem az ő ölét a' kéve' kötő.

8. És nem mondják az úton-járók: Az Úrnak áldása légyen rajtatok: áldunk titeket az Úrnak nevében.

CXXX. 'SÓLTÁR.

Keserves embernek buzgóságos imádsága.

1. Éneke a' gráditsoknak.

A' mélységből kiáltok hozzád, Uram!

2. Uram! hallgasd-meg az én szómat: a' te füleid légyenek figyelmetesek az én könyörgésemnek szavára.

3. Ha a' mi bűneinket meg-tartándod Uram! Uram! (*a*) kitsoda maradhat-meg? (*a*) *Róm.* 3: 10.

4. De te (*b*) nálad vagyon a' kegyelem; hogy tiszteltessél. (*b*) 2 *Sám.* 24:14.

5. Vá-

5. (*c*) Várom az Urat, várja az én lelkem: és az ő beſzédében vagyon az én reménységem.

6. Az én lelkem *figyelmetesben várja* az Urat; hogy-nem mint a' vigyázók a' reggelt: a' vigyázók, *mondom*, a' reggelt. (*c*) *Hab* 2:3.

7. Várjad (*d*) Izráel! az Urat; mert az Úrnál vagyon a' kegyelmeſség, és bővséges ő nála a' ſzabadítás. (*d*) *'Sólt* 115:9-12.

8. És ő ſzabadítja-meg az (*e*) Izráelt, minden ő büneiből. (*e*) *Esa.* 1:25-27. 4:3.

CXXXI. 'SÓLTÁR.

Tüköre az aláztatos lélekneк.

1. Éneke a' gráditsoknak, Dávidé.

Uram! nem (*a*) fúvalkodik-fel az én ſzívem: ſem az én ſzemeim nem emelkedtek-fel, és nem jártam nagy, és én felettem-való tsudálatos dolgokban. (*a*) 2*Krón.* 32:25. *Péld.* 16:5.

2. Ha ollyan nem vóltam, és az én lelkem ollyan nem vólt, mint a' téjtől el-válaſztatott gyermek az ő annyánál; haſonló vólt bennem az én lelkem a' téjtől el-ſzakaſztatott gyermekhez.

3. Bízzál Izráel az Úrban, moſtantól fogva mind örökké!

CXXXII. 'SÓLTÁR.

Dávid ſzorgalmatos az Isten' Hajlékáról.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Emlékezzél-meg Uram! Dávidról, és minden ő nyomorúságáról.

2. Ki meg-esküdt az Úrnak: fogadást tett a' Jákób' Erős *Isten*énekek.

3. Ha bé-mennéndek az én házamnak hajlékába: ha az én ágyamba fel-hágok:

4. Ha az én ſzemeimnek alunniok hagyok, és az én ſzemöldökimnek ſzunnyadniok; *bátor elveſzſzek.*

5. Míg nem meg-találom az Úrnak helyét, és a' Jákób' Erős (*a*) *Isten*énekek ſátorinak *helyét.*

6. Imé hallottuk, hogy *vólt* az *régen* Éfratánál: *vólt az ideje*, *mikor* meg-találtuk azt a' Jaárnak mezején. (*a*) 1*Krón.* 28; 2. 3.

7. El-mégyünk moſt az ő Hajlékihoz; hogy (*b*) meg-hajtsuk magunkat az ő lábainak ſamolyánál. (*b*) *'Sólt.* 99:5. 138:2.

8. Kelj-fel Uram! *hogy menj* a' te nyúgodalmodba: te, és a' te erődnek Ládája.

9. A' te Papid öltözteſsenek-fel igazsággal: és a' te ſzentid örvendezzenek.

10. (*c*) Dávidért, a' te ſzolgádért, ne útáld-meg a' te meg-kenetett *Király*odnak ortzáját.

(*c*) 1*Kir.* 11:12. 2*Kir.* 19:34.

11. Meg-esküdt az Úr Dávidnak igazsággal, és azt meg-nem máſolja, *ezt mondván*: (*d*) A' te ágyékodnak gyümöltséből ültetek *Királyt* a' te ſzékedbe. (*d*) 2*Sám.* 7:12. 1*Kir.* 2:3. 2 *Krón.* 6:16. *Luk.* 1:69.

12. Ha meg-őrízéndik a' te fiaid az én ſzövetségemet és az én bizonyságimat, mellyekre őket meg-tanítom; azoknak fiai-is mind örökké ülnek a' te ſzékedben.

13. Mert válaſztotta az Úr Siont: ſzerette azt magának lakó-helyül, *mondván*:

14. Ez léſzen az én nyúgodalmom mind örökké: itt lakozom; mert ezt kívántam vala.

15. Az ő eleségét meg-áldom gazdagon: és az ő ſzegényit bé-töltöm kenyérrel.

16. És az ő Papjait meg-óltalmazom: és az ő ſzentei nagy örömmel örvendeznek.

17. Azt mivelem ott, hogy teremjen a' Dávidnak (*e*) ſzarva; *holott* ſzerzettem ſzövétneket az én meg-kent *Király*omnak. (*e*) *Luk.* 1:69.

18. Az ő ellenségit gyalázattal véſzem-környül; ő rajta pedig fénylik az ő ékeſsége.

CXXXIII. 'SÓLTÁR.

Dávid javalja az Isten' népének egygyeſségét.

1. Éneke a' gráditsoknak, Dávidé.

Imé melly igen jó, és melly gyönyörüséges dolog az atyafiaknak egygyeſségben-való lakások!

2. Ez igaz ollyan, mint az *ember*' fejére *öntetett* (*a*) drága kenet, melly a' ſzakállán mégyen alá, az Áron *Pap*' ſzakállán; melly le-foly ſzinte az ő öltözetinek alsó perémjére. (*a*) 2*Mós.* 30:23.

3. Mint (*b*) a' Hermon hegynek harmatja, *és* a' melly a' Sion' hegyeire le-ſzál; mert ott parantsolja az Úr, hogy légyen áldás, és élet mind örökké. (*b*) 5 *Mós.* 3:9. *Ének.* 4:8.

CXXXIV. 'SÓLTÁR.

A' lelki Pásztoroknak tiſztek.

1. Éneke a' gráditsoknak.

Imé *moſtan* áldjátok az Urat, Úrnak minden ſzolgái, kik minden éjjel (*a*) állotok az Úrnak Házában. (*a*) 1*Kir.* 9:33.

2. (*b*) Emeljétek-fel a' ti kezeiteket a' ſzent-helyen, és áldjátok az Urat. (*b*) *'Sólt.* 141 2.

3. Áldjon-meg tégedet az Úr Sionból, ki teremtette a' mennyet és a' földet.

CXXXV. 'SÓLTÁR.

Intés az Iſteni ditséretre.

1. Hallelu Jah.

Ditsérjétek az Úrnak nevét: ditsérjétek Úrnak ſzolgái!

2. Kik állotok az Úrnak Házában: a' mi Istenünknek Házának pitvaribau.

3. Dítsérjétek az Urat; mert jó (*a*) az Úr: Énekeljetek az ő nevének; mert gyönyörüséges.

(*a*) *'Sólt.* 118: 1.

4. Mert a' Jákóbot válaſztotta magának az Úr: az Izráelt ő (*b*) ſajátnépévé. (*b*) 2*Mós.* 19: 5.

5. Én bizonnyal tudom, hogy nagy az Úr és a' mi Urunk minden Isteneknek felette *vagyon*

6. Mindeneket, (*c*) valamiket akar az Úr, tselekeſzik mennyekben és a' földön: a' tengerben és minden mélységekben. (*c*) *'Sólt.* 115: 3.

7. Ki a' (*d*) felhőket a' földnek utólsó határából fel-hozza: ki villámásokat ſzerez esővel egybe, és a' ſzelet ki-hozza az ő tár-házából.

(*d*) *Jer.* 10: 13.

8. Ki az Égyiptomnak (*e*) elsö-ſzülöttit megölte, mind emberek, mind barmok között.

(*e*) 2*Mós.* 12: 29.

9. Mikor jeleket és tsudákat botsátott vólna reád te (*f*) Égyiptom' *orſzága*! Faraóra, és minden ő ſzolgáira. (*f*) *'Sólt.* 78: 43. 51.

10. Ki (*g*) meg-vert ſok nepeket: és erős Királyokat meg-ölt: (*g*) *Jós.* 12: 1-24.

11. (*h*) Sihont, az Emoreusok' Királlyát: és Ogot, Básánnak Királlyát: és a' Kananéusoknak (*i*) minden birodalmokat. (*h*) 4 *Mos.* 21: 23, 35.

(*i*) *Jos.* 12:

12. És az ő földöket adá örökségül az Izráelnek, az ő népének örökségül.

13. Uram! a' te neved mind örökké *vagyon*: Uram! a' te emlékezeted nemzetségről nemzetségre *meg-marad.*

14. Mert meg-ítéli az Úr az ő népét: és az ő ſzolgáinak kegyelmes léſzen.

15. A' pogányoknak (*k*) bálványaik ezüſt és arany: emberek' kezeiknek tsinálmányok.

(*k*) *'Sólt.* 115: 4-10. *Jer.* 10: 3.

16. Szájok vagyon azoknak; de nem ſzóllnak: ſzemeik vagynak azoknak; de nem látnak.

17. Füleik vagynak nékik; de nem hallanak, és nints lehellet az ő ſzájokban.

18. Hasonlatosok azokhoz, kik azokat tsinálják: *és* minden, valaki azokban bízik.

19. Izráel' háza áldjátok az Urat! Áron' háza áldjátok az Urat!

20. Lévi' háza áldjátok az Urat! kik félitek az Urat: áldjátok az Urat.

21. Áldott *légyen* az Úr Sionból, ki lakozik Jérusálemben, Hallelu Jah.

CXXXVI. 'SÓLTÁR.

Inti Dávid az Anyaſzentegyházát az Isten' dítséretire az ő nagy kegyelmeſségéért.

Dítsérjétek (*a*) az Urat; mert jó: mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

(*a*) *'Sólt.* 106: 1. 118: 1 *Krón.* 16: 34.

2. Dítsérjétek az Isteneknek Istenét; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

3. Dítsérjétek az Uraknak Urát; mert örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

4 Ki nagy tsudákat tselekeſzik egygyedül; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

5. Ki teremtette (*b*) az egeket az ő böltseségének általa; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

(*b*) 1*Mós.* 1: 1. *Jer.* 10: 12.

6. Ki meg-erősítette a' földet a' vizeknek (*c*) felette; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága. (*c*) *'Sólt.* 24: 2.

7. Ki teremté ama' nagy (*d*) lámpásokat; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

(*d*) 1*Mos.* 1: 16, 18.

8. A' Napot, hogy nappal uralkodnék; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

9. A' Hőldat és a' tsillagokat, hogy uralkodnának éjtſzaka; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

10. Ki meg-veré (*e*) az Égyiptom*bélieket* az ő elsö-ſzülötteikben; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága. (*e*) 2*Mós.* 12: 29. *és* 13: 3.

11. És ki-hozá az Izráelt ő közzülök; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

12. Hatalmas kezével, és ki-nyújtott karjával; mert mind örökké *meg-marad* az az ő irgalmaſsága.

13. Ki a' veres tengert (*f*) két-felé válaſztá; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

(*f*) 2*Mós.* 14: 21.

14. És által-vivé az Izráelt annak közepette; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

15. És el-veſzté Faraót, és minden ő népét a' veres tengerben; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

16. Ki (*g*) az ő népét által-vitte a' puſztán; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

(*g*) 2*Mós.* 15: 22.

17. Ki nagy Királyokat (*h*) meg-vere; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

(*h*) 4*Mós.* 21. 24, 35. *'Sólt.* 135: 10, 11.

18. És meg-öle hatalmas Királyokat; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

19. Sihont

19. Sihont, az Emoréusok Királlyát; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

20. Ogot, a' Básán' Királlyát; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

21. És adta az ő földöket örökségül; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

22. Örökségül az ő (*i*) ſzolgájának, az Izráelnek; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága. (*i*) *Mos.* 21: 24, 34.

23. Ki a' mi alázatos állapatunknak idején meg-emlékezett mi rólunk; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

24. És meg-ſzábadított minket a' mi ellenségünktől; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

25. Ki eledelt ád minden teſtnek; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

26. Dítsérjétek a' mennyeknek Erős *Istenét*; mert mind örökké *meg-marad* az ő irgalmaſsága.

CXXXVII. 'SÓLTÁR.

Panaſziſzok a' Lévitáknak a' Babilóniai fogságban.

1 A' Babilonnak (*a*) folyó-vize mellet ott ülünk vala, és sírunk vala; mikor meg-emlékeznénk a' Sionról. (*a*) *Jer.* 39: 9.

2. A' füz-fákra fel-függeſztjük vala hegedűnket, *Babilonnak* közepette.

3. Jóllehet ott ugyan-azonok, kik (*b*) minket fogva el-vittek vala, és el-rontottak vala, kívánnak vala mi tőlünk vígaſságos éneket, *ezt mondván:* Énekeljetek minékünk a' Sionnak énekei közzül. (*b*) 2 *Kir.* 25: 1, 11.

4. Mi-módon éneklettük vólna az Úrnak énekét az idegen földön?

5. Ha el-felejtkezem rólad Jérusálem! felejtkezzék-el *magáról* az én jobb-kezem.

6. Ragadjon az én nyelvem az én ínyemhez; ha meg-nem emlékezem rólad: ha az én fő-vígaſságom a' Jérusálemben nem léſzen.

7. Emlékezzél meg Uram! az Edomiták ellen a' Jérusálemnek (*c*) napjáról, kik ezt mondották: Rontsátok, rontsátok mind fundamentomig, valami abban vagyon. (*c*) *Esa* 34: 5-8.

8. Babilonnak leánya te-is el-puſztíttatol: Bóldog léſzen valaki meg-fizet néked a' te gonoſzságodért, mellyel mi hozzánk vóltál.

9. Bóldog *ember* léſzen, a' ki meg-ragadja, és a' kő-ſziklához (*d*) veri a' te kitsíny gyermekidet! (*d*) *Esa.* 13; 16.

CXXXVIII. 'SÓLTÁR.

Hálá-adáſa Dávidnak.

1. Dávid' *'Sóltára.*

Dítsérlek tégedet tellyes ſzívemből: az Istenek előtt éneket mondok tenéked.

2. Meg-hajtom (*a*) magamat a' te ſzentségednek Templománál, és dítsérem a' te nevedet, a' te kegyelmeſséged és igaz mondásod felől; mert mindeneknek felette magaſztaltad a' te nevedet és a' te beſzédedet. (*a*) *'Sólt.* 132: 7.

3. A' melly nap kiáltottam; azonnal meg-hallgattál engemet: meg-ſzaporítottad az én lelkemben az erőt.

4. Dítsérnek tégedet Uram! a' földnek (*b*) minden Királlyai: mikoron hallándják a' te ſzádnak beſzédit. (*b*) *'Sólt.* 68: 32. 33.

5. És éneket mondanak az Úrnak útai felől; mivelhogy nagy az Úrnak ditsőſsége.

6. Mert jóllehet felséges az Úr; mindazáltal az (*c*) alázatost nézi: és a' kevélyeket nagy távól látja. (*c*) *'Sólt.* 34: 19. *Esa.* 66: 2.

7. Ha a' nyomorúságnak közepette járok is; meg-elevenítesz engemet: az én ellenségimnek haragjok ellen ki-nyújtod a' te kezedet, és megtart engemet a' te jobb-kezed.

8. Az Úr el-végezi, *a' mit* én bennem kezdett: Uram! a' te irgalmaſságod mind örökké *vagyon;* a' te kezeidnek munkáit ne hagyjad-el.

CXXXIX. 'SÓLTÁR.

Dávid az Iſten' minden-tudását és gond-viselését ſzemlélvén, hozzá hitségét mutatja.

1 Dávid' 'Sóltára (*a*) az Éneklő-meſternek *engedtettet.* (*a*) 2 *Sám.* 23: 1.

Uram! te meg-kiſértettél, és esmérsz engemet.

2. Te tudod az én ülésemet és fel-kelésemet: távól látod az én gondolatomat.

3. Az én ösvényemet, és le-fekvésemet környul-vetted és minden én útaimat jól-tudod.

4. Mikor még az én nyelvem alatt nintsen a' beſzéd; ímé, Uram! te azt mind jól tudod.

5. Elől, és hátúl meg-környékeztél engemet: és a' te kezedet én reám vetetted.

6. Tsudálatosb és magaſságosb a' te bőltseſséged; hogy nem mint én azt meg-foghatnám.

7. Hová mennék a' te lelked előtt? és a' te orczád előtt hová futnék?

8. Ha a' mennybe mégyek; ott vagy: ha a' koporsóba vetem az én (*b*) ágyamat; ott-is jelen vagy. (*b*) *Amós.* 9: 2.

9. *Ha* ollyan ſzárnyaim vólnának-is, mint a' hajnalnak: és a' tengernek utólsó határánál laknám-is;

10. Oda-is a' te kezed vinne engemet: és a' te jobb-kezed meg-fogna engemet.

11. Ha

11. Ha azt mondándom: Talám a' setétség el-fedez engemet; de a' setétség-is világosság én környülem.

12. A' setétség-is nem fedez-el engemet te előtted; hanem az éjtszaka-is, mint a'nap, fénylik: a' setétség te előtted ollyan, mint a' világosság.

13. Az én veséimet te bírod: és te fedeztél-bé engem' az én anyám' méhében.

14. Dítsérlek tégedet, hogy tsudálatosképpen tsudálatossá tettél engemet: tsudálatosok a' te tselekedetid, és az én lelkem ezt jól tudja.

15. Nem rejtetett-el te előtted az én tsontaim*nak alkotása*; mikor formáltattam rejtekben, és tsudálatos (*c*) mesterséggel alkottatam, *mintegy* a' földnek alsó részeiben. (*c*) *Jób.* 10 10

16 Az én testemet, mikor még forma nálkül vólna, látták a' te szémeid: és a' te könyvedbe mind ezek bé-írattattak; a' napok is, mellyeken azok formáltatnak vala, mikor még azokban egy sem *volna*.

17. Annakokáért, melly igen drágalátosok én előttem a' te (*d*) gondolatid, óh Erős *Isten*! és azoknak summájok melly nagy!

18. Meg-beszélleném azokat; de a' fövenynél többek: mikor fel-serkenek-is; te veled vagyok. (*d*) *'Sólt.* 40:6. 71:15.

19. Hogyha el-vesztenéd, Isten! a' hitetlen (*e*) embert; a' kegyetlen vér-szopók el-távoznának én tőlem. (*e*) *'Sólt.* 5: 5.

20. Kik te felőled gonoszúl szólltanak: és fel-magasztalják a' te ellenségidet.

21. A' kik tégedet gyülőltek, Uram! avagy (*f*) nem gyülőltem-é azokat? és a' te ellenségidet avagy nem útáltam-é? (*f*) *Jel.* 2:6.

22. Tökélletes gyülőlséggel gyülőltem azokat, és nékem ellenségim vóltak.

23. Kísérts-meg engem', Erős *Isten*! és lásd az én lelkemet: próbálj-meg engemet, és lásd-meg az én gondolatimat.

24. És lásd-meg, ha boszszúságodra-való úton járok-é: és hordozz engemet tökélletes úton.

CXL. 'SÓLTÁR.

Könyörög Dávid Istennek az ő ellenségitől való szabadúlásért.

1. Dávid' 'Sóltára az Éneklő-mesternek *adatott*. (*a*) 1 *Krón.* 25: 1.

2 Szabadíts meg engemet, Uram! az álnok emberektől, és a' kegyetlenektől óltalmazz-meg engemet.

3. Kik gondolnak gonoszt az ő szívekben: és minden-nap gyülnek a' hartzra.

4. Meg-élesítették az ő nyelveket, mint a' kígyók: áspis *kígyó*nak (*b*) mérge vagyon az ő ajakok alatt. (*b*) *Róm.* 3 13.

5. Óltalmazz-meg engemet, Uram! a' gonoszoknak kezektől: a' kegyetlenektől őrízz-meg engemet; arról gondolkodnak, hogy lábamról el-taszítsanak.

6. A' kevélyek tört vetettek nékem, és kötéleket: hálót vetettek nékem az én ösvényemre, és ártalmat tsináltak nékem.

7. De én azt mondám az Úrnak: én Erős *Isten*em vagy te: hallgasd-meg Uram! az én könyörgésemnek beszédét.

8. Uram Isten! én meg-tartásomnak ereje: befedezted az én (*c*) fejemet a' hadnak napján.

9. Ne engedjed, Uram! a' mit a' gonosz ember kíván: az ő gonosz gondolatjokat ne vigyed elő; hogy ne fúvalkodjanak fel. (*c*) 2 *Sám.* 7 9.

10. A' kik engemet környúl-vettek; azoknak ajakok' mérge borítsa-bé az ő fejeket.

11. Szálljon (*d*) azokra eleven szén: vesse azokat *Isten* a' tűzbe, és a' verembe, *honnét* meg ne szabadúljanak. (*d*) *Jób.* 20:25 28.

12. Az *átkozódó* nyelves ember ne légyen állandó e' földön: a' kegyetlen embert mind addig vadászsza (*e*) a' veszedelem; míg-nem nyaka szakad. (*e*) *Jób.* 20:7,8.

13. Bizonnyal tudom, hogy az Úr a' nyomorúltnak perit fel-vészi: és a' szegényért boszszút áll.

14. Az igazak pedig a' te nevedet dítsérik: *és* az igazak lakoznak a' te ortzád előtt.

CXLI. 'SÓLTÁR.

Könyörgése Dávidnak az Isten' vezérléséért, és meg-szabadításáért.

1. Dávid' 'Sóltára.

Uram! te hozzád (*a*) kiáltok, siess én hozzám: figyelmezzél az én szómra, mikor te hozzád kiáltok. (*a*) *'Sólt.* 28: 1. 143: 1, 7.

2. Menjen-fel az én imádságom te elődbe, mint a' (*b*) jó illatú füst: és az én kezeimnek fel-emelések, mint (*c*) az estvéli áldozat.

(*b*) 2 *Mós.* 30: 7, 8. (*c*) 2 *Mós.* 29: 39.

3. Fogd-bé, Uram! őrízd meg az én szájamat: óltalmazd-meg az én ajakimnak ajtaját.

4. Ne engedjed hajlani az én szívemet gonoszra: és hogy foglaljam magamat hamisságnak tselekedetiben, azokkal egybe, kik hamisságot tselekesznek: és ne engedjed, hogy egyem az ő gyönyörüséges étkekben.

5. Feddjen-meg engemet az (*d*) igaz; és jó néven vészem: dorgáljon-meg engemet; és nékem

ollyan

ollyan léfzen, mint a' drága balfamom: ne tartsa-meg azt az én fejemtől: mennél inkább *míveli* azt én velem; *annál inkább* imádkozom érettek az ő nyavalyájokban. (*d*) *Péld.* 10: 20.

6. Vetteſsenek-le a' kő-ſziklára ezeknek Bíráik, hogy az én beſzédimet hallják-meg; mivelhogy azok gyönyörüségek.

7. Mert miképpen valamelly ember *a' követ* vágja, és daraboija a' földön; azonképpen hányattattak-el (*e*) a' mi tetemink a' koporsó ſzájánál.

(*e*) *'Sólt.* 88: 6, 7. *Esa.* 27: 19.

8. De az én ſzemeim Uram Iſten! te (*f*) reád *néznek*; te hozzád folyamodom, ne hadd-el az én lelkemet. (*f*) *'Sólt.* 123: 2.

9. Orízz-meg engemet, a' (*g*) tőrtől, mellyet vetettek nékem: és a' hamiſság-tselekedőknek hálójoktól. (*g*) *'Sólt* 140: 6.

10. Eſſenek a' gonoſzok mindnyájan az ő magok' hálójokba; Én pedig mindenkor *ártalom nélkül* által mégyek.

CXLII. SÓLTÁR.

Dávid kéri Iſtent, hogy ótet meg-ſzabadítsa.

1. Dávidnak tanítása, imádsága, (*a*) midőn ő a' barlangban vólna. (*a*) 1 *Sám.* 24: 4. *'Sólt.* 57: 1.

2 Az én ſzómmal kiáltok az Urhoz: az én ſzómmal könyörgök az Úrnak.

3. Ki-öntöm (*b*) ő előtte az én lelkemet: az én nyomorúságomat ő előtte meg-jelentem.

4. Mikor az én lelkem keſeregne én bennem; te tudtad az én ösvényemet: mikor valahová mennék; nékem tőrt vetnének. (*b*) *Sir.* 2: 19.

5. Tekínts az én jobb-kezemre, és láſsad, hogy nintsen, ki *engemet* esmérne; nem ſzaladhatok-el, nintsen ki az én életemre gondot viselne.

6. Kiáltok te hozzád Uram! ezt mondván: Te vagy az én reménységem, *és* én örökségem az (*c*) élőknek földökben. (*c*) *'Sólt.* 16: 5.

7. Figyelmezzél az én kiáltásomra; mert igen meg-fogyatkoztam: ſzabadíts-meg engemet az én (*d*) háborgatóimtól; mert el-hatalmaztak én rajtam. (*d*) 1 *Sám.* 23: 26.

8. Szabadítsd-ki a' tömlötzből az én lelkemet; hogy dítsérjem a' te nevedet: engemet környülvéſznek az igazak; mikor én velem jól tejéndeſz.

CXLIII. 'SÓLTÁR.

Dávidnak buzgó könyörgése.

1. Dávid' 'Sóltára.

Uram! hallgasd-meg az én könyörgésemet: figyelmezzél az én imádságomra; a' te igaz ígéreted (*a*) és igazságod ſzerént hallgaſs-meg engemet. (*a*) *'Sólt.* 50: 15.

2. És ne perelj a' te ſzolgáddal; mert egy igaz sem találtatik te előtted az élők közzül.

3. De az ellenség kergeti az én lelkemet, a' földhöz verte az én életemet: a' ſetétségbe (*b*) helyheztetett engemet, mint a' kik régen megholtak. (*b*) 1 *Sám.* 23: 7, 8. 24: 3.

4. És az én lelkem én bennem el-keseredett: az én ſzívem el-háborodott én bennem.

5. *Mindazáltal* meg-emlékeztem a' régi időkről, gondolkodtam minden te dolgaidról: a' te kezeidnek tselekedetiről elmélkedtem.

6. Az én kezeimet ki-terjeſztettem te hozzád; az én lelkem *fohájſzkodik* hozzád, mint a' (*c*) ſzomjúhozó föld (*c*) *'Sólt.* 63: 2 88: 10.

7. Sieſs, hallgaſs-meg, Uram! el-fogyatkozik az én lelkem: ne rejtsd-el a' te ortzádat tőlem; mert haſonlatos vagyok a' (*d*) meg-holtakhoz. (*d*) *'Sólt* 28: 1. 30: 4. 88 4, 5.

8. Adjad, hogy hamar halljam a' te kegyelmeſségedet; mert te benned bízom mutasd-meg nékem az útat, mellyen járjak; mert hozzád emeltem az én lelkemet.

9 Szabadíts-meg engemet, az én ellenségimtől, Uram! mert te tőled várok óltalmat.

10. Taníts-meg engemet, hogy a' te akaratodat tégyem; mert én Iſtenem vagy te! a' te jó lelked vezéreljen engemet egyenes úton.

11. A' te nevedért Uram! eleveníts meg engemet: a' te igazságodért vígy-ki (*e*) engemet e' ſzoroſságból. (*e*) *Róm.* 2 6, 11.

12. És a' te kegyelmeſségedből veſzesd-el az én ellenségimet: és rontsd-meg mind azokat, a' kik az én lelkemet háborgatják; mert én te ſzolgád vagyok.

CXLIV. 'SÓLTÁR.

Dávidnak hálá-adása és könyörgése.

1. Dávidnak *Dítséreti.*

Áldott *légyen* az Úr, az én (*a*) kő-ſziklám! ki tanítja az én kezeimet hadakozásra, és az én újjaimat a' viadalra. (*a*) 2 *Sám.* 22: 2, 48.

2 Én jól-tévőm, és én óltalmazóm, én kő-váram és én ſzabadítóm, én paiſom! kihez folyamodom *óltalomért*; ki az, én népemet nékem engedelmeſsé téſzi

3. Uram! (*b*) mitsoda az ember, hogy gondot viſelſz ő róla? *és* az embernek fia, hogy ő felőle gondolkodol? (*b*) *'Sólt.* 8: 5. *Jób.* 7: 17.

4 Az ember haſonlatos a' (*c*) híjába-valósághoz; és az ő napiai ollyanok, mint az el-múlandó árnyék. (*c*) *'Sólt.* 39: 6. *és* 62. 10. *Jób.* 14: 1, 2.

5. Uram! hajtsd-le a' te egeidet, és szállj-alá: üsd-meg a' hegyeket, hogy (*d*) füstölögjenek.
(*d*) *'Sólt.* 18: 8-15. *Esa.* 64: 1-3.

6. (*e*) Botsás meny-ütő-köveket, és veszesd-el őket: botsásd-ki a' te nyilaidat, és veszesd eszeket nékiek. (*e*) 1*Sám.* 7: 10 22: 8, 15.

7. Terjeszd-ki a' te kezedet a' magasságból; szabadíts-meg, és ments-meg engemet a' sok vizekből, az idegeneknek kezekből.

8. Mert az ő szájok szóll hazugságot: és az ő jobb-kezek hamisságnak jobb-keze.

9. Isten új éneket éneklek tenéked: tíz húrú hegedüvel! mondok néked dítséretet.

10. Ki meg-szabadítja a' Királyokat, és megmenti Dávidot (*f*) az ő szolgáját, a' gonosz szablyától. (*f*) *'Sólt.* 18: 1. *Péld.* 21: 31.

11. Szabadíts meg, és ments-meg engemet az (*g*) idegeneknek kezekből, kiknek szájok szóll hazugságot, és kiknek jobb-kezek álnokságnak jobb-keze. (*g*) *'Sólt.* 54: 5.

12. Hogy a' mi fiaink *légyenek* ollyanok, mint a' nevekedő plánták az ő gyermekdéd korokban: és a' mi leányink, mint a' Templom köveinek hasonlatosságra szépen meg-faragott kövek.

13. A' mi tellyes tár-házaink szolgáltassanak szüntelen eleséget: a' mi juhaink elljenek ezeret, és tíz ezeret a' mi faluinkban.

14. A' mi ökreink légyenek kövérek: ne *légyen* az ellenségnek semmi rablása, sem valami költözés, sem kiáltás a' mi útzáinkon.

15. Bóldog nép az, a' mellynek így vagyon dolga: Bóldog nép az, a' mellynek (*h*) Istene a' Jehova. (*h*) *'Sólt.* 33: 12.

CXLV. 'SÓLTÁR.

Dávid ő magát, és minden teremtett állatokat az Istennek dítséretire indít.

1. Dítsérő *'Sóltára* Dávidnak.
Magasztallak tégedet (*a*) én Istenem, én Királyom! és áldom a' te nevedet mind örökkön örökké. (*a*) *'Sólt.* 118: 28.

2. Minden napon áldalak tégedet, és dítsérem a' te nevedet örökkön örökké.

3. Nagy az Úr, és igen dítséretes: és az ő nagyságának nem mehet senki végére.

4. Egygyik nemzetség a' másiknak hírdeti a' te dolgaidat: és a' te hatalmasságodat beszéllik.

5. A' te méltóságodnak ékességét és dítsőségét, és a' te tsudálatos (*b*) dolgaidat beszéllem.
(*b*) *'Sólt.* 78: 12. 27. *Jób.* 5: 9, *'s a' t.*

6. És a' te rettenetes dolgaidnak hatalmaságát (*c*) hírdetik: és a' te nagyságodat beszéllik.
(*c*) 2*Mós.* 15: 1, *'s a' t.*

7. A' te jó-vóltodnak (*d*) nagyságának emlékezetit szóllják: és a' te igazságodat éneklik, *mondván:* (*d*) 2*Mós.* 34: 6, 7. *'Sólt.* 119.: 17.

8. Kegyelmes (*e*) és irgalmas az Úr! késedelmes a' haragra, és nagy az ő kegyelmessége.
(*e*) *'Sólt.* 8: 15. 86: 15. *Jóel.* 5: 13.

9. Jó az Úr mindeneknek: és az ő irgalmassága minden ő teremtett állatin.

10. Dítsérnek tégedet, Uram! minden (*f*) te teremtett állatid: és a' te fiaid áldanak tégedet.
(*f*) *Jel.* 5: 13.

11. A' te országodnak dítsőségét szóllják: és a' te hatalmadat hírdetik.

12. Hogy az embereknek fiainak tudtokra adják az ő hatalmasságit, és az ő országa ékességének dítsőségét.

13. A' te országod minden időben álló ország: és a' te uralkodásod *meg-marad* minden nemzetségről nemzetségre.

14. Az Úr támogat minden el-esendőket: és fel-emel minden meg-görbedteket.

15. Mindeneknek szemeik te reád néznek; és te adsz azoknak eledelt alkalmatos időben.

16. Meg-nyitod a' te kezedet; és bé-tőltesz minden lelkes állatot a' te jó-vóltodból.

17. Igaz az Úr minden (*g*) útaiban: és kegyelmes minden dolgaiban. (*g*) 5*Mós.* 32. 4.

18. Közel vagyon az Úr mindenekhez, kik őtet tökélletességgel hívják.

19. Az őtet félőknek (*h*) akaratjokat tészi: azoknak könyörgéseket meg-halgatja, és őket meg-szabadítja. (*h*) *Péld.* 10: 24. 15: 29.

20. Meg-őrízi az Úr mind azokat, kik őtet szeretik; és a' gonoszokat mind el-veszti.

21. Az Úrnak dítséretit szóllja az én szám: és áldja az ő szentséges nevét minden test, mind örökkön és örökké.

CXLVI. 'SÓLTÁR.

Tanúság az Istenben-való bizodalomról.

1. Hallelu Jah.
Dítsérjed én lelkem az Urat!

2. Dítsérem az Urat az én életemben: éneklek az én Istenemnek, míg élek.

3. Ne bízzatok (*a*) a' Fejedelmekben: az embereknek fiaiban, kikben niutsen szabadítás*ra való erő*. (*a*) *Jer* 17 5-7. 2*Krón.* 16: 7-9.

4. Ki-mégyen az ő lelkek, és (*b*) ők földdé lész-

léſznek: az' napon el-vész minden ő gondolatjok. (*b*) *Mós.* 3:19. *Préd.* 12:9,

5. Bóldog az, a' kinek ſegítője a' Jákóbnak Erős *Istene*: és a' kinek reménysége vagyon az ő Urában Istenében.

6. Ki teremtette a' mennyet, földet, tengert, és mind azokban-való állatokat: és az igaz mondást meg-őrízi mind örökké.

7. A' nyomorúltaknak (*c*) ítéletet ſzolgáltat: eledelt ád az éhezőknek; az Úr meg-ſzabadítja a' foglyokat. (*c*) *'Sólt.* 103: 6.

8. Az Úr (*d*) világoſitja-meg a' vakokat: az Úr emeli-fel az el-esteket: az Úr ſzereti az igazakat. (*d*) 5 *Mós.* 10: 18.

9. Az Úr (*e*) óltalmazza a' jövevényeket: az árvákat és özvegyeket táplálja; a' gonoſzoknak pedig útjokat el-veſzti. (*e*) *'Sólt.* 147: 6.

10. Uralkodik (*f*) az Úr mind örökké: a' te Istened, Sion! nemzetségről nemzetségre *meg marad.* Halelu Jah! (*f*) 2 *Mós.* 15: 18.

CXLVII. 'SÓLTÁR.

Int az Isten' dítséretinek énekléſére.

1 Dítsérjétek az Urat; mert jó dítséretet mondani a' mi Istenünknek: mert gyönyörüséges *és* illendő dolog a' dítséret.

2. Az Úr épiti a' Jérusálemet: *és* az el-ſzéledett Izráelitákat ő gyüjti egybe.

3. Ő gyógyitja meg a' töredelmes ſzívüeket: és kötözi-bé azoknak fájdalmokat.

4. Meg-ſzámlálja (*a*) a' tsillagoknak ſokaságát: és mindeniknek nevet ád. (*a*) *Esa.* 40: 26.

5. Nagy a' mi Urunk, és nagy az ő ereje: kinek bőltseſsége meg-ſzámlálhatatlan.

6. Fel-ſegíti a' (*b*) nyomorúltakat az Úr: a' gonoſzokat földig meg-alázza. (*b*) *'Sólt.* 146: 9

7. Énekeljetek az Úrnak hálá-adáſsal: mondjatok dítséretet a' mi Istenünknek (*c*) hegedűvel. (*c*) 2 *Krón.* 29: 25.

8. Ki bé-fedezi az eget sürű felhőkkel, esőt (*d*) kéſzit e' földre: és a' hegyeken füvet teremt. (*d*) *Tsel.* 14: 17.

9. *Ki* a' barmoknak meg-adja az ő eledeleket: a' holló fiaknak, mellyek *ő reájok* (*e*) kiáltnak. (*e*) *Jób.* 39: 3.

10. Nem a' lónak erejében (*f*) gyönyörködik: és a' férjfiúnak-is gyorsaságában nintsen néki kedve. (*f*) *Péld.* 21: 31. 1 *Sám.* 17: 47.

11. *Hanem* kedvesek az Úrnak, a' kik őtet félik: és a' kik bíznak az ő irgalmaſságában.

12. Dítsérjed Jérusálem az Urat: dítsérjed a' te Istenedet, Sion!

13. Mert ő erősíti-meg a' te kapuidnak zárjait: meg-áldja te benned a' te fiaidat.

14. Ki a' te határidat békeſségeſsé téſzi: a' gabonának (*g*) 'ſirjával meg-elégít tégedet. (*g*) 5 *Mós.* 32. 13, 14.

15. Ki ki-botsátja az ő ígéjét e' földre: nagy gyorsan foly az ő beſzéde.

16. Ki a' gyapjúhoz hosonló havat adja: és hinti a' zúz-marázt, mint a' hamvat.

17. Ki a' jeget darabokba fagylalja: mellynek hidegségét ki állhatja-meg?

18. Ki-botsátja az ő beſzédét, és el-olvaſztja azokat: az ő ſzele fú, és a' vizek folynak.

19. Az ő ſzent ígéjét hírdetteti a' Jákóbnak: az ő rendelésit és ítéletit az Izráelnek.

20. Nem tselekedett illyen módon ſemmi nemzetséggel: és *azok* az ő ítéletit nem tudják. Halelu Jah!

CXLVIII. 'SÓLTÁR.

Inti mind a' teremtett állatokat az Istennek dítséretire.

1. Halelu Jah!

Dítsérjétek az Urat mennyei (*a*) állatok: dítsérjétek őtet a' magaſságban. (*a*) *Jel.* 5: 13.

2. Dítsérjétek őtet minden ő (*b*) Angyali: dítsérjétek őtet minden ő ſeregei. (*b*) *Jób* 38: 7.

3 Dítsérjétek őtet Nap és Hóld: dítsérjétek őtét minden fényes tsillagok.

4. Dítsérjétek őtet magaſságos egek: és az égen fellyül-való (*c*) vizek. (*c*) 1 *Mós.* 1: 6, 7.

5. Dítsérjék az Úrnak nevét; (*d*) mert ő mondotta, és lettek. (*d*) 1 *Mós.* 1: 3, 6.

6. És meg-erősítette azokat mind örökkön örökké: rendet ſzabott azoknak, melly ſoha el nem változik.

7. Dítsérjétek az Urat földi állatok, sárkányok és minden mélységek.

8 Tüz és kő-eső, hó és nedveſség, ſzelek, kik az ő akaratjának (*e*) engedtek. (*e*) *Jób* 37: 5.

9. Hegyek és minden halmok: gyümölts termő fák, és minden tzédrus-fák.

10. Vadak és minden barmok: tsúſzó-mászó állatok, és repeső madarak.

11. Földi Királyok és minden népek: Fejedelmek és a' földnek minden Bírái.

12 Ifjak és ſzüzek: vének és gyermekek

13. Dítsérjék az Úrnak nevét; mert tsak az (*f*) ő neve nagy: az ő dítséreti a' földnek, és az egeknek felette *vagyon.* (*f*) *Esa.* 12: 4.

14 És fel-magaſztalta az ő népének ſzarvát.

Dítséret minden ő ſzenteinek, az Izráel' fiainak, az ő hozzá közel-való népnek. Halelu Jah!

CXLIX. 'SÓLTÁR.

Intetik az Anya-ſzentegyház az Iſtennek dítséretére.

1. Halelu Jah.

Enekeljetek az Úrnak (*a*) új éneket: az ő dítséreti *zengjen* az ő ſzenteinek Gyülekezetekben. (*a*) *'Sólt.* 33:3. *Esa.* 42:10.

2. Örvendezzen az Izráel az ő (*b*) Teremtőjében: a' Sionnak fiai örvendezzenek az ő Királyoknak. (*b*) *'Sólt.* 100:3.

3. Dítsérjék az ő nevét ſippal, dobbal és hegedűvel mondjanak néki dítséretet.

4. Mert gyönyörködik az Úr az ő népében; meg-ékesíti a' nyomorúltakat ſzabadúláſsal.

5. Örvendezzenek az ő (*c*) ſzentei ditsőſségeſen: énekeljenek az ő ágyas-házokban. (*c*) *'Sólt.* 134:2.

6. Az Erős *Iſten*nek fel-magaſztaláſi *légyenek* az ő torkokban: és (*d*) két-élű fegyverek az ő kezekben. (*d*) *'Sid.* 4:12. *Jel.* 1:16.

7. Hogy a' pogányokon (*e*) boſzſzút álljanak: és meg-büntesék a' népeket. (*e*) 2 *Kór.* 10:4.

8. Hogy (*f*) meg-kötözzék azoknak Királlyaikat vas lántzokkal: és azoknak fő-fő embereiket meg-békózzák. (*f*) *Mát.* 18:18.

9 Hogy a' meg-írott ítélet ſzerént tselekedjenek ő vélek. Ez minden ő ſzenteinek ékeſségek. Halelu Jah!

CL. 'SÓLTÁR.

Intés az Iſtennek dítséretire.

1. Halelu Jah.

Dítsérjétek az Erős *Iſten*t az ő Szentséges *lakó helyé*ben: dítsérjétek őtet az ő ki-terjeſztett (*a*) erejéről. (*a*) *'Sólt.* 132: 12, 13.

2. Dítsérjétek őtet az ő hatalmaſságiról: (*b*) dítsérjétek őtet az ő nagyságának ſokasága ſzerént. (*b*) *'Sólt.* 145:6. *Jób.* 36:5.

3. Dítsérjétek őtet trombitáknak zengésével: dítsérjétek őtet lanttal és hegedűvel.

4. Dítsérjétek őtet dobokkal és ſipokkal: dítsérjétek őtet húroknak zengésével, és orgonákkal.

5. Dítsérjétek őtet hangos tzimbalmokkal: dítsérjétek őtet vígaſság-tévő tzimbalmokkal.

6. Minden lélek dítsérje az Urat! Halelu Jah!

PÉLDA-BESZÉDEKRÖL
SÁLAMONNAK IRÓTT KÖNYVE.

E' könyv arról tanít, minémű engedelemmel, vagy ſzolgálattal tartozunk Iſtennek, és embereknek, a' mint Iſten a' Terméſzetbe bé-óltotta, és az ő Törvényében elönkbe rendelte.

I. RÉSZ.

E' könyvnek haſznai. Miben áll az igaz bőltseſség.

1 A' Salamonnak, Dávid' fiának, az Izráelitáknak (*a*) Királlyoknak közönséges Bőlts-mondáſi,

2. A' bőltseſségnek és tudománynak tanúlására, az eſzesen-való beſzédeknek értelmére:

3. Az értelemnek, igazságnak, ítéletnek, és minden egyeneſségnek tudományának eſzébe vételére. (*a*) *Préd.* 1:1.

4. A' bolondnak eſzeſségnek adására; a' gyermeknek tudománynak és ſerénységnek *ſzerzésére.*

5. *Meltyeket* hallván a' bőlts öregbíti az ő tanúságát: és az értelmes ért tanátsokat ſzerez.

6. A' bőlts beſzédnek és magyarázatnak tanúságára: a' bőltseknek és azoknak meséinek *értelmére.*

7. Az Úrnak (*b*) félelme, feje a' bőltseſségnek, *melly* bőltseſséget és tudományt a' bolondok meg-útálnak. (*b*) *Jób.* 28:28. *'Sólt.* 111:10.

8. Hallgasd, ſzerelmes fiam! a' te atyádnak bőltseſségét; és a' te anyádnak (*c*) oktatását el ne hagyjad. (*c*) *r.* 6:20. 15:5.

9. Mert kedves ékeſsége léſzen a' te fejednek, és arany-lántz a' te nyakadban.

10. Szerelmes fiam! ha a' bünösök el-akarnak hitetni tégedet; ne (*d*) fogadjad beſzédeket. (*d*) *r.* 4:14.

11. Ha azt mondándják: Jere mi velünk, leſelkedjünk vér (*e*) után, rejtezzünk-el az ártatlan ellen; büntetetlen. (*e*) *Mik.* 7:2, 3.

12 Nyeljük el azokat, mint (*f*) a' koporsó elevenen: és egéſzen, mint a' kik mélységbe ſzállottak. (*f*) *'Sólt.* 5:10.

13. *Ekképpen* minden drága marhát nyerhetünk: meg-tőltjük a' mi házainkat foſztott marhákkal.

14. A' te réſzedet *a' prédából, melly néked* ſors ſzerént *jút*, közre botsáſsad; minékünk mindnyájan egy erſzényünk légyen.

15. Szerelmes fiam! ne járj *egy* úton ezekkel: tartóztasd-meg a' te lábaidat ezeknek ösvényektől.

16. Mert

16 Mert az ő lábaikkal a' gonoſzra (*g*) futnak, és ſietnek a' vérnek ontására. (*g*) *Eſ.* 59: 7. *Róm.* 3: 15.

17 *Miképpen* a' madaraknak minden bűnök nélkül vetik-meg a' hálót;

18 Azonképpen *ok-nélkül* leſekednek ezek az *ember*eknek vérek után, és rejtik-el magokat azoknak lelkek után.

19. Ekképpen *vagyon* dolgok minden *gonoſz* kereskedésben foglalatoſoknak, melly *kereskedés* azoknak, kik magokat erre adták, lelkeket (*h*) el-veſzti. (*h*) *'Sid.* 5: 5-7.

20. Az igaz fő böltseſség künn ſzeről-ſzerte kiált, *és* az útzákon zengedezteti az ő ſzavát.

21. A' nép között leg-magaſsab helyen prédikál, a' kapuknak bé-menetelin; minden városban az ő beſzédit ſzóllja, *mondván*:

22. Míglen ſzeretitek óh (*i*) ti bolondok! a' bolondságot, és a' tsúfolók tsúfolást kívánnak magoknak: és a' balgatagok gyűlölik a' tudományt? (*i*) *r.* 8: 5.

23. Térjetek-meg az én dorgáláſomra; ímé, ki-adom tinéktek az én lelkemet: tudtotokra adom az én beſzédimet néktek.

24. Mivelhogy (*k*) hívlak titeket; és nem akarjátok: ki-terjeſztem az én kezemet; és ſenki eſzébe nem véſzi.

(*k*) *Eſa.* 65: 12. *és* 66. 4 *Jer.* 13. 13: 7.

25. Hanem el vonſzátok (*l*) magatokat minden én tanátsom elől: és az én feddéſemmel nem gondoltok. (*l*) *Jer* 7: 24. 13 10.

26. Én-is a' ti nyomorúságtokon nevetek: megtsúfollak, mikoron el-jövénd az, a' mitől féltek.

27. Mikoron (*m*) el-jövénd, mint a' puſztítás az, a' mitől féltek: és a' ti nyomorúságtok, mint a forgó-ſzél el-közelget; mikoron rohanánd ti reátok a' nyomorgatás és a' meg-ſzorongatás.

(*m*) *Jób.* 27: 9. *és* 3 : 12. *Eſa.* 1: 15.

28. Akkoron ſegítségül hívnak engemet; de nem hallgatom-meg: reggel keresnek engemet; de meg-nem találnak engemet.

29. Azért hogy gyűlölték a' böltseſséget: és az Úrnak tiſzteletit nem válaſztották *magoknak*.

30. Nem engedtek az én tanátsomnak: megvetették minden én feddéſemet.

31. Eſznek azért az ő útjoknak (*n*) gyümölcséből: és az ő tanátsokból meg-elégednek.

32. Mert a' bolondoknak hívalkodáſok megöli őket: és a' balgatagoknak jó ſzerentséjek elveſzti őket. (*n*) *Rom.* 2: 6-9.

33. A' ki pedig hallgat engemet; lakozik bátorságoſon: és tsendes léſzen a' gonoſznak félelmétől.

II. RÉSZ.

Intés az Iſten' beſzéde' böltseſségének követésére.

1 Szerető fiam! ha vejénded az én beſzédimet, és az én parantsolatimat el-rejténded te nálad:

2. *Ha* figyelmeztetvén a' böltseſségre a' te füleidet, hajtándod a' te elmédet az értelemre:

3. Ha a' böltseſségért kiáltándaſz, és az értelem*nek meg-nyeréséért* a' te ſzódat fel-emelénded:

4. Ha keresénded azt, mint az ezüſtöt, és (*a*) mint az el-rejtetett kintseket visgálándod azt;

5. Akkoron meg érted az Úrnak félelmét: és az Iſtennek eſméretire jutſz. (*a*) *Mát.* 13: 44.

6. Mert az Úr ad (*b*) böltseſséget: az ő ſzájából tudomány és értelem *ſzármazik*.

7. El-téve vagyon az igazaknak *haſznokra* valami valóságos: paisa léſzen a' tökélleteſen járóknak. (*b*) *Jób.* 32: 8 *Jak.* 1: 5, 6.

8 Meg-őrízvén az igazságnak útait: és azoknak, kiket kegyelmébe véſzen, útjokat meg-tartja.

9. Akkoron meg-érted az igazságot, és a' törvényt, és valami igaz, és minden jó útat.

10. Mikoron menénd a' böltseſség a' te elmédbe: és a' tudomány a' te elmédben gyönyörüſéges léſzen.

11. A' ſzorgalmatoſság betsül tégedet: az értelem meg-őríz tégedet.

12. Meg-ſzabadítván tégedet a' gonoſznak útától, és a' gonoſzság-ſzólló férjfiaktól.

13. A' kik el-hágyják az igazságnak útát; hogy járjanak a' ſetétségnek útain.

14. Kik örűlnek gonoſzt tselekedvén, vígadnak a' gonoſz híjába-valóságokban.

15. Kik az ő öſvényekben feslettek, és az ő útjokban gonoſzok.

16. Meg-ſzabadítván tégedet a' (*c*) kivül-való aſzſzonyi állattól: az idegentől, ki az ő beſzédivel hízelkenik. (*c*) *r.* 5: 3. 6: 24. 7: 5.

17. Ki el-hagyja az ő ifjúságának férjét: és az ő Iſtenének ſzövetségéről el-felejtkezik

18. (Mert a' halálra hanyatlik az ő háza, és az ő öſvényi az élet nélkül valókhoz.

19. Valakik mennek ahoz; nem térnek-meg: ſem meg-nem nyerhetik az életnek útait.)

20. Hogy járj a' jóknak útjokon: és az igazaknak útjokat köveſſed.

21. Mert az igazak lakják a' földet: és a' tökélleteſek meg-maradnak abban.

22. A' gonoſzok pedig a' földről (*d*) ki-vágattatnak: és a' hitetlenül tselekedők ki-ſzaggattatnak, abból. (*d*) *Jób.* 18: 17. *'Sólt.* 104: 35.

III. RÉSZ.

Külömb-külömb intések: a' böltseſségnek dítsérti

1 Szerelmes fiam! az én tudományomról el ne felejtkezzél; de az én parantsolatimat meg-(*a*) őrízze a' te elméd. (*a*) *r.* 1: 8. 7: 1.

2. Mert napoknak (*b*) hoſzſzú vóltát, és ſok eſztendős életet, békeſséggel egygyetembe, hoznak tenéked. (*b*) 5 *Mós.* 4: 40. *és* 5: 33.

3. (*c*) Az irgalmaſság és tökélleteſség ne hagyjanak-el tégedet: köſd azokat a' te nyakadra; írd-be azokat a' te ſzívednek táblájára.

(*c*) 5 *Mós.* 6: 6. 8. *r.* 6: 21.

4. Igy nyerſz kedvet, és jó elő-menetelt, az Iſtennek és embereknek ſzemeik előtt.

5. Bizodalmad légyen az Úrban tellyes te elmédből; a' te értelmedhez pedig ne támaſzkodjál.

6. Minden te útaidban (*d*) meg-eſmérd őtet: ő igazgatja a' te útaidat. (*d*) 1 *Krón.* 28: 9.

7. Ne légy (*e*) bőlts *tsak* te magad ítéleti ſzerént: féljed az Urat, és távozzál-el a' gonoſztól.

(*e*) *r.* 26: *Esa.* 5: 21. *Röm.* 12: 16.

8. Egéſséges léſzen *ez* a' te köldöködnek: és meg-újjúlás a' te tsontaidnak.

9. Tiſzteljed az Urat a' te marhádból: a' te egéſz jövedelmednek első 'ſengéjéből.

10. Ekképpen (*f*) meg-tőltetnek a' te tsüreid elégséggel; és a' muſtnak miatta a' te ſajtódnak válúi bővölködnek. (*f*) 5. *Mós.* 28: 1, 3.

11. Az. Úrnak bőltseſségét, ſzerelmes fiam! (*g*) ne útáld-meg; ſe meg-ne únjad az ő dorgálását. (*g*) *Jób.* 5: 17. *'Sid.* 12: 5,

12. Mert a' kit ſzeret az Úr; meg-dorgálja: és miképpen az atya a' fiát, *a' kinek* javát akarja.

13. Bóldog ember, ki meg-nyeri a' bőltseſséget: és az ember, ki öregbíti értelmét.

14. Mert jobb ennek (*h*) kereskedéſe az ezüſtnek kereskedésénél; és a' ki-áſott aranynál ennek jövedelme. (*h*) *Jób.* 28: 15. *r.* 8: 11. 19. *és* 16: 16.

15. (*i*) Drágább a' fényes Kárbunkuluſoknál: és minden te gyönyörűségid nem haſonlíttathatnak hozzája. (*i*) *Jób.* 28: 16, 19. *r.* 8: 11.

16. Napoknak hoſzſzúsága vagyon ennek jobbján; az ő balján gazdagságok és tiſzteſség.

17. Az ő útai gyönyörűségnek útai: és minden ő ösvényi, békeſségnek *ösvényi.*

18. Életnek fája ez azoknak, a' kik magokhoz kaptsolják őtet: végezetre azok, kik őtet megtartják, meg-bóldogíttatnak.

19. Az Úr bőltseſséggel fundálta a' földet: erősítette az egeket értelemmel.

20. Az ő tudományi (*k*) által ſakadtak-ki a' mélységből a' vizek: és a' felhők tsepegetnek harmatot. (*k*) 1 *Mós.* 1: 9, 10.

21. Szerelmes fiam! ne távozzanak-el a' te ſzemeidtől: őrídz-meg az igaz (*l*) *bőltseſséget*, és a' ſerénységet. (*l*) *Jób.* 28: 28.

22. És léſznek *ezek* élet a' te lelkednek: és kedveſség a' te ſzádnak.

23. Akkoron (*m*) el-járod bátorsággal a' te útadat: és a' te lábadat meg nem ütöd.

(*m*) *'Sólt.* 37: 24. *és* 91: 11, 12.

24. Mikoron aluſzol, meg (*n*) nem rettenſz; hanem tenéked nyúgovónak gyönyörűséges léſzen a' te álmod. (*n*) *Jób* 5: 21, 22.

25. Ne félj a' hírtelen való félelemtől, és a' gonoſzoknak puſztításoktól, hogy reád jöjjön.

26. Mert az Úr jelen léſzen a' te bizodalmad ſzerént, és meg-tartja a' te lábadat a' fogságtól.

27. Ne fogd-meg a' jó-tétemény t azoktól, a' kik ſzűkölködnek; mikoron a' te kezednek hatalmában vagyon annak meg-tselekedéſe.

28. Ne mondjad ezt a' te felebarátodnak: Menj-el, azután térj-meg; mert hólnap adok, holott te tehetségedben vagyon *az, a' mit kér.*

29. Ne forralj a' te felebarátod ellen gonoſz dólgot: a' ki egygyütt úl bátorságoſsan te veled.

30. (*o*) Ne háborogj egy emberrel-is ok nélkül; hanem ha gonoſzſzal illetett tégedet. (*o*) *Sólt.* 37: 1. *és* 73: 3. 1 *Mat.* 5: 38.

31. Ne irígykedjél egy hamis emberre-is: és néki ſemmi útát ne válaſzſzad.

32. Mert útálja az Úr az engedetlent: és az igazakkal vagyon az ő titka.

33. Az Úrnak átka ſzáll a' gonoſznak házára; de az igazaknak lakó helyek meg-áldatik.

34. Mert a' tsúfolókat ő (*p*) meg-tsúfolja; a' ſzelédeknek pedig ád kedveſséget.

(*p*) *'Sólt.* 18: 27. *Jak.* 4: 6.

35. A' bőltsek tiſzteſséget véſznek örökség ſzerént; a' bolondokat pedig el-veſzti a' gyalázat.

IV. RÉSZ.

Int itt-is azon jó dolgokra és a' bőltseſségre.

1 Halljátok-meg fiaim! a' *ti* atyátoknak tanítását: és figyelmezzetek az értelemnek meg-tudására.

2. Mert jó tanúságot adok tinéktek: az én tudományomat el ne hagyjátok.

3. Mikor az én atyámnak gyenge fia vólnék, és egygyetlen egygye az én anyámnak.

4. (*a*) Tanítván az *én atyám* engemet azt mondja vala énnékem: Tartsa meg az én beſzédemet a' te elméd; meg-tartván az én parantsolatimat élj:

5. Szerezz bőltseſséget, ſzerezz eſzeſséget: ne felejtkezzél el, ſe el ne hajólj az én ſzámnak beſzéditől. (*a*) *Krón.* 28: 9.

6. Ne hagyd-el azt; és meg-tart tégedet: ſzereſsed azt; és meg-őríz tégedet.

7. A' melly (*b*) feje a' bőltseſségnek, azt a' bőltseſséget kereſsed: és a' te tellyes keresésseddel ſzerezz értelmet. (*b*) *r.* 1: 7. 23: 23.

8. Magaſztald-fel azt; és fel magaſztal tégedet: tiſztel tégedet; mikoron hozzád ölelénded azt.

9. Ád a' te fejed' (*c*) kedveſségének öregbülést: igen ſzép ékes koronát ád néked.

(*c*) *r.* 1: 9.

10. Hallgasd ſzerelmes fiam! és tanúld-meg az én beſzédimet; így ſokasúlnak-meg tenéked a' te életednek eſztendei.

11. Bőltseſségnek útára tanítlak tégedet; viſellek téged' az igazságnak ösvényin.

12. Mikoron járándaſz; ſemmi nem ſzorítja-meg a' te járásodat: még ha ſzintén futnál-is; nem (*d*) ütközöl-meg. (*d*) *r.* 3: 23.

13. Ragaſzkodjál a' bőltseſségnek tanításához; ne állj hátra: őrizd-meg azt; mert tenéked (*e*) életed. (*e*) *r.* 16: 98, 22. *v.* 22.

14. A' hitetleneknek (*f*) útjokon ne járj: ſe ne járj a' gonoſzoknak ösvényeken. (*f*) *Sólt.* 1: 11.

15. Vond-el magadat attól: *és* által ne menj azon; térj-el arról, és menj el mellőle.

16. Mert nem aluſznak azok; hanem-ha gonoſzt tselekedhetnek: és ki-mégyen az ő ſzemekből az álom; hanem ha azt tselekeſzik, hogy valaki meg-romoljon.

17. Mert élnek az iſtentelenségnek étkével, és minden-némü erőſzak-tételnek borát iſſzák.

18. Mert az igazaknak útjok hasonló a' fényly (*g*) világoſsághoz, melly igyekezik világoskodni, annyira, hogy *azoknak mindenike* az erejekbe való naphoz *hasonló* léſzen. (*g*) *Jób.* 29: 3.

19. Az iſtenteleneknek *pedig* útjok hasonló (*h*) a' homályhoz: nem tudják, miben ütköznek-meg. (*h*) *Esa.* 59: 10-12.

20. Szerelmes fiam! az én beſzédimre figyelmezzél: az én beſzédimre hajtsad a' te füledet.

21. Ne távozzanak-el a' te ſzemeidtől: tartsd-meg ezeket a' te elmédben.

22. Mert életnek (*i*) *ígéi* azoknak, kik megnyerhetik azokat: és azok közzül kinek-kinek egéſz teſtének egéſségesek. (*i*) *Sólt.* 29: 8.

23. Minden őrizésnek felette meg-őrizzed a' te ſzívedet; mert abból (*k*) ſzármaznak-ki az életnek tselekedeti. (*k*) *Mát.* 15: 19.

24. Vesd-el tőled a' ſzájnak gonoſzságát; és az ajakoknak álnokságát meſzſze veſsed te tőled.

25. A' te ſzemeid az igazra nézzenek: és a' te ſzemöldökid igazakat nézzenek te előtted.

26. Meg-visgáljad a' te lábaidnak ösvényit: hogy minden te útaid állhatatosok légyenek.

27. Ne hajólj (*l*) jobbra, avagy balra: fordítsdel a' te lábadat a' gonoſztól. (*l*) 5 *Mós.* 5: 32.

V. RÉSZ.

Házaſság-tőrést tilt: Int a' tiſztaságra.

1 Szerelmes fiam! az én bőltseſségemre figyelmezzél: az én értelmemre hajtsad a' te füledet.

2. Hogy meg-tartsad a' tanátsokat: és a' tudományt a' te ajakaid meg-őrizzék.

3. Jóllehet ollyan az idegen aſzſzonyi-állatnak ajaka, mint a' tsepegő (*a*) lépes méz: és lágyabb az olajnál az ő nyelve. (*a*) *r.* 2: 16. 6: 24.

4. Mindazonáltal annak vége keserű, mint az üröm: éles, mint a' két-élü tőr.

5. Az ő lábai a' halálra mennek: az ő járáſi a' (*b*) koporsóra valók. (*b*) *r.* 2: 18. 7: 27.

6. Az ő életének útát ne köveſsed; mert az ő ösvényi változók, hogy eſzedbe nem veheted.

7. Moſtan azért fiaim! hallgaſſatok engemet: és ne távozzatok-el az én ſzámnak beſzéditől.

8. Távól légyen attól a' te útad: és ne közelgeſs az ő házának ajtajához.

9. Hogy ne adjad a' te ékeſségedet másnak: és a' te eſztendeidet a' (*c*) kegyetlennek.

(*c*) *r.* 6: 32, 34.

10. Hogy ne telljenek bé a' kivül valók a' te marháiddal: és a' te munkáid ne maradjanak az idegennek házában.

11. És végezetre nyögj; mikoron meg-emészteték a' te húsod, és a' te teſted.

12. És azt mondjad: Miképpen gyülöltem a' tudományt, és a' fenyítéket meg-útálta az én elmém!

13. És nem hallgattam az én tanítóimnak beſzédeket: és az én tanítóimhoz nem hajtottam az én fülemet.

14. Kevés hija vólt, hogy minden gonoſzságba nem merültem a' Gyülekezetnek és ſeregnek közepette.

15. Igyál vizet a' te kútadból: és a' te forrásodnak közepiből a' folyásokat.

16. Ki-folyjanak a' te forráſid: az útzákon *légyenek* a' te vizeidnek folyáſi.

17. De légyenek azok tiéid, és nem a' kivül-való idegenekéi veled.

18. Léſzen a' te forrásod áldott: és örvendezz a' te iſjúsagod' feleségének.

19. Léſzen tenéked *a' te feleséged*, mint ſzerelmes nőſtény ſzarvas, és kedves vad-ketske; az ő emlői meg-elégítsenek tégedet minden időben,

ben, az ő ſzerelmében gyönyörködjél ſzüntelen.

20. És miért bújdosnál, ſzerelmes fiam! az idegen után, és ölelnéd melyét az idegennek?

21. Holott az Úrnak (*d*) ſzemei előtt légyenek mindennek az ő útai: és kinek-kinek ösvényit eſzébe véſzi (*d*) *Jób.* 34:21,22 *Jer.* 16:18

22. Az ő álnoksági fogják-meg az iſtentelent: és az ő bűnének kötelivel kötöztetik-meg.

23. Ő meg-hal tudomány nélkül: és bolondságának ſokasága miatt tévelyeg.

VI. RÉSZ.

Tanittatik az, a' ki másért kezes lett: intetik dolog-tételre a' reſt ember.

1 Szerelmes fiam! ha kezes (*a*) lettél a' te barátodért: és kezedet adván kötelezted magadat másért; (*a*) *r.* 11:15. 17 8.

2. A' te ſzájadnak beſzédivel kötelezted-meg magadat: meg-fogattattál a' te ſzájadnak beſzédivel

3. Azért azt miveld immár, ſzerelmes fiam! hogy ki-mentsed magadat, minekutánna a' te felebarátodnak kezébe jutottál: eredj, alázd-meg magadat, és kénſzerítsed a' te felebarátodat.

4. Még álmot ſe engedj a' te ſzemeidnek; ſe ſzunnyadást a' te ſzemöldökidnek.

5. Szabadítsd-ki magadat, mint a' vad-ketske a' *vadáſznak* kezéből, és mint (*b*) a' madár a' madaráſznak kezéből. (*b*) *Sólt.* 124:7.

6. Eredj-el (*c*) a' hangyához, óh te reſt! nézd-meg az ő útait, és tanúlj. (*c*) *r.* 30:24, 25.

7. Holott ő-néki nintsen vezére, igazgatója, avagy Ura.

8. *Még-is* nyárban ſzerzi meg az ő ételét: megſzerzi aratáskor az ő eledelét,

9. Óh (*d*) te reſt! meddiglen fekſzel? mikor kelſz-fel a' te álmodból? (*d*) *r.* 20: 4, 13.

10. Míglen fekſzel kitsiny (*e*) álmodozásokkal, kitsiny ſzunnyadozáſsal, kezeidnek kevés öſzve kaptsolásával? (*e*) *r.* 24:33.34.

11. Azon közben el-jő, mint a' gyors úton-járó, a' te ſzegénységed, és a' te ſzükölködésed, mint a' paisos férjfiú.

12. A' ravaſz ember, a' hamis (*f*) férjfiú álnok ſzájjal jár: (*f*) *r* 26:29.

13. (*g*) Húnyorgat az ő ſzemeivel; az ő lábaival-is ſzóll, és újjaival tanít. (*g*) *r.* 16:30.

14. Mindenképpen-való álnokság vagyon az ő (*h*) ſzívében: forral minden gonoſzt ſzünetlen: háborúságot indít. (*h*) 1 *Mós.* 6:5.

15. Annakokáért hírtelen el-jő az ő nyomorúsága; gyorsan úgy rontatik-meg, hogy ő meg nem gyógyíttathatik.

16. E' hat dolgot gyűlöli az Úr; sőt hét dolog útálatos az ő Lelkének.

17. A' kevély ſzemek, a' hazug nyelv, és az ártatlan vért ontó kezek:

18. Az álnok gondolatokat forraló elme: a' gonoſzra ſietséggel futó lábak:

19. A' hazugság ſzerző hamis bizonyság; végezetre, a' ki ſzerez háborúságókat az atyafiak között.

20. Őrízd-meg, (*i*) ſzerelmes fiam! a' te atyádnak parantsolatját; és a' te anyádnak tanítását el ne hagyjad. (*i*) *r.* 1: 8.

21. Kösd azokat a' te ſzívedre (*k*) mindenkor, függeſzſzed azokat a' te nyakadra. (*k*) *r.* 3:3.

22. Valahová menéndeſz, vezérel téged': mikor aluſzol; meg-őríz tégedet: mikor fel-ſerkenéndeſz; az beſzéllget te veled.

23. Mert ſzövétnek a' parantsolat, és a' tudomány világoſság: és az életnek úta a' tanító feddések.

24. Hogy a' gonoſz aſzſzonyi-állattól téged' meg-őrízzenek, az idegen aſzſzonyi-állatnak nyelvének hízelkedésétől.

25. (*l*) Ne kívánjad az ő ſzépségét a' te elmédben · és meg ne tsaljon tégedet az ő ſzemöldökivel. (*l*) *Máté.* 5:28.

26 Mert a' parázna aſzſzonyi-állat (*m*) miatt *jút az ember* egy darab kenyérre; még a férjfiú *mellé adatott* aſzſzonyi-állat-is az *ő férjének* drága életét vadáſzſza. (*m*) *Jób.* 31:12.

27. Avagy vehetné-é valaki a' tüzet az ő kebelébe; hogy az ő ruhái meg nem égnének?

28 Avagy járhatna-é valaki az eleven ſzénen; és az ő lábai meg nem égnének?

29. Igy *vagyon*, valaki egygyesül az ő felebarátjának feleségével: nem (*n*) marad büntetetlen; valaki illeténdi azt. (*n*) *Jób.* 31:11.

30. Nem útáltatik-meg a' lopó, a' ki lop az ő lelke' kívánságának bé-töltésére, mikor éhezik.

31. De ha rajta kapattatik; (*o*) hét-annyit kell adnia: vagy az ő házának minden marháját kell érette adnia. (*o*) *Mós.* 22:1,4.

32. A' ki *pedig* paráznává téſzi az aſzſzonyi-állatot; bolond: a' ki magát el *akarja* veſzteni; az *ámbátor* tselekedje ezt.

33. Vereséget és gyalázatot nyér: és az ő gyalázatja el nem töröltetik.

34. Mert a' férjfiú az ő feleségéhez-való indúlatjának haragjából fel-gerjedvén, nem tselekeſzik kegyelmeſséggel a' boſzſzú-állásnak napján.

35. Nem gondol ſemmi váltsággal: nem nyugſzik-meg rajta, még ha nagy ſok ajándékokat adnál-is nékie.

VII.

VII. RÉSZ.

Int a' paráznaság ellen.

1 Szerelmes fiam! tartsd-meg az én beszédeimet, és az én parantsolatimat (*a*) rejtsd-el te nálad. (*a*) *r.* 2 : 1, 5. 3 : 1, 2.

2. Az én parantsolatimat tartsd-meg; és (*b*) élsz: és az én törvényemet, mint a' te szemeidnek fényét. (*b*) *r.* 4 : 4. 3. *Mós.* 11 : 18.

3. Kösd azokat a' te újjaidra: írd-fel azokat a' te szívednek (*c*) táblájára. (*c*) 5 *Mós.* 11 : 18.

4. Mond ezt a' böltséségnek: Én néném vagy te: és az eszességet sógorodnak hívjad.

5. Hogy meg-őrízzen téged' (*d*) a' kivül-való aszszonyi-állattól: *és* az ő beszédivel hizelkedő idegentől. (*d*) *r.* 2 : 16. 5. 3. 22 14.

6. Mert az én házamnak ablakán, *és* az ablak' fiaról nézvén:

7. Láték a' bolondok között, eszembe vők a' fiak között, egy (*e*) bolond ifjat. (*e*) *r.* 6 : 32.

8. *Ki*, menvén az útzán annak szegeletinél, a' *tisztátalan személy*nek házához (*f*) menő úton mégyen vala. (*f*) *Jób.* 31 : 9.

9. Estve későn a' napnak estvéjén, setét és homályos éjjel.

10. Holott ímé egy aszszonyi-állat eleibe *méne* annak, paráznának ékességében, álnok (*g*) az ő elméjében: (*g*) *Préd.* 7 : 26.

11. (Melly tsátsogó és vakmerő, kinek házában nem maradhatnak-meg az ő lábai.

12. Néha künn, néha az útzákon, avagy minden szegeletnél lesselkedik.)

13. És meg-ragadván (*h*) őtet meg-tsókolá őtet, és szemtelenségre vetvén önnön magát, monda néki: (*h*) 1 *Mós.* 39 : 7. *r.* 9 13-16.

14. Hálá-adó áldozatnak *húsai* vagynak én nálam; ma adom-meg fogadásimat.

15. Azért (*i*) jövék-ki te elődbe szorgalmatosan keresvén a' te ortzádat; jókor találok te reád. (*i*) *r.* 9 13-16.

16. Paplanokkal meg-vetettem nyoszolyámat, melly ékes *külömb-külömb-féle* szép rakásokkal, és Égyiptomi szőnyegekkel:

17. Jó illatot tsináltam az én ágyas-házamban, mirhából, áloesből, és fa-héjból.

18. No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a' szeretetben; mi magunkat vídamítsuk-meg szerelemhez való dolgokkal.

19. Mert nintsen az én férjem az ő házában: el-ment meszsze útra.

20. Egy erszény pénzt vőn kezéhez: bizonyos napra jő-meg az ő házához.

21. El-hiteté őtet az ő mesterségének sokaságával; az ő ajakinak (*k*) hízelkedésével meggyőzé őtet. (*k*) *r.* 5 : 3. *Préd.* 7 : 26.

22. Követé azt hírtelenséggel, mint az ökör a' meg-nyúzására mégyen és miképpen mikor a' békót a' bolondoknak tanításokra lábokra vetik.

23. Míg-nem által-járja a' nyil az ő szívét; miképpen siet a' madár a' törre, nem tudván azt az ő élete ellen lenni.

24. Annakokáért mostan, szerelmes fiam! hallgass engemet: és figyelmezz az én számnak beszédire.

25. Ne hajóljon annak útaira a' te elméd, *és* ne tévelyegj annak ösvényin.

26. Mert sok meg-sebesíttetett embereket (*l*) elrejtett, és sokan vagynak, a' kik attól meg-öléttetének. (*l*) *Pred.* 7 : 26. *r.* 2 : 18.

27. A' koporsóra-való útak, az ő házához *menő útak*, mellyek szállanak a' halálnak fenekére.

VIII. RÉSZ.

Intés a' böltseségnek tanúlására: meg-írása az örök böltességnek.

1 A vagy (*a*) a' böltseség nem kiált-é, és az értelem nem botsátja-é-ki az ő szavát?

(*a*) *r.* 1 : 20, 21.

2. A' magas helyeknek tetein, az úton, nagy sok ösvények' helyén meg-állván.

3. A' kapuk mellett a' városnak bé-menetelin, az ajtóknak bé-menetelin énekel, *mondván:*

4. Tinéktek, óh tiszteletes jeles férjfiak! kiáltok: és az én szóm az embereknek fiaihoz *vagyon.*

5. Értsétek-meg bolondok az eszességet: és ti balgatagok vegyétek eszetekbe.

6. Halljátok-meg; mert jeles dolgokat szóllok: és az én szájamnak fel-nyitásával *ki-beszéllek* igaz dolgokat.

7. Mert meg-gondolt valóságos igazságot mond-ki az én nyelvem: és útálatos az én ajakimnak gonoszságot *mondani.*

8. Igazak az én számnak minden beszédi: semmi nintsen ezekben hamis, vagy el-fordúlt dolog.

9. Mind azok egyenesek az értelmesnek: és igazak azoknak, kik meg-nyerhetik a' tudományt.

10. Vegyétek az én tanításomat, és nem a' pénzt: és a' tudományt inkább, hogy-nem mint a' válaszott aranyat.

11. Mert (*b*) jobb a' böltseség a' drága kövek-

nél: ſemmi gyönyörüségek ehez egygyenlők nem lehetnek. (*b*) *r.* 3: 14-16. *Jób* 28: 15-19.

12. Én, bőltseſség lakozom az eſzeſséggel: és a' tudomány a' nagy ſerénységgel *mindenkor* nálam jelen vagyon.

13. Az Úrnak félelme, (*c*) a' gonoſznak gyűlölése: a' kevélységet és fel-fúvalkodást, és a' gonoſznak útát, végezetre a' veſzedelmes ſzájat gyűlöltem. (*c*) *Jób.* 28: 28.

14. Enyim a' tanáts, és valami vagyon, én eſzeſségem, én erőm.

15. És általam uralkodnak a' Királyok: és az uralkodók végeznek igazságot.

16. Én általam a' Fejedelmek viselnek fejedelemséget: a' tiſzteſségesek *és* a' földnek minden Bírái.

17. Én az engem' ſzeretőket ſzeretem: és a' kik engemet ſzorgalmatoſsan keresnek; meg-találnak engemet.

18. (*c*) A' gazdagság és tiſzteſség én nálam vagynak: a' meg-maradandó állatok, és az igazság. (*c*) *r.* 3: 16.

19 Jobb az én gyümőltsöm, a' *drága* megtiſztíttatott aranynál, és az én haſznom a' válaſztott ezüſtnél.

20 Az igazságnak útán vezérlek: és az igaznak közép ösvényén.

21. Ki azt tselekeſzem, hogy bírják az engem' ſzeretők azt, a' mi' vagyon: végezetre az ő kintseket meg-ſzaporítom.

22. Az Úr bír-vala engemet az ő útának kezdetiben: az ő (*d*) munkái előtt, minden időknek előtte. (*d*) 1 *Mós.* 1: 1.

23. Örök időknek előtte fel-kenettettem, a' kezdetnek előtte: (*e*) a' föld' lételének előtte. (*e*) *Ján.* 1: 1.

24. Még mikor semmi mélységek nem vólnának; ſzülettettem vala: még mikor ſemmi források vízzel tellyesek nem vólnának.

25. Még míg nem lett vólna, hogy a' magas hegyek fekünnének *a' földön*: a' halmoknak előtte lettem.

26. Még nem tsinálta vala a' földet, avagy a' (*f*) mezőket; sőt a' kezdetet, e' világnak porát. (*f*) *Jób.* 28: 4, 5, 6.

27. Mikor ő kéſzíti vala az egeket; ott valék: mikoron fel-vetné a' mélységeknek ſzínén a' határt.

28. Mikor meg-erősítené a' felső egeket ott fenn: mikoron meg-erősítené a' mélységeknek forrásit.

29. Mikor fel-vetné a' tengernek határit, és a' vizeknek, hogy által ne (*g*) hágnák az ő ſzájának *parantsolatját*: mikor e' földnek rendelne fundamentomot. (*g*) *Sólt.* 104: 9.

30. Holott annakokáért ő nála neveltettem; és légyek ő-néki minden-napi gyönyörüsége, örvendezvén ő előtte minden időben.

31. És örvendeztettvén e' világban az ő földét, és az én gyönyörüségimmel az emberek-nek fiait.

32. Moſtan fiaim! hallgaſsatok engemet; mert bóldogok, kik az én útaimat meg-tartják.

33. Hallgaſsátok a' tudományt, és bőltselkedjetek: és ti magatokat el-ne vonjátok.

34. Bóldog ember, a' ki hallgat engemet ſzorgalmatoſsan, állván az én ajtóm előtt minden napon, az én ajtaimnak küſzöbeit őrízvén.

35. Mert a' ki meg-nyerhet engemet; nyér életet, mellybe juttat az Úrnak jó-akaratja.

36. De a' ki vétkezik én ellenem; erőſzakot tselekeſzik az ő lelkén: minden, valaki engemet gyűlől ſzereti a' halált.

IX. RÉSZ.

Az Iſten' bőltseſségének tselekedetit, tudományát, és haſznát egybe-veti a' bolondsággal.

1 A' fő bőltseſség meg-épitette az ő házát, annak hét oſzlopit ki-vágván.

2. Meg-ölte az ő élő marháit; tőlti az ő borát, még az aſztalát-is el-kéſzítette.

3. *És* el-botsátván az ő leányit, hívogat a' *házaknak* (*a*) tetein, és a' városnak magas helyein,

4. Mondván: Valaki tudatlan; térjen ide, és *valaki* értelem nélkül vagyon. (*a*) *r.* 8: 1.

5. Jövetek-el, éljetek az én étkemmel, és igyatok a' borban, mellyet tőltök.

6. Hagyjátok-el a' bolondokat, és éljetek, járván az eſzeſségnek útán.

7. A' ki tanítja a' tsúfolót; (*b*) nyér magának ſzidalmat: és a' ki feddi a' latrot; ſzidalom *tér* ő reá. (*b*) *r.* 14: 7. *Máté.* 7: 6.

8. Ne fedd-meg a' tsúfolót, hogy ne gyűlöljön tégedet: fedd-meg a' bőltset; és (*c*) ſzeret tégedet. (*c*) *Sólt.* 141: 5.

9. Adj a' bőltsnek *tanátsot*, hogy bőltselkedjék fellyebb: fedd-meg az igazat, hogy öregbítse a' tudományt.

10. A' bőltseſségnek (*d*) kezdetit, az Úrnak félelmét, és a' ſzenteknek esméretit, az eſzeſségnek *kezdetit*. (*d*) *Jób.* 28: 28. *Sólt.* 111: 10.

11. Mert én általam (*e*) ſokaſúlnak-meg a' te napjaid, és meg-hoſzſzabbúlnak tenéked életednek eſztendei.

(*e*) 2 *Kir.* 20: 1. *r.* 10: 27.

12. Ha bölts vagy; bölts vagy te magadnak: ha *pedig* tsúfoló léſzſz; te magad véſzed haſznát.

13. A' balgatag aſzſzonyi-állat (*f*) fetsegő, bolond: és noka ſemmit nem tud: (*f*) *r.* 7: 11.

14. Mindazáltal ül az ő házának ajtajánál; a' ſzékben a' városnak magas helyein.

15. Hogy el-tsalja az úton-járókat, a' kik egyenesen (*g*) mennének-is az ő útjokon.

16. És ezt mondja ennek: Valaki bolond; térjen ide, és valaki eſztelen. (*g*) *r.* 7: 11.

17. Jóllehet a' lopott vizek (*h*) édesek, és a' titkon-való étel gyönyörüséges. (*h*) *r.* 5: 15.

18. De nem tudja az *úton menő ember*, hogy ott élet nélkül valók vagynak, és a' mélységes pokolba eſnek, a' kik hívattattanak *a' gonoſz aſzſzonyi állattól.*

X. RÉSZ.

Summája a' következendő Réſzeknek mind a' harmintzadikig mind egy: tudni-illik: Meg-írása a' böltseknek és bolondoknak, azoknak tselekedeték és végek ſzerént.

Ezek a' Salamon' Bölts mondási.

1 A' bölts (*a*) fiú örvendezteti az ő attyát; a' bolond fiú pedig ſzomorúságára *vagyon* az ő annyának. (*a*) *r.* 15: 20. 17: 21, 25.

2. Nem haſználnak a' hamisság*gal gyüjtött* kintsek; de az igazság meg-ſzabadít a' halálból. (*b*) *r.* 11: 4. 13: 11. 21: 6.

3. Az Úr (*c*) nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az iſtenteleneknek pedig gazdagságokat el-veſzti. (*c*) *'Sólt.* 37: 25, 26.

4. Szegénnyé léſzen, a' ki tselekeſzik álnok (*d*) kézzel; a' gyors munkásoknak pedig kezek meggazdagítja *őket.* (*d*) *r.* 12: 21, 23.

5. Gyüjt nyárban az eſzes fiú: (*e*) álomba merült-bé az aratásnak idején a' meg-ſzégyenítő fiú. (*e*) *r.* 6: 6-11. 20: 13.

6. Áldások *vagynak* az igaznak fején; de az iſtenteleneknek ſzájokat erőſzak-tétel fedi-bé.

7. Az igaznak emlékezete áldott; a' hamisaknak nevek pedig meg-rothadt

8. A' bölts elmejében véſzi a' parantsolatokat; a' ki pedig bolondságot ſzóll, az ő maga ajakival veſzti-el magát.

9. A' ki jár tökélletességben; jár bátorsággal: a' ki pedig el-fordítja az ő útát; *egyebeknek* tanúſágra léſzen.

10. A' ki ſzemmel húnyorgat; bántást ſzerez: és a' ki bolond ajakival; meg-büntettetik.

11. Életnek (*f*) kút-feje az igaznak ſzája; az iſtenteleneknek pedig ſzájok álnokságot fedezel. (*f*) *r.* 13: 14.

12. A' gyülölség ſzerez versengést; minden vétkeket pedig el-fedez a' (*g*) ſzeretet. (*g*) 1 *Kór.* 13: 4, 7. 1 *Pét.* 4: 8.

13. Az eſzesnek beſzédében vagyon jelen-való böltseſség, miképpen a' (*h*) veſzſző a' bolondnak hátán. (*h*) *r.* 20: 30. 19: 29. 26: 3.

14. A' böltsek meg-tartják a' böltseſséget; a' (*i*) bolondoknak ſzájához pedig közel *vagyon* a' romlás. (*i*) *r.* 13: 3. 18: 7.

15. A' gazdagnak marhája *ollyan*, *mint* az ő (*k*) meg erősíttetett városá: nyomorúságokra vagyon a' meg-fogyatkoztaknak az ő ſzegénységek. (*k*) *'Sólt.* 49: 7. *r.* 18: 11.

16. A' mit munkájával ſzerez az igaz, *ſzerzi* életére; az iſtentelennek *pedig* gazdagsága bünre vagyon.

17. A' böltseſségnek meg-őrízőinek útjok életre vagyon; a' fenyítéket pedig el-hagyóknak *útjok*, tévelygést hoz.

18. A' ki el-fedezi a' gyülölséget; álnok az, az ő ajakival: és a' ki ſzóll gyalázatot; bolond az.

19. A' ſok beſzédben fogyatkozás vagyon; de meg-tartóztatja az ő ajakait az értelmes.

20. *Mint a'* tiſzta válaſztott ezüſt az igaznak nyelve; a' gonoſznak elméjé*ből ſzármazott beſzéd pedig* betsületlen.

21. Az igaznak ajakai ſokakat legeltetnek; a' (*l*) bolondok pedig az ő eſztelenségekben halnak-meg. (*l*) *r.* 11: 3. *Préd.* 10: 9.

22. Az Úrnak áldása gazdagít-meg, és azzal ſemmi bántást nem ſzerez *az Úr.*

23. Miképpen (*m*) játék a' bolondnak bünt tselekedni; azonképpen az eſzes férjfiúnak böltseſ *tselekedni.* (*m*) *r.* 14: 9. 15: 21. 21: 15.

24. (*n*) A' mitől retteg az iſtentelen; az eſik ő rajta: a' mit pedig kívánnak az igazak; megadja *Isten.* (*n*) *r.* 1: 27. *'Sólt.* 145: 19.

25. Mint a' forgó-ſzél el-múlik; úgy nem *állmeg* az iſtentelen; az (*o*) igaznak pedig örökké-való fundamentoma léſzen. (*o*) *r.* 12 2.

26. Minémű az etzet a' fogaknak, és a' füſt a' ſzemeknek; ollyan a' reſt azoknak, a' kik azt el-küldötték.

27. Az Úrnak félelme (*p*) hoſzſzabbítja-meg a' napokat; az iſtenteleneknek pedig eſztendeik meg-rövidülnek. (*p*) 2 *Kir.* 20: 6. *r.* 9: 11.

28. Az igazaknak reménységek örömökre vagyon; az iſtenteleneknek pedig várakozások (*q*) el véſz. (*q*) *Jób.* 8: 13, 14. *'Sólt.* 112: 10.

29 Erősségére vagyon minden (*r*) tökélletesnek az Úrnak útja; romlásokra pedig a' hamisság' tselekedőinek. (*r*) 13:26.

30. Az igaz soha meg nem mozdúl; de az istentelenek nem lakják a' földet.

31. Az (*s*) igaznak szája bővségesen szóll bőltseséget; a' gonoszságoknak nyelvétől pedig el-távozott *a' bőltseség.* (*s*) *'Sólt.* 37: 30.

32. Az igaznak ajakai az *Istennek* jó kedvét meg esmérik; az istenteleneknek pedig szájok az ő gonoszságoknak büntetését.

XI. RÉSZ.

1 Az álnok (*a*) fontok útálatosok az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves ő-néki.
(*a*) 5 *Mós.* 25: 13, 16. *r.* 16: 11 20: 10.

2. A' kevélységen (*b*) esik gyalázat; az alázatosoknál pedig vagyon a' bőltseség.
(*b*) *r.* 16: 18. 18: 12.

3. Az igazaknak tökélletességek vezeti (*c*) őket; de a' hitetleneknek gonoszságok el pusztítja őket. (*c*) *r.* 15: 33: *és* 18: 12.

4. Nem használ a' marha a' haragnak idején; az igazság pedig ki-ragad a' halálból.

5. A' tökélletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de az ő istentelenségében el-esik az istentelen.

6. Az igazaknak igazságok meg-szabadítja őket; de az ő gonoszságokért a' hitetlenek (*d*) meg-fogattatnak. (*d*) *r.* 13: 6. *'Sólt.* 18: 20, 25.

7. Mikoron meg-hal az istentelen ember; el-vész az ő reménysége: a' kegyetlenek' reménységek-is el vész.

8. Az igaz a' nyomorúságból meg-szabadúl: az istentelen ő helyette bé-esik abba. (*e*) *Est.* 7: 9.

9. Szájával a' kép-mutató meg-rontja felebarátját; de (*f*) az igazak a' tudomány által meg-szabadúlnak. (*f*) *r.* 12: 5.

10. Az igazaknak elő-meneteleken, és mikoron el-vesznek az istentelenek; örül a' város (*g*) énekléssel. (*g*) *'Sólt.* 52: 8, 9

11. Az igazaknak (*h*) bóldogságokkal magasztaltatik a' város; az istenteleneknek pedig szájokkal meg romol. (*h*) *r.* 29: 2.

12. Meg-útálja felebarátját a' bolond; az eszes férjfiú pedig veszteg hallgat.

13. A' rágalmazó meg-jelenti a' titkot; de a' hüséges lelkü *ember* el-fedezi a' dolgot *magában.*

14. A' hol nintsenek eszes-tanátsok; el-vész a' nép: a' meg-maradás pedig *vagyon* a' (*i*) tanátsosnak bőlts értelmében. (*i*) *r.* 15: 22.

15. Tellyességgel meg-rontatik, a' ki kezes lészen idegenért; a' ki pedig el-távoztatja a' kezességet, bátorságos lészen.

16. A' kedves aszszonyi-állat meg-tartja a' tisztességet; miképpen a' hatalmasok meg-tartják a' gazdagságot.

17. Jól tészen ő magával a' másnak adakozó (*k*) férjfiú; meg-háborítja pedig az ő attyafiát a' kegyetlen. (*k*) *r.* 3: 17.

18. Az istentelen tselekeszik álnok tselekedetet; az igazság-szerzőknek pedig jutalma valóságos.

19. A' ki erősen ragaszkodik az igazsághoz, *vét* (*l*) az életre: a' ki követi pedig a' gonoszt, az ő halálára *vét.* (*l*) *Gal.* 6: 8.

20. Útálatosok az Úrnál az álnok (*m*) szívü *emberek*; kedvesek pedig ő nala, kik az ő útjokban tökélletesek. (*m*) *'Sólt.* 5: 5-7 *r.* 6: 18.

21 (*n*) Minden erejével-is nem nyerhet mentséget a' gonosz; az igazaknak pedig maradékok meg-szabadúl. (*n*) *r.* 12: 6 16: 5.

22. *Mint* a' diszno orrában az arany peretz, *ollyan* a' szép aszszonyi-állat, a' kinek nitsen okossága.

23. Az igazaknak kívánságok tsak az (*o*) igazság; az istenteleneknek pedig várásokon *tsak* az *Isten'* haragja *vagyon* (*o*) *r.* 10: 13.

24. Vagyon olly, ki adakozik; (*p*) mindazáltalánnál inkább gazdagodik: és *vagyon olly*, ki meg tartóztatja magát az adakozástól; de ugyan szükölködik. (*p*) *'Sóll.* 112: 1, 9, 10.

25. (*q*) A' másal jól tévő ember meg-kövéredik: és a' ki bővségesen adakozik; ugyan-azon fellyebben osztogathat. (*q*) *'Solt.* 112: 9.

26. A' ki búzáját bé-szorítja, (*r*) átkozzák azt a' népek; *Istennek* áldása *lészen* pedig len, a' kiadónak fejen. (*r*) 5 *Mós.* 14: 28, 29.

27. A' ki szorgalmatosan javára igyekezik *másnak*; szerzi másnak magához-*való* jó-akaratját: a' ki pedig *másnak* gonoszt keres; (*s*) ő magán esik. (*s*) *'Sólt.* 57: 7.

28. A' ki bízik az ő gazdagságiban; el-vész: de mint a' *zöldellő* fa, az igazak (*t*) ki virágoznak. (*t*) *Jób.* 8: 20 *'Sólt.* 1: 3, 4. *és* 92: 13.

29. A' ki meg-háborítja az ő házát; annak öröksége szélt lészen: és a' bolond, szolgája *lészen* a' bőlts elméjünek.

30. Az igaznak gyümőltse az élet' fájának *gyümőltse:* és a' ki egyebeket tanít; bőlts az.

31. Imé az igaz e' földön meg-fanyargattatik; (*u*) mennyivel inkább az istentelen, és a' bünös?
(*u*) 1 *Pét.* 4: 17, 18. *r.* 11 9.

32 A' ki szereti a' dorgálást, szereti a' tudományt; a' ki pedig gyülöli a' fenyítéket, oktalan az.

XII. RÉSZ.

1 Jót (*a*) hoz az Úrnak jó akaratja; de a' gonosz embert el-kárhoztatja. (*a*) *r.* 8: 35.

2. Nem erősül-meg ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökerek ki nem mozdúl.

3. A' gyors aszszonyi-állat koronája az ő férjének; de mint az ő tetemeiben-való rothadás *ollyan az*, a' melly meg-szégyeníti az ő férjét.

4. Az igazaknak gondolatjaik igazak: az istenteleneknek tanátsok tsalárdok.

5. Az istenteleneknek beszédeik leselkednek a' (*b*) vér után; az igazaknak pedig szájok meg szabadítja azokat. (*b*) *r.* 1: 18. 11: 9.

6. El-vesztik magokat az istentelenek, el-annyira, hogy ne légyenek; az igazaknak pedig házok-népe nyomos lészen.

7. Az ő értelme szerént dítsértetik a' férjfiú; de az el fordúlt elméjü útálatos lészen.

8. Jobb, a' ki esméri magát (*c*) alá-valónak, és szolgája vagyon, annál, a' ki fel-magasztalja magát; azonközben tsak étele sintsen.

(*c*) 5 *Mós.* 22: 4. 1 *Sám.* 11: 23.

9. Az igaz az ő barmának életére gondot visel; (*d*) az istenteleneknek pedig könyörületességek kegyetlen. (*d*) *r.* 28: 19.

10 A' ki miveli az ő földét; meg-elégedik eledellel: a' ki pedig követ híjába valókat; bolond az.

11. Kívánja az Istentelen a' gonoszoknak segítségeket; de az igazaknak gyökerek meggyümöltsözik.

12 Az (*e*) ajakaknak hazugságok alatt gonosz tőr vagyon; de ki-menekedik a' nyomorúságból az igaz. (*e*) *'Sólt.* 41: 7. 52: 4. *r.* 10: 14. 18: 7.

13. Az ő (*f*) szájának gyümöltséből meg-elégedik a' jó férjfiú; az ő tselekedetinek fizetését-is vészi az ember önnön magának. (*f*) *r.* 13: 2.

14. A' bolondnak úta jónak *láttatik néki* az ő szeme előtt; de a' ki tanátstsal-él, bölts az.

15. A' bolondnak (*g*) haragja azon napon megesmértetik; el-fedezi pedig a' szidalmat az eszes *ember*. (*g*) *Préd.* 7: 9.

16. Igazat (*h*) szóll, a' ki meg-jelenti, a' mi igaz; a' hamis bizonyság pedig *szoll* álnokságot. (*h*) *r.* 14: 5.

17. Vagyon olly, ki beszéll hasonlókat az (*i*) által-verő fegyverhez; de a' bölts eknek nyelvek, orvosság. (*i*) *'Sólt.* 55: 22. *r.* 16: 17.

18. Az igaz-mondó ajak meg-erősödik mind örökké; a' hazugságnak pedig nyelve, egy szempillantáfig *vagyon*.

19. Álnokság *vagyon* a' gonosz gondolóknak (*k*) szívekben; a' békeségnek tanátsosiban pedig vígasság. (*k*) *v.* 5. *Mát.* 26: 48.

20. Nem vettetik az igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig tellyesek lészsnek nyavalyával.

21. Útálatosok az Úrnál a' tsalárd beszédek; a' kik pedig tselekesznek hívségesen, kedvesek ő nála

22. Az eszes ember fedezi a' tudományt; a' bolondoknak pedig elméjek (*l*) kiált bolondságot. (*l*) *r.* 13: 16. 14: 33. 15: 2, 28.

23. A' gyorsaknak kezek uralkodik; az álnok pedig lészen adó-fizető.

24. A' férjfiúnak (*m*) elméjében-való szorgalmatos gyötrelem meg-alázza azt; a' jó dolog pedig meg-vídámítja azt. (*m*) *r.* 15: 13.

25. Fellyebb-való az ő felebarátjánál az igaz; de az istenteleneknek útjok el-hiteti őket.

26. Nem süti-meg az (*n*) álnok, a' mit vadászásával fogott; a' szerény embernek pedig marhája betsületes. (*n*) *r.* 19: 15.

27. Az igazságnak útában vagyon élet; és az ő ösvényének úta halhatatlan.

XIII. RÉSZ.

1 A' bölts fiú (*a*) *enged* az attya' intésének; de a' tsúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ád. (*a*) *r.* 15: 5.

2 Minden jó *ember* az ő szájának (*b*) gyümöltsével él; a' hitetleneknek pedig lelkek boszszúság-tétellel. (*b*) *r.* 12: 13. 18: 20, 21.

3. A' ki meg-őrízi az ő száját; meg-tartja önnön magát: a' ki vakmerőképpen fel-nyitja száját; romlása *lészen* annak.

4. Kívánsággal fel-indúl a' restnek lelke; de semmi nem *lészen néki*: a' (*c*) gyorsaknak pedig lelkek meg-kövéredik. (*c*) *r.* 12: 23. 21: 25.

5. A' hamis dolgot (*d*) gyülöli az igaz; az istentelen pedig *magát* gyülölségessé tészi, és meg-szégyeníti. (*d*) *'Sólt.* 101: 3-8.

6. Az igazság meg-őrízi azt, a' ki útában tökélletes; az istentelenség pedig el-veszti a' bünöst.

7. Vagyon olly, ki hányja gazdagságát; holott semmije nintsen: viszontag tetteti magát szegénynek; holott sok marhája légyen.

8. Az ember' életének váltsága az ő gazdagsága; de a' szegény nem hallja a' dorgálást.

9. Az igazaknak világosságok (*e*) fénylő lészen; de az istenteleneknek szövétnekek megalusznak. (*e*) *'Sólt.* 112: 4, *r.* 24: 20.

10. Tsak kevélységből ő a' *férjfiú* szerez há-

borúságot; de a' tanátsoſoknál vagyon (*f*) a' bőltseſség. (*f*) *r.* 11: 14.

11. A' híjába-valóságból keresett marha (*g*) meg-kiſsebbül; a' ki pedig kezével gyüjti, megöregbíti *azt.* (*g*) *r.* 10: 2. 20: 21.

12. A' halogatott reménység beteggé téſzi az elmét; és *mint* az életnek fája, a' meg-adatott kívánság.

13. Az igének meg-útálója meg-rontatik; a' ki pedig féli a' parantsolatott, az meg-ajándékoztatik békeſséggel.

14. A' bőltsnek (*h*) tudománya életnek kútfeje, a' halál' törének el-távoztatására.

(*h*) *r.* 10. 11, 14. 16: 22. *Préd.* 7: 12.

15. Jó elő-menetelt ád a' kegyelem; a' hitetleneknek pedig útjok kemény.

16. Minden eſzes tselekeſzik bőltseſséggel; a' bolond pedig (*i*) ki-jelenti az ő bolondságát.

(*i*) *r.* 12: 21, 22. 14: 33. 15: 2.

17. Az iſtentelen követ büntetésbe eſik; a' hívséges követ pedig orvoſság.

18. Szegénység és gyalázat léſzen azon, ki a' tudománytól magát el-vonſza; a' ki pedig megfogadja a' dorgálást, tiſzteltetik.

19. A' meg-nyert kívánság gyönyörüséges léſzen *ennek* lelkének; de útálatoſság a' bolondoknak el-távozniok a' gonoſztól.

20. A' ki jár a' bőltsekkel, bőltsebb léſzen; a' ki pedig magát társúl adja a' bolondokhoz, (*k*) gonoſzabb léſzen. (*k*) 1 *Kór.* 15: 33.

21. A' bünösöket követi a' gonoſz; az igazakat pedig környül-véſzi a' jó.

22. A' jó *ember* örökséget hágy unokáinak: és a' bünösnek marhái (*l*) el-tétettenek az igaznak *ſzámára.* (*l*) *Jób.* 27: 17.

23. Bőv étele léſzen a' ſzegény munkálkodónak (*m*) mezején; de vagyon olly, ki meg-emészti magát tunyasággal. (*m*) *r.* 12: 23.

24. A' ki meg-tartóztatja az ő (*n*) veſzſzejét; gyülöli az ő fiát: a' ki pedig ſzereti azt; idején bőltseſségre tanítja azt. (*n*) *r.* 19: 18.

25. Az igaz eſzik az ő kívánságának (*o*) meg-elégedéséig; az iſtenteleneknek pedig haſok ſzükölködik. (*o*) *Sólt.* 34: 3.

XIV. RÉSZ.

1 A' bőlts aſzſzonyi-állat építi az ő házát; a' bolond pedig az önnön kezével el-rontja azt.

2. A' ki jár (*a*) igazán; féli az Urat: a' ki pedig engedetlen az ő útaiban; meg-útálja őtet.

(*a*) *Jób.* 12: 4. *r.* 31: 10 *s a' t.*

3. A' bolondnak ſzájában vagyon kevélységnek páltzája; a' bőltseknek pedig beſzédek megtartja őket.

4 Mikor nintsenek ökrök, tiſzta a' jáſzol; a' gabonának pedig bővsége az ökörnek erejéből *vagyon.*

5 A' hívséges tanú (*b*) nem hazud; ki-botsát pedig hazugságot ſzájából a' hamis tanú.

(*b*) *r.* 12: 16. 2 *Mós.* 23: 1.

6. A' tsúfoló kereſi a' bőltseſséget, és nem találja-meg; a' tudományt pedig az eſzeſnek könnyü *meg-találni.*

7 Menj-el a' bolond (*c*) férjfiúnak ſzeme elől, és *a' kit* tudſz nem *ékeſíttettnek lenni* tudománynak beſzédivel. (*c*) *r.* 9: 7. 23: 9.

8. Az eſzesnek bőltseſsége *vagyon* az ő útának meg-tudásában; a' bolondoknak pedig bolondságok az álnokságra.

9. A' bolondokat öſzve-kaptsolja a' gonoſzság; az igazak között pedig, a' mi jó dolog, az *ſzerez barátságot.*

10. Az *embernek* ſzíve tudja az ő maga keserűſségét; és az ő örömében az idegen nem réſzes.

11. Az iſtenteleneknek házok el-véſz; de az igazaknak sátorok meg-virágzik.

12. (*d*) Vagyon olly út, *melly láttatik* igaznak *lenni* az emberek előtt, mellynek vége a' halálra menő útaknak *vége.* (*d*) *r.* 16: 25.

13. A' nevetés közben-is fáj az *embernek* ſzíve; de végezetre az öröm fordúl ſzomorúságra.

14. Az ő útaival (*e*) elégſzik-meg az elméjében el-fordúlt *ember*; *el-távozik* pedig ennek társaságától a' jó férjfiú. (*e*) *r.* 1: 31, 32.

15. A' bolond hiſzen minden dolognak; az eſzes pedig *tsak* a' maga járására vígyaz.

16. A' bőlts félvén (*f*) el-távozik a' gonoſztól; a' bolond pedig belé viſzi magát, olly igen vakmerő. (*f*) *Sólt.* 17: 4. 19: 120.

17. A' hírtelen haragú ſzerez bolondságot; és a' ki a' boſzſzú-állásról gondolkodik, gyülölséges az.

18. Bírják az eſztelenek a' bolondságot; az eſzesek pedig fonják a' tudománynak koſzorúját.

19. Meg-hajtják magokat a' gonoſzok a' jók előtt, és a' hamiſsak az igaznak kapujánál.

20. Még az ő felebarátjánál-is (*g*) útálatos a' ſzegény; a' gazdagnak pedig ſok baráti *vagynak.* (*g*) *r.* 19: 4, 7.

21. A' ki meg-útálja az ő felebarátját, vétkezik; a' ki pedig a' ſzegényekkel kegyelmeſséget tselekeſzik, óh melly boldog az!

22. Nem

22. Nemde-nem tévelyegnek-é, a' kik gonoſzt ſzereznek? kegyelmeſség (*h*) pedig és igazság a' jó-ſzerzőknek. (*h*) *Luk.* 6 : 38.

23. Minden munkában bővölködés *vagyon*; de az ajakoknak beſzédekben, csak ſzűkölködés *vagyon*.

24. A' bőltseknek ékeſségek az ő gazdagságok; a' tudatlanoknak pedig bolondságok, csak bolondság.

25. Meg-ſzabadítja az *embernek* életét az igaz mondó bizonyság; hazugságokat ſzóll pedig az álnok.

26. Az Úrnak félelmében *vagyon* (*i*) erős bizodalom, ki az ő fiainak ſzokott lenni gyámolúl.

27. Az Úrnak félelme az életnek kút-feje, a' halál' tőrének el-távoztatására. (*i*) *r.* 13 : 14.

28. A' népnek ſokaságában *vagyon* a' Királynak ékeſsége; de a' népnek el-ſzakadásával az Uralkodóra nyomorúság *jő*.

29. A' haragra késedelmes bővölködik értelemmel; a' ki pedig elméjében hírtelenkedő, bolondságot ſzerez az.

30. A' teſtnek élete a' tiſzta ſzív; a' tsontoknak pedig rothadások az irígység.

31. A' ki(*k*) el-nyomja a' ſzegényt; gyalázattal, illeti annak Teremtőjét: az pedig tiſzteli, a' ki könyörül a' ſzűkölködőn. (*k*) *r.* 27 : 5. *'Sid.* 6. 10.

32. Az ő nyavalyájába ejti magát az iſtentelen; az igaznak pedig halála' idején-is (*l*) reménysége vagyon. (*l*) *'Sólt.* 5 ; 7. 34 : 20.

33. Az eſzesnek elméjében nyugſzik a' bőltseſség; a' mi pedig a' tudatlanokban *vagyon*, magát *hamar* (*m*) meg-esmérteti. (*m*) *r.* 13 : 16.

34. Az igazság fel-magaſztalja a' nemzetséget; gyalázatjokra vagyon pedig a' népeknek a' bűn.

35. A' Királynak jó-akaratja *vagyon* az eſzes ſzolgához; ő-néki pedig haragja az őtet meg-ſzégyenítőhöz.

XV. RÉSZ.

1 Az engedelmes felelet el fordítja a' haragnak fel-gerjedését; a' meg-bántó beſzéd pedig (*a*) támaſzt haragot. (*a*) 1 *Kir.* 12 : 13, 16, 19.

2. A' bőltseknek nyelvek beſzéll jó tudományt; a' tudatlanoknak pedig ſzájok (*b*) kiforr bolondságot. (*b*) *r.* 13 16.

3. Minden helyeken *vagynak* az Úrnak (*c*) ſzemei, nézvén a' jókat és gonoſzokat.
(*c*) *r.* 5 : 21. *Jer.* 16 : 17, 18.

4. A' nyelvnek (*d*) épsége, életnek fája: abból-való gonoſzság pedig a' léleknek gyötrelme.
(*d*) *r.* 13 : 1 . 18 : 21.

5. Bolond az, valaki meg-útálja az ő attyának tanítását; a' ki pedig meg-betsűli a' dorgálást, igen eſzes.

6. Az igaznak házában vagyon nagy kínts: az iſtentelennek pedig gazdagsága meg-háborítja az (*e*) ő házát. (*e*) *Jak.* 5 : 1-4.

7. A' bőltseknek ajakaik hintegetnek tudományt; a' bolondoknak pedig elméjek *azt hinti*, a' mi távól a' jótól.

8 Az iſtenteleneknek (*f*) áldozatjok gyűlőlséges az Úrnak; az igazaknak pedig könyörgések kedves ő-néki. (*f*) *Esa.* 1 : 11, 15.

9 Útálatos az Úrnál az iſtentelennek úta; azt pedig, a' ki követi az igazságot, ſzereti

10 A' dorgálás gonoſz*nak tettſzik* annak, a' ki útát el-hagyja: a' ki gyűlőli a' fenyítéket; meg-hal.

11. A' koporsó és (*g*) a' veſzedelem az Úr előtt vagynak; mennyivel inkább az embereknek elméjek? (*g*) *Jób.* 26 : 6 *Jer.* 17 : 9, 10.

12 Nem ſzereti a' tsúfoló, a' ki őtet meg-feddi: és a' bőltsekhez nem mégyen.

13. A' vídám elme meg-vídámítja (*h*) az ortzát; de a' ſzívnek bánatja miatt a' lélek meg-ſzomorodik. (*h*) *r.* 17 : 22. 18 : 14.

14. Az eſzesnek elméje keresi a' tudományt; a' tudatlanoknak ſzájok pedig legeltetik bolondsággal.

15. Minden napjai a' ſzegénynek nyomorúságosok; a' vídám elméjünek pedig ſzünetlen lakodalma *vagyon*.

16. Jobb a' (*i*) kevés az Úrnak félelmével, hogy-nem mint a' temérdek kínts, a' hol háborúság vagyon. (*i*) *'Sólt.* 37 : 16. *r.* 16 : 8.

17. Jobb a' paréjnak (*k*) étele, a' hol ſzeretet vagyon; hogy-nem mint a' hízlalt ökörnek *ele-dele*, a' hol vagyon gyűlőlség. (*k*) *r.* 17 : 1.

18. A' haragos (*l*) férjfiú ſzerez háborúságot; a' hoſzſzú türő pedig le-ſzállítja a' háborgást.
(*l*) *r.* 26 : 32. 28 : 25. 29 : 22.

19. A' reſtnek úta ollyan, mint a' tövises fövény; az igazaknak pedig útjok egyenes.

20. A' bőlts fiú örvendezteti (*m*) az ő attyát; a' bolond ember pedig meg-útálja az ő annyát.
(*m*) *r.* 10 : 1, 23.

21. A' bolondság örömére vagyon az eſztelennek; de az értelmes férjfiú igazán jár.

22. Híjába-valók léſznek (*n*) a' gondolatok, mikoron nintsen tanáts; de a' tanátsoknak sokságokban elő-mennek.
(*n*) *r* 11 : 14. 20 : 18.

23. Öröm vagyon e' féle embernek, az ő ſzájának beſzédéből; és az ideje-korán mondott beſzéd, óh melly igen jó!

24. Az életnek úta *oda* fel-felé viszi az értelmest, hogy el-távozzék a' pokoltól, melly alá-felé vagyon.

25. A' kevélyeknek (*o*) házokat ki-szaggatja az Úr; meg-erősíti pedig az özvegynek határát. (*o*) *r.* 2: 2. 11: 7. 14: 11.

26. Útálatosok az Úrnak a' gonosznak gondolati; a' tisztáknak pedig *beszédek*, gyönyörűséges beszédek.

27. Meg-háborítja az ő házát, a' ki (*p*) követi a' telhetetlenséget; a' ki pedig gyülöli az ajándékokat, él az. (*p*) *r.* 1: 19. *'Sólt.* 15: 5.

28. Az igaznak elméje (*q*) meg-gondolja, mit szólljon; az istenteleneknek pedig szájok ugyan ki-tölti a' gonoszokat. (*q*) *r.* 16: 23.

29. Messze *vagyon* az Úr az istentelenektől; az (*r*) igazaknak pedig könyörgéseket meg-hallgatja. (*r*) *'Sólt.* 34: 19. 145: 18-20.

30. Miképpen a' szemnek világa meg-vídámítja a' szívet; *akképpen* a' (*s*) jó hír név megkövériti a' tsontokat. (*s*) *r.* 25: 25.

31, A' melly fül hallgatja az életnek dorgálását; a' bőltsek között lakozik.

32. A' ki el-vonsza magát a' tanítástól; megútálja az ő lelkét: a' ki pedig hallgatja a' feddést; bírja az az ő lelkét.

33. Az Úrnak félelme a' bőltseségnek tudománya: és a' tisztességnek előtte jár az (*t*) alázatosság. (*t*) *r.* 28: 28.

XVI. RÉSZ.

1 AZ embernél vagyon az elménck (*a*) gondolatja; de az Úrtól vagyon a' nyelvnek beszéde. (*a*) *r.* 19: 21. *Jer.* 10: 23.

2. Jóllehet minden ő útaiban tisztának (*b*) láttassék az ember az ő szemei előtt; mindazáltal a' ki a' lelket visgálja, az Úr az. (*b*) *r.* 21: 2.

3. Bízzad az Úrra a' te (*c*) dolgaidat; és a' te gondolatid véghez mennek. (*c*) *'Sólt.* 37: 5.

4. Mindeneket tselekedett az Úr ő magáért; (*d*) az istentelent-is a' büntetésnek napjára *ő rendelte*. (*d*) *Róm.* 9: 22, 23, *és* 11: 36. *Jób.* 21: 30.

5. Útálatos az Úrnak minden, a' ki elméjében (*e*) fel-fúvalkodott; minden erejével-is nem nyerheti-meg hogy meg-ne büntettessék. (*e*) *r.* 6: 17. *és* 8: 13.

6. A' könyörületeséggel és igazsággal el-töröltetik a' bűn; azokáért az Úrnak félelméért, távozzál-el a' gonosztól.

7 Mikor jó akarattal vagyon az Úr valakinek útaihoz; még annak (*f*) ellenségeit is jó-akaróivá tészi ahoz. (*f*) 2 *Kir.* 25: 27: 30.

8. Jobb a' (*g*) kevés igazsággal, hogy nem mint nagy temérdek gazdagság hamissággal. (*g*) *r.* 15: 16. 1 *Tim.* 6: 6.

9. Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását.

10. Mint az Isten' szája, ollyan légyen a' Királynak beszéde: az ítéletben ne (*h*) szólljon hamisságot az ő szája. (*h*) 2 *Krón.* 19: 6. 1.

11. Az Úré az ítéletnek (*i*) mértéke és serpényője; és ő tselekedete minden 'sáknak mérő kövei. (*i*) 5 *Mós.* 25: 13-16. *r.* 20: 10, 23.

12. Útálatos légyen a' Királyoknál istentelenséget tselekedni; mert igazsággal erősíttetik meg a' Királyi (*k*) szék. (*k*) 5 *Mós.* 17: 20.

13. Kedvesek légyenek a' Királyoknak az igaz beszédek; és az (*l*) igaz-mondót szeresse *a' Király*. (*l*) *'Sólt.* 101: 6. *r.* 22: 11.

14. A' (*m*) Királynak fel-gerjedt haragja ollyan, mint a' halál' követe; de a' bőlts férjfiú le-szállítja azt. (*m*) *r.* 19: 12. 20. 2.

15. A' Királynak (*n*) vídám ortzájában élet vagyon, kinek jó akaratja ollyan, mint a' tavaszi esőnek sürü köde. (*n*) *r.* 19: 12.

16. Szerzeni (*o*) bőltseséget, óh mennyivel jobb az aranynál! és szerzeni eszességet, kívánatosbb az ezüstnél! (*o*) *r.* 3: 13, 15. 8: 11, 19.

17. Az igazaknak erőssége el-távozni a' gonosztól; meg-tartja az ő magát, a' ki meg-őrzi az ő útát.

18. A' meg-romlásnak előtte (*p*) kevélység *vagyon*: és az esetnek előtte fel-fúvalkodott lélek. (*p*) *r.* 17 19. 18 12.

19. Jobb (*q*) alázatos lélekkel lenni a' szelédekkel; hogy-nem mint foszlott martalt osztani a' kevélyekkel. (*q*) *Esa.* 57: 5.

20. A' ki jól meg-gondol *minden* dolgot; jót nyér: és a' ki bízik az Úrban; óh melly (*r*) boldog az! (*r*) *'Sólt.* 2: 12. 34: 9. 129: 1.

21. A' ki elméjében bőlts, hívattatik értelmesnek; a' beszédnek pedig (*s*) ékessége neveli a' tudományt. (*s*) *r.* 20: 15.

22. Életnek (*t*) kút-feje az értelem, a' ki bírja azt; de a' bolondoknak tudományok bolondságnak *kút-feje*. (*t*) *r* 13: 14,

23. A' bőltsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és beszéde által öregbíti a' tudományt.

24. *Mint* a' lépes méz, *ollyanok* a' gyönyörűséges beszédek: édesek a' léleknek, és meggyógyítói a' tetemeknek.

25. Vagyon *olly* út, *melly* (*u*) *láttatik* igaznak az embernek szeme előtt, mellynek vége a' halálnak úta. (*u*) *r.* 14: 12.

26 A' munkálódo ember magának munkálódik; mert az ő szája kénszeríti őtet.

27. Az álnok ember ki-ásza a' gonoszt: kinek ajakiban vagyon mint egy égő tüz.

28. A' (*x*) gonosz ember versengésre-való alkalmatosságot szerez, és a' susárló *ember* a' Fejedelmek között hasonlást szerez.

(*x*) *r.* 16: 23.

29. Az álnok ember el-hiteti az ő felebarátját, hogy vigye őtet hamis úton.

30. A' ki (*y*) hunyorgat szemeivel, mikor gondol gonosz dolgokat, és této-vázó beszédében meg-tselekeszi a' gonoszságot.

(*y*) *r.* 25: 25.

31. Igen szép ékes korona a' vénség, melly az igazságnak útában találtatik.

32. Jobb a' hoszszú-türő az erősnél; és a' ki uralkodik az ő indúlatján, annál, a' ki várost vészen-meg.

33. Az ember' kebelébe vettetnek-bé a' forsok; az Úrtól *vagyon* pedig azoknak minden ítéletek.

XVII. RÉSZ.

1 Jobb a' száraz *étek*nek egy (*a*) falatja, mellyel vagyon tsendesség; hogy-nem a' megnyúzott bármokkal tellyes ház, mellyben vagyon háborúság. (*a*) *r.* 15: 17.

2. Az értelmes szolga uralkodik a' gyalázatos fiún, és az atyafiak között (*b*) az örökségnek részét vészi. (*b*) 1 *Kir.* 11: 11, 13, 31.

3. *Mint* az (*c*) olvasztó mester' tégelye az ezüstöt, és a' kementze az aranyat; *úgy* az Úr meg-próbálja a' szíveket.

(*c*) *r.* 27: 21. *Jer.* 17: 10.

4. A' gonosz-tévő hallgat az álnok beszédekre, a' tsalárd hallgat a' gonosz nyelvre.

5. A' ki meg-tsúfolja (*d*) a' szegényt; gyalázattal illeti annak Teremtőjét: a' ki gyönyörködik *máſnak* nyomorúságában; büntetetlen nem lészen. (*d*) *r.* 14: 31. 24: 17, 18.

6. A' véneknek ékesség az unokák, és a fiaknak ékesség az atyák.

7. Kedvetlen a' bolondnak az ékes beszéd; sokkal inkább a' tiszteségesnek a' hijába-való beszéd.

8. *Mint a'* drága gyöngy, *ollyan* az ajándék annak kívánójának szemei előtt: valamit akar; abban kedve telik. (*e*) *r.* 21: 14.

9. A' ki el-fedezi *máſnak* vétkét; keresi a' szeretetet: a' ki pedig szemre hányja azt; el-szakasztja égymástól a' barátságosokat-is.

10. Foganatosb a' dorgálás az (*f*) eszesnél; fellyebb, hogy-nem mint ha meg-verned a' bolondot százszor-is. (*f*) *Sólt.* 141: 5. *r.* 9: 8.

11. Tsak ellenkezést keres a' gonosz: végezetre kegyetlen követ botsáttatik ő ellene.

12. Találjon *társától*, *vagy fiától* (*g*) meg-foszttatott medve a' férjfiúra, *inkább*, hogy nem a' bolond az ő bolondságában. (*g*) 2 *Sám.* 17: 8.

13. A' ki fizet (*h*) gonoszt a' jóért; nem távozik-el a' büntetés annak házától

(*h*) 5 *Mós.* 32: 35. *r.* 20: 22. *Róm.* 12: 14, 17, 20.

14. Az álló-vizet szakasztja-el, a' ki (*i*) feje a' haborúságnak; azért minekelőtte ki-hatna, hagyd-el a' versengést. (*i*) *r.* 20: 3.

15. A' ki (*k*) meg-igazítja a' bünöst, és kárhoztatja az igazat; útálatos az Úrnak egy-aránt mind a' kettő. (*k*) *r.* 24: 24. 2 *Mós.* 23: 7.

16. Miért vagyon valami gazdagság a' bolondnak kezében? holott a' böltseségnek bírására nintsen néki elméje.

17. Minden időben szeret, a' (*l*) ki *igaz* barát: és az atyafiú a' nyomorúságban tettszikmeg. (*l*) *r.* 18: 24. 27: 10. *Luk.* 10: 36, 37.

18. A' bolond ember kezét adja, fogadván kezességet barátja előtt.

19. Szereti a' gonoszt, a' ki szereti a' háborgást; mint a' ki (*m*) magasan épiti házát, romlást keres. (*m*) *r.* 11: 2. 16: 18.

20. A' gonosz szívű ember nem nyerhet jót; és a' ki az ő nyelvével gonosz, esik nyomorúságba.

21. A' ki szül bolondot; *szüli* ő magának (*n*) bánatra: és nem örvendez a' bolondnak attya.

(*n*) *r.* 10: 1. 15: 20. 19: 13.

22. A' vídám (*o*) elme jó orvosságot tsinál; a' szomorú lélek pedig meg-száraszta a' tsontokat.

(*o*) *r.* 15: 13, 15.

23. A' kebelből ki-vett ajándékot az istentelen el-vészi, az *igaz* törvény' útának (*p*) el-fordítására. (*p*) 5 *Mós.* 16: 19. *Mik.* 7: 3.

24. Az eszesnek (*q*) ortzájából ki-tettszik a' böltseség; a' bolondnak pedig szemei *országolnak* a' földnek külső részéig. (*q*) *Préd.* 8: 1.

25. Búsúlására vagyon az ő attyának (*r*) a' bolond fiú, és az ő szülőjének keserüségére.

(*r*) *r.* 15: 20. 19: 13, 26.

26. Még meg-bírságolni-is az igazat nem jó; a' tiszteséges pedig meg-verni, igazság kivül *vagyon*.

27. (*s*) Meg-tartóztatja beszédét a' tudós ember, és veszte gletes lelkében az értelmes férjfiú.
(*s*) *r* 19. *Jak.* 1: 19.

28. Még a' bolond-is, mikor hallgat, bőltsnek ítéltetik: a' ki ajakit meg-tartóztatja; eszesnek.

XVIII. RÉSZ.

1 Az ő kivánsága szerént kérdezkedik az agyas ember: mindenekben bé-egyelíti magát.

2. Nem gyönyörködik a' bolond az értelemben; hanem abban, a' mellyek vagynak az ő elméjében.

3. Mikor el-jő az istentelen; el-jő a' meg-útálás, és a' szidalmazóval a' gyalázát.

4. *Mint a'* mély vizek a' jéles embernek szájából *származott* igék, 's *mint a'* meg-áradott patak a' bőltseségnek kút-feje.

5. A' gonoszoknak (*a*) személyét betsüleni nem jó, hogy el-fordítsad az igazat az ítéletben.
(*a*) 3 *Mós.* 19: 15. 5 *Mós.* 1: 17. *r.* 17: 5. 24: 23.

6. A' bolondnak beszédi szereznek versengést, és az ő szája haragra ingerel.

7. A' bolondnak (*b*) szája néki romlására *vagyon*, és az ő beszédi az ő életének tőre.
(*b*) *r.* 10: 14. *és* 13: 3.

8. A' susárlónak (*c*) beszédi hízelkedők; de azok az *embernek* szívét által-hatják.
(*c*) *r.* 26: 22.

9. A' ki lágyan viseli magát az ő dolgában; hasonló a' tékozló férjfiúhoz.

10. Erős torony az Úrnak (*d*) neve: ahoz folyamodik az igaz; és bátorságos lészen.
(*d*) 2 *Sám* 22: 51. *Sólt.* 18: 3. *es* 61: 4.

11. A' gazdagnak (*e*) marhája *ollyan*, *mint* az ő erős városa, és mint a' magas kő-fal az ő gondolatja szerént.
(*e*) *r.* 10: 15.

12. A' meg-romlásnak előtte fel-fúvalkodik az embernek elméje; előtte jár pedig a' tiszteségnek az alázatosság.

13. A' ki felel valamit, míg nem hallja; e' bolondság néki, és gyalázatos.

14. A' férjfiúnak lelke vígasztalja az ő erőtlenségét; a' meg-romlott szívet pedig ki emeli-fel?

15. Az eszesnek elméje (*f*) bírja a' tudományt, és a' bőltseknek füle keresi az értelmet.
(*f*) *r.* 11: 2. *és* 15: 33.

16. Az embernek ajándéka szabad útat szerez: és a' tiszteleteseknek ortzájok eleibe viszi az embert.

17. Igaznak *láttatik*, a' ki első a' törvényben; míg nem el-jő az ő felebarátja, és (*g*) meg-visgálja azt *a' Bíró.* (*g*) *r.* 25: 8.

18. A' versengéseket el-vészi a' sors-vetés, és az erősek között békeséget szerez.

19. A' fel-ingereltetett attyafiú erősb a' kerített városnál: és a' versengések, mint a' vár *kapujának* zárja.

20. Minden az ő szájának hasznával (*h*) elégíti-meg az ő hasát; az ő beszédének jövedelmével elégedik-meg minden (*h*) *r.* 12: 13.

21. Mind a' halál, mind az élet az *ember'* nyelvének (*i*) hatalmában *vagyon;* a' miképpen kiki szeret azzal élni, észi úgy annak gyümőltsét.
(*i*) *r.* 21: 15 *Jak.* 3: 2, 9, 10

22. Meg-nyeri (*k*) a' jót, a' ki talál feleséget, és vett jó-akaratot az Úrtól.
(*k*) *r.* 19: 14.

23. Alázatosan szóll a' szegény; a' gazdag pedig szóll kevélyen.

24. Az embernek, kinek baráti vagynak, tiszteltni kell a' barátságot; mert a' ki *igaz* barátunk, betsületesb az atyafiúnál.

XIX. RÉSZ.

1 Jobb a' (*a*) tökélletesen járó szegény a' gonosz nyelvü *gazdag*nál, a' ki bolond.

2. A' léleknek tudománya nélkül-is semmi nintsen jó: és a' ki minden dolgában siet; tévelyeg. (*a*) *r.* 28: 6.

3. Az embernek bolondsága el fordítja az ő útát, és az Úr ellen haragszik az ő szíve:

4. A' gazdagság szerez sok (*b*) barátokat; a' szegény pedig az ő barátjától el választatik.
(*b*) *r.* 14: 20.

5. A' hamisságnak bizonysága (*c*) büntetetlen nem lészen: és a' hazugságoknak találója megnem szabadítja magát. (*c*) 5 *Mós.* 19: 16, 19.

6. Sokan könyörögnek a' tiszteséges embernek; és minden *ember* barátja (*d*) az adakozónak. (*d*) *r.* 3: 3, 4.

7. A' szegényt (*e*) minden attyafiai gyülölik, még a' kik baráti vólnának-is néki, távol vagynak ő tőle; ha sok beszéddel esedezik-is, megnem hallgatják (*e*) *r.* 14: 20.

8. A' kinek szívében *bőltseség* vagyon, szereti az ő életét: és meg-őrizi az értelmet, hogy (*f*) jól légyen dolga. (*f*) 5 *Mós.* 4: 40.

9 A' hamisságoknak bizonysága (*g*) nem lészen büntetetlen, és a' hazugságoknak gondolója el-vész. (*g*) 5 *Mós.* 5 19: 16, 19. *r.* 21: 28.

10. Nem illik a' bolondhoz a' gyönyörködés;

dés; sokkal inkább nem illik a' (*h*) szolgának uralkodni a' Fejedelmeken. (*h*) *r.* 30:21,22.

11. Az embernek értelme hoszszú-türővé teszi őtet; és ékessségére vagyon néki (*i*) el-hallgatni a' vétkeket. (*i*) 1 *Kór.* 6:7.

12. Mint a' gyermekdéd oroszlánnak ordítása, ollyan a' Királynak (*k*) haragja; mint a' harmat pedig a' füvön, az ő (*l*) jó akaratja.

(*k*) *r.* 16:14. 20:2. (*l*) *r.* 16:15.

13. Keserűségének oka az ő attyának a' (*m*) bolond fiú; és *mint* a' tsepegés, az aszszonyi-állatnak szűnetlen (*n*) sémbelődése.

(*m*) *r.* 10:1. 17:25. (*n*) *r.* 27:15.

14 A' ház és a' marha atyától-való jószág; az Úrtól vagyon pedig az értelmes feleség.

15. A' (*o*) rest álmot szerez: és az álnok lélek meg-éhezik. (*o*) *r.* 6:9. 20:13.

16, A' ki meg tartja (*p*) a' parantsolatot; meg-tartja ő magát: a' ki meg-útálja az ő útait; meg-büntettetvén, meg-hal.

(*p*) *r.* 3:21,22. *Luk.* 11:28.

17. (*q*) Kőltsön ád az Úrnak, a' ki kegyelmessen ád a' szegénynek: és az ő jó tétemányét meg-fizeti néki. (*q*) *Mát.* 25:34-36, 40.

18. (*r*) Sanyargasd-meg a te fiadat, míg reménység vagyon *felőle*: és az ő veszedelmére ne hajóljon a' te elméd. (*r*) *r.* 13:24.

19. A' ki a' haragban felettébb kemény, kárt vall; ha el engeded-is *fiadnak vétkét egyszer*, ismét azután meg-büntessed.

20. Engedj a' (*s*) tanátsnak, és vedd jó neven az oktatást; hogy bőltselkedhessél végezetre. (*s*) *r.* 11:14. 15:22.

21. Sok gondolatok vagynak mindennek elméjében; de tsak az Úrnak tanátsa áll-meg.

22. A' mit leg-inkább kell embernek kívánnia; az (*t*) irgalmasság az: és jobb a' szegény a' hazug férjfiúnál: (*t*) *Máté.* 5:7.

23. Az Úrnak félelme életre (*u*) viszen: és meg-elégedvén él *az Isten' ajándékával*, gonoszszal sem illettetik. (*u*) *'Sólt.* 34:10.

24. El-rejti a' (*x*) rest az ő kezét kebelében, még a' szájához sem viszi azt. (*x*) *r.* 26:15.

25. Ha a' tsúfolót meg-vered; okosb (*y*) bolond lészen: és ha meg-dorgálod az eszest; megérti a' tudományt. (*y*) *r.* 21:11.

26. El-pusztítja attyát *marhájából*, és el-idegeníti annyát a' meg-szégyenítő és (*z*) gyalázattal illető fiú. (*z*) *r.* 17:21,25. *v.* 13.

27. Szünjél-meg, szerelmes fiam! hallgatni az ollyan tanítást, melly téged' arra viszen, hogy a' bőltseségnek igéjétől el-szakadj.

28. Az álnok bizonyság tsúfolja az ítéletet: az istenteleneknek szájok el-nyeli a' hamisságot.

29. E' féle tsúfolóknak készíttettenek a' büntetések, és a' vereség a' bolondoknak hátoknak.

XX. RÉSZ.

1 A' bor tsúfolóvá tészen, és a' részegítő ital háborgóvá: és valaki abban gyönyörködik; nem (*a*) lészen bőlts. (*a*) *r.* 31:4,5.

2. Mint a' gyermekdéd oroszlánnak ordítása; ollyan a' Királynak (*b*) rettentése: a' ki azt haragra ingerli; vétkezik az ő mága élete ellen. (*b*) *r.* 19:12. *Eft.* 7:7.

3 Tiszteséges, embernek fel-hagyni a' versengést; valaki pedig bolond, (*c*) magát belé egyelíti (*c*) *r.* 17:14. 1 *Kór.* 6:7.

4. A' ki a' hideg miatt rest *lévén* nem szánt; kóldúl aratáskor, de semmit nem *talál*.

5. *Mint a'* mély vizek, *ollyan* a' férjfiúnak el-méjében a' (*d*) tanáts; mindazáltal a' bőlts ember ki-meríti azt (*d*) *r.* 18:4.

6. Az embereknek nagyobb része hírdeti kiki az ő jó-voltát; a' ki pedig mindenben igazmondó volna, ki találhat ollyant?

7. Ha az igaz szüntelen jár az ő tökélletességében; bóldogok lésznek az ő fiai ő utánna.

8. A' Király, ha az ő itélő székiben ül, *tsak* tekintetivel minden gonoszt el-távoztat.

9. Ki (*e*) mondhatná azt: Tiszta az én szívem, tiszta vagyok az én bünömtől?

(*e*) 1 *Kir.* 8:26. *Jób.* 14:4. 15:15.

10. A' külömböző (*f*) font és a' külömböző mérték; útálatosok az Úrnál egy-aránt mind a' kettő.

(*f*) 5 *Mós.* 25:13-16. *r.* 11:1. *v.* 23.

11. Az (*g*) ő tselekedetiből esmértesse-meg magát, még a' gyermek-is: ha tiszták, és ha igazak-é az ő tselekedeti. (*g*) *Jak.* 2:18.

12. A' halló (*h*) fület, és a' látó szemet, az Úr teremtette egy-aránt mind kettőt.

(*h*) 2 *Mós.* 4:11. *'Sólt.* 94:9.

13. Ne szeresed az (*i*) álmot, hogy ne légy szegény; nyisd-fel a' te szemeidet, és elégítsd-meg-magadat kenyérrel. (*i*) *r.* 19:15.

14. Igen hitván *a' marha*, azt mondja a'vevő; de mikor el-menénd véle, akkoron ditsekedik:

15. Az arany és a' kárbunkulusoknak sokasága

drága; de felette igen drága eszköz az (*k*) ékesen szóllásnak tudománya.

(*k*) *r.* 3: 14, 15. 16: 21.

16. Vedd el annak ruháját, a' ki kivül valóért (*l*) kezes lett; és az idegenért vedd el zálogát. (*l*) *r.* 11: 15. 17: 18. 27: 13.

17. Gyönyörüséges embernek *először* az álnokságnak kenyere (*m*); de annakutánna bé-telik az ő szája követskékkel. (*m*) *r.* 9: 17, 18.

18. A' gondolatok tanátskozásal erősek; és bölts tanátsokkal indíts hadat.

19. A' ki meg-jelenti (*n*) a' titkot, a' ki rágalmazó, és a' ki az ő beszédivel el-hitet; azzal ne barátkozzál. (*n*) *r.* 11: 13.

20. A' ki az ő attyát, vagy az ő anyát (*o*) meg-átkozza; annak meg-óltatik szövétneke a' setétségnek homályosságában.

(*o*) 3 *Mós.* 20: 9.

21. A' melly (*p*) jószág eléször hírtelen gyüjtetik; annak vége meg nem áldatik.

(*p*) *r.* 28: 20.

22. Ne mondjad: Boszszút állok rajta. Várjad az Urat; és meg-szabadít téged'.

23. Útálatosok az Úrnál a' külömböző mértékek: és az álnok fontok nem jó dolgok.

24. Az Úrtól vagynak az embernek (*q*) járási; az ember pedig mit ért az ő útában?

(*q*) *r.* 16: 9. *Sólt.* 37: 23. *Jer.* 10: 23.

25. *Halálnak* tőre embernek meg-enni az *Istennek* szenteltetett (*r*) részt, és azután fogadást tenni ő-néki.

(*r*) *Jós.* 7: 20: 25. *Mát.* 12: 4.

26. Meg-szaggatja a' gonoszok*nak társaságokat* a' bölts Király, és fordít ő reájok kereket.

27. Az Úrnak előtte világos az embernek lelke, ki (*s*) meg-visgálja a' szívnek minden rejtekét. (*s*) *Sólt.* 139: 2-4. *Jer.* 17: 10.

28. A' kegyelmesség és az (*t*) igazság megőrízik a' Királyt: meg-erősíti irgalmasság által az ő székét. (*t*) *r.* 25: 5. 29 14

29. Az ifjaknak ékességekre vagyon az ő (*u*) erejek; és a' véneknek illendőségek az ő megőszülések. (*u*) *r.* 16: 31.

30. A' kékek és sebek távoztatják-el a' gonoszt; és az *embernek* belső részeiben-való (*x*) csapások. (*x*) *Sólt.* 119: 71. *r.* 10: 13.

XXI. RÉSZ.

1 Mint a' vizeknek folyási, *úgy* a' Királynak szíve az Úrnak kezében *vagyon*: valahova akarja; oda hajtja azt.

2. Az embernek minden ő útja igaznak (*a*) *láttatik* az ő szemei előtt; mindazáltal a' szíveket roszszálja az Úr. (*a*) *r.* 16: 2. *Jer.* 17: 10.

3. Az igazságnak és igaz törvénynek gyakorlását, (*b*) inkább szereti az Úr az áldozatnál. (*b*) 1 *Sám.* 15: 22. *Esa.* 1: 1, 17. *Mik.* 6: 8.

4. A' szemnek *pedig* fel-állatása, és az elménnek kevélysége, *és* az istenteleneknek szántások, bün.

5. A' (*c*) szorgalmatosnak gondolati csak épületre *vagynak*; a' hírtelenkedőnek pedig mindenek csak a' szükségre. (*c*) *r.* 10: 4. 13: 4

6. A' hamisságnak (*d*) nyelvével gyüjtött kintsek, el-veszett hijába-valóság: a' kik azt keresik; keresnek halált. (*d*) *r.* 10: 2, 4.

7. Az istenteleneknek ragadományok (*e*) elveszti őket; mert nem akarnak igaz ítéletet tselekedni. (*e*) *r.* 5: 22 *Jak.* 5: 1-5.

8 El-fordúlt, és idegen az *istentelen* embernek útja; tiszta pedig *annak útja*, kinek az ő tselekedete igaz.

9 Jobb (*f*) lakni az-háznak szugolyájában; hogy-nem mint a' háborgó aszszonyi-állattal egy háznak társaságában *lenni*. (*f*) *r.* 25: 24.

10. Az istentelennek elméje kíván gonoszt; és az ő szeme előtt nem kedves az ő felebarátja.

11. Mikor meg-büntettetik a' tsúfoló; böltsebb lészen a' tudatlan: és míkor oktatják a' böltset; eszébe vészi a' tudományt.

12. Értelmet vészen az igaz az istentelen' házának *büntetésé*ből; mert *az Isten* el-fordítja a' gonoszokat nékik veszedelmekre.

13. A' ki bé-dugja fülét a' szegény' kiáltására; ő-is kiált, de meg nem hallgattatik.

14. A' titkon (*g*) adatott ajándék el-fordítja a' haragot: és a' kebelben-való ajándék a' haragnak kemény búsúlását.

(*g*) *r.* 17: 23. 18: 16.

15. (*h*) Vígasságra vagyon az igaznak, tselekedni igazat; bánatjokra pedig a' hamisság' tselekedőinek. (*h*) *r.* 10: 23. 1 *Ján.* 5: 3.

16. Az ember, a' ki el-tévelyedik az értelemnek útáról, az élet nélkül valók gyülekezetiben marad.

17. Szükölködő ember *lészen*; valaki szereti a' *gyakor* jól lakást: a' ki szereti a' bort és a' fris étkeket; nem lészen gazdag.

18. Az igazért *adatik* váltságúl (*i*) az istentelen: és az igazak helyett a' hitetlen *megbüntettetik*.

(*i*) *Esa.* 7: 9. 11: 8.

19. Jobb lakozni (*k*) a'puszták földén, hogy nem

nem mint a' feddődő és haragos aszszonyi állattal.

20. Kívánatos kints és kenet vagyon a' bőltsnek házában; a' bolond ember pedig el-tékozolja azt.

21. A' ki követi az igazságot és az adakozást; nyér életet, igazságot és tiszteséget.

22. A' hatalmasoknak városokba bé-mégyen (*k*) a' bőlts, és le-rontja azoknak bizodalmoknak erejét. (*k*) *r.* 24.: 5. *Préd.* 9: 15-18.

23. A' ki őrízi az ő (*l*) szaját, és az ő nyelvét; meg-tartja a' nyomorúságtól az ő *életét*. (*l*) *Dr.* 18:21.

24. Kevély, versenyes, és tsúfoló annak neve, ki haragjában kevélységet tselekeszik.

25. A' restnek kívánsága meg-emészti őtet; mert az ő kezei *semmit* nem akarnak tselekedni.

26. Egész nap estig kívánságtól gyötretik; az igaz pedig *másnak* ád, (*m*) és nem tartóztatja meg *az ő kezét*. (*m*) *Sólt.* 37: 16.

27. Az istentelenek' (*n*) áldozatjok útálatos; mennyivel inkább *mikor* gonoszúl áldozzák azt?

(*n*) *r.* 15: 8. *Esa.* 1: 11, 15. *Jer.* 6: 20.

28. (*o*) A' hazug bizonyság el vész; a' ki pedig *füleivel* hallott dolgot mond, mind örökké szóll. (*o*) 5*Mós.* 19: 16, 19. *r.* 19: 5. 9.

29. Meg-keményíti az istentelen ember az ő ortzáját; az igaz pedig jól rendeli minden ő útát.

30. Semmi bőltseség *nintsen*, semmi értelem, és semmi (*p*) tanáts az Úr ellen. (*p*) *r.* 19: 21.

31. A' (*q*) ló el-készíttetik az ütközetnek napjára; de az Úré a' meg-tartás. (*q*) *Sólt.* 33: 17.

XXII. RESZ.

1 Kívánatosb (*a*) a' jó hír-név nagy gazdagságoknál; ezüstnél és aranynál a' kedvesség jobb. (*a*) *Préd.* 7: 1.

2. A' (*b*) gazdag és szegény öszve-találkoznak; mind kettőt pedig az Úr szerzi. (*b*) *r.* 29: 13.

3. Az (*c*) eszes meg-értvén a' gonoszt, el-rejti magát; a' bolondok pedig belé-esvén nyomorgattatnak. (*c*) *r.* 27: 12.

4. Az alázatosságnak, és az Úr' félelmének vége: tiszteség, gazdagság, élet.

5. Tövisek, és tőrök vagynak a' gonosznak útában: a' ki betsüli az ő lelkét; távól jár azoktól.

6. Tanítsd a' gyermeket is az ő útának módja szerént; még mikor meg-vénheszik-is, el-nem távozik attól.

7. A' gazdag a' szegényeken uralkodik; és szolgájává lészen, a' ki költsön vészen, a' költsön adó embernek.

8. A' ki (*d*) vét álnokságot; arat nyomorúságot: és az ő haragjának veszszeje végre megtöretik. (*d*) *Jób.* 4: 8. *Hós.* 10: 3. *Gal.* 6: 7. 8.

9. Az (*e*) irgalmas szemű ember meg-áldatik, a' ki adakozik az ő kenyeréből a' szegénynek.

(*e*) *r.* 21: 21. 28: 27. 2*Kór* 9: 6.

10. Ha ki-veted *házadból* a' tsúfolót; egyegyütt ki-mégyen a' háborgás-is, és meg-szünik a' patvarkodás és a' szidalmazás.

11. A' ki szereti a' szívnek (*f*) tisztaságát, és a' kinek beszédében vagyon kedvesség; annak barátja a' Király. (*f*) *Sólt.* 101: 6.

12 Az Úrnak szemei meg-őrízik a' tudományt; a' hitetlennek pedig útát fel forgatja.

13. A' (*g*) rest azt mondja: Oroszlán vagyon ott kinn, az útzáknak közepette meg-ölettetném. (*g*) *r.* 21: 25. 26: 13.

14. *Mint* a' mély verem; *ollyan* az idegen (*h*) aszszonyi-állatoknak szájok: a' kit útál az Úr; oda esik. (*h*) *r.* 5: 3. 23: 27. *Préd.* 7: 26.

15. A' gyermek' elméjéhez köttetett a' bolondság; de a' tanításnak (*i*) veszszeje meszsze el-üzi ő tőle azt. (*i*) *r.* 13: 24 *és* 19: 18. *és* 29: 15. 17.

16. A' ki el-nyomja a' szegényt, hogy szaporítsa az ő marháját: és a' ki ád a' gazdagnak, végezetre szükölködésre *jut*.

17. Hajtsd-meg a' te füledet és hallgasd a' bőltseknek beszédeket: és a' te elmédet figyelmeztesd az én tudományomra.

18. Mert gyönyörüséges lészen, ha meg-tartod azokat szívedben; *és* ha lésznek egyszer 's mind a' te ajakidban-is.

19. *És ha* lészen az Úrban a' te bizodalmad: *és a' mit* tudtodra adok ma tenéked, te is *megtselekedénded*.

20. Nemde (*k*) nem írtam-é néked drága szép *tanúságokat*, *mellyek helyheztettek* tanátsokban és tudományokban? (*k*) 1 *Kir.* 4: 32.

21. Tudtodra adván tenéked az igazság' beszédinek bizonyos vóltát; hogy szólj beszédedben valóságot azoknak, a' kik te hozzád botsáttatnak.

22. Ne (*l*) kóborljad-el a' szegényt, ennekokáért; mert szegény: se meg-ne rontsd a' szegényt a' kapuban. (*l*) *v.* 16. *Zak.* 2: 10.

23. Mert az Úr forgatja azoknak ügyeket, és azok' lelkeknek ragadozóit el-ragadja.

24. Ne tartsd barátságodat a' haragossal: és a' dühösködővel ne menj szembe;

25. Hogy ne tanúljad az ő útait, és keress tőrt tennen magadnak.

26. Ne légy azok közzül-való, kik kezeket egybe (*m*) tsapják, *sem pedig* az adóságértvaló kezesek közzül.

(*m*) *Jób.* 17: 2. *r.* 6: 1. *és* 11: 15.

27. Ha nem léſzen tenéked, miből meg-adnod; el-véſzi (*n*) a' te ágyadat-is te tőled.
(*n*) 2 *Mós.* 22: 26.

28. Ne bontsd-el a' régi (*o*) határt, mellyet tsináltanak a' te eleid. (*o*) 5 *Mós.* 19: 14.

29. Láttál-é az ő dolgában ſzorgalmatos embert? A' Királyok előtt kezd állani, nem marad-meg az alá-valók között.

XXIII. RÉSZ.

1 Mikoron le-üléndeſz enni az Úrral; ſzorgalmatoſsan reá vigyázz, mitsoda *étket* adnak te elődbe.

2. Mert kést vernél a' te torkodba; ha mértékletlen lennél.

3. Ne kívánjad az ő tsemegéit; mert ezek hazug étkek.

4. Ne-fáraſzd magadat ebben, hogy (*a*) meggazdagúlj; ez illyen *testi* eſzeſségedtől ſzünjél meg. (*a*) *Mát.* 6: 19, 20

5. Avagy a' te ſzemeidet veted-é azokra? holott azok semik: és ollyan ſzárnyok vagyon, mint a' ſas-keſelyűnek; *hamar* az ég-felé el-repülnek.

6. Ne egyél az irígy ſzeműnek étkében, és ne kívánjad az ő lágy étkeit;

7. Mert a' mint betsül tégedet az ő ſzívében, ollyan ő: Egyél és igyal, azt mondja tenéked; de azért nem jó akarattal vagyon te hozzád.

8. A' te falatodat, a' mellyet meg-ejéndel, még azt-is ki-okádod: és a' te ékes beſzédidet tsak hijába el-veſzted.

9. A' bolondnak hallására (*b*) ne ſzóllj; mert meg útál tégedet a' te beſzédidnek bőltseſségével. (*b*) *r.* 9: 7, 8. 14: 7. *Mát.* 7: 6.

10. Ne mozdítsd-meg a' régi (*c*) határt, és az árváknak mezeiben ne kapj. (*c*) *Mós.* 19: 14.

11. Mert azoknak boſzſzú-állójok erős: az forgatja ezeknek (*d*) ügyeket te ellened. (*d*) *r.* 22: 23.

12. Adjad a' te elmédet a' bőltseſségre, és a' te füleidet a' bőlts beſzédekre.

13. Ne (*e*) vond-el a' gyermektől a' fanyargatást: mikoron meg-verénded őtet veſzſzővel; megnem hal. (*e*) *r.* 13: 24. 29: 15, 17.

14. Te veſzſzővel verd-meg őtet: és az ő életét a' veſzedelemből ki-ragadod.

15. Szerelmes fiam! ha bőltselkedik a' te elméd, (*f*) örvendez az én lelkem; még én-is *örvendezek.* (*f*) *r.* 10: 1. 27: 11. 29: 3.

16. És vígadoznak az én veséim, a' te ajakaidnak igaz mondásán.

17. Ne köveſse (*g*) a' te ſzíved a' bűnösöket; hanem az Urat-félőket egéſz napon: (*g*) *r.* 24: 1.

18. Mert mivelhogy ennek bizonyos (*h*) jutalma vagyon; nyilván a' te várakozásod meg-nem tsalatkozik. (*h*) *r.* 24: 1, 14. 1 *Tim.* 4: 8.

19. Hallgaſs te, ſzerelmes fiam! *engemet;* hogy légy bőlts, és járj ez úton ſzíved ſzerént.

20. Ne légy azok közzül-való, kik bortól (*k*) meg réſzegednek; a' dobzódók közzül, *kik* húſsal hasokat *meg-terhelik.* (*k*) *Luk.* 21: 34. *Róm.* 13: 13. *Ef.* 5: 18. *Esa* 5: 11, 22.

21. Mert a' réſzeges és dobzódó ſzegény léſzen: és ſzakadozott ruhákban öltöztet az aluvás.

22. Hallgasd a' te (*l*) atyádat, a' ki nemzett tégedet: és meg-ne útáljad, mikoron meg-vénhedik, a' te anyádat. (*l*) *r* 1: 8.

23. (*m*) Szerezz *magádnak* igazságot, és el-ne adjad a' bőltseſségnek, tudománynak, és eſzeſségnek *valóságát* (*m*) *r.* 4 7.

24. Igen örül az igaznak attya, és a' bőltsnek ſzülője annak vígadoz.

25. Vígadjon a' te atyád, és a' te anyád; és örvendezzen a' te ſzülőd.

26. Adjad ſzerelmes fiam! a' te ſzívedet énnékem: és a' te ſzemeid az én útaimat ſzorgalmatoſsan meg-őrízzék.

27. Mert mély (*n*) vérem a' tiſztátalan aſzſzonyi állat, és ſzoros kút az idegen aſzſzonyiállat. (*n*) *r.* 22: 14. *Préd.* 7: 26.

28. És az, mint a' tolvajló, leſelkedik; és az embereknek hitetlenit meg-fogja.

29. Kinek jaj? kinek óhajtás? kinek verſengések? kinek háborgás? kinek bűn nélkül-valóſsebek? kinek ſzemeknek vereſsége?

30. A' bornál múlatóknak, a' kik mennek a' jó bor' kortsomájának keresésére.

31. Ne nézzed a' bort, mikor veres: mikoron mutatja a' pohárban az ő ſzínét, és mikor *a' pohárban* peseg.

32. Végezetre mint a' kígyó meg-mar: és mint a' mérges kígyó meg-tsíp.

33. A' te ſzemeid nézik az idegen aſzſzonyi állatot, és a' te elméd gondol gonoſzságot.

44. És léſzeſz ollyan mint a' ki fekſzik a' tenger közepiben, és a' ki fekſzik az árbotz-fának tetején.

35. Mikoron vernének engemet, *azt mondod:* nékem nem fájt; mikoron taſzigáltanak: nem érzettem; mihelyt fel-kelek, el-mégyek, ismét meg-keresem azt.

XXIV. RÉSZ.

1 Ne (*a*) irígykedjél a' gonoſzt-tévőkre, se ne kívánj azokkal lenni. (*a*) *r.* 23: 17.

2. Mert puſztítást gondol az ő (*b*) ſzívek, és hamiſságot ſzóllnak az ő ajakaik. (*b*) *Sólt.* 10 7.

3. A'

3. A' bőltseſség által épittetik a' ház, és az értelemmel meg-erősittetik.

4. És a' tudománnyal a' *háznak* belső réſzei meg-telnek, minden drága és gyönyörüséges marhával:

5. (*c*) A' bőlts férjfiú erős, és a' tudós embert meg-erősíti a' jóság. (*c*) *r.* 21: 22.

6. Mert az eſzes (*d*) tanátsokkal viſelhetſz a' te haſznodra hadat: és meg-maradást találſz a' jó tanátsoſoknak ſokságok által. (*d*) *r.* 11:14. 15:22.

7. Igen (*e*) magasſak a' bolondnak a' bőltseſségek: a' közönséges helyen nem nyitja meg az ő ſzáját. (*e*) *r.* 14: 6.

8. A' ki gondolkodik gonoſzt tselekedni; azt felette igen gonoſznak hívják.

9. A' balgatag dolognak gondoláſa bűn; és a' rágalmazó az emberek között útálatos.

10. Ha reſten viſeled magadat a' nyomorúságnak idején; a' te erőſéged erőtlen léſzen.

11. (*f*) Szabadítsd meg azokat, a' kik a' halálra el-ragadtattak *ok nélkül*, és a' kik a' halálra vitetnek; és ne ſzűnjél-meg. (*f*) Jób. 24:26. *'Sólt.* 82:4.

12. Ha azt mondanád: Imé nem tudtuk ezt; nem-de a' ki visgálja az elméket, ő nem érti-é? és a' ki őrízi a' te lelkedet, ő nem tudja-é, és nem fizet-é kinek-kinek az ő (*g*) tselekedeti ſzerént?

(*g*) *Jób.* 34: 11. *Róm.* 2: 6. *Jel.* 22: 12.

13. Egyél, ſzerelmes fiam! mézet; mert jó: és lépes-mézet, melly édes a' te inyednek.

14. Ekképpen a' bőltseſségnek tudáſa *édes léſzen* a' te lelkednek, ha azt meg-találándod: és léſzen néked (*h*) jutalmad, és a' te reménységed el nem véſz. (*h*) *'Sólt.* 19: 11. *r.* 23: 18.

15. Ne leſelkedjél óh iſtentelen! az igaznak háza ellen, ne puſztítsd-el az ő ágyas-házát.

16. Mert ha hétſzer el-eſik-is az igaz, ugyan (*i*) fel-kél azért; az iſtentelenek pedig *tsak egy* nyavalyával-is el-veſznek. (*i*) *Jób.* 5: 19. *Mik.* 7 8.

17. Mikoron el-eſik a' te ellenséged; ne (*k*) örülj: és minkor meg-ütközik; ne fúvalkodjék-fel a' te elméd. (*k*) *r.* 17: 5. *Jób.* 31:29.

18. Hogy az Úrnak ſzemétől meg-ne láttassék a' gonoſzság, és el-fordítsa arról az ő haragját *te reád.*

19. Ne (*l*) gerjedj-fel haraggal a' gonoſz-tévőknek elő-mentekért: ne irígykedjél az iſtentelenekre. (*l*) *r.* 3: 31. *'Sólt.* 37: 1. 73: 3.

20. Mert a' gonoſzoknak nem léſzen maradékok: és az iſtenteleneknek ſzövétnekek (*m*) meg-óltatik. (*m*) *Jób.* 18 5, 6. 21: 17. *r* 13: 9.

21. Féljed az Úrat, ſzerelmes fiam! és a' Királyt: a' párt-ütőkkel ne egyelítsed magadat;

22. Mert hírtelenséggel fel-támad azoknak nyomorúságok: és e' két rendbélieknek *hírtelenvaló* büntetéſeket ki tudja?

23. Ezek-is a' bőltsekhez *illenek*; Személyt (*n*) válogatni az ítéletben nem jó. (*n*) *r.* 28: 21.

24. A' ki (*o*) mondja az iſtentelennek: Igaz vagy; ezt meg-átkozzák a' népek, meg-útálják a' nemzetségek: (*o*) *r.* 17: 15. *Esa.* 5: 23.

25. A' kik pedig meg-feddik *a' bűnöst*; azoknak gyönyörüségekre léſzen, és *minden* jónák áldáſa ſzáll reájok.

26. Ajakait tsókolgatják annak, a' ki felel igaz beſzédeket.

27. Szerezd-el kivül a' te dolgodat, és kéſzítsd-el a' te meződben: (*p*) annakutánna építsd a' te házadat-is. (*p*) *Luk.* 14: 28-30.

28. Ne légy bizonyság vakmerőképpen a' te felebarátod ellen; avagy bolondúl ne tselekedjél a' te ajakiddal.

29. (*q*) Ne mondjad ezt: A' miképpen tselekedett én velem, úgy tselekeſzem ő véle; megfizetek az embernek az ő tselekedeti ſzerént.

(*q*) *r.* 20: 22. *Róm.* 12: 17, 19.

30. A' reſt embernek mezejénél el-menék, és az eſztelennek ſzőlője mellet;

31. Imé pedig, fel-nőttenek vala mindenütt benne a' töviſek, és annak ſzínét tsalánok fedezték vala bé: és annak kő-gyepüje romlott vala.

32. Mellyet látván, én gondolkodám, és arra nézvén tanúságot vévék abból; *hogy a' reſtek így ſzóllnak:*

33. Egy kitsinyt (*r*) alunnom-kell, egy kevéſet ſzunnyadnom kell, egy kevéſé kezemet öſzve kell tennem az aluvásra. (*r*) *r.* 6: 9, 10, 11.

34. Azon-közbe el-jő, *mint* a' könnyü úton-járóa' te ſzegénységed, és a' te ſzükséged, mint a' paiſos ember.

XXV. RÉSZ.

1. Még e' *következendő* Bőlts beſzédek-is Salamonéi, mellyeket öſzve-ſzedegettek az Ezékiásnak, Júda 'Királlyának emberi.

2 Az Iſtennek tiſzteſségére vagyon, a' dolgot (*a*) el-titkolni, *mellyet meg nem jelentett;* a' Királyoknak pedig tiſzteſséges mindenekről tudakozni. (*a*) 5 *Mós.* 29: 29. *Róm.* 11: 33, 34.

3 Miképpen az égnek magaſságát, és a' földnek mélységét; azonképpen a' Királyoknak ſzíveket nem tudhatja *az ember.*

4. Miképpen ha az ezüſtből ki-tiſztítják a' ſalakot; abból ſzép edény léſzen.

5. *Ekképpen* ha el-vetik a' bűnöst a' Király elől; meg-erősíttetik igazsággal az ő (*b*) ſzéki.

(*b*) *r.* 20: 8; *'Sólt.* 101: 7, 8.

6 Ne

6. Ne magaſztald magadat a' Király előtt, és a' tiſzteletesek helyeken ne állj;

7. Mert jobb, ha mondják tenéked: (*c*) Jer ide fel, hogy-nem mint le-vettetned tenéked a' tiſzteſséges előtt, mellyet látnak a' te ſzemeid. (*c*) *r.* 29: 23. *Luk.* 14: 8, 11.

8. Ne indúlj-fel a' verſengésre hírtelen: hogy valami illetlen dolgot tselekedjél a' *verſengés* után, mikor (*d*) gyalázattal illet tégedet a' te felebarátod. (*d*) *r.* 18: 17.

9. A' te ügyedet végezd-el felebarátoddal; de másnak titkát meg-ne jelentsd.

10. Hogy ne gyalázzon tégedet, a' ki hallja: és a' te gyalázatod el-ne távoztaſsék.

11. *Mint az* arany alma az ezüſt roſtélyokban; *ollyan* az alkalmatoſsan mondott íge.

12 *Mint az* arany köföntyű, és a' ſzép aranyból-való ékeſség; *ollyan* a' bőlts dorgáló (*e*) a' fzó-fogadó fülnél. (*e*) *'Sólt.* 141: 5.

13. Mint a' (*f*) havas hideg az aratásnak idején; ollyan a' hív követ azoknak, kik őtet elbotsátják; mert az ő Urainak lelkeket meg-vídámítja. (*f*) *r.* 13: 17.

14. *Mint a'* ködök és a' ſzél, mellyekben nintsen eső; *ollyan* a' férjfiú, ki kérkedik hamis ajándékkal.

15. A' (*g*) türés után meg-engeſzteltetik a' Fejedelem, és a' lágy beſzéd meg-töri a' tsontot. (*g*) *r.* 15: 1. *és* 16: 14.

16. Ha mézet találſz; egyél, a' mennyi kell tenéked: hogy ha felette sokat ejéndel; ki ne okádjad azt.

17. Szorgalmatoſsan meg-tartóztasd a' te lábaidat a' te felebarátodnak házától; hogy, ha te veled bé-tellyesedik, meg-ne gyűlőljön tégedet.

18. Pöröly, (*h*) fegyver, és éles nyil az ollyan ember, a' ki hamis bizonyságot ſzóll felebarátja ellen. (*h*) *'Sólt.* 11: 2. 57: 5. *r.* 12: 18.

19. *Mint a'* romlott fog, és a' ki-menyült láb; *ollyan* a' hitetlennek bizodalma a' nyomorúságnak idején.

20. *Mint a'* ki le-veti ruháját a' hidegnek idején: *Mint* az etzet a' ſalétromon; ollyan, a' ki éneket mond (*i*) a' bánatos ſzívű ember előtt. (*i*) *Róm.* 12: 15. 1 *Kór.* 12 26.

21. Ha éhezik, (*k*) a' ki téged' gyűlől; adj ennie ő-néki kenyeret: és ha ſzomjúhozik; adj néki innia vizet. (*k*) *Róm.* 12: 20.

22. Mert *mint-egy* eleven ſzenet rakſz az ő fejére, és az Úr meg-fizeti néked.

23. Mint az éjſzaki-ſzél el-tiſztítja az esőt; azonképpen a' haragos ábrázat *meg-enyhíti* a' rágalmazónak nyelvét.

24. Jobb lakni a' háznak (*l*) ſzegeletiben; hogy-nem mint a' háborgó aſzſzonyi-állattal egy-háznak társaságában. (*l*) *r.* 21: 9, 19. 30: 23.

25. *Mint a'* hideg víz a' meg-fáradt embernek; ollyan a' meſzſze földről-való (*m*) jó hír-hallás. (*m*) *r.* 15: 30.

26. *Mint a'* meg-háboríttatott forrás, avagy a' meg-veſzett kút-fő; *ollyan* az igaz ki a' gonoſztól meg-háboríttatik.

27. Igen sok mézet enni nem jó; azonképpen az ő maga tiſzteſségét visgálni: nem tiſzteſséges.

28. *Mint a'* meg-romlott és kerítés nélkűlvaló város; *ollyan* az, a' kinek nintsen birodalma az ő (*n* lelkén. (*n*) *r.* 16: 32.

XXVI. RÉSZ.

1 Mint a' hó a' nyárhoz, és az eső az aratáshoz; úgy nem illik a' bolondhoz a' tiſzteſség.

2. Miképpen a' madár el-mégyen, és a' fetske el-repül; azonképpen az ok-nélkűl-való átok nem ſzáll az emberre.

3. Miképpen oſtort (*a*) *véſznek* a' lóhoz, féket a' ſzamárhoz; azonképpen veſzſzőt a' bolondoknak hátokhoz. (*a*) *'Sólt.* 32: 9. *r.* 10: 13. 19: 29.

4. Ne felelj-meg a' bolondnak az ő bolondsága ſzerént; hogy ne légy te-is ő hozzája hasonlatos.

5. Felelj-meg a' bolondnak az ő bolondsága ſzerént; hogy ne légyen bőlts az ő ſzemei előtt.

6. A' ki bolond által izen valamit; *mintha* lábait vagdalná-el *annak*, és boſzſzúságot ſzenved.

7. *Mint a'* sátánnak lábai egyenetlenek; úgy a' beſzéd a' bolondoknak ſzájokban.

8. Mint a' ki követ tsinál a' ſzám-ſzer-ívben; úgy *tselekeſzik*, a' ki a' bolondnak tiſzteſséget *téſzen.*

9. *Mint a'* réſzeg ember' kezébe akadott tövis; *ollyan* az eſzes mondás a' bolondoknak ſzájokban.

10. Gyakorta mindeneket bánattal illet *a' réſzeg*; azonképpen mikor jutalmat véſzen *magának* a' bolond, még az ártatlanokat-is örömeſt abba keverné.

11. Mint az (*b*) eb meg-tér az ő okádására; úgy

úgy a' bolond meg-kettőzteti az ő bolondságát. (*b*) 2*Pét.* 2 : 22.

12. Láttál-é olly embert, ki az ő szemei előtt bölts volt vólna? A' bolond felől *jobb* (*c*) reménységed légyen, hogy-nem mint a' felől.

(*c*) *r.* 29 : 20. 1*Kór.* 3 : 18.

13. Azt mondja (*d*) a' rest: Fene oroszlán *vagyon ott kinn* az úton: oroszlán *vagyon* az utzákon. (*d*) *r.* 22 : 13. *Préd.* 4 : 5, 6.

14. *Mint* az ajtó forog az ő sarkában; úgy a' (*e*) rest az ő ágyában. (*e*) *r.* 21 : 25.

15. El-rejti (*f*) a' rest az ő kezét ruhája' újjában, restelli azt tsak szájához-is vinni.

(*f*) *r.* 19 : 24.

16. Böltsebb*nek láttatik* a' rest az ő maga (*g*) szemei előtt; hogy-nem mint hét *böltsek*, kik az okosságra intenék *ötet*. (*g*) *v.* 2.

17. Az ebnek füleit ragadja, a' ki el menvén meg-haragszik a' dologban, melly ötet nem illeti.

18. *Minémű* a' balgatag, a' ki tüzet, nyilakat, és halálos szerszámokat botsát-ki;

19. Ollyan, valaki meg-tsalja az ő felebarátját, és azt mondja: Tsak tréfálok vala.

20. *Miképpen* a' fák mikor meg-fogyatkoznak *a' tüzön*; meg-alusznak a' tüz: úgy mikor nintsen susárló; (*h*) meg-szünik a' háborgás.

(*h*) *r.* 22 : 10.

21. *Mint* az eleven szén *alkalmatos* a' hólt szénnek, és a' fa a' tüznek gerjesztésére; ollyan a' háborúság szerző (*i*) ember a' patvarkodásnak fel-gyújtására.

(*i*) *r.* 15 : 18. 29 : 22.

22. A' (*k*) fondorlónak beszédei hasonlatosok a' vereségekhez, mellyek gyakorta el-hatnak az ember' belső részeire. (*k*) *r.* 18 : 8.

23. *Minémű* a' meg-tisztíttatott ezüst, mellyet valami edényre boritottak; *ollyanok* a' haragra ingerlő ajakak, és a' gonosz szív.

24. Az ő beszédivel másnak tetteti magát a' gyülölő; holott az ő szívében gondol álnokságot.

25. Mikoron kedvesen (*l*) szóll, ne bízzál ő hozzá; mert hét iszonyatosságok vagynak az ő elméjében. (*l*) *Jer.* 9 : 4, 5. 12 : 6.

26. El-fedeztetik a' gyülölség álnoksággal; de ki-jelentetik az ő gonoszsága a' gyülekezetben.

27. A' ki vermet (*m*) ás *másnak*; abba belé esik: és a' ki fel-hajítja a' követ; önnön magára esik. (*m*) *Sólt.* 7 : 15, 16. 17. *Préd.* 10 : 5.

28. Az álnok nyelvű *ember* gyülöli a' megromlott embert: és a' hízelkedő beszéd *nagy* romlást szerez.

XXVII. RÉSZ.

1 Ne ditsekedjél a' (*a*) hólnapi napról; mert nem tudod, mit hoz a' nap *te reád*.

(*a*) *Jak* 4 : 13, 14. *Luk.* 12 : 18-20.

2. Dítsérjen tégedet kivül-való ember, és nem a' te szájad; idegenek, és nem a' te beszédid.

3. Nehézség vagyon a' kőben, és tereh a' fövenyben; de a' bolondnak haragja nehezebb mind a' kettőnél.

4. A' búsúlásban kegyetlenség *vagyon*, és a' haragban áradás; de ki állhatna-meg az irígység előtt?

5. Jobb a' nyilván-való dorgálás a' titkos szeretetnél.

6. Türhetők a' bárátságos embertől vett sebek; de a' gyülölőnek tsókjai tsalárdok.

7. A' meg-elégedett ember még a' lépes-mézet-is tapodja; de az éh embernek minden keserü édes.

8. Mint a' madárka, *melly* el-téveszti az ő fészkét; ollyan az ember, ki el-téved az ő helyétől.

9. *Mint* a' kenet és jó-illat meg-vídámítja az elmét; úgy *mindent* az ő barátjának édes tanátsa inkább meg-vídámít, hogy-nem az ő tulajdon tanátsa.

10. A' (*b*) te barátodat, és a' te atyádnak barátját el-ne hagyjad, és a' te atyád-fiának házába bé ne menj a' te nyomorúságodnak idején; jobb a' közel-való szomszéd a' messze-való atyafiúnál. (*b*) *r.* 17 : 17. *és* 18 : 24.

11. Böltselkedjél, szerelmes fiam! és vídámítsd-meg az én elmémet; hogy meg-felelhessek annak, a' ki énnékem valamit szemeimre vetne.

12. Az (*c*) eszes meg-látván a' *következendő* nyavalyát, el-rejti ő magát; az esztelenek belé-esvén, meg-büntettetnek. (*c*) *r.* 22 : 3.

13. Vedd-el annak ruháját, a' ki (*d*) kezes lett kivül-valóért, és az idegen aszszonyi állatért-való kezest zálogold-meg.

(*d*) *r.* 20 : 16.

14. És a' ki áldja az ő barátját beszédivel, reggel jó idején fel-kelvén; átkozás gyanánt vagyon annak.

15. A' febes zápor eső, idején-való szünet, len (*e*) tsepegés, és a' morgó aszszony-ember egyaránt vagynak. (*e*) *r.* 19 : 13.

16. Valaki el-akarja azt titkolni, haszonta-

lan dolgot tselekeszik; miképpen az ő jobbjának kenete ki-tettszik; úgy *az-is* ki mutatja magát.

17. Miképpen egygyik vassal a' másikat élesíti *az ember*; akképpen az embert élesíti az ő barátjával való nyájassága.

18. *Mint* a' ki őrízi a' figét; eszik annak gyümöltsében: úgy a' ki betsüli az ő Urát; tiszteltetik.

19. Mint a' vizekben egygyik ortza a' másikat *meg-mutatja*; úgy egygyik embernek elméje a' másikat.

20. Mint a' koporsó és a' veszedelem meg-nem elégednek; úgy az embernek (*f*) szemei meg-nem elégednek. (*f*) *Préd.* 1 : 8.

21. Mint az ezüst a' (*g*) tégelyben és az arany a' kementzeben *próbáltatik-meg*; úgy az ember az ötet dítsérőnek szájában.

(*g*) *r.* 17 3.

22. *De ha* meg-törnéd (*h*) a' bolondot mosárban, a' mosár' törővel meg-tört gabona közöttis; nem távozik-el ő-tőle az ő bolondsága.

(*h*) *Jer.* 6 : 28, 29.

23. Szorgalmatosan meg-esmérjed a' te jelenvaló barmaidat; gondot viselj a' te nyájaidra.

24. Mert (*i*) avagy örökké-való-é a' gazdagság? és az ékesség lészen-é minden nemzetségről nemzetségre? (*i*) *Jak.* 5 : 2, 3

25. Mihelyt ki nő a' széna-fü, és meg-tettszett a' gyenge fü; ottan bé-szedetnek a' hegyekről a' füvek.

26. A' te (*k*) juhaid *légyenek* a' te ruházatodra valók, és a' mezőnek arra a' ketske-babok. (*k*) 1 *Tim.* 6 : 7, 8.

27, Ennek-felette a' mennyi ketske téj *vagyon* a' te ételedre; a' te házad-népének ételére, és leányidnak ételekre-való *légyen.*

XXVIII. RÉSZ.

1 Minden istentelen (*a*) fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig hasonlatosok a' gyermekdéd bízakodó oroszlánhoz.

(*a*) 3 *Mós.* 26 : 36. *Jób.* 15 : 20, 21. *Esa* 48 : 22.

2. A' hol hasonlás vagyon a' tartományban; sok Fejedelem vagyon ott; a' hol pedig eszes és tudós ember vagyon; hoszszabodik a' birodalom.

3. A' szegény ember*ből támadott*, ki elnyomja a' szegényeket, hasonló a' pusztító esőhöz, melly a' gabonát el-veszti.

4. A' kik el-hagyják a' törvényt; dítsérik a' latrokat: de a' kik meg-tartják a' törvényt; hartzolnak azokkal.

5. A' gonoszságban élő emberek nem vészik eszekbe az igazat; a' kik pedig keresik az Urat, mindeneket eszekbe vésznek.

6. Jobb a' (*b*) szegény, a' ki jár tökélletesen; hogy nem mint az istentelen, és útában el-fordúlt gazdag. (*b*) *r.* 19 : 1.

7. A' ki meg-őrízi a' törvényt; eszes fiú az: a' ki pedig társalkodik a' (*c*) dobzódókkal; gyalázattal illeti az ő attyát. (*c*) *r.* 29 : 3.

8. A' ki öregbíti az ő marháját u'sorával és felette valóval; gyűjt annak, a' ki bőven adakozik a' szegényeknek.

9. Valaki el-fordítja az ő fülét a' törvénynek hallásától; annak könyörgése-is útálatos.

10. A' ki el-hiteti az igazakat gonosz útra; az ő (*d*) vermébe ő-maga bé-esik: a' tökélletesek pedig bírják a' jót. (*d*) *r.* 26 : 17.

11. Bőlts*nek láttatik* az ő szemei előtt a' gazdag ember; de a' szegény eszes meg-visgálja ötet.

12. Mikoron örvendeznek (*e*) az igazak; nagy ékesség az: mikor pedig az istentelenek fel-támadnak; nyomorgattatik az ember.

(*e*) *r.* 11 : 10, 11. 29 : 2.

13. A' ki el-fedezi az ő vétkeit; jól nem lészen dolga: a' ki pedig (*f*) meg-vallja, és el-hagyja; irgalmasságot nyér.

(*f*) *Sólt.* 32 : 5. 1 *Ján.* 1 : 14.

14. Bóldog ember, a' ki igen (*g*) retteg szüntelen; a' ki pedig meg-keményíti az ő elméjét, büntetésbe esik. (*g*) *Fil.* 2 : 12, 13.

15. Mint az ordító oroszlán, és éhező medve; ollyan a' szegény népen uralkodó istentelen.

16. A' minden értelem nélkül-való Fejedelem, és a' nyomorgatásban foglalatos *meg rövidíti*; a' ki pedig gyűlöli a' telhetetlenséget, meg-hoszszabbítja a' maga napjait.

17. A' ki hatalmasúl *ártatlan* vért ont, *mind* a' sírig fut; de senki nem táplálja ötet.

18. A' ki jár tökélletesen; meg-tartatik: a' ki pedig gonosz útakon jár; valamellyikben (*h*) meg-akad. (*h*) *r.* 29 : 6.

19. A' ki szántja (*i*) az ő földét; meg-elégedik étellel: a' ki pedig követi a' rest *ember*eket; meg-elégedik szegénységgel. (*i*) *r.* 12. 10, 11.

20. Az Istenben bízó ember bővölködik áldásokkal; de a' (*k*) ki hírtelen akar gazdagúlni, büntetetlen nem lészen. (*k*) *r.* 20. 21.

21 Személyt (*l*) válogatni nem jó; mert egy falat kenyérért el-szakadna az illyen ember *az igaztól.* (*l*) *r.* 18 : 5. *és* 24 : 23. *Ják* 2 : 1-4.

22. Siet a' marha' *keresésre* a' gonosz szemű *sobrák*

rák ember; de nem tudja a' reá jövő ſzükséget.

23. A' ki meg-ſeddi az engedetlen embert; inkább kegyelmet nyér, hogy-nem mint a' ki nyelvével hízelkedik.

24. A' ki el-tékozolja az ő attyának és annyának marháját, és azt mondja: Nem vétek; társa az öldöklő embernek.

25. A' ki bízakodik az ő elméjében; (*m*) háborúságot ſzerez: a' ki pedig bízik az Úrban; megkövéredik. (*m*) *r.* 13: 10. 15: 18. 16: 25.

26. A' ki bízik ő magában; bolond az: a' ki pedig jár bőltsen; ez meg ſzabadítja ő magát.

27. A' ki ád (*n*) a' ſzegénynek; nem léſzen ő néki ſzüksége: a' ki pedig el-rejti az ő ſzemét; meg-ſokasúlnak ő rajta az átkok.

(*n*) 5 *Mós.* 15: 7. 10. *r.* 11: 17. 19: 17, *és* 22: 9.

28. Mikor fel-emeltetnek az iſtentelenek; el-rejti magát az ember: de mikor azok el-veſznek; öregbülnek az igazak.

XXIX. RÉSZ.

1 A' melly ember a' gyakorta-való feddésre megkeményíti az ő nyakát; hírtelenséggel megtöretik, úgy, hogy meg nem gyógyúlhat,

2. Mikoron (*a*) uralkodnak az igazak, örül a' nép; mikoron pedig uralkodik az iſtentelen, óhajt a' nép. (*a*) *r.* 11: 10, 11 28: 12.

3. A' bőltseſég (*b*) ſzerető ember meg-vídámítja az ő attyát; a' ki pedig adja magát a' paráznákhoz, el-veſzti a' marhát. (*b*) *r.* 10: 1 15: 20.

4. A' Király ítélettel erősíti-meg a' tartományt; a' ki pedig ajándékot véſzen, el-rontja azt.

5. A' férjfiú, ki hízelkedik az ő barátjának, hálót vét annak lábai ellen.

6. A' gonoſz emberre gonoſz tőr következik; az igaz pedig énekel, és vígad.

7. (*c*) Meg-érti az igaz a' ſzegényeknek ügyeket; az iſtentelen pedig nem gondol reá hogy meg-értse. (*c*) *Jób.* 29: 16, 17. *Luk.* 18: 2-4.

8. A' tsúfoló férjfiak fel-gyújtják a' várost; de a' bőltsek el-fordítják a' haragot.

9. Az eſzes ember, a' ki vetekedik a' bolondal, akár meg-háborodjék, 's akár neveſsen; semmi haſzna nintsen.

10. A' gonoſz bűnös emberek gyűlölik az igaz embert; az igazak pedig óltalmazzák annak életet.

11. Az ő egéſz indúlatját elő-mútatja a' (*d*) bolond; de a' bőlts végre meg-nyomja azt.

(*d*) *r.* 14: 33.

12. A' melly uralkodó a' hamiſságnak beſzédire hallgat; annak minden ſzolgái latrok.

13. A' ſzegény és (*e*) a' gazdag öſzve-találkoznak; mind a' kettőnek pedig ſzemeit az Úr világosítja-meg. (*e*) *r.* 22: 2.

14. A' melly (*f*) Király hívségesen ítéli a' ſzegényeket; annak ſzéki mind örökké meg-marad. (*f*) *r.* 20 28.

15. A' veſzſző és dorgálás bőltseſséget ád; de a' (*g*) *magának* botsáttatott gyermek megſzégyeníti az ő annyát. (*g*) *r.* 17: 21, 25.

16. Mikor nevekednek az iſtentelenek, nevekedik a' vétek; az igazak pedig azoknak eseteket (*h*) meg-értik. (*h*) *Sólt.* 58: 11. *és* 92 12.

17. (*i*) Sanyargasd-meg a' te fiadat, és nyúgodalmat hoz tenéked; ſzerez gyönyörűſéget-is a' te életednek. (*i*) *r.* 23: 13, 14.

18. Mikoron nintsen a' *mennyei látás nak tudománya*; a' nép el-ſzakad *Iſtentől*: a' ki pedig meg-tartja a' törvényt, óh (*k*) melly igen bóldog az! (*k*) 3 *Mós.* 26: 3-12. 5 *Mos* 28: 1-14.

19. Tsak beſzéddel nem tanúl-meg a' ſzolga; ha tudja-is, *mit kellene tselekedni*, nem miveli.

20. Láttál-é beſzédeiben hírtelenkedő embert? A' bolond felől több (*l*) reménység vagyon, hogy nem a' felől. (*l*) *r.* 26: 12.

21. A' ki lágyan neveli gyermekségétől fogva az ő ſzolgáját; végezetre *ollyan* léſzen, *mint* a' fiú.

22. A' haragos (*m*) háborgást ſzerez: és a' dühösködőkbe sok véte *esik*.

(*m*) *r.* 15: 18. 26: 21.

23. Az embernek (*n*) kevélysége meg-alázza őtet; a' lelkében pedig meg-aláztattat táplálja a' tiſzteſség. (*n*) *r.* 18: 12. *Mát.* 23: 12.

24. A' ki oſztozik a' lopóval; (*o*) gyűlöli az ő magát: és ha ſzidalmazzák-is; nem meri mondani. (*o*) 5 *Mós.* 5: 1.

25. Az emberektől-való félelem botránkozáſt ſzerez; a' ki pedig bízik az Úrban, méltóságban helyheztetik.

26. Sokan (*p*) kívánják a' Fejedelemnek orczáját; de az Úrtól *vagyon* kinek-kinek ítéleti.

(*p*) *r.* 19: 6.

27. Iſzonyodnak az igazak a' hamis embertől; és iſzonyodik az iſtentelen-is az igaznak útától.

XXX. RÉSZ.

Agur magát alázván, Iſten' bőltseſségét tsudálván, ſzóll öt karban lévő négy-négy-hasonló dolgokról.

1 Az Agurnak, Jáké' fiának beſzédi, Prófétzia, mellyet mondott a' férjfiú *Agur* Itielnek; Itielnek, *mondom*, és Ukálnak.

2. Minden embereknél gorombább vagyok én: és nintsen emberi értelem bennem:

3. És nem tanúltam a' bőltseséget; sem a' szentek' tudományát nem tudom.

4. Kitsoda (*a*) ment-fel az égbe, hogy onnan leszállott vólna? Kitsoda kaptsolta a' szelet az ő markában? Kitsoda köthetné a'vizeket az ő köntösében? Ki erősítette-meg a' földnek minden határit? Kitsoda ennek neve? avagy kitsoda ennek fiának neve: ha tudod?

(*a*) *Ján.* 3:13.

5. Az Istennek tellyes beszéde igen (*b*) tiszta, és pais az ahoz folyamodóknak. (*b*) *'Sólt.* 12:7.

6. (*c*) Ne tégy az ő beszédeihez; hogy meg ne büntessen téged', és hazug ne légy.

(*c*) 5 *Mós* 4:2. 12:32. *Gal.* 1:8. *Jel.* 22:18.

7 Kettőt kérek te tőled; ne tartsd-meg én tőlem addig, míg élek.

8. A' hijába-valóságot és a' hazugságot messze távoztasd én tőlem: szegénységet avagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem' hozzám illendő (*d*) eledellel. (*d*) *Máté.* 6:11.

9. Hogy (*e*) meg-elégedvén meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: Kitsoda az Úr? Se pedig meg-szegényedvén ne lopjak; végezetre gonoszúl éljek az én Istenemnek nevével.

10. Ne vádold a' szolgát az ő Uránál; hogy meg ne átkozzon tégedet, és bűnösnek találtassál. (*e*) 5 *Mós.* 8: 12-14. 32:15.

11. *Vagyon olly* nemzetség, ki még az ő attyát-is meg-átkozza, és az ő annyát-is nem áldja.

12. *Vagyon* nemzet, ki az ő (*f*) maga szemei előtt tiszta; még ha az ő rútságából ki nem tisztíttatott-is. (*f*) *Esa.* 65: 5, 17.

13. *Vagyon* kevély szemű nemzetség: és kinek szemöldöki igen fel-látnak.

14. *Vagyon* nemzetség, kinek fogai (*g*) fegyverek: és kinek záp-fogai kések; hogy a' szegényeket e' földön meg emészszék, és az emberek közzül a' szükölködőket. (*g*) *r.* 12: 17.

15. A' nadálynak két leányi vagynak, kik *ezt mondják*: Hozd-el, hozd-el! Hárman vagynak, kik meg nem elégednek; sőt négyen, kik nem mondanak eleget.

16. A' koporsó, és a'bé-rekesztetett meddő aszszonyi-állat: a' föld meg nem elégeszik a' vízzel, és a' tűz nem mondja: Elég!

17. A' ki meg-tsúfolja attyát, avagy megútálja annyának tanítását; szemét ki-vájják a' völgynek hollói, avagy meg-eszik őtet a' sas-keselyu' fiai.

18. E' hármak el-titkoltatnak én tőlem; sőt e' négy dolgot nem tudom.

19. A' keselyűnek útát az égben, a'kígyónak útát a' kő-sziklán, a' hajónak nyomát a' mély tengerben, és a' férjfiúnak útát a' leányzóval.

20. Illyen a' paráználkodó aszszonyi-állatnak úta; eszik, azután meg-törli az ő szaját, és azt mondja: Nem tselekedtem semmi gonoszt.

21. Három *dolog* alatt indúl-meg a' föld; sőt négy alatt, *mellyeket* el nem szenvedhet.

22 A' szolga alatt, mikor uralkodik: és a' bolond alatt, mikor eleget eszik.

23. A' gonosz mord kedvű aszszonyi-állat alatt, (*h*) mikor férhez mégyen; végezetre a' szolgáló alatt, mikor örököse lészen az ő aszszonyának. (*h*) *r.* 21: 9, 19. 25: 24.

24. E' négy apró állati *vagynak* a' földnek, mellyek bőltsebbek a' bőltseknél.

25. A' hangyák, erőtlen népek: mellyek (*i*) keresik nyárban az ő ételeket. (*i*) *r.* 6: 8.

26. A' hegyen-való egerek, erőtlen köfség; *mindazáltal* kő-sziklán tsinálják az ő házokat:

27. Királyok nints a' sáskáknak; mindazáltal mennek mindnyájan szép renddel:

28. A' pók az ő lábaival munkálkodik: és vagyon a' Királyok' palotáiban.

29. Három állat vagyon, melly szépen jár; sőt négy állatok, mellyek jól járnak.

30. A' régi erős oroszlán a' vadak között, melly el nem fut senkitől-való féltében.

31. A' hartzra fel-ékesíttetett (*k*) *ló*, avagy ketske-bak: és a' Király, a' kinek senki nem mér ellene támadni (*k*) *Jób.* 39: 22-28.

32. Ha bolond vóltál magadban fel-fúvalkodásodban: avagy *gonosz* gondolatodban; kezedet (*l*) szájadra vesed. (*l*) *Jób.* 21:5.

33. Miképpen a' ki a' tejet köpüli; vajat tsinál: és a' ki keményen fújja-ki az ő maga orrát; vért hoz-ki: úgy a' ki haragját meg nem tarthatja; háborúságot szerez.

XXXI. RÉSZ.

A' Királyt oktatja: a' jó aszszonyi-állatot ditséri, és annak tulajdonságit irja-meg.

1 Lemuel Király' beszédi, és Prófétzia, mellyekre tanította vala őtet az ő annya.

2. Mit *szólljak*, szerelmes fiam? mitsodát méhemtől szakadt fiam? mitsodát én fogadásimnak *szerelmes* gyermeke?

3. Ne adjad (*a*) az aszszonyi-állatoknak a' te erődet: és a' te útaidat a' Királyoknak el-töröltetésekre. (*a*) 5 *Mós.* 17: 17. *r.* 24: 21.

4. Távól

4. Távól légyen a' Királyoktól, óh Lemuel! távól légyen, *mondom*, a' Királyoktól a' (*b*) bornak itala: és az Uralkodóktól a' meg-réſzegítő pohárnak kívánsága. (*b*) *r.* 20: 1.

5. Hogy mikor ijándanak; el ne felejtkezzenek az *Iſten*' parantsolatjáról: és el ne fordítsák valamely nyomorúltaknak igazságokat.

6. Adjátok a' réſzegítő italt az el-veſzendőnek, és a' bort (*c*) a' keseredett ſzívű *ember*nek;

7. Igyék, hogy felejtkezzék el az ő ſzegényſégéről: és az ő nyavalyájáról ne emlékezzék-meg többé. (*c*) *Sólt.* 104: 15. *Préd.* 10: 16.

8. Nyisd-meg a' te ſzádat a' mellett, a' ki néma az ő dolgában, és a' kik (*d*) adattanak veſzedelemre. (*d*) *Jób.* 29: 12-16. *r.* 24: 11.

9. Nyisd-meg a' te ſzádat, (*e*) ítélj igazán; forgasd ügyét a' ſzegénynek és a' ſzükölködőnek. (*e*) 3 *Mós.* 19: 15. 5 *Mós.* 1: 16.

10. *Gyors*, ſerény aſzſzonyi-állatot kítsoda találhat? Mert ennek árra ſokkal (*f*) felyül-haladja a' kárbunkuluſokat. (*f*) *r.* 12: 3.

11. Bízik ahoz az ő férjének lelke: és annak marhája el nem fogy.

12. Jóval illeti őtet és nem gonoſzſzal, az ő életének minden napjaiban.

13. Keres gyapjat, avagy lent, és meg-kéſzíti azokat kezeivel akaratja ſzerént.

14. Haſonló a' kereskedő hajókhoz: nagy meſzſzünnen bé-hozza az ő eledelét.

15. E' fel-kelvén még éjjel, eledelt ád az ő házának, és ſzöſzt az ő leányinak.

16. Gondolkodik mezőn-való örökségről, és meg-véſzi azt: az ő kezeinek munkájából ſzőlőt plántál.

17. Ő maga-is az ő derekát meg-övedezi, és meg erősíti az ő karjait.

18. Látja, hogy haſznos az ő munkálkodáſa; meg nem aluſzik éjjel-is az ő világa.

19. Az ő kezeit veti a' fonó (*g*) kerékre: és az ő kezeivel fogja az orsót. (*g*) 2 *Mós.* 35: 25.

20. Az ő markát meg-nyitja a' ſzegénynek: és kezeit ki-terjeſzti a' ſzükölködőnek.

21. Nem félti az ő háza-népét a' hidegtől; mert az ő egéſz háza-népe fel-ruháztatott béllett *ruhák*kal.

22. Szönyegeket tsinál magának: bíbor és bárſony az ő öltözete.

23. Eſmérik az ő férjét a' kapukban, mikor ül a' tartománynak Vénéivel.

24. Gyóltsot ſző, és el-adja: és öveket, mellyeket ád a' kereskedőknek.

25. Erő és ékeſség az ő ruhája: és nem fél (*h*) a' következendő időktől. (*h*) *Jób.* 5: 22.

26. Az ő ſzáját bőltsen nyitja-meg: és kegyeſségnek tudománya vagyon az ő nyelvében.

27. *Szorgalmatoſsan* vígyáz az ő háza-népe' dolgára: és a' reſtségnek (*i*) étkét nem eſzi.

28 Fel-kelvén az ő fiai, bóldognak mondják őtet: az ő férje haſonlatosképpen dítséri őtet,

29. *Mondván*: Sok aſzſzonyi-állatok munkálkodtak ſerénységgel; te pedig meg-haladod mind azokat. (*i*) *r.* 21: 25. 24: 14, 15.

30. Tsalárd az *emberek előtt-való* kedveſség, és híjába-való a' ſzépség; a' melly aſzſzonyi-állat féli az Urat, ez dítséretet ſzerez ő magának.

31. Adjatok ennek az ő keze-munkájának gyümőltséből; és dítsérjék őtet a' kapukban az ő tselekedetei.

A' PRÉDIKÁTOR SALAMON.

E' Könyvben azt mutatja-meg, hogy e' világon, a' miben az emberek az ő bóldogságokat ſzokták helyheztetni, abban ſemmi állandóság nintsen: hogy így az embereket fel-indítsa a' mennyei jóknak keresésére. 'S ezért nevezi magát Prédikátornak.

I. RÉSZ.

Hijába valósága az emberi bőltseſséghnek.

1 A' *Salamon* Prédikátornak, (*a*) Dávid' fiának, Jérusálemben-való Királynak Beſzédi.

2. Felette nagy híjába-valóság, azt mondja a' Prédikátor, felette nagy híjába-valóság; ezek mindenek híjába-valóság. (*a*) 1 *Krón.* 22: 9-10.

3. Mitsoda haſzna vagyon az embernek minden ő (*b*) munkájában, mellyel munkálkodik a Napnak alatta? (*b*) *r.* 2: 23-3: 9.

4. Egygyik nemzetség el-mégyen, és a' máſik el-jő; jóllehet a' főld mind örökké meg-marad.

5. És a' Nap (*c*) fel-támadván, minekutánna el-nyúgott a' Nap; ismét az ő helyére ſiet, a' hol ő fel-támadhaſson: (*c*) *Sólt.* 19: 6, 7.

6. Siet Délre, és által-mégyen Éjſzak felé: az ő el-forgásával környúl-járván ſiet az ég, és hogy az ő kerengéſe ſzerént viſzſza-térhesſen az ég.

7. Minden folyó-vizek ſietnek a' tengerbe; mindazáltal a' tenger még-is meg-nem telik: akár

mitsoda helyre a' folyó-vizek sieſſenek; ugyan azon helyre viſzſza-mennek gyorsaſággal.

8. Egygyenként ezek a' dolgok mind fáradoznak, ſenki nem mondhatná-meg: nem elégednék-meg a' ſzem (*d*) látván, ſem bé nem tellyeſednék a' fül-halláſſal. (*d*) *Péld.* 27: 20.

9. A' mi vólt; ugyan (*e*) azon, a' mi ezután-is léſzen: és a' mi moſt léſzen; ugyan azon, a' mi ennek-utánna-is léſzen: és ſemmi nintsen új dolog a' Nap alatt. (*e*) *r.* 3: 15.

10. Vagyon valami, a' miről mondják: Nézhetſze ezt, új ez, *melly* immár ſok ſzáz eſztendővel vólt mi előttünk.

11. Nintsen emlékezet az előbbiekről; azonképpen az utólsó dolgokról-is, mellyek jövendők: nem léſzen emlékezet azoknál, kik ezután léſznek.

12. Én Prédikátor, mikoron vólnék Királlya Izráelnek Jérusálemben;

13 Adván az én elmémet mind azoknak visgálására, és bőltsen-való tudakozására, mellyek léſznek az egek alatt, (ez a' gonoſz hijába-való foglalatoſság, mellyet adott Iſten az emberek' fiainak, hogy foglalják magokat abban.)

14. Láttam minden dolgokat, mellyek léſznek a' Nap alatt; hogy ímé, mind ezek tsak hijába-valóság, és a' léleknek gyötrelme.

15. Az egyenetlen meg-nem egyenesíttethetik, és a' fogyatkozás meg nem ſzámláltathatik.

16. Szólltam én az én elmémmel, mondván: Imé, én nagygyá lettem, és nyertem bőltseſséget, mind azoknak (*f*) felette, a' kik főkvóltanak en előttem Jérusálemben, és az én elmém tanúlt ſok bőltseſséget és tudományt. (*f*) *r.* 2: 10.

17 Adtam annakfelette az én elmemet a' bőltseſségnek tudására, és minden eſztelenségnek es bolondságnak meg-tudására; de meg-esmérém ezt-is lenni a' léleknek nyomorúságának.

II. RÉSZ.

Hijába-valósága e' földi gyönyrüségnek: Az Iſten' ajándékival-vígan való élés

1 Annakutánna mivelhogy a' bőltseſségnek ſokságában ſok búsúlás vagyon: és valaki öregbíti a' bőltseſséget; öregbíti a' gyötrelmet:

2. Mondék én az én ſzívemben: No meg-próbállak téged' a' vígan (*a*) való lakásban, hogy meg-láſſam, mitsoda jó vagyon abban; de ímé az-is hijába-valóság. (*a*) *Luk.* 12: 19.

3. A' nevetésről azt mondom; hogy bolond*hoz illik* az: a' vígaſságról pedig; mit haſznál az?

4. El-végezém az én ſzívemben, hogy magamat adnám bor-italra, (még mikor a' bőltseſséget követném) és elő venném ezt a' bolondságot, míg-nem meg-látnám, hogyha az emberek fiainak e' vólna jó, mellyet kellene tselekedniek az ég alatt, az ő életek' napjainak ſzámok ſzerént.

5. Felette igen nagy dolgokat tselekedtem: Építék magamnak házakat, ültetek magamnak ſzőlőket.

6. Tsinálék magamnak kerteket, és almáskerteket, mellyekben ültetek minden-féle gyümőlts-termő fákat:

7 Tsinálék magamnak halas-tókat, hogy azokból öntözném a' gyümőlts-termő ſáknak erdejét.

8. Szerzék ſzolgákat és ſzolgálókat; házamnál nevekedett ſzolgáim-is *ſokak* vóltak nékem: öreg és apró barmoknak nyájaival-is többel bírtam mind azoknál, kik vóltanak én előttem Jérusálemben:

9. Gyüjték magamnak (*b*) ezüſtöt, és aranyatis, Királyok' és tartományok' örökségét: ſzerzék magamnak éneklő férjfiakat, és éneklő aſzſzonyi-állatokat: és az emberek' fiainak gyönyörőségit, minden-féle vígaſság-tévő ſzerſzámokat:

(*b*) 1 *Kir.* 10: 14, 27.

10. És nagygyá levék, és meg-nevekedém minden *Királyoknak* felette, kik én előttem vóltak Jéruſálemben; az én bőltseſségem-is helyén vólt.

11. Valamit kívánnak vala az én ſzemeim; meg nem fogtam azoktól azokat: meg ſem tartóztattam az én ſzívemet ſemmi vígaſságtól; hanem az én ſzívem örvendezett minden én munkám*mal gyüjtött jók*ban, mivelhogy e' vólt az én réſzem minden én munkámból.

12. Tekinték minden én dolgaimra, mellyeket tselekedtenek vala az én kezeim: és az én munkámra, mellyet ſzorgalmatoſsággal ſzerzettem vala; ímé pedig ezek mind hijaba-valóság, és a' léleknek gyötrelme, el-annyira, hogy nintsen annak ſemmi haſzna a' Napnak alátta.

13. Azért fordítám magamat én, hogy megkíſérteném a' bőltseſséget, és minden bolondságot és eſztelenséget; (mert vallyon kitsoda olly ember, ki a' Királyt követhetné azok*nak megtudás*okban, a' mellyeket *egyebek* tselekedtek?)

14. Noha látám én haſznosbnak lenni a' bőltseſséget a' bolondságnal: miképpen hoſznosb a' világoſság a' ſetétségnél:

15. A' bőltset lenni ollyannak, mint a' kinek ſzemei *vagynak* a' fejében; a' bolondot pedig a' ſetétben járni: de meg-esmérém én, hogy ugyan azon egy végek léſzen mind ezeknek.

16. Annakokáért mondám az én elmémben:

A' bolon-

A' bolondnak állapotja szerént lészen az én (*c*) állapotom-is; miért bőltselkedném tehát én-is fellyebb? és mondék az én elmémben: Ez-is hijába-valóság. (*c*) *'Sólt.* 49: 11. *v.* 17.

17. Mert nem lészen emlékezeti sem a' bőltsnek, sem a' bolondnak mind örökké; mivelhogy a mellyek immár *vagynak*; azok a' következendő időkben mind el-felejtetnek: és miképpen meg-hal a' bőlts; azonképpen meg-hal a' bolond-is.

18. Azokáért gyülőltem az életet; mert gonoszsznak látszaték nékem a' dolog, a' melly lészen a' Nap alatt; mert mind ez hijába-valóság, és a' léleknek gyötrelme.

19. Gyülőltem én minden munkámat-is, mellyeket én munkálkodom a' Nap alatt; mivelhogy el-hagyom azt olly embernek, ki én utánnam fog élni.

20 És ki tudja: ha bőlts lészen-é, avagy bolond, a' ki uralkodándik minden én munkámon, a' mellyet tselekedéndek, és a' mellyet bőltsen szerzéndek a' Napnak alatta? Ez-is hijába-valóság.

21. Annakokáért én el-fordítám magamat, megfogván reménységtől az én elmémet, minden munkám felől, mellyel munkálódtam a' Nap alatt;

22. Mert vagyon olly ember, kinek munkája *el-végeztetett* bőltseséggel, tudománnyal, és igazsággal; olly embernek adja pedig azt örökségül, a' ki abban semmit nem munkálódott: Ez-is hijába valóság, és nagy gonosz.

23. Mert mitsoda marad-meg annak az (*d*) embernek minden ő munkájából, és elméjének nyughatatlan fáradozásából, mellyel ő munkálkodott a' Nap alatt? (*d*) *r.* 1: 7. 3: 9.

24. Holott annak minden napjaiban vóltanak bánatok, és (*e*) búsúlás az ő foglalatosságiban; még éjjel-is nem nyúgott az ő elméje. Ez-is hijába-valóság. (*e*) *Jób.* 14: 1, 22.

25. Nintsen tsak e' jó-is az embernek hatalmában; hogy egyék, igyék, és azt tselekedje, hogy az ő elméje lakozzék gyönyörüséggel az ő munkájából; ezt-is láttam én az Istennek kezétől lenni.

26. (Mert *én nálamnál fellyebb* ki-élhetne azzal? kitsoda élhetne nálamnál nagyobb gyönyörüségre?)

27. Mert az embernek, a' ki jónak *láttatik* az ő szeme előtt, ád *Isten'* bőltseséget és tudományt örömmel; a' bűnösnek pedig ád foglalatosságot az egybe-gyüjtésre és az egybe-hordásra, hogy adja annak, a' ki jónak *tettszik* ő előtte. Az-is hijába-valóság, és az elménck gyötrelme.

III. RÉSZ.

Az emberi szorgalmatosságoknak hijába-valóságok.

1 Minden *dolog*nak rendelt ideje *vagyon*: és ideje *vagyon* az ég alatt minden akaratnak.

2. Ideje *vagyon* a' születésnek, és ideje a' meg-halásnak: ideje az ültetésnek, ideje annak ki-szaggatásának, a' mi ültettetett.

3. Ideje *vagyon* a' meg-ölésnek, és ideje a meg-gyógyitásnak: ideje *vagyon* a' rontásnak, és ideje az épitésnek.

4 Ideje *vagyon* a' sírásnak, és ideje a' nevetésnek: ideje *vagyon* a' jajgatásnak, és ideje a' szökésnek:

5. Ideje *vagyon* a' köveknek el-hányattatásoknak, és ideje a köveknek egybe-gyüjtetéseknek: (*a*) ideje az ölelgetésnek, és ideje az ölelgetéstől-való el-távozásnak: (*a*) 1 *Kór.* 7: 3.

6. Ideje *vagyon* a' keresésnek, és ideje a' veszténck: ideje a' meg-tartásnak, és ideje az el-vetésnek.

7. Ideje *vagyon* a' szaggatásnak, és ideje az egybe-varrásnak: ideje *vagyon* a' hallgatásnak és ideje a' szóllásnak.

8. Ideje *vagyon* a' szeretésnek, és ideje a' gyülölésnek: ideje a' hadakozásnak, és ideje a' békeségnek.

9. Mitsoda haszna vagyon a' munkásnak abban, a' miben ő munkálkodik?

10. Láttam ezt lenni foglalatosságnak, mellyet adott Isten az emberek' fiainak; hogy-foglalnák magokat abban.

11. Hogy *az Isten* mindent szépen rendel az ő idejében, míg e' világ fenn áll-is; ád az emberek' elméjekbe, (attól meg-válva, mellyet az ember meg nem foghat *elméjével*) olly dolgot, mellyet az Isten tselekedszik kezdettől fogva min végig.

12. Meg-esmértem, hogy nintsen az ő hatalmokban a' jó; hanem hogy (*b*) örvendezzen *ki-ki*, és hogy jót tselekedjen az ő életében: (*b*) *r.* 2: 11.

13. Sőt inkább, hogy az ember (*c*) eszik, és iszik, és él az ő egész munkájából; az *mind* Istennek ajándéka. (*c*) *r.* 2: 25. 5: 19.

14. Tudom, hogy valamit Isten tselekedszik; az lészen örökké: ahoz semmi nem adattathatik, és abból semmi el nem vétettethetik: és az Isten ezt miveli e' végre; hogy *az emberek* az ő ortzáját rettegjék.

15 (*d*) A' mi-vólt; most-is vagyon: és a' mi következik; immár meg-vólt: és az Isten forgatja az egymás után következendő dolgokat. (*d*) *r.* 1: 9.

16. Láttam annakfelette a' Nap alatt; hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság vólt.

17 És

17. És mondék én magamban: Az igazat és (*e*) a'hamisat meg-ítéli azIsten; mert jóllehet minden ember' akaratjának ideje vagyon: de a' ki mind e'dolgokat igazgatja; ő-is jelen vagyon.

18. Igy szóllék azért magamban emberi okosság szerént, minekutánna azokat meg-esmértette vólna én velem az Isten, és látnám, hogy ezek az oktalan állathoz hasonlók: (*e*) *Róm.* 2: 6-11.

19. Az emberek' fiainak végek hasonlatos az oktalan állatnak végéhez, és egygyenlő végek vagyon azoknak: a' mint meg hal egygyik; úgy (*f*) meg hal a'másik: és ugyan-azon egy lélek vagyon ; zokban: annakokáért az embernek nagyobb méltósága nintsen az oktalan állatoknál; hanem hogy mind ezek híjába-valóságok. (*f*) *Sólt.* 49: 11

20. Ezek közzül mindenik ugyan azon egy helyre mégyen: mindenik a' porból-való, és mindenik (*g*) porrá léfzen. (*g*) 1*Mós.* 3: 19.

21. Vallyon kitsoda vette eſzébe az ember' lelkét; hogy fel-ment vólna? és az oktalan állat' lelkét; hogy a' föld alá ment vólna?

22. Azokáért nékem láttatik vala, hogy semmi nem vólna jobb, mint hogy az ember örvendezne az ő dolgaiban, mivelhogy tsak e' vólna az ő reſze *e' világban*; mert ki tselekeſzi véle, hogy meg-tudja, mi következik ő utánna?

IV. RÉSZ.

Szegénység, mesterség, restség, fösvénység, hatalom, és jó kedv az uralkodókhoz.

1 Viſzontag mikor én látnám mind azokat, a' kik a' Nap alatt nyomorgattatnak; mert imé *nyílván vagyon* azoknak, a' kik nyomorgattatnak, köny-húllatások, a' kiknek semmi vígaſztalójok nintsen, avagy az őket nyomorgatóknak kezekből *meg-szabadúlásra*-való erejek; és a' kik minden vígaſztalótól meg-foſztattak.

2. Dítsérem vala én előſzör a' meg-hóltakat, a' kik már meg-hóltak vólna, az előknek felette, a' kik még élnének;

3. De azután e' kettőnél jobbnak láttatik vala az, a' ki még nem vólt: a' ki meg nem kísértette azt a' gonoſzságot, melly a'Nap alatt léſzen.

4. Mert látom vala én, hogy annak minden dolgáért, és minden igazságos tselekedetiért, az emberre irígykedik az ő felebarátja; annakokáért ez-is híjába-valóság, és lélek' fajdalom.

5. A' bolond (*a*) egybe-kaptsolja az ő kezeit, és meg-eméſzti az ő teſtét. (*a*) *Péld.* 6: 12.

6. *Azt gondolván*, hogy jobb egy tellyes marok nyúgalommal, hogy-nem mint mind a' két maroknak tellyeſsége nagy munkával és lelki fájdalommal.

7. Viſzontag láték a' Nap alatt *más* híjábavalóságot.

8. Vagyon olly ember, kihez hasonlatos nintsen, kinek sem fia, sem attyafia nints; mindazáltal nintsen vége minden ő fáradságának, és az ő ſzeme-is meg nem elégſzik gazdagsággal; *hogy azt mondaná*: Vallyon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet *minden* jótól meg-foſztom? Ez-is (*b*) híjába-valóság, és gonoſz foglalatoſság.

9. Sokkal jobban vagyon dolga a' kettőnek, hogy-nem az egynek; mert azoknak jó jutalmok vagyon az ő munkájokból. (*b*) *S.* 39: 7.

10. Mert ha el-esnek-is, az egygyik fel-emeli az ő társát; Jaj pedig az egyedül valónak, ha el-eſik; mert nintsen ki fel-emelje őtet.

11. Hogyha egygyütt fekſzik-is a' kettő; meg-melegeſznek: az egyedül-való pedig mimódon melegedhetik-meg?

12. Ha a' másiknál erősebb léſzen-is valaki; ketten ellene állhatnak annak: és a' hármas kötél nem hamar ſzakad el.

13. Jobb a' ſzúkölködő, de bőlts gyermek a' vén és bolond Királynál, a' ki nem ſzenvedi-el az intést többé.

14. Mert *amaz* a' fogságból-is uralkodásra mégyen; holott *ez* az ő uralkodásában-is ſzegénységben ſzületteſsék.

15. Láttam, hogy a' Nap alatt járó minden élők, *adták magokat* a' második gyermekhez; a' ki amannak helyette uralkodandó vala.

16. És hogy ſemmi népnek nintsen vége, mind annak, melly vólt ő előttök: és hogy még utánnok valók-is ſemmi Fejedelmeknek nem örvendeztenek. Ez-is *nagy* híjába-valóság, és lelki gyötrelem.

V. RÉSZ.

Boldogsága ez életnek.

1 Őrízd-meg mind két lábaidat, mikor az Istennek Házához mégy; hogy hajlandó légy a' hallgatásra inkább, hogy-nem mint a' bolondoknak módjok ſzerént az áldozatra; mert ezek nem tudják, hogy gonoſzt tselekeſznek.

2. Ne gyorsalkodjál a' te ſzáddal, és a' te elméd ne ſieſsen valamit ſzóllni Isten előtt; mert az Isten mennyekben vagyon, te pedig e' földön: azért a' te beſzéded (*a*) kevés légyen: (*a*) *Mát.* 6 7.

3. Mert *miképpen* hogy álom ſzokott következni a' ſok (*b*) foglalatoſságból; azonképpen a' ſok beſzédből bolond beſzéd. (*b*) *Péld.* 10: 9.

4. Mikoron Istennek fogadást tészſz, ne halogaſsad annak meg-adását; mert nem gyönyörködik a' bolondokban. A' mit *azért* fogadſz; megtellyesítsed.

5. (*c*) Jobb, hogy ne fogadj; hogy-mem mint fogadj, és ne tellyesítsd-bé. (*c*) *Mát.* 6: 7.

6. Ne endedjed a' te szádnak, kogy bünre kötelezzen tégedet; és ne mondjad amaz Angyal előtt: hogy tévelygésedből lett; hogy az Isten a' te beszéded miatt fel ne háborodjék, es el ne veszesse a' te kezeidnek munkájokat.

7. Mert mint a' sok álomban híjába-valóságok *vagynak*; azonképpen a' sok (*d*) beszédben: hanem az Istent féljed. (*d*) *Péld.* 10: 19.

8. Ha a' szegénynek nyomoríttatását, és a' törvénynek 's az igazságnak el fordíttatását látándod a' tartományban; ne tsudálkozzál ez akaraton: mert a' Magasságos, ki a' magasságosnál fellyebb-való, látja (*e*) azt; sőt a' Magasságos *mind* ezeknek felette vagyon (*e*) *Esa.* 3: 14.

9. A' földnek termése mindeneknek hasznos; a' Királynak-is *használ* a' jól mivelt mezőnek *gyümöltse.*

10. A' ki szereti a' pénzt; nem telik-bé a' pénzzel: és a' ki szereti a' sokságot; nem *elégesszik-meg* jövedelemmel: Ez-is híjába-valóság.

11. Mikor meg-szaporodik ez illyen jó; megszaporodnak annak meg-emésztői-is: mi haszna vagyon azért annak Urának abban; hanem hogy tsak reája néz szemeivel?

12. Édes az álom a' szolgának, akár sokat, akár keveset egyék; a' gazdagnak pedig gazdagsága nem hágy (*f*) néki alunni: (*f*) *Jób.* 20: 12.

13. Vagyon gonosz nyavalya, mellyet láttam a' Nap alatt: *tudni-illik* az ő Urának veszedelmére tartatott gazdagság.

14. Vagy mikor a' gazdagság el-vész gonosz dologban-való foglalatosság miatt, annyira; hogy az ő fiának, a' kit nemzett, semmi ne légyen kezénél.

15. A' mint ki-jött az ő annyának mehéből; (*g*) mezítelen mégyen ismét-el, a' mint jött vala: és semmit nem viszen-el az ő marhájában, mellyet kezében el-vinne. (*g*) *Jób.* 1: 21. 1 *Tim.* 6: 7.

16. Annakokáért ez-is gonosz nyavalya: hogy, a' mint jött; akképpen mégyen-el. Mi haszna vagyon néki abban, hogy a' szélnek munkálkodott?

17. És hogy az ő (*h*) tellyes életében a' setétben ett; sokszori haraggal, keserüséggel, és nagy búsúlással? (*h*) *r.* 2: 24.

18. Ez azért a' jó; mellyet én láttam: hogy szép dolog (*i*) enni és inni, és élni az ő munkájából, mellyel faraszotta magát a' Nap alatt, az ő élete napjainak számok szerént, mellyeket adott néki az Isten; mert *tsak* ez az ő része.

19. És hogy a' melly embernek adott Isten gazdagságot és jószágot, és a' kinek meg-engedte, hogy egyék abból, és az ő részét el-végye, és örvendezzen az ő munkájának; ez az Istennek ajándéka. (*i*) *r.* 2: 25. 3: 12, 22. 9. 7.

20. Hogy-ha nem sokat adott *az Isten; mindazáltal* emlékezzék-meg az ő élete napjaiban *arról*, hogy az ő szívének örömét az Isten kedvelli.

VI. RÉSZ.

A' fösvény gazdagnak híjába valósága.

1 Vagyon egy gonosz, mellyet láttam a' Nap alatt, és az emberek között gyakorta *vagyon*:

2. Mikor valakinek az Isten ád gazdagságot, jószágot, tiszteséget, és ki semmi nélkül nem szükölködik, valamiben gyönörködhetnék az ő elméje: és az Isten nem engedi annak, hogy éljen azzal; hanem más él azzal: Ez *nagy* híjába-valóság és gonosz nyavalya.

3. Bátor szüljön valaki száz *gyermekeket*, és sok esztendeig éljen, jóllehet az ő esztendeinek napjai sokak; *mindazáltal* ha az ő lelke azzal a' jóval meg nem elégesszik, és nem lészen (*a*) temetése néki: azt mondom; hogy jobb annál az idétlen gyermek. (*a*) *Esa.* 14: 9, 20. *Jer.* 22: 19.

4. Mert híjába-valóságban jött, setétségben jár, és setétséggel fedeztetik-bé annak neve.

5. Im' ez a' Napot-is (*b*) nem látta, és nem kísértette; tűrhetőbb ennek állapotja, hogy-nem amannak. (*b*) *Jób.* 3: 16. *Sólt.* 58: 9.

6. Hogy-ha két ezer esztendőt élne is, és a' jóval nem él; avagy nem ugyan-azon egy helyre (*c*) mennek-é mind ezek? (*c*) *Sid.* 9: 17.

7. Ha az embernek minden munkája jó szerentsés lészen-is; mindazáltal az ő kívánsága bé nem telik.

8. Mert mivel külömböz a' bölts a' bolondtól? és a' gazdag a' szegénytől, míg az élők között járnak?

9. Jobb, (*mondhatnád*) a' mit ember szemmel lát, hogy-nem mint az ő kívánságának követése: Ez-is híjábá-valóság, és léleknek keserüsége.

10. Valamint vagyon, immár rajta vagyon *az emberen* az *emberi* nevezet; és bizonyos dolog, hogy ő ember, és hogy nem (*d*) vetekedhetik azzal, a' ki hatalmasb ő nálánál. (*d*) *Jób.* 4: 17: *és* 9: 2, 3.

11. Ha a' jószág sok, a' híjába-valóság-is sok; és mi haszna vagyon az embernek abban?

12. Mert kitsoda tudhatja, mi légyen embernek jó e' világon, az ő híjába-való élete' napjainak

jainak számok szerént, mellyeken, mintegy (e) árnyékon, által-mégyen? kitsoda az, a' ki megmondhatná az embernek a' Nap alatt, a' mi következik ő reája ezután? (e) 'Sólt. 144 4.

VII. RÉSZ.

Sok féle eszköz a' bóldogságra ez életben.

1 Jobb *embernek* a' (a) jó hír a' drága kenetnél; de a' halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. (a) *Péld.* 21: 1.

2. Jobb a' síralmas házhoz menni, hogy-nem a' lakodalomnak házához; mivelhogy minden embernek vége vagyon: és az élő ember megemlékezik arról.

3. Jobb a' szomorúság a' nevetésnél; mert az ortzának szomorúsága által (b) jobbá léfzen az *embernek* lelke. (b) 2 *Kór.* 7: 10, 11.

4. A' bölts embereknek elméjek a' síralmas házban *vagyon*; a' bolondoknak pedig elméjek a' vígasságnak házában.

5. Sokkal jobb (c) a' bölts *ember*nek dorgálását hallani; hogy-nem valaki hallja a' bolondoknak énekléseket. (c) 'Sólt. 141: 5. *Péld.* 13 18.

6. Mert ollyan a' bolondnak nevetése, mint a' tövisnek (d) ropogása a' fazék alatt. Ez-is hijába-valóság. (d) 'Sólt. 58: 10.

7. A' nyomorúság, mivelhogy meg-háborítja a' bölts *ember*t-is, és annak (e) szívének *erejét* el-veszti az ajándék. (e) 2 *Mós.* 23: 8.

8. Jobb akármi dolognak vége annak kezdetinél: jobb a' türő, hogy nem a' kevély.

9. Ne légy hírtelen a' haragra; mert a' harag a' bolondok' kebelekben nyúgoszik.

10. Ne mondjad ezt: Mitsoda az oka, kogy a' régi napok jobbak vóltak ezeknél? mert nem bőltseségből származik ez illyen kérdés.

11. Jó a' bőltseség az örökséggel; és elő-menetelekre vagyon az embereknek, kik a' Napot látják.

12. Mert a' bőltseségnek árnyéka alatt, *és* a' gazdágságnak árnyéka alatt *nyúgoszik az ember*; de a' bőltseségnek tudománya (f) betsületesb, *melly* életet ád az ő Urainak. (f) *Péld.* 13: 14.

13. Tekintsd-meg az Istennek tselekedetit; mert kitsoda (g) állathatja helyére azt, a' mit ő el-ront? (g) *r.* 1: 25.

14. A' jó szerentsének idején élj a' jóval; a' gonosz szerentsének pedig idejére vígyázz; mert ezt az Isten (h) amannak ellenébe helyheztette, annyira, hogy az ember semmit *abban* eszébe nem vehet, *a' mi* reája következik.

15. Mind ezeket láttam az én hijába valóságomnak napjain: hogy vagyon olly igaz, ki az ő igazságában el-vész; és vagyon gonosz ember, ki *az ő életének napját* meg-hosszabbítja az ő gonoszságában. (h) *Esa.* 45: 7.

16. Ne légy felettébb igaz, és felettébb (i) ne bőltselkedjél; miért keresnél magadnak veszedelmet? (i) *Róm.* 12: 3, 16.

17. Ne légy felettébb gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál-meg idő előtt?

18. Jobb, hogy ezt meg-fogiad, sőt inkább a' te kezedet ettől meg ne vonjad; hogy a' ki Istent tiszteli, mind ezektől meg-szabadúl.

19. E' bőltseség meg-erősíti a' bőltset, inkább; hogy-nem mint tíz Hatalmasok, kik azon egy városban vagynak:

20. Jóllehet (k) nintsen egy igaz ember-is e' földön, ki jót tselekednék, és nem vétkeznék. (k) 1 *Kir.* 8: 46. 1 *Jan.* 1: 8.

21. Ne figyelmezzél minden beszédre, mellyet mondanak; még a' te szolgád' beszédére-is ne figyelmezzél, ha néked gonoszt mond.

22. Mert gyakorta a' te elked vádoltégedet; hogy te-is gonoszt mondottál egyebeknek.

23. Mind ezeket meg-próbáltam ez én bőltségem által. Mikor azt gondolnám: bölts vagyok; én tőlem a' bőltseség *akkor* távól vala.

24. Mert a' mi felette igen meszsze vagyon, és felette mélységes; kitsoda (l) tudhatja meg-azt? (l) *Róm* 11: 33, 34.

25. Fordítám én magamat, és az én szívemet a' bőltseségnek tudására, meg-kísértésére és keresésére, az okoskodásnak-is *meg-tanúlására*; azonképpen hogy meg-tudnám a' bolondságnak gonoszságát, és minden tévelygésnek balgatagságát.

26. És találtam én *egy dolgot*, melly keservesb a' halálnál; tudni-illik az ollyan aszszonyi-állatot, kinek az ő szíve ollyan, mint a' tőr (m) és a' vereségek; az ő kezei pedig ollyanok, mint a' kötelek: A' ki Istennek előtte kedves, meg-szabadúl attól; a' bűnös pedig meg-fogattatik attól. (m) *Péld.* 5: 3-14. 6: 24 *és* 7: 6. *s a t.*

27. Láthatsza, ezt meg találtam (azt mondja a' Prédikátor;) mikor gyakorta nagy szorgalmatossággal keresném az okoskodást.

28. De mennél inkább keresi az én lelkem; annál inkább nem találom-meg: Ezer közzül egy embernek meg-találom; de az aszszonyi-állatnak *gonoszságat*, melly mind azokkal meg-jegyeztetett, meg nem tudhatom.

29. Lássad ezt, a' mit találtam, hogy *tudni-illik* az Isten teremtette az embert (n) igazságban; ők pedig kerestek hijába-váló gondolatokat. (n) 1 *Mós.* 1: 27.

VIII. RÉSZ.

Még-is ez élet béli boldogságnak eszközi, és több hijjába-valósági ez életnek.

1 Kitsoda hasonlatos a' bőltshöz? vagy ahoz, a' ki valami dolognak magyarázatját tudja? Az embernek bőltseſsége (*a*) meg-világosítja az ő ortzáját, annyira; hogy annak ábrázatjának erőſsége meg-kettőztetik. (*a*) *Péld.* 16: 22.

2. Én mondom, hogy a' Királynak (*b*) parantsolatját meg-kell őrízni; de az Iſten' esküvésének módja ſzerént. (*b*) *Péld.* 24: 21.

3. Ne menj haraggal el az ő ortzája elől: ne maradj-meg a' gonoſz dologban; mert valamit akar, meg-tselekeſzi.

4. Valami dolgot parantsol a' Király; azt meg-is tselekeſzi: és kitsoda merné néki ezt mondani: Mit mivelſz?

5. A' ki meg-tartja a' parantsolatot, (*c*) nem kísért meg-nyomorúságot; mert a' bőltsnek elméje tudja mind az időt, mind pedig *minden dolognak* módját. (*c*) *Róm.* 13: 3.

6. Mert minden akaratnak *meg-tselekedésének* vagyon ideje, és módja; de az embernek nyavalyája sok.

7. Mert nem tudja azt, a' mi következik; mert ki mondja-meg néki, mikor léſzen valami?

8. Egy ember sem uralkodhatik az ő maga lelkén, hogy meg-tartsa az ő lelkét: és semmi hatalmaſság nem fog a' halálnak (*d*) napján, és az ütközetben ſemmi a' nyil; és a' tusakodás nem ſzabadítja meg azt, a' ki azzal él. (*d*) *Sid.* 9: 27.

9. Mind e' dologban láttam, mikor gondolkodnám minden dologról, melly a' Nap alatt esik, hogy vagyon olly idő, mellyben uralkodik az ember az emberen ő maga' kárával.

10. Mert láttam, hogy a' kegyetlenek el-temettettek, minek-utánna meg-hóltak: és minek-utánna a' ſzent helyből ki-mentek; el-felejtettek abban a' városban, a' mellyben úgy tselekedtek. Ez-is hijába-valóság.

11. Mivelhogy hamar ſententzia nem mondatik ellenek, melly az ő gonoſzságoknak büntetésére vólna; azért viſzi az ő ſzívek őket e' bátorságra, hogy gonoſzt tselekedjenek.

12. Ha meg-hoſszabbítaná-is *Iſten életét* a' bűnösnek, a' ki ſzázſzor-is vétkezik; mindazáltal tudom én, hogy az Iſten-félőknek léſzen jól dolgok, a' kik az ő ortzáját félik.

13. És a' hitetlennek nem léſzen jól dolga, és nem hoſzſzabítja-meg az ő életét: ollyan léſzen, mint (*e*) az árnyék; mert nem rettegi az Iſtennek ortzáját. (*e*) *Jób.* 20; 5, 28. *Sólt.* 144: 4.

14. Vagyon e' földön illyen hijába-valóság; mert vagynak olly igazak, kiknek dolgok léſzen a' gonoſzoknak tselekedtetek ſzerént: és vagynak gonoſzok, kiknek dolgok léſzen az igazaknak tselekedetek ſzerént; *és* mondám, hogy ez-is hijába-valóság.

15. Annakokáért dítsérem vala én a' vígaſságot, és hogy nintsen embernek jobb e' világon; hanem (*f*) hogy egyék, igyék és vígadjon; mivelhogy az ő életének napjaiban, mellyeket ád néki Iſten e' világon, az ő fáradságának haſzna tsak e' vólna. (*f*) *r.* 2; 25. 3: 12.

IX. RÉSZ.

Ez életnek hijába-valósági; vigan élés az Iſten' ajándékival. Bőltseſség.

1 Annakokáért adám az én ſzívemet a' bőltseſségnek meg-tudására, és hogy meg-látnék *minden* dolgot, melly e' földön léſzen; ha sem éjjel sem nappal a' ſzeme álmot nem lát-is?

2. És eſzembe vőm az Iſtennek minden dolgai felől, hogy az ember nem mehet végére e' világon-való dolognak, a' mellyért munkálkodik az ember, hogy annak végére menjen: és nem mehet végére; sőt inkább ha azt mondja-is a' bőltsember: hogy azon vagyon, hogy végére menjen; mindazáltal nem mehet végére.

3. Mindazáltal látom vala elméjben, hogy mind ez (jóllehet mint ez bizonyságot téſzen arról; hogy mind az igazak és bőltsek, és azoknak minden tselekedeteik Iſten' kezében vagynak, és hogy sem ſzerelmes, sem gyűlőlséges jóſzágokkal nem élhetnek az emberek, és hogy azok közzül egygyel ſem ſzabadok.)

4. *Látom vala, mondom, hogy ez,* mind ezeken eſik (*a*) ſzintén úgy, mint egyebeken; és hogy azon ſzerentséje vagyon az igaznak és gonoſznak: jónak; vagy tiſztának és tiſztátalannak: mind annak a' ki áldozik, mind a' ki nem áldozik: úgy a' jónak mint a' bűnösnek: az esküvőnek úgy; mint a' ki betsüli az esküvést:

5. És hogy mind az ég alatt való dolgokban e' gonoſz vagyon, hogy mindeneknek egygyenlő ſzerentséjek vagyon; és hogy az embereknek fiai, kiknek ſzívek tellyes gonoſzsággal, és kiknek elméjekben minden bolondság vagyon, a' míg élnek, hasonlatosképpen a' több halottak közzé mennek. (*a*) *Jób* 9: 22, 29.

6. Mert akár-mellyiket válaſzſzad, tsak e' világon vagyon reménysége; sőt inkább az élő ebnek-is jobban vagyon dolga, hogy nem a' meghólt oroſzlánnak.

7. Mert az élők tudják, hogy meg-halnak;

de a' halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nintsen többé; mivelhogy azoknak emlékezetek el-felejtetett.

8. Mind szerelmes jószágok azoknak, mind gyülölséges, mind kívánatos, immár el-veszett: és többé semmi részek nintsen semmi dologban, melly e' világon lészen.

9. No' azért egyed vígasággal a' te kenyeredet, és igyad vidámsággal a' te borodat; a' miglen kedvesek Istennek a' te tselekedetid.

10. A' te ruháid mindenkor légyenek fejérek: és az olaj a' te fejedről el-ne fogyatkozzék.

11. Élj a' te feleségeddel, mellyet szeretsz a' te hijába-való életednek minden napjaiban, a' melly *feleséget* Isten adott néked e' világon a' te hijába-valóságodnak minden napjaiban; ez a' te részed a' te életedben és a' te munkádban, mellyel e' világon munkálódol.

12. Valamit akarsz tselekedni a' te kívánságod szerént, azt tselekedjed; mert semmi tselekedet, okoskodás, tudomány és böltseség nintsen a' koporsóban, a' hová menendő vagy.

13. Fordítván magamat, látám, hogy e' világon nem a' könnyü embereké a' futás, és nem az erősseké a' viadal, nem a' böltseké a' kenyér, nem az okosoké a' gazdagság, és nem a' szépeké a' kedvesség; hanem idő szerént, és történetből lésznek mind ezek.

14. És hogy még az ember-is nem tudja az ő idejét, mint a' halak, mellyek meg-fogattatnak a' gonosz hálóban: és mint a' madarak, mellyek meg-fogattatnak a' törben; azonképpen megfogattatnak az emberek a' gonosznak idején, mikor az környül-vészi őket hírtelenséggel.

15. Ezt a' böltseséget-is láttam e' világon, és én előttem nagy volt.

16. *Tudni-illik*, hogy *egy* kitsiny város *volt*, és abban kevés emberek *voltak*: és el-jött az ellen hatalmas Király, és azt környül-vette, és az ellen nagy erősségeket épitett;

17. És találtatott abban *egy* szegény ember, ki böltz volt, és az ő böltseségével (*b*) a' várost meg-szabadította: és senki meg-nem emlékezett arról a' szegény emberről. (*b*) *Péld.* 21: 22.

18. Akkoron én azt mondám: Jobb (*c*) a' böltseség az erősségnél; jóllehet a' szegénynek böltsesége útálatos, és az ő beszédit nem hallgatják-meg. (*c*) *Péld* 21: 22. 24: 5 *r.* 7: 19.

19. Az alázatos böltseknek beszédeket kell inkább hallgatni; hogy-nem mint a' bolondokkal uralkodónak kiáltását:

20. És hogy (*d*) jobb a' böltseség a' hadakozó szerszámoknál; és hogy egy t

9. 10. *Rész.*

veszt-el. (*d*) 2 *Sám.* 20: tévelygő sok jót

21. Miképpen a' meg-hólt legyek a' Patikárius kenetit meg-büdösítik; azonképpen az olyan embert, ki a' böltseségért és ditsőségért betsületes, meg-gyalázza egy kitsiny balgatagság.

22. A' bölts embernek szíve az ő jobb-kezénél *vagyon*; a' bolondnak pedig szíve bal-kezénél.

23. Mert a' bolond, mikor az úton jár-is, az ő szíve balgatag, és mindennek hírdeti, hogy ő bolond.

X. RÉSZ.

Meg-tanít Salamon, mi módon viseljék magokat az emberek a' Hatalmasokhoz.

1 Mikor a' Fejedelemnek haragja fel-gerjed te ellened, a' te helyedet el-ne hagyjad; mert a' szelédség sok bünöket le tsendesít.

2. Vagyon egy gonosz, mellyet láttam e' világon, a' tévelygés miatt, melly származik a' Fejedelemtől:

3. Hogy a' bolondságnak nagy méltósága volt; a' gazdagok pedig gyalázatban ültek.

4. Láttam, hogy a' szolgák (*a*) lovagon ültenek; a' Fejedelmek pedig gyalog mentek a' földön, mint a' szolgák. (*a*) *Péld.* 19: 10.

5. A' ki vermet tsinál; abba bé-esik: és a' ki a' gyepűt el-hányja; meg-marattatik a' kígyótól.

6. A' ki a' köveket helyekből ki-hányja; fáradságot szenved azok miatt: a' ki hasogatja a' fát; veszedelemben forog a' miatt.

7. Ha a' vas meg-tompúl, és annak éli meg-nem köszörültetik; hanem erejét kisértgeti: de a' böltseség *minden dolognak* igazgatására nagy elő menetel.

8. Ha meg-harap a' kígyó, melly meg-nem varásoltatott; semmi haszna nintsen a' varásló beszédeknek.

9. A' bölts ember' szájának beszédi (*b*) kedvesek; a' bolond pedig az ő maga ajakaival elveszti magát; (*b*) *Sólt.* 141 5.

10. Az ő szája' beszédinek kezdete bolondság; és az ő szája' beszédinek vége-is balgatagság.

11. A' bolond szaporitja a' szót, *és ezt mondja:* nem tudja az ember, a' mi következik; és a' mi utánna lészen, kitsoda mondja-meg azt néki?

12. A' bolondoknak munkájok el-fáraszta őket, úgymint, kik a' városba-is nem tudnak menni.

13. Jaj tenéked ország! mikor (*c*) a' te Királyod gyermek; és a' te Fejedelmid reggel esznek.

14. Bóldog vagy te ország! mikor a' te Királyod

rályod jeles embereknek fia, és mikor a' te Fejedelmid alkalmatos időben eſznek a' *teſtnek* erejéért, és nem az italért. (*c*)*Esa.* 3:5 6.

15. A' reſtség miatt el-hanyatlik a' ház, és azon reſtség miatt tsepegő a' ház.

16. Mikor vígaſságnak okáért lakodalmat ſzereznek, és a' bor meg-vídámítja az élőket, és a' pénz azt ſzerzi, hogy mind ezek meg-légyenek.

17. Még a' te gondolatodban-is a' Királynak gonoſzt ne mondj: és a' te házadnak titkos réſzében-is gonoſzt a' gazdagnak ne mondj; mert az égi madár-is el-viſzi a' ſzót, és a' ſzárnyas állat-is bé-vádolná a' te beſzédedet.

XI. RÉSZ.

Jó tétemény, vígaſság.

1 Veſsed a' te kenyeredet a' víz mellett; mert ſok napok múlva meg-találod azt.

2. Adj réſzt hétnek, avagy nyóltznak-is; mert nem tudod, mitsoda veſzedelem következik a' földre.

3. Mikor a' sürű fellegek meg-telnek; esőt adnak e' földre: és ha le-eséndik a' faDélre, vagy Éjſzakra; a' melly helyre le-eſik a' fa, ott marad.

4. A' ki a' ſzelet nézi; nem vet az: és a' ki a' sürű fellegre néz; nem arat.

5. Miképpen hogy nem (*a*) tudod a' ſzélnek útát, és mi-módon gyarapodnak a' tsontok az aſszonyi állatnak méhében; azonképpen nem tudod az Iſtennek dolgát, mi módon tselekedjék mindeneket. (*a*)*Ján.* 3:8. *Jób.* 10:10,11.

6. Reggel veſsed-el a' te magodat, és eſtve-is ne reſtelkedjél; mert nem tudod, mellyik jobb, ez-é, avagy amaz, avagy ha mind a'kettő jó léſzen.

7. Jóllehet édes e' világ, és jó e' mi ſzemeinkkel néznünk a' Napot;

8. De ha ſok eſztendeig él-is az ember, és mind azokban örvendez-is; mindazáltal megemlékezzék a'(*b*) ſetétségnek napjairól: és hogyha ugyan ſok-is a' mi eſztendőnk; mindazáltal valami léſzen, mind híjába-valóság. (*b*)*Jób.* 10:2.

XII. RÉSZ.

A' vénségnek meſterséges le-irása: e' Könyvnek fő tzélja, és bé-rekeſztése.

1 Örvendezz ifjú! a' te ifjúságodban, és vídámítson-meg tégedet a' te ſzíved a' te ifjúságodnak idejében: és járj a' te ſzívednek útaiban, és ſzemeidnek látáſiban; de meg-tudjad, hogy mind ezekért az Iſten tégedet ítéletre vonſzon.

2. Vesd-el a' haragot a' te ſzívedből, és vesd-el a' gonoſzt a' te teſtedtől; mert az ifjúság, mint ſzínte a' mi ſzületésünk, híjába-valóság.

3. És emlékezzél meg a' te Teremtődről a' te ifjúságodnak idejében; míg a' veſzedelemnek napjai el nem jőnek, és míg el-jőnek az eſztendők, mellyekről azt mondjad: Nem ſzeretem ezeket.

4. A' míg a' Nap meg-ſetétedik a' világoſsággal, a' Hólddal és tsillagokkal egybe: és míg a' sürű felhők el-érkeznek az eső után:

5. A' melly időben meg-mozdúlnak a' háznak amaz őrízői, és nem bírják magokat az erőſsek; és meg-állanak az ételnek őrlői, és meg-homályosodnak az ablakon ki-nézők.

6. És az ajtók kivül bé-zárlatnak, a' malom zúgásának meg-állásáért: és mikor fel-serken tsak a' madarkának ſzavára-is, és meg ſzünnek minden éneklő leányok.

7. Mikor minden halmotskától félnek, és az úton-való botlástól: és mikor a' mondola-fa megvirágzik: és a' sáska meg-kövéredik; mikor az ő kívánsága meg-fogyatkozik: és mikor az ember az ő életének utólsó idejére jut: és mikor kerülnek az útzán (*a*) a' ſirók. (*a*) *Jer.* 9: 17,18.

8. Minekelőtte meg-rövidülne az ezüſt kötél: és meg-romolna az arany palaſzkotska, és a' veder el-törnék a' forrásnál, és meg-törnék a' kerék a' kútnál.

9. És minekelőtte a' (*b*) por földdé légyen, a' mint az előtt vólt; a' lélek pedig meg-térjen az Iſtenhez, a' ki adta vólt azt. (*b*) 1*Mós.* 3:19.

10. (*c*) Felette nagy híjába-valóságok, azt mondja a' Prédikátor; mind ezek híjába-valóságok. (*c*) *Sólt.* 62:10. 144:4. *r.* 1: 12.

11. Annakokáért, (mivelhogy a' Prédikátor (*d*) bőlts vólt: és a' népet tudományra tanította, és tudakozván írt ſok bőlts beſzédeket.

12. És igyekezett a' Prédikátor meg-tudni ſok kívánságos beſzédeket; minden igaz írást és igaz beſzédeket. (*d*) 1*Kir.* 3: 12.

13. Mert a' bőltseknek beſzédeik hasonlatoſok a' fúlánkhoz, és a' *juh akolnál a' földbe* erőſsen le-vert ſzegekhez, mellyekre tanított egy (*e*) páſztor.) (*e*) *Sólt.* 23:1. *Ez.* 34:23. *Ján.* 10.11. *Sid.* 13:20. 1*Pét* 2 25.

14. Mind ezekből, mondom, fiam! inteſsél-meg: A' ſok könyveknek írásának nem vólna vége, és a' ſok könyveknek olvasása fáradságára vólna a' teſtnek.

15. A' dolognak ſummája ez, mind ezeket hallván: Az Iſtent féljed, és az ő parantsolatit meg-tartsad; mert ez az embernek fő-dolga.

16. Mert minden tselekedetet az Iſten ítéletre elő-hoz, minden titkos (*f*) dologgal; akár jó, akar gonoſz *légyen az.*

(*f*) 1*Kór.* 4: 5.

ÉNEKEKNEK ÉNEKE.

Mellyben Salamon meg-írja, mint-egy mesében, a' Krisztusnak az Anyaszentegyházzal-való szent egygyesülését: mellyet szerzett, tart, és nevel az ő örökké-való szerelmehez. 'Sólt. 45. *Ésa.* 54. *Hós.* 1. *Ez.* 15. 1*Kór.* 15. 2*Kór.* 11. *Jel.* 19. 21.

I. RÉSZ.

Krisztus' Jegyese' kívánsága, állapotja, szépsége.

1 Énekeknek Éneke, melly Salamontól *szereztettet.*

2. Tsókoljon-meg engem' az ő szájának tsókjaival; mert a' te szerelmeid (*a*) jobbak a' bornál. (*a*) *r.* 4: 10.

3. A' te drága kenetid jók illatozásra: a' te neved el-terjedett, mint a' drága kenet; azért szeretnek téged' a' leányzók.

4. (*b*) Vonj engemet, *és* te utánnad futunk: *Mikor* bé-viszen engem' a' Király az ő ágyas-házába; örvendezünk és vígadunk te benned: elő számláljuk a' te szerelmidet, mellyek jobbak a' bornál: igazságot *beszéllnek*, *a' kik* téged' szeretnek.

5. Fekete vagyok; de szép *vagyok*, Jérusálem' leányi! hasonlatos vagyok a' sátorban lakozó Kédarénusokhoz; *de* a' Salamon' sátorá*ban lakozók*hoz-is hasonlatos *vagyok*. (*b*) *Ján.* 6: 44.

6. Ne nézzetek engem', hogy én fekete színű vagyok, hogy a' Nap sütött engemet: *hogy* az én anyámnak fiai én ellenem meg-haragudván, *idegen* szőlőknek őrízőjévé tettek engemet; *hogy* az én magam szőlőjét nem őríztem.

7. Mond-meg (*c*) énnékem, *te!* kit az én lelkem szeret, hol legelteted, és hol nyúgotod *a' te juhaidat* délben? Mert miért vonnám-fel *sátoromat* a' te társaidnak juhaiknál? (*c*) 5*Mós.* 12: 5.

8. Mivelhogy nem tudod, óh aszszonyi-állatok között (*d*) leg-szebb! Jöjj-ki, *ne kövesd* annak a' nyájnak nyomdokát, és őrízzed a' te ketskéidet a' pásztoroknak sátoraik környül. (*d*) *r.* 5: 9, 17.

9. A' Faraó szekereiben-való lovakhoz hasonlítlak tégedet én Mátkám!

10. Szépek a' te ortzáid, *mint-egy* (*e*) drága kövekneк rendivel, a' te nyakad *ékes* arany lántzokkal. (*e*) *Ezék.* 16: 11, 13.

11. Arany ékességet tsinálunk tenéked, ezüstből tsinált gyöngyökkel.

12. Mikor a' Király *én* mellett*em* ül; nárdusnak jó illatja származik ő tőle.

13. *Olyan* az én Szerelmesem énnékem, *mint egy* kötés mirha, melly az én kebeleim között hál.

14. Mint az Engedi szőlőiben a' tziprus; *olyan* énnékem az én Szerelmesem.

15. Imé szép vagy én Mátkám, Imé szép vagy! a' te szemeid *ollyanok*, *mint a'* galambok*nak* (*f*) *szemeik.* (*f*) *r.* 4: 1. 5: 12.

16. Imé te-*is* szép vagy én Szerelmesem! és gyönyörűséges vagy, és a' mi nyoszolyánk zöldellő.

17. A' mi házainknak gerendái tzédrus-fák*ból válók*, és a' mi múlató helyeink tziprusok*ból.*

II. RÉSZ.

A' Völegény' és Menyasszony' szépségek, 's egymáshoz-való szerelmek.

1 En Sáronnak rósája *vagyok*, *és* gyöngy-virág!

2. Mint a' liliom a' tövisek között; ollyan az én Mátkám a' leányok között.

3. Mint az alma-fa az erdőnek fái között; ollyan az én Szerelmesem az ifjak között. Az ő árnyékában felette igen kívanok ülni; mert az ő gyümőltse gyönyörüséges az én ínyemnek.

4. Bé-viszen engemet a' lakodalomnak helyére, és zászló *helyett vagyon* ő nála az én hozzám-való szerelme.

5. Erősítsetek engemet borral, *és a jó illatú* almákkal tápláljatok; mert beteg vagyok a' szerelem miatt.

6. Az ő bal-keze (*a*) az én fejem alatt *vagyon*, és jobb-kezével meg ölelt engemet. (*a*) *r.* 8: 3.

7. Kénszerítlek (*b*) titeket Jérusálemnek leányi a' vad ketskékre, és a' mezőnek szarvasira; fel ne költsétek, és fel ne serkentsétek az *én* szerelmemet, a' miglen akarja. (*b*) *r.* 3: 5. 8: 4.

8. Az én Szerelmesemnek szavát *hallom*; ímé ő, *imhol* jő, sietvén ím' ez' hegyeken, vígadozván ím' ez' halmokon.

9. Hasonlatos az én Szerelmesem az őzhöz, vagy a' szarvasoknak fiához; ímé ő áll a' mi falunkon túl, néz az ablakokról, és mutogatja magát a' rostélyokról

10. Szóllván az én Szerelmesem énnékem, monda: Kelj-fel én Mátkám, én (*c*) szépem! és jöszte. (*c*) *r.* 4 1, 7. 6: 1.

11. Mert ímé a' tél el-múlt, az eső el-múlt *és* el-ment.

12. Szép

12. Szép virágok láttatnak a' földön, az énekelésnek ideje előtt: és a' gerlitzének szava hallatik a' mi földünkön.

13. A' fige-fa meg-érlelte az ő első gyümőltsét: és a' virágzó szőlők jó illatot adnak; kelj-fel én Mátkám, én szépem! és jöjj *hozzám.*

14. Én Galambom! *ki lakozol* ím e' kő-szikllának hasadékiban, *és* a' magas kő-szálnak hasadékában: mutasd-meg nékem a' te ortzádat, hadd (*d*) halljam a' te szódat; mert a' te szód gyönyörűséges, és a' te tekinteted ékes. (*d*) *r.* 8: 13.

15. Fogjátok-meg nékünk a' (*e*) rókákat, a' róka' fiakat, kik a' szőlőket el-pusztítják; mert a' mi szőlőink virágokban vagynak. (*e*) *Ez.* 13:4.

16. Az én (*f*) Szerelmesem enyim; én-is övé *vagyok*, a' ki a' liliom között legeltet. (*f*) *r.* 7: 10.

17. Míglen meg-jelenik (*g*) ama' nap, és ez árnyékok el-múlnak; Térj-meg, és hasonló légy én Szerelmesem! az őzhöz, vagy a' szarvasoknak fiához, kik *lakoznak* a' Béther' hegyein. (*g*) *r.* 4:6.

III. RÉSZ.

A' Menyasszony' kívánsága, és szerelme a' Vőlegényhez.

1 Az én ágyas-házamban éjjel keresvén azt, a' kit szeret az én lelkem, (*a*) keresvén őtet, mikor meg-nem találtam vólna, *mondék:*

2. Immár fel-kelek, és el-járom e' várost: a' szorosokon, és az útzákon keresém azt, a' kit szeret az én lelkem; *de* keresvén őtet, nem találám-meg őtet. (*a*) *r.* 5: 6, *'s a't.*

3. Meg-találván engemet az őrízők, kik a' várost kerülik vala, *mondék nékiek:* Láttátok-é azt, a' kit az én lelkem szeret?

4. Alig mentem vala el azoktól, mikor megtalálám azt, a' kit az én lelkem szeret; megragadám őtet, hogy el-ne botsátanám őtet, míg nem bé-vinném őtet az én anyámnak házába, és az én szülőmnek ágyas-házába.

5. (*b*) Kéuszerítelek titeket Jérusálemnek leányi! a' vad-ketskékre, és a' mezőknek szarvasira; fel-ne költsétek és fel-ne serkentsétek az *én* szerelmemet, valamíg ő akarja. (*b*) *r.* 2: 7. 8: 5.

6. Kitsoda (*c*) amaz, a' ki fel-jő a' pusztából, mint a' mirhának, temjénnek, és a' Patikáriusnak minden jó illatú porának füstinek oszlopa? (*c*) *r.* 8: 5.

7. Ímé ez a' Salamonnak ágya, mellynek környüle vagynak az Izráelnek erősei közzül hatvan erős férjfiak.

8. Mindnyájan fegyver-fogók, a' hadakozásban bőtsek: kinek-kinek óldalán fegyvere, az éjtszakának félelme ellen.

9. A' háló-ágy, *mellyet* tsinált magának Salamon Király a' Libánus' fáiból,

10. Mellynek oszlopait ezüstből tsinálta, ágyát aranyból, leplét bársonyból, mellynek belső része *mint-egy* meg-pádimentomoztatott szeretettel, a' Jérusálemnek leányitól *meg-ékesíttetett.*

11. Jöjjetek-ki, és nézzétek Sionnak leányi! Salamon Királyt a' koronában, mellyet szerzett ő-néki az ő annya, az ő Mátkájának el-jegyzésének napjára, és az ő szívének vígasságának napjára.

IV. RÉSZ.

A' Menyasszonynak jóságos tselekedete: a' Vőlegénynek hozzá-való szerelme: a' Menyasszonynak kérése.

1 Ímé szép vagy én Mátkám, ímé szép vagy! a' te szemeid (*a*) *ollyanok*, *mint* a' galambok' *szemei* a' te hajadon kivül: a' te (*b*) hajad hasonlatos a' ketskéknek nyájához, mellyek a' Gileád' hegyéről le-nyírik *a' fűvet.*

(*a*) *r.* 1: 15. 5: 11. (*b*) *r.* 6: 2. *'s a't.*

2. A' te fogaid hasonlatosok a' szépen megnyíretett *juhok*nak seregéhez, mellyek a' feredőből fel-jőnek: mellyek mind kettősöket ellenek, és nintsen azok között meddő.

3. Mint a' veres tzérna, a' te ajakaid *ollyanok*, és a' te beszéded ékes: mint a' poma-gránátnak darabja, *ollyan* a' te két vak-szemed a' te hajadnak fonatékja között.

4. Hasonló a' Dávid' tornyához a' te nyakad, melly épittetett fegyveres háznak, mellyben ezer paisok függesztettek-fel, mind az erős vitézeknek paisai.

5. A' te két (*c*) emlőid hasonlók a' vad-ketskének kettős fiaihoz, mellyek a' liliomok között legelnek. (*c*) *r.* 7: 3.

6. Míg el-jő (*d*) ama' nap, és el-múlnak az árnyékok; el mégyek a' mirhának hegyére, és a' temjénnek halmára. (*d*) *r.* 2: 17.

7. Mindeneftől szép vagy én Mátkám! és semmi (*e*) szeplő nintsen te benned. (*e*) *Esa.* 5:27.

8. Én velem a' Libánusról óh *én* Jegyesem! én velem a' Libánusról el-jöjj: nézz az Amanának hegyéről, a' (*f*) Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjokból, a' párdutzoknak hegyéről. (*f*) 5 *Mós.* 3: 9.

9. Meg-sebesítetted az én szívemet, én Húgom, *én* Jegyesem! meg-sebesítetted az én szívemet a' te szemeidnek egy *tekintésé*vel, a' te nyakadon-való egy arany lántztzal.

10. Melly igen szépek a' te szerelmeid, én Húgom, *én* Jegyesem! melly igen jók a' te szerelmeid! *jobbak* (*g*) a' bornál: és a' te keneteidnek illatja, *drágább* minden fű-szerszámoknál. (*g*) *r.* 1: 2.

11. Szín-

11. Szín-méz tsepeg a' te ajakidról, óh *én* Jegyesem! méz és téj vagyon a' te nyelved alatt: és a' te ruháidnak illatja, mint a' Libánusnak illatja.

12. *Ollyan vagy, mint a'* bé-rekeſztetett kert, én Húgom, *én* Jegyesem! *mint* a' bé-foglaltatott forrás, *és* petsételtetett kút-fő.

13. A' te tsemetéid, poma-gránátnak, *úgymint* almás kert*nek tsemetéi*, édes gyümöltsökkel egybe, tziprusok nárdusokkal egybe.

14. Nárdus és sáfrány, jó illatú nád, és fa-héj, mindenféle temjén termő fákkal: mirha és(*h*)áloes, minden drága fű-ſzerſzámokkal. (*h*) 4*Mós.* 24:6.

15. Óh kerteknek forrása, élő-vizeknek kútfeje, mellyek folynak a' Libánusról.

16. Serkenj-fel Éjſzaki ſzél, és jöjj-el Déli ſzél, fújj az én kertemre; *hogy* folyjanak annak drága illatú ſzerſzámi: jöjjön-el az én Szerelmesem az ő kertébe, és egye annak gyönyörüséges gyümöltsét.

V. RÉSZ.

A' Menyaſzſzony' panaſzſza, és ſzerelme a' Vőlegényhez: ennek ſzépsége.

1 Bé-menvén az en kertembe én Húgom, *én* Jegyesem! le-ſzedem az én mirhámat, az én drága fű-ſzerſzámommal: éſzem az én lépes mézemet az én mézemmel, iſzom az én boromat az én tejemmel. (*a*) Egyetek barátim, igyatok, és réſzegedjetek meg ſzerelmeſim! (*a*) *Esa.* 55:2.

2. Én el-aluttam vala, jóllehet lelkemben vígyázok vala; és *ímé* az én Szerelmesemnek ſzava, ki zörget vala: Nyisd-meg nékem *ſzerelmes* Húgom, én Mátkám, én Galambom, én Tökélletesem! mert az én ſejem meg-rakodott harmattal, az én hajam az éjtſzakának harmatjával.

3. *Felelék én:* Le-vetettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném-fel? Meg-moſtam lábaimat; mi-módon keverném azokat *a' porba?*

4. Az én Szerelmesem az ő kezét bé-nyújtá az *ajtónak* hasadékán, és az én belső réſzeim meg-indúlának én bennem.

5. Fel-kelék én, hogy az én Szerelmesemnek meg-nyitnám: és az én kezeimről mirha tsepeg vala, és az én újjaimról *válaſztott drága* mirha, *melly* az ajtónak zárját el-folyta vala.

6. Meg-nyitám én az én Szerelmesemnek; de az én Szerelmesem el-menvén el-vonta vala magát; az én lelkem meg-indúlt vala az ő-véle-való beſzédem miatt: keresém (*b*) ötet; és nem találám meg ötet: kiáltám ötet; de nem felele nékem.

7. Meg-találának engem' az őrízők, kik a' városst kerűlik, meg-verének engem', meg-ſebesítének engem', el-vevék az én fedelemet tőlem a' kő-falnak őrzői. (*b*) *r.* 3:1.

8. Kénſzerít lek (*c*) titeket Jérusálemnek leányi! ha meg-találjátok az én Szerelmesemet, mit mondotok neki? *Ezt:* hogy én a' ſzerelem miatt beteg vagyok. (*c*) *r.* 3:5.

9. Mitsoda *vagyon* a' te Szerelmesedben, *egyéb* ſzerelmeseknek felette, óh aſzſzonyi állatoknak ſzépe? Mitsodá *vagyon* a' te Szerelmesedben, *egyéb* ſzerelmeseknek felette, hogy minket illyen igen kénſzeríteſz?

10. Az én Szerelmesem fejér és piros, tíz ezernél-is (*d*) ſzebb. (*d*) *'Sólt.* 45:3

11. Az ő ſeje, *mint a'* válaſztott drága megtiſztíttatott arany: fodor haja, fekete, mint a' hollónak.

12. Az ő ſzemei, (*e*) mint a' víz-folyás mellett-való galamboknak *ſzemeik*, mellyek téjben mosattattanak-meg; *mintha* bé-foglalták *vólna.* (*e*) *r.* 1:15. *és* 4:1.

13. Az ő ortzái hasonlatosok a' drága fűveknek táblájához, a' fel-nevekedett ſzép plántákhoz: az ő ajakai a' liliomhoz *hasonlók*, mellyekről drága olaj foly.

14. Az ő kezeiben *vagynak* arany gyűrűk, mellyekbe foglaltattak hiatzintus ſzínű drága kövek: az ő hasa *ollyan, mint a'* ſafiruſsal megrakott eleſánt tetemnek fejérsége.

15. Az ő ſzárai, *mint a'* tiſzta arany fundamentomon álló márvány kőből tsinált oſzlopok: az ő tekínteti, mint a' Libánusé: tettzetes, mint a' tzédrus fa.

16. Az ő ínye édeſséges, és ő mindeneſtől-fogva kívánatos: Ez az én Szerelmesem, és ez az én Baratom, óh Jérusálemnek leányi!

17. Hová ment a' te Szerelmesed, óh aſzſzonyi-állatoknak ſzépe? hová fordúlt a' te Szerelmesed, hogy kereſsük ötet te veled egygyütt?

18. (*f*) Az én Szerelmesem el-ment az ő kertébe, a' drága fűveknek táblái közzé; hogy lakozzék a' kertekben, és liliomokat ſzedjen. (*f*) *r.* 2:16. 7:10, 11.

19. Én az én Szerelmesemé *vagyok*, és az én Szerelmesem enyim, ki a' liliomok között legeltet.

VI. RÉSZ.

A Menyaſzſzony' ſzépsége: örvendetes igéret a' menyegzőről.

1 Szép (*a*) vagy én Mátkám! mint Tirsa *városa*: ékes *vagy*, mint Jérusálem: rettenetes, mint a' záſzlós tábor! (*a*) *r.* 1:15. 4:1. *'Sólt.* 48:4.

2. Nézz én reám a' te ſzemeiddel ellenembe, hogy azok engemet meg-vídámítsanak. A' te (*b*) hajad *ollyan*, mint a' ketskék' ſeregének gyapja,

ja, mellyek Gileádról le-nyírik *a' füvet.*
(*b*) *r.* 4 : 1. *'s a't.*

3. A' te fogaid hasonlatosok a' juhok' nyájához, mellyek fel-jőnek a' vízből, mellyek mind kettősöket ellenek, és meddő azok között nintsen.

4. Mint a' poma-gránát darabja a' te két vakszemed, a' te bé-font hajaid között.

5. Ha hatvan Királyné-aszszonyok *vólnának-is*, és nyóltzvan ágyasok, és számtalan leányzók:

6. Az én egygyetlen egy Galambomat, az én Tökélletesemet, ki az ő annyának egygyetlen egygye, az ő annyának szerelmese, mihelyt a' leányok meg-látják; bóldognak mondják őtet a' Királyné aszszonyok, és az ágyasok, és dítsérik őtet *mondván:*

7. Kitsoda amaz, a' ki úgy láttatik, mint-egy hajnal, szép mint a' Hóld, tiszta mint a' Nap, rettenetes, mint a' zászlós tábor?

8. A' meg-tisztíttatott kertekbe mentem vala alá, hogy a' völgynek *szép* zöldségét látnám: hogy meg-nézném, ha virágoznék a' szőlő, és a' poma-gránát-fák ki-sakadtanak.

9. Nem néztem vala még *mind azokat* meg, az én elmém ültete (*c*) engemet az én engedelmes népemnek szekerébe. (*c*) *'Sólt.* 110 : 3.

10. Térj-meg, térj-meg óh Sulamit*ból-való!* térj-meg, térj-meg! hogy nézzünk tégedet: Mit néztek a' Sulamitban? mint-egy tábori seregnek rendit.

VII. RÉSZ.

A' Menyaszszony' szépsége, öröme, kedvessége

1 Óh melly szépek a' te lábaid a' sarukban, óh Fejedelem' leánya! A' te tomporodnak kerületi *ollyanok*, mint a' mester ember' kezétől tsináltatott kösöntyük.

2. A' te köldököd, *mint a' szép* kerekdéd tsésze, melly soha nem szükölködik nedvesség nélkül: a' te hasad, *mint a'* liliomokkal meg-keríttetett gabona-asztag

3. A' te két (*a*) emlőd *ollyan*, mint a' vadketskének kettős fiai. (*a*) *r.* 4 : 5.

4. A' te (*b*) nyakad, mint az elefánt tetemből tsinált torony: a' te szemeid, *mint az* Esbonbéli halas-tók, a' sok népü kapunál: a' te orrod hasonlatos a' Libánus' tornyához, melly néz Damaskus-felé. (*b*) *r.* 4 : 4.

5. A' mi a' te fejedre tétetett, hasonló a' Kármelhez, és a' te hajad' fonatékja *ollyan*, mint a' szederjes bársony: akármelly Király-is megköttetnék *az ő* járásiban.

6. Melly igen (*c*) szép vagy, és melly ékes óh én gyönyörüséges Szerelmem! (*c*) *r.* 1 : 15.

7. A' te magasságod hasonlatos a' pálma-fához, és a' te emlőid a' *szőlő* gerézdekhez.

8. Azt mondám: Fel-hágok a' pálma-fára, meg-fogom annak ágait; és lésznek a' te emlőid, mint a' szőlőnek gerézdei: és a' te orrodnak illatja, mint az almának.

9. És a' te ínyed, mint a' jó *illatú* bor, melly gyönyörüségessen és egyenessen mozog, melly miatt az aluvóknak ajakaik-is szóllnak.

10. Én (*d*) az én Szerelmesemé vagyok, és engemet kíván ő. (*d*) *r.* 2 : 16. 5 : 19.

11. No', én Szerelmesem! menjünk-ki a' mezőre, mulassunk a' falukban.

12. Fel-kelvén menjünk a' szőlőbe, lássuk-meg, ha virágzik a' szőlő: ha ki-mutatta magát a' szőlő-szem: ha ki-fakadtanak a' poma-gránát-fák; ott közlöm az én szerelmimet veled.

13, A' mandragórák illatoznak, és a' mi ajtónk előtt vagynak minden drágalátos gyümöltsök: ók és újjak, *mellyeket* én Szerelmesem néked meg-tartottam.

VIII. RÉSZ.

A' Mennyaszszony' kívánsága az ó Testamentomban: annak szerelme Kristushoz: Kristus' szólője: Jegyesének kérése.

1 Vajha lennél nékem én atyámfia! hogy szopnád az én anyám' emlőjét, hogy téged' kivül találván meg-tsókolnálak; én-is nem útáltatnám-meg.

2. El-vinnélek, *és* bé-vinnélek tégedet az én anyámnak házába, ki engemet tanít: adnék néked drága füvel meg-tsinalt bort, *és* poma-gránátnak levét.

3. Az ő (*a*) bal-keze *lészen* az én fejem alatt, és jobb-kezével meg-ölel engemet.
(*a*) *r.* 2 : 6.

4. Kénszerítlek (*b*) titeket Jérusálemnek leányi! *mondjátok-meg*: miért költenétek, és miért serkentenétek-fel az *én* szerelmemet, mígnem ő akarja? (*b*) *r.* 2 : 7. 35.

5. Kitsoda ez, a' (*c*) ki fel jő a' pusztából, ki az ő Szerelmeséhez támaszkodott? Az almafa alatt költöttelek-fel tégedet, ott fogadott téged' a' te anyád, ott fogadott, a' ki téged' szült. (*c*) *r.* 3 : 6.

6. Tégy engemet, mint-egy petsétet, a' te szívedre, mint-egy bélyeget a' te karodra; mert erős a' szeretet, mint a' halál; kemény, mint a' koporsó, a' buzgó szerelem: annak szenei tüzessek, mint a' sebes láng.

7. Sok vizek el-nem ólthatnák (*d*) e' ſzeretetet; a' folyó-vizek-is nem boríthatnák azt-el: ha az ember minden házabéli marháját adná-is e' ſzeretetért; még-is meg vetnék azt. (*d*) *Tsel.* 21: 13.

8. Kitsiny Húgunk vagyon minékünk, kinek nintsen még emlője: mit tselekedjünk a' mi (*e*) Húgunk felől az' napon, mellyen arról ſzót téſznek? (*e*) *Esa.* 16: 61.

9. Mikor kő-falt *kell építenünk;* építsünk azon ezüſtből palotát: ha pedig ajtót *tsinálunk;* tsináljuk azt tzédrus deſzkákból.

10. *Mikor* én *ollyan léſzek, mint a'* kő-fal, és az én emlőim, mint a' tornyok; akkor ő előtte békeſséget nyerek.

11. Szőlője vólt Salamonnak kövér helyen, adja az ő (*f*) ſzőlőjét a' páſztoroknak, ki-ki *azok közzül* añak gyümőltséért hoz ezer ezer ezüſt *ſikluſt.*

12. Az én ſzőlőmre, melly énreám néz, nékem gondom léſzen: az ezer *ſiklus*ok, Salamoné tiéid légyenek, a' két-ízáz *ſiklus*ok annak gyümőltsének őrízői-é. (*f*) *Esa.* 5: 1.

13. Óh te, ki lakozol a' kertekben! A' te társaidnak, kik a' te ſzódra figyelmeznek, hírdeſs engemet.

14. Jöjj hozzám (*g*) én Szerelmesem! és légy hasonlatos a' vad-ketskéhez, vagy a' ſzárvasnak fiához, a' drága füveknek hegyein.

(*g*) *Jel.* 22: 17, 20.

ESAIÁS PRÓFÉTA.

E' Könyvben a' Prófétziának minden-féle nemei vagynak: mellyek vagy az Ó, vagy az Új Testamentomra tartozók. Amazok három rendbéliek: I. A' 'Sidó orſzágot illetők, a' 13. Réſzig. II. A' 'Sidók ellenségit, és az Izráelitákat-is, a' 29-ig. III. A' Júda' orſzágának a' Babilonbéliek által-való jövendő romlását: holott a' Kristus' orſzágáról-is sok jövendölések vagynak, a' 40-ig. Az Új Testamentomra tartozók pedig, avagy a' lelki fogságból való ſzabadúlást adják elől, a' Babilonból-való ſzabadúlás' példájában; avagy a' váltság' tellyes munkájának minden egyéb réſzeit, okait, gyümőltseit 's a' t.: a' következő Réſzekben.

I. RÉSZ.

Panaſz a' Júda' nemzete' büneiről.

1 Esaiásnak, Amós' fiának Látása, mellyet látott Júda és Jérusálem felől, a' Júda' (*a*) Királlyainak, Uzziásnak, Jótámnak, Achásnak, Ezékiásnak idejekben. (*a*) 2 *Kir.* 19: 2.

2. Halljátok-meg (*b*) Egek, és vedd füleidbe Föld! mert az Úr ſzóll Fiakat nevelék, és *azokat* nagy méltóságra emelém; ők pedig én tőlem el-ſzakadának. (*b*) 5 *Mós.* 32: 1, 18.

3. Az ökör esméri az ő urát, és a' ſzamár az ő urának jáſzlát; az Izráel *pedig* nem esméri *az ő Urát*: az én népem nem véſzi észébe magát.

4. Óh (*c*) gonoſz nemzetség, hamiſsággal megterheltetett nép, gonoſz mag, nemtelen hitván fiak! el-hagyták az Urat, fel-boſzſzantották az Izráelnek Szentét, hátra-tértenek *az Iſtentől.*

(*c*) 'Sólt. 79: 8. *r.* 80: 9-11.

5, Mi az oka, hogy mennél inkább (*d*) oſtorozlak, annál inkább nevelitek a' bünt? *Imé* minden fejet el-fogott a' betegség, és minden ſzívet az erőtlenség. (*d*) *Jer.* 18: 12. 44: 16.

6. Talpától fogva tetejéig nintsen e' *test*ben épség; *hanem mindeneſtől* seb, dagadás, eves kelevény: *mellyeket* sem gyógyítottak, sem kötöztek, olajjal-is nem lágyítottak.

7. A' ti orſzágtok (*e*) puſztaságra jutott, várositok tüzzel meg-égettettek: a' ti földeteket ſzemetek' láttára idegenek emészték meg, és úgy puſztították-el, a' mint *ſzoktak* a' meſzſzünnen való idegenek puſztaságot tenni.

(*e*) *r.* 5: 5. 5 *Mós.* 28: 51, 52. *Jer.* 2: 15.

8. És maradott *tsak* a' Sionnak leánya, mint (*f*) a *meg-ſzedett* ſzőlőben-való hajlék, mint a' dinnyés kertben-való kunnyó: mint a' meg-ſzállott város. (*f*) *r.* 17: 5, 6.

9. Ha a' Seregeknek Ura valami keveset meg-nem (*g*) hagyott vólna bennünk; úgy jártunk vólna, mint a' Sodomabéliek: lettünk vólna hasonlatosok a' Gomorához. (*g*) *Siral.* 3: 22. *Róm.* 9: 29. 1 *Mós* 19: 24.

10. Halljátok az Úrnak beſzédét, Sodomának Fejedelmi! te Gomorának népe, végyed füleidbe a' mi Iſtenünknek tanítását.

11. Mit téſzek én a' (*h*) ti sok áldozatitokkal? azt mondja az Úr: A' koſoknak egéſzſzen meg-égetett áldozatjokkal, és a' hizlalt *barmok*nak kövérivel tellyes vagyok, és a' tulkoknak, bárányoknak 's bakoknak vérekben nem gyönyörködöm. (*h*) *Péld.* 15: 8. *és* 21: 7. *r.* 66: 3.

(*i*) *Jer.* 6: 20. *Amós.* 5: 22.

12. Mikor

12. Mikor el-jöttök, hogy én előttem meg-mutaſsátok magatokat; kitsoda kívánta azt ti tőletek, hogy az én pitvarimat nyomdoknátok?

13. Ne áldozzatok ezután hijába-való áldozattal: a' jó illat-tétel útálatos én előttem. Az Újj hóldnak, és Szombatnak innepét, egyéb nagy innepeknek gyülekezetivel egybe, el nem ſzenvedhetem; mivelhogy azok hijába-való gyülekezetek.

14. A' ti Újj-hóldotoknak innepét, és a' ti tőletek rendeltetett innepeket gyülöli az én lelkem: énnékem terhemre vagynak, el-fáradtam azoknak viselése alatt.

15. Annakokáért mikor a' ti (*k*) kezeiteket ki-terjeſztendítek, az én ſzemeimet el-rejtem ti előttetek: mikor ugyan ſok ſzóval imádkoztok-is, meg nem hallgatlak; *mert* a' ti kezeitek rakvák (*l*) vérrel. (*k*) *Példa.* 1: 27, 28. *Jer.* 18 17. *Ezék.* 8: 18. (*l*) *r.* 59: 2, 3.

16. Mosódjatok-meg, (*m*) tiſztúljatok-meg, vigyétek-el az én ſzemeim elől a' ti tselekedeteteknek gonoſzságát: ſzünjetek-meg a' gonoſzságnak tselekedetitől. (*m*) *Jer.* 4: 14. *Jak.* 4: 8.

17. Tanúljatok jót tselekedni, igyekezzetek az (*n*) igazságra, ſzabadítsátok-meg a' nyomorúltat: óltalmazzátok a' törvényben az árvát, az özvegy perit vegyétek-fel. (*n*) *Példa.* 21: 3.

18. De jöjjetek elő, és pereljünk, azt mondja az Úr: Ha a' ti bűneitek ollyanok vólnának, mint a' veres feſték; ſejérek léſznek mint a' hó: ha piroſsak léſznek, mint a' piros feſték; ollyanok léſznek, mint a' *fejér* gyapjú,

19. Ha engedelemmel hallgatándotok engemet; e' földnek javaival éltek.

20. Ha pedig nem akartok engem' hallgatni, és ellenem jártok; fegyver eméſzt-meg titeket; mert az Úr' ſzája ſzóllott.

21. Mi-módon lett paráznává a' hív város? *elébb* tellyes vala ítélettel, igazság lakozik vala abban; most pedig gyilkosok*kal rakva.*

22. A' te ezüſtöd ſalakkal rakva: a' te tiſzta borod meg-egyelíttetett vízzel.

23. A' te Fejedelmid el-hajlottanak, és orvoknak társai: mindnyájan ſzeretik az ajándékot, és a' fizetésre néznek. Az (*o*) árváknak nem ítélnek: és az özvegynek perit nem botsátják eleikbe. (*o*) *Jer.* 5: 28. *Zak.* 7: 10.

24. Annakokáért azt mondja az Úr, a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Erős *Iſtene:* Jó vígaſztalást véſzek az én ellenségim*nek büntetéſeikből*, és boſzſzút állok az én ellenségimen.

25. Mert az én kezemet te reád fordítom, és el-tiſztítom mindeneſtől a' te ſalakodat, és elvéſzem minden te ónodat.

26. És *ollyan* Bírákat adok néked, mint eleinte: és *olly* Tanátsosokat, minémüek elein *vóltak.* Azután azt mondják te felőled: (*p*) Ez igaz város, *és* hív város! (*p*) *r.* 4: 2. *Zak.* 8: 3.

27. A' Sion ítélet által ſzabadúl-meg, és az ő meg-térői igazság által.

28. Egygyetembe a' bűnösök, és a' gonoſzok (*q*) el-veſznek, és a' kik az Úrtól el-hajlottanak; meg emésztetnek. (*q*) *Jób.* 31: 3. *'Sólt.* 1: 6. 5: 6. 73: 27.

29. Mert meg-ſzégyenítettek (*r*) a' berkektől, mellyeket magatoknak kívántatok, és meg-ſzégyenítettek a' kertektől, mellyeket választottatok. (*r*) 2 *Kir.* 17: 6-10, *'s a' t.*

30. Mikor hasonlatosok léſztek az el-húllott levelű tser-fához, és a' víz nélkül-való kerthez.

31. És a' ti erőſségtek ollyan léſzen, mint a' tsepű, és annak faragója, mint a' ſzikra: *és* mind kettő fel-gyúl, és nem léſzen ſenki, ki azt meg-ólthatná.

II. RÉSZ.

Pogányok' hivatala: 'Sidók meg-vettetése.

1 Esaiásnak, Amós' fiának beſzéde, mellyet látott Júda és Jérusálem felől.

2. Léſzen (*a*) az utólsó időkben, hogy minekutánna az Úr' Házának hegye minden hegyeknek felette helyheztetik, és magaſsabb léſzen minden halmoknál; minden Pogányok arra gyüljenek. (*a*) *r.* 56: 6, 7.

3. És ſok népek el-menjenek, ezt mondván: Jertek-el, menjünk-fel az Úrnak hegyére, a' Jákób' Iſtenének Házába, hogy meg tanítson minket az ő útaira, és járjunk az ő útaiban; Mert (*b*) Sionból mégyen-ki a' törvény, és az Úrnak beſzéde Jérusálemből. (*b*) *Mik.* 4: 1, 2.

4. Ki (*c*) a' Pogányok között ítéletet téſzen, és ſok népeket meg fedd; hogy az ő ſzablyájokból kapákat, és az ő dárdájokból ſarlókat tsináljanak, és *egy* nép *más* nép ellen fegyvert ne vonjon; ſe pedig többé hadakozást ne tanúljának. (*c*) *Mik.* 4: 3 *Ez.* 39: 9. *Joel.* 3: 10.

5. Jákóbnak háza, no, járjunk az Úrnak (*d*) világoſságában! (*d*) *'Sólt.* 89: 16

6. De bizony el-hagytad *te Uram!* a' te népedet, a' Jákóbnak házát; mert a' Nap-kelet felől-*való tartományoknak gonoſz erköltsökkel* bé-töltek, és igaz ollyan ſzem-fényveſztők, mint a' Filiſtéusok: és az idegeneknek fiaiban gyönyörködnek.

7. És bé-tőlt az ő földök ezüsttel, és arannyal, és számtalan sok kintsekkel: bé-tőlt az ő földök lovakkal, és sok hadakozó szekerekkel.

8. Bé-tőlt az ő (*e*) földök bálványokkal-is, az ő kezek' tsinálmányának hajólnak-meg, mellyet az ő újjaik tsináltak. (*e*) *Jer.* 2:28. 11:13.

9. És mind a' köz ember meg-hajtja magát, mind a' Fő ember meg-alázza magát; azért ne kedvezz nékiek.

10. Eredj-bé a' kő-sziklába, és rejtezzél-el a' földbe, az Úr' félelme előtt, és az ő nagyságának ditsősége előtt.

11. A' kevély (*f*) szemű ember meg-aláztatik, és az embereknek magasságok le-nyomattatik, és tsak az Úr magasztaltatik-fel azon a' napon. (*f*) *r.* 5:15,16.

12. Mert a' Seregeknek Urának *boszú-álló* napja jő el minden kevély és magasságos ellen, és minden fel emelkedett ellen; hogy megaláztassék:

13. És a' Libánus' hegyének minden magas és fel-emelkedett tzédrus-fái ellen, és a'Básánnak minden tölgy-fái ellen.

14. Minden magas hegyek ellen, és minden fel-nevekedett halmok ellen.

15. Minden magas torony ellen, és minden erős kő-fal ellen.

16. És a' nagy tengernek minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges képek ellen.

17. Akkor le-nyomattatik a' magas ember, és az (*g*) embereknek nagyságok meg-aláztatik, és tsak egyedül az Úr magasztaltatik-fel azon a' napon. (*g*) *r.* 5:15, 16.

18 A' bálványoknak-is minden *nagyságok* (*h*) el-változik. (*h*) 2*Kir.* 23:4, *'s a't.*

19. Mikor *a' bálvány-imádók* a' kő-sziklaknak barlangiba, és a' földnek hasadékiba (*i*) rejteznek, az Úr félelme előtt, és az ő nagyságának ditsősége előtt; mikor fel-kél, hogy a' földet meg-büntesse. (*i*) *Hós.* 10:8. *Luk.* 23:30. *Jel.* 6:16. 9:6.

20. Akkor az ember (*k*) el veti az ő ezüst bálványit, és arany bálványit, (mellyeket magoknak tsináltak vólt, hogy azok előtt meg-hajóljanak) a' vakondakoknak és denevéreknek:

(*k*) *r.* 31:17. *Mik.* 5:13,14

21. Bé-menvén a' kő szikláknak lyukaiba, és a' nagy kő-szálaknak hasadékiba az Úr' félelme előtt, és az ő nagyságának ditsősége előtt, mikor fel-kelénd, hogy meg-verje a' földet.

III. RÉSZ.

A' népnek, a' Fejedelmeknek, és az aszszonyi-népeknek bűneik Jérusálemben.

1 Szűnjetek-meg az ember*ben-való bizodalom*tól, kinek lelke az ő orrában vagyon; mert mitsoda betsületi vagyon ő néki?

2. Mert ímé az Úr, a' Seregeknek Ura, elvészi Jérusálemből és Júdából a' támaszt, és a' táplálót, a' kenyérnek minden (*a*) erejét, és a' víznek minden erejét. (*a*) 2*Mós.* 26:26.

3. A' Hatalmast és Hadakozót, a' Bírót, és (*b*) a' Prófétát, a' jövendő dolognak meg-látóját, és a' Vén embert. (*b*) *Sir.* 2:9, 10.

4. Az ötvenedes Hádnagyot, a' Betsületest, a' Tanátsost, a' tudós Mester-embert, és az ékesszóllót.

5. És adok nékiek gyermek (*c*) Fejedelmeket; és a' gyermekek uralkodnak ő rajtok.

(*c*) *Préd.* 10:14.

6. És illyen módon a' köség között egygyik a'másikat, és ki-ki az ő társát meg-nyomorítja: a gyermek a' vén emberen, és az el-vetett alá-való a' tiszteletes emberen hatalmaskodik.

7. Ha valaki az ő attya' nemzetségéből-való rokonát meg-ragadja, *ezt mondván:* Tenéked öltözeted vagyon, légy mi Vezérünk; hogy a' te gondviselésed által a' mi romlásunkból *fel-épüljünk.*

8. Meg-esküszik az' napon, mondván: Nem orvosolhatlak-meg titeket, házamban-is nintsen kenyér, se öltözet; ne tégyetek engem a' népnek Fejedelmévé.

9. Mivelhogy a' Jérusálem el-romlott, és a' Júda el-esett; mert az ő nyelvek, és az ő tselekedetek az Úr ellen vagynak, hogy az ő ditsőséges szemeit fel-ingerlenék.

10. Az ő ortzájoknak meg-keményítése tészen ő ellenek bizonyságot; mert az ő bűnökkel, mint a' (*d*) Sodomabéliek, szemtelenül kérkednek, nem-hogy el-titkolnák: Jaj az ő lelkeknek; mert azok szereznek magoknak gonoszt!

(*d*) 1 *Mós.* 13:13. 18:20.

11. Mondjátok ezt az igaznak: hogy jól lészen (*e*) *dolga*; mert az ő tselekedeteknek gyümöltsével élnek. (*e*) *Jób.* 42 10. *Sólt* 37:37.

12 Jaj a' latornak az ő veszedelmére; mert az ő kezeinek (*f*) tselekedete szerént fizetnek ő-néki. (*f*) *Róm.* 2:6,8,9.

13 Az én népemnek nyomorgatói gyermekek, és aszszonyi-állatok uralkodnak rajtok. Én népem, a' kik téged (*g*) vezérlenek; azok

tsalá-

tsalának-meg: és a' te útaidat, a' mellyen kellene járnod, el-fedezik te tőled. (g) *Mát.* 23: 13.

14. Az Úr elő-állott a' törvénykezésre: és áll, hogy a' népeket meg-ítélje.

15. Az Úr el-jött ítéletre, az ő népének Vénei és Fejedelmi ellen; mert ti el-kóborlottátok e' szőlőt, a' ti házatok tellyes a' szegénytől el-prédáltatott marhával.

16. Vallyon mi dolog, hogy az én népemet rontjátok, és a' szegénynek ortzáját öszve-töritek? azt mondja az Úr, a' Seregeknek Ura!

17. Annak-felette azt mondja az Úr: Mivelhogy a' Sionnak leányi fel-fúvalkodtanak, és fel-emelt nyakkal járnak, és szemekkel pillognak; idestova poroszkálván járnak, és lábokkal nagy zengést-bongást szereznek;

18. Azért az Úr meg-kopaszítja a' Sion' leányinak tetejeket, és az Úr az ő szemérmeket (h) meg-mezíteleníti (h) *Jer.* 13: 22, 26.

19. Az' napon el-vészi az Úr az ő lábokon való zengő ékességeket, a' retzés fő-kötőket, és a' kösöntyűket.

20. A' jó illatra-való függőket, az arany lántzokat, és a' fátyolokat.

21. A' *főnek* ékességeit, a' szép tsi'zmákat, a' szoros ruhákat, a' melyre-való ékességeket, és a' fülön-függőket.

22. Az *arany* gyürüket, és az orrokon függő ékességeket.

23. Az inneplő ruhákat, a' palástokat, a' fedeleket, és a' gombos-tőket.

24. A' tükröket, a' vékony gyóltsokat, a' keszkenőket, és a' ketzeléket.

25. És lészen a' drága illat' helyében büdösség, és a' *drága párta*-öv' helyében szakadozott-*és el-terjedett ruha*, és a' szép fodor-haj' helyében kopaszság, és a' szoros ruha' helyében szoros 'sák, és a' szép gyengeség' helyében *a' Napnak* sütése.

26. A' te férjfiaid fegyver miatt hullanak-el: és az erősek a' hartzon.

27. Bánkódnak pedig és sirnak az ő (i) kapui, és ő el-puszttíttatván, a' földön ül (i) *Sír.* 1: 1, 2.

28. Akkor hét aszszonyi-állatok meg-ragadnak egy férjfiat, mondván: A' mi kenyerünket eszszük, és mi magunk ruházzuk magunkat: csakhogy a' te nevedről nevezteſsünk, *és* vedd-el rólunk a' mi nagy gyalázatunkat.

IV. RÉSZ.

Kristus' jó-tétemányi.

1 Akkor az Úrnak (a) Tsemetéje, ditsőſséges és tiszteſséges léſzen: és a' földnek gyümöltse nagyságos és ékes az Izráel' maradékának.

2. Mert a' ki Sionban meg-hagyatik, és Jérusálemben meg-marad, Szentnek mondatik minden, valaki Jérusálemben az élők közzé bé-íratott. (a) *Zak.* 3: 8, 6: 12, 13.

3. Mikor az Úr el-mosándja a' Sion' leányinak undokságokat, és a' Jérusálem' vérét ki-mosándja ő belőlök, az (b) ítéletnek és meg-eméſztésnek lelke által. (b) *r.* 27: 9.

4. És teremt az Úr a' Sion' hegyének minden hajlékán, az-az, az ő Gyülekezetin, nappal felhőt (c) és ködöt, és lángozó tüznek fényeſségét éjtszaka; mert a' *Gyülekezetnek* tellyes dítsőſségén léſzen *az Úrnak* óltalma. (c) 2 *Mós.* 13: 21.

5. Melly *óltalomnak* hajléka, árnyék léſzen nappal a' hévség ellen, és óltalom, a' hová magát *ember* el-rejtse a' veſzély ellen, és az eső ellen.

V. RÉSZ.

A' 'Sidó népnek hálá-adattalansága

1 Éneklem immár az én Szerelmesemnek, az én Szerelmesem' énekét az ő szőlőjéről. Az én Szerelmesemnek (a) szőlője vagyon felette kövér helyen. (a) *Jer.* 2: 21. *Mát.* 21: 33.

2. (b) Mellyet gyepüvel környül-vett, kövektől meg tiſztított, bé-ültetett drága szőlőkkel, és épitett abban tornyot, és kéſzített abban sajtót-is. De mikor várná hogy *édes* szőlött termene; vad-szőlőt terme. (b) *Mát.* 21: 33.

3. Moſtan azért Jérusálem' lakosi, és Júda' férjfiai! tégyetek, kérlek, én köztem, és az én szőlőm között ítéletet.

4. Mit (c) kellett vólna egyebet tselekednem az én szőlőmmel, mellyet nem tselekedtem vólna ő-véle? Mitsoda *tehát* az oka, hogy mikor várnám, hogy *édes* szőlőt termene, vad-szőlőt termett? (c) *Jer.* 2: 5.

5. Annakokáért moſtan meg-mondom immár néktek, mit tselekeszem én az én szőlőmmel: El-vonszom az ő kerítését; hogy el-puszttíttaſsék: el-rontom az ő (d) gyepüjét; hogy el-tapodtaſsék. (d) *'Sólt.* 80: 13, 14.

6. És parlaggá tészem azt, nem mettzetik-meg, nem kapáltatik meg, és a' tövis, 's a' gaz fel-növi: és meg-hagyom a' fellegeknek, hogy esőt ne adjanak reája.

7. A' Seregeknek Urának pedig szőlője, az Izráel' háza: és az ő gyönyörüséges ültetése a' Júdának férjfiai. Várá pedig *az Úr, hogy tselekedjenek* ítéletet; de ímé nyomorgatás: igazságot *vár vala;* de (e) ímé óhajtás vala. (e) *Jer.* 5: 28.

8. Jaj azoknak, kik házokhoz más házat ra-

gaſztanak, mezőt foglalnak *az ő* mezejekhez, mind addig; hogy ſemmi hely ne maradjon, hogy tsak ti magatok lakjatok e' földön.

9. Az én hallásomra, a' Seregnek Ura *meg eskődt*; ha a' nagy ſok *ſzép* házakat el nem puſztítja, annyira, hogy ſenki ne légyen azoknak lakója.

10. És tíz hóld ſzőlő egy Bát *bort* ereſzt: és egy öreg köböl vetés, egy Efa *magot* ád.

11. Jaj azoknak, kik jó reggel fel-kelnek; *hogy* (*f*) réſzegeskedjenek: múlatnak mind eſtvéig; *hogy* a' bor fel-gerjeſzſze őket.

(*f*) *Péld.* 23:29,30.

12. Kiknek lakodalmokban vagyon hegedű, lant, dob, ſip, és bor; az Úrnak pedig dolgát nem tekintik-meg, és az ő kezeinek tselekedetit nem gondolják-meg.

13. Ennekokáért vitetik az én népem fogságra; mivelhogy nintsen ſemmi bőltseſsége: és ő közöttök a' Tiſzteletes emberek felette igen nagy (*g*) éhséget ſzenvednek, és a' ſokaság ſzomjúság miatt eped-meg. (*g*) *Sir.* 21:12,20.

14. Azért a' koporsó-is igen ki-terjeſztette az ő hasát, és az ő torkát felette igen fel-tátotta, hogy abba le-ſzálljanak *az én népemnek* Tiſzteleteſi, és közönséges ſokasága, és a' kik a' földön gyönyörűséggel éltek.

15. És illyen módon (*h*) nyomorgattatik a' közönséges ember: és a' Tiſztes ember-is le-nyomattatik, és a' nagyoknak ſzemeik meg-aláztatnak. (*h*) *r.* 2 11,17.

16. És fel-magaſztaltatik a' Seregeknek Ura az ő ítéletiért: és az Erős Szent *Iſten* ſzentnek esmértetik az ő igazságáért.

17. És (*i*) a' bárányok legeltetnek, mint *azelőtt* ſzoktak vólt: és a' fogságból haza jött ſzegények a' gazdagoktól el-hagyatott jókból táplálják magokat. (*i*) *r* 14 30.

18. Jaj azoknak, kik a' hamiſságot ugyan hozzájok vonſzák hazugságnak köteleivel; a' bűnt pedig temérdek kötelekkel.

19. Kik azt mondják: Sieſsen, jöjjön (*k*) el hamar az ő ítéleti; hogy láſsuk, és el-közelgetvén jöjjön el az Izráelnek Szent *Iſten*ének elvégezett tanátsa, hogy kísértsük-meg. (*k*) 2 *Pét.* 3 4.

20. Jaj azoknak, kik a' gonoſzt jónak mondják, és a' jót gonoſznak: kik a' ſetétséget világoſsággá, a' világoſságot ſetétséggé változtatják: a' keserűt édesnek, az édest keserűnek mondják.

21. Jaj azoknak, kik magoknak bőltseknek láttatnak lenni és magok előtt eſzeſek.

22. Jaj a' nagy bor-ihatóknak, és kik ſerények a' réſzegítő italnak tőltésére.

23. Kik a' latrot ajándékért meg-jámborítják, és az igazaknak igazságokat el-fordítják ő-tőlök.

24. Annakokáért miképpen meg-emeſzti (*l*) a' pozdorját a' láng, és a' polyva ſemmivé léſzen a' láng előtt; *azonképpen* ezeknek gyökerek megrothad, és ezeknek virágok, mint a' por, el-múlik. Mert a' Seregeknek Urának törvényét meg-útálták, és az Izráel Szent *Iſten*ének beſzédét megkáromlották. (*l*) 2 *Mós.* 15 7. *r.* 9:18.

25. Annakokáért gerjedett-fel az Úrnak haragja az ő népe ellen, és fel-húzván ellene az ő kezét, meg-verte azt, annyira, hogy a' hegyek meg-rendűlnének, és az ő hólt teſtek el vettetvén az útzákon hevernének; (*m*) mind ezekkel-is pedig az ő haragja el nem múlt, hanem mégis fel-húzva vagyon az ő keze. (*m*) *r* 9: 12,21.

26. Mert a' távol való Pogány népek között záſzlót emel, és ſüvöltéſsel int a' föld' határán lakozóknak, *hogy el jöjjenek*; és nagy hamarsággal könnyen (*n*) el-jőnek. (*n*) 2 *Kir.* 25: 1-9, 10.

27. Nem léſzen egy-is közzülök el-fáradott, ſem pedig a' faradtság miatt tántorgó: nem ſzunnyad, ſem aluſzik, az ő derekának-is öve meg nem óldik; ſem pedig ſaruja kötele el nem ſzakad.

28. Az ő nyilaik élesek, és minden kéz-íveik fel-vetve: az ő lovaiknak körmök, mint a' kova: és az ő *ſzekereknek* kerekei, mint a' forgó ſzél.

29. Az ő ordítások ollyan, mint az oroſzlán *ordítása*, és ordítanak, mint az oroſzlán kölykök, dühösködnek, és kapják a' prédát; békeſséggel elviſzik azt, és ſenki el nem véſzi *tőlök*.

30. És az időben nagy zúgáſsal dühösködnek ő ellene, a' mint ſzokott zúgáſsal dühösködni a' tenger: és *akármint* nézzék a' földet; *de nem látnak egyebet* ſetétség*nél*, *az-az*, nyomorúság*nál*, *annyira*, hogy a' nap láttatik meg-homályoſodni az égen.

VI. RÉSZ.

Az Úrnak ditsőſséges méltósága.

1 A' melly eſztendőben meg-hala Uzziás Király; akkor látám az Urat (*a*) ülni nagy magas és fel-emeltetett ſzékben, és az ő perémi bé-töltik vala a' Templomot. (*a*) *Ján.* 12 39 40,41.

2. Sérafim *Angyal*ok állanak vala a' *ſzék* környül: mindeniknek (*b*) hat-hat ſzárnya vala, mellyeknek ketteivel ortzáját fedezi vala bé: ketteivel lábait fedezi vala bé, és ketteivel repül vala. (*b*) *Jel.* 4: 8.

3. És egyik a' máſikat indítván, azt mondja vala: (*c*) Szent, Szent, Szent! a' Seregeknek Ura!

Ura! tellyes mind a' ſzéles föld az ő ditsőſségével! (*c*) *'Sólt.* 8: 2, 10.

4. És az *Angyaloknak* kiáltáſoktól meg-rendülének az ajtónak küſzöbei, és a' Ház bé-telék (*d*) füſttel. (*d*) 1 *Kir.* 8: 10, 11.

5. Azért mondék én: Jaj nékem! el kell veſznem; mert meg-fertéztetett ajakú vagyok, és fertelmes ajakú nép között lákom: mivelhogy a' Királyt, a' Seregeknek Urát láták az én ſzemeim.

6. De egy a' Sérafim *Angyalok* közzül én hozzám repüle, kinek kezében eleven ſzén vala, *mellyet* fogóval vett vala az óltárról.

7. És az én ſzámat illeté azzal mondván: (*e*) Imé ez illeti a' te ajakidat; el-vétetik azért a' te hamiſſágod, és a' te bünöd el-tiſztíttatik.

(*e*) *Jer.* 1: 9. *Dán.* 10: 16.

8. Annakutánna hallám az Úrnak ſzavát, ki azt mondja vala: Kit küldjek-el? és kitsoda mégyen-el nékünk? és én mondék: Imhol vagyok én; küldj-el engemet.

9 Akkor monda: Eredj-el, mond ezt e' népnek: Hallván (*f*) halljátok; és ne értsétek: és látván láſſátok; és ne ismérjétek. (*f*) *Mat.* 13: 14.

10. Miveld azt, hogy e' népnek ſzíve kövéredjék-meg, fülei dugattaſſanak-bé; ſzemeket-is fedezd-ébe: ne láſſanak ſzemekkel, fülökkel ne halljanak, ſzívekkel ne értsenek; hogy meg-térvén meg ne gyógyúljanak.

11. És mikor mondanám: Meddig léſzen Uram ez? monda: Míg a' városok puſztán állanak lakoſok nélkül, és a' házak emberek nélkül; a' föld-is mindeneſtől fogva puſzta léſzen.

12. És az Úr az embert nagy meſzſze el-vetvén, nagy puſztaság léſzen a' földön.

13. És míglen *a' népnek csak* tized' réſze marad, és míglen meg-térnek *Babilóniából*; el-húllanak, mint a' hárs-fának, és tser-fának *levelei*, mellyekben a' *leveleknek* el-húlláſa után-is a' nyerſeség bennek vagyon; *Azonképpen a' népnek tizedében* léſzen az elevenség, a' ſzent mag.

VII. RÉSZ.

Immánuel Szűztől ſzületik.

1 És lőn a' Júda' Királlyának, (*a*) Acháznak, az Uzziás' fiának, Jótám' fianak idejében, eljöve Rétzin, Sirianak Királlya, és Rémáliának fia, Pékah, Izráelnek Királlya, Jérusálem alá, hogy meg-oſtromlaná azt; de nem veheté-meg azt. (*a*) 2 *Kir.* 16: 5.

2. És meg-mondák a' Dávid' házának, illyen módon: a' Siria' *orſzága* egygyé létt az Eſraim' *orſzágával*; és meg-indúla az ő ſzíve, és annak népének ſzíve, miképpen meg-indúlnak az erdőnek fái a' ſzél miatt.

3. Annakokáért monda az Úr Esaiásnak: Eredj eleibe moſt Acházнak, te, és a' te fiad, Scheár-Jáſub, a' felső halas-tónak (*b*) tsatornájának végéhez, a' ruha-feſtők' mezejének útára!

(*b*) 2 *Kir.* 18: 17. *Esa.* 36: 2.

4. És mond ezt néki: Meg-lásd, hogy tsendeſségben légy: ne félj, és a' te ſzíved meg ne lágyúljon e' két füſtölgő üſzög darab előtt, a' Rétzin *Királynak* a' Siriabéliekkel-való fel-gerjedett haragja előtt, és a' Rémália' fiának *haragja előtt*.

5. Mivelhogy gonoſz tanátsot tartott te ellened a' Siria*béli Király*, az Eſraimmal és a' Rémália' fiával, mondván:

6 Menjünk-el a' Júda' *orſzága* ellen, hogy fáraſzſzuk azt, és meg-foſztván azt kaptsoljuk hozzánk, vagy tegyük Királlyá közöttök a' Tabéel' fiát.

7. Azt mondja az Úr a' Jehova: Nem léſzen az, és nem mégyen véghez.

8. Mert Siriának feje Damaskus, és Damaskusnak feje Rétzin: az Eſraim' *nemzetsége* pedig hatvan-öt eſztendőnek forgásában annyira megromol; hogy (*c*) nem léſzen nép (*c*) *Hós.* 1: 6, 9.

9. Mind az Eſraimnak fő városával, Samariával, és Samariának fejével, a' Rémália fiával egybe: Avagy nem hiſzitek-é? mivelhogy bátorságot nem véſztek.

10. Annakokáért ſzólla ismét az Úr Acháznak, mondván:

11 Kérj jelt magadnak a' te Uradtól Iſtenedtől, vagy a' földön, vagy a' magas mennyben akarod.

12. És mikor Acház azt mondaná: Nem kérek, és nem kísértem az Urat;

13. Monda *a' Próféta*: Halld meg Dávid' háza: Avagy nem elégeſztek-é-meg azzal, hogy az embereknek boſzúságokra vagytok; hanem annakfelette az én Iſtenemet boſzſzantjátok?

14. Annakokáért ád az Úr tinéktek jelt: (*d*) Imé egy ſzeplőtelen ſzüz fogad az ő méhébe, ſzül fiat, és nevezi azt Immánuelnek.

(*d*) *Mát.* 1 23. *Luk* 1: 31.

15. Vajat és mézet eſzik *e' gyermek*; minekelőtte tudná a' gonoſzt meg-vetni, és a' jót válaſztani.

16. És bizonyára, minekelőtte az én gyermekem meg tudná vetni a' gonoſzt, és a' jót válaſztani; el-hagyatik az a' föld, mellyet te gyülölſz, az ő két Királlyaitól.

17. Az Úr pedig hoz te ellened, a' te néped ellen, és a' te atyádnak háza ellen (*e*) olly időket,

ket, mellyekhez hasonlatosok nem vóltanak az időtől fogva, mikor el-ſzakadott Efraim Júdától, az Aſſiriabéli Király által. (*e*) 2 *Kir.* 18: 13.

18. Mert az' napon süvölt az Úr az Égyiptom' folyó-vize mellett-való legyeknek, és az Aſſiria' orſzágának daráſinak.

19. Hogy el jövén mind le-telepedjenek a' puſzta helyeknek völgyeiben, a' kő-ſziklákna hasadékiban, minden tövisek között és minden jó gyümölcs-termő fák között.

20. Az (*f*) időben el-beretválja az Úr e' bérlett beretvával, a' vízen túl-való Aſſiriabéli Király által, a' főnek és a' lábnak ſzőrit; a' ſzakált-is meg-eméſzti. (*f*) *Ezék.* 5: 1.

21. És léſzen az' napon, hogy a' ki tart egy fejős tehenet, és két juhot;

22. Léſzen ez, *mondom*: hogy a' tejnek bősége miatt vajat e yék; mert vajat és mézet ehetik, valaki meg-maradánd e' földön.

23. Ez-is léſzen az időben, hogy a' melly helyen vagynak ezer ſzőlő-tövek, mellyek ezer ezüſt *ſiklust* értenek vólna, *azt a' helyet* (*g*) a' tövis, és gaz végye fel. (*g*) *Jer.* 12: 13.

24. (*h*) Nyilakkal és kéz-ívvel menjen oda *az ember*; mivelhogy a' tövis, és gaz vette-fel az egéſz földet. (*h*) 3 *Mós.* 26: 20, 22.

25. Azokat a' hegyeket pedig, mellyeket kapálni kellett vólna, *de nem kapálják*, a' tövis és gaz nem véſzi-fel; hanem barmoknak-való *hely* léſzen, és hogy a' juhok azt tapodják.

VIII. RÉSZ.

Stria' és Izráel' romlása: Júda' óltalma az Aſſiriuſok ellen.

1 És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy levelet, és írd arra közönséges (*a*) betukkel: Sieſs a' dúlásra, ſieſs a' prédára!

2. Annakokáért vevék mellém hív tanú-bizonyságokat, Uriás Papot, és Zakariást, a' Jéberekiásnak fiát. (*a*) *r.* 30: 8. *Hab.* 2: 2.

3. Mert mikor bé-mentem vólna a' Próféta-aſzſzonyhoz; fogadott vala, és ſzült vala fiat, és monda az Úr énnékem: Nevezd ennek nevét; Sieſs a' dúlásra, ſieſs a' prédára!

4. Mert minekelőtte e' gyermek ezt tudná mondani: Édes atyám, édes anyám! el-viſzi a' Damaskusnak gazdagságát, és a' Samariának prédáját az Aſſiriabéli Királynak ſzolgája.

5. Ismét ſzólla nékem az Úr, mondván:

6. Mivelhogy meg-útálta e' nép a' Siloah' patakának laſſan folyó-vizét, és a' Rétzinnek, és a' Rémália' fiának birodalmát kívánják;

7. Annakokáért ímé az Úr ezt miveli, hogy ezek ellen jöjjön amaz erős és ſzéles folyó-víz, tudni-illik, az Aſſiriának Királlya, és minden ő hatalma, melly minden ő folyáſi felett menvén, és minden partjai felett folyván, (*b*) *'Sir.* 3: 54.

8. Júdát el-folyja: és meg-áradván által mégyen rajta, *és* mind torkig ér, és annak el-terjeſztett ſzárnyai el-lepik a' te földednek ſzéleſſégét, óh Immánuel!

9. Társalkodjatok egybe népek; de meg-rontattok: vegyétek füleitekbe; valakik meſzſze földön laktok: kéſzüljetek; de meg-rontattok: kéſzüljetek; de *ugyan* meg-rontattok.

10. Tanátskozzatok; de haſzontalan (*c*) léſzen: ſzólljatok, beſzelljetek; de nem mégyen végbez: mert Iſten vagyon mi velünk.

11. Mert így ſzólla nékem az Úr kezemet fogván, mikoron tanítana engemet; hogy e' népnek útán ne járnék, ezt mondván:

12. Ingyen ſe említsétek ti a' pártolkodást, miképpen e' nép minden dologban örül a' pártolkodásnak: és ne féljetek ezeknek félelmek ſzerént; Ingyen ſe mondjátok, hogy rettegni kelljen.

(*c*) *Jób.* 5: 12, 13. *'Sólt.* 33: 10.

13. A' Seregeknek Urát ízenteljétek: ő-tőle féljetek, és őtet rettegjétek.

14. s *ő-is* (*d*) ſzenteléstekre léſzen *tinéktek*; az Izráelnek pedig két házának ütközetnek köve, és botránkozásnak kő-ſziklája gyanánt léſzen; a' Jérusálem' lakoſinak *pedig* tőr, és háló gyanánt.

(*d*) 1 *Pét.* 2 7.

15. Mellybe ſokan (*e*) meg-ütköznek, és el-esvén meg-romolnak, és meg-hálóltatván meg-fogattatnak. (*e*) *r.* 28: 16. *Luk.* 2: 23.

16. Kösd-bé ezt (*f*) a' tanú-bizonyság-tételt petsételd bé a' törvényt az én tanítványim között.

(*f*) *Dán.* 8: 26.

17. Annákokáért várom én az Urat, ki el-rejtette ortzáját a' Jákób' házától; és várom-őtet.

18. Imhol *vagyok* én, és a' fiak, kiket adott nékem az Úr jelul és tsudául Izráelben: a' Sion' hegyén lakozó Seregeknek Urától *vagyon ez.*

19. Ha pedig azt mondják tinéktek: (*g*) Tudakozzatok a' nézőktől, és a' jövendő-mondóktól, kik ſuttogva ſzóllnak: *tine engedjetek. Mert* avagy nem az ő Iſtenétől kéri-é *minden* nemzetség tanátsot? az élők felől a' hóltaktól *kell-é tudakozni?* (*g*) 1 *Sám.* 28: 7, 15.

20. A' törvényre és *annak* tanítására *hallgassatok*: Valaki nem ſzólland annak beſzéde ſzerént; nem léſzen annak (*h*) világoſsága.

21 An-

21. Annakokáért a' *földet* által-járja a' megnyomorodott és éhezett *Izráelita:* és mikor az éhség miatt búsúl; átkozza az ő Királlyát, és az ő Istenét: ha oda fel-néz-is; *nem lészen segítsége.* (*h*) 5*Mós.* 27:15-26. *Luk* 16:29.

22. Ha a' földre néz-is; mivelhogy *mindenütt* nyomorúság, homályósság, keserűségnek setétsége, és homállya vette-környúl őtet.

IX. RÉSZ.

Krisus' személlye, tiszti, Országa: Izrdel 's Júda' országának meg feddetése.

1 Mindazáltal nem lészen az ő setétülése a' nyomorúság szerént, melly ő rajta esék akkor; mikor először tsak könnyen illeté az *ellenség* Zebulonnak és (*a*) Naftalinak földét: sem úgy mint utólszor; mikor meg-nehezíték a' néppel tellyes Galileát, a' tengernek útán, Jordánon túl. (*a*) 1*Kir.* 15:20. 2*Kir.* 15:29.

2. A' nép, melly (*b*) setétségben jár, lát nagy világosságot: a' kik a' halál' árnyékának tartományában ülnek; azoknak világosság támad.

(*b*) *Mát.* 4:15. *Ffes.* 5:14.

3. *Mikor* ezt a' népet meg-fokasítod vala-*is*, *mindazáltal* állandó örömet *nékiek* nem adsz vala; *hanem akképpen* örültenek te előtted, mint az aratók az aratásnak idején, mikor örültek az ellenségnek prédáját osztván.

4. Mikor az ő terhes igáját, és hátának veszszejét, az őtet nyomorgatónak páltzáját megrontottad; mint a' (*c*) Midiániták' napján.

(*c*) *Bir.* 7:22-25. *r.* 10:26.

5. Mikor mind az egész tábor, az egymásra támadott fokaság, és minden vérbe fertéztetett öltözet nagy hírtelen, *úgymint* meg égett, és lett a' tűznek eledele.

6. De minékünk egy gyermek születik, Fiú (*d*) adatik minékünk, kinek vállán lészen Fejedelemség, kinek nevét nevezi Tsudálatosnak, Tanátsosnak, Erős, hatalmas *Istennek*, örökkévalóság' Attyának, békesség' Fejedelmének.

(*d*) *r.* 22:22. *Luk.* 2:10, 11. *Ján.* 4:10.

7. Annak Fejedelemségének és békességének nem lészen (*e*) vége: a' Dávid' székiben és országában *ül*, hogy meg-erősítse azt, és meg-gyámolítsa azt ítéletben és igazságban, ez időtől fogva mind örökké. A' Seregek' Urának buzgó (*f*) szerelme miveli ezt. (*e*) *Luk.* 1:32. 33.

(*f*) 2 *Kir.* 19:31. *r.* 37:32.

8. *Az* ő beszédét küldötte az Úr Jákóbnak; és bé-tellyesedik Izráelben.

9. Hogy venné eszébe magát az egész nép Efraim', és Samariának lakosa, kik azt mondják az ő kevélységekben és fel-fúvalkodásokban:

10. A' téglából *tsinált álkotványok*, el-romlottak; de a' faragott kövekből építünk: a' figefák ki-vagdaltattak; de tzédrus-fákat ültetünk helyekbe.

11. De *minekutánna* az Úr Rétzin (*g*) *Királyon* diadalmat ád az ő ellenséginek; azután *Izráel*nek ellenségit egybe-egyelíti. (*g*) *r.* 7: 1. 2*Kir.* 16:9.

12. A' Siriabélieket elől, a' Filistéusokat hátúl, hogy fel-tátott torokkal el-nyeljék az Izráelt. (*h*) Mind ezekkel-is *pedig* az ő haragja nem múlik-el; hanem az ő karját fel-húzva tartja még-is. (*h*) *r.* 5:25. 2*Kir.* 17:6. 23:24.

13. Mivelhogy e' nép (*i*) nem tért-meg az őtet meg-verő *Istenéhez*, és a' Seregeknek Urát nem keresték-meg. (*i*) 2*Kir.* 17:13. 14 *Jer.* 5:3.

14. És ki-vágja az Úr Izráelből a' főt, és farkat: az ágat, és a' kákát egy napon.

15. (A' Vén, és tiszteletes ember, az a' fő; a' Próféta pedig, a' ki hazugságot szóll, az a' fark.)

16. Mivelhogy e' népnek Vezéri hitetők (*k*) vóltak: és a' kik azoktól vezéreltettek, azokat el-vesztették; (*k*) *Jer.* 6:14. *Zak.* 10:2.

17. Annakokáért az ő ifjainak nem kedvez az Úr, és az ő árváin és özvegyin nem könyörül; mert mindnyájan kép-mutatók, és gonosz-tévők, és mindennek szája gonoszságot szóll: Mind ezekkel-is nem múlik-el az ő haragja; hanem még-is fel-húzva vagyon az ő karja.

18. Mert a' gonoszság fel-gerjed, mint a' tűz, *melly* a' töviset és a' tserét meg-emészti: és meggyújtja a' sűrű erdőt, annyira, hogy fel-menjen annak pora a' füstben.

19. A' Seregeknek Urának (*l*) haragja miatt, e' föld meg-homályosodik: és e' nép lészen a' tűznek, úgy-mint eledele; senki az ő attyafián nem könyörül. (*l*) *r.* 13:9. 24:6.

20. Mert kapdos jobb-kézre; de ugyan megéhezik: eszik bal-kézre; de ugyan nem elégszik-meg: mindnyáján az ő karjoknak húsát eszik.

21. Manasse *meg-emészti* Efraimot, Efraim Manasset, és mind ketten ezek Júda ellen lésznek: Mind ezekkel-is nem múlik-el az ő haragja; hanem még-is fel-húzva lészen az ő karja.

X. RÉSZ.

Jérusálem' hamis Bírái: Asírius' bűntettetése: 'Sidók meg-tdrése 's meg-vettetése.

1 Jaj a' hamis dekrétom-szerzőknek, és a' kik írnak emberek' (*a*) nyomorítására-való hamis ententziákat. (*a*) *Luk.* 11:46.

2. Hogy(*b*) a' szegényeknek ítéleteket el-fordítsák, és az én népemnek szegényeinek igazságokat el-ragadják, hogy az özvegyek légyenek ő prédájok, és az árvákban 'sákmányt vesenek.

(*b*) 2*Mós.* 23:6.

3. Vallyon 's mit miveltek (*c*) a' meg-látogatásnak, és a' messzünnen reátok jövő pusztításnak napján? Kihez folyamodnátok segítségért? És vallyon holott tennétek-le a' *tigazdagságtokat*, mellyben ditsekedtek? (*c*) *r.* 7 17,20.

4. Az én *segítségem* nélkül a' meg-kötöztetettnél nyomorúltabb vólna, és a' meg-ölettetteknél alább valók lennének. (*d*) Mind ezekkel-is nem múlnék-el az ő haragja: hanem még-is az ő keze fel-húzva vólna. (*d*) 2*Kir.* 25:1-11. *r.* 5:25.

5. Jaj az Assíriusnak, az (*e*) én haragom'veszszejének; jóllehet az én búsúlásomnak páltzája vagyon az ő kezekben. (*e*) *r.* 33:1. 36:1.

6. *És noha* a' kép-mútató nép ellen küldöm őtet, és a' melly nép (*f*) ellen meg-haragudtam, az ellen parantsolok néki, hogy prédáljon, és 'sákmányt tégyen azokban, és hogy azt el-tapodja, mint az útzán-való sárt. (*f*) 2*Kir.* 17:6, 18, 20.

7. Mert ő nem akképpen álítja, és az ő szíve nem úgy gondolja; hanem hogy az ő akaratja szerént veszesen, és mindenestől fogva ki-gyomláljon sok népeket.

8. (*g*) Mert azt mondja: Avagy az énFő szolgáim nem ollyanyok-é, mint egy-egyKirályok?

(*g*) 2*Kir.* 28:24.

9. Avagy nem *meg-vettem-é* Kalnó *városát?* mint szinte Karkémist? a' vagy nem úgy *meggyőztem-é* Hámát' *városát*, mint Arpádot? Avagy Samariát nem úgy *meg-vettem-é*, mint Damaskust?

10. Mivelhogy az én kezem*nek erejével* vettem-meg azoknak a' bálványoknak országaikat, mellyeknek bálványi jobbak vólak a' Jérusálembélieknek és Samariabélieknek *Istheneknél.*

11. (*h*) Avagy nem tselekedhetem-é úgy a' Jérusálembéliekkel, és az ő bálványaikkal, mimódon tselekedtem Samariával, és az ő bálványival? (*h*) 2*Kir.* 18 25.

12. De jövendőbe, minekutánna el-végezéndi az Úr minden dolgát a' Sionnak és Jérusálemnek hegyén; meg-látogatom az Assíriabéli Királynak nagy-akáró szívének gyümöltsét; és az ő fel-emelt szemeinek ditsősségét.

13. Mivelhogy azt mondotta: Az én kezemnek ereje által miveltem *ezeket*, és az én bőltseségem által: mivelhogy okossággal fel-ékesíttettem; azért vettem-el sok népeknek határit: azoknak kintseikben 'sákmányt vetettem, és mint erős hatalmas a' lakosokat meg-aláztam.

14. És az én hatalmasságom, mintegy fészket, úgy találta a' sok nemzetségek' gazdagságának *fészkét*, és melly könnyen el-szedik az el-hagyatott madár-tojásokat; azonképpen az egész föld *népét* én el-takartam: és nem vólt senki, ki tsak szárnyát mozdította vólna, vagy száját meg-nyitotta vólna, vagy tsak mottzant vólna-is.

15. Avagy ditsekedik-é a' fejsze az ellen, a' ki azzal vág? avagy a' fürész fel-emeli-é magát az ellen, a' ki azzal fürészei? a' veszsző avagy fel-emeli-é magat azok ellen, a' kik azt forgatják? mikor a' páltzát fel emelik, avagy nem sa-*é az?*

16. Annakokáért az Úr, a' Seregeknek Ura, botsát az ő kövérire ösztövérséget, és az ő ditsősségének helyén (*i*) tüznek égéséhez hasonló égéség. (*i*) *r.* 24 6.

17. Mert az Izráelnek világossága lészen tűz helyett, és annak szente lészen láng helyett, melly meg-gyújtja, és meg-emészti az ő töviseit, és tserét egy napon.

18. És az ő erdejének és mezejének ékességét lelkétől-fogva testéig meg-emészti és minekutánna meg-félemlik; el-futamodik, *és bújdosó lészen.*

19. Azután az ő erdejének fája kevés lészen, annyira, hogy egy kis gyermek fel-írhatná azok*nak számok*at.

20. És lészen az időben, hogy többé az Izráel' maradéka, és a' ki meg-marad a' Jákób' nemzetségéből, nem támaszkodik az őtet nyomorgatóhoz; hanem az Úrhoz, az Izráelnek meg-szentelő *Isten*éhez támászkodik valóban.

21. A' maradék meg-tér, a' Jákób' maradéka, az Erős Hatalmas *Isten*hez.

22. Mert ha a' te néped, az Izráel, *szánnyszerént annyi* lejéndene-is, mint a' tengernek (*k*) fövenye; *még-is* tsak a' maradékja tér-meg annak *az Istenhez*: ki az ő igazsága által öröktől fogva-való el-mettzett akaratját mindenestől kiárasztja.

(*k*) *r.* 28:22. *Róm.* 9: 27, 28.

23. Mert öröktől-fogva (*l*) el rendeltetett véget tselekesszik az Úr, a' Seregeknek Ura, mind ez egész földön. (*l*) *r.* 28:22.

24. Annakokáért azt mondja az Úr, a'Seregeknek Ura: Ne félj én népem, Sionnak lakosa! az Asíria*béli Király*tól: Az ő veszszejével meg-

meg-vér tégedet; de az ő páltzáját fel-emeli te éretted, (*m*) mint szinte Egyiptomban.

(*m*) 2*Mós.* 14: 19, 29.

25. Mert még csak egy kevés idő vagyon; és annakutánna haragomat rájok ki-ontom, hogy meg-emészteſsenek.

26. Mert a' Seregeknek Ura támaszt ez ellen ostort, mint a' (*n*) Midiánitáknak le-vágatásoknak idején, a' Hóreb' kő-sziklájánál, és a' tenger mellett *fel-emelt* páltzájához *hasonló páltzát*: és el-veszti ezeket, mint az Égyiptombélieket.

(*n*) *Bir.* 7: 22 25. *r.* 9: 4

27. És az időben el-vétetik az ő terhe a' te válladról, és az ő igája a' te nyakadról; sőt mindenestől el-rontatik az iga, az (*o*) olajjal *meg-kent Királyért*. (*o*) *Sólt.* 89: 21.

28. Ajárba jő, Migronon által-mégyen, Mikmásnál rakja-le az ő hadakozó terhes szerszámit.

29. Által-mennek a' réven, Gébába térnek szállásra: Ráma meg-rémül, Gibea, (*p*) Saulnak *városa* el-fut. (*p*) *Sám.* 10: 26. 13: 2.

30. Gallimnak népe, emeld-fel a' te szódat, hogy hallják-meg mind Lais (*q*) *városig*, és *hallja-meg* a' nyavalyás Anatót. (*q*) *Bir.* 18: 29.

31. A' Madména meg-indúl: Gébimnek lakosi egybe-gyűlnek.

32. Nób *város*ba mégyen a' Nap fenn-lévén, hogy ott meg álljon: Az ő kezét fel-emeli a' Sion' leányának hegye ellen, a' Jérusálem' halma ellen.

33. Imé *akkor* az Úr, a' Seregeknek Ura, kivagdalja az ágakat nagy erővel, annyira, hogy a' magasságosok ki-vágattatnak, és a' fel-magasztaltattak meg-alázzatnak.

34. És az erdőnek sürű ágait le-vágja vassal, és a' Libánus*nak magas fái* hatalmas*nak kezе* által el esnek.

XI. RÉSZ.

Krisztus' személlye, tiszti, ajándéki: Pogányok' és 'Sidók' hivattatások

1 És az I'sai (*a*) törsökéből egy veszsző-szál származik, és az ő gyökereiből egy virágszál nevekedik. (*a*) *Tsel.* 13: 22, 23. *Jel.* 5: 5.

2. Kinn az Úrnak Lelke (*c*) meg-nyúgoszik böltseſségnek és értelemnek Lelke, tanátsnak és hatalomnak Lelke, tudománynak és az Úr' félelmének Lelke. (*b*) *Mát.* 3: 36. *Ján.* 3: 43.

3. Kinek illatozása egygyütt lészen az Úrnak félelmével; Nem az ő szemeinek látása szerént ítél pedig, és nem füleinek hallása szerént dorgál-meg.

4. Hanem igazságban ítéli-meg a' szegényeket, és igazság szerént dorgálja a' földnek alázatosit: a' földet meg-veri (*c*) szájának veszszejével, és ajakainak Lelkével meg öli a' hitetlent.

(*c*) *Jób.* 4: 9. 2 *Th.* 2: 8.

5. És derekának övedzője lészen az igazság, és veséinek övedzője az állhatatosság.

6. És lakozik a' (*d*) farkas a báránnyal, és a' párdutz a' ketske-fiúval fekszik: a' borjú, és az oroszlán kölyök, és a' kövér barom egygyütt lészsznek; és egy kis gyermek őrizi azokat.

(*d*) *r.* 65: 25. *Hós.* 2: 17.

7. A' fejős tehén, és a' medve egygyütt legeltetnek, azoknak fiaik egygyütt feküszsznek: és az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik.

8. És a' tsets-szopó gyermek az áspis-*kígyó*nak lyukában gyönyörködik: és a' tsetstől el-választatott gyermek a' basiliskusnak lyukába nyújtja kezét.

9. Nem (*e*) ártanak, és senkit el-nem vesztenek az en egész szent hegyemen; mert tellyes lészen a' föld az Úrnak tudományával, mint a' tenger' vize bé-borította *e' földet*.

(*e*) *Ez.* 34: 25.

10. És lészen az időben, hogy ahoz, a' ki az I'sai gyökeréből *sok* népeknek zászlójok lészen (*f*) Pogányok-*is* gyűljenek; és az ő nyúgalma ditsőſséges légyen. (*f*) *Róm.* 15: 12.

11. És lészen az időben, hogy az (*g*) Úr másodszor vesse kezét az ő népe' maradékának meg-keresésére: melly *tudni-illik* meg-maradott Assiriától, Égyiptomtól, Pártiától, Szeretsen-országtól, és az Elámitáktól, Káldeától, Hámáttól, és a' tenger' szigeteitől. (*g*) 2*Mós.* 3: 8.

12. És a' Pogányok között zászlót emelvén, egybe-gyüjtse az el-széledett Izráelitákat, és Júdának ide 's tová szakadozott *tagait* egybe-kereſse a' földnek négy szegeletiről.

13. És Efraimnak irígységét el-vévén, és Júdának ellenségit el-veszvtvén, Efraim ne irígykedjék Júdára, és Júda-is ne tselekedjék úgy, mint ellenség Efraim ellen.

14. Hanem *egygyenlő akaratból* hátokon légyenek Nap-nyúgot-felé a' Filistéusoknak: a' Napkeleti népekben egygyütt veſſenek 'sákmányt: az Edomitákra, és Moábitákra támadjanak, és az Ammoniták engedjenek nékiek.

15. És az Úr meg-szárasztja az Égyiptom' tengerének kebelét-is, és kezét fel-emeli a' *Nílus* folyó-víz ellen-is, erős szárasztó szél által: a' nagy folyó-vizet hét réſszre szakasztja, és azt miveli, hogy farus *lábbal* menjen által *azokon az ő népe*.

16. És lészen úta az ő népe' maradékának, melly meg-maradott az Assiriabéliektől, a' mint vólt Izráelnek, mikor ki-jött Égyiptom' (*h*) földéből. (*h*) 2*Mós.* 14: 29.

XII. RÉSZ.

Öröm a' Kristus' országában.

1 Annakokáért azt mondod az időben: Hálákat adok néked Uram! mert meg-haragudtál vólt én reám; *de* (*a*) el-fordúlt a' te haragod, és meg-vígasztaltál engemet. (*a*) *r.* 14: 1. 54: 7.

2 Imé az Erős *Isten*, én szabadítóm! bízom, és nem félek; mert nékem (*b*) erősségem, és énnékem az Úr ditsőssége, ki énnékem szabadítóm vólt. (*b*) 2*Mós.* 15: 2.

3. És merítetek vizeket nagy örömmel (*c*) a' szabadítónak kút-fejéből. (*c*) *Ján.* 7: 38.

4. És azt mondjátok akkor: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok (*d*) az ő nevét, hírdessétek a' népek között az ő tselekedetit: mondjátok, hogy nagy az ő neve. (*d*) *Ján* 17: 1-6.

5. Mondjatok éneket az Úrnak; (*e*) mert nagy dolgokat tselekedett: adjátok tudtára ezt az egész földnek. (*e*) 1*Krón.* 16: 9.

6. Emeld-fel szódat, és énekelj Sionnak lakosa! Mert nagy te közötted az Izráelnek szent *Istene.*

XIII. RÉSZ.

A' Babiloniai birodalom' romlásáról.

1 Babilónia ellen-való terhes Jövendő-mondás, mellyet látott Esaiás, Amós' fia.

2. (*a*) Emeljétek zászlót a' magas hegyen, Szólljatok fel-emelt szóval nékiek, kezetekkel intsetek, hogy menjenek-bé a' *Babilóniai* Fejedelemnek kapuin. (*a*) *Jer.* 50: 2, 3.

3. Én parantsoltam az én tőlem (*b*) választott *vitéz*imnek, és az én erősimet hívtam az én haragomnak *véghez vitelére*, kik az én ditsőssségemnek örülnek. (*b*) *r.* 45: 1-4.

4. Sok népeknek *szavok*hoz hasonló fokasságnak szava *hallatik* a' hegyeken: *sok* országokból öszve-gyült pogány népeknek szavok *hallatik:* a' Seregeknek Ura mustrálja az ő hadraal ó seregét.

5. El-jönek messze-földről az Egeknek utólsó részéről, az Úr', és az ő haragjának eszközei, a' *Babilóniabélieknek* egész földöknek (*c*) el-rontására. (*c*) *Dán.* 5: 30, 31.

6. Ordítsatok; (*d*) mert közel vagyon az Úrnak napja, mellyen a' Mindenhatónak pusztítása következik. (*d*) *Jóel.* 1; 15. *Sóf.* 1: 14, 15.

7. Azért minden kezek meg-erőtlenülnek, és minden emberek' szíve el-olvad.

8. És meg-rémülnek: nagy kínok és fájdalmak környékezik-meg őket, fájdalmat szenvednek, mint a' gyermek-szülő aszszonyi-állat; ki-ki az ő felebarátján álmélkodik; *mivelhogy* az ő ortzájok meg-szégyenültek.

9. Imé az Úrnak napja el-jő kegyetlen búsúlással, és fel-gerjedt haraggal; hogy (*e*) e' földet el-pusztítsa, és annak bűnösit el-veszesse arról. (*e*) *r.* 9: 19. 24: 6. 2*Pét.* 3: 10.

10. Mert az Egeknek tsillaginak, és a' bokros tsillagoknak világosságok nem fénylik; a' fel-támadott Nap (*f*) homályos lészen, a' Hóldnak-is világa fényes nem lészen. (*f*) *Jóel* 2: 10, 31. *Mát.* 24: 29.

11. És meg-büntetem a' földnek gonoszságát, és a' gonoszoknak hamisságokat: és azt mivelem, hogy a' kevélyeknek kevélységek (*g*) megszünjék, és a' kegyetleneknek kevélységeket meg-alázom. (*g*) *Dán.* 4: 34.

12. Azt mivelem, hogy drágább légyen az ember *az ellenség előtt* a' tiszta aranynál, amaz Ofirból hozott szép aranynál-is.

13. Annakokáért az Egeket meg-indítom; a' föld-is az (*h*) ő helyéből meg-indúl, a' Seregek' Urának búsúlása miatt, a' melly napon fel-gerjed az ő haragja. (*h*) *Jer.* 51: 29.

14. És ollyanok lésznek *a' Babilóniabéliek*, mint a' futó szarvas, és mint a' pásztór nélkúlvaló juh: ki-ki az ő népe közzé mégyen, és ki-ki az ő földébe szalad.

15. Valaki ott találtatik; által-veretik: és minden mellettek-való bérlett vitézek, fegyver miatt el-húllanak.

16. És az ő kis gyermekeik, az ő szemek előtt, *a' földhöz* veretnek: házaik el-'sákmányoltatnak, és feleségeik meg-szeplősittetnek.

17. Imé én fel-támasztom ezek (*i*) ellen a' Médiabélieket, kik előtt az ezüstnek semmi betsületi nem lészen, és az aranyban nem gyönyörködnek. (*i*) *Jer.* 51: 28. *'s a' t.*

18. Hanem kéz-ívekkel a' gyermekeket általlövöldözik, és az *aszszonyi-állat'* méhének gyümöltsén nem könyörülnek, a' kis gyermekeknek nem kedveznek.

19. És Babilon, melly *sok* országoknak ékessége *vólt*, a' Káldéusoknak *pedig* szépségek és ditsekedések vólt, *el-pusztúl*; mint (*k*) Sodomát és Gomorát el-pusztította Isten. (*k*) 1*Mós.* 19: 25.

20. Nem ülik-meg azt soha, és soha (*l*) semmi idő-

időben nem lakják: nem vonszák ott fel-sátorokat az Arabiabéliek, és a pásztorok ott nem legeltetik *az ő barmaikat.* (*l*) *Jer.* 51: 35, 43.

21. Hanem laknak ott vadak, és azoknak házaikat ártalmas állatok töltik-bé: lakoznak ott baglyok, és vad emberek szökdösnek ott.

22. Az erdei matskák kiáltanak az ő el-pusztíttatott palotáiban, és *az ő* gyönyörűséges házaiban a' sárkányok; közel vagyon pedig az ő *romlásának* ideje, és az ő napjai messzire nem haladnak.

XIV. RÉSZ.

Szabadítás a' Babilóniai fogságból.

1 Mert könyörül az Úr Jákóbon, és az Izráelitákat ismét (*a*) választja, hogy azokat az ő földökbe viszsza vigye: És jövevények adják magokat ő hozzájok, és ragaszkodnak a' Jákób' házához. (*a*) *r.* 11: 11-13. *Esd.* 1: 1-5.

2. Mert a' népeket hozzájok kaptsolják, és azokat az ő lakó helyekbe viszik; és azokat bírni fogják azIzráeliták az Urnak(*b*) földén, hogy azok nékiek szolgák és szolgáló-leányok légyenek: és a' kiknek ők foglyaik vóltak; azok lészsznek ő foglyaik, és uralkodnak azokon, a' kik őket nyomorgatták. (*b*) *v.* 25. *Zak.* 9: 16.

3. És a' melly napon az Úr néked nyúgodalmat adánd a' te fáradságodtól, nyomorúságodtól, és ama' kemény (*c*) szolgálattól, mellyel szolgáltattak téged; (*c*) 5 *Mós.* 28: 48.

4. Akkor illyen tsúfoló köz-beszédet szóllaszsz a' Babilóniai Királyról, és ezt mondod: Mi-módon romla-el a' sattzoltató? *mint* veszszel az aranynak kívánója?

5. El-törte az Úr a' gonoszoknak páltzájokat: az uralkodóknak veszszejeket.

6. Ki a' népeket az ő haragjában szüntelen sanyargatja vala: ki a' pogány népeken nagy dühösséggel uralkodik vala, a' nyomorgatókat nem tiltotta-meg a' nyomorgatástól.

7. Nyugszik, és tsendes az egész föld: nagy örömmel éneket mondanak.

8. Sőt a' jegenye-fák-is örvendeznek te rajtad, *és* a' Libánus' tzédrusi, *ezt* (*d*) *mondván:* Miólta te el-veszsztél; senki nem jött mi reánk, ki minket ki-vagdalna. (*d*) *r.* 2: 13.

9. A' koporsók-*is a' föld* alatt meg-indúlt*ak* te éretted, hogy te elődbe menjenek: fel-támasztják néked a' halottakat, a' földnek minden Fejedelmit, a' pogányoknak minden Királyit felkőltik az ő székeikből.

10. Kik mindnyájan téged' meg-szóllítván, azt mondják: Te-is erőtlenné lettél-é, mint mi? mi hozzánk hasonlatos lettél-é?

11. A' te kevélységed a' koporsóra jutott, *mind* a' te vígasság-tévő szerszámid*dal egygyetemben:* a' te ágyad féreg lészen, lepled-is féreg *lészen.*

12. Mi-módon estél ala az Égről, te Lucifer! hajnalnak fia? a' földhöz verettél-é, ki *sok* nemzetségeket erőtelenné tettél vala?

13. Te pedig azt mondod vala szívedben: A' mennybe mégyek-fel, az Erős *Isten'* tsillagi felett helyheztetem az én székemet, és ülök a' Gyülekezet' hegyének Éjszak felől-való oldalára.

14. A' magas felhőknek felibe hágok; hasonlatos lészek a' Magasságos *Isten*hez.

15. De a' koporsóba vettettél, a' temetésre-való veremnek szélire.

16 A' kik téged' látnak; reád függesztik szemeket, reád figyelmeznek, *és ezt mondják:* Ez-é ama' férjfiú, a' földnek háborgatója, ki az országokat meg-routja vala?

17. *Ki* a' földnek kerekségét ollyanná tette, minémü a' puszta: és annak városit el-rontotta, és az ő foglyainak nem nyitotta-meg a' tömlötzöt?

18. Minden pogány Királyok, valamennyin vagynak, tiszteséggesen feküsznek, ki-ki az ő koporsójában.

19. Te pedig ki-vettetel a' te koporsódból, mint valami útálatos tsemete, *mint* a' meg-ölettett embereknek ruhájok, kik fegyverrel veréttek által, mellyek a' verembe vettettek; *vagy* mint a' meg-tapodtatott hólt test.

20. Nem temettetel te el úgy, mint azok; mert a' te földedet el-veszttetted, a' te népedet meg-ölted: A' gonoszoknak (*e*) magvok nem lészen soká emlékezetben. (*e*) *Jób.* 18: 19. *Sólt.* 21: 11. 37: 28. 109: 13.

21. Készítsetek öldöklést az ő fiainak-*is*, az ő attyaiknak (*f*) gonoszságokért; hogy fel ne gyarapodjanak, és ne bírják *e'* földet örökségül, és ne töltsék-bé *e'* földet erős városokkal.

(*f*) 2 *Mós.* 20: 5. *Mát.* 23: 35.

22. És fel-kelek ő ellenek, azt mondja a' Seregeknek Ura, és el-veszítem Babilonnak nevét*is*, a' maradékok*at* a' fia*kk*al és unoká*kk*al egybe; azt mondja az Úr.

23. És adom azt örökségül bírni a' sül-diszsnóknak, és tészem azt alló tóknak helyévé, és meg-seprem (*g*) azt pusztító seprővel; azt mondja a' Seregeknek Ura.

(*g*) 2 *Kir.* 21: 13.

24. *Sőt* meg-eskődt a' Seregeknek Ura, ezt mond-

mondván: Ha úgy nem léſzen, a' mint gondoltam, és ha úgy nem mégyen véghez, a' mint én el-végeztem;

25. Hogy meg-rontsam azAſſiriust az én földemen, és meg-tapodjam ötet az én hegyeimen; hogy annak igája el-vétetſék az *én népem*ről, és annak terhétől meg-menekedjék ezeknek vállok.

26. Ez a' tanáts, mellyet végezett *Iſten* az egéſz föld felől; és ez ama' fel-húzott kéz mind e' pogányok ellen.

27. Mert a' Seregeknek Ura (*h*) végezte, és kitsoda téſzi azt erőtlenné? és az ő fel-emelt kezét kitsoda fordíthatja el? (*h*) 2*Kr.* 20: 6. *Jób.* 9: 2. *Pél.* 21: 30. *Dán.* 4: 32.

28. A' melly eſztendőben meg-hólt Acház Király; *akkor* vólt e' terhes Jövendő-mondás.

29. Ne örvendezz te Filiſtéusoknak egéſz *orſzága*! hogy annak veſzſzeje meg-romlott, a' ki téged' (*i*) vér vala; Mert a' kígyónak magvából baſiliskus ſzármazik, és annak magva léſzen tüzes ſzárnyas sárkány. (*i*) *r.* 20: 1. *Jel.* 47: 1-7.

30. Azután (*k*) legeltetnek a' ſzegényeknek elsö ſzülötteik, és a' ſzükölködők bátorsággal nyúgoſznak; minekutánna éhséggel meg-öléndem a' te gyökeredet, és a' te maradékidat megöléndi. (*k*) *r.* 5: 17.

31. Ordíts kapu, kiálts város, el-romlottál te Filiſtéa (*l*) mindeneſtől fogva! Mert Éjſzak felől jö füſt, és ſenki a' *hadba-menésre* rendeltetett napon *otthon* nem marad. (*l*) *Ezék.* 25: 15-17.

32. És mit felelnek *akkor* a' pogány népeknek követi? *ezt:* Hogy az Úr fundálta a' Siont; hogy az ő népének ſzegényi ahoz folyamodjanak.

XV. RÉSZ.

Moábiták' veſzedelme.

1 A' (*a*) Moábiták felől-való terhes prófétálás. Egy éjjel el-puſztúl a Moábitáknak Ar *nevű városok*, *és* ki-vágattatik. A' Moábitáknak Kir *nevű városok*-is egy éjjel el-puſztíttatik, *és* ki vágattatik. (*a*) *Jer.* 48 1-38.

2. Fel-mennek *a' Moábiták* Bajitba, és Dibonba, magas Templomokba nagy ſiráſsal. Nébó és Medéba *városon* jajgatnak a' Moábiták: mindeneknek fejeken (*b*) kopaſzság léſzen, és ſzakállokat mind el-nyírik. (*b*) *Jer.* 48: 37, 38.

3. Az ő útzáin gyáſz ruhába öltöznek, az ő házainak felső (*c*) réſzein és az útzákon ki-ki jajgat, *és* keserveſsen sír. (*c*) *r.* 22: 1.

4. Akkor fel-kiált Hesbon és Elealé *város*, *annyira*, *hogy* az ő kiáltások meg-hallaſsék mind Jáhás *városig*. Annakokáért a' Moábnak erős vitézi-is kiáltanak, *és* az ő ſzíve meg-félemlik.

5. Az én ſzívem kiáltja a' Moábitákat, *és* annak vég-várait, mind Zoár *városig*, *mintegy* három eſztendős (*d*) tulok; mert a' Luhit' hágóján nagy ſiráſsal mennek-fel, és a' Horonaim' útán az ő romlásokat keseruséggel jajgatják.

(*d*) *Jer.* 48: 5, 34.

6. Mert a' Nimra *város*bélieknek vizek elfogy; annakokáért el-ſzárad a' páſit, el-fogy a' fu, *és* ſemmi zöldellő nem léſzen.

7. Azért ki-ki az ő gazdagságát, és jóſzágát, a' füz-fák' patakja mellé hordja.

8. Mert a' kiáltás el-kerüli mind a' Moáb' határát: az ő jajgatasa mind Eglaimig, és Beér-Elimig *hallatik* az ő jajgatása.

9. Mert a' Dimon' vizei bé-telnek vérrel, mikor én meg-nevelem a' Dimon' *vizeit a' Moábitáknak vérekkel*; a' kik pedig a' Moábiták közzül el-ſzaladnak, *botsátok* azokra oroſzlánt, azonképpen a' földnek maradékira.

XVI. RÉSZ.

Moábiták' veſzedelme, 's puſztúlása.

1 Küldjetek (*a*) bárányt a' föld'Urának *engeſztelésére*, a' puſztának kő-ſziklájából a' Sion' leányának hegyére. (*a*) *Kir* 8: 41 43.

2. Mert mint a' feſzekből ki-üzetett bújdosó madár; ollyanok léſznek a' Moáb' leányi, mikor az (*b*) Arnon' *vizén* által-kelnek. (*b*) *Jós.* 13: 9.

3. Tarts tanátsot, tégy ítéletet, ſzerezz ollyan árnyékot délben, a' minémü vagyon éjjel; rejtsd el azokat, kik *hazájokból* ki-üzettek: a' ki el-ſzaladott azok közzül; ne adjad kézbe.

4. Lakozzanak te nálad *békeſséggel*, az én *népemnek* futottai: Moáb! te légy óltalom nékik a' rabló ellen; mert vége léſzen a' nyomorgatónak, el-fogy (*c*) a' kóborló, el-veſznek e' földről a' puſztítók. (*c*) *r.* 33 1.

5. Mert meg-erősíttetik az *Iſten*' kegyelméből *az ő* ſzéki, mellyben üljön (*d*) igazsággal a' Dávid' sátorában, ki ítélő bíró, ítéletnek követője, és az igazságra ſietö léſzen.

(*d*) *r.* 9: 5. 11: 1-5. *Dán.* 7: 14. *Mik.* 4: 7.

6. Hallottuk a' Moáb' (*e*) kevélységét, hogy felette igen fel-fúvalkodott; *de* az ő kevélysége, fel-fúvalkodása, és haragja ſzerént való tehetsége nintsen. (*e*) *Jer.* 48: 29, 31.

7. Annakokáért egygyik Moábita a' máſik Moábitát jajgatja; *sőt* mindnyájan jajgatni fognak: a' Kir-Haréset *nevű városnak* fundamentomin nyögtök; mivelhogy azok meg-rontattak.

8. Sőt a' Hesbon *városnak* ſzőlői-is el-puſztíttattak, a' Sibma *városnak-is* ſzőlője: a' Pogányoknak Fejedelmi el tapodtatták annak drága ſzőlő-veſzſzeit, *mellyek* mind Jaázer *városig* vóltak; *sőt* mind a' puſztáig el-terjeſztettek vólt; annak drága ültetési el-tapodtattak, *mellyek* a' tengert-is meg-haladják vala.

9. Annakokáért az én ſiráſomban ſiratom a Jaázert *és* Sibma' ſzőlő-tőkéit: meg-nedvesítlek tégedet Hesbon és Elealé az én könyhúllatáſomma!; mert a' te nyári gyümőltsöd, és aratáſod felől való víg énekléſed el-esett.

10 (*f*) És a' te meződnek haſznán-való vígaſságod es örömöd meg-ſzűnt; a' ſzőlők' haſznának-is nem örültök, nem énekeltek: a' bor-nyomó nem nyom bort a' válukban, a' ſzüreten-való örömnek véget vetettem. (*f*) *Jér.* 48: 32, 33.

11. Annakokáért az én ſzívem a' Moáb-*veſzedelmén* zeng, mint a' hegedü, és az én belső réſzeim a' Kir-Héres *városon*.

12. És léſzen ez, hogy mikor meg-tettſzik, hogy Moáb *híjába* fáraſztotta magát az ő Templomában; mégyen más ſzentségesb helyre imádkozásnak okáért: de ſemmit nem (*g*) haſznál *azzal-is*. (*g*) *Más.* 32: 37, 39.

13. Ez a' beſzéd, mellyet ſzóllott vala az Úr a' Moáb felől még régen.

14. Moſt pedig ſzóll az Úr, ezt mondván: Három eſztendőben, *mellyek léſznek*, mint a' béresnek eſztendei, meg gyaláztatik a' Moáb' ditsőſsége, mind az ő nagy ſokaságával egybe, és annak maradékja kitſiny, kevés, *és* erőtlen *léſzen*.

XVII. RÉSZ.

Damaskus', Samaria' Aſſiria' romlása.

1 Damaskus (*a*) *város* felől-való terhes Prófétálás. Imé Damaskus el-puſztíttatik, hogy város ne légyen, és léſzen romlásnak halma.

2. Aroernek városi el-hagyatnak, barmok' legeltetésére valók léſznek, és nem léſzen ki, azokat onnét el-rettentené. (*a*) *r.* 8: 4. *Am.* 1: 3-5.

3. (*b*) Efraimnak-is erőſsége meg-ſzűnik; Damaskusnak is birodalma egéſz Siriával egybe úgy jár, mint az Izráeliták' ditsőſsége, azt mondja a' Seregeknek Ura. (*b*) 2 *Kir.* 17: 6.

4. És léſzen akkor az időben, *mellyben* a' Jákób' ditsőſsége meg-vékonyodik, és az ő húsának kövérsége meg öſztövéredik.

5. Igaz úgy léſzen, *mondom*, mint mikor az arató a' veteményt öſzve-ſzedi, és a' gabona-feieket kezével le-aratja; és úgy léſzen mint mikor valaki az el-hagyott gabona-fejeket fel-ſzedi a' Réfaim' völgyében.

6. Hagyatik ő bennek csak kevés ſzámú, (*c*) mint mikor az oláj-fát meg-verik, két, három gyümőlts marad a' magas ágnak tetején; négy, öt *mag* az ő ki-terjedett ágain; azt mondja az Izráelnek Ura Iſtene. (*c*) *r.* 24: 13.

7. Akkor az időben tekínt az ember az ő Teremtőjére, és az ő ſzemei néznek az Izráelnek Szentére.

8. És nem tekínt (*d*) az óltárokra, a' maga kezeinek alkotmányára, és a' mit az ő kezének újjai tsináltanak; arra nem tekínt, ſem a' berkekre, ſem a' képekre. (*d*) *Mát.* 26: 30.

9. Az' napon az ő erős városi, haſonlók léſznek az el-hagyott veſzſzőkhöz, vagy ágakhoz; miképpen azokat el-hagyták vala az Izráel' fiai előtt, és puſztán léſznek.

10. Mert el-felejtkeztél a' te meg-ſzabadító Iſtenedről, és nem emlékeztél-meg a' te erős Kő-ſzikládról; Annakokáért *akár-mint* ültetés drága pálántkat, és idegen országból hozott ſzőlő-veſzſzőkkel ültetéſed *ſzőlődet*.

11. *És akár-mint ſzorgalmatoskodjál a' felől; hogy* a' melly napon plántálod, *azon napon* felnevekedjék: és ha magot veténdeſzſz; hogy meg-virágozzék; de a' melly napon azzal élned kellene; nem veheted gyümőltsét, és kétségbe eső bánatod *léſzen* rajta.

12. Jaj a' ſok népnek ſokságának, *kik* úgy zúgnak, mint a' tenger ſzokott zúgni: és a' háborgó nemzetségeknek, *kik akképpen* dükösködnek; mint ſzoktak a' nagy erős vizek dühösködni.

13. Zúgnak a' *ſok* népek, miképpen zúgnak a' ſok vizek; de meg-dorgálja azt *az Iſten*, és meſzſze el-fut, és el-ragadtatik, mint a' hegyeknek pora a' ſzél előtt, vagy (*e*) mint a' pozdorja a' forgó-ſzél előtt. (*e*) *Jób.* 21: 18 *Hós.* 13 3.

14. Eſtve meg-rémülnek: mielőtte megvirrad, nem léſznek. Ez azoknak réſzek, a' kik minket kóborlanak, és azoknak jutalmok, a' kik minket rabolnak.

XVIII. RÉSZ.

A' Szeretsenek és Aſſiriuſok ellen jövendől.

1 Jaj a' vitorlák' árnyékának földének, melly á' Szeretsen-országnak folyó-vizein túl vagyon.

2. Kik a' tengeren küldenek követeket, gyékényből tsinált hajókon a' vizeknek ſzínén, *ezt mondván*: Menjetek-el követek hamarsággal

az

az el-szaggattatott és raboltatott nemzetséghez; a' néphez, melly rettenetes; *vólt*, miólta kezdett lenni, 's azután-is; a' nemzetséghez, melly lassan lassan el-tapodtatott, mellynek földét a' folyó-vizek (*a*) el borították. (*a*) *r.* 8: 7, 8.

3. *Ti* világnak minden lakói és földnek lakosi! meg-látjátok, mikor a' hegyeken *zászlómat* fel-emelem: és mikor az én kürtömet meg-fúvallom, meg-halljátok.

4. Mert azt mondá az Úr énnékem: Én nyúgoszom, és nézek az én sátoromból; *és olyan lészek e' népnek*, mint az esö-száraztó meleg: mint a' harmatozó (*b*) felhő az aratásnak hévségében.

5. Mert *miképpen* a' szüret előtt, mikor immár a' szőlő' jövése meg-erősödött, és a' virágából az ő gyümöltsei ki-tisztúltak, el-vagdalja annak veszszeit a' *szőlő-gazda* mettző-késekkel, és jövéfit el-metéli, *és* el-hányja. (*b*) *Hós.* 14: 6.

6. *Igy ezek* hagyatnak a' hegyen lakozó madaraknak, és a' földi vadaknak; hogy a' madarak azokon nyaraljanak, és a' földnek vadai azokon teleljenek.

7. Akkor az időben viszen ajándékot a' Seregeknek Urának, az el-szaggattatott és raboltatott nép; a' nép, melly rettenetes vólt, miólta kezdett lenni, 's azután-is: a' nemzetség, melly lassan-lassan el-tapodtatott, mellynek földét a' folyó-vizek el-pusztították, a' Seregeknek Urának nevének helyére, a' Sion' hegyére.

XIX. RÉSZ.

Egyiptombéliek. Pogányok' kivatala.

1 Egyiptom felől-való terhes Prófétzia. Imé az Úr könnyü sürü felhőre ülvén, bé-mégyen Egyiptomba; és meg háborodnak az ő ortzája előtt Egyiptomnak bálványi, és az Egyiptombélieknek szívek el-hervad ő bennek.

2. És az Egyiptombélieket az Egyiptombélielkel egybe-veszetem; hogy hadakozzék ki-ki az ő felebarátja ellen, és ki-ki az ő barátja ellen, a' város város ellen, az ország ország ellen.

3. És mikor az Egyiptomiaknak lelkek el-fogyatkozándik ő bennek, és az ő tanátsoknak eszét veszetem; az ő bálványaiktól, a' szem-fényveszetőktől, ördöngösöktől, és jövendő-mondóktól kérdnek (*a*) tanátsot. (*a*) 1 *Sám.* 28: 8.

4. És az Egyiptombélieket kegyetlen Urak' birodalma alá (*b*) rekesztem, és kegyetlen Király uralkodik raitok; azt mondja az Ur, a' Seregeknek Ura Istene. (*b*) *r.* 20: 4. *Jer.* 46: 13-17.

5. El-fogyatkoznak a' tenger' vizei: és a' *Nilus* folyó-víz el-szárad, és el-apad.

6. A' folyó-vizek el-távoznak, és a' tőltések között folyó patakok el-száradnak és el-apadnak: a' nád és a' sás meg-lankadnak.

7. A' folyás mellet, a' folyó-víz' partján-való páfit, és a' folyás mellet-való minden veteméný meg-szárad: el-fogyatkozik, és nem lészen.

8. És kesergenek a' halászok, és sírnak mind azok, kik a' patakokban horoggal szoktak halászni: és meg-erőtelenülnek azok-is, kik a' vizek színén vetik meg-hálójokat.

9. És meg-szégyenülnek *azok-is*, kik lenből és selyemből drága marhákat tsináltak, és kik hálókat kötöttek.

10. És az ő hálóik el-vesznek; *és* valakik haltartókat *és* halas-tókat tsináltak, *meg-szégyenülnek.*

11. Bizony bolondok a' Zoán *városnak* Fejedelmi: a' Faraó' Bőltseinek *és* Tanátsosinak tanátsok (*c*) bolondság; mi-módon mondjátok Faraónak: Bőlts ember' fia vagyok, regi Királyoknak fia? (*c*) *Jób.* 12: 17.

12. Hol vagynak most a' te Bőltseid? Mondják-meg most néked, és adják tudtodra, mit végezett a' Seregeknek Ura Égyiptom felől?

13. A' Zoánnak (*d*) Fejedelmi meg-bolondúltak: A' Nof *városnak* Fejedelmi tévelygettek, és Égyiptomot tévelygésbe hozták az ő nemzetségeknek kövei. (*d*) 4 *Mós.* 13: 23.

14. Mert az Úr részegítette-meg öket el-fordúlt elmével, és tévelygésbe hozták Egyiptomot minden dolgában; miképpen tántorog a' részeg ember az ő okádása felett.

15. És nem lészen Égyiptomban semmi dolog, mellyet tselekednék a' fő, vagy (*e*) a' fark: az ág, vagy a' nád. (*e*) *r.* 9: 15.

16. Az' napon ollyan lészen Egyiptom, mint az aszszonyi-állatok: retteg és fél a' Seregeknek Ura' kezének fel-emelésétől, mellyet ő fel-emel az ellen.

17. És a' Júda' földe (*f*) félelmére lészen Egyiptomnak; valaki arról emlékezik ő előttök, retteg attól, a' Seregek Urának tanátsáért, mellyet ő végezett a' felől. (*f*) 2 *Kir.* 23: 29.

18. Az időben lésznek Égyiptom' földében öt városok, mellyek a' Kananéusok' nyelvéken szóllnak; és esküsznek a' Seregeknek (*g*) Urára: Az egygyik *város* pusztíttatott városnak nevezetik. (*g*) 5. *Mós.* 10: 20. *Jer.* 12: 16.

19. Az' napon lészen az Úrnak óltára Égyiptom' földének közepette, és az ő határán-is lészen az Urnak jegyul emeltetett oszlopa.

20 És

20. És léſzen jegyül és bizonyságúl a' Seregeknek Uráról Égyiptom' földében; Mert kiáltnak az Úrhoz a' nyomorgatóktól való *féltekben:* és botsát nékik Szabadítót, és Fejedelmet, ki őket meg-ſzabadítsa.

21. És meg-esmértetik az Úr az Égyiptombéliektől, és meg esmérik az Urat az Egyiptombéliek az' napon: áldoznak, és (*h* ajándékot adnak és fogadást téſznek az Úrnak; és meg-adják. (*h*) *Sólt.* 87: 4. *Malak.* 1: 11.

22. Ha meg-veri az Úr Égyiptomot; megvervén, ismét meg-gyógyítja: és *mikor* meg-téréndenek az Úrhoz; meg-kegyelmez nékik, és meg-gyógyítja őket.

23. Az' napon nagy járt út léſzen Egyitomból Aſſiriába, és bé-mégyen az Aſſiriabéli ember (*i*) Égyiptomba, és az Égyiptombéli Aſſiriába: és barátságosok léſznek az Égyiptombéliek és Aſſiriabéliek. (*i*) 2 *Kir.* 4: 7.

24. Akkor az időben az Izráel' *nemzetsége* az Égyiptombéliekhez és Aſſiriabéliekhez harmadik léſzen: a' földön *léſzén Iſteni* áldás.

25. Kiket meg-áld a' Seregeknek Ura mondván: Áldott az én népem, az Égyiptombéli *nép*, és az Aſſiriabéliek, az én kezem' munkája, és az én örökségem az Izráel!

XX. RÉSZ.

Égyiptom és Szeretsenek ellen jövendől.

1 A' melly eſztendőben bé-ment Tártán (*a*) Asdód *városba*; mikor őtet Sargon, Aſſiriának Királlya el-küldötte vólna, melly *eſztendő*ben vívá Asdódot, és meg-vévé azt.

2. Akkor az időben ſzólla az Úr Eſaiás által, Amós' fia *által*, ezt mondván: Eredj-el, és óldle a' te derekadról a' fekete gyáſz-ruhát, és a' te lábadról vond-le a' te ſarudat. És akképpen tselekedék mezítelenen és ſaru nélkül járván.

(*a*) *r.* 14: 29.

3. És monda az Úr: Miképpen hogy mezítelenen, és ſaru nélkül jár az én ſzolgám, Eſaiás, három eſztendeig-való jegyúl, és jelenségül, Égyiptom ellen, és Szeretsen-orſzág ellen;

4. Azonképpen vitzi el fogva az Aſſiriabéli Király Égyiptomnak (*b*) ſokaságát, és Szeretsenorſzágnak fogságra-való népét: gyermekeket és vén embereket, mezítelen és ſaru nélkül, kiknek al-felek-is mezítelen *léſzen* az Égyiptombélieknek gyalázatjokra (*b*) 2 *Kir.* 24: 7.

5. És meg-rettenvén meg-ſzégyenülnek *az Izráelitak* a' Szeretsenek miatt, kiktől ſegítséget vártak: és az Égyiptombéliek miatt, kikben ditsekedtek.

6. És a' tartománynak lakosa ezt mondja az időben: Imé mint járt, a' kitől mi ſegítséget várunk vala, a' hová folyamodtunk ſegítségnek okáért, hogy az Aſſiriabéli Királytól meg-ſzabadúlnánk; mi tehát mi-módon maradhatnánk-meg?

XXI. RÉSZ.

Babilónia, Dúma, és Arabia ellen jövendől.

1 A' puſzta tengerről-való terhes Prófétzia. Miképpen a' Délről támadott ſzél-veſzek; *úgy* a' puſzta felől a' rettenetes földről jő *az*.

2. *Mert* kemény látás jelentetett énnékem: A' hitetlenen *ismét* hitetlen léſzen: a' puſztítón puſztító. Eredj-el Elám! ſzálld-meg te Madai! (*a*) *Babilóniát*; minden ő fohaſzkodását meg-vetettem.

(*a*) *r.* 13: 1-17. *Dán* 5: 30, 31.

3. Ennekokáért az én derekam erőtlenséggel meg-környékeztetett, nagy ſájdalmak fogtak-meg engemet, úgy-mint ſzülő aſzſzonyi állat' ſájdalmi: gyötrődöm e' dologtnak hallása miatt, megháborodtam annak látása miatt.

4. Az én ſzívem reſzket, az iſzonyúság elrettentett engemet; a' kívánatos éjtſzakát-is énnékem (*b*) félelmeſsé tette. (*b*) *Jób.* 7: 3.

5. Veſſetek aſztalt, vígyázzon a' vígyázó: együnk, igyunk: keljetek-fel Fejedelmek, ragadjatok (*c*) paist. (*c*) *Dán.* 5: 2-4.

6. Mert ezt mondá nékem az Úr: Eredj-el, állaſs őr-állót; a' mit lát, mondja-meg.

7. Mikor annakokáért látott vólna ſzekereket, feles lovagokat, ſzamaraknak ſzekereit, teéknek ſzekereit: és nagy figyelmetelléggel vígyázván azokra;

8. Kiálta, *mint* az oroſzlán: Uram! az én őrálló helyemben (*d*) állok ſzüntelen nap-eſtig; egéſz éjtſzaka is ſzorgalmatos vagyok az én vígyázásomban. (*d*) *Hab.* 2: 1.

9. És ímé imhol jőnek embereknek ſzekerei, *és* két lovagok, és ſzólla *az őr-álló* mondván: El-esett, (*e*) el-esett Babilon, és minden ő faragott Iſtenit a' földre rontotta *az ellenség!*

(*e*) *Jer.* 25: 12. 51: 8. *Jel.* 14: 8.

10. Óh én (*f*) tséplésem, és én ſzérűmnek fia! a' mit hallottam a' Seregeknek Urától, az Izráelnek Iſtenétől; azt jelentettem meg néktek.

(*f*) *r.* 25: 10-27: 12.

11. Dúma ellen-való terhes Prófétálás: Seirből kiált én hozzám: Vígyázó! mit *mondaſz* az éjtſzakáról? Vígyázó, mit *mondaſz!* az éjtſzakáról?

12. Monda a' Vígyázó: El-jött a' reggel, azután az éjtszaka-is *el-jő*: ha kérdeni akarjátok; kérdjétek, térjetek-meg, jertek-el.

13. Arabia ellen-való terhes Jövendő-mondás. A' sürü erdőkön háltok Arabiában, a' Dédánim' ösvényin.

14. Eleikbe menvén, vigyenek vizeket a' szomjúhozónak, a' Téma' földének lakosi vigyenek kenyeret a' bújdosónak;

15. Mert az ellenség' fegyvere előtt futottakel, a' mezítelen éles szablya előtt, a' meg-húzott kéz-ív előtt, és a' veszedelmes hartz előtt.

16. Mert azt mondá énnékem az Úr: Egy esztendő el-múlván, *melly* hasonlatos *léjzen* (*g*) a' béresnek esztendejéhez, Arabiának minden ditsősége el-vész. (*g*) *r.* 16: 14.

17. És az Arabiabélieknek erős fiainak kéz-ívből lövöldöző számok meg-kevesedik; mert az Úr, az Izráelnek Istene szóllott.

XXII. RÉSZ.

Jövendölés Jérusálem és Sobna ellen.

1 A' Látásnak völgye ellen-való Jövendő-mondás. Mi *lelt* most tégedet, hogy mindenestől a' te házad' tetejére menntél-fel?

2. *Holott ez előtt* nagy zengéssel, tsattogáffal város, és víg város *vóltál?* és a' te meg-ölettetteid nem fegyverrel ölettettek-meg, sem pedig nem a' hartzon húllottak-el.

3. *Hogy* a' te Hadnagyid mindnyájan el-szaladtak a' kéz ív előtt, meg-kötöztettek: mindenek, valakik te benned találtattak, egygyetembe megkötöztettek; *azok-is*, kik messzünnen futottak vólt oda.

4. Annakokáért, mondom: (*a*) Hagyjatok békét énnékem, hadd kefergessem magamat sirással; ne erőltessetek engemet, hogy meg-vígasztaljatok az én népem' leányának romlása felől. (*a*) *Jer.* 4: 19, 22. 9: 1.

5. Mert nyomorgatásnak, rontásnak, és szorongatásnak napja *ez*, az Úrtól, a' Seregeknek Urától a' látásnak völgyében, a' kő-fal' romlásának, és a' hegyek között-való kiáltásnak *napja*.

6. Az Elámiták fel-veszik *az ő* tegzeket, emberek' szekereivel *és* lovagokkal *egybe*: és Kir elő-vészi *az ő* paisát.

7. És a' te választott drága-völgyeid bé-telnek szekerekkel, és a' lovagok a' kapu' eleibe szállnak táborba.

8. És *minekutánna* el-vészi Júdának minden erősségét; jóllehet tekintesz akkor a' *Libánus'* erdejéből építtetett fegyveres tár-házra.

9. És meg-tekintitek, hogy a' Dávid' városán sok repedések vagynak, és az alsó halas-tónak vizeit meg-szaporitjátok.

10. És a' Jérusálem' házait meg-számlálván, némelly házakat el-rontotok a' kő-falnak építésére.

11. Annakfelette árkot tsináltok a' két kő-fal között a' régi halas-tó' vizeinek; De nem tekintettek annak fundálójára, és annak formálójára nem néztek jó idején.

12. Mert *mikor* az Úr, a' Seregeknek Ura hívna titeket; akkor az időben, sírásra, jajgatásra, magatok' meg-kopaszitására, és gyász-ruhában-való öltözésre.

13. Imé öröm és vígasság *vala*, ökröknek levágása, juhoknak még-ölése, hús étel, bor ital, *kik ezt mondják vala*: (*b*) Együnk és igyunk; mert hólnap meg-halunk. (*b*) *r.* 56: 12. *Amós.* 6: 1-7. 1 *Kór.* 15: 32.

14. És ez a' Seregeknek Urának füleibe ment; *Bátor* ha meg-botsáttatik néktek ez a' hamisság, míg meg-haltok azt mondja az Úr, a' Seregeknek Ura.

15. Ezt mondá az Úr, a' Seregeknek Ura: Eredj-el, menj-bé e' kints-tartóhoz, (*c*) Sobnához, ki a' *Király* házának gondviselője, *és ezt mondjad néki*: (*c*) 2 *Kir.* 18: 18.

16. Mitsodád *vagyon* tenéked itt? és kitsoda tenéked itt *nemzetséged?* hogy te koporsót vágattál itt magadnak; *mint* a' ki magas helyen építteti koporsóját, *vagy* a' ki kő-sziklából vágat magának hajlékot?

17. Imé az Úr el-költöztet téged' nagy nevezetes költözéssel, és meg-ruházván meg-ruház téged'.

18. Hempelgetvén el-hempelget tégedet, mintegy tekét meszsze földre: ott halsz-meg, és ott *szünnek-meg* a' te ditsőségednek folyási: te, ki a' te Urad' házának gyalázatja *vagy*.

19. Ki-vetlek téged' a' te állapotodból: és a' te helyedből ki-ütlek tégedet.

20. És léjzen az' napon: szóllítom az én szolgámat, Eliákimot, Hilkájának fiát.

21. És fel-öltöztétvén őtet a' te öltözetetbe, és öveddel meg-erősítvén őtet, a' te uraságodat az ő kezébe adom; hogy attyok gyanánt légyen a' Jérusálem' lakosinak, és a' Júda' házának.

22. És az ő vállára vetem a' Dávid' házának kúltsát: és *mikor ő valamit* (*d*) meg-nyit; senki bé-nem zárja: és *mikor* bé-zár *valamit*; senki meg-nem nyitja.

(*d*) *Jób.* 12: 14. *Jel.* 3: 7.

23. És

23. És fel-függeſztem őtet, *mintegy* ſzeget erős helyre, és léſzen tiſzteſségére a' Király' ſzékinek, *és* az ő attya' házának.

24. És ő reá függeſztik az ő attya' házának minden ditsőſségét, a' fiak, és unokák; *tsak* a' leg-kiſsebb házi eſzközt-is, mind az ivó-pohárokat, mind a' vígaſság-tévő minden ſzerſzámokat.

25. Az' napon, azt (*e*) mondja a' Seregeknek Ura: el-vétetik az a' ſzeg, melly erős helyre függeſztetett vala: és el-vágatván le-eſik, és a' reá rakatott terh-is le-esik; mert az Úr mondotta.

(*e*) *v.* 6. 7. 2*Krón.* 33: 11. 34: 17-20.

XXIII. RÉSZ

Jövendölés a' Tirusbéliekről.

1 Tirus (*a*) *város* ellen-való terhes Jövendőmondás. Jajgaſsatok Tárſisnak hajói; mert el-rontatott *Tirus, annyira, hogy* egy ház-is ne légyen benne, *és* ſemmi menetel ne légyen oda Kittim' földéből, *minekutánna e' romlás* nékik tudtokra léſzen. (*a*) *Jer.* 47: 4. *Ezék.* 26: 27, 28.

2. Hallgaſsatok ti ſzigetekben lakozók, te Sidonnak kalmára! kik a' tengeren által-eveztetek, *kik* tégedet betsültenek vala.

3. A' Nílus mellett termett vetemény a' sok vizekben *vagyon*, az ő élése a' folyó-viznek áradása; és vólt ſok nemzetségnek váltó helye.

4. Szégyenljed-meg magadat Sidon' *városa!* mert azt mondja a' tenger, *és* a' tenger' erőſſége, mondván: Nem vóltam nehézkes, nem ſzültem, nem neveltem ifjakat, *és nem* tartottam-fel ſzüzeket.

5 Mihelyt a' hír Égyiptomban jut; bánkódni fognak e' híren, mint a' Tirusbéliek.

6. Menjetek-által a' nagy tengeren, jajgaſsatok ſzigetnek lakosi!

7 Ez-é a' ti örvendező *városotok*, melly ſok időtől fogva kérkedik régiségével? *De* az ő lábai viſzik őtet meſzſze-földre bújdosni.

8. Kitsoda végezte ezt ama' koronás Tirus felől, kinek kereskedői Fejedelmek, *és* kalmári e' (*b*) földnek Tiſzteletesi? (*b*) 1*Kir.* 5: 1.

9. A' Seregeknek Ura végezte ezt; hogy meggyalázná minden ditsekedőknek kevélységeket, hogy gyalázatoſsá tenné azokat, kik e' földön Tiſzteletesek.

10. Szaladj-ki hamar a' te földedből, mint a' folyó-víz Társisnak leányához; nem *léſzen* többé erőſsége *Tirusnak.*

11. *Az Iſten* az ő kezét ki-terjeſztette a' tenger ellen, meg-rettentette az országokat. Az Úr adott parantsolatot Kanaán felől, hogy elveſztené az ő erőſségeit.

12. Ezt mondván: Nem örülſz többé te megſzeplőſsíttetet ſzüz, Sidonnak leánya! Kelj-fel. Menj-el (*c*) Kittimbe; de ott-is nem léſzen nyúgodalmad tenéked. (*c*) 4*Mós.* 24: 24.

13. Imé a' Káldéusok' földe nem vólt *előſzör* kiváltképpen-való nép: Aſſur fundálta azt a' puſztának lakosiból, építének várakat, emelének palotákat, el-ronták *az Aſſur' birodalmát.*

14. Jajgaſsatok (*d*) Tárſisnak hajói; mert el-puſztíttatott a' ti erőſségtek. (*d*) *v.* 1*Jón.* 1: 3.

15. És léſzen az időben: minekutánna Tirus' *városa* hetven eſztendeig (*e*) feledékenységben léſzen, egy Király' *életének* eſztendei ſzerént: a' hetven eſztendő el-múlván, a' tiſztátalan ſzemélynek terméſzeti ſzerént énekel Tirus. (*e*) *Ez.* 26: 3, 4.

16. Végy hegedűt *kezedbe*, kerüld a' várost te el-felejtetett tiſztátalan parázna! énekelj erőſsen, hoſzſzan énekelj, hogy meg-emlékezzenek rólad.

17. És a' hetven eſztendő után meg-látogatja az Úr Tirust; de az ismét az ő kereskedéséretér: és paráználkodik e' földnek minden orſzágival, *mellyek vagynak* a' földnek ſzínén.

18. Végezetre az ő kereskedése és árúja az Úrnak ſzenteltetett léſzen: el nem rejtik, sem el-nem titkolják; hanem az ő kereskedések azoké léſzen, kik az Úr előtt lakoznak, hogy eleget egyenek, és jól meg-ruháztaſsanak.

XXIV. RÉSZ.

'Sidóság' puſztúlása: vígaſztaltatása.

1 Imé az Úr meg-üresíti a' földet, és meg-puſztítja azt; és el-fordítván annak ſzínét, elſzélleſzti annak lakóit-is.

2. És egy (*a*) léſzen állapotja a' köſségnek, és a' Papnak: a' ſzolgának és az ő urának: a' ſzolgálóleánynak és az ő aſzſzonyának: a' vévőnek és az adónak: a' költsön adónak és a' költsönvévőnek: a' ki u'ſorára véſzen, és a' ki u'ſorára ád. (*a*) *Hós.* 4: 9. *Ezék.* 7: 12, 13.

3. Mindeneſtől meg-üresíttetik a' föld, és elpuſztíttatik; mert az Úr ſzóllotta e' beſzédet.

4. Sír, meg-romol a' föld: meg-erőtlenül, elromol a' föld' kereksége: meg-erőtlenülnek a' föld' népének nagyjai.

5. A' föld álnokúl tselekeſzik az ő lakosiért; mert meg-ſzegték a' törvényeket, el-változtatták az *Isten'* rendelését, az örökké állandó ſzövetséget fel-bontották.

6. Annakokáért az (*b*) átok meg-emészti a' földet, és el-puszttíttatnak a' *földön* lakozók; ezért égnek-meg a' földnek lakosi, és kevés ember marad. (*b*) 5 *Mós.* 28: 15.

7. El-puszttíttatik a' bor, el-puszttíttatnak a' szőlő-tövek: fohászkodnak minden víg szívüek.

8. Meg-szünik a' (*c*) dobolásnak vígassága, a' vígadóknak zajgások meg-szünik; a' hegedülésnek vígassága-*is* meg-szünik. (*c*) *Jér.* 7: 34. 16: 9.

9. Nem iszszák a' bort (*d*) énekléssel: keserü lészen a' részegitő ital annak, a' ki iszsza.

10. Az álnokságnak városa el-rontatik: minden házak bé-zárlatnak; hogy senki ne mehessen-bé azokba. (*d*) *r.* 16: 10.

11. Panaszolkodás *lészen* az útzákon a' bor felől: minden vígasság meg-homályosodik, el-költözik a' földnek öröme.

12. Marad a' városban *csak* puszttaság: és a' kapu puszttaság miatt le-romol.

13. Minekutánna így lészen e' földön e' népek között *az Isten' ítéleti*, kik hasonlatosok lészsnek (*e*) a' meg-rázott olaj-fának gyümöltséhez, és hasonlatosok lészsnek a' szürettől maradott szőlő-gerézdekhez. (*e*) *r*, 17: 6. *Jer.* 6: 9.

14. Azok fel-emelvén szavokat, énekelnek az Úrnak nagyságáért: fel-szóval szóllnak mind a' tengertől fogva.

15. Annakokáért a' völgyekben dítsérjétek az Urat: az Úrnak, az Izráel' Istenének nevét a' tenger' szigeteiben.

16. A' földnek utólsó részétől fogyva hallottuk, hogy az igazaknak ékesség volt a' hálaadó éneklés. Immár pedig ezt mondod: meg-ösztövéredtem, meg-ösztövéredtem! Jaj nékem! a' hitetlenek hitetlenül tselekednek, és hitetlenséggel hitetlenül tselekeszsnek!

17. A' rettegés, a' verem, a' háló közel vagynak te hozzád, óh földnek lakosa!

18. Mert lészen ez, hogy a' futó, minekutánna hallja a' félelmet, a' verembe (*f*) esik: és a' ki a' veremből meg-szabadúl, a' tőrben meg-fogatik; mert az egeknek tsatornái meg-nyittattnak, és e' földnek fundamentomi meg-rendülnek. (*f*) *Jér.* 48: 43, 44.

19. Mindenestől meg-romol a' föld, mindenestől meg-puszttúl a' föld, mindenestől meg-hanyatlik a' föld.

20. Meg-tántorodik mindenestől a' föld; mint (*g*) a' részeg: el-változik helyéről; mint a' sátor: és minekutánna reá-nehezedik az ő gonoszsága; úgy esik-el, hogy többé fel nem kél.

21. Ez-is lészen az időben: meg-látogatja az Úr minden magasságosnak seregét, mind a' magasságosal egybe: és e' földnek minden Királyit, az *ő* földökkel egybe. (*g*) *r.* 19: 14.

22. És egybe gyüjtetnek meg-kötöztetvén a' verembe, és bé-rekesztetnek a' tömlötzbe: és sok napok után meg-látogattatnak.

23. És meg-szégyenyül a' (*h*) Hóld, meg-pirúl a' Nap, mikor uralkodándik a' Seregeknek Ura Sionnak és Jérusálemnek hegyén; és az ő Vénei előtt ditsőséges lészen, *kik ezt mondják:* (*h*) *r.* 13: 10. *Jóel.* 2: 31.

XXV. RÉSZ.

Hálá-adó ének: hívek' szabadúlása.

1 Uram, én Istenem vagy te! fel (*a*) magasztallak tégedet, a' te nevedet hírdetem; mert tsuda dolgokat tselekedtél: a' te régtől fogvánvaló tanátsid erősek, állhatatosok.

2. Mert a' városból nagy rakás követ tettél, az erős városból omlást: *a' várost tetted* idegenek' palotájává, hogy város ne légyen; és soha örökké meg nem épül. (*a*) *r.* 5: 16, *'s a' t.*

3. Annakokáért az erős népek ditsőítenek téged', a' hatalmas pogányok városi félnek téged'.

4. Mert vóltál erősség az erőtelennek, erősség a' szükölködőnek az ő nyomorúságában: óltalom a' szél-vész ellen, árnyék a' hévség ellen; mikor a' kegyetleneknek indúlatjok hasonlatos vólna a' kő-fal-rontó ár-vízhez.

5. Mint a' nagy hévséget a' szárazságnak idején, te le tsendesíted az idegeneknek háborgásokat: *mint* a' hévséget sürü felleggel; *akképpen* a' kegyetlenek' kegyetlenségét meg-zabolázod.

6. És a' Seregeknek Ura szerez minden népeknek ez' hegyen lakodalmat kövér állatokból, meg-tiszttúlt borból, meg-hizlalt állatokból, seprejétől meg-tiszttúlt borból.

7. És el-vészi ez' hegyen a' borítéknak ábrázatját, melly minden népeket bé-borított: és a' fedelet, mellyel minden népek bé-fedeztettek.

8. El-veszti a' (*b*) halált mind örökké: és el-törli az Úr Isten a' köny-húllatást minden ortzáról, és az ő népének gyalázatját el-vészi mind az egész földön; Mert az Úr szóllott. (*b*) 1 *Kór.* 15: 54, 55. *Jél.* 21: 4.

9. És ezt mondja *a' nép* akkor: Imé ez a' mi Istenünk, vártuk őtet, és (*c*) meg-tart minket: ez az Úr, a' kit vártunk; örüljünk és örvendezzünk az ő szabadításában. (*c*) *r.* 30: 18.

10 Mert

10. Mert nyúgoſzik az Úrnak keze ez' hegyen: és meg-tsépeltetik Moáb az ő helyében, mint a' polyva meg-tsépeltetik a' ganéjozásra.

11. És ki-terjeſzti kezeit ő köztök, miképpen az úſzó ember ki terjeſzti *kezeit* az úſzásra, és meg-alázza az ő (*d*) kevélységét, kezeinek erőſségével. (*d*) *r.* 6: 6.

12. És a' te magas kő-falaidnak erőſségét le-rontja, meg-alázza, el-veti a' földre a' porba.

XXVI. RÉSZ.

Hálá-adó éneke az Iſten' népének.

1 Az' napon éneklik ez éneket Júdának tartományában: Erős (*a*) városunk *vagyon* nékünk: *az ő* ſzabadítását adta kő-fal, és báſtya gyanánt *az Iſten.* (*a*) *'Solt.* 46: 2, 6.

2. Nyiſsátok-fel a' kapukat, hogy menjenbé az (*b*) igaz nép, az igazságnak meg-őrízője.

3. El-végezett gondolat; hogy meg-tartsad a' békeſséget azoknak, kik te benned bíznak.

4. Bízzatok az Úrban mind örökké; mert az Úrban, az Úrban vagyon az örökké maradandó erőſség. (*b*) *'Sólt.* 118: 19, 20. *r.* 4: 2.

5. Mert a' magaſságban lakozókat meg-alázza, a' magas várost le-veti: a' földhöz veri azt, le-taſzítja (*c*) azt a' porig; (*c*) *r.* 47: 1.

6. *Hogy* meg-tapodja azt a' láb, a' ſzegénynek lábai, a' ſzükölködőknek talpaik.

7. Az igaznak ösvénye egyenes: és az igaznak útát igaz mértékkel mérsékled.

8. Még a' te ítéletidnek útában is Úram! téged' várunk: a' te nevedet, és emlékezetedet kívánja a' *mi* lel*künk*.

9. Az én ſzívemben kívánlak tégedet éjtſzaka; az én lelkemmel-is, *melly* én bennem *vagyon*, te hozzád ſietek: Mert mikor a' te ítéletid vagynak e' földön; az igazságot meg-tanúlják a' földnek lakoſi.

10. *Ha* kegyelmeſséget tselekeſzik-*is* a' gonoſzſzal; *ugyan* nem tanúlja-meg az igazságot: az igazaknak földökön hamiſságot tselekeſzik; és nem gondolja-meg az Úrnak méltóságát.

11. Uram! *mikor* a' te kezed fel magaſztaltatik; nem véſzik eſzekbe *a' gonoſzok* meg-látják *végre az ő* ſzégyenekkel a' *te* népedhez-való ſzerelmedet; *sőt* a' tűz-is meg-emészti a' te ellenségidet.

12. Te adſz Uram! nékünk *állandó* békeſséget; Mert minden dolgainkat-is meg-tselekedted nékünk.

13. Uram, mi Iſtenünk! parantsolnak vala minékünk Urak te kivüled-*is*; *de* tsak te általad *vagyon*, *hogy* a' te nevedről meg-emlékezünk.

14. *Ezek* minekutánna meg-halnak; fel nem élednek: meg-hóltak, nem emelkednek-fel; Annakokáért meg-látogatván el-veſzted őket, és minden emlékezeteket el-törlöd.

15. *Kegyelmeſsen* tselekedél e' néppel Uram! *kegyelmeſsen* tselekedvén e' néppel meg-ditsőíttettél; *a' néppel*, *mondom*, *mellyet* meſzſze (*d*) földre elvetettél vala. (*d*) 2 *Kir.* 36: 17, 18.

16. Uram! az *ő* nyomorúságokban meg-látogattak téged', alázatoſsan könyörgöttek néked, *mikor* a' te oſtorod rajtok vólna.

17. Mint a' nehézkes aſszonyi-állat, mikor el-közelget a' ſzülésnek ideje, fájdalmat (*c*) ſzenved, kiált az ő fájdalmiban; úgy vóltunk te előtted Uram! (*c*) *Ján.* 16: 21.

18. Nehézkeſek vóltunk, fájdalmat ſzenvedtünk, mintha ſzelet ſzültünk vólna; *mert* ſzabadúlása a' földnek nem lőn, és a' földnek *kegyetlen* lakoſi nem húllának-el.

19. Meg-elevenednek (*f*) a' te halottaid: az én teſtemmel *egybe* fel támadnak; *mert te ezt mondod:* Serkenjetek-fel, és énekeljetek, kik lakoztok a' porban: és a' te harmatod *ollyan*, *mint a'* füveknek harmatja; minekutánna az iſtentelen kegyetleneket a' földhöz vered. (*f*) *Ez.* 37 12.

20. Eredj-el *azért* én népem! menj-bé a' te ágyas-házadba, és zárd-bé a' te ajtódat te utánnad: rejtsd-el magadat egy kevéſsé, egy ſzempillantáſig, míg az *én* haragom el-múlik.

21. Mert ímé az Úr ki-jő az ő helyéből, hogy meg-büntesſe e' földnek lakoſinak álnokságokat: és meg-jelenti a' föld az ő véreit, és az ő meg-ölettettit többé el nem fedezi.

XXVII. RÉSZ.

Jérusálem' veſzedelme: Babilóniai fogság.

1 Az' napon meg-látogatja az Úr az ő kemény, nagy, és erős fegyverével, a' kegyetlenhoſzſzú (*a*) Léviátán kígyót, és a' tekergő Léviátán kígyót; és meg-öli a' tengerben-való nagy ſárkányt. (*a*) *'Sólt.* 74: 14. *r.* 51: 9.

2. Az' napon a' veres ború (*b*) ſzőlőről éneket mondotok. (*b*) *'Sólt.* 80: 9, *'s a' t. r.* 5: 1, 7.

3. Én Úr, meg-őrízem azt, minden ſzempillantásban öntözöm azt; hogy *valaki* meg ne látogaſſa azt: éjjel és nappal meg-őrízem azt.

4. Nintsen nékem haragom: *jóllehet* ha a' töviſſel, *és* (*c*) galagonyával valaki ſzembe botsát viadalra; a*zokat* mind meg-gyújtanám.

5. Avagy meg-foghatja-é *valaki* az én erőmet,

hogy én velem békeſséget ſzerezzen, *és* velem meg-békélien? (*c*) *Bir.* 9: 14, 15. 2 *Kir.* 14: 9.

6. El-jő *az idő*, *mikor* Jákób meg-gyökerezik, meg-virágozik: és gyümöltsöt terem Izráel, és bé-töltik e' földet gyümöltstsel.

7. Avagy a' mint meg-verte *Iſten* az ő *népének* verőjét; úgy verte é *Jákób*ot? Vagy a' mint meg-ölettek az ő *népe' ellenségének* meg-ölettettei; úgy ölettetett-é meg?

8. (*d*) Mérték ſzerint ítéled a' *Jákób*' tsemetéit: *még-akkor-is* mikor a' kemény ſzáraztó Nap-ke-leti ſzéllel reájok fú. (*d*) *Jer.* 30: 11.

9. Azokáért illyen módon meg-tiſztíttatik a' Jákób' hamiſsága: és e' léſzen minden haſzna *az ő rabságának*, hogy el-végye az ő bűnét; mikor *ollyanná* tejéndi az ő óltárának minden köveit, mint a' méſznek meg-rontatott kövei: *és mihor* helyén nem maradnak a' berkek és a' bálványok.

10. Mindazáltal az *ő* erős városa (*e*) puſzta *léſzen*, *mintegy* el-hagyatott akol, *és* mintegy lakó nélkül való kietlen puſzta: ott legeltetik a' borjú, és ott delel, és meg-emészti annak ágait.

11. Minekutánna meg-ſzáradnak az ő ágai, meg romolnak: az aſzſzonyi-állatok el-jövén meg-égetik azokat; mert értelem nélkül-való nép ez: annakokáért nem könyörül rajta, a' ki azt tsinálta: és a' ki formálta, ſemmit nem kedvez néki. (*e*) *Jer.* 29. 10. 2 *Kir.* 25.

12. És léſzen az időben, hogy az Úr (*f*) tséplést tégyen az *Eufrátes* folyó-víznek folyásától fogva, mind az Egyiptom' folyó-vizéig, hogy egybe-gyüjteſſetek ti Izráel fiai! (*f*) *r.* 17:5. 21:10.

13. És léſzen az' napon, hogy *minekutánna* meg-fúvallják a' nagy kürtöt; el-jőjjenek, a' kik el-veſztek vala Aſſiriának földén; és a' kik Égyiptom' földébe ki-üzettek vala; hogy meg-hajtsák magokat az Úrnak, a' Jérusálem' ſzent hegyén.

XXVIII. RÉSZ.

Jövendölés Izráel és Júda ellen.

1 Jaj (*a*) a' kevélység' koronájának, az Efraim' réſzeginek, és az ő ditsőſséges ékeſségének el-hűlő virágának, a' kövér völgy *Fejedelmének*, kik a' bor miatt tántorganak (*a*) *Hós.* 5: 5. 7: 10.

2. Imé egy erős és hatalmas jő az Úrtól, haſonlatos a' ſurú kő-esőhöz: a' veſzedelmes forgó-ſzélhez, az erős ki-áradott vizeknek áradásához, *ki mindeneket* a' földhöz vér *tsak egy* kezével.

3. Lábbal tapod atrak-meg, a' kevélység' koronája, és az Efraim' réſzegeſi

4. És *úgy* léſzen dolga az ő ditsőſséges ékeſségének el-hűlő virágának, melly vagyon a' kövér völgynek tetején; mint az idején meg-ért gyümöltsnek, az őſzi *gyümölts* előtt, mellyet mihelyt valaki meg-lát, mihelyt kezébe véſzi; azonnal elnyeli.

5. Az' napon a' Seregéknek Ura léſzen ékes koronája, és ſzép koſzorúja az ő maradék (*b*) népének. (*b*) *r.* 1: 7-9. 17: 6. *Sir.* 3 22.

6. És ítéletnek lelke annak, a' ki az ítélő ſzékben ül: és erőſség azoknak, kik az ellenséget mind az ő kapujokig vágják.

7. De ezek-is a' bor miatt tévelygettek, és a' réſzegítő ital miat tévelygettek: mind a' Pap, mind a' Próféta tévelygettek a' réſzegítő ital miatt: a' borba merültek, tévelygettek a' réſzegségben: tévelygettek a' látásban, meg-ütköztek az ítéletben.

8. Mert minden aſztalok *annyira* meg-töltek okádáſſal *és* undoksággal, hogy ſemmi üres hely nintsen azoktól.

9. Kitsodát taníthatna *a' Tanító* tudományra, és kivel értethetné-meg ázt, a' mit hallott? azokkal-é, kiket a' tejtől el-ſzakaſztottak, és a' tsetstől el-válaſztottak?

10. Mert egy parantsolat után másra, más után harmadra: egygyik tanítás után másra, más után harmadra: egyſzer-is kevéſsé, másſzor-is kevéſsé *kell ötet tanítani.*

11. Mivelhogy idegen ſzóval, (*c*) és idegen nyelvvel ſzóllt *Iſten* e' népnek. (*c*) 1 *Kór.* 14: 21.

12. Mert meg-mondotta nékik: Ez a' nyúgodalom; a' meg-fáradtat nyúgoſsátok meg: ez a' nyúgodalom; és nem akarák hallani.

13. Léſzen azért az Úr' beſzéde nékik egygyik parantsolat után máſik, máſik után harmadik: egygyik tanítás után máſik, máſik után harmadik: egyſzer-is kevés, másſzor-is kevés. Annnakokáért el-mennek és hátra-esnek, (*d*) meg-romlanak és meg-hálóltatván meg-fogatnak. (*d*) 2 *Kór.* 2: 16.

14. Annakokáért halljátok az Úr' beſzédét ti tsúfoló férfiak! ti, kik a' Jérusálem' népén uralkodtok.

15. Mivelhogy azt mondjátok: A' (*e*) halállal frigyet tettünk, és a' koporsóval kötést kötöttünk: az el-áradott oſtor, mikor által-mégyen, mi hozzánk nem érkezik; mert a' hazugságot válaſztottuk óltalmúl magunknak, és a' hazugság alatt rejtezünk-el (*e*) *Jer.* 5: 12.

16. Azokáért azt mondja az Úr Iſten: Imé én vetek Sionba (*f*) követ, próba-követ, drágalátos ſzegelet-követ, erős fundamentom-követ; a' ki hiſzen, nem ſiet az.

(*f*) *Sólt.* 118: 22. *Róm.* 9: 33. 10: 11.

17 És

17. És az ítéletet mértékre vonſzom, és az igazságot mértékre: és a' kő-eső el-sepri a' hazugságban-való reménységet, és az ár-vizek el-borítják a' *ti* óltalmat*okat*.

18. Akkor el-töröltetik a' halállal-való ſzövetségtek, és a' koporsóval-való ſrigyetek nem marad-meg: és az orſzágon el-áradott oſtor el-tapod titeket.

19. Mihelyt által-megénd; el-ragad titeket: által-mégyen pedig nappal és éjjel minden napon, annyira, hogy csak a' félelem-is meg-érteſse az Iſtennek hallott beſzédét.

20. Mert rövidebb léſzen az ágy, hogy nem mint abban el-nyújtózhatnék valaki; de kiſsebb léſzen a' lepel, hogy-nem mint azzal bé-lepedhedné magát.

21. Mert miképpen a' (*g*) Perázim' hegyén felkél az Úr, és mint a' (*h*) Gibeon' völgyében megharagſzik, hogy az ő dolgát tégye, az ő idegen dolgát: hogy az ő tselekedetit tselekedje, az ő idegen tselekedetit. (*g*) 2 *Sám.* 5:20. 1 *Krón.* 14: 11. (*h*) *Jós.* 10: 10, 12.

22. Moſtan azért hagyjátok-el a' tsúfolást, hogy meg ne keményítteſsenek a' ti köteleitek; mert el-végezett (*i*) meg-emésztést hallottam az Úrtól, a' Seregeknek Urától mind ez egész föld ellen. (*i*) 2 *Kir.* 22:19.

23. Vegyétek füleitekbe és halljátok meg az én ſzómat: figyelmezzetek-reá, és halljátok-meg az én beſzédemet.

24. Avagy mind az egész nap ſzánt-é a' ſzántó ember, hogy veſsen? barázdolja-é *a' földet*, és rontja-é az ő földé*nek rögeit?*

25. Nemde nem *akkor* veti-é-el a' ledneket, avagy *nem akkor* hinti-é-el a' köménit, az ő jó gabonáját, és árpáját, vagy tönkölyét az ő mezejében nem akkor veti-é-el, minekutánna a' *meg-ſzántott föld*nek ſzínét meg-egyenesíti?

26. Azután öſzve-köti azt a' ſzerént, *a' mint* őtet az ő Iſtene tanítja.

27. Mert nem vasas boronával törik-ki a' ledneket, a' köményt-is nem ſzekérnek kerekével tapodtatják; mert iſtáppal verik-ki a' ledneket, és veſzſzővel a' köményt.

28. A' búzát *jóllehet* tséplik; de nem mind örökké tséplik azt, és az ő ſzekerének kerekeivel *nem mind örökké* tapodtatja, ſem a' lónak lábaival nem *örökké* töreti azt.

29. Ez-is a' Seregeknek Urától ſzármazott, *ki* tsudálatos az ő (*k*) tanátsában, nagyságos *az ő* tselekedetiben.

(*k*) *Jer.* 32: 19.

XXIX. RÉSZ.

Jérusálem' romlása: 'Sidók' bűnei.

1 Jaj Arielnek, Arielnek, *mondom*, a' városnak! *mellyben* lakozott Dávid: eſztendőről eſztendőre öletteſsenek innep-napokon az *áldozatra-való* bárányok.

2. Mindazáltal meg-ſzorítom Arielt, és léſzen keserűség és ſzomorúság: és ollyan léſzen *a' város*, mint Ariel.

3. Mert körös-környül (*a*) táborral környülvéſzlek tégedet, és meg-környékezlek tégedfából tsinált tornyokkal: és erőſsegeket állatok te ellened, (*a*) *Jer.* 6: 3-6.

4. Annyira, hogy meg-aláztatván a' földről ſzóllj, és a' porból léſzen a' te súgva-való ſzód' és mint az (*b*) ördöngös jövendő-mondóké; ollyan léſzen a' földről a' te ſzód, és mintha a' porból ſuttogna a' te ſzód. (*b*) *r.* 8: 19.

5 Mert ollyan léſzen, mint a' por, a' te ellenségednek ſoksága: és az erőſseknek ſoksága, mint a' polyva, melly (*c*) el-ragadtatik *a' ſzéltől*, és léſzen hírtelen és hamar. (*c*) *'Sólt.* 1 4.

6. A' Seregeknek Urától látogattatik-meg menydörgéſsel, föld-indúláſsal, és nagy zúgáſsal, forgó és háborgó ſzél-véſzſzel, és megeméſztő tűznek lángjával.

7. És ollyan léſzen, mint az éjjeli látásnak álma, minden Pogányoknak ſokasága, mellyek hadakoznak Ariel ellen: és mindenek, kik az ellen vitézkednek, a' kik (*d*) erőſségeket tsinálnak az ellen; és meg-ſzorítják azt. (*d*) *Ez.* 17:17.

8. És ollyan léſzen, mint a' melly éhező ember álmodozik, és *álmában* eſzik: és *mikor* fel-ſerken; ugyan üres a' hasa: és miképpen álmodozik a' ſzomjúhozó, ki *álmában* iſzik; felſerken, és ímé ugyan ſzomjú, és kívánja *az italt*: úgy léſzen mind azoknak a' Pogányoknak ſokaságok, a' mellyek vitézkednek a' Sion' hegye ellen.

9. Múlaſsatok, és gondolkodjatok *erről*: Meg-vakúltanak, és meg-vakítanak *egyebeket-is*: meg-réſzegedtek; de nem a' bortól: tántorganak; de nem a' réſzegítő italtól.

10. Hanem bé-borított az Úr titeket álomnak (*e*) lelkével, és bé-zárlotta a' ti ſzemeiteket, a' Próféták*kal* egybe; a' ti bölts Fejedelmiteknek ſzemeit-is bé-fedezte. (*e*) *Róm.* 11:8.

11. Annakokáért mind ezeknek látása hasonlatos léſzen néktek a' bé-petséltetett levélnek beſzédihez, mellyet ha adnak az írás-tudónak, mondván: olvasd-el, kérlek, ezt! azt mondja: Nem *olvas*hatom; mert bé-petséltetett.

12. Ha pedig adják a' levelet annak, a' ki

nem

nem tud írást, mondván: olvasd-el, kérlek, ezt! azt feleli: Nem tudok írást!

13 Mert ezt mondá az Úr: Mivelhogy e' nép *én hozzám* közelget(*f*)ſzájával, és az ő ajakaikkal tiſzteltek engemet; az ő ſzívek pedig távol vagyon én tőlem: és a'melly tiſztelettel tiſztelték engemet; emberek' parantsolatjából tanúlták azt. (*f*) *Márk.* 7: 6.

14. Annakokáért ímé én tsuda dolgokat tselekeſzem e' néppel, tsuda dolgokat, *mondom*; és az ő bőltseinek (*g*) bőltseſségek el-vész, és az ő értelmeseinek értelmek el-rejti magát.

(*g*) *Jer.* 49: 7. 1 *Kór.* 1: 19.

15. Jaj azoknak, kik az Úrtól mélységesen el-rejtik *az ő* tanátsokat, és az ő tselekedeteik ſetétségben vagynak, és azt mondják: Kitsoda lát minket, és kitsoda véſzen minket eſzébe?

16. A' mit *elmétekben* forgattok bizony ollyan léſzen, mint a' fazekasnak sárja: avagy mondja é a' tsinálmány az ő (*h*) tsinálójáról: Nem tsinált engemet? és mondja e' az alkotmány az ő alkotójáról: Nem tudja, *mit alkott?*

(*h*) *r.* 45: 9

17. Nemde-nem egy kitsiny, egy kevés *idő vagyon-e'*, és a' Libánus (*i*) *hegy* Kármellé változik; és a' Kármel ollyannak tartatik, mint az erdő? (*i*) *r.* 2: 13. 14: 8.

18. És meg-hallják az' napon, a' *kik most* (*k*) ſiketek, a' könyvnek beſzédit: és a' homályosságból 's a' ſetétségből a' vakoknak ſzemeik látnak. (*k*) *Sólt.* 78: 34-36. *Mát* 11: 5.

19. És a' ſzelédek az Úrban örülnek: és az emberek között a' ſzükölködők vígadnak az Izráelnek Szentében.

20. Mivelhogy ſemmivé lett a' kegyetlen, és meg emésztetett a' tsúfoló: és ki-vágattak, valakik ſzorgalmatosok vóltanak, a' hamiſságban.

21. A' kik bűnöſsé téſzik vala az embert a' beſzédért, és hálót vetnek vala annak, a' ki őket a' kapuban (*l*) meg-ſeddi vala: és az igazat el-fordítják vala hamiſsággal. (*l*) *Amós.* 5: 10.

22. Azért azt mondja az Úr a' Jákób' házának, a' ki meg-ſzabadította Ábrahámot: Nem ſzégyenül meg-immár(*m*)Jákób, és nem hervad meg immár az ő ortzája. (*m*) *r.* 4: 2-5.

23. Hanem inkább mikor látja az ő fiait, az én kezeimnek munkáját ő közte, hogy az én Nevemet ſzentelik; a' Jákóbnak Szentét *ők-is* ſzentelik, és az Izráelnek Iſtenét félik.

24. És a' kik lélekben tévelygenek vala; megtudják az értelmet: és a' kik zúgolódnak *vala*; meg-tanúlják a' törvényt.

XXX. RÉSZ.

Jérusálem' veſzedelme: Babilóniai fogság: Aſſiriaiak le-vágatása Jérusálem alatt.

1 Jaj az engedetlen fiaknak, azt mondja az Úr, kik tanátsot tartanak én (*a*) nálam nélkül, és óltalmat keresnek magoknak az én lelkem nélkül; hogy *az ő* bűnöket meg-neveljék. (*a*) *r.* 29: 15.

2. Kik Égyiptomba törekednek menni; holott az én ſzámtól tanátsot nem kérdettek, hogy a' Faraó (*b*) erőſségével erősítsék-meg magokat, és az Égyiptom' árnyéka-alá vonják magokat.

3. Mert léſzen néktek a' Faraó' ereje ſzégyentekre, és az Égyiptom' árnyékában-való reménységtek gyalázatotokra. (*b*) *Jer.* 37: 7-10.

4. Mivelhogy vóltak az ő Fejedelmi Zoán *város*ban, és az ő követi Hánes *város*ig mentek.

5. Mindnyájan meg-ſzégyenülnek a' nép miatt, *melly* nékiek nem haſznál, ſem ſegítségre, ſem valami haſzonra; hanem ſzégyenekre és (*c*) gyalázatjokra *léſzen*. (*c*) *Jer.* 2 36.

6. A' Déli oktalan állatok ellen-való terhes Jövendő-mondás: A' nyomorúságnak, és ſzorongatásnak földében hím, és nőſtény oroſzlán *ki-jőnek* onnét; baſiliskus és tüzes ſzárnyas kígyó, *azok ellen*, *a' kik* (*d*) viſzik az ő gazdagságokat ſzamarak' hátán, és tevéknek hátokon az ő kintseket a' népnek, *melly* nem haſznál. (*d*) 2 *Kró.* 28: 21.

7. Mert az Égyiptombéliek híjába és haſzontalan *igyekeznek* meg-segíteni; azért kiáltom ezt ennek: A' ti erőſségtek (*e*) ebben vagyon; ha tsendeſségben leſztek. (*e*) *Ezék.* 29: 8, 9.

8. Moſtan *annakokáért* eredj-el, írd (*f*) táblára ezt ő nálok, és írd-bé könyvbe-is azt; hogy légyen az utólsó időben, *és* mind örökké bizonyságúl. (*f*) *r.* 8: 1. *Hab.* 2: 2.

9 Mert engedetlen nép ez, hazug fiak, olly fiak, kik nem akarják hallani az Úr' törvényét.

10. Kik azt mondják a' Látóknak: Ne láſsatok; és (*g*) a' Bőltseknek: Ne láſsatok nékünk igazakat; *hanem* ſzólljatok nékünk hízelkedő beſzédeket, láſsatok tsúſolásokat. (*g*) *Am.* 2: 12.

11. Távozzatok-el az útról, térjetek-el az ösvényről, ſzünjék-meg tőlünk az Izráelnek Szente.

12. Azért azt mondja az Izráelnek Szente: Mivelhogy meg-útáljátok e' beſzédet: és bíztok álnokságban és hamiſságban, és ahoz támaſzkodtok;

13. Azért léſzen néktek e' hamiſság hasonlatos a' le-esendő *kő-falnak* hasadásához, vagy a' magas.

magas ki-dullyedet kő-falhoz, mellynek le-omlása hírtelen, egy ſzem-pillantásban léſzen.

14. Mellynek romlása haſonlatos léſzen a' fazekasok' edényének romlásához, melly minden kíméllés nélkül el-töretik, annyira; hogy annak tserepei között nem találtatik olly tserép, mellyben ſzenet vihetnének a' tűzből, vagy vizet meritenének a' kútból.

15. Mert így ſzóll az Úr Iſten, az Izráelnek Szente: Nyúgodalomban és tsendeſségben maradhattok-meg: (*h*) tsendeſségben és reménységben léſzen a' ti erőſségtek; és nem akarátok.

16. Hanem azt mondátok: Semmiképpen nem *akarjuk*, hanem lóra ülvén futunk; azért futtok: és gyors állatokon nyargalunk; azért gyorſak léſznek azok, a' kik titeket kergetnek.

(*h*) *v.* 7. *Sir.* 3: 28.

17. Ezer ember *futamodik-el* egynek (*i*) megríjaſztása előtt: ötnek ríjaſztáſa előtt *mindnyájan* el-futamodtok; míg-nem úgy maradtok, mint a' hajónak árbotz-fája a' hegynek tetején, és haſonlatosok léſztek a' halmon-való záſzlóhoz.

(*i*) 3*Mós.* 26: 8. 36. 39.

18. És annakokáért vár *titeket* az Úr, hogy könyörüljön ti rajtatok, és azért magaſztalja-fel-magát, hogy meg-kegyelmezzen néktek; mert ítéletnek Iſtene az Úr: Boldogok mind azok, a' kik (*k*) várják ötet. (*k*) *Péld.* 16: 20.

19. Mert a' nép Sionban lakozik, *és* Jerusálemben, azután nem ſirſz; könyörülvén könyörül te rajtad; a' te kiáltáſodnak ſzavára, mihelyt hallándja azt, meg-felel tenéked.

20. És *jóllehet* az Úr keſerüſégnek kenyerét adja tinéktek, és nyomorúſágnak vizét; De nem távozik-el többé te tőled a' te Tanítód, és a' te ſzemeid látják a' te Tanítódat.

21. És a' te füleid (*l*) hallják a' te utánnad *kiáltónak* ſzavát, ki ezt mondja: Ez amaz út, ezen járjatok, mikor vagy jobb-kézre, vagy bal-kézre el-hajóltok. (*l*) *r.* 32: 3.

22. És meg-fertéztetitek a' ti ezüſtötökből tsinált bálványoknak ſzépségét, és aranyatokból öntött bálványoknak öltözetit: el-távoztatod azokat, mint a' havi kórságosnak tiſztátalanságát, *és* azt mondod annak: Eredj (*m*) dolgodra innét! (*m*) *r.* 31: 7.

23. És (*n*) ád *akkor az Iſten* esőt a' te magodra, mellyel a' földet bé-vetetted, annyira, hogy a' kenyér, a' földnek termése bővséges és kövér légyen; a' te barmaid-is ſzéles mezőn legeltetnek. (*n*) 3*Mós.* 26: 3, 4.

24. A' *te* ökreid-is, és ſzamáridnak vemhei, mellyek a' földet ſzántják, tiſzta abrakot eſznek, mellyet meg-ſzórtak ſzóró lapáttal és roſtával.

25. És léſznek minden magas hegyen, és minden magas halmon patakok, vizeknek folyási a' nagy öldöklésnek napján, mikor le-esnek a' tornyok.

26. És a' Hóldnak világoſsága léſzen ollyan, mint a' Napnak világoſsága; a' Napnak pedig világoſsága, hétſzer *nagyobb* léſzen, mint hét napnak világoſsága, a' melly napon az Úr bé-köti az ő népének romlását, és annak vereségének ſebét meg-gyógyítja.

27. Imé az Úrnak neve jő nagy meſzſzünnen: kinek ortzája ég, és *az ő* terhe nehéz: kinek ajakai bé-tőltek haraggal, és az ő nyelve, mint a' meg-eméſztő tűz.

28. És az ő lehellése, mint a' meg-áradott (*o*) patak, melly torkig ér, hogy a' Pogányokat meg-roſtálja; míg-nem ſemmivé léſznek, és *mint az* ideſtova hordozó zabola a' népeknek ſzájokban. (*o*) *r.* 8: 8. 37: 29.

29. Énekeltek akképpen, mint az éjtſzaka, mellyen az innepnek ſzentelésére *kéſzültök*: és *a' ti* ſzíveteknek öröme *léſzen*, mint annak, a' ki ſippal mégyen, hogy fel-menjen az Úrnak hegyére, az Izráelnek Erős *Iſtenéhez*.

30. És az Úr meg-zendíti az ő ſzavának hatalmaſságát: és az ő karjának alá-ſzállását meg-mutatja *az ő* meg-búsúlt haragjában, és meg-eméſztő tűznek lángjában, puſztítáſsal áradáſsal, és kő-esővel.

31. Mert az Úrnak (*p*) beſzéde által meg-rontatik az Aſſiriabéli *Király*, *ki egyebeket* veſzſzővel vert. (*p*) *Sólt.* 76: 7. *r.* 33: 1.

32. És valahová mégyen, a' veſzſző; ugyan hozzá ragaſztatott léſzen, mellyet az Úr vét ő reá dobokkal és hegedükkel: és *az ő kezének* felemelésének hartzával hadakozik ő ellene.

33. Mert meg-kéſzíttetett eleitől fogva a' Tófet, a' Királynak-is meg-kéſzíttetett; mélységesen *és* ſzélesen tsinálta *az Iſten azt*, mellynek égése tűz, és ſok fa; az Úrnak fúvallása gyújtja meg azt, mintegy kén-kőnek patakjával.

XXXI. RÉSZ.

Égyiptomi ſegedelem Aſſirius' le-vágattatása.

1 Jaj (*a*) azoknak, a' kik Égyiptomba mennek ſegítségért, és támaſzkodnak a' lovakhoz, és reménységeket vetik a' ſzekerekben; mivelhogy ſokak: és a' lovagokban; mivelhogy fellette igen erőſsek: és nem tekíntettek az Izráelnek Szentére, és az Urat nem keresték-meg.

(*a*) *Jer.* 17: 5.

2. De ő-is bőlts, és hoz veszedelmet, és az ő beszédit nem változtatja-el; hanem a' gonoszoknak házok ellen támad, és azok ellen, kik segítségül vagynak a' hamiság' tselekedőinek.

3. Az Egyiptombéliek pedig emberek, és nem (*b*) Istenek: és az ő lovaik test, és nem lelkek. Azért *ha* az Úr ki-terjeszti kezét; el-romol a' segítő, el-esik a' meg-segíttetett-is, és egygyetembe mind ezek el-veszsznek. (*b*) *Ez.* 38:9.

4 Mert ezt mondá énnékem az Úr: Mint az ordító oroszlán, és a' gyermekdéd oroszlán az ő (*c*) prédája mellett, mikor a' pásztorok sereggel gyülnek ő ellene, azoknak szavoktól meg nem retten, és az ő sokaságok előtt meg nem alázza magát; azonképpen le-száll a' Seregeknek Ura, hogy hadakozzék a' Sion' hegyéért, és az ő halmáért. (*c*) *'Sólt.* 104: 21.

5. Mint a' repeső madarak, (*d*) azonképpen óltalmazza a' Seregeknek Ura Jérusálemet: óltalmazván meg-szabadítja, és környüle járván meg-tartja. (*d*) 5 *Mós.* 32: 11, 12.

6. Térjetek-meg *ahoz*, kit a' ti hitetlenségtekkel fel-ingerlettetek, ti Izráel' fiai!

7. Mert a' napon minden ember el-veti az ő ezüst bálványit, és arany (*e*) bálványit, mellyeket tsináltak néktek a' ti kezeitek bünre.

(*e*) *r.* 2: 20. 30: 22.

8. És el-esik *akkor* az Assiriai *had*, fegyver miatt; *de* nem ember' *fegyvere miatt*: és nem ember' fegyvere emészti meg azt; és a' fegyver előtt el-szalad, és az ő erősei*nek szívek* el-olvad.

9. És a' félelem miatt az ő várához folyamodik, és meg-rémülnek az ő Fejedelmi a' zászlótól. Azt mondja az Úr, kinek tüze vagyon Sionban, és kementzéje Jérusálemben.

XXXII. RÉSZ.

Krisus' országa, 'Sidóság' pusztúlása.

1 Imé a' Király uralkodik (*a*) igazságban, és a' Fejedelmek elől-járnak az ítélet-tételben.

2. És lészen *az* a' férjfiú, mint-egy óltalom a' szél ellen, és a' zápor eső ellen meg-máradásnak barlangja: mint a' víznek folyási a' száraz helyen: mint a' nagy kő-szálnak árnyéka a' szomjúhozó földön. (*a*) *'Sólt.* 45: 7. *Zak.* 9: 9.

3. És a' kiknek látniok kell; azoknak (*b*) szemeik meg nem homályosodnak: és a' kiknek hallaniok kell; azoknak füleik hallanak.

4. A' bolondoknak-is szívek figyelmetes lészen a' tudományra, és a' (*c*) selypeknek nyelvek siet ékesen szóllni. (*b*) *r.* 29: 18. *Mát.* 11: 5.

5. Többé a' gonosz *ember* nem neveztetik jámbornak, és a' fösvény nem mondatik adakozónak. (*c*) *Márk.* 7: 32-35.

6. Hanem a' gonosz *mondatik* gonoszság-szóllónak, a' kinek szíve tselekeszik hamiságot: ki kép-mutatás szerént tselekeszik, és szóll az Úr ellen tévelygést: az éhezőnek lelkét meg-üresíti, és a' szomjúhozónak italát el-vészi.

7. A' fösvénynek gonosz eszközei vagynak, ki gonosz tanátsot tart, hogy az alázatosokat el-veszesse hamis beszédekkel; mikor a' szegény igazságot mondana-is.

8. De az adakozó tanátskozik az adakozásról, és az adakozásban elő-mégyen.

9. Ti gazdag aszszonyi-állatok! keljetek-fel, halljátok-meg az én beszédemet. Ti nagy bátorságban élő leányzók! vegyétek füleitekbe az én beszédemet.

10. Nagy sok esztendőkben meg-háborodtok ti bátorságban élők; mert el-fogyatkozik a' szüret: a' takarás nem lészen.

11. Rettenjetek-meg ti gazdag *aszszonyi-állatok!* mozdúljatok-meg ti bátorságban élők! veséstek-el ruháitokat, és mezítelenítsétekmeg magatokat, és övedzétek-bé derekaitokat *gyászruhával.*

12. Sírjatok a' tsetsért, a' szép mezőkért, a' termő szőlő tövekért.

13. Az én népemnek földén tövis *és* tsipke nevekedik; sőt minden örömnek házaiban, az örvendező városban.

14. Mert a' nagy paloták el-hagyatnak, a' városnak sokasága el-pusztíttatik: a' tornyok és bástyák barlangok lésznek mind örökké: a' vadaknak örömökre, és a' barmoknak legeltetésekre.

15. Míglen ki-ontatik mi reánk (*d*) a' Lélek onnét fellyül, hogy légyen a' puszta ollyan, mint a' Kármel; és a' Kármel ollyannak ítélteszék, mint az erdő. (*d*) *r.* 44: 3. *Jóel.* 2: 28. *Ján* 7: 37.

16. És lakozzék a' pusztában (*e*) ítélet, és igazság üljön a' termő mezőn. (*e*) *r.* 29: 17.

17. Akkor az igazságnak tselekedete lészen békeség; az igazságnak tselekedete, *mondom*, lészen tsendesség és bátorság mind örökké.

18. Mert lakozik az én népem (*f*) békeségnek hajlékában, és bátorságos sátorokban, és gazdag nyúgodalmokban. (*f*) *Jer.* 33: 16.

19. És mikor a' kő-eső le-száll, az erdőre mégyen: és a' város meg-öröködik a' völgyben.

20. Bóldogok vagytok ti! kik minden vizek mellett vetettetek, kik *á' ti* ökrötöknek és szamaratoknak lábát oda botsáttátok.

XXXVIII. RÉSZ.

XXXIII. RÉSZ.

Az Assiriaiaknak él üzetések Jérusálem alól. Óltalma a' Krisius' Egyházának.

1 Jaj tenéked! ki kóborlasz, holott te mástól nem kóboroltattál: ki más ellen hamisan tselekesszel; holott te veled hamisan nem tselakedtek. Mikor meg-szünöl fosztani; te-is (*a*) meg-fosztatol: mikor a' hamis tselekedetnek véget veténdesz; te veled-is hamisan tselekesznek. (*a*) *Jer.* 30: 16. *Hab.* 2: 8.

2. Uram! könyörülj rajtunk: te benned (*b*) bíztunk; légy ezeknek óltalmazójok minden napon, és mi szabadítónk a' szorongatásnak idején. (*b*) *r.* 25 9.

3. A' *te ítéleted'* zendülésének szava előtt el-futnak a' népek: a' te ditsőséged előtt a' Pogányok el-oszlatnak.

4. És a' ti kóborlott marhátok egybe-gyüjtetik, mint mikor a' tsere-bogarakat egybe-gyüjtik, a' ragadozónak ollyan nagy gyorsaságával, minémü gyorsaságok vagyon a' sáskáknak.

5. Fel-magasztaltatik az Úr, ki lakozik magasságban: be-tölti a' Siont ítélettel és igazsággal.

6. És a' te idejidnek állandósága, erőssége *és* bóldogsága lészen a' bőltseség és tudomány. Az Úrnak félelme lészen az ő (*c*) kintse.

(*c*) *Jób.* 28: 28.

7. Imé a' követek kiáltanak ott-kinn, a' békeségnek követi nagy keserveséen sírnak.

8. El-puszt últanak az útak, meg-szünt az úton járó, fel-bontotta a' szövetséget, meg-útálta a' városokat, semminek állította az embert.

9. Sírt, meg-hervadott a' föld, meg-szégyenült, a' Libánus ki-vágatott: ollyan lett Sáron, mint a' puszta: és el-puszttíttatott Básán es Kármel.

10. Majd fel-kelek, azt mondja az Úr: Majd fel-magasztaltatom, majd fel-magasztalom magamat.

11. Fogadtok polyvát, szültök pozdorját: a' ti gondolatotoknak tüze emészt-meg titeket.

12. És *ollyanok* lésznek a' népek, *mint* a' meggyüjtatott mész-*kementze*: *mint* a' le-vágatott töviseк tüzzel égettetnek-meg.

13. Halljátok-meg távol-valók, mit tselekedtem én: és értsétek-meg szomszédok az én hatalmasságomat.

14. Meg-rettentek vala a' bűnösök Sionban, a' hitetleneket környül-vette vala a' félelem, *és ezt mondják vala*: Kitsoda maradhatna mi közzülünk (*d*) a' meg-emésztő tüzzel? Kitsoda lakhatnék mi közzülünk az örökké-való lánggal?

(*d*) *'Sid.* 12: 29.

15. A' ki igazságban (*e*) jár; igazat szóll: a' ki meg-útálja a' tsalárdságból-való nyereséget, a' ki kezeit meg-óltalmazza ajándék-vételtől, a' ki bé-dugja fülét, hogy ne halljon kegyetlenséget: és szemeit bé-fogja, hogy ne láttson gonoszt. (*e*) *'Sólt.* 15: 2.

16. Ez illy *ember* magasságban lakozik, ennek óltalma a' kő-sziklákuak bástyája: az ő kenyere meg-adatik, az ő vizei meg-maradnak.

17. A' te szemeid a' Királyt az ő ékességében látják; látnak, meszsze-való földet.

18. A' te szíved gondolkodik az *előbbi* félelemről (*f*) Hol vagyon az Iró-deák? Hol a' ravás-pénznek bé-szedője? Hol a' fő házaknak írója? (*f*) 1 *Kór.* 1: 20.

19. Kegyetlen népet nem látsz, *olly* népet-is, mellynek nyelvén nem értenél: idegen nyelvűt, mellyet meg nem érthetnél.

20. Tekinthetíze a' mi gyülekezetünknek városát, a' Siont; a' te szemeid láttsák Jérusálemet, a' nyúgodalomnak hajlékát: olly sátort, melly az ő helyéből ki nem mozdíttatik, mellynek szegei soha örökké el nem vitetnek, és mellynek kötelei soha el nem szakadoznak.

21. Hanem ott minékünk az erős Úr lészen folyó-vizek gyanánt, széles patakok *gyanánt*: mellyen által nem mégyen a' hajósoknak hajójok; sem pedig az öreg terhes hajó azon által nem mégyen.

22. Mert az Úr a' mi Bíránk: az Úr (*g*) a' mi Törvény-adónk: az Úr a' mi Királyunk: ő tartmeg minket. (*g*) *'Sólt.* 78: 5

23. Meg-tágúltak a' te köteleid, nem tartják erősen az ő árbotz-fájokat; nem terítheti-ki a' vitorlát: akkor sok ragadomány osztatik-el; a' sánták-is kapják a' prédát.

24. És nem moudja ezt a' lakos: Beteg vagyok; *mert* a' melly nép abban lakozik, megszabadúl az ő bűnétől.

XXXIV. RÉSZ.

Edomiták' és Antikristus' romlása.

1 Jöjjetek-elő Pogány népek, és halljátok, és nemzetségek vegyétek eszetekbe: halljameg a' föld, és annak tellyesége, e' földnek kereksége, és annak minden terméši!

2. Mert az Úrnak buzgó haragja vagyon minden Pogányok ellen, és búsúlása azoknak minden sokaságokon: veszedelemre rendelte azokat, adja azokat halálra.

3. És azoknak meg-ölettetteik el-vettetnek, és azoknak hólt testeiknek büzi fel-mégyen:

és a' hegyek meg-olvadnak azoknak vérek miatt.

4. Az Egeknek minden ſerege-is meg-ſenyved, és egybe-hajtatnak az Egek, mint a' hártyák: és azoknak minden ſeregek le-húll; (*a*) miképpen le-húll a' ſzőlőnek levele, és miképpen le-húll a' figének *levele*. (*a*) *Jel.* 6: 12-14.

5. Mert meg-réſzegíttetet az Égben az én ſegyverem; Imé az Edomitákra le-ſzáll ítéletre, és a' népre, mellyet veſzedelemre rendeltem.

6. Az Úrnak fegyvere meg-tellyesedik vérrel: meg-hízik kövérséggel, a' bárányoknak és bakoknak vérekkel, a' kosoknak veséiknek kövérével; mikor az Úrnak áldozatja léſzen (*b*) Botzrában, és nagy öldöklés az Edomiták' földökön. (*b*) *r.* 63: 1-4.

7. El-húllanak az unikorniſok is ő-vélek, és a' tulkok az erős *bikák*kal, annyira, hogy meg-réſzegedjék az ő földök vérrel, és az ő porok meg-hízzék kövérséggel;

8. Mikor az Úr boſzſzú-állásának napja, a' büntetésnek eſztendeje *léſzen* (*c*) a' Sionért.

9. Azokáért az ő patakjai változnak fenyő-viaſzſzá, és az ő pora kén-kővé: és léſzen az ő földe égő fennyő-viaſz gyanánt (*c*) *Sólt.* 137: 7.

10. Éjjel és nappal el nem óltatik, mind örökké fel-mégyen az (*d*) ő füſti, nemzetségről nemzetségre puſztán marad: ſoha örökké ſenki azon által nem mégyen. (*d*) *Jel.* 14: 11. 19: 3.

11. Hanem örökség ſzerént bírja azt a' (*e*) publikán-*madár*, és a' bagoly: az eſzterág és holló lakja azt: és a' puſztaságnak líneáját, és a' híjába-valóságnak köveit terjeſzti-ki arra.

(*e*) *r.* 13: 21, 22. *Sóf.* 2: 13, 15.

12. Annak Fő embereit a' Királyságra hívják; de ſenki nem *léſzen* ott *arra-való*: és minden ő Fejedelmi ſemmik léſznek.

13. És az ő palotáiban töviſeknek *ſokſága* nevekedik, tsalán és bogáts-kóró az ő erőſségeiben; és léſzen ſarkányoknak hajléka, ſtrutz-madaraknak tornátza.

14. És elől-találják az erdei vadak a' mezei vadakat, és a' vad ember kiált az ő társának: ott nyugoſzik (*f*) a' boſzorkány-is, és *ott* talál nyúgalmas helyet (*f*) *Jel.* 18: 1.

15. Ott rak féſzket a' bagoly, és tojik, és *ott* költi-ki, minekutánna meleggette az ő tojáſit annak árnyékában: oda gyülnek a' ſaskeſelyük-is, egygyik a' máſikkal-

16. Kereſsétek-meg az Úrnak könyvében, és olvaſsátok-meg: ezeknek egy híjjok nem léſzen, ezek közzül egygyik ſem foſztatik-meg az ő társától; Mert az én ſzám parantsolta ezeket, és ő gyüjti az ő Lelkével azokat oda a' helyre.

17. És ő vetette-el az ő nyilokat, és az ő keze oſztotta-el azt nékiek mértékkel: Mind örökké (*g*) bírják azt, nemzetségről nemzetségre laknak abban. (*g*) *Mal.* 1: 3, 4.

XXXV. RÉSZ.

Iſten' népe' öröme. Kriſtus' jó-tétemányi.

1 Örvendeznek a' puſzta és út nélkül-való helyek: és örül a' puſzta, és virágozni fog, mint a' róſa.

2. Virágozván virágzik, és nagy örömmel örül, és örvendez: A' Libánusnak ſzépsége adatik néki, a' Kármelnek és Sáronnak ékeſsége: meg látják azok az Úrnak ditsőſségét, a' mi Iſtenünknek ékeſségét.

3 Erőſsítsétek-meg *a' ti* el-lankadott (*a*) kezeiteket: és erőtelen térdeiteket erőſsítsétek-meg. (*a*) *Jób.* 4: 3, 4 *Sid.* 12: 12.

4. Mondjátok azoknak, kiknek ſzívek félelmes: Légyétek erőſsek, ne féljetek; Imé a' ti Iſtentek el-jő boſzſzú álláſſal az Iſtennek fizetéſével: el-jő az *Iſten*, és meg-ſzabadít titeket.

5. Akkor a' vakoknak (*b*) ſzemeik meg-nyílnak, és a' ſiketeknek füleik meg-nyittatnak.

(*b*) *Mát.* 15: 5. *Ján.* 9: 6, 7. *Márk* 7: 32.

6 Akkor ugrándozik (*c*) a' sánta, mint a' ſzarvas: és a' némának nyelve énekel; mert a' puſztában vizek fakadnak, és patakok a' kietlenben. (*c*) *Mát.* 15: 30. *Ján.* 5: 8, 9. *Ts.* 3: 2.

7. És a' ſzáraz hely tóvá léſzen, és a' ſzomjúhozó föld (*d*) vizeknek forráſivá: a' ſárkányoknak lakó helyekben, azoknak barlangjokban nád és káka terem. (*d*) *r.* 14: 18. 44: 3.

8. És léſzen ott ösvény, és út, és ſzentség' útának neveztetik: tiſztátalan nem mégyen azon által, és azoknak útokat járják; hogy a' bolond-is ne téveledjen *azon*.

9. Nem léſzen ott oroſzlán, és *ſemmi* kegyetlen vad nem jár azon, és nem találtatik azon; hanem járnak *azon tsak* a' meg-váltattak.

10. Mert az Úr' meg-váltattai (*c*) meg-térnek, és nagy énekléſſel Sionba mennek, és örökkévaló öröm léſzen az ő fejeken; öröm és vígaſság véſzi őket környül, és el-távozik *tölök* a' keſerűség és nyögés.

XXXVI. RÉSZ.

Az Aſſiriuſok meg-ſzállják Jérusálemet.

1 Es lőn (*a*) Ezékiás Királynak tizen-négyedik eſztendejében: fel-jöve Sénachérib az Aſſiriai

Asſiriai Király Júdának minden erős városira, és meg-vévé azokat. (*a*) 2*Kir.* 18: 13.

2. És el-küldé az Asſiriának Királlya Rabsakét (*b*) Lákisból Jérusálembe Ezékiás Királyhoz nagy ſereggel, ki meg-álla a' felső halas-tónak folyásánál, a' ruha feſtők' mezejének útánál.

3. És ki-méne ő hozzá Eliákim, Hilkiásnak fia, ki a' *Király'* házában Tiſzt-tartó vala: és Sebna, ki Iró-deák vala: és Joách, Asáfnak fia, ki Kantzellárius vala. (*b*) 2*Krón.* 32: 9, *'s a' t.*

4. Kiknek monda Rabsaké: Mondjátok-meg most Ezékiásnak: Ezt mondja a' nagy Király, Affiriának Királlya: Mitsoda bizodalom ez, a' mellyhez te támaſzkodol?

5. Mondhatnám, (de ha mondom-is hijábavaló) hogy eſzeſséged és erőſséged vagyon a' hadakozáshoz; annakokáért mihez bízol, hogy ellenem támadtál?

6. Imé bízol te ím' e' meg-romlott (*c*) nád-ſzálhoz, az Égyiptomi *Király*hoz, mellyhez a' ki támaſzkodik, bé-mégyen az ő kezébe, és meg-sérti azt; ollyan Faraó, az Égyiptomnak Királlya mind azokhoz, a' kik ő hozzá támaſzkodnak.

7. Hogyha azt mondándod nékem: A' *mi* Urunkban Iſtenünkben bízunk; avagy nem az-é az, a' kinek kápolnáit és óltárit el-rontotta Ezékiás, ezt mondván Júdának *és* Jérusálemnek: Ez óltár előtt hajóljatok-meg? (*c*) *Ez.* 29:6,7.

8. Ha pedig tettſzik; az én Urammal, az Affiriai Királlyal moſtan hartzolj meg: és adok néked két ezer lovat; ha adhatſz *embereket*, kik azokra üljenek.

9. Mi-módon maradhatnál azért-meg az én Uramnak leg-kiſebb ſzolgái közzül egygyik Hadnagy előtt? De bizodalmad vagyon az Egyiptombéli *Királyhoz* (*d*) a' hadakozó ſzekerekért és lovagokért. (*d*) *Ezék.* 17: 15.

10. De moſtan, avagy az Úr' híre nélkül jöttem-é én e' tartományra, hogy azt el-puſztítsam? Az Úr mondotta nékem: Eredj e' tartományra, és puſztítsd-el azt.

11 És (*e*) monda Eliákim, Sebna, és Joách, Rabſakének: Kérünk téged', ſzóllj *minékünk*, te ſzolgáidnak Siriai nyelven; mert értünk *azon a nyelven:* és ne ſzóllj minékünk 'Sidóúl e' nép' hallására, melly a' kő-falon *vagyon.* (*e*) 2*Kir.* 18: 26, *'s a' t.*

12. És monda Rabsaké: Avagy a' te Uradhoz, vagy te hozzád küldött-é engemet az én Uram, hogy ezeket ſzóllanám? avagy nem az emberekhez-é, kik a' kő-falon ülnek, hogy az ő ganéjokat egyék, és vizelletjeket igyák ti veletek egygyütt?

13. Azért meg-állván Rabsaké, kiálta fel-ſzóval 'Sidóúl, és monda: Halljátok a' nagy Királynak, Asſiria' Királlyának beſzédit.

14. (*f*) Ezt mondja a' Király: Meg ne tsaljon titeket Ezékiás; mert meg nem ſzabadíthat titeket (*f*) 2*Kir.* 18: 28, *'s a' t.*

15. És el ne hiteſsen titeket Ezékiás, hogy bízzatok az Úrban, ezt mondván: Kétség nélkül meg-ſzabadít minket az Úr: nem adatik e' város az Affiriabéli Király' kezébe.

16. Ne engedjetek Ezékiásnak; mert azt mondja az Affiriának Királlya: Tégyetek én velem ſzövetséget, és jöjjetek-ki én hozzám, és egyék ki-ki az ő (*g*) ſzőlőjéből, és ki-ki az ő figéjéből, és ki-ki igya az ő kútának vizeit. (*g*) 1*Kir.* 4: 25.

17. Míglen el-jövén, fel-véſzlek titeket; hogy vigyelek titeket a' ti földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre, kenyeres és ſzőlős földre.

18. El ne tsaljon titeket Ezékiás, ezt mondván: Az Úr meg-ſzabadít minket. Avagy meg-ſzabadították-é a' Pogányoknak Iſteneik, ki-ki az ő földét, az Affiriabéli Király' kezéből?

19. Hol vagyon Hámátnak és Arpádnak Iſtene? hol vagyon a' Sépárvaimnak Iſtene? Avagy meg-mentették-é Samariát az én kezemből?

20. Kitsoda ezeknek a' földeknek minden Isteni közzül, a' ki meg-ſzabadította vólna az ő földét az én kezemből, hogy az Úr meg-ſzabadítaná Jérusálemet az én kezemből?

21 Hallgatának pedig, és nem felelének néki ſemmit; mert a' Király' parantsolatja vala, ki meg-hagyta vala, hogy ſemmit ne felelnének néki.

22. El-méne azért Eliákim, a' Hilkiás' fia, ki a' *Király'* házában Tiſzt-tartó vala: és Sebna, ki Iró-deák vala: és Joách, Asáfnak fia, ki Kantzellárius vala, Ezékiáshoz meg-hasogatott ruhákban, és meg-mondák néki a' Rabsaké' beſzédit.

XXXVII. RÉSZ.

Az Affiriusok le-vágattatása Jérusálem alatt.

1 És mikor hallotta vólna Ezékiás Király *ezeket;* (*a*) meg-hasogatá ruháit, és gyáſz-ruhába öltözvén bé-méne az Úr' Házába. (*a*) 2*Kir.* 19.

2. És el-küldé Eliákimot, az ő házának Gondviselőjét, és Sebnát, az Iró-deákot, és a' Papoknak Véneit gyáſz-ruhákba öltöztetvén, (*b*) Esaiás Prófétához, Amós' fiához. (*b*) 2*Kir.* 19: 1, *'s a' t.*

3. Kik mondának ő-néki: Ezt mondja Ezékiás: Háborúságnak, dorgálásnak, és káromlásnak napja ez' nap; mert jutottak a' fiak ſzínte a' ſzülésre, és nintsen ſzülésre-való erő.

4: Vajha hallaná a' *te* Urad Istened a' Rabsaké' beszédit! kit el-küldött az ő Ura, az Assíriai Király, hogy az élő Istent szidalommal illetné, és ollyan beszédekkel szidalmazná, mellyeket hallott a' te *Urad* Istened; Annakokáért te könyörögj a' *nép*' (*e*) maradékáért, melly még találtatik.

5. El-menének azért az Eékiás Király' szolgái Esaiáshoz. (*e*) *r.* 1: 8, 9.

6. És monda nékiek Esaiás: Ezt mondjátok a' ti Uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a' beszédektől, mellyeket hallottál, mellyekkel káromlottak engemet az Assíriabéli Király' szolgái.

7. Imé én adok ő beléje olly lelket, hogy hírt hallván meg-térjen az ő földébe; annakutánna levágatom őtet fegyverrel az ő földében.

8. Meg-térvén pedig Rabsaké, találá az Assíriabéli Királyt (*d*) Libna *város* alatt, hogy azt vítatná; mert meg-hallotta vala, hogy Lákis alól el-ment volna. (*d*) *Jós.* 10: 29.

9. Mikor hallott volna pedig Tirháka felől, ki Szeretsen-országnak Királlya vala, illyen hírt: El-jött, hogy hadokozzék te ellened! ezt, *mondom*, meg-hallván, követeket külde Ezékiáshoz, ezt mondván:

10 Ezt mondjátok Ezékiásnak, a' Júda' Királlyának, mondván: Meg ne tsaljon téged' a' te Istened, a' kiben te bízol, ezt mondván: Nem adatik Jérusálem az Assíriabéli Király' kezébe.

11. Imé te hallottad, mit miveltek az Assíriabéli Királyok, minden egyéb tartományokkal, el-veszttvén mindeneftől azokat; Te pedig meg-menekedhetnél-é?

12. Avagy meg-szabadították-é azokat a' Pogányoknak Istenei, mellyeket az én eleim el-veszttettenek? Gósánt, Háránt, Résefet és az Eden' fiait, kik vóltak Telassárban?

13. Hol vagyon Hámátnak Királlya, és Arpádnak Királlya? és Séfárvaim városnak, Hénának és Hivvának Királlya?

14. És mikor el-vette vólna Ezékiás a' levelet a' követek' kezéből, és el-olvasta vólna azt; fel-menvén az Úr' Házába, ki-terjeszté azt Ezékiás az Úr előtt.

15. És könyörge Ezékiás az Úrnak, mondván:

16. Seregeknek Ura, Izráelnek Istene! ki (*e*) ülsz a' Kérubimokon, te vagy egyedül a' földnek minden országinak Istene, te teremtetted a' mennyet és földet. (*e*) 2 *Kir.* 19: 15.

17. Hajtsd-le Uram! a' te füledet, és hallgasd-meg: nyisd-meg Úram! a' te szemeidet és lásd-meg: Hallgasd-meg, *mondom*, a' Sénachéribnek minden beszédit, ki el-küldött; hogy gyalázattal (*f*) illetné az élő Istent. (*f*) *r.* 36: 8-20. 37: 1-13.

18. Igaz dolog Uram! hogy az Assíriának Királyi el-pusztították mind azokat a' Pogányokat, és azoknak földöket.

19. És azoknak Isteneiket meg-égették; mert nem Istenek valának, hanem ember' kezeinek tsinálmánya; kő, és fa; azért veszttették-el azokat.

20. Mostan azért Úram, mi Istenünk! szabadíts-meg minket az ő kezéből, hogy e' földnek minden országi esmérjék-meg, hogy tsak egyedül te vagy az Úr!

21. Akkor külde (*g*) Esaiás, az Amós' fia Ezékiáshoz, mondván: Ezt mondja az Izráelnek Ura Istene: Mivelhogy könyörgöttél nékem Sénachérib ellen, az Assíriabéli Király ellen;

22. Ez a' beszéd, mellyet szóllott az Úr ő felőle: Meg-útál téged', meg-tsúfol téged' a' Sionnak szűz leánya: te rajtad hajtogatja fejét a' Jérusálemnek leánya. (*g*) 2 *Kir.* 19: 20, *s a' t.*

23. Kit szidalmaztál és káromlottál? és ki ellen emelted-fel szódat? Kétség nélkül fel-emelted a' te szemeidet az Izráelnek Szente ellen.

24. A' te (*h*) szolgáid által gyalázattal illetéd az Urat, mikor azt mondanád: Az én szekereimnek sokságával én fel-mentem a' hegyeknek magasságokra, a' Libánusnak óldalára: és ki-vágom annak magas tzédrus-fáit, válogatott jegenyefáit, es bé-mégyek annak végének magasságára-is, erdeire, *és* mezeire. (*h*) 2 *Kir.* 19: 23, *s a' t.*

25. Én *kútat* ások, és *annak* vizét iszom; mert az én lábaimnak talpával minden meg-szállott helyeknek folyásit meg-száraztom.

26. Avagy nem hallottad-é régtől fogva, hogy én dolgom ez? mellyet még a' régi időkben el-végeztem, és azt most vittem véghez; hogy lennél az erős (*i*) városoknak rakásokra-való rontattatásokra. (*i*) *r.* 8: 7, 8.

27. Mert azoknak lakosinak kezek meg-tsonkíttatott, meg-rettentek, és meg-gyaláztattak: Ollyanok lettek, mint a' mezőnek füve, mint a' zöld fű, a' ház' tetején nevekedett virág, melly minekelőtte meg-érnék, el-szárad.

28. A' te lakásodat, jöveteledet, meneteledet, én jól tudom; a' te ellenem-való búsulásodat-is.

29. Mivelhogy te dühösködöl én ellenem, és a' te háborgásod fel-jött az én füleimbe; annakokáért az én (*k*) horgomat vetem a' te orrodba, és az én zabolámat a' te szádba, és viszsza-viszlek az úton, a' mellyen jöttél. (*k*) *Ezék.* 29 4. 38: 4.

30. E' légyen pedig néked ennek a' jele: Ez eſztendőben egyed azokat, a' mellyek ſzabadon teremnek *vetés nélkül*: és a' más eſztendőben-is, a' melly ſzabadon terem: A' harmadik eſztendőben veſsetek, és araſſatok, plántáljatok ſzőlőket, és egyétek azoknak gyümőltsét.

31. Mert a' Júda' házának maradéka, a' melly még meg-vagyon, ismét meg-gyökerezik mélyen oda alá, és gyümőltsöt terem ide-fel.

32. Mert Jérusálemből ki-mennek a' maradékok, és a' kik meg-maradtak a' Sion' hegyéről: A' Seregeknek (*l*) Urának buzgó ſzerelme miveli ezt. *l*) 2*Kir.* 19: 31. *r.* 9: 7.

33. Annakokáért azt mondja az Úr az Aſſiriabéli Királyról: Nem jő-bé e' városba, és nyilat ſem lő ide-bé: paiſosok nem foglálják azt el, és töltést nem téſzen az ellen.

34. A' melly úton jött; azon úton meg-tér: e' városba pedig nem jő; azt mondja az Úr.

35. És (*m*) meg-óltalmazom e' várost, hogy meg-tartsam azt, én érettem, és az én ſzolgámért, Dávidért. (*m*) *r.* 38: 6. 2*Kir.* 20: 6.

36. Annakokáért ki-jövén az Úrnak Angyala (*n*), le-vága az Aſſiriabéliek ſeregében ſzáz nyóltzvan-öt ezer *embert*: És mikor fel-kőltek vólna reggel; ímé mindnyájan halva feküſznek vala. (*n*) 2*Kir.* 19: 35.

37. Akkor el-indúlván el-méne, és meg-tére Sénachérib, az Aſſiriabéli Király, és lakozék (*o*) Ninivében (*o*) 1*Mós.* 10: 11.

38. És történék, hogy mikor imádkoznék a' Niſróknak, az ő Iſtenének házában; Adramélek és Saréſer, az ő fiai által-verék őtet fegyverrel, és el-ſzaladának az Ararát' földébe. És uralkodék ő helyében az ő fia, Esárhaddon.

XXXVIII. RÉSZ.

Ezékiás' betegsége, és meg-gyógyúlása.

1 Az' napokban halálos betegségbe esék Ezékiás; (*a*) és Esaiás Próféta, Amósnak fia hozzá menvén monda néki: Ezt mondja az Úr: Adj parantsolatokat házád-népének; mert meghalſz te, és nem élſz. (*a*) 2*Kir.* 20: 1.

2. Annakokáért Ezékiás artzal a' falhoz fordúlván, könyörge az Urnak.

3. És monda: Kérlek Uram! emlékezzél-meg arról, hogy én jártam te előtted igazságban, és tökélletes ſzívvel, és hogy azt miveltem, a' mi te előtted (*b*) jó vólt. És síra Ezékiás ſelette nagy ſiráſſal. (*b*) 2*Kir.* 18: 3-6.

4. Akkor ſzólla az Úr Esaiásnak, mondván:

5. Eredj-el és mond-meg Ezékiásnak: Ezt mondja az Úr, Dávidnak a' te atyádnak Iſtene: Meg-hallottam a' te imádságodat, láttam a' te ſiralmidat; ímé én meg-hoſzſzabbítom a' te életedet tizen-öt eſztendővel.

6. Az Aſſiriabéli Király kezéből-is meg-ſzabadítlak tégedet, és e' várost; és (*c*) meg-óltalmazom e' várost. (*c*) 2*Kir.* 19: 34. 20: 6.

7. És e' légyen néked jeled az Úrtól, hogy meg-tellyesíti ezt az Úr, a' mit mondott.

8. Imé én viſzſza-hozom ama' gráditsoknak árnyékát, melly jár az Acháztól jegyeztetett gráditsokon, a' Nappal egygyetemben viſzſza tíz gráditsal; és viſzſza-tére a' Nap tíz gráditsal azon gráditsokon, mellyeken alá-ment vala.

9. Ezékiásnak, Júda Királlyának írása, mikor (*d*) meg-betegült vólna, és betegségéből meg-gyógyúlt vólna. (*d*) 2*Kir.* 20: 1-11.

10. Én azt mondom vala: Az én *életem'* idejének meg-rövidítésékor a' koporsó' kapujára kell mennem: az én eſztendeimnek több réſzétől megfoſztatom.

11. Ezt-is mondom vala: Nem látom az Urat, az élőknek földökben: nem látom többé az embert e' Világnak lakói között.

12. Az én életem el-vitetik, és el-távozik én tőlem, mint a' páſztoroknak hajlékok; az én életemet el-ſzakaſztottam, mint a' takáts *el-ſzakaſztja a' fonalat*; betegséggel vág-ki engemet *az Isten*: reggeltől fogva eſtvéig meg-ölſz engemet!

13. Gondolom vala reggel; hogy (*e*) mint az oroſzlán, akképpen meg-rontja *Iſten* minden tetemeimet: reggeltől fogva éjtſzakáig, hogy megölſz te engemet. (*e*) *Jób.* 10: 16.

14. Mint a' daru és a' fetske, akképpen tsivogok vala: (*f*) nyögök vala, mint a' galamb: az én ſzemeim fel-emelkednek vala a' magaſságba: Uram! erő-ſzakot ſzenvedek, adj nyúgodalmat énnékem. (*f*) *r.* 59: 1.

15. Mit mondjak? Szólla nékem; és meg-tellyesíté, a' mit *monda*: Az én *életemnek* minden idejében lelkemnek keſerűségében járok.

16. Uram! mind azoknak-is, kik az *én életemnek eſztendei* után élnek, tudtokra léſzen az én lelkemnek élete; hogy engem' el-altattál, és meg-eleveníttétél.

17. Imé a' békeſség*nek idején* keſerűséges keſerűség *eſék* rajtam: de te hozzám-való ſzerelmedből *meg-ſzabadítád* az én életemet a' koporsóból; mert hátad' megé vetéd minden bűneimet.

18. Mert

18. Mert nem a' koporsó téſzen rólad valláſt: *nem* a' halál dítsér téged; nem várják, a' kik a' koporsóba ſzállanak, a' te igazságodat.

19. Az élő, az élő dítsér téged', mind én moſtan: az atya a fiaknak hírdeti a' te igazságodat.

20. Az Úr *jelen vagyon* az én meg-tartásomra; azért az én énekimet énekeljük a' mi életünknek minden napjaiban az Úrnak Házában.

21. Meg-mondotta vala pedig Eſaiás: Végyenek egy tsomó figét: kölsék (*g*) a' febre; és meg-gyógyúl. (*g*) 2 *Kir.* 20: 7.

22. Ezékiás pedig ezt mondotta vala: (*h*) Mitsoda jele vagyon annak, hogy én fel-mégyek az Úr' Házába? (*h*) 2 *Kir.* 20: 8-11.

XXXIX. RÉSZ.

Ezékiás meg-mutatja kintsét a' követeknek,

1 Akkor (*a*) az időben Mérodák Baladán, Baladánnak fia, Babilóniának Királlya, külde levelet és ajándékot Ezékiásnak; mert hallotta vala, hogy beteg vólt, és meg-gyógyúlt vólna. (*a*) 2 *Kir.* 20: 12. *s a' t.*

2. (*b*) Örvendeze pedig ő rajtok Ezékiás, és meg-mutatá azoknak az ő egéſz tár-házát, ezüſtét, aranyát, fü-ſzerſzámit, drága kenetit, és minden edényinek házát: és valami találtatik vala az ő tár-házaiban; Semmi nem vólt olly, mellyet meg nem mutatott vólna nékik Ezékiás az ő házában, és minden birodalmában.

3. Annakokáért bé-menvén Eſaiás Próféta Ezékiás Királyhoz, monda néki: Mit ſzóllának ez' emberek, és honnét jöttenek te hozzád? Kinek monda Ezékiás: Meſzſze földről jöttek én hozzám, Babilóniából. (*b*) 2 *Krón.* 32: 31.

4. Monda iſmét: Mit látának a' te házadban? és monda Ezékiás: Valami az én házamban vagyon, látták; ſemmi nintsen tár-házaimban, mellyet meg-nem mutattam vólna nékiek.

5. És monda Eſaiás Ezékiásnak: Hallgasd-meg a' Seregeknek Urának ſzavát.

6. (*c*) Imé napok jönek, mellyekben el-vitetik, valami a' te házadban vagyon, és valamit eltettenek a' te eleid mind e' mái napig, Babilóniába: ſemmit nem hagynak-meg, azt mondja az Úr. (*c*) *Dán.* 1: 2. *s a' t.*

7. A' te fiaid (*d*) közzül-is, kik te tőled ſzármaznak, a' kiket te nemzeſz, el-viſznek, hogy légyenek Udvari ſzolgák a' Babilóniabéli Király' palotájában. (*d*) 2 *Krón.* 33: 11.

8. És monda Ezékiás Esaiásnak: Jó az Úrnak beſzéde, mellyet ſzóltál. Azután monda: Tsak légyen békeſség és állandóság az én (*e*) életemben. (*e*) 2 *Krón.* 32: 26.

XL. RÉSZ.

Kriſtus' el-jövetele a' teſtben: Iſtennek ki-dörzoldsa. Iſteni óltalom.

1 Vígaſztaljátok, vígaſztaljátok az én népemet, azt mondja a' ti Iſtentek.

2. Szólljatok Jérusálemnek kedve ſzerént-valókat, és hírdeſsétek néki, hogy el-tőlt az ő elrendelt ideje, hogy (*a*) meg-botsáttatott az ő bűne: hogy kétképpen-való *jutalmat-is* el-vett az Úr' kezéből minden ő bűneiért.

(*a*) *r.* 4: 3-5. 27: 9.

3. Kiáltó ſzó (*b*) a' puſztában: Tiſztítsátok az Úrnak útát: egygyengeſſétek-meg a' puſztában a' mi Iſtenünknek útát. (*b*) *Mát.* 3: 3.

4. Minden völgy fel-magaſztaltatik, és minden hegy és halom meg-aláztatik: és az egyenetlen *út* egyeneſsé léſzen, és a' magas helyek ſzép tér-földdé *léſznek.*

5. Hogy az Úrnak ditsőſsége meg-jelenjék, és minden teſt egygyenlőképpen (*c*) meg-láſſa, hogy az Úrnak ſzája ſzóllott. (*c*) *Ján.* 1: 14.

6 A' ſzó ezt mondja vala Kiálts! és mondék: Mit kiáltsak? *Hogy* (*d*) minden teſt *ollyan, mint* a' fü: és annak ſzépsége, mint a' mezei virág.

(*d*) *Jób.* 14: 12. *'Sólt.* 90: 5, 6.

7 Meg-ſzárad a' fü, le-esik a' virág, mikor (*e*) az Úrnak ſzele fúvall arra. Bizony olyan a' nép, mint a' fü. (*e*) *'Sólt.* 103: 15, 16.

8. Meg-ſzárad a' fü, a' virág el hull; de a' mi Iſtenünk' beſzéde (*f*) meg-marad mind örökké.

(*f*) *Ján.* 12: 34 1 *Pét.* 1. 24, 25.

9. Magas hegyre menj-fel te öröm-mondó Sion! emeld-fel ſzódat magaſſan, te öröm-mondó Jérusálem! emeld fel *ſzódat*, ne félj, mondjad a' Júdának városinak: Imhol *jő* a' ti Iſtentek!

10. (*g*) Imé az Úr Iſten el-jő nagy hatalommal, kinek karja erős; Imé az ő jutalma vele vagyon, és az ő tselekedete ő előtte.

(*g*) *r.* 6 *.* 11.

11. Mint a' páſztor, *úgy* legelteti az ő (*h*) nyáját: az ő karjával egybe-gyüjti a' bárányokat, és ölében hordozza: az elléket gyengén hordozza. (*h*) *Ján.* 10: 11. *Ez.* 34: 2 *,* 24.

12. Kitsoda mérte-meg markával a' vizeket, és araſzſzal *kitsoda* mérte-meg az Egeket? vagy *kitsoda* foglalhatja három újja közzé e' földnek porát? és *kitsoda* mérte-meg fonttal a' hegyeket, és ſerpenyőben a' halmokat?

13. (*i*) Kitsoda igazgatta az Úrnak Lelkét? vagy *ki*-adott néki tanátsot, *vagy* tanította őtet?

(*i*) *Jób.* 36: 23. *Róm.* 11: 34. 1 *Kór.* 2: 16.

14. Kitől

14. Kitől kérdet tanátsot, és *ki* tanította ötet? *Kitsoda* igazgatta ötet az ítéletnek útában, hogy ötet tanítaná bőltseſségre, és meg-mutatná néki az okoſságnak útát?

15. Imé a' pogányok, mint a' vedernek tsepje, és mind a' mérő ſerpenyőben a' pornak lángja, *ollyanoknak* ítéltetnek; Imé a' ſzigeteket, mintegy kis port, meſzſze el-vethetné.

16. A' Libánus *érdő* nem vólna *néki* elég tűznek: és azon-való vadak nem elegek vólnának *néki* áldozatra.

17. Minden népek ő előtte ollyanok, mint a' (*k*) ſemmi; a' ſemminél és a' hijába-valóságnál alább valók ő hozzá képest. (*k*) *Dán.* 4: 32.

18. Kihez (*l*) haſonlítjátok tehát az Iſtent, és mitsodát haſonlítotok ő hozzá? (*l*) *Tse*, 17: 29.

19. (*m*) A' meſter-ember tsinálja a' bálványt, és az ötvös aranyozza-meg azt: és ő tsinál annak ezüſt láncot: (*m*) *r.* 41: 7. 44: 12-19.

20. A' ki ſzegény, hogy nints mivel ajándékozzá *a' bálványt*, olly fát (*n*) válaſzt, melly meg-ne rothadjon: tudós meſtert keres a' bálvány' tsinálásához, *melly* meg-ne mozdíttathassék *helyéből*. (*n*) *Jer.* 10: 3-5.

21. Nem tudjátok é? nem hallottátok é? nem mondották-é néktek eleitől fogva? nem tanúltátok-é meg a' földnek fundamentomitól fogva.

22. Azt, a' ki ül a' föld' kerekségén, *ki előtt* a' *földnek* lakoſi, mint a' sáskák: ki az Egeket (*o*) ki-terjeſztette, mint egy vékony kárpitot, és ki-ſzélesítette azokat, mint egy lakásra-való ſátort. (*o*) *Sólt.* 104: 2. *r.* 44: 22.

23. Ki a' Fejedelmeket ſemmivé téſzi: e' földnek Bíráit, úgymint hijába-valósággá téſzi;

24. Mintha nem plántáltattak vólna, és nem ültettettek vólna, és az ő törsökök meg-nem gyökerezett vólna a' földben. Mert ha reájok fúvall; meg-ſzáradnak: és a' forgó ſzél, mint a' pozdorját, el-ragadja őket.

25. (*p*) Mihez haſonlítanátok azért engemet, hogy haſonló vólnék ahoz? azt mondja a' ſzent *Iſten*: (*p*) *r.* 46: 5. *Tsel.* 17: 29.

26. Emeljétek-fel a' magaſságba a' ti ſzemeiteket, és láſſátok-meg, kitsoda (*q*) teremtette azokat: a' ki elő-hozza azoknak ſeregét ſzám-ſzerént: mindeniket nevén ſzóllítja, az ő nagy hatalmaſsága és erőſsége miatt, tsak egy hijjok-is nints azoknak. (*q*) 1 *Mós* 1: 3-18: 2: 1.

27. Miért mondod Jákób, és *miért* ſzóllſz Izráel: El-titkoltatott, *úgy-mond*, az én útam az Úrtól, és az én ügyem el-múlt az én Iſtenem elől?

28. Nem tudod-é? nem hallottad-é, hogy az örökké-való Iſten, az Úr, ki teremtette a' földnek határit, nem fárad és nem lankad-meg? az ő bőltseſségének nem (*r*) mehet senki végére.

(*r*) *Sólt.* 147: 5.

29. A' meg fáradottnak erőt ád: és a' kinek nints ereje; erejét meg-ſokaſítja.

30. Meg-lankadnak és meg-fáradnak a' gyermekek: és az iſjak el-esvén el-esnek.

31. De a' kik az Úrban bíznak, azoknak erejek meg-újjúl, és ſzárnyokkal magaſságra repülnek, mint a' ſas-keſelyük: futnak; és nem fáradnak-el: járnak; és nem lankadnak-meg.

XLI. RÉSZ.

Bálvány-imádók: Iſtenben-való bizodalom: Bálványok: Kriſtusnak el-jövetele.

1 Hallgaſſatok tsendeſséggel engem' ſzíget*ben lakozók*! és a' népek vegyenek erőt: Jöjjenek elől, ſzólljanak akkor: mind ketten egygyenlőképpen álljunk perbe.

2. Kitsoda indította vala fel az igazat Napkeletről, ki-ſzóllítván ötet, hogy az ő lába' *nyomát köveſſe?* ő birodalmába adá a' Pogányokat: a' Királyokat meg-hódoltatá, hogy adná azokat, mint a' port, az ő fegyvere alá; mint az el-ragadtatott pozdorját az ő kéz-íve alá.

3 Kergette azokat; ő *pedig* békeſséghen megmaradott az úton, a' *mellyen* az ő lábaival nem járt vala.

4. Kitsoda mivelte, es tselekedte *azt? kitsoda* hívja eleitől fogva a' nemzetségeket? Én Úr *vagyok* (*a*) első; és az utolsókkal-is ugyan én vagyok. (*a*) *r.* 43: 10. 44: 6. *Jel.* 1: 17.

5. Láták a' ſziget*ben lakozók*; és meg-rettenének: a' földnek utólsó határin el-álmélkodának; egymáshoz közelgetnek, és egybe-gyülnek.

6. Ki-ki az ő felebarátjának ſegítséggel vagyon, és az ő attyafiának azt mondja: Gyorſalkodjál!

7. Az áts-meſter indítja az ötvöst, ki az ő pörölyét az ülőnek verésére meg-ſimítja, és azt mondja: Jó léſzen ez *a' bálványnak* meg-aranyozására; és meg-erősíti azt *vas*-ſzegekkel, hogy meg ne mozdúlna.

8. De te Izráel, én ſzolgám, te Jákób! kit én (*b*) válaſztottam Ábrahámnak, én barátomnak magva. (*b*) 5 *Mós.* 7: 6. 10: 15. 14: 2. 2 *Kr.* 20: 7. *Jak.* 2: 23.

9. Te! kit én a' földnek utólsó réſzéről hoztalak, és azoknak birodalmok alól ki-hívtalak

téged', ezt mondván tenéked: Én (*c*) szolgám *vagy te!* választottalak téged'; és meg nem útállak téged'. (*c*) *r.* 44: 1, 2.

10. (*d*) Ne félj; mert én te veled *vagyok*: meg ne rettenj; mert én *vagyok* a' te Istened, *ki* téged' meg-erősítlek: annakfelette meg-segítlek, és az én igazságomnak jobb-karjával támogatlak téged'. (*d*) 5*Mós.* 31: 6. *v.* 14.

11 Imé meg-szégyenülnek, (*e*) és meg-gyaláztatnak, valakik te ellened fel-gerjednek: ollyanok lésznek, mint a' semmi, és el-vesznek a' te ellenségid. (*e*) 2*Mós.* 23:22. *r.* 60:12.

12. Keresed őket; és nem (*f*) találod-meg őket: a' kik te veled versengenek; lésznek ollyanok, mint a' semmi: és a' kik téged' háborgatnak, mint a' semmik. (*f*) *Zak.* 12: 3, 9.

13. Mert én *vagyok* a' *te* Urad Istened, ki a' te jobb-kezedet fogom, *és* azt mondom néked: Ne félj, én meg-segítlek téged'.

14. Ne félj kis férgetske, Jákób, Izráelnek férjfiai! én segítségül lészek tenéked, azt mondja az Úr: és a' te Meg-váltód, az Izráelnek Szente.

15. Imé én tészlek téged' *ollyanná*, mint az újj fogú borona, *és* a' két-élű tőr: meg-tapodod a' hegyeket, és meg-rontod; a' halmokat-is ollyanokká tészed, mint a' pozdorja.

16. Meg-szórod őket, és a' szél el-viszi őket, és a' forgó-szél el-hányja őket; te pedig örülsz az Úrban, ditsekedel az Izráel' szent *Isten*ében.

17. A' szükölködők és a' szegények keresnek vizeket; és nem *találnak*: az ő nyelvek (*g*) szomjúság miatt meg-száradott. Én Úr, meghallgatom őket: *én* Izráelnek Istene, nem hagyom-el őket. (*g*) *Mát.* 5:6.

18. A' magas hegyeken (*h*) folyó-vizeket támasztok, és a' mezőknek közepiben forrásokat: a' pusztát (*i*) vizeknek tavává tészem, és az el-hagyatott földet vizeknek folyásivá.

(*h*) *r.* 35:7. 44:3. (*i*) *Sólt.* 107: 35.

19. A' pusztában tzédrus-fát nevelek, választott tzédrust, mirtust, és fenyő fát: a' pusztában nevelek jegenye-fát, szil-fát, és szép árnyékú fákat.

20. Hogy meg-lássák, és meg-esmérjék, és eszekbe vegyék, és mindnyájan meg-értsék; hogy az Úrnak keze mivelte ezt, és az Izráelnek Szente teremtette ezt.

21 Hozzátok-elő a' ti ügyeteket, azt mondja az Úr: hozzátok mellé *minden* erősségiteket; azt mondja a' Jákób' Királlya.

22. Mondják-meg, és jelentsék-meg minékünk a' következendő dolgokat; a' mellyek leg-először lésznek, mondjátok-meg: és hozzátok hajlunk, és meg-tudjuk azoknak végét; vagy a' mellyek következnek mondjátok-meg nékünk.

23. Mondjátok-meg ezután minémű dolgok lésznek, hogy esmérjük-meg, hogy ti Istenek *vagytok:* vagy (*k*) tselekedjetek jól, vagy gonoszúl; hogy azt látván álmélkodjunk azon mindnyájan. (*k*) *Jer.* 10: 5.

24. Imé ti semmiből *vagytok*, és a' ti alkotmánytok-*is* semmiből *vagyon:* útálatos az ember, a' ki (*l*) titeket szeret. (*l*) *r.* 44:9-11.

25. Én támasztok Éjszak felől ollyat, ki eljöjjön: *és* Nap-támadatról, *ki* az én (*m*) nevemet segítségül hívja; ki el-jövén meg-tapodja a' Fejedelmeket, mint a' sárt, és mint a' fazék-gyártó a' sárt. (*m*) *Malach.* 1:11.

26. (*n*) Kitsoda mondotta-meg *ezt* eleitől fogva, hogy meg-tudnánk; vagy régtől fogva, hogy ezt mondanánk: Igaz! De senkí nintsen, ki meg-mondotta vólna, sem a' kinek szava hallatott vólna; és senki nintsen, ki a' ti beszéditeket hallaná. (*n*) *r.* 43:9.

27. *Én vagyok*, *a' ki* eleitől fogva, *mondom*, a' Sionnak: Imhol, Imhol jelen vagynak! és a' Jérusálembélieknek adok öröm-mondót.

28. Mert ha tekíntem, egy-is nintsen, ezek között-is nintsen tsak egy is, ki tanátsot tudna (*o*) adni; vagy a' kik, mikor kérdem őket, valamit felelhetnének. (*o*) *Jer.* 10:8.

29. Imé mind ezek tsak híjába valóság, semmi az ő tselekedetek: szél és híjába-valóság az ő öntött bálványok.

XLII. RÉSZ.

Messiásról: 'Sidók meg-keményedésekről.

1 Imé az én (*a*) Szolgám, kihez én támaszkodom: az én Választottam, kit az én lelkem kedvell! az én Lelkemet adom ő belé: a' Pogányoknak ítéletet szóll.

(*a*) *Mát.* 3:16-17. 12:17-21. *Ef.* 1:6.

2. Nem kiált, nem emeli-fel *magát*, es nem hallják az ő szavát az útzán.

3. A' meg-repedezett nádat meg nem rontja, és a' füstölgő gyertya-belet nem óltja-meg: igazságban szolgáltat ítéletet.

4. Nem fárad-el, és nem únja-el, míg-nem e' földön ítéletet tészen: és az ő törvényét a' szigetben *lakozók* nagy örömmel vészik.

5. Ezt mondja a' Hatalmas Úr *Isten*, a' mennyeknek teremtője: és ki azokat ki-terjeszti, ki a' földet, és abból-való állatokat el-terjeszti;

ki

ki ád lelket a' *földön* lakozó népnek, és lehelletet azoknak, a' kik a' *földön* járnak.

6. Én Úr, hívtalak téged' igazságban, és a' te kezedet fogván meg-őrízlek téged'; és téſzlek téged' népnek ſzövetségévé, Pogányoknak (*b*) világoſságává. (*b*) *r.* 49: 6,9. *Luk.* 2: 32.

7. Hogy a' vakoknak ſzemeiket meg-nyiſsad ki-hozzad (*c*) a' foglyot a' tömlötzből, *és* a' fog-házból a' (*d*) ſetétségben ülőket.

(*c*) *Luk.* 4: 18. (*d*) *r.* 9:2.

8. Én vagyok az Úr, ez az én nevem: és az én (*e*) ditsőſségemet másnak nem adom, és az én tiſzteſségemet a' bálványoknak.

(*e*) *r.* 48: 11. *Jer.* 16: 21. 33: 2.

9. A' régi dolgok ímé el-jöttenek, és újj dolgokat én jövendölök; minekelőtte meg-lennének, meg-mondom néktek.

10. Énekeljetek az (*f*) Úrnak újj éneket: az ő dítséretit *énekeljék* a' földnek határán: kik a' tengeren jártok, és a' *tenger*ben-való állatok, ſzigetek, és azoknak lakói. (*f*) *'Sólt.* 96: 1.

11. Emeljék-fel *ſzavokat* a' puſzta, és annak városi: a' faluk, *mellyekben* lakoznak a' Szeretsenek: énekeljenek a' kő-ſziklának lakoſi, a' hegyeknek tetejéről kiáltsanak.

12. Adjanak ditsőſséget az Úrnak: és az ő dítséretit a' ſzigetekben hírdeſsék.

13. Az Úr, mintegy erős *Oriás* ki-jő: mintegy hadakozó férjfiú fel-ſerkenvén búsúltában kiált, és örül: az ő ellenségin erőt véſzen.

14. *Ezt mondván:* Régtől fogva hallgattam, ſiket vóltam, magamat meg-tartóztattam: mint a' gyermek-ſzülő kiáltok, puſztítok, és mindeneket eméſztek.

15. El-puſztítom a' hegyeket és halmokat, és azoknak minden füvöket meg ſzáraztom: és a' folyó-vizeket ſzigetekké téſzem, és a' tókat meg-ſzáraztom.

16. Hogy vezérljem a' vakokat az úton, *mellyet* nem tudnak vala: viseljem őket az ösvényeken, mellyeket nem tudnak vala; a' setétséget világoſságra változtaſsam ő előttök, és az egyenetlen *földet* egyeneſsé; ezeket tselekeſzem vélek, és el nem hagyom őket

17. Hátra fordúlnak, (*g*) meg-ſzégyenülnek, a' kik bíznak a' bálványban; a' kik mondják az öntött bálványnak: Ti vagytok a' mi Istenink! (*g*) *'Sólt.* 97: 7.

18. Óh ſiketek halljátok, és vakok lássátok!

19 Kitsoda vak, hanem csak az én Szolgám? és *kitsoda ollyan* ſiket, mint az én Követem, *kit* el botsátok? kitsoda ollyan vak, mint a' Fejedelem? és ollyan vak, mint az Úr' Szolgája?

20. Sok dolgokat láttál; de nem vetted eſzedbe: füleid nyitva vagynak; de nem hallaſz.

21. Az Úr gyönyörködik (*h*) vala *ő benne* az ő igazságáért: az ő törvényével méltóságoſsá, és betsületeſsé tette vala *őtet.*

(*h*) 5 *Mós.* 28: 63.

22. De e' nép el-ragadoztatott, és el-tapodtatott: meg-kötözvén minden iſjakat tömlötzbe vetik: el-raboltatnak; és nem léſzen ki megſzabadítsa őket: prédáltatnak; és nem léſzen ki azt mondja: Add viſzſza!

23. Kitsoda véſzi ezt ti közzületek fülébe? *kitsoda* figyelmez erre, hogy ezután eſzébe végye *magát*?

24. Kitsoda adta ragadományra Jákóbot, és Izráelt a' kóborlóknak? avagy nem az Úr-é? Ő, a' kinek vétkeztünk; mert nem akartak az ő útaiban járni, és nem engedtek az ő törvényének.

25. Annakokáért ki-ontotta ő reá az ő búsúlásának haragját, és a' hadnak erejét: meg-gyújtotta őtet mind környül, és nem vette eſzébe: fel-gerjedett ő ellene, és nem vette eſzébe.

XLIII. RÉSZ.

Szabadúlás a' teſtli 's lelki fogságból.

1 Moſtan pedig ezt mondja az Úr; a' te teremtőd, óh Jákób! és a' te formálód, óh Izráel! Ne félj; mert meg-váltottalak téged', a' te nevedről nevezlek (*a*) téged', enyim vagy te! (*a*) *r.* 49: 8. 44: 1-2.

2. Mikor a' vizeken által-menéndeſz; veled léſzek: és a' vizek el nem borítnak téged': Mikor a' tűzön járándaſz; meg nem égſz, és a' láng meg nem (*b*) persel téged'.

(*b*) *Dán.* 3: 21.

3. Mert én vagyok a' *te* Urad Iſtened, Izráelnek ſzentelője, te meg-tartód! Adtam a' te (*c*) váltságodban Égyiptomot, Szeretsen-orſzágot, és Sébát te éretted. (*c*) *Ezék.* 29: 18, 19.

4. Miólta az én ſzemeim előtt kedves kezdettél lenni, *azólta* tiſzteletes (*d*) vóltál; mert én ſzerettelek téged': az embert éretted adom, és a' népeket a' te életedért. (*d*) *r.* 42: 22.

5. Ne félj; (*e*) mert én veled vagyok: Napkeletről meg-hozom a' te magodat, és Nap-nyúgotról-is egybe-gyújtlek téged'. (*e*) *r.* 44: 1,2.

6. Azt mondom az Éjſzaknak: Add-meg; és a' Délnek: Ne tartsd-meg; Hozd-meg az én fiaimat meſzſzünnen, és az én leányimat a' földnek utólsó határából.

7. Mindent, valaki az én nevemről neveztetik, kit az én ditsőségemre teremtettem: a' kit formáltam, és a' kit teremtettem.

8. Hozd-elől a' vak népet, mellynek *immár* szemei vagynak: és (*f*) a' siketeket, kiknek füleik vagynak. (*f*) *r.* 42: 18, 19.

9 Minden Pogányok gyüjtessenek - egybe, és a' nemzetségek gyüljenek egybe: azok közzül (*g*) kitsoda mondaná-meg ezt? vagy az elébbi dolgokat mondják-meg minékünk: adjanak bizonyságot magok felől, hogy légyenek igazak; avagy hallják, és ezt mondják: Igaz!

(*g*) *r.* 41: 21, 22, 26.

10. Ti *vagytok* az én bizonyságim, azt mondja az Úr, és az én Szolgám, kit én választottam; hogy meg-tudjátok, és hiddjetek nékem: és meg-értsétek; hogy én vagyok tsak, *és hogy* én előttem nem (*h*) formáltatott semmi az Istentől, és én utánnam-is semmi nem lészen.

(*h*) *r.* 44: 8. 45: 21. *Hós.* 13: 14.

11. Én vagyok, én vagyok az Úr, és én nálamnál több Szábadító nintsen!

12. Én mondom-meg: én (*i*) tartalalak-meg, én jelentek-meg *mindeneket*, és nem valamelly idegen *Isten* ti köztetek; ti-is nékem bizonyságim vagytok, azt mondja az Úr, hogy én vagyok az Isten. (*i*) *r.* 41: 26, 27. 44: 8.

13. Még minekelőtte a' nap vólna is, én vagyok: és senki az én kezemből ki nem vészen *valamit*. Mikor én valamit tselekeszem; kitsoda (*k*) fordítja azt el? (*k*) *Jób.* 9: 12. *r.* 14: 27. *Péld.* 8: 2. *Ján.* 1: 1.

14. Ezt mondja az Úr, a' ti meg-váltótok, az Izráelnek Szente: Ti érettetek el-küldök Babilóniába, és minden erősséget el-rontok; a' Káldéusokat-is az ő híres hajóikkal.

15. Én Úr vagyok, a' ti szent *Isten*tek: Izráelnek teremtője, ti Királyotok!

16. Ezt mondja az Úr, ki a' tengeren (*l*) útat tsinál: és az erős vizeken ösvényt.

(*l*) 2*Mós.* 14: 22, 29. *Jós.* 3.

17. Ki el hozza a' szekereket, lovagokat, nagy sokaságot és erőt; *mellyek* egyszer 's mind el-esnek, *úgyhogy* fel ne keljenek; meg-halnak: mint a' gyertya-bél el-óltatnak.

18. Ne emlékezzetek-meg az elébbiekről, és a' régiekről ne gondolkodjatok.

19. Imé én újj (*m*) dolgot tselekeszem, ezennel meg-lészen; avagy nem értitek-é azt meg? A' pusztában útat szerzek, és a' kietlenben folyó-vizeket. (*m*) *Jel.* 21: 5.

20. Meg-tisztel engem' a' mezőnek kegyetlen vada, a' sárkányok', és a' strutz-madárnak fiai, minekutánna a' pusztában vizet szerzek, a' kietlenben folyó-vizeket; hogy az én népemnek, az én választottamnak innia adnék.

21. A' nép, (*n*) mellyet magamnak formáltam, az én dítséretemet hírdetik.

(*n*) *Luk.* 1: 74, 75.

22. Mert te Jákób! nem hívsz engemet segítségül; sőt inkább meg-fáradtál én bennem Izráel!

23. Nem énnékem áldozol a' te égő-áldozatidnak barmával, és a' te áldozatiddal nem tisztelsz engemet; *noha*, nem terhellek téged' *felettébb*, hogy nékem szolgálnál minhával, és nem fáraszt lak téged' jó illat-tétellel.

24. Nem vettél nékem pénzen jó illatú állatot, és a' te áldozatidnak kövérével nem részegítettél-meg engem'; sőt inkább szolgálattal terhelsz engem' a' te büneiddel, fáraszt asz engem' a' te hamisságiddal.

25. Én vagyok, én vagyok! ki el-törlöm (*o*) a' te álnokságidat én magamért, és a' te büneidről meg nem emlékezem. (*o*) *Ezék.* 36: 22.

26. Juttasd eszembe nékem, pereljünk ketten: beszélld-meg *igazságodat*; hogy igaznak találtassál.

27. A' te atyád vétkezett elősször, és a' te Irás-magyarázóid hajlottak-el én tőlem.

28. Annakokáért fertelmeseknek ítélém a' Szentségnek Fejedelmit: és Jákóbot veszedelemre rendelém, és az Izráelt gyalázatra.

XLIV. RÉSZ.

Istennek lelki jó-tétemányi, és ditsősége: bálványoknak hijába valóságok.

1 Es most an Jákób, én (*a*) szolgám, hallgasd-meg! és Izráel! kit én választottam.

(*a*) *r.* 41: 8. 43: 5. *Jer.* 30: 10.

2. Ezt mondja az Úr, a' te Teremtőd, és a' ki téged' formált *anyád* méhétől fogva, *és* segéll téged': Ne félj én szolgám, Jákób, és én szerelmesem! kit én választottam.

3 Mert vizeket, (*b*) töltök-ki a' szomjúhozóra, és folyó-vizeket a' szárazra: ki-töltöm az én Lelkemet a' te magodra, és az én áldásomat a' te tsemetéidre. (*b*) *r.* 35: 7. *Jóel.* 2: 28.

4. És virágoznak, mint a' fűvek közt *a' virágok*; mint a' füz-fák a' vizek folyási mellett.

5. Egygyik azt mondja: Én az Úré vagyok; a' másik neveztetik Jákóbnak nevéről; némelly az ő maga kezével írja ezt: *Én* az Úré *vagyok*; és az Izráelnek nevéről nevezi magát.

6. Ezt mondja az Úr, az Izráel' Királlya, és az ő Meg-váltója, a' Seregeknek Ura: Én vagyok az (c) első, és az utólsó, és nálamnál több Isten nintsen!

(c) *r.* 41:4. *és* 48. 12.

7. Ha valaki én hozzám hasonlatos; hívja-elő *a' mi el-múlt*, és mondja-meg azt, és rendelje-el azt nékem, az időtől fogva, hogy e' világnak népét rendeltem: és a' mellyek *hamar* léfznek, vagy a' mellyek *fok idő múlva* léfznek; mondják-meg nékiek.

8. Ne féljetek, és ne rettegjetek; avagy nem mondottam-é-meg, és nem adtam-é tudtodra *ezeket* az időtől fogva? és ti-is bizonyságim *vagytok* nékem, ha vagyon (d) *több* Isten én nálamnál, és hogy nintsen olly erös, kit nem tudnék.

(d) *r.* 45:21, 23. 5*Mós.* 4:35. 39. 1*Sám.* 2:2.

9. A' bálványoknak tsinálói mindnyájan hijábavalók, és az ő szerelmes *bálványaik nékiek* nem haszonálnak: és azokról ő magok bizonyságok, hogy nem (e) látnak, és semmit nem tudnak; annakokáért meg szégyenülnek.

(e) *Sólt.* 115 5

10. Ki tsinál *azért* Istent, vagy öntött bálványt, *melly* semmit nem haszonál?

11. Imé annak társai (f) mind meg-szégyenülnek, és *azoknak* mesterei is az emberek közzülvalók: *Akár-mint* gyülienek mindnyájan, *és* álljanak; *mindazáltal* félnek, *és* mind egygyütt meg-szégyenülnek.

(f) *Sólt.* 97:7. *r.* 42:17. 45:16.

12. A' (g) kovács *az ő* fogóját *fogván*, munkálódik a' szenben, az ő pörölyeivel formálja azt: munkálódik a' körül minden erejével: annyira meg-éhezik; hogy semmi ereje nintsen nem iszik vizet is, annyira, hogy el-fogyatkozzék.

(g) *Jer.* 10:3, 4.

13. Az áts a' mérő-tzérnát néki-vonsza, el-intézi azt *az ő* festett sinórjával: szegesen szabja azt, avagy tzirkalommal el-formálja azt, mind addig; míg nem emberi formára *és* emberi ábrázatra formálja, hogy üljön a' *bálvány* az ő házában.

14. Tzédrus-fát magának, tölgy és tser-fát (h) hoz: válogat az erdőnek fáiban: fenyő-fát plántál, mellyet az eső fel-nevel.

(h) *r.* 40:20.

15. Azokból az ember tüzet gerjeszt; mert azoknak egy részét vészi, hogy meg-melegedjék: a' *kementzét-is* bé-fűti *azokkal*, hogy kenyeret süsön: annakfelette Istent tsinál, és *azt* imádja; bálványt tsinál, és az előtt artzal le borúl.

16. A' felét meg-égeti tüzzel, a' felénél húst eszik: petsenyét süt, és meg-elégedik; Azután meg-melegíti magát, és azt mondja: Bezzeg jól járék, meg-melegedém, a' tüznél vóltam.

17. Annak maradékából Istent farag, az-az, bálványt magának: meg-hajól az előtt, és imádja; könyörög néki, és azt mondja: Szabadíts-meg engem'; mert Istenem vagy te!

18. Nem tudnak semmit, sem nem értenek; mert bé-kente az ő szemeiket, hogy ne lássanak: és szíveket, hogy ne értsenek.

19. És nem vészi eszébe, nintsen annyi tudománya, vagy értelme, hogy azt mondaná: Ennek felét meg-égettem tüzzel, és annak szenénél kenyeret sütöttem, petsenyét sütöttem, jól laktam; a' maradékából pedig útálatosságot kellé tsinálnom? a' fának törsöke előtt esném-é térdre?

20. (i) Hijába-való dologgal legelteti magát, az *ő* meg-tsalatkozott szíve el-hajtja őtet: és nem szabadítja-meg az ő lelkét, sem ezt nem mondja: Avagy nem hamisság vagyon-é az én jobb-kezemben?

(i) *Jer* 10 14.

21. Emlékezzél-meg ezekről Jákób, és Izráel! mert én szolgám vagy te: én formáltalak tégedet, én szolgám vagy te Izráel! el ne felejtkezzél én rólam.

22. El-törlöttem a' te álnokságidat, mint a' felleget, és mint a' felhőt a' te bűneidet; térj én hozzám; mert én váltottalak-meg tégedet.

23. Örüljetek Egek! mert az Úr mivelte *ezeket*; örvendezzetek földnek alsó részei! hegyek énekeljetek, erdők, és azoknak minden fái! mert meg váltotta az Úr Jákóbot, és Izráelben meg-dítsőíttetik.

24. Ezt mondja az Úr, a' te Meg váltód, és ki tégedet *anyád'* méhétől fogva formált: Én *vagyok* az Úr, ki mindeneket tselekeszem: (k) az Egeket egygyedül ki-terjeszték, a' földet el-szélesítem az én erőmmel.

(k) *Jób.* 9:8. 26:17.

25. A' jövendő-mondóknak jegyeket *az Isten* el-fordítja: meg-bolondítja a' varáslókat: a' böltseket meg-szégyeníti, és azoknak böltseségeket meg-bolondítja.

26. Az ő szolgájának beszédét meg-tellyesíti, és az ő követeinek tanátsokat véghez viszi: ki azt mondja Jérusálemnek: Te benned jövendőre laknak; és a' Júda' városiról: Meg-építtettek, és az ő puszták fel-építem.

27. Ki azt mondja a' mélységnek: Száradj-meg, és a' te folyó-vizeidet meg-száraztom.

28. Ki Czírusnak azt mondja: Én pásztorom! és minden akaratomat véghez viszi; és Jérusálemnek ezt (h) mondja: Meg-építtetel; és a' Templomnak: Meg-fundáltatol.

XLV. RÉSZ.

Babilon' meg-vétele. Templom' épülése. 'Sidók' meg-jövése. Pogányok' hivatala.

1 Ezt mondja az Úr az ő meg-kent *Királlyáról*, (*a*) Czírusról, kinek jobb-kezét fogtam, hogy ő előtte meg-hódoltassam a' népeket, hogy a' Királyoknak derekokát meg-erőtelenitsem: hogy ő előtte meg-nyissam a' kapukat, hogy a' kapuk bé-ne zároltassanak. (*a*) 2*Krón.* 36: 22.

2. Én te előtted mégyek, és az egyenetleneket meg-egyenesítem: az értz kapukat, megrontom, és a' vas zárókat el töröm.

3. És néked adom az el-rejtett kintseket, és a' titkos helyre tétetett gazdagságokat; hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, ki téged' neveden nevezlek, Izráelnek Istene!

4. Az én szolgámért, Jákóbért, és választott Izráelemért neveztelek tégedet nevedről: elneveztelek tégedet; jóllehet nem esmérsz engemet.

5. Én (*b*) *vagyok* az Úr, és nintsen több, én nálamnál több Isten nintsen: fel-övedeztelek tégedet; jóllehet engemet nem esmérsz.

(*b*) 5*Mós.* 4: 35, 39. *Márk.* 12: 29, 32.

6. Hogy meg-tudják Nap-kelettől fogva, és *Nap*-nyúgottól (*c*) fogva, hogy nintsen több én nálamnál. Én vagyok az Úr, és nintsen több *én nálamnál.* (*c*) 1*Kir.* 8: 60.

7. Ki a' világosságot formáltam, és a' setétséget teremtettem: békeséget (*d*) szerzek, és gonoszt teremtek; Én vagyok az Úr, ki mind ezeket tselekedem. (*d*) *Amós.* 3: 6.

8. Egek! harmatozzatok onnét fellyül, és az Egek tsepegjék az igazságot: nyissa-meg magát a' föld, és származzanak onnét a' szabadítás, és igazság: teremje azokat mind egygyütt; én Úr teremtettem azt.

9. Jaj annak, a' ki az ő Teremtője ellen támad: *és* a' tserépnek, melly a' több tserepekhez hasonló; Avagy mondja-é a' (*e*) sár az ő tsinálójának: Mit tsinálsz, holott-e dologhoz semmi kezeid nintsenek? (*e*) *Jer.* 18: 6.

10. Jaj, a' ki az ő attyának azt mondja: Mit nemzesz? és *az ő* annyának: Mit szülsz?

11. Ezt mondja az Úr, az Izráelnek Szente, és Teremtője: Ezeknek jelenségét kérjétek én tőlem, *és* az én fiaimtól: és kézeimnek tselekedetitől tiltsatok-meg engemet.

12. Én teremtettem (*f*) a' földet, az embert is azon *én* teremtettem; az én kezeimmel terjesztettem-ki az Egeket, és *én* parantsolok azoknak minden seregének. (*f*) *r.* 42: 5.

13. Én támasztom-fel őtet igazságban, és minden útait én igazgatom: (*g*) ő építi-meg az én városomat, és az én foglyaimat el-botsátja jutalom nélkül, és ajándék nélkül; azt mondja a' Seregeknek Ura. (*g*) 2*Kr.* 36: 23. *r.* 44: 28.

14. Ezt mondja az Úr: Az Égyiptomnak marhája, a' Szeretseneknek és a' nagy Sabéusoknak kereskedések te reád fordúlnak, és tiéid lésznek; téged' követnek, békókban járnak: és magokat te előtted meg-hajtják, *és* tenéked esedeznek; *Mert* tsak te közötted vagyon az Isten, és nintsen több Isten ő nálánál.

15. Bizony te Isten, ki magadat el-szoktad rejteni, Izráelnek szabadító Istene vagy!

16. Meg-szégyenülnek és meg-gyaláztatnak (*h*) mindnyájan ők: nagy gyalázattal mentenek-el mindnyájan a' bálványoknak faragói.

(*h*) *'Sólt.* 97: 7. *r.* 44: 11.

17. Az Izráel meg-szabadúl az Úrban, örökkévaló szabadúlással: nem szégyenültök-meg, és nem lésztek-gyalázatosok soha örökké.

18. Mert azt mondja az Úr, ki az egeket teremtette, (ő az Isten, a' földnek formálója, és alkotója: ő annak meg-erősítője, nem hijába teremtette azt; *hanem* hogy laknának azon: azért formálta azt) Én vagyok az Úr, és nintsen több *én nálamnál.*

19. Nem (*i*) titkon szólltam, *nem* a' föld setétségének helyén: nem mondottam hijába a' Jákób' magvának: Keressetek engemet; Én vagyok az Úr, ki igazságot szóllok, meg-jelentem, a' mellyek igazak. (*i*) 5*Mós.* 30: 11.

20. Gyúljetek-egybe, és jöjjetek-elől; jöjjetek ide', kik a' Pogányok közzül meg-szabadúltatok: semmit nem tudnak, a' kik hordozzák az ő faragott bályányoknak fáját: és *olly* Istent imádnak, *melly* meg-nem tarthat.

21. Mondjátok-meg, hozzátok-elől, tartsatok egygyetembe tanátsot. Kitsoda mondotta meg ezt régi időtől fogva, eleitől fogva *kitsoda* jelentette-meg? Avagy nem én-é, az Úr? És nintsen én nálamnál több Isten, igaz Isten, és Megtartó nintsen *több* én nálamnál.

22. Én reám nézzetek, hogy meg-tartassatok földnek minden határi! Mert én vagyok az (*k*) Isten, és nintsen több. (*k*) *r.* 46: 9.

23. Én magamra meg-esküdtem, ki-ment az én számból az igazságnak beszéde, és meg-nem változik; minden (*l*) térd nékem hajól-meg, minden nyelv *én reám* esküszik. (*l*) *Róm.* 14: 11.

24. Tsak az Úrban vagyon, azt mondják én felőlem, *minden* igazság, és erő: ő hozzá

zá mennek; de meg-szégyenülnek mind (*m*) azok, a' kik haraguſznak ő ellene. (*m*) *r.* 41: 11.

25. Az Urban igazíttatnak-meg, és ditsekedik Izráelnek egész magva.

XLVI. RÉSZ.

Balványok' romlása Babilóniában.

1 El-esett (*a*) Bél, el-romlott Nébó: az ő bálványaik az oktalan barmokra rakattatnak, a' kik titeket hordoznak, azoknak terhekre léſztek; ſüllyoſok léſztek, annyira, hogy el-fáradjanak. (*a*) *Jer.* 51: 44.

2. El-estenek, meg-romlottak egyenlőképpen; nem óltalmazhatták-meg (*b*) magokat, hogy terhekre ne lennének: és az ő lelkek fogságra vitetett. (*b*) *Jer.* 48: 1. 50: 2.

3. Hallgaſſatok engem' Jákób' háza, és Izráel' házának minden maradéki! kik (*c*) hordoztattok *anyátok'* méhétől fogva, kik viſeltettek ſzületéstektől fogva. (*c*) 5 *Mós.* 1: 31. 32: 10.

4. Mind vénségtekig ugyan tsak én, és mind addig, míg meg-őſzültök, én hordozlak. Én teremtettelek, én viſellek, én hordozlak és meg-tartlak.

5. Kihez haſonlítotok engemet, és *kivel* téſztek (*d*) egygyenlővé 's *kivel* vettek-egybe engem', hogy egymáshoz haſonlók lennénk?

(*d*) *'Sólt.* 86: 8. *r.* 40: 18, 25. *Ts.* 17: 29.

6. Kik aranyat véſztek-elől a' *ti* erſzényitekből, és az ezüſtöt meg-méritek ſerpenyőben: meg-ſzerződtök az ötvöſsel; hogy abból Iſtent tsináljon, melly előtt meg-hajóljatok, és (*e*) mellyet imádjatok. (*e*) *r.* 44. 17.

7. (*f*) Hordozzák azt *az ő* vállokon, viſelik azt; azután helyheztetik azt az ő helyére, holott áll; az ő helyéből el-nem mégyen: ha valaki kiáltis ő néki; nem hallgatja-meg, az ő nyomorúságából nem ſzabadítja-meg azt. (*f*) *Jer.* 10: 5.

8. Emlékezzetek-meg erről, és légyetek erőſek: emlékezzetek-meg erről ti bűnösök!

9. Emlékezzetek-meg az elébbeniekről, *mellyek* eleitől fogva *lettek; mert* én vagyok az Iſten, és nints több Iſten *én nálamnál*, és (*g*) nintsen ſenki én hozzám haſonlatos. (*g*) *Tsel.* 17: 29.

10. Ki eleitől fogva meg-mondom *mindennek* végét, és eleitől fogva azokat, mellyek még nem lettenek: ki valamit meg-mondok; az én (*h*) tanátsom meg-áll: és minden én akaratomat véghez viſzem. (*h*) *'Sólt.* 33. 11. *'Sid.* 6: 17.

11. Ki el-hívom Nap-keletről a' madarat, nagy meſzſze földről az én tanátsomnak el-követőjet: ſzólltam; és el-hozom ezt: rendeltem; és véghez viſzem ezt.

12. Hallgaſſatok engemet ti kemény ſzívüek! kik az igazságtól távol vagytok.

13. El-hozám az én igazságomat, nem meſzſze vagyon: és az én ſzabadítáſom nem kéſik; mert ſzerzek Sionban ſzabadúlást; Izráelben *léſzen* az én ditsőſségem.

XLVII. RÉSZ.

Babilóniabéliek' veſzedelme.

1 Szállj-le, és ülj a' porban, te ſzűz, Babilonnak leánya! ülj a' földön; nintsen *immár* királyi ſzéki a' Káldéabéliek' (*a*) leányának. Mert nem léſzen többé, hogy tégedet gyengének és kedvére tartottnak hívjanak. (*a*) *Dán.* 5: 30, 31.

2. Eredj a' malomba, és őrölj liſztet: a' te hajadat botsásd-meg, mezítelenítsd-meg lábaidat, fedezd-ki ſzáraidat, eredj-által a' folyó-vizeken.

3 Meg jelentetik a' (*b*) te mezítelenséged, és meg-láttatik a' te rútságod: boſzſzút-állok, és nem áll ember én ellenem. (*b*) *Jer.* 13: 26. *Náh.* 3: 5.

4. *Ezt mondja* a' mi Meg-váltónk: Seregeknek Ura az ő neve, az Izráelnek Szente.

5. Ülj-le, hallgaſs, és menj-bé a' ſetétbe Káldéusok' leánya! mert nem hívattatol többé országok' Aſzſzonyának.

6. Fel-gerjedtem vala az én népem ellen, az én örökségemet (*c*) meg-fertéztettem vala, és adtam vala őket a' te kezedbe: nem tselekedtél vélek irgalmaſságot, a' vén emberen a' te igádat igen meg-nehézítetted: (*c*) 2 *Kir.* 25: 1-11.

7. És ezt mondottad: Mind örökké (*d*) Aſzſzony léſzek: ez ideig ſoha nem gondolkodtál erről, és meg nem emlékeztél annak végéről.

(*d*) *Jel.* 18: 7.

8. Moſtan azért halld-meg ezt, te kedvére tartott! ki nagy bátorsággal ülſz, ki azt mondod a' te ſzívedben: Én (*e*) *vagyok*, és nintsen több én nálamnál: nem ülök özvegységben, és az árvaságot ſoha meg nem kóſtolom. (*e*) *Ez.* 28: 2. *'s a' t.*

9. De mind e' (*f*) kettő reád következik nagy hamar egy időben, az árvaság és özvegység: mikor *a' te bűneid* bé-tellyesednek; akkor következnek reád a' te ſzemfény-veſztőidnek bővségéért *és* varáslóidnak ſokságáért. (*f*) *r.* 51: 19.

10. Mert a' te gonoſzságodban bíztál, *és* azt mondottad: Senki nem lát engem': A' te bőltseſséged és tudományod tsalt-meg téged'. És ezt mondottad ſzívedben: Én *vagyok*, es nintsen több én nálámnál.

11. Azokáért jő te reád veſzedelem, mellynek kezdetit nem tudod: és következik te reád romlás, mellyet el nem távoztathatſz: és jő te reád nagy hírtelenséggel puſztúlás, *mellyet* meg nem tudhatſz.

12. Állj-elő moſtan a' te varáslóiddal, és a' te (*g*) ſzemfény-veſztésednek sokságával, mellyekben munkálkodtál gyermekségedtől fogva: ha valamit haſznáhatnál, ha valami-módon meg-maradhatnál. (*g*) *r.* 44: 25.

13. Fáraſztottad magadat a' te tanátsidnak fokságában: álljanak-elől immár, és tartsanak-meg téged' az Egbe-nézők, kik a' tsillagokat nézik, és a' hónapokra ſzámot tartnak: és óltalmazzanak-meg téged' a' te reád következendőktől.

14. Imé ollyanok léſznek, mint a' pozdorja: a' tűz eméſzti-meg azokat, nem mentik-meg életeket a' tűztől: nem marad-meg a' ſzenekben-*is*, melly meg-melegítené; *sem* a' tuzben, melly előtt ülnének.

15. Igy járſz te azokkal, a' kikkel fáraſztottad magadat; sőt a' te gyermekségedtől fogva-való kereskedői-is el-bújdosnak, ki-ki *e' Világnak egygyik* réſze-felé: ſenki nem *léſzen*, ki téged' meg-óltalmazna.

XLVIII. RÉSZ.

'Sidók' bűnei. Bálványok' hijába-valósága. Círus' diadalma a' Babilóniaiak ellen.

1 Halljátok ezt, Jákób' háza! kik nevezik magokat az Izráel' nevéről, és Júda' forráſiból ſzármaztanak: kik (*a*) az Úr' nevére esküſznek, és az Izráel' Iſtenét emlegetik, nem híven, és nem igazán. (*a*) *Jer.* 4: 2. 5: 2 *r.* 29: 13.

2. Jóllehet a' ſzent városról nevezik magokat: és az Izráel' Iſtenéhez támaſzkodnak, kinek neve Seregeknek Ura.

3. A' *melly* régi dolgokat eleitől fogva megmondottam vala: és az én ſzájamból ſzármazott dolgokat, mellyeket ſzólltam vala; *azokat* hamar véghez vittem, és meg-következtenek.

4. Mivelhogy tudtam, hogy (*b*) kemény vagy, és a' te nyakad vas inakból áll; és a' te homlokod *ollyan, mint az* atzél. (*b*) 2 *Mós.* 32: 9. *Hós.* 4: 4.

5. Annakokáért meg-mondottam néked eleitől fogva; mielőtte (*c*) reád következnék, tudtodra adtam; hogy ezt ne mondanád: Az én bálványom mivelte ezeket, az én faragott, vagy öntött bálványom parantsolta ezeket.

6. Hallottad vala, láſſad mind ezt; ti pedig nem téſztek-é *erről* bizonyságot? Már moſt újj, és el-rejtett dolgokat mondok néked, mellyeket nem tudſz vala. (*c*) *Amós.* 3: 7.

7. *Mellyek* moſtan rendeltetnek, és nem régtől fogva: és *mellyeket* ennek előtte nem hallottál, hogy azt ne mondanád: Imé tudtam én azokat.

8. *Mellyekben* ſemmit nem hallottál, ſem tudtál, a' te füledbe is attól fogva nem ment; Jóllehet tudtam, hogy te mindeneſtől hitetlenül tselekeſzel, és hogy eleitől fogva (*d*) rúgódozónak hívattattál. (*d*) 5 *Mós.* 32: 15-18.

9. *Mindazáltal* az én nevemért (*e*) el halaſztom az én búsúlásomat: és az én tiſzteſségemért meg-mértéklem ellened-való *haragomat*, hogy téged' ki ne vágjalak. (*e*) *Ezék.* 20 22.

10. Imé meg-tiſztítlak téged'; de nem úgy, mint az ezüſtöt: meg-tiſztítlák téged' a' nyomorúságnak (*f*) kementzéjében. (*f*) *r.* 4: 3. 27: 9.

11. Én magamért, én magamért mivelem; mert mi-módon *engedném, hogy az én nevem* meg fertézteſsék? Az én (*g*) ditsőſségemet-is másnak nem adom. (*g*) *r.* 42: 8.

12 Hallgaſs engem' Jákób, és Izráel! én tőlem hívattattál: én vagyok, én vagyok az (*h*) első; utólsó is én vagyok. (*h*) *r.* 40: 12.

13. A' földet-is az én kezem fundálta, és az én jobb-kezem mérte-meg arafzſzal az Egeket: ha én ſzóllítom azokat; azonnal jelen vagynak.

14. Gyüljetek-egybe ti mindnyájan, és halljátok-meg; ki mondotta-meg azok közzül ezeket? az Úr ſzerette őtet: minden akaratját elvégezi (*i*) Babilóniában, és az ő karja *léſzen* a Káldéusok *ellen*. (*i*) *r* 46: 1. 47: 1-15.

15. Én, én ſzólltam, és én hívtam őtet: el-hozom őtet, és az ő úta ſzerentsés léſzen.

16. Jöjjetek én hozzám, halljátok-meg ezt: Nem ſzóltam eleitől fogva titkon: Az időtől fogva, hogy e' dolog lett, ott vóltam; mert engemet az Úr Iſten küldött-el, és az ő Lelke.

17. Ézt mondja az Úr, a' te Meg-váltód, az Izráelnek Szente: Én vagyok a' te Urad Iſtened, ki téged' tanítlak haſznoſsan, és vezérellek az úton, mellyen járſz.

18. (*k*) Vajha figyelmeztél vólna az én parantsolatimra! ollyan vólna a' te békeſséged, mint a folyó-víz: és a' te igazságod, mint a' tengernek habjai. (*k*) *'Sólt.* 81: 14-17.

19. A' te magod-is ollyan vólt vólna, mint a' *tenger'* fövenye: és a' te méhednek gyümőltsei, mint annak következkéi: Nem vágattatnék-ki, és nem veſzne el az ő neve az én ortzám elől.

20. Menjetek-ki (*l*) Babilonból, fuſſatok-ki Káldeából, nagy kialtó ſzóval hírdeſsétek, *és* mondjátok ezt: hírdeſſétek ezt a' földnek utólsó határáig *és* mondjátok: Meg-ſzabadította az Úr az ő ſzolgáját, a' Jákóbot. (*l*) *r.* 52: 11.

21. Nem ſzomjúhoztak, *mikor* a' puſztán által-vitte őket, a' kő ſziklából (*m*) vizet folytatott nékiek; meg-hasította a' kő-ſziklát, és vizek jöttek *abból*. (*m*) 2 *Mós.* 17: 6. 22 Nin-

22. Nintsen semmi (*n*) békeségek az istenteleneknek, azt mondja az Úr. (*n*) *r.* 57:21.

XLIX. RÉSZ.

Krisztus' hivatalából származó jók.

1 Halljátok-meg beszédemet szigetben *lakozók*, és vegyétek eszetekbe távól-való népek! Az Úr az *én anyám'* méhétől fogva hívott engemet: az én anyám' méhében mikor vólnék, megemlékezett az én nevemről.

2. És ollyanná tette az én szájamat, mint az éles szablya; az ő kezének árnyékával fedezett-bé engemet, és ollyanná tett engemet, mint a' fényes nyil; az ő tegzében rejtett-el-engemet.

3. És monda nékem: Én (*a*) szolgám vagy te Izráel! te benned ditsekedem. (*a*) *r.* 42:6.

4 Én pedig mondék: Hijába munkálkodtam, hijába és haszontalan költöttem-el az én erőmet; mindazáltal az én ítéletem az Úr előtt *vagyon*, és az én munkám az én Istenemnél.

5. Most-*is* pedig azt mondja az Úr, a' ki engem' maga' szolgájának formált az *én anyám'* méhétől fogva; hogy Jákóbot ő hozzá meg-térítsem: *ha* pedig Izráel ő hozzája nem mégyen-is; mindazáltal az Úrnak szemei előtt ditsős séges lészek, és az én Istenem lészen én erősségem.

6. Ezt-is mondá: Kitsiny dolog ez, hogy nékem szolgám légy, a' Jákób' nemzetségének megépítésére, és az Izráel' pusztaságának helyére állatására: A' Pogány (*b*) népeknek-is világosságúl adtalak tégedet, hogy légy én Idvezítőm a' földnek utólsó határáig. (*b*) *Luk.* 2:31, 32.

7. Ezt mondja az Úr, Izráelnek Meg-váltója, Meg-szentelője, annak, a' kit meg-útálnak lelkében, az útálatos népnek, az Urak' szolgájának: A' Királyok meg-látnak *téged'*, és felkelnek a' Fejedelmek, és tisztélnek az Úrért, ki igaz; az Izráelnek Szentéért, a' ki választo tt téged'!

8. Ezt mondja az Úr, Kellemetes (*c*) időben meg-hallgattalak téged', és a' Szabadításnak napján segítséggel vóltam néked: és meg-tartlak téged', és tészlek téged' a' népnek engesztelő jévé; hogy a' földet meg-építsed, hogy örökségül bírjad az el-pusztúlt örökségeket;

(*c*) 2 *Kór.* 6:2.

9. Hogy ezt mondjad a' foglyoknak: (*d*) Eredjetek-ki! *és* azoknak, kik a' setétségben vagynak; Mutassátok-ki magatokat: Az útakon legeltetnek, és minden magas helyeken *lészen* az ő fűvök. (*d*) *r.* 42:7.

10. Nem éheznek, (*e*) sem szomjúhoznak: a hévség sem árt nékiek, vagy a' Nap; mert a' ki rajtok könyörül, az igazgatja őket, és a' vizeknek forrásira viszi őket. (*e*) *Jel.* 7:16.

11. Az én hegyeimet-is mind útakká tészem: és az én ösvényim magassak lészsznek.

12. Imé némellyek messze földről jőnek: és némellyek Éjszakról, és Nap-nyúgotról: és némellyek a' Sinnek földéről.

13. Énekeljetek Egek, örvendezz Föld, és hegyek kiáltsatok! mert meg-vígasztalta az Úr az ő népét, és az ő szegényin könyörül.

14. Ha ezt mondja a' Sion: El-hagyott engem' az Úr, és az Úr el-felejtkezett én rólam!

15. Vallyon el-felejtkezhetik-é az anya az ő kis gyermekéről, úgy hogy ne könyörüljön az ő méhének fián? *ha* azok (*f*) el-felejtkeznének-is; de én nem felejtkezem-el te rólad.

(*f*) *Sólt.* 27:10.

16. Imé az én kezeimre fel-írtalak téged': a' te kő-falaid szüntelen én előttem *forognak*.

17. *Te hozzád* sietnek a' te fiaid: A' te rontóid és pusztítóid messze távoznak te tőled.

18. Emeld-fel (*g*) körös-környül szemeidet, és lássad, mind ezek egybe-gyülvén te hozzád jöttenek: Élek én azt mondja az Úr, hogy mind azokkal mint-egy ékességgel fel-öltöztetel, és azokat nyakad környül kötöd, mint a' menyasszony *az arany lántzot*.

(*g*) *r.* 60:4.

19. Mert a' te romlásid, és pusztaságid, és el-pusztíttatott földed majdan szorossabb lészen; hogy-nem mint a' lakosokat bé-foghatná: és a' te rontóid messze el-távoznak te tőled.

20. Még a' te árvaságodnak fiai a' te füled' *hallására* azt kezdik mondani: Szoros énnékem ez' hely, menj-el innét, hogy itt lakhassam.

21. És azt gondolod a' te szívedben: Kitsoda szülte nékem ezeket, holott én meg-fosztatott özvegy *vóltam?* fogoly, és ide 's-tova bújdosó *vóltam:* és ezeket kitsoda nevelte-fel? Imé én egyedül maradtam vólt, *és* ezek honnét vagynak?

22. Ezt mondja az Úr Isten: Imé fel-emelem az én kezemet a' Pogányokhoz, és a' népek között fel emelem az én zászlómat: és el-hozzák a' te fiaidat ölökben, és a' te leányid az ő vállokon hordoztatnak.

23. És a' Királyok lészsznek te táplálóid, és a' Királyné-asszonyok te dajkáid; hanyat-homlok le-esnek te előtted a' földre, és a' te lábaidnak porát (*h*) nyalják: És meg-tudod, hogy én vagyok

gyok az Úr; hogy nem ſzégyenülnek-meg, a' kik várnak engemet. (h) 'Sólt. 72 : 9.

24. Avagy (i) el vétethetik-é az erőstől a' préda? Vallyon az igaznak foglyai meg-ſzabadúlhatnak-é? (i) Mát. 12 : 29

25. De az Úr ezt mondja Sőt inkább (k) az erősstől el-vétetik az ő foglyai *nak ſerege*, és a' kegyetlen *kezé*ből a' préda ki-vétetik; Mert a' kik téged' háborgattak, én azokat meg-háborítom, és a' te fiaidat én meg-tartom. (k) Jer. 31 : 11.

26. És azt mivelem, hogy a' te nyomorgatóid a' magok húsokat meg-egyék, és mint az édes borral, a' magok' vérekkel (l) meg-réſzegedjenek; hogy meg-tudja minden teſt, hogy én Úr vagyok, a' te Meg-tartód és Meg-váltód, a' Jákóbnak erős *Iſtene*! (l) Jel. 14 : 20. *és* 16 : 6.

L. RÉSZ.

'Sidók' meg-vettetése: Kriſtus' tiſzti, hivatala.

1 Ezt mondja az Úr: Hol vagyon a' ti anyátoknak meg-vettetéséről-való bizonyság-levél, mellyel őtet meg-vettettem? Avagy kitsoda az én kőltsön-adóim közzül, a' kinek én el-adtalak vólna titeket? Imé a' ti hamiſſágtokért (a) adattatokkal, és a' ti anyátok a' ti gonoſzságitokért vettetett meg. (a) r. 57 : 17. 'Sólt. 44 : 13.

2. Mi az oka, hogy mikor *hozzátok* mégyek, ſenki jelen nintsen? Mikor ſzóllítlak; senki nem felel? Avagy ugyan (b) meg rővidült-é az én kezem, hogy meg-nem ſzabadíthat? avagy nintsen-é énbennem ſzabadításra-való erő? Imé az én dorgálásommal (c) meg-ſzáraztom a' tengert: a' folyó-vizeket puſztává téſzem, *annyira, hogy* megveſzſzenek azokban a' halak; mivelhogy nintsen víz, és ſzomjúval meg-haljanak. (b) 4 Mós. 11 : 23. r. 59 : 1. (c) 2 Mós. 14 : 21. Jós. 3 : 16.

3. Az Egeket (d) ſetétséggel bé-boritom, és *ollyanná* téſzem azoknak bé-fedezőjét, minémű a' gyáſz-ruha. (d) 2 Sám. 22 : 12.

4. Az Úr Iſten adott nékem bőlts nyelvet, hogy alkalmatos időben (e) tudjam az ígét ſzóllni a' meg-ſáradottnak; fel-ſerkent minden reggel, fel-ſerkenti az én fülemet, hogy hallgaſſam *őtet* mint Tanító-meſteremet. (e) Mát. 1 : 22.

5. Az Úr Iſten nyitotta-meg az én fülemet, és én nem vóltam *néki* engedetlen; (f) hátra nem fordúltam *ő tőle*. (f) Ján. 14 : 31. 'Sid. 10; 5, 7. r. 2 : 8.

6. Az én teſtemet (g) adtam a' verőknek, és az én ortzámat a' ſzaggatóknak: Az én ortzámat el-nem vontam a' gyalázatok előtt és a' pökdösés előtt. (g) Mát. 26 : 67. *és* 27 : 26.

7. Az Úr Iſten pedig nékem ſegítségem; azért nem ſzégyenültem-meg: azért (h) keményítettem-meg az én ortzámat; mert tudom, hogy meg-nem ſzégyenülök. (h) Jer. 1 : 18.

8. Közel vagyon, a' ki engemet (i) meg-igazít, kitsoda perelhetne én velem? álljunk elől mind egygyetembe: kitsoda léſzen nékem peresem? jöjjön én hozzám. (i) Róm. 8 : 32, 33.

9. Imé az Úr Iſten az én ſegítségem: kitsoda kárhoztatna engemet? Imé ők mindnyáján, mint a' ruha meg-avúlnak, a' moly eméſzti-meg őket.

10. Kitsoda közzületek, a' ki féli az Urat, Hallgaſſa az ő ſzolgájának ſzavát? A' ki ſetétségben járt, és nem vólt néki világoſsága; bízzék az Úrnak nevében, és támaſzkodjék az ő Iſténéhez.

11. Imé ti mindnyájan tüzet gerjeſztetek, ſzikrákkal meg-környékeztettek: Járjatok a' ti tüzeteknek világoſſágában, és a' ſzikráknál, *mellyeket* ti gerjeſztettetek. Az én kezemből vagyon ez ti rajtatok; nagy fájdalomban fogtok fekünni.

LI. RÉSZ.

Iſtennek külömb külömb féle ígéreti.

1 Hallgaſſatok engem', kik követitek az igazságot, kik az Urat keresitek: Tekíntsetek a' kő-ſziklára, *mellyből* ki-vágattatok, és a' meg-nyilatkozott kut-főre, *a' honnét* ki-hozattatok.

2. Tekíntsetek Ábrahámra, a' ti atyátokra, és (a) Sárára, *ki* titeket ſzült; mert egyedül hívtam őtet, és meg-áldám őtet, 's meg-ſzaporítám őtet. (a) 'Sid. 11 : 11, 12.

3. Kétség nélkül meg-vígaſztalja az Úr a' Sionot, meg-vígaſztalja minden ő puſztaságit: és ollyanná téſzi az ő puſztáját, mint (b) a' Hédent: és annak puſztáját, mint az Úrnak kertét. Öröm és vígaſság találtatik abban: hálá-adás és dítséretnek ſzava. (b) 1 Mós. 2 : 8, 9, 10.

4. Hallgaſs én hozzám én népem, és én nemzetem! a' *te* füleid figyelmezzenek én hozzám; mert a' Törvény én tőlem ki-mégyen, és az én ítéletemet a' népeknek (c) világosításokra meg-jelentem. (c) r. 49 : 8.

5. Közel vagyon az én igazságom, ki-jő az én ſzabadításom; és az én karjaim a' népeket meg-ítélik: A' ſzigetek*ben lakozók* engem' várnak, és az én karomban vetik reménységeket.

6. Emeljétek-fel mennybe a' ti ſzemeiteket, és nézzetek a' földre ide alá; mert az Egek, mint a' füſt, (d) el-fogynak: és a' föld, mint a' ruha, meg-avúl; annak lakosi-is haſonlatosképpen el-veſznek:

nek: Az én ſzabadításom (e) pedig mind örökké léſzen, és az én igazságom el-romol.

(d) 'Sólt. 102: 27. (e) Mát. 24: 36.

7. Hallgaſsatok engemet, kik tudjátok az igazságot, ti nép*ek*! kiknek ſzívekben (f) vagyon az én Törvényem: (g) Ne féljetek az ember*ek*' gyalázatjoktól, és azoknak ſzidalmokért kétségbe ne eſſetek.

(f) 'Sólt. 37: 10. (g) Mát. 10: 28.

8. Mert mint a' ruhát, meg-eſzi őket a' moly: és mint a' gyapjat, meg-emészti (h) őket a' féreg; az én igazságom pedig mind örökké léſzen, és az én ſzabadításom nemzetségről nemzetségre. (h) r. 50: 9.

9. Kelj-fel, kelj-fel, öltözd-fel az erőt Úrnak karja! ſerkenj-fel mint a' régi időben, *és* régen elmúlt napokban; Avagy nem te vagy-é *az erő*, melly el-veſztė Égyiptomot, *és* fájdalommal megemészté a' (i) sárkányt? (i) Ezék. 29: 3.

10. Nem te vagy-é *az erő*, melly a' tengert meg-ſzáraztotta, *és* a' mélységes örvény*ek*nek vizeit? melly a' mélységes tengert úttá tette, hogy a' meg-ſzabadúltak által-mennének?

11. És az Úrtól meg-váltattak (k) haza-jőnének és Sionba mennének nagy dítsérettel, és örökkévaló öröm *lenne* az ő fejeken: örömet és vígaſságot találjanak: a' bánat és nyögés el-távozzék *tőlök*. (k) r. 35: 10. 'Sólt. 126: 1.

12. Én *vagyok*, én vagyok a' ti meg-vígaſztalótok: kitsoda vagy te, hogy félſz (l) a' halandó embertől, és az embernek fiától, (m) *ki olyan* léſzen, mint a' fü? (l) 'Sólt. 118; 6.

(m) 2 Kir. 40: 6.

13. És el-felejtkeztél a' te teremtő Uradról, ki az Egeket (n) ki-terjeſztette, és a' Földet fundálta: és ſzüntelen minden-nap félſz a' te nyomorgatódnak haragjától, ki azon igyekezik, hogy el-veſzeſsen; de hol vagyon a' nyomorgatónak haragja? (n) 'Sólt. 104: 2. Jób. 9: 8.

14. *Sőt inkább* ſiet a' fogoly, hogy meg-ſzabadúljon, és ne haljon-meg (o) a' tömlötzben: és hogy el-ne fogyjon az ő kenyere. (o) Zak. 9: 11.

15. Én vagyok a' *te* Urad Iſtened, ki a' tengert (p) ketté válaſztja, mellynek habjai zúgnak; Seregeknek Ura annak neve. (p) Jer. 31: 35.

16. A' ki adtam az én beſzédimet a' (q) te ſzádba, és az én kezemnek árnyékával óltalmaztalak téged'; hogy meg-plántáljam az Egeket, és fundáljam a' Földet: és azt mondom a' Sionnak: Én népem vagy te! (q) r. 49: 2, 3.

17. Serkenj-fel (r) ſerkenj-fel, kelj-fel Jérusálem! ki meg-ittad az Úr' kezéből az ő haragjának poharát, a' keſerüség' poharának ſeprejét ittad-meg; *és ugyan* ki-ſzoptad *azt*.

(r) r. 52: 1. 2 Kir. 25: 1-22.

18. Minden ő fiai közzül, *kiket* ſzült vala, ſenki nem vezérli vala őtet: és ſenki nem fogja vala az ő kezét minden ő fiai közzül, *kiket* felnevelt vala.

19. E' (s) kettő eſett rajtad, kitsoda ſzánna téged'? Puſztaság és romlás, éhség és fegyver: kitsoda vígaſztalna-meg téged'?

(s) r. 47: 9. 2 Kir. 25: 1-22.

20. A' te fiaid meg-rettenvén, feküttenek minden útzáknak fejeinél, mint a' hálóba esett erdei vad, kik tellyesek *vóltak* az Úrnak haragjával, a' te Iſtenednek feddésével.

21 Annakokáért halld-meg ezt moſt *te* ſzegény, és meg-réſzegíttetett! de nem borral.

22. Ezt mondja a' te Urad, az Úr, és a' te Iſtened, az ő népének gondviſelője Imé el-vettem a' te kezedből a' keſerüségnek poharát: az én haragom' poharának ſeprejét nem iſzod többé azt meg.

23. Hanem adom azt a' te nyomorgatóidnak kezekbe, kik azt mondották a' te lelkednek: Hajólj-le előttünk; hogy menjünk által *te rajtad*: *Kik előtt* a' te teſtedet ollyanná téſzed vala, mint a' föld, és mint az út a' járóknak.

LII. RÉSZ.

Szabadúlás a' Babilóniai és pokolbéli fogságból. Kriſtus' felmagaſztaltatása.

1 Serkenj-fel, (a) ſerkenj-fel, öltözd-fel a' te erősségedet Sion! öltözzél-fel a' te ékeſségednek ruháiba Jérusálem, ſzent város! mert nem mégyen többé te rajtad által a' környúl-metéletlen, és a' tiſztátalan. (a) r 4: 2. 51: 17.

2. Tiſztítsd-ki magadat a' porból, kelj-fel, üljfel Jérusálem! ſzabadítsd-ki magadat a' te nyakadon-való kötelekből Sionnak fogoly (b) leánya! (b) 2 Kir. 25: 1-22.

3. Mert azt mondja az Úr: Ingyen adattatokel, és pénz nélkül meg-ſzabadíttattok.

4. Mert azt mondja az Úr Iſten: Égyiptomba (c) ment vala régen az én népem, hogy ott bújdosnék: Az Aſſiriabéli *Király-is* ok nélkül-megnyomorítá őtet. (c) 1 Mós. 46: 6, 7.

5. És moſtan mi *haſznom* vagyon nékem abban, ezt mondja az Úr, hogy az én népem el-vitetett ok-nélkül, *és* az ő rajta uralkodók jajgattatják *őtet*? azt mondja az Úr: és az én nevem ſzüntelen minden napon (d) boſzſzantatik?

(d) Ez. 36: 20, 24. Róm. 2: 24.

6. Annakokáért meg-esméri az én népem az én nevemet az' napon ezért; hogy én magam, a' ki (*e*) szóllok vala, ímé jelen vagyok. (*e*) *r.* 46:13

7. Óh melly (*f*) szépek ez' hegyeken az Evangyéliom' hírdetőnek lábai! a' ki békeséget hírdet, örömet mond a' jórol, szabadúlást prédikál: ki azt mondja a' Sionnak: Uralkodik a' te Istened! (*f*) *r.* 48: 20,21. *Róm.* 10:15.

8. A' te őr-állóidnak szavok *hallatik:* felemelik szavokat, egygyetembe kiáltanak; mert az ő tulajdon szemekkel meg-látják, mikor viszsza hozza az Úr Siont.

9. Énekeljetek, örvendezzetek mindnyájan Jérusálem pusztasági! mert meg-vígasztalta az Úr az ő népét, meg-szabadította Jérusálemet.

10 Fel-türte az Úr az ő szent karját minden Pogányoknak szemeik előtt, hogy e' földnek (*g*) minden határi látsák a' mi Istenünknek szabadítását. (*g*) *Sólt.* 98:2. *Luk.* 3: 6.

11. Menjetek-el, menjetek-el, fussatok-ki onnét, semmi (*h*) tisztátalant ne illessetek: menjetek-ki ő közzülök, tisztítsátok-meg magatokat, kik hordozzátok az Úrnak edényit!

(*h*) *r.* 48:10. 2*Kór.* 6:17. *Jel.* 18:4.

12. Mert nem sietséggel mentek ki, és nem futva mentek; mert előttetek mégyen az Úr: és az Izráelnek Istene gyüjt titeket öszve.

13. Imé jó szerentsés lészen az én (*i*) Szolgám: fel-magasztaltatik, fel-emeltetik, és igen ditsőséges lészen. (*i*) *Jer.* 23: 5, 6.

14. Miképpen hogy álmélkodtanak sokan te rajtad; mivelhogy az ő ábrázatja rútabb vólt, hogy-nem mint valamelly emberé: és az ő formája, hogy-nem mint az emberek' fiaié;

15 Azonképpen sok népeket meg-hint: a' Királyok az ő szájokat ő előtte bé-fogják; (*k*) mert a' mit nékiek nem beszéllettek vólt, azt meg látják; és a' mit nem hallottak vólt, megértik. (*k*) *Róm.* 15: 21.

LIII. RÉSZ.

Krisus szenvedése 's fel-magasztaltatása.

1 Kitsoda (*a*) hiszen a' mi prédikálásunknak? és az Úrnak karja kinek jelenik-meg?

(*a*) *Ján.* 12 38. *Róm.* 10: 16.

2. Mindazáltal fel nevekedik ő előtte, mintegy veszsző-szál, és mintegy gyökér a' szomjúhozó földből: Nem *vala* néki formája, se (*b*) ékessége: nézénk ő reá: és nem vala kívánatos ábrázatja. (*b*) *r.* 52: 14.

3. Az emberek között útálatos (*c*) és meg-vettetett, fájdalmakkal tellyes, beteges, és *ollyan vala*, mint a' ki előtt *ember* el-rejti ortzáját; és semminek állítottuk őtet. (*c*) *Sólt.* 22: 7.

4. De a' mi (*d*) betegséginket ő viselte, és a' mi fájdalminkat hordozta: jóllehet mi azt állítottuk, hogy meg-ostoroztatott, meg-veretett 's meg-nyomorittatott Istentől;

(*d*) *Mát.* 8: 17.

5. De ő (*e*) meg-sebesíttetett a' mi álnokságinkért, meg-rontatott a' mi büneinkért: a' mi békeségünknek veresége *vagyon* ő rajta, és az ő sebeivel (*f*) gyógyúltunk-meg.

(*e*) *Róm.* 4:25. 1*Kór.* 15:2. (*f*) 1*Pét.* 2:24.

6. Mi mindnyájan, mint a' juhok, el-tévelyedtünk: ki-ki az ő útára tértünk; és az Úr mindnyájunknak álnokságát őreá vetette.

7. A' *mi* bűnünk' büntetését szenvedte, és ő kinoztatott; mindazáltal nem (*g*) nyitotta-meg az ő szaját (*h*) mint a' bárány a' mészár-székre vitetett, és mint a' juh az őtet nyírők előtt meg-némúlt: és nem nyitotta-meg az ő szaját.

(*g*) *Mát.* 26: 63. 27: 12. (*h*) *Tse.* 8:32,35.

8. A' fogságtól és az ítélettől meg-szabadúlt: és az ő nemzetségét kitsoda beszélhetné-meg? Mivelhogy ki-vágatott az élők' földökből: Az én népemnek bünéért *vólt* ő rajta a' vereség.

9. És az istenteleneknek adá az ő koporsóját, és a' gazdagnak az ő halálát; jóllehet nem tselekedett hamisságot: és (*i*) álnokság nem *találtatott* az ő szájában. (*i*) 1*Pét.* 2: 22. 1*Ján.* 3: 5.

10. Mindazáltal az Úr akarta őtet meg-rontani, 's betegség-alá vetni: Hogy minekutánna tejéndi az ő lelkét áldozatúl a' bünért; meglássa a' magot, meg-hoszszabbítsa napjait, és az Úrnak akaratja az ő keze által jó szerentsés légyen.

11. Az ő lelke' fáradtságának meg-látván *haszsnát*, meg-elégedik. Az ő esméretivel az én igaz Szolgám sokakat meg-igazít; mert azoknak álnokságaikat ő vette-el.

12. Annakokáért ő-néki részt osztok a' nagyokkal: és a' hatalmasokkal osztja-meg a' Sákmányt; mivelhogy az ő életét halálra adta, és a' bünösök közzé (*k*) számláltatott, és ő sokaknak bünöket hordozta, és a' bünösökért (*l*) imádkozott. (*k*) *Márk.* 15: 28. (*l*) *Luk.* 23: 32, 33.

LIV. RÉSZ.

Isten' jó tétetményi az Újj Testamentomi Hivékkel.

1 Énekelj (*a*) meddő, *ki* nem szülsz vala: örülj és örvendezz, *ki* nem szülsz vala! Mert többen *vagynak* az özvegynek fiai, mint

mint annak, a' kinek férje vagyon, azt mondja az Úr. (a) *Gal.* 4:27.

2. Szélesítsd ki a' te sátorodnak helyét, és a' te hajlékidnak kárpitjait terjeszszék-ki; ne tiltsad *azt* meg: hoszszabbítsd-meg a' te köteleidet, és erősítsd-meg a' te szegeidet.

3. Mert mind jobb, mind bal-kézre (*b*) meg-szaporodol: és a' te magod a' Pogányokat *is* örökség szerént bírja: és lakoznak a' puszta városokban. (*b*) *Tsel.* 2: 4. 47:11, 21.

4. Ne félj; mert nem szégyenülsz-meg: meg sem pirulsz; mert meg nem gyaláztatól: sőt inkább a' te ifjúságodnak szemérméről el-felejtkezel, és a' te özvegységednek (*c*) gyalázatjáról többé meg nem emlékezel. (*c*) *Hós.* 2: 1, 18.

5. Mert a' te (*d*) Férjed, a' te Teremtőd, Seregeknek Ura annak neve: és a' te Meg-váltód, az Izráelnek Szente, az egész földnek Istenének hivattatik. (*d*) *Jer.* 3: 14.

6. Mert úgy, mint el-hagyatott, és keserves lelkű aszszonyi-állatot hívott téged' az Úr: és *úgy-mint* meg-vettetett ifjú aszszonyi-állatot; azt mondja a' te Istened.

7. (*e*) Egy szem-pillantásig hagytalak-el téged', de az én nagy irgalmasságimban egybe-gyüjtlek téged'. (*e*) *Sólt.* 30:6.

8 Egy kis búsulásomban el-rejtettem vala az én ortzámat te tőled egy szem-pillantásig; De az én örökké-való irgalmasságomban könyörültem rajtad; azt mondja a' te meg-váltó Urad.

9. Mert *szinte úgy vagyon* ez nékem, *mint* a' Noé' özön-vize, kinek (*f*) meg-esküdtem: hogy a' Nóé' özön-vize többé e' földön által nem menne; Azonképpen meg-esküszöm, hogy többé te reád nem haragszom, és téged' meg nem feddelek.

10. Mert a' hegyek meg-indúlnak, és a' halmok meg-rendűlnek; az én irgalmasságom pedig te tőled el nem távozik, és az én békeségemnek szövetsége meg nem tántorodik; azt mondja a' te könyörülő Urad. (*f*) *Jer.* 31:35,36.

11 Óh szegény, szél-vésztől hányattatott, vigasztalástól meg-foszlatott! Imé én a' te köveidet Kárbunkulus *kő*re rakom, és Safirus *kövek*en fundállak tégedet:

12. És a' te ablakidat drága kövekből tsinálom: és a' te kapuidat Kárbunkulus kövekből, és minden te határodat kivánatos kövekből.

13. És minden te fiaid *léfznek* az Úrtól (*g*) tanittattak: és a' te fiaidnak békeségek bővséges *léfzen*. (*g*) *r.* 31:34. 59 21. *Ján.* 6:45.

14. Igazságban meg-erősíttetel: távol léfzesz a' nyomorúságtól; mert nem félsz *attól*: és a' rettegéstől; mert nem közelget te hozzád.

15. Imé minden kétség nélkül gyülekezik *te ellened nép; de* én hírem nélkül: Valaki te ellened gyülekezik; te közötted el-esik *az*.

16. Imé én teremtettem a' kovátsot, ki szivással a' szenet meg-éleszti, és ki az ő szerszámát valami állatnak tsinálására elől-hozza; Azonképpen én teremtettem a' pusztítót a' veszténsre.

17. Semmi szerszámnak nem léfzen elő-menteli, *valamelly* te ellened *készíttetik*: és minden nyelvet, *valamelly* te ellened perbe támad, kárhoztatsz. Ez az Úr' szolgáinak örökségek, kiknek igazságok én tőlem *vagyon*; azt mondja az Úr,

LV. RÉSZ.

Intés a' hitre: Idvességnek ígéreti.

1 Mindnyájan, kik szomjúhoztok, jöjjetek (*a*) e' vizekre; ti-is, kiknek nintsen pénzetek, jöjjetek-el: vegyetek, és egyetek: jöjjetek-el, vegyetek *minden* pénz nélkül, és *minden* jutalom nélkül, bort és tejet. (*a*) *Máté.* 5: 6. *Ján* 7: 37.

2. Miért költötök pénzt a' haszontalan eledelre, és fáradtok azért, a' mi meg nem elégíthet? Hallgassatok engem' valóba, hogy jót ehessetek, és gyönyörködtesse a' ti lelketek magát e' kövérséggel.

3. Hajtsátok-le a' ti fületeket, és jöjjetek-én hozzám: hallgassatok *engem'*, hogy éljen a' ti lelketek, és szerzek ti veletek örökké-való szövetséget, a' Dávidnak (*b*) *ígért* állandó irgalmasságimat. (*b*) 2 *Sam.* 7:16. *Tsel.* 13:34.

4. Imé a' nemzetségeknek bizonyságúl adtam (*c*) őtet, Vezérül és Tanító-mesterül a' nemzetségeknek. (*c*) *Ezék.* 34: 23,24.

5. Imé a' *melly* népet nem esmérsz vala; azt hívod: és a' *melly* nép téged' nem esmért; te hozzád fiet, a' *te* Uradért Istenedért, és az Izráelnek Szentéért, ki téged' meg-ditsőit.

6. Keressétek az Urat; míg (*d*) meg-találtathatik: hívjátok őtet segítségül; míg közel vagyon. (*d*) *Példa.* 8:17. 2 *Krón.* 15:4.

7. Hagyja-el a' gonosz *ember* az ő útát, és az álnok férjfiú az ő gondolatit: és térjen az Úrhoz; és könyörül (*e*) rajta: és a' mi Istenünkhöz; mert hajlandó a' meg-botsátásra. (*e*) *Ez.* 33: 11.

8. Mert nem *ollyanok* az én gondolatim, *mint* a' ti gondolatitok; sem az én útaim, *mint* a' ti útaitok, azt mondja az Úr.

9. Mert *melly* igen távol az Ég a' Földtől, olly igen távol vagynak az én útaim a' ti útaitoktól,

toktól, és az én gondolatim a' ti gondolatitoktól.

10. Bizonyára, miképpen le-ſzáll az eső, és hó az Égből, és oda viſzſza nem tér; hanem meg-réſzegíti a' földet, és azt miveli, hogy a' *föld* teremjen, és gyümőltsözzön: és a' mag-vetőnek magot adjon, és kenyeret az éhezőnek;

11. Úgy léſzen az én beſzedem, melly az én ſzámból ki-mégyen: nem tér én hozzám üreſsen; hanem meg-tselekeſzi, a' mit akarok, és ſzerentsés léſzen *azoknál*, a' kikhez küldöttem azt.

12. Mert örömmel jöttök-ki, és békeſséggel vezéreltettek: a' hegyek és halmok (*f*) dítséretet énekelnek ti előttetek, és a' mezőnek minden fái kézzel tapsolnak. (*f*) *r.* 35: 1, 2.

13. A' kis veſzſző-ſzál' helyébe nevekedik jegenye-fa: a' bogáts-kóró' helyébe nevekedik mirtus: és léſzen az Úrnak nevére, örökké-való jegyül, *melly* el nem töröltetik.

LVI. RÉSZ.

Intés ſzent életre, Evangyéliomi ígéret az Iſten-félőknek. A' 'Sidók' Tanitóinak bűnök.

1 Ezt mondja az Úr: Őrízzétek meg az ítéletet, és tselekedjetek igazságot; Mert közel vagyon az én ſzabadításom, hogy el-jöjjön: és az én igazságom, hogy meg-jelenjék.

2. Bóldog ember, a' *ki* ezt tselekeſzi, és az embernek fia, a' *ki* ahoz ragaſzkodik: ki meg-őrízi a' (*a*) ſzombatot, hogy azt meg ne fertéztesſe; és meg-őrízi az ő kezét, hogy ſemmi gonoſzt ne tselekedjék. (*a*) 5 *Mós.* 6: 14.

3. És ne mondja az idegen, a' ki az Úrhoz adja magát, így ſzóllvan; Bizonyára el-ſzakaſztott az Úr engem' az ő népétől. A' herélt *ember* is ne mondja: Imé én meg-ſzáradott fa *vagyok!*

4. Mert ezt mondja az Úr a' herélt *emberek*ről: A' kik meg-tartják az én ſzombatimat, és azt tselekeſzik, a' miben én gyönyörködöm, és az én ſzövetségemhez ragaſzkodnak.

5. Adok azoknak az én Házamban, és az én kő-falaimon belől helyet: és jobb nevet, hogy nem mint a' fiaknak és leányoknak *nevek*; örökké-való nevet adok nékiek, melly ſoha el nem vész.

6. Az idegeneket-is pedig, a' kik ragaſzkodnak az Úrhoz, hogy néki ſzolgáljanak, és az Úrnak nevét ſzeretsék, hogy néki ſzolgái légyenek; mindent, valaki meg-őrízi a' ſzombatot, hogy azt meg ne fertéztelſe, és a' kik ragaſzkodnak az én ſzövetségemhez.

7. Az én ſzent hegyemre (*b*) viſzem azokat, és meg-vídámítom azokat az én imádságomnak házában, azoknak egéſzen égő áldozatjok, és véres áldozatjok kedves léſzen az én oltáromon. Mert az én Házam minden népeknek imádsága' (*c*) házának hívattatik.

(*b*) *r.* 2: 2. *Már.* 11: 17. (*c*) *Mát.* 21: 13.

8. Ezt mondja az Úr Iſten, ki az el-ſzéledezett Izráelitákat egybe-gyüjti: Még többeket is gyüjtök ő hozzá, az ő egybe-gyüjtötteihez.

9. Mezőnek minden (*d*) vadai, jöjjetek-el, hogy meg-eméſzſzétek *ezeket*; erdőnek minden vadai! (*d*) *Jer.* 7: 33. 12: 9, 10.

10 Az ő őr-állói vakok, valamennyin *vagynak*, ſemmit nem tudnak: Mindnyájan *ollyanok*, *mint a'* néma ebek, *mellyek* alkalmatlanok az ugatásra, ſzunnyadozók, veſzteg-feküvők, ſzeretik a' ſzunnyadást.

11. És e' *nagy* telhetetlen ebek nem tudnak meg-elégedni: ő magok legeltetik magokat, nem tudnak tanítani: (*e*) mindnyájan az ő magok' útát követik, ki-ki mind tsak telhetetlenséget követ az ő tartományában. (*e*) *Jer.* 6: 13. 8: 10.

12. Jertek-el, *úgy mond*, vegyünk bort, réſzegedjünk-meg borral: hólnap-is úgy lakjunk mint ma, vagy ſokkal jobban.

LVII. RÉSZ.

'Sidó' nép' bűnei, fenyegetése: A' meg térőknek ígereti.

1 Az igaz el-vész; és nintsen ſenki, ki eſzébe venné: az irgalmaſság-tévő emberek el-ſzedetnek, *és* ſenki meg nem gondolja, hogy a' következendő (*a*) veſzedelem előtt vétetik-el az igaz. (*a*) 2 *Kir.* 22: 20. *Mik.* 7: 2.

2. El-jő a' békeſség, nyúgoſznak az ő ágyasházaikban, a' ki járánd ő előtte.

3. Ti pedig jöjjetek ide, ſzem-fényveſztőnek fiai; paráznának magva! ki-paráználkodol.

4. Ki ellen gyönyörködtetitek magatokat? ki ellen tátottátok-fel ſzátokat? *és* vetettétek-ki nyelveteket? Avagy nem engedetlen fiak *vagytok-é* ti, *és* hazug magvai *azoknak?*

5 Kik bujálkodtak a' bálványokkal minden (*b*) zőld fa alatt: kik az ő gyermekeiket meg-ölték a' patakokban a' magas kő-ſziklák alatt.

(*b*) *Ezék.* 6: 13. *Jer.* 7: 31. 2 *Kir.* 16: 4.

6. A' völgynek ſzép ſima *köveiben* vagyon a' te gyönyörüſéged; azok, azok a' te örökſéged: sőt (*c*) azoknak töltöttél itali áldozatot, áldoztál minhával. Avagy jó néven vehetném é ezeket tőled? (*c*) *Ezék.* 16: 19.

7 A' magas és tettetes hegyen helyheztetted i' te ágyadat; oda-is fel-mentél áldozatot tenni.

8 A'

8. Az ajtónak belső részére-is, és a' küszöbre a' te *bálványozásodnak* jelenségét helyheztetted: és én tőlem el-távozván, magadat meg-mezítelenítetted, a' te ágyadat meg-széleſitetted, szövetséget vetettél azokkal: szeretted azoknak ágyas-házokat *minden* helyen, *valamellyet* láttál.

9. És el-mentél a' Királyhoz olajjal, és meg-sokasítottad a' te kenetidet: és el-küldötted a' te követidet meſszſze földre: és meg-aláztatol mind a' koporsóig.

10. A' te sok útaiddal fáraſztottad magadat; még-is nem mondottad: Haſzontalan *az én fáradtságom*: Segítséget találtál magadnak; azért nem fáradtál-el.

11. És kitől rettegtél, és féltél, hogy hazudtál, és én rólam meg nem emlékeztél, meg sem gondoltál? Avagy, nem azért nem félſz-é (*d*) engemet, hogy én hallgattam, mind eleitől fogva?

(*d*) *'Sólt.* 50: 21.

12. Én meg-jelentem a' te igazságodat, és a' te tselekedetidet, mellyek tenéked nem haſználnak.

13. Mikor kiáltándaſz; szabadítsanak-meg téged' a' bérlett *vitézid*. De azokat a' szél mind el-viſzi: a' híjába-valóság el-ragadja; A' ki pedig én bennem veti reménységét, örökségül bírja a' földet: és bírja az én szent hegyemet.

14. És ezt mondja: Töltsétek, töltsétek, egygyengeſsétek (*e*) az útat: szedjétek-fel az én népemnek útáról a' botránkozást. (*e*) *r.* 40: 3.

15. Mert ezt mondja a' Magaſságos és ditsősséges, ki örökké-valóságban lakozik, kinek neve Szent: Én magaſságban és szent *hely*en lakom, (*f*) és a' töredelmes alázatos szívű *ember*-is; hogy meg-elevenítſem az alázatosoknak lelkeket, és meg éleſszszem a' töredelmeseknek szíveket. (*f*) *'Sólt.* 34: 19. 51: 19. *r.* 66: 2.

16. Mert nem mind (*g*) örökké perlek, és nem mind örökké haragszom; mivelhogy az én ortzám előtt a' lelkek meg-emészteteknek, és a' lelkeket én teremtettem. (*g*) *'Sólt.* 103: 9.

17. A' telhetetlenségnek hamiſságáért haragudtam-meg: és meg-vertem őtet, el-rejtvén *az én ortzámat*, és meg-haragudtam; ő pedig (*h*) el-fordúlván az ő szívének gondolatja szerént jár vala. (*h*) *Bir.* 2: 12-14.

18. Az ő útait látám; mindazáltal meg-gyógyítom őtet: hordozom őtet, meg-vígaſztalom őtet, és a' kik ő közöttök sírnak.

19. Meg-újjítom az ajakaknak beſzédeket, *hogy azt mondják a' Próféták*: Békeſség, békeſség a' meſszſze-valóknak, és a' közel valóknak! azt mondja az Úr; és meg-gyógyítom őtet.

20. A' hitetlenek pedig ollyanok léſznek, mint a' meg-háborodott tenger, melly nem nyughatik: és annak vizei minden rútságot és sárt hánynak-ki.

21. Nintsen (*i*) békeſségek, azt mondja az én Iſtenem, a' hitetleneknek. (*i*) *r.* 48: 22.

LVIII. RÉSZ.

Böjtölés, és Innepi-ſzentelés.

1 Kiálts tellyes torokkal, meg ne szünjél: mint a' trombita emeld-fel a' te szódat, és (*a*) mond-meg az én népemnek az ő bűnöket, és a' Jákób' házának az ő hamiſságokat. (*a*) *Mik.* 3: 8.

2. Akármint kereſſenek minden nap engemet, és az én útaimat akarják tudni: mintha olly nép vólna, melly igazságot tselekedett vólna, és az ő Iſtenének ítéletit hátra nem hagyta vólna: tudakoznak én tőlem az igazságnak törvényéről, az Iſtenhez-való menetelben gyönyörködnek.

3. Mi az oka, *azt kérditek*, hogy mikor böjtölünk, nem tekinteſz reánk? A' mi lelkünket gyötröttük, és nem vetted eſzedbe. Imé a' ti böjtölésteknek napján-azt mivelitek, a' mi néktek tettszik, hogy a' ti marhátokat ki-szedjétek.

4. Imé perlődésnek és versengésnek okáért böjtöltök, és hogy verjetek *valakit* kegyetlenül a' ti kezeitekkel: nem böjtölnök, (a' mint ez az idő *vagyon*, hogy a' magaſságba fel-emelnétek a' ti szótokat.

5. Avagy illyen-é a' böjt, *mellyet* en parantsoltam, hogy nap-eſtig (*b*) az ember gyötörje az ő lelkét? mint a' káka le-hajtsa az ő fejét; vagy hogy 'sákot, és hamvat terítsen *maga alá*? ezt nevezed-é böjtnek, és az Úr előtt kedves napnak?

(*b*) *Zak.* 7: 5.

6. *Avagy inkább* nem ez-é a' böjt, mellyet én válaſztottam, hogy a' gonoſzságnak köteleit el-öldjak: meg-öldjad a' terhes igákat, és szabadon botsáſſad a' meg-romlottakat: és hogy minden igát el-szaggaſſatok?

7. Avagy nem *ez-é*, *hogy* az (*c*) éhezőnek meg-szegd a' te kenyeredet, és a' szegény bújdosókat bé-vigyed házadba; mikor mezítelent látsz; meg-ruházzad: és a' te teſted előtt el ne rejtsed magadat? (*c*) *Ez.* 18: 7-9; 16. *Mal.* 2: 10.

8. Akkor fel-támad, mint a' hajnal, a' te világoſságod, és a' te egéſséged mindjárt ki-virágzik, és a' te igazságod előtted mégyen: az Úrnak ditsőſsége ſedez-bé téged'.

9. Akkor könyörgeſz, (*d*) és az Úr meg-hallgat: kiáltaſz;

kiáltasz: és azt mondja: Imhol vagyok, ha a' terhet el-veténded te közzüled, *és meg-szünöl* kezeidet botsátani *gonoszra*, és álnokságot szóllni.
(*d*) *Jób.* 22: 23, 27.

10. És ha az éhezőnek a' te lelkedet ki-adándod: és a' meg-éhezett embert meg-elégíténded; fel-támad a' setétségben a' te világosságod, és a' te homályosságod *ollyan lészen*, mint a' dél.

11. És az Úr lészen néked mindenkor vezéred, és meg-elegíti a' nagy szárazban-is a' te lelkedet, a' te tsontaidat meg-hizlalja: és ollyan lészesz, mint a' nedves kert, és mint a' vizeknek-folyá a, mellynek vizei el nem fogynak.

12. És *lésznek* ti közzületek *ollyak*, *kik* megépítik (*e*) a' sok időtől fogva-való pusztákat: a' sok nemzetségtől fogva-való fundamentomokat fel-rakatod; és neveztetel romlásnak építőjének, útaknak meg-újjítójának; hogy *az emberek ott* lakozzanak. (*e*) *r.* 61: 4.

13. Ha meg-tartóztatod a' te lábadat szombat napon, hogy azt ne miveljed, a' miben gyönyörködöl, az en szent napomon: és a' szombatot gyönyörűségesnek tartándod; hogy szenteltetsék, és tiszteltetsék az Úr: és annak tisztelésget tejendesz, úgy hogy nem a' te dolgaidat tészed, és nem tselekedszel 's nem szóllsz olly beszédet, mellyben gyönyörködnél.

14. Akkor téged, ki az Úrban gyönyörködöl, a' magas (*f*) földre viszlek, és azt mivelem, hogy Jákóbnak a' te atyádnak örökségével élj; mert az Úr 'szája mondotta. (*f*) 5 *Mós.* 32: 13.

LIX. RÉSZ.

'Sidó' nép' bűne, nyomorúsága: Szabadítás: igéret.

1 Imé az Úrnak keze nem (*a*) rövidult-meg, hogy meg nem szabadíthatna: és meg nem siketült az ő füle, hogy meg nem hallgathatna.
(*a*) *r.* 50: 2. 4. *Mós.* 11: 23.

2. De a' ti hamisságitok tettek külömbséget ti köztetek, és a' ti Istentek között: és a' ti bűneitek (*b*) miatt rejtezett-el az ő ortzája ti előttetek; hogy meg ne hallgatna. (*b*) 5 *Mós.* 31: 17, 18.

3. Mert a' ti kezeitek meg-fertéztettek (*c*) vérrel, és a' ti újjaitok hamissággal: a' ti ajakitok szóllnak hazugságot, a' ti nyelvetek hamisságot szóll. (*c*) *r.* 1: 15. *Jer.* 3: 10.

4. Nintsen senki, ki az igazság mellet szóllana, és senki nintsen, ki az igazságért perlene: haszontalan dologban bíznak, és hijába-valóságot szóllnak: (*d*) boszszúság-tételről gondolkodnak, és hamisságot tselekeszsznek: (*d*) *Jób.* 15: 35.

5. Aspis *kígyónak* tojáit kőltik-ki, és (*e*) pókhálót szőnek: Valaki annak tojásiban eszik; meghal: a' kire reá fetstsen-is; *mintha* a' kígyó marná-meg. (*e*) *Jób.* 8 14, 15.

6. A' *pók*nak hálójából nem lészen ruha, és senki a' *pók*oknak munkájokkal be nem fedezi magát: azoknak tselekedeteik hamisságnak tselekedetei: és erőszaknak tselekedete vagyon az ő kezeikben.

7. Az ő lábaikkal (*f*) gonoszra futnak, és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak: Az ő gondolatjaik hamis gondolatok: pusztítás és romlás *vagyon* az ő útaikban. (*f*) *Péld.* 1: 16.

8. A' békeségnek útát nem tudják, és semmi igazság nintsen az (*g*) ő útaikban: az ő magok útát el-fordították: Valaki azon jár; nem tudhatja a' békeséget. (*g*) *Róm.* 3: 15, 17.

9. Azért meszsze el-távozott mi tőlünk az ítélet, és az igazság nem veszen-környül minket: Várjuk a' világosságot; és ímé setétség (*h*) *vagyon*: a' fényeséget *várjuk*; *és ímé* nagy homályosságban járunk. (*h*) *r.* 5: 30. *Amós.* 5: 18.

10. Tapogatjuk, mint a' vakok a' falt és mint a' kiknek szemek nintsen; akképpen tapogatunk: meg-ütközünk délben-is, mint estve: kietlen helyeken *vagyunk*, mint a' halottak.

11. Kiáltunk mindnyájan, mint a' medvék; és selette igen nyögünk, mint a' galambok: vártuk az ítéletet; és nintsen: a' szabadúlást-*is*; *és* el-távozott tőlünk.

12. Mert meg-sokasodtak a' mi gonoszságink te előtted, és a' mi bűneink bizonyságot (*i*) tettek mi ellenünk; mert a' mi hamisságink mi velünk *vagynak*, és a' mi hamisságinkat esmérjük.
(*i*) *Jer.* 14: 7, 21.

13. Hamisan tselekedtünk, és hazudtunk (*k*) az Úrnak, és hátra állottunk a' mi Istenünktől: szólltunk patvart, és *Istentől-való* el-szakadást: gondoltunk és szólltunk szívünkből hazug beszédeket. (*k*) *Jer.* 9: 3.

14 Annakokáért el-távozott *tőlünk* az ítélet, és az igazság meszsze állott; mert az igazság (*l*) el-esett az útzán, és az igazságnak nintsen elő-mentetele. (*l*) *Sólt.* 12: 2, 3.

15. El-fogyott az igazság: és a' ki a' gonoszságtól el-távozott; azt bolondnak tartják: mellyet láta az Úr; és nem tettszék nékie, hogy semmi igazság nem vólna.

16. Látá, *mondom*, hogy egy *igaz ember*-is nem vólna: és tsudálkozék rajta, hogy senki nem vólna Közben-járó; Annakokáért az ő karjával (*m*) szabadítá meg azt, és az ő igazságával erősíté meg azt. (*m*) *r.* 65: 5.

17. És fel-öltözé az (*n*) igazságot, mintegy pántzélt,

pántzélt, és a' szabadításnak sisakját fejébe *tévé*: fel-öltözé a' boszszú-állást, *mintegy* ruhát, és búsúláffal környül-vévé magát, mintegy palásttal. (*n*) *Ef.* 6: 13-17.

18. Hogy meg-fizessen, hogy boszszút álljon az ő ellenségin haraggal: meg-fizessen ellenséginek, a' szigetek*ben lakozók*nak-*is hasonló* fizetéssel meg-fizessen.

19. És rettegik (*o*) *Nap*-nyúgottól fogva az Úr' nevét, és Nap-támadattól fogva az ő ditsősségét. Mert az ellenség el-jő, mint a' folyó-víz, *és* az Úrnak szele el-kergeti azt. (*o*) *Jel.* 11: 15.

20. És el-jő Sionnak (*p*) a' Meg-váltó, és azoknak, kik meg-térnek az *ő* hamisságokból a' Jákób közzül; azt mondja az Úr.

(*p*) *'Sólt.* 14: 7. *Rom.* 11: 26. *r.* 10: 21, 22.

21. És én vélek illyen szövetséget szerzek: azt mondja az Úr: Az én Lelkem, melly te benned *vagyon*, és az én beszédim, mellyeket adtam a' te szádba, el nem távoznak a' te szádtól, és a' te magodnak szájától, és a' te magod' magvának szájától; azt mondja az Úr, mostantól fogva soha örökké.

LX. RÉSZ.

Az Isten' népe Gyülekezetinek állapotja az Evangyéliom' prédikálásának kezdetiben.

1 Kelj-fel, világoskodjál; mert el-jött a' te világosságod, és az Úrnak ditsősége te rajtad fel támadott.

2. Mert ímé a' setétség bé-borította a' földet, és a' homályosság a' népeket; te rajtad pedig fel-támad az Úr, és az ő ditsősége te rajtad meg-láttatik.

3. És járjanak a' (*a*) Pogányok a' te világosságodban, és a' Királyok a' tenéked támadott fényességben. (*a*) *'Sólt.* 102: 16. *Jel.* 21 23.

4. Emeld-fel körös-környül a' te (*b*) szemeidet, és lásd meg; Mind ezek egybe-gyültenek, hogy te hozzád jöjjenek: A' te fiaid nagy messze *föld*ről el-jönek, és a' te leányid ölben hozatnak-el (*b*) *r.* 49: 18, 22.

5. Akkor meg-látod, és világos lészesz: el-álmélkodik ugyan; de ki-terjed a' te szíved; mivelhogy te hozzád fordúlt a' tengernek soksága, te hozzád gyülekezett a' Pagányoknak erejek.

6. A' tevéknek soksága el-borít tégedet, Midián' és Esa' tevéinek fiai. Mindnyájan Sébából el jönek: aranyat és temjént hoznak, és az Úrnak dítséretit hírdetik.

7. Kédárnak minden juhai te hozzád gyülnek, Nébajótnak (*c*) kosai szolgálnak tenéked: a' kik az én óltáromhoz járúlnak; kedvesek lésznek: és az én ditsősségemnek házát meg-ditsőítem. (*c*) 1 *Mós.* 25: 13.

8. Kitsodák ezek, a' *kik* úgy jőnek, mint a' felleg, és mint a' galambok az ő ablakokra?

9. Mert a' szigetek engemet várnak, és először-is a' Társisnak hajói, hogy el-hozzák a' te fiaidat messze *föld*re, az ő ezüstöket és aranyokat vélek egybe, a' *te* Uradnak Istenednek nevének, és az Izráel' Szentének; mert meg-ditsőített tégedet.

10. És meg-építik az idegenek a' te kő-falaidat, és azoknak Királyaik szolgálnak néked. Mert haragomban meg-vertelek vala; de jó-voltomból könyörültem rajtad.

11. És nyitva (*d*) lésznek a' te kapuid szűntelen: éjjel és nappal bé nem zároltatnak; hogy bé-vigyék te hozzád a' Pogányoknak sokságát, azoknak Királyaik-is bé-vitetteſsenek.

(*d*) *Jel.* 21 25, 26. *Jer.* 17: 16, 17.

12. Mert a' nemzetség, az ország, melly néked nem szolgáland; el-vész; és azok a' népek mindenestől el-pusztíttatnak.

13. A' Libánus' ékessége te hozzád mégyen; a' jegenye-fa, a' puszpáng: és a' fenyő-fa mind egygyetemben, az én szent helyemnek meg-ékesítésére; hogy az én lábaimnak helyét meg-ékesítsem.

14. És a' kik téged' nyomorgattanak, azoknak fiaik te hozzád mennek, magokat meg-alázván: és (*e*) le-borúlnak a' te lábaidnak talpainál, valakik téged' meg-útálnak vala, és neveznek téged' Úr' városának, *és* a' Sionnak az Izráel' szent *Isten*ejének. (*e*) *Jel.* 3 9.

15. A' helyébe, hogy (*f*) te el-hagyattál vólt, és gyűlölséges vóltál: és hogy nem vólt senki, ki *te rajtad* által-menne; örökké-való szépséget adok tenéked, *és* nemzetségről nemzetségre-való örömöt. (*f*) *r.* 49 18, 19.

16. És szopod a' Pogányok' tejét: és a' Királyoknak tsetseket szopod; akkor meg-tudod, hogy én Úr *vagyok*, te Meg-tartód, és te Meg-váltód, a' Jákób' Erős *Istene!*

17. A' réz' helyébe aranyat hozok, a' vas' helyébe ezüstöt hozok, és a' fákért rezet, és a' kövekért vasat: és békeségnek Fejedelmit adok néked, és igaz adó-szedőket.

18. Nem hallattatik többé a' te földödön ragadozás, pusztítás és rontás a' te határidban; és a' szabadúlást hívod te kő-falaidnak, és kapuidnak a' dítséretet.

19. Nem lészen többé néked a' Nap (*g*) nap-

pali világoſságod, és a' Hóldnak fénye nem világoſit-meg téged'; hanem az Úr léſzen néked örökké-való világoſságod, és a' te Iſtened te ditsőſséged. (*g*) *Jel.* 22:5.

20. A' te Napod nem mégyen többé alá, és a' te Hóldod nem fogyatkozik-el; mert az Úr léſzen néked örökké-való világoſságod, és a' te keserüségednek napjainak vége ſzakad.

21. A' te néped mind igaz (*h*)*léſzen*, mind örökké örökségül bírja a' földet: azoknak plántájoknak tsemetéje az én kezem gyümőltse léſzen; hogy én ditsőítteſſem. (*h*) *Mát.* 15:13.

22. A' kitsiny, ezerre ſzaporodik: és a' kevés, erős nemzetségre. Én Úr az ő idejében nagy hamarsággal meg-mivelem ezt.

LXI. RÉSZ.

Kriſtus' tánitói-tiſzti. Pogányok' hivatala.

1 AZ Úr Iſtennek (*a*) Lelke *vagyon* én rajtam; azért kent-meg engem' az Úr: el-küldött engem'; hogy a' ſzegényeknek Evangyéliomot hírdetnék, hogy bé-kötözném a' töredelmes ſzívüeket: hogy a' foglyoknak ſzabadúlást hírdetnék, és a' meg-kötöztetteknek a' tömlötznek meg-nyílását. (*a*) *Luk*, 4:17-20.

2. Hogy az Úr' jó kedvének eſztendejét hírdetném, és a' mi Iſtenünknek (*b*) boſzſzú-állásának napját, hogy minden ſiralmasokat megvígaſztalnék. (*b*) *r.* 66:4.

3. Hogy a' kik Sionban ſirnak, azoknak (*c*) *vígaſztalást* nyújtanék, hogy a' hamu' helyébe azokat fel-ékesíteném, örömnek kenetét *adván* a' bánat' helyébe: dítséretnek paláſtját a' keserves lélek' helyébe; hogy nevezteſſenek igazſág' fáinak, és Úr' plántáinak az én ditsőſségemre. (*c*) *r.* 66:10. *Mát.* 5:4.

4. És meg-épitik (*d*) a' régi időtől fogva-való puſztákat: a' régi puſztaságot fel-épitik, és a' puſzta városokat meg-újjítják, mellyek ſok nemzetségtől fogva el-puſztúltanak vólt.(*d*) *r.* 58:12.

5 És fel-kelvén az idegenek legeltetik a' ti barmaitokat: és az idegenek *léſznek* ti ſzántóitok és vintzeléritek.

6. Ti pedig az Úr' Papjainak neveztettek, a' mi Iſtenünk' Szólgáinak hívattattok: a' Pogányoknak (*e*) gazdagságit eſzitek, és azoknak ditsőségekkel magaſztaltattok-fel.

(*e*) 1 *Pét.* 2:5, 9. *Jel.* 5:10. *'s a' t.*

7. A' ti gyalázatotokért két-annyi *jutalmat vészitek*: és a' ſzidalom' helyében örvendeznek az ő örökségekben; mert az ő földökben két réſzt bírnak: örökké-való örömök léſzen.

8. Mert én Úr ſzeretem az ítéletet, gyülölöm a' ragadományt az áldozatban, és rendelem az ő tselekedeteket igazságban: és örökké-való ſzövetséget ſzerzek ő vélek.

9. És esméretes léſzen az ő magvok a' Pogányok között, és az ő tsemetéjek a' népek között: valakik látják őket, meg-esmérik őket, hogy ők az Úrtól áldatott magvak.

10. Nagy örömmel örülök az Úrban, örvendez az én lelkem az én Iſtenemben; mert idveſſégnek ruháival öltöztetett-fel engem', igazságnak paláſtjával vett engem' környül: mintegy vőlegényt meg-ékesített *engem'*, és mintegy menyaſzſzonyt, *ki magát* meg-ékesítette az ő ékeſſégével.

11. Mert mint a' föld meg-termi az ő tsemetéjét, és mint a' kert meg-termi az ő veteményit; azonképpen az Úr Iſten virágoztatja jövendőben az igazságot, és a' dítséretet minden pogány népek között.

LXII. RÉSZ.

Új Teſtamentomi Gyülekezet' állapotja.

1 A' Sion' kedvéért nem hallgatok, és a' Jéruſálem' kedvéért nem nyugſzom; mígnem el-jő az ő igazsága, mint a' fényeſség: és az ő ſzabadúlása mint a' lámpás tündöklik.

2. És meg-látják a' Pogányok a' te igazságodat, (*a*) és minden Királyok a' te ditsőſségedet, és újj nevet adnak tenéked, mellyet az Úr' ſzája nevez. (*a*) *r.* 65:15.

3. És léſzeſz ditsőſségnek koronája az Úrnak kezében: és *mint* királyi korona a' te Iſtenednek kezében.

4. Nem neveztetel többé (*b*) El-hagyattatottnak: és a' te földed nem neveztetik többé Puſztának; hanem neveztetel te illyen módon: Én gyönyörüségem! és a' te földed: Férjnek-adatottnak; mert az Úr gyönyörködni fog te benned, és a' te földed férjnek adatik.

(*b*) *Hós.* 1:10, 12. 1 *Pet.* 2:10.

5. Mert *miképpen* feleségül véſzi magának az ifjú a' leányt; *azonképpen úgymint* feleségül véſznek téged' a' te fiaid: és *mint* a' menyaſzſzonynak örül a' vőlegény; *azonképpen* örül néked a' te Iſtened.

6. A' te kő-falaidra óh (*c*) Jérusálem! őrízőket állatok, *kik* éjjel és nappal ſzüntelen ne hallgaſſanak: ti, kik az Úrról meg-emlékeztek, ne hallgaſſatok! (*c*) *Ezék.* 3:17.

7. És *addig* meg ne ſzünjetek tőle; míg-nem meg-újjítja, és mígnem Jérusálemet dítséreteſſé téſzi e' földön.

8. Meg-

8. Meg-esküdt az Úr az ő jobb-kezére, és az ő erősségének karjára: Nem adom többé a' te gabonádat eleségül a' te ellenségidnek: és az idegenek nem iſzszák a' te borodat, mellyért munkálódtál.

9. Hanem a, kik bé-takarják-azt; *azok* eſzik azt-meg, és dítsérik az Urat: és a' kik bé-takarják a' *bort*; azok iſzszák azt-meg az én ſzentségemnek pitvariban.

10. Menjetek-által, *(d)* menjetek által a' kapukon, tsináljatok útat a' népnek; töltsétek-meg, töltsétek-meg az útat, hányjátok-ki a' köveket, emeljetek záſzlót a' népekhez.

(d) r. 40: 3. *és* 57: 14.

11. Imé az Úr hírdeti mind a' földnek határáig, *(e)* mondjátok-meg a' Sion' leányának: Imé el-jött a' te Szabadítód, ímé az ő *(f)* jutalma ő-véle *vagyon*, és az ő tselekedete ő előtte! *(e) Zak.* 9: 9. *Mát.* 21: 5.

(f) r. 40: 10.

12. És nevezik őket ſzent népnek, az Úrtól meg-váltattaknak; te pedig neveztetel Meg kerestetett városnak, nem el-hagyatottnak.

LXIII. R É S Z.

Vdlaſztattak' ſzabadúlása. Könyörgés a' Babiloniai fogságból-való meg-ſzabadításért.

1 Kitsoda ez, a' ki jő Edomból, veres ruhákban *(a)* Botzrából? ki az ő ruhájában ékes, ki az ő erejének nagyságában jár? Én *vagyok*, ki igazságot ſzóllok, elégséges vagyok a' meg-tartásra. *(a) r.* 34: 5, 8. *Ezék.* 35: 6-8.

2. Mi az oka, hogy *(b)* veres a' te ruhád, és te ruháid ollyanok, mint a' bor-nyomónak *ruhája?* *(b) Jel.* 19: 13.

3. Egyedül tekertem a ſajtót, és a' népek közzül ſenki nem *vólt* én velem; Mert meg-tapodom őket az én búsúlásomban, és meg-tapodom őket az én haragomban: és azoknak vérek hintetik az én ruháimra, és minden én ruháimat bé-keverem.

4. Mert boſzſzú-állásnak *(c)* napja *vagyon* az én ſzívemben: és az enyimek' meg-ſzabadíttatásoknak eſztendeje el-jött. *(c) r.* 61: 2.

5. Mikor pedig látnám, hogy ſenki nem vólna *a' népnek* ſegítője, és álmélkodnám, hogy ſenki nem ſegéllené *őket*; ſzabadúlást ſzerzett nékem az én *(d)* karom, és az én haragom segélle engem'. *(d) Sólt.* 59: 16.

6. És meg-tapodom a' népeket az én haragomban, és meg-réſzegítem őket az én búsúlásomban, és földhöz verem az ő erősségeket.

7. Az Úrnak kegyelmeſségeiről emlékezem; *és* dítsérem az Urat mind azokért, mellyeket mi velünk tselekedett az Úr, és az Izráel' házával tett ſok jó-tételényiért, mellyet tselekedett ő vélek az ő irgalmaſsági ſzerént, és az ő kegyelmeſséginek ſoksága ſzerént.

8. Mert ezt mondotta: Bizony én népem ez: *olly* fiak, *kik velem* álnokúl nem tselekeſznek; azért lett ő Meg-tartójok.

9. Minden ő háborúságokban ő-is *vélek egygyütt* háborgattatott. Az ő ortzájának Angyala meg-ſzabadította őket: *hozzájok*-való *(e)* ſzerelméből, és kegyelmeſségéből meg-ſzabadította őket; hordozta őket, és viselte őket minden időben. *(e) 5Mós.* 7: 7-9.

10. Ők pedig *(f)* engedetlenek vóltanak, és meg-haragították az *Iſten*nek Szent Lelkét; annakokáért lett ő-nékiek ellenségek, és hadakozott ő ellenek. *(f) 2Mós.* 15: 24. *4Mós.* 14: 11, 12.

11. De meg-emlékezék a' régi időkről, Móſesről, *és* az ő népéről, *mondván:* Hol, a' ki ezeket *(g)* ki-hozta a' tengerből az ő nyájának páſztorával egybe? Hol *vagyon*, a' ki ő beléje adta az ő ſzent Lelkét? *(g) 2 Mós.* 14: 29, 30.

12. Ki vezérli vala *őket* Móses' jobb-keze által, az ő ditsőſséges karjával: ki a' vizeket ő előttök ketté *(h)* válaſztotta; hogy magának örökké-való nevet ſzerzene?

(h) 2 Mós. 14: 27. *Jós.* 3: 15-16.

13. Ki viſelte ezeket a' mélységes örvényekben, hogy *(i)* meg-ne ütköznének, mint a' ló a' ſík mezőn?

(i) Sólt. 105: 37.

14. Mint a' juhokat, mellyek a' vőlgyre ſzállanak alá, úgy viſelte őket az Úrnak Lelke: így vezérletted a' te népedet; hogy magadnak ditsőſséges nevet ſzereznél.

15. Tekínts *(k)* alá az Égből, és nézz alá a' te ſzentségednek és dítsőſségednek hajlékából: hol *vagyon* a' te buzgó ſzerelmed és hatalmasságod? a' te irgalmaſságidnak és kegyelmeſségidnek ſokságok meg-tartódzott-é én tőlem?

(k) 5Mós. 26: 15.

16. Mert te mi Atyánk *vagy*, ha Ábrahám nem tud is *(l)* minket, és Izráel nem esmér-is minket; *mindazáltal* Úram! te mi Atyánk *vagy*, *és* mi Meg-ſzabadítónk: örőktől fogva *vagyon* a' te Neved! *(l) Jób.* 14: 12.

17. Miért engednél *(m)* minket Uram! a' te útaidról el-tévelyednünk? a' mi ſzívünket miért idegenítetted-el a' te félelmedtől? térj-meg a' te ſzol-

ſzolgáidért, kik a' te örökségednek nemzetségiből valók. (*m*) *'Sólt.* 81 : 13.

18. Kevés ideig bírta a' te ſzentségednek népe *a' te örökségedet*; a' mi ellenségink meg-tapodták a' te (*n*) Szent-helyedet. (*n*) *'Sólt.* 74: 7.

19. *Ollyanokká* lettünk, *mint a' kiken* eleitől fogva nem uralkodtál, és a' kik a' te nevedről nem neveztetnek.

LXIV. RÉSZ.

A' fellyebb kezdett könyörgés el-végeztetik.

1 Vajha meg-ſzakaſztanád az (*a*) Egeket, *és* le-ſzállanál! a' hegyek a' te ortzád előtt olvadnának-el. (*a*) *'Sólt.* 18 : 10. 144 : 5.

2. Miképpen mikor a' ſebes tüznek lángja miatt *mindenek* meg-olvadnának, *és* a' tüz a' vizet forralná; hogy a' te ellenségidnek a' te nevedet meg-jelentenéd, *és* a' Pogányok te tőled rettegnének.

3. Mikor rettenetes dolgokat tselekednél, mellyeket nem vártunk vólna: le-ſzállottál, és a' te ortzád előtt a' hegyek el-olvadtanak.

4 Világ' teremtésétől fogva nem hallották, (*b*) és fülökbe nem ment: ſzem nem látott *más* Iſtent te kivüled, ki így tselekednék azzal, és a' ki őtet várja. (*b*) 1 *Kór.* 2 : 9. *'Sólt.* 31 : 20.

5. Segítséggel vóltál az örülőnek és az igazság' tselekedőjének, a' kik a' te útaidban megemlékeznek vala te rólad; Imé *pedig* te meg-haragudtál, mivelhogy vétkeztünk: *ha* ſzünetlen a' *te útaid*ban *maradtunk vólna*; meg-tartattunk vólna.

6. De mi mindnyájan ollyanok vóltunk, mint a' tiſztátalan, és mint a' meg-fertéztetett ruha, minden mi igazságink; (*c*) el-húllunk mi mindnyájan, mint a' fák' levele: és a' mi álnokságink el-hordanak minket, mint a' ſzél.

(*c*) *'Sólt.* 90 : 5, 6. *r.* 1 : 4, 10, 28, 30.

7. És ſenki nintsen, ki a' te nevedet ſegítségül hívná: a' ki fel-indúlna, hogy téged' követne; mikor a' te ortzádat el-rejted mi tőlünk, és a' mi álnokságinkban minket el-rothaſztottál.

8. Moſtan annakokáért Uram! mi Atyánk vagy; mi (*d*) *pedig* sár *vagyunk*: te mi Teremtőnk vagy; és mi mindnyájan a' te kezednek munkája *vagyunk*. (*d*) *Jer.* 18 : 6.

9. Ne haragudjál (*e*) Uram! feletted, és ſoha meg-ne emlékezzél a' *mi* álnokságinkról; Imé láſſad, kérünk: mi mindnyájan te néped *vagyunk*. (*e*) *'Sólt.* 79 : 8.

10. A' te ſzentségednek városi *ollyanok*, *mint a'* puſzta; a' (*f*) Sion, *mint a'* puſzta: Jérusálem, *mint a'* kietlen. (*f*) *'Sólt.* 74 : 3-7.

11. A' mi ſzentségünk' és ékeſſégünk' Háza, mellyben a' mi atyáink téged' dítsértenek, (*g*) tüzzel meg-égettetett: és minden kívánatos marhánk el-puſztúlt. (*g*) 2 *Kir.* 25 : 9.

12. Avagy meg-tartóztatnád-é magadat mind ezekért Uram? hallgatnál-é, és minket felettébb nyomorgatnál-é?

LXV. RÉSZ.

A' 'Sidók' meg-vettetése: a' Pogányok' fel-vétetése.

1 Azoknak (*a*) jelentettem-meg magamat, *a' kik* én felőlem nem tudakoztak; azoktól találtattam-meg, *a' kik* engem' nem kerestek, ezt mondottam: Imhol *vagyok* én, imhol *vagyok* én! a' népnek, *melly* az én nevemről nem neveztetik vala. (*a*) *Róm.* 10 : 20.

2. (*b*) Ki terjeſztettem az én kezeimet minden napon *e'* verſenyes néphez; kik járnak nem jó úton, követvén az ő gondolatjaikat.

(*b*) 4 *Mós.* 14 : 22. 15 : 39. *Róm.* 9 : 25, 26.

3. A' néphez, kik ingerlenek (*c*) engemet ſzemtől-ſzembe ſzüntelen; *mivelhogy* áldoznak kertekben, és jó illatokat ſzereznek téglák*ból tsinált* oltárokon. (*c*) 4 *Mós.* 14 : 22.

4. Kik a' koporsóknál ülnek, és a' kietlen helyeken hálnak: kik a' diſznó-húst meg-eſzik, és fertelmes húsnak leve *vagyon* az ő fazekokban.

5. Kik ezt mondják: Maradj otthon, ne jöjj én hozzám; mert (*d*) ſzentebb vagyok náladnál! ezek ellen vagyon füſt az én orromban, *és* ſzüntelen égő tüz.

(*d*) *r.* 66 : 17, 18, 24.

6. Imé ez fel-iratott én előttem: el-nem hallgatom; hanem meg-fizetem ezt, és (*e*) az ő kebelekbe fizetem-meg. (*e*) *'Sólt.* 79 : 12.

7. Mind a' ti álnokságitokat, mind egygyetembe a' ti atyáitoknak álnokságaikat; azt mondja az Úr: Kik a' hegyeken tettek jó (*f*) illatokat, és a' halmokon illettek engem' gyalázattal; annakokáért az ő előbbi tselekedeteket meg-fizetem az ő kebelekbe. (*f*) 2 *Kir* 21 : 3, 7.

8. Ezt mondja az Úr: Miképpen mikor ſzőlőſzemet találnak a' gerézden, ezt mondja *az ember*: Ne veſzesd-el; mert *Iſten'* áldása *vagyon* azon: azonképpen tselekeſzem az én ſzolgáimért; nem veſztem-el mind ezeket.

9. És Jákóbból meg-tartok magot, és Júdából, ki az én hegyeimnek örököse légyen: és bírják ez *örökséget* az én válaſztottaim, és az én ſzolgáim laknak ott.

10 És a' Sáron' *tartománya* léſzen a' barmoknak akla: és az Akor' (*g*) völgye a' juhoknak feküvő

kövő helyek; az én népemért, a'kik *tudni-illik* engem' meg-kereséndenek. (*g*) *Jós.* 7:26.

11. Ti pedig, kik az Urat el-hagytátok, *és* az én szent hegyemről el-felejtkeztetek: kik (*h*) az Égnek sereginek asztalt szereztek, és a' tsillagoknak itali áldozatot töltötök. (*h*) *Jer.* 7 18. 8:2.

12. Titeket kétség nélkül szablya alá számlállak, és ti mindnyájan meg-ölettettek: (*i*) Mivelhogy hívtalak; és nem feleltetek: szólltam; és nem hallottátok: és gonoszt tselekedtetek én előttem, és a' mit nem szerettem; azt választottátok. (*i*) *r.* 66:4. *Pél* 1:24.

13. Annakokáért ezt mondja az Úr Isten: Imé az én szolgáim esznek; de ti éheztek: Imé az én (*k*) szolgáim isznak; és ti szomjúhoztok: Imé az én szolgáim vígadnak; és ti meg-szégyenültök. (*k*) *Sólt.* 22:27.

14. Imé az én szolgáim vígadnak az ő szíveknek gyönyörüségében; de ti kiáltotok a' *ti* szíveteknek fájdalma miatt, és a' *ti* lelketeknek keserüsége miatt jajgattok.

15. És hagyjátok a' ti neveteket átokra az én választottimnak, és meg-öl téged' az Úr Isten: és az ő szolgáit más névvel nevezi.

16. *Hogy*, a' ki magát áldja e' földön, áldja magát az igaz Istenben: és a'ki esküszik e'földön, esküdjék az igaz (*l*) Istenre; mert el-felejttettek az előbbi nyomorúságok, és az én szemeim elől elrejttettek. (*l*) *Jer.* 4 2. 5*Mós.* 6:13.

17. Mert ímé én teremtek újj (*m*) Egeket és újj Földet: és az előbbiek ingyen sem említtetnek, és *az embereknek* eszekbe sem jutnak.

(*m*) *r.* 66:22. 2*Pét.* 3:13. *Jel.* 21:1.

18. Hanem örülnek és örvendeznek azoknak, mellyeket én teremtek, mind örökkön örökké. Mert ímé én meg-újjítom Jérusálemet vígasággal, és annak népét örömmel.

19. És vígadok Jérusálemben, és örvendek az én népemben: és nem hallatik többé abban (*n*) siralomnak szava, vagy kiáltásnak szava.

(*n*) *r.* 25:8. *Jel.* 21:4.

20. Nem lészen többé ott kitsiny gyermek idővel, sem vén ember, ki az ő idejét ki nem töltötte vólna; mert a' gyermek száz esztendős korában hal-meg: a' bünös pedig, *ha* száz esztendős-is, meg-átkoztatik.

21 És házakat építvén (*o*) azokban laknak: és szőlőket plántálnak, 's azoknak gyümöltsében esznek. (*o*) *Amós.* 9:14. *Ez.* 28:26.

22. Nem építnek, hogy más lakjék abban: nem (*p*) plántálnak, hogy más egye *annak gyümöltsét*; mert az élő-fának napjainak száma szerént lésznek az én népemnek napjai: és az ő kezeiknek munkájával sok ideig élnek az én választottim. (*p*) *Jer.* 31:5.

23. Nem munkalódnak híjába, és nem nemzenek veszedelemre; mert az Úrnak áldottainak magvai lésznek, és az ő gyermekeik ő-vélek egybe.

24. És minek-előtte kiáltanának; én meg-hallgatom: még mikor szóllnának; én meg-hallom.

25. A' farkas (*q*) és a'bárány egygyütt legelnek, és az oroszlán, mint az ökör szalmát eszik: és a' kígyónak kenyere lészen a' por. Senkit nem bántanak, és senkinek nem ártanak az én szentségemnek egész hegyén; azt mondja az Úr.

(*q*) *r.* 11:6,7. 1*Mós.* 3:14.

LXVI. RÉSZ.

Kép mutatók' Istени szolgálatja: Isten-félők igéreti.

1 Ezt mondja az Úr: A' Menny nékem (*a*) ülő székem, és a' Föld az én lábaimnak nyúgotója: Hol *vagyon* a' ház, mellyet építenétek nékem? és hol vagyon az én nyúgodalmamnak helye? (*a*) 1*Kir.* 8:27.

2. Mert mind ezeket az én kezem tsinálta: és *az által* kezdettek lenni mind ezek, azt mondja az Úr. Hanem arra tekintek, a' ki szegény, és töredelmes szívü, és a' ki az én beszédemet rettegi.

3 A'ki ökörrel (*b*) áldozik *nékem; mintha* embert ölne: a' ki juhval áldozik; *mintha* ebet ölne a' ki minhával áldozik; *mintha* diszno-vérrel *áldoznék*: a' ki temjént hoz előmbe; *mintha* a' bálványt ajándékozná-meg: ezeket választották ezek az ő útaikban, és az ő útálatosságaikat szerette az ő lelkek. (*b*) *r.* 1:11, 13. *Jer.* 6:20. *Amós.* 5:21.

4. Én is választom *azért* az ő meg-tsúfolásokat, és rájok hozom, a' mitől félnek; (*c*) mivelhogy hívtam, és senki nem felelt *nékem*: szólltam, és nem hallották, és gonoszt tselekedtek én előttem: és azt választották, a' mit nem szerettem.

(*c*) *Péld.* 1:24, 26. *r.* 65:4.

5. Halljátok az Úrnak beszédét, kik az ő beszédére rettegtek: Ezt mondották a' ti atyátok' fiai, a' kik titeket gyülölnek, a' kik titeket megvetettek az én nevemért: Tiszteltessék az Úr! De mikor meg-jelenik a' ti (*d*) örömötökre; ezek meg-szégyenülnek. (*d*) *r.* 5:19.

6. Háborúság' szava *hallatik* a' városból: szó *hallatik* a'Templomból, az Úrnak szava, ki megfizet az ő ellenséginek.

7. Minekelőtte a' szülésnek ideje el-jőne; szült: minekelőtte el jőne a' fájdalom ő reája; szült fiat.

8 Kitsoda hallott hasonlatos dolgot, kitsoda

látott hasonló dolgot? Avagy egy nap' teremtetett-é e' föld? Avagy születtetik-é egyszer 's mind egy nemzetség? hogy a' Sion szülni akart, és szülte az ő fiait.

9. Avagy én, *ki* az aszszonyi-állatokat szülőkké tészem, nem szülnék-é? azt mondja az Úr: Avagy én, *ki* azt mivelem, hogy szüljenek, meg-tiltatom-é? azt mondja a' te Istened.

10. Örvendezzetek Jerusálemmel, és örvendezzetek abban mindnyájan, kik szeretitek azt: örvendezzetek ő-véle nagy örömmel, kik azt siratjátok (*e*) vala. (*e*) *r.*66:3. *'Sólt.*37:5.

11. Hogy szopjatok, és meg-elégedjetek az ő vígasztalásinak tejével: hogy tejet végyetek, és gyönyörködjetek az ő ditsőségének fényességében.

12. Mert ezt mondja az Úr: Imé én ki-áraszтom ő reá a' békeséget, mintegy folyó-vizet, és mintegy ki-áradott patakot, a' pogány-népeknek ditsőségeket, mellyet szoptok: *azoknak* (*f*) vállokon hordoztattok, és térdeken gyönyörűségesen neveltettek. (*f*) *r.*60 4, 16.

13. Mint a' férjfiat, kit az ő annya vígasztál; akképpen vígasztallak én meg-titeket: és Jerusálemben vígasztalást vésztek.

14. Meg-látjátok, és örül a' ti szívetek: és a' ti tetemitek, mint a' fü meg-virágoznak; és megesmértetik az Úrnak keze az ő szolgáihoz, és haragja ellenségi ellen.

15 Mert ímé az Úr el-jő (*g*) tűzben, és mint a' forgó-szél az ő kerekei; hogy meg-mutassa haragját búsúlásal, és büntetését sebessen égő lánggal. (*g*) 2*Th.* 1: 8.

16. Mert az Úr tűzzel ítél-meg, és az ő fegyverével minden testet: és sokan lésznek az Úrtól meg-ölettettek.

17. A' kik (*h*) magokat szenteknek mondják és a' kik magokat mossák a' kertekben valamelly *fa* mellett, a' *kertnek* közepin: a' kik a' disznóhúst eszik, és *valami* útálatos állatnak, mint az egérnek, *húsát*; egygyenlőképpen meg-emésztetnek: azt mondja az Úr. (*h*) *r.* 65: 5, 7.

18. Mert én az ő tselekedeteiket és (*i*) gondolatjaikat *tudom*: el-jött *az idő*, hogy minden népeket és nyelveket egybe-gyüjtsek: és el-jőnek 's meg-látjak az én ditsőségemet. (*i*) *Péld.* 20, 27.

19. És meg-jegyezem őket, és a' meg-szabadúltak közzül el-küldök *némellyeket* Társisba, Púl', és Lúd' nemzetségéhez, kik kéz-ívvel lövöldöznek: Tubálhoz és Jávánhoz, a' messze való szígetekhez, kik nem hallották az én nevemet, és nem látták az én ditsőségemet: és hírdetik az én ditsőségemet a' Pogányok között.

20. És el-hozzák minden ti atyátokfiait minden Pogányok közzül, ajándékon az Úrnak, lovakon, szekereken lektikákban, öszvéreken, kotsikon, az én szent hegyemre Jérusálembe, azt mondja az Úr; miképpen viszik az Izráeliták az áldozatra-való állatokat tiszta edényben az Úr' Házába.

21. És azok közzül választok Papokat, Lévitákat (*k*); azt mondja az Úr. (*k*) *r.*61:6. 65:17.

22 Mert mint amaz új Egek, és az új Föld, mellyet én teremtek, meg-állanak én előttem; azt mondja az Úr: azonképpen meg-áll a' ti magvatok és a' ti nevetek.

23. És minden hónapról hónapra, és szombatról-szombatra, el-jő minden test, hogy engem' imádjon; azt mondja az Úr.

24. És ki-menvén meg látják azoknak hólt testeiket, kik én ellenem vétkeztenek; Mert az ő férgek-meg nem hal, és (*l*) az ő tüzök meg nem aluszik: és minden ember előtt gyalázatosok lésznek. (*l*) *Márk.*9: 44. *Jer.* 41:4.

JERÉMIÁS PRÓFÉTA.

I. Feddi az ő idejebéli gonoszságot. II. Hirdeti az Isten' ítéletit, melly nem sok időre megesék. III. A' híveket a' Messiás felől-való ígéretekkel, és az ő ellenségeiknek veszedelmekkel vígasztalja. IV. Historiákat-is ír a' 'Sidók felől, jövendő-mondásának bizonyságáért. Prófétált pedig Júdeában és Égyiptusban a' 'Sidóknak mintegy 43 *esztendeig.*

I. RÉSZ.

Jerémiás' hivatala: két rendbéli látása.

1 Jerémiásnak, Hilkia' fiának beszédi: *melly Hilkia* az Anatót *város*ban *lakozó* Papok közzül *vala*, a' Bénjámin' földében.

2. Kinek szólla az Úr, Jósiás' idejében, az ő Királyságának tizen-harmadik esztendejében, ki a' Júda' Királlyának, Amonnak fia vala;

3. Szólla Joákim' idejében-is, ki Jósiásnak, Júda' Királlyának fia vala: mind a' Sédékiásnak, a' Jósiás' Júda' Királlya' fiának egész tizen-egygyedik esztendejéig, mind a' Jérusálemnek rabságravaló el-viteléig, *melly lett* ötödik hónapban.

4. Szólla azért az Úr nékem mondván:

5 Minek-

5. Minekelőtte a' *te anyádnak* méhében formálnálak, esmértelek tégedet: és minekelőtte születnél; (*a*) meg-szenteltelek tégedet: Prófétának rendeltelek tégedet a' Pogányok között.

(*a*) *Gal.* 1: 15. *Esa.* 49: 15.

6. És mondék: (*b*) Ah! ah! Uram Isten! ímé nem tudok szóllni; mert gyermek *vagyok* én.

(*b*) 2 *Mós.* 3: 11. 4: 10. 6: 12, 30.

7. És monda az Úr énnékem: Ne mond: Gyermek vagyok én; hanem valamire küldelek (*c*) téged', el-menj; és valamiket parantsolok néked, meg-mondjad. (*c*) 2 *Mós.* 1: 10.

8. Ne félj tőlök; mert veled *vagyok* én, hogy meg-óltalmazzalak téged'; azt mondja az Úr.

9. És ki-nyújtá az Úr az ő kezét, és meg-illeté (*d*) az én számát, és monda az Úr nékem: Imé adom az én ígémet a' te szádba. (*d*) *Es.* 6: 6, 7.

10. Imé én ma téged' *Prófétává* teszlek a' Pogányokon, és országokon; hogy (*e*) gyomlálj ronts, veszess, törj, épits, és plántálj.

(*e*) *r.* 18: 7. 2 *Kór.* 10: 4, 5.

11. Annakfelette szóla az Úr énnékem, mondván: Mit látsz te Jerémia? 's mondék: Mondola-veszszőt látok én.

12. És monda nékem az Úr: Jól láttad; mert *melly hamar a' mondola meg-virágzik, olly igen* vigyázok én az én ígémre, hogy' bé-tellyesítsé azt.

13. És monda az Úr énnékem másodszor, mondván: Mit látsz te? Felelék: forró fazekat látok én, mellynek szája Éjszak felől vagyon.

14. És monda nékem az Úr: (*f*) Éjszak felől jő a' veszedelem e' földnek minden lakosira.

(*f*) *r.* 4: 6. 6: 1, 22.

15. Mert ímé én az Éjszak felől-való országoknak minden nemzetségit (*g*) öszve-gyüjtöm; azt mondja az Úr: hogy el-jövén, ki-ki mind letégye az ő székit Jérusálemnek kapui előtt, és körös-környul minden kerítési ellen, és Júdának minden városi ellen. (*g*) *r.* 5: 15 *és* 6: 22. *és* 10: 22.

16. És meg-jelentem az én ítéletimet ezek ellen az ő sok gonoszságokért; Mert el-szakadtanak én tőlem, és idegen Isteneknek áldoztanak, és az ő tulajdon kezeik' munkáit imádták.

17. Te azért övezd-meg magadat, és fel-kelvén mond-meg nékiek azokat, mellyeket én teneked parantsolok; ne félj tőlök, hogy téged' előttök el ne veszeffelek.

18. Mert ímé én ma tettelek téged' erős (*h*) várossá, és vas oszloppá, és értz bástyává mind ez egész földön, a' Júda' Királyi ellen, az ő Fejedelmi ellen, az ő Papjai ellen, és a' föld' népe ellen. (*h*) *r.* 6: 27. *és* 15: 20.

19. A' kik viaskodnak te ellened, de meg nem győznek téged'; mert te veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy meg-szabaditsalak téged'.

II. RÉSZ.

A' 'Sidó népnek külömb külömb bűnei.

1 És szólla az Úr nékem mondván:

2 Menj-el, és kiálts Jérusálemnek füleibe, mondván: Ezt mondja az Úr: Emlékezem a' kegyelemről, mellyel vóltam (*a*) hozzád ifjúságodban, minémü szeretettel vóltam; mikor téged' magamnak jegyeznélek, mikor engem' követnél a' puszta-ban, a' földön, mellyet nem vetnek-bé. (*a*) 5 *Mós.* 32: 9-14.

3. *És hogy* az Izráel az Úrnak szenteltetett *nép vólt*, az ő gabonájának 'sengéje: valakik meg-eszik vala őtet; vétkeznek vala: nyomorúság következik vala reájok; azt mondja az Úr.

4. Halljátok-meg az Úr' szavát Jákób' háza, és Izráel' házának minden tselédi.

5. Igy szóll az Úr: Mitsoda álnokságot találtanak a' ti atyáitok én bennem (*b*) hogy el-idegenedtek én tőlem, és a' hazugság után jártak, és híjába-valókká lettek? (*b*) *Mik.* 3: 5.

6. *Annyira, hogy* csak azt sem mondották: Hol *vagyon* az Úr, a' ki ki-hozott minket Egyiptomnak földéből, a' ki által-vitt minket a' pusztán, a' kietlen és járatlan földön, a' vizetlen és halálos földön: a' földön mellyet ember nem járt, és a' hol ember nem lakott?

7. És bé-iktattalak titeket a' bő földbe, hogy annak gyümőltsével és javaival élnétek: és bé-menvén meg-fertéztetétek az én földemet, és az én örökségemet útálatossá tévétek.

8. A' Papok nem mondották: Hol *vagyon* az Úr? és (*c*) a' kik a' Törvényt forgatják, nem (*c*) esmérének-meg engemet: és a' Pásztorok hitetlenül el-szakadának én tőlem, és a' Próféták a' Baál által prófétálának, és a' bálványokat követék. (*c*) *Róm.* 2: 18 24.

9. Annakokáért még perlek veletek, és perlek a' ti fiaitoknak fiaival; az mondja az Úr.

10. Ugyan-is, Menjetek által a' Kittim' szigeteire, és lássátok-meg; Kédárba-is küldjetek el, és szorgalmatosan vegyétek eszetekbe, és lássátok-meg, ha ehez hasonlatos dolgok lettenek?

11. Ha *egyéb* nemzetség el-változtatta-e az ő Isteneit, noha azok nem Istenek? az én népem pedig el-változtatta az ő ditsőségét bálványra.

12. Egek! (*d*) tsudálkozzatok ezen, és rettenjetek-meg, erős-képpen száradjatok-meg; azt mondja az Úr. (*d*) *Esa.* 1: 2.

13 Mert

13. Mert két gonoszságot tselekedett az (e) én népem: El-hagytak engem' élő kút-fejet, és magoknak kútakat ástanak, bé-omlott kútakat, mellyekben nintsen víz. (e) *Esa.* 65: 11.

14. Nemde rab-é az Izráel? avagy ő házi szolga-é? Mi az oka *hát*, hogy préda lett?

15. *És ő* ellene (f) ordítottanak az oroszlánok, ki-botsátták az ő szavokat, és el-pusztították az ő földét: az ő városi meg-égettettenek, *és* nintsen benne lakozó? (f) *Esa.* 5: 29. *r.* 4: 7. 5: 6.

16. A' Nóf' és Tafne' fiai bé-törik fejedet.

17. Vallyon 's nem te magad szerzetted-é ezt magadnak? mivelhogy a' *te* Uradat Istenedet elhagyád, mikor téged' viselne az *ő* útán.

18. Mostan-is mi dolgod vagyon az Égyiptus' útával, hogy a' Nilus' vizét iszod? és mi dolgod-vagyon az Assúr' útával, hogy az *Eufrátes'* folyó vizét iszod.

19. A' te magad' gonoszsága (g) tanítson-meg téged', és a' te *Istentől*-való el-szakadásid dorgáljanak-meg téged'. Vedd eszedbe, és lásd-meg, melly gonosz és keserü légyen, hogy el-hagytad a' *te* Uradat Istenedet, és hogy nem féliz engemet; azt mondja a' Seregeknek Ura Istene.

(g) *Esa.* 3: 9. *Hós.* 5: 5.

20. Jóllehet régen meg-rontottam a' te igádat, el-szaggattam a' te köteleidet, és te azt mondottad: Nem szolgálok én *idegen Istennek*; mindazáltal minden magas halmokon, és minden leveles fa-alatt (h) bújdosol vala paráználkodván.

(h) *r.* 3: 6. *Jós.* 24: 16: *'s a' t.*

21. Én pedig (i) plántáltalak vala téged' *mint* válaszott szőlőt, mindenestől igaz *és hív* magot; mi módon változtál azért nékem idegen szőlővesszővé? (i) 2Mós. 15: 17. *Mát.* 21: 33.

22. Mert ha magadat salétrommal meg-mosnád-is, szapannal fejérítenéd-is magadat; *mindazáltal* jegyeztetve vagyon a' te álnokságod én előttem: azt mondja az Úr Isten.

23. Mi-módon mondhatnád: Nem undokíttattam-meg, a' bálványok után nem jártam? Lásd-meg a' te útaidat a' völgyben, gondold-meg, mit tselekedtél: *te ki ollyan vagy*, *mint a'* gyors nőstény teve, melly az ő útaiban széllel folyat.

24. *És mint* a' pusztához szokott nőstény vadszamár, *melly* az ő kívánsága szerént szabadon jár szélyel, mellyet a' *bujálkodásnak* alkalmatosságától kitsoda tartóztathatna-meg? Nem szükség, hogy valaki annak kergetésével fáraszsza magát; meg-találja azt az ő hónapjában.

25. *Havalaki azt mondja:* Ne mezítelenítsd-meg a' te lábadat, és torkodat óltalmazd-meg a' szomjúságtól; te azt feleled; Kétségbe esném, *nem mivelem*, nem; mert az idegen *Isteneket* szeretem, és azokat követem.

26. Miképpen meg-szégyenül a' lopó, mikor a' lopásban találtatik; azonképpen meg-szégyenül az Izráel' háza, az ő Királyi, Fejedelmi, és Papjai, és Prófétái.

27. Kik azt mondják a' fának: Te vagy az én atyám; és a' kőnek: Te szültél engemet; mert háttal fordúltak én hozzám és nem orczájokkal: az ő nyomorúságoknak idején pedig ezt mondják: Kelj-fel, és szabadíts-meg minket!

28. De hol vagynak a' te Istenid, mellyeket magadnak tsináltál? Keljenek-fel, ha meg-szabadíthatnak téged' a' te nyomorúságodnak idején? mert a' te városidnak (k) száma *szerént* vóltanak a' te Istenid óh Júda! (k) *r.* 11: 12, 13.

29. Miért perletek én velem? Mindnyájan ti el-szakadtatok én tőlem; azt mondja az Úr.

30 Hijába ostoroztam a' te fiaidat; az intést nem vették-bé: a' ti szablyátok meg-emésztette a' ti Prófétáitokat, mint a' pusztító oroszlán.

31 Óh nemzetség! vegyétek eszetekbe ti az Úrnak szavát: *ollyan* vóltam-é én Izráelnek, *mint a'* puszta? avagy *mint a'* setétség' földe? *Hát* miért mondotta az én népem? Urak vagyunk *immár*, többé te hozzád nem mégyünk!

32. Vallyon a' leány el-felejtkezik-é az ő ékességéről? *vagy* a' jegybéli leány az ő arany-lánczairól? Az én népem pedig számtalanszor (l) el-felejtkezett én rólam. (l) *r.* 3: 21.

33. Miért mondod jónak lenni a' te útadat; holott a' te szeretőid után járasz? Annakokáért még a' gonoszakat-is meg-tanítottad a' te útaidra.

34. Ennekfelette a' magad' ruháinak szélén-is találtatott a' szegény (m) ártatlan embereknek vérek, kiket nem az ásásban találtál; hanem mind ezek felett *vagynak* azok. (m) 2*Kir.* 21: 16.

35. *Te pedig* még-is azt mondottad; Bizonyára én *tiszta*, *és* ártatlan vagyok, tsak hogy az ő haragja én rólam fordúljon-el. Imé (n) én törvénykezem te veled; mivelhogy azt mondod: Nem vétkeztem. (n) *Mik.* 6: 2.

36 Mit futkosasz illy igen, gyakorta változtatván útadat? Égyiptom miatt-is meg-szégyenülsz, mint Assúr miatt meg-szégyenültél.

37. Még az *Égyiptombéli Királytól*-is el-szakadsz a' te kezeidet fejedre kúltsolván; Mert az Úr útálja a' te bizodalmidat, hogy azokban szerentsés nelégy.

III. RÉSZ.

'Sidók' keménysége Istennek külömb-külömb igéreti.

1 Ezt mondván: Ha a' férjfiú el-hagyja az ő feleségét, és az el-hagyván az *ő férjét*, más férj-

férjfiúhoz mégyen: vallyon *az elébbi férje* (*a*) véfzi-é többé azt hozza? avagy nem fertéztetnék-é-meg valóban az a' föld? Te pedig fok társaiddal paráználkodtál; mindazáltal térj én hozzám, azt mondja az Úr. (*a*) 5 *Mós.* 24: 1-4.

2. Émeld-fel fzemeidet a' hegyekre, és lásd-meg, hol nem paráználkodtál? ő-nékik le-ültél az útakon, mint az Arabiabéli *tolvaj* a' puſztában: és meg undokítottad a' földet a' te paráznaságiddal és gonoſzságiddal.

3. És *jóllehet* nem adatnék eső, és nem vólna tavaſzi eső; mindazáltal a' te ortzád a' parázna aſzſzonyéhoz hasonló vólt: nem akartad esmérni a' fzemérmet.

4. Vallyon avagy tsak moſtan nem kiáltod-é *ezt* énnékem: Én atyám! az én ifjúságomnak te *vagy* vezére?

5. Vallyon (*b*) mind örökké haragſzik-é? mind végiglen meg-tartja-é a' *haragot*? ímé mondod, és tselekefzed a' gonoſzságokat, a' mint te tőled lehet. (*b*) *Esa.* 57: 16. *v.* 12, 13.

6. És monda az Úr énnékem Jóſiás Király' idejében: Láttad-é, mit tselekedett az *én tőlem* el-fordúlt Izráel? el-ment (*c*) minden *ő* magas hegyeire, és minden zőld fa alá, és ott paráználkodott. (*c*) *r.* 2: 20. *Esa.* 57: 5.

7. És mondék, minekutánna mind ezeket tselekedte vólna: Térj-meg hozzám; és nem téré: és látá *ezt* az ő hitetlen húga, a' Júda.

8. Annakokáért tettfzék nékem, hogy mind azokért az okokért, tudni-illik, hogy az *én tőlem* el-fzakadott Izráel paráználkodott: el-hagynám őtet, és el-válásról-való levelet adnék néki; mindazáltal nem félt az ő hitetlen húga, a' Júda, hanem el-ment és paráználkodott ő-is.

9. És az ő híres paráznaságával meg-fertéztette a' földet; mert paráználkodék a' kővel, és a' fával.

10. Mindazáltal mind ezek után-is nem téremeg én hozzám az ő hitetlen húga, a' Júda tiſzta fzíve fzerént; hanem kép-mutatással: azt mondja az Úr.

11. Azért monda nékem az Úr: Inkább igazítja magát a' viſzfzálkodó Izráel; hogy (*d*) fem mint a' hitetlen Júda. (*d*) *Ezék.* 16 51. 23: 11.

12. Menj-el, és kiáltsad e' fzókat Éjfzakra, és mondjad: Térj-meg viſzfzá-vonó Izráel! ezt mondja az Úr: *és* el-véfzem az én haragomat tirólatok; mert kegyelmes (*e*) *vagyok* én, azt mondja az Úr: nem tartok haragot mind örökké. (*e*) *'Sólt.* 86: 25. *és* 103: 8, 9.

13. Tsak-hogy esmérd-meg a' te hamiſságodat, hogy a' *te* Uradat Iſtenedet el-hagytad: és minden útakat el-járván az idegenekhez adtad magadat minden zőld fa alatt: és az én fzómat nem fogadtátok; azt mondja az Úr.

14. Térjetek-meg fzó-fogadatlan fiak! azt mondja az Úr; mert én férjetekké lettem néktek: és hozzám véfzlek titeket, egygyet *egy* városból, kettőt *egy* nemzetségből, és bé-iktatlak titeket Sionba.

15. És az én fzívem fzerént-való Páſztorokat (*f*) adok néktek *ott*: és legeltetnek titeket tudománnyal, és értelemmel. (*f*) *r.* 23: 4.

16. És minekutánna meg-fokaſúltok és meg-fzaporodtok a' földön; az' napokban, azt mondja az Úr, többé nem mondják: *Ez* az Úr' frigyének Ládája fzívekbe fem ötlik: meg fem gondolják, meg fem látogatják; és nem léſzen többé.

17. Az időben Jérusálemet hívják az Úr' királyi fzékinek, és minden nemzetségek oda gyűlnek az Úr' nevében, Jérusálembe: és nem követik többé az ő gonoſz fzíveknek akaratját.

18. Az' napokban a' Júda' háza menyén az Izráel' házával, el-jőnek (*g*) egygyetemben Éjfzak' földe felől, a' földre, mellyet örökségül adtam a' ti atyáitoknak. (*g*) *Ezék.* 37: 22.

19. Mert én *illyen módon* fzóllék: Miképpen fzámláljalak titeket a' fiak közzé, es mi-módon adjam néked a' gyönyörűséges földet, a' Pogányok' feregeinek kívánatos örökségét? És azt végezém: Ezt mondjad nékem: Én atyám! és tőlem el ne fzakadj.

20. Bizony *miképpen* hitetlenül tselekefzik az aſzſzonyi-állat az ő férjével, *mikoron* őtet elhagyja; azonképpen hitetlenül tselekedtetek én velem Izráelnek háza: azt mondja az Úr.

21. A' *ti* fzóitok hallaſsék a' magas helyeken, az Izráeliták ſirások és könyörgések; mert elfordították az ő (*h*) útokat, el-felejtkeztek az ő Urokról Iſtenekről. (*h*) *r.* 3: 32.

22. Térjetek-meg fzó-fogadatlan fiak! meggyógyítom a' ti engedetlenségiteket: *Hallattasſék, mondom, e' fzó:* Imé mi járúlunk te hozzád; mert te *vagy* a' *mi* Urunk Iſtenünk.

23. Bizony meg-tsalattattunk a' halmoktól, *és* a' hegyeknek fokaságitól: bizony az Izráelnek meg-maradása az (*i*) Úrban a' mi Iſtenünkben *vagyon.* (*i*) *'Sólt.* 121: 1, 2. 124: 8.

24. Mert e' gyalázat emészttette-meg a' mi atyáinknak munkáját gyermekségünktől fogva, az ő juhokat, barmokat, fiaikat és leányaikat.

25. Hevertünk a' mi fzégyen-vallásunkban, és a' mi gyalázatunk bé-fedezett minket; mert

a' mi Urunkkal Istenünkkel hitetlenül tselekedtünk mi, és a' mi atyáink gyermekséginktől fogva mind e' mái napig: és nem engedtünk a' mi Urunk Istenünk' szavának.

IV. RÉSZ.

Intés a' meg-térésre: 'Sidóság' pusztúlása.

1 Ha meg-téréndesz Izráel! azt mondja az Úr: hozzám térj: És ha én előlem el-veted a' te útálatosságidat, el-nem (*a*) bújdosól.

2. És *ha így* esküszöl: Él az Úr, tökélletességen, ítéletben és igazságban: áldják ő benne magokat a' nemzetségek, és ő benne ditsekednek.

(*a*) *r.* 3: 12-14. *Jóel.* 2: 12.

3. Mert azt mondja az Úr a' Júda' férjfiainak, és a' Jérusálembélieknek: Szántsatok magatoknak újj ugarat, és ne vessetek a' tövisekbe.

4. (*b*) Metéljétek-környül magatokat az Úrnak, és vessétek-el a' ti szíveteknek bőreit, Júda' férjfiai, és Jérusálem' lakosi! hogy az én haragom fel-gerjedvén annyira ne égjen, hogy senki el ne ólthassa, a' ti tselekedetiteknek gonoszságáért. (*b*) 5 *Mós.* 10: 16. 30: 6.

5. Hírdessétek Júdában, és Jérusálemben jelentsétek-meg, és mondjátok-meg: trombitáljatok a' földön, kiáltsatok, gyüljetek egybe és mondjátok: Gyüljetek-őszve és menjünk-be az erős városokba.

6. Emeljetek zászlót Sionban: gyüljetek öszve, ne álljatok; mert én veszedelmet hozok (*c*) Éjszak felől, és nagy romlást.

(*c*) *r.* 1: 14, 15.

7. Ki-vetette magát az oroszlán az ő barlangjából, és a' nemzetségeknek rablója el-indúlt: ki-jött helyéből, hogy el-puszttsa a' te földedet, *és* a' te városid el-puszttassanak; hogy senki *azokban* ne lakjék.

8. Ezokáért öltözzetek (*d*) 'sákba; sirjatok és jajgassatok; Mert az Úrnak fel-búsúlt haragja nem távozott-el rólunk. (*d*) *r* 6: 26.

9. Mert az napon, azt mondja az Úr: el-vész a' Kiraly' bátorsága, és a' Fejedelmek' bátorsága: és el-álmélkodnak a' Papok, és a' Próféták (*e*) tsudálkoznak.

(*e*) *Ezék* 13: 9, 10.

10. És *akkor ezt* mondom: Ah ah! Uram Isten! bizony *ezt fogják mondani:* Igen megtsaltad e' népet, és Jérusálemet, ezt mondván: Békeségtek lészen néktek; holott a' szablya elhatott mind lelkünkig.

11. Az időben ezt mondják e' népnek és Jérusálemnek: *Imé nagy* száraszto szél *jö* a' puszttának magas helyein, az én népem' leányának útán, nem szórásra, sem tisztításra.

12. Ezeknél hatalmasb szél jö-el nékem; akkor én-is ítéletet mondok nékiek.

13. Imé mint a' felhő, úgy jö, és mint a' szélvész az ő szekere: az ő lovai gyorsabbak a' saskeselyüknél; Jaj nékünk! mert el-veszttünk.

14. Jérusálem! (*f*) tisztítsd-meg szívedet a' gonoszságtól; hogy meg-tartassál: meddig maradnak te benned a' te gonosz gondolatid?

(*f*) *Esa*: 1: 16. 2 *Kór.* 7: 1.

15. Mert hír-mondó hírdeti *az ellenségnek jövetelit* Dán felől; és hírdeti a' veszedelmet Éfraim' hegyén-is.

16. Mondjátok-meg e' népeknek: hírdessétek-meg a' Jérusálembélieknek; ímé messze földről el-jönek az őrizők, és kiáltanak Júdának városi ellen.

17. Mint a' mezőnek őrizői, úgy lészsnek a' *város* környül; Mert engemet fel-boszszantott, azt mondja az Úr.

18. A' te útad, és a' te tselekedetid szerzették ezt tenéked: ez a' te gonoszságod; mert mivelhogy keserű, a' te szívedre-*is* el-hatott.

19. (*g*) Fáj a' bélem, a' bélem, *és* az én szívemnek rekeszi: az én szívem háborog én bennem, nem hallgatom-el; mert a' trombita-szót hallottad óh én lelkem! *és* a' hadnak kiáltását.

(*g*) *Esa.* 21: 4. *r.* 9: 1.

20. *És hogy egygyik* (*h*) veszedelem a' másik veszedelmet követi; mert az egész föld el-puszttíttatik: hírtelenséggel el-puszttíttatnak az én sátorim, *és* az én fel-vont kárpitim egy szem-pillantásban. (*h*) *Sólt.* 42: 8.

21. Vallyon meddig látom a' zászlót? *és* hallom a' trombita-szót?

22. Míg bolond (*i*) *lészen* az én népem, *míg*-nem engem' esmérnek: *míg* balgatag fiak, és értelem nélkül valók: *míg* bőltsek lészsnek a' gonoszra; a' jó tselekedtre pedig balgatagok.

23. *Ha* tekintem a' földet; ímé hijába-való, és puszta: ha *tekintem* az Egeket; semmi világósságok nintsen. (*i*) *Esa.* 13: 9, 10, 13.

24. *Ha* tekintem a' hegyeket; ímé reszketnek, és minden halmok ingadoznak.

25. *Ha* tekintém; ímé *egy* ember-is nintsen: és minden égi madarak el-mentek.

26. *Ha* tekintem; ímé a' 'siros tartomány *ollyan, mint a'* puszta: és minden ő városi el-törettek, az Úr miatt, és az ő haragja miatt.

27. Mert

27. Mert ezt mondja az Úr: El-puſztíttatik az egéſz (*k*) föld; mindazáltal nem léſzen akkor vége. (*k*) *r.* 5:10,18. 2*Kir.* 24:1-3.

28. Ezért ſir a' föld, és oda fel (*l*) meg-homályosodik az Ég; mert én mondottam, gondoltam, és meg nem bántam; és azt el nem változtatom. (*l*) *Esa.* 13:9-11.

29. A' lovagoknak és a' kéz-íveseknek kiáltások előtt el-futnak mindnyájan a' város*béliek;* el-rejteznek a' sürü *erdők*ben, fel-mennek a' kő-ſziklákba: minden város el-puſztíttatik, és ſenki ſem lakozik azokban.

30. Te pedig el-puſztúlandó *tartománynak népe*, mit tselekeſzel? ki *moſtan* öltözöl ſkárlátban, és ékesíted magadat aranyos kösöntyükkel, és a' te ortzáidat meg-feſted feſtékkel: hijába ékeſited magadat; *mert* a' te ſzeretőid útálnak tégedet; kereſik a' te életedet.

31. Mert mintegy gyermek-ſzülő *aſzſzonyi-állat'* ſzavát hallom, *azt mondom*, *hogy* mintegy első-gyermek-ſzülő *aſzſzonyi-állat*nak kiáltását, *úgy hallom* a' Sion' leányának ſzavát: *ki* nagy óhajtáſsal öſzve-veri kezeit, *mondván*: Jaj moſt nékem! mert el-fogyatkozott az én lelkem a' meg-ölettekért.

V. RÉSZ.

Jérusálembéliek' gonoſzsága.

1 Járjátok-el Jérusálem' útzáit, és láſsátok-meg moſtan, és vegyétek eſzetekbe, és tudakozzátok meg az ő útzáin; ha leltek-é egy embert: ha vagyon-é, ki igaz ítéletet (*a*) tégyen; ki igazságot ſzereſsen? és meg-kegyelmezek néki. (*a*) 1*Mós.* 18:26-32.

2. És ha így esküſznek-is: Él az Úr! bizony hamiſsan esküſznek.

3 Uram! a' te ſzemeid (*b*) avagy nem a' tökélleteſségre *néznek-é?* Meg-verted őket; de nem bánkodtak: meg-eméſztetted őket; *de* a' dorgálást nem akarják fel-venni: az ő ortzáik keményebbek vóltanak a' kő-ſziklánál, nem akartak meg-térni. (*b*) *Sóít.* 18:24-28. *r.* 9:18.

4. Én azért ezt mondom vala: Bizony paraſztok ezek, bolondok; mert nem tudják az Úrnak útát, az ő Iſtenek' ítéletét.

5. El-mégyek a' Fő-emberekhez, és ſzóllok nékik; mert ők tudják az Úrnak útát, az ő Iſteneknek ítéletét. De azok-is egygyetemben el-vetették az igát; el-ſzaggatták a' köteleket.

6. Annakokáért meg-ſzaggatja őket az (*c*) oroſzlán az erdőből: a' puſztában lakozó farkas el-puſztítja őket: az ő városaik ellen vígyáz a' párdutz; valaki ki jő ő közzülök, el-ſzaggatja; mert el-áradtak az ő büneik: el-ſokasodtak az ő pártolkodásaik. (*c*) *Esa.* 5:29. *Hab.* 1:7.

7. Óh miért kegyelmeznék-meg tenéked? A' te fiaid el-hagytanak engemet, és esküſznek azokra, kik nem Iſtenek. Mihelyt meg-elégítem őket; azonnal paráználkodnak, és nagy ſereggel a' paráznának házába gyülnek.

8. *Mint a'* kövér lovak, (*d*) mellyek reggel eleget eſznek, *ollyanok vóltak:* ki-ki az ő felebarátja' feleségére nyerít. (*d*) *Ez.* 22:11.

9. Avagy nem látogatnám-é-meg ezért *őket?* azt mondja az Úr; avagy efféle nemzetséget, minémű ez, nem büntet-é-meg az én lelkem?

10. Menjetek-fel az ő kerítéſire, és rontsátok-el; mindazáltal mindeneſtől fogva ſemmivé ne tegyétek: törjétek-el a' kerítéseknek magaſságit; mert nem az Úréi azok.

11. Mert vétkezvén vétkezett én ellenem az Izráel' háza, és a' Júda' háza, azt mondja az Úr.

12. Meg-tagadták az Urat, és ezt mondották: Nintsen, és (*e*) nem következik mi reánk a' veſzedelem; ſem fegyvert, ſem éhséget nem látunk. (*e*) *Esa.* 28:15.

13. És a' Próféták ſzéllé léſznek, és ő bennek ſemmi *igaz* beſzéd nintsen: nékik léſzen úgy dolgok.

14. Azért azt mondja a' Seregeknek Ura Iſtene, hogy ezt mondottátok: Imé én *ollyanná* (*f*) téſzém az én beſzédemet a' te ſzádban; minémű a' tüz: és e' népet mint a' fákat; és *az* meg-eméſzti őket. (*f*) *r.* 1:9, 10

15. Imé én hozok ti reátok meſzſze földről-való (*g*) pogányt, óh Izráelnek háza! azt mondja az Úr: kegyetlen nemzetséget, régi nemzetséget, olly nemzetséget, mellynek nyelvén nem érteſz, meg ſem érted, mit ſzóll.

(*g*) 5*Mós.* 28:49. *r.* 1:15. 6:22.

16. Az ő tegze, mint a' meg nyílt koporsó: mindnyájan erőſsek léſznek.

17. És meg-eméſzti a' te (*h*) veteményidet, és a' te kenyeredet, *mellyet* a' te fiaid és leányid ettenek vólna-meg: meg-eſzi juhodat és ökrödet, meg-eſzi ſzőlődet és figédét: ſzegénységre juttatja fegyver által a' te erős városidat, mellyekben bízol vala. (*h*) 3*Mós.* 26:16. 5*Mós.* 28:31, 33.

18. De az' napokban-is, azt mondja az Úr: ugyan nem végezem-el ti veletek *az én haragomat.*

19. És mikor ezt kérdénditek: (*i*) Miért mivelte a' *mi* Urunk Iſtenünk mi velünk mind ezeket? te ezt mondjad nékik: Miképpen el-hagytatok

tatok engemet, és idegen Istenéknek szolgáltatok a' ti földetekben; azonképpen szolgáljatok idegeneknek az idegen földön.

(*i*) *r.* 16: 10, 13. 5*Mós.* 28:64.

20. Kiáltsátok ezt a' Jákób' házában, és hírdessétek a' Júdában mondván:

21. Halljátok-meg most ezt óh (*k*) bolond és balgatag nemzetség! kiknek szemek *vagyon* 's nem látnak: kiknek fülök vagyon, 's nem hallanak. (*k*) *Esa.* 6: 9, 10.

22 Nem féltek-é engemet? azt mondja az Úr: Az én ortzám előtt nem reszkettek-é? Ki (*l*) rendeltem a' fövenyet a' tengernek határának, örökké-való végezés szerént, mellyet által nem hág. Jóllehet meg-indúlnak; de fellyül nem haladják: és meg-háborodnak az ő habjai; de azon által nem mennek. (*l*) *Jób.* 38: 8-11.

23. De e' népnek szíve el hajlott, és viszszavonó: *a' mint* el-hajlottak; úgy mennek elől.

24. És nem mondják magokban: Féljük immár a' *mi* Urunkat Istenünket, ki ád idején és későn-való esőt az ő idejében: *és* az aratásnak törvényének heteit meg-őrzi nékünk.

25. A' ti álnokságitok fordították-el ezeket, és a' ti gonoszságitok tiltják-meg ezt a' jót ti tőletek.

26. Mert találtatnak az én népem között istentelenek; *mert* két-felé fülelnek, mint a' madarászok: *és* tört hánynak, mellyben az embereket meg-fogják.

27. Mint a' kalitka madarakkal teli; úgy az ő házok teli álnoksággal; azokáért nagyokká lettek, és gazdagokká.

28. (*m*) Meg-kövéredtek, fényesek, az istentelenek gonosz tselekedetét-is meg-haladták: *igaz* ítélettel (*n*) nem ítéltek, az árvának *igaz* ítéletet *nem tettek;* mindazáltal még-is szerentséssek: a' szegényeknek igazságokat-is ki nem szolgáltatták. (*m*) 5*Mós.* 32 15. (*n*) *Esa.* 1 23. *Zak.* 7: 10

29. Ezeket nem látogatom-é én meg? azt mondja az Úr: a' nemzetséget, 'melly illyen, nem bünteti é meg az én lelkem?

30. Tsudálatos és rettenetes dolog lett e' földön!

31. A' Próféták (*o*) hamisan prófétálnak, és a' Papok ajándékokat vészenek; az én népemnek pedig tettszenek ezek: és vallyon mit mivelnétek végezetre? (*o*) *r.* 23: 25, 26. *Ez.* 13: 6.

VI. RÉSZ.

Babilóniai fogság. 'Sidók sok-féle bűnei.

1 Bénjáminnak fiai! fussatok-ki Jérusálemből, és Tékoában fúvalljatok trombitát, és Beth-hakérembeu emeljetek zászlót; Mert veszedelem, és nagy gyötrelem láttatik (*a*) *jöni* Éjszak felől. (*a*) *r.* 1: 13-15.

2. A' szép és kedven tartott *aszszonyhoz* hasonlóvá tettem vala a' Sion' leányát.

3. Ó hozzá jőnek a' pásztorok az ő nyájaikkal egybe; hogy ő ellene fel-vonják sátorokat: *hogy* ki-ki mind az ő helyét meg-emészsze.

4. Készítsetek ellene hadat, keljetek-fel, és menjünk hartzra délben: Jaj minékünk; mert el-hanyatlott a' nap, és meg-hosszabbúltak az estvéli árnyékok.

5. Keljetek-fel, és menjünk *oszlromnak* éjtszaka: és rontsuk-le az ő palotáit.

6 Mert azt mondja a' Seregeknek Ura: Vágjatok fákat és Jérusálem környül tsináljatok töltéseket; ez a' meg-látogatásnak városa, mellyben egyéb nintsen nyomorgatásnál.

7 Mint a' forrásban fel-buzog a' víz; úgy ki-forrja az ő gonoszságát: boszszúság-tétel és nyomorgatás hallattatik benne, szüntelen én előttem betegség és vereség *vagyon.*

8. (*b*) Vedd eszedbe magadat Jérusálem! hogy el ne távozzék az én lelkem tőled; hogy ne tégyelek pusztává: olly földdé, mellyen ember nem lakozik. (*b*) *Luk.* 13 34, 35.

9. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Valóba meg-mezgérlik, mint a' szőlőt, az Izráel' maradékát, *kik ezt mondják:* Fordítsd a' te kezedet, mint a' szőlő-szedő, a' szőlő-kosárokra.

10. Kinek szólljak, és kiket kérjek, hogy hallják? Imé környül-metéletlen (*c*) az ő fülök, és nem hallhatnak; ímé az Úrnak szava nálok gyalázatban vagyon, nem gyönyörködnek abban. (*c*) *r.* 7: 26. 18: 12.

11. Azért az Úrnak haragjával tellyes vagyok, el-fáradtam magamat tartóztatván; ki-öntöm *azért* azt a' kitsiny gyermekekre az útzákon, és egygyetembe az ifjaknak gyülekezetekre; Sőt még a' férjfiú is az ő feleségével a' vén, a' meg-teperedett emberrel fogságba esnek.

12. És az ő házaik idegenekre maradnak, mezejeik és feleségeik (*d*) hasonlóképpen: mikor ki-nyújtom az én kezemet a' földnek lakosira; azt mondja az Úr. (*d*) 5*Mós.* 28: 30.

13. Mert kitsinytől fogva nagyig mindnyájan a' telhetetlenségnek adták magokat: a' Prófétától fogva a' Papig, mind tsalárdok.

14 És (*e*) gyógyítják vala az én népem' leányának romlását hazugsággal, mondván: Békesség, békesség! de *ugyan* nem *lőn* békesség.

(*e*) *r.* 8: 11. *Ez.* 13: 10, 16.

15. Vallyon

15. Vallyon szégyenlik-é, hogy útálatosságot tselekedtenek? bizony nem szégyenlették, és nem tudták, mitsoda a' szégyen. Annakokáért elhúllnak a' meg-ölettettek között: az ő meg-látogatásoknak idején el-esnek; azt mondja az Úr.

16. Így szóll az Úr: Álljatok az útakon, és lássátok-meg, és tudakozzatok a' régi ösvényekről, mellyik légyen az igaz út: és azon járjatok, hogy a' ti lelketeknek légyen (*f*) nyúgodalma; és ezt felelték: Nem mégyünk.

(*f*) *Mát.* 11: 29. *r.* 18: 11, 12.

17. Annakfelette rendeltem ő köztök őr-állókat, *hogy* vígyáznának a' trombita-szóra: 's ezt felelték: Nem vígyázunk.

18. Azért halljátok-meg Pogányok, és vedd eszedbe óh gyülekezet! mi *következik* reájok.

19. Halld-meg föld! Ímé én hozok e' népre veszedelmet, az ő gondolatjaiknak gyümőltsét; mert az én beszédimre nem hallgattanak, és az én törvényemet meg-útálták.

20. Miért hoztok énnékem Sébából (*g*) temjént, és jó illatú állatot messze földről? A' ti egésztzen meg-égő áldozzatitok nem kedvesek, sem a' ti véres áldozatitok nem gyönyörűségesek én előttem. (*g*) *Esa.* 1: 11-15. 66: 3.

21. Azért ezt mondja az Úr: Ímé én szerzek e' népnek romlást, mellybe meg-ütköznek az atyák és a' fiak egyenlőképpen; á' szomszéd az ő barátjával el-vesznek.

22. Így szóll az Úr: Ímé (*h*) nép jő-el Éjszak' földe felől, és nagy nemzetség indúl-fel a' földnek végéről. (*h*) *r.* 1: 15. 50: 41-43.

23. *Kiknek* kezekben kéz-ív és pais lészen, kegyetlenek lésznek, és semmi irgalmasság bennek nem lészen: az ő szavok, mint a' tengernek zúgási: és lovagok lésznek, mind egygyik viadalhoz készültek te ellened, Sionnak leánya!

24. *Kiknek tsak* hírek hallására a' mi kezünk' (*i*) ereje el szakadott: a' veszedelem környül-fogott minket, *és* a' fájdalom, mint a' gyermek-szülő *aszszonyi állatot.* (*i*) *Esa.* 13: 7. *r.* 4: 31.

25. Ki ne menjetek a' mezőre, és útra ne indúljatok; Mert az ellenség' fegyvere, *és* a' félelem minden-felől *környül-vett.*

26. Én népemnek leánya, öltözzél (*k*) 'sákba és heverj a' porban: sírj keservesen, *mintha* egygyetlen-egy *fia*dat siratnád; mert hamarsággal el-jő reánk a' pusztító: (*k*) *r.* 4: 8.

27. Őr-álló toronyban helyheztettelek én téged' az én népem között, *és* nagy erősségben; hogy meg-tudjad és meg-kémleljed az ő útokat.

28. Mindnyájan felette igen vakmerők, *kik* álnokúl járnak, (*l*) atzél és vas *terméſzetűek:* mindnyájan ők egyebeknek *erköltsinek-is* megveszteget ői. (*l*) *Ez.* 22: 18. *Z.* 7: 12.

29. A' tüztől meg-égettetett a' fúvó, megemésztetett az ón: az *olvasztó-mester* hijába munkálkodik; mert az ő gonoszságok meg-nem tisztíttathatik.

30. Meg-vettetett (*m*) ezüstnek hívjátok őket; mert az Úr meg-vetette őket.

(*m*) *Esa.* 1: 22.

VII. RÉSZ.

A' bálványozó és szó fogadatlan nép hijába bizakodik a' külső Istení szolgálatban.

1 Ez a' beszéd, mellyet szólla Jerémiásnak az Úr, mondván:

2. Állj az Úr' Házának ajtajában, és kiáltsad ott e' beszédet, és mondjad: Halljátok az Úrnak szavát mindnyájan 'Sidók! kik bé-mentek ez' ajtókon, hogy imádjátok az Urat.

3. Így szóll a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: (*a*) Jobbítsátok-meg a' ti útaitokat, és tselekedeteiteket; és ti veletek lakozom ez' helyen. (*a*) *r.* 26: 13. 2 *Kir.* 17: 13.

4. Ne bízzatok hazugságban, mondván: Az Úrnak Temploma, az Úrnak Temploma, az Úrnak Temploma ez!

5. Hanem inkább valóban jobbítsátok-meg a' ti útaitokat, és tselekedeteiteket; és (*b*) igaz ítéletet tégyetek az ember között, és az ő felebarátja között. (*b*) *r.* 5: 28.

6. A' jövevényt, árvát és özvegyet meg-ne nyomorgassátok, és az ártatlan vért ki ne ontsátok e' helyen; és idegen Istenek után ne járjatok a' ti magatok' veszedelmére.

7. És azt mivelem, hogy békességgel lakozzatok e' helyen: a' földön, mellyet adtam a' ti atyáitoknak mind örökkön örökké.

8. Ímé ti hisztek a' hazug beszédeknek, mellyeknek semmi haszna nintsen.

9. Vallyon mikor loptok-is, *vagy* öltök, és paráználkodtok, és hamissan esküsztök, és áldoztok a' Baálnak: és idegen Istenek után jártok, kiket nem esmértek;

10. Akkor-is el-jöttök-é, és állotok én előttem e' Házban, melly neveztetik az én nevemről, és azt mondjátok: meg-szabadúlunk! hogy azután ugyan ezen útálatos dolgokat tselekedjétek?

11. Vallyon latroknak (*c*) barlangjává lett-é e' Ház ti előttetek, melly az én nevemről neveztetik? Azért én-is reá-gondoltam, azt mondja az Úr. (*c*) *Mát.* 21: 13.

12. Mert menjetek-el az én helyemre, melly *vala* Sílóban, a' hol először lakozott az én nevem: és láffátok-meg, mit tselekedtem azzal, az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért.

13. Mivelhogy pedig mint e' dolgokat tselekeszitek, azt mondja az Úr: és *mikor* szüntelen szóllok tinéktek, reggel fel-kelvén, nem halljátok; és mikor (*d*) kiáltok néktek, nem feleltek.

(*d*) *Pél.* 1: 24. *Esa.* 65: 12.

14. Annakokáért úgy tselekeszem e' Házzal, melly az én nevemről neveztetik, a' mellyben ti bíztok, és ez' hellyel, mellyet adtam néktek, és a' ti atyáitoknak; miképpen (*e*) Sílóval tselekedtem. (*e*) *Sólt.* 78: 60.

15. És el-vetlek titeket ortzám elől, miképpen el-vetettem minden ti atyátok-fiait, Efraimnak egész magvát.

16. És te ne (*f*) imádkozzál e' népért és ne kiálts ő érettek: se ne könyörögj, és közben se járj; mert én téged' meg-nem hallgatlak.

(*f*) 2*Mós.* 32: 10. *r.* 14 11, 12.

17. Nem látod-é te, ők mit tselekeszsznek a' Júda' városiban, és Jérusálemnek útzáin?

18. A' fiak fát (*g*) szednek, az atyák szenet gyújtanak, az aszszonyi-állatok dagasztanak; hogy az Égnek Királyné-aszszonyának béleseket tsináljanak, és áldozzanak az idegen Isteneknek, hogy engem' haragra indítsanak.

(*g*) *r.* 44: 19. *Esa.* 65: 11.

19. Avagy én ellenem *vagyon-é*, *hogy* ezek engem' ingerlenek? azt mondja az Úr: avagy inkább nem ő ellenek *vagyon-é*, ő magoknak gyalázatjokra?

20. Azért ezt mondja az Úr Isten: Imé az én haragom és búsúlásom ki-öntetik ez' hely ellen az emberekre, és az oktalan állatokra, a' mezőnek fáira, és a' földnek gyümöltseire: fel-gerjed; és meg-nem óltatik.

21. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráel Istene: A' ti egészen égetendő (*h*) áldozatitokat tegyétek a' ti *egyéb* áldozatitokhoz, és egyétek-meg *azoknak* húsát. (*h*) *r.* 6: 20.

22. Mert nem szólltam a' ti atyáitokkal, és nem parantsoltam nékik az' napon, mellyen kihoztam őket Égyiptom' földéből, az égő áldozatok és *egyéb* áldozatok felől.

23. De e' szót parantsoltam nékik mondván: Engedjetek (*i*) az én szómnak, és én tinéktek istentek lészek: és ti nékem népeim lésztek: és járjatok mind azon az úton, mellyet parantsolok néktek, hogy jól légyen dolgotok.

(*i*) 5*Mós.* 6: 3. *r.* 11: 4.

24. De nem engedtek, és nem hajtották *hozzám* az ő fülöket; hanem jártanak az *ő* tanátsokban, az ő gonosz szíveknek keménységében; és hátra másztanak, nem elő *mentenek*.

25 A' naptól fogva, mellyen ki-jöttek a' ti atyáitok Égyiptom' földéből; e' napig küldöttem (*k*) ti hozzátok minden én szolgáimat, a' Prófétákat, minden nap reggel fel-kelvén, és küldvén. (*k*) 2*Krón.* 36. 15, 17.

26. De nem hallgattanak engem' és nem hajtották *hozzám* az ő fülöket; hanem meg-keményítették (*l*) az ő nyakokat: gonoszabbúl tselekedtek, hogy-sem mint az ő attyaik.

(*l*) *r.* 19: 13. *Néh.* 9: 17. 29.

27. És *mikor* meg-mondod nékik mind e' beszédeket; ugyan nem hallgatnak téged': és *mikor* kiáltasz-is nékiek; meg nem felelnek teneked.

28. Annakokáért mond ezt nékiek: Az a' nép ez, a' melly nem engedett az *ő* Ura' Istene' szavának, sem a' tanítást fel-nem vették; elveszett az igazság, és ki-szaggattatott az ő szájokból.

29. Beretváld-el hajadat, és vesd el: és nagy jajgatásal jajgass a' hegyeken; mert útálja az Úr, és el-hagyja a' nemzetséget, a' mellyre haragszik.

30. Mert én előttem a' Júdának fiai gonoszt tselekedtenek, azt mondja az Úr; az ő útálatosságaikat helyheztették a' Házban, melly az én nevemről neveztetik, hogy azt meg-fertéztetnék.

31. És emeltek (*m*) óltárokat Tófetben, melly *vagyon* a' Hinnom' fiának völgyében; hogy megégetnék az ő fiaikat és leányaikat tüzzel, mellyet nem parantsoltam, sem szívemben nem gondoltam.

(*m*) 2*Kir.* 23: 10. *r.* 19: 6.

32. Azért ímé el-jőnek a' napok: azt mondja az Úr; és többé nem neveztetik *az a' hely* Tófetnek, és Hinnom' fia völgyének; hanem ölets' völgyének: mert *noha* temetkeznek Tófetben; mindazáltal nem *lészen elég* hely *a' temetésre*.

33. Hanem e' népnek (*n*) teste lészen az égi madaraknak és e' föld' vadainak étkek, és nem *lészen*, ki el-üzze *azokat*.

(*n*) *r.* 34: 20.

34. És azt mivelem, hogy meg-szünjék a' a' Júda' városiban, és Jérusálemnek útzain az örömnek szava, és a' vígasságnak szava: a' vőlegénynek szava, és a' mennyaszszonynak szava; (*o*) mert el-pusztúl a' föld.

(*o*) *Esa.* 24: 7, 8. *Hós.* 2: 10.

VIII. RÉSZ.

A' 'Sidóknak ſok féle bűneik.

1 Az időben, azt mondja (*a*) az Úr: ki-hányják a' Júda' Királyainak tsontjaikat, az ő Fejedelminek tsontjaikat, a' Papoknak tsontjaikat, a' Prófétáknak tsontjaikat, és a' Jérusálemben lakozó *polgár*oknak tsontjaikat az ő koporsóikból: (*a*) 3 *Mós.* 26: 30.

2. (*b*) És ki-terítik azokat a' Napra, és a' Hóldra, és az Égnek minden ſeregei előtt, a' mellyeket ſzerettek, és a' mellyeknek ſzolgáltak, és a' mellyek után jártak, és a' mellyeket kerestek, és a' mellyeknek térdet-fejet hajtottak; nem ſzedetnek-öſzve, és el nem temettetnek, ganéjjá változnak e' föld' ſzínén (*b*) *r.* 19: 13.

3. És inkább válaſztják a' halált, hogy-ſem az életet, minden meg-maradtak, valakik meg-maradnak e' gonoſz nemzetségből; minden helyeken, a' hól meg-maradnak, a' hova ki-üzöm őket; azt mondja a' Seregeknek Ura.

4. (*c*) Annakfelette ezt mond nékiek: Igy ſzóll az Úr: Avagy úgy estenek-é-el, hogy fel nem kelhetnek? ha meg-térnének: avagy nem térne-é hozzájok *az Iſten?* (*c*) *Ezék.* 33: 11.

5. Miért fordúlt-el e' nép, a' Jérusálem' *népe* vakmerő el-fordúláſſal? a' tsálárdságnak adták magokat, nem akarnak meg-térni.

6. Reá-vígyáztam, és meg-hallottam: nem igazat ſzóllnak: ſenki nintsen, ki az ő gonoſzságát meg-bánja, ezt mondván: Mit tselekedtem? Ki-ki mind az ő útára indúlt, miképpen a' ló, hogy folyvást mégyen a' hartzra.

7. Még az eſzterág-is az égben meg-esméri az ő idejét: és a' gerlitze, és a' daru, és a' fetske tudják, mikor el-kell menni; az én népem pedig nem esméri az Úrnak ítéletit.

8. Mint mondjátok: Bőltsek vagyunk, és az Úrnak Törvénye nálunk *vagyon?* Bizony ímé híjába tsinálta az ő pennáját *az író*: híjába valók az Irás-tudók.

9. Mivelték-é (*d*) azt a' Bőltsek, hogy meg-ſzégyenülnének, és meg-rettennének, és meg-fogattatnának *a' bűn miatt*? Imé meg-vetették az Úrnak ſzavát; mitsoda bőltseſség *vólna* hát ő bennek? (*d*) *r.* 6: 15. *Jób.* 28: 88.

10. Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom: és az ő mezeiket *más* örökösöknek; mert (*e*) kitsinytől fogva nagyig a' fösvénységnek adták magokat: a' Prófetától fogva a' Papig mindnyájan hazugságnak tselekedői.

(*e*) *Eſa.* 56: 11. *r.* 6: 12-15.

11. És gyógyítják vala az én népem' leányának ſebét hazugsággal, mondván: Békeſség, békeſség! és nem *vala* békeſség.

12. Vallyon ſzégyenlették é-meg magokat, hogy útálatoságot tselekedtenek? még a' ſzégyenben-is nem ſzégyenlették-meg magokat; és a' ſzégyent nem esmérték. Annakokaért el-esnek az el eſttek között, az ő meg-látogattatáſoknak idején el-húllanak; ezt mondja az Úr.

13. El-veſztvén el-veſztem őket, azt mondja az Úr: nintsen ſzőlő a' ſzőlő-tőkén, ſem fige a' fige-ſán, a' levele-is el-húllott: és a' miket nékiek adtam; el-vétetnek tőlök.

14. Mit ülünk mi? Gyüljetek öſzve, és menjünk-bé a' kerített városokba, és ott hallgaſſunk; mert bizony az Úr, a' mi Iſtenünk hallgatásra juttatott minket, (*f*) és mérges vizet adott innunk; mert vétkeztünk az Úr ellen.

(*f*) *r* 4: 5. 9: 15.

15. Várjuk a' (*g*) békeſséget; és ſemmi jó nintsen: *várjuk* a' meg-gyogyúlásnak idejét; és ímé félelem *vagyon* (*g*) *r.* 14: 19.

16. Dántól fogva hallatot az *ellenség'* lovainak nyerítése: az ő erős *lova*inak nagy nyerítéſe miatt meg-retten az egéſz föld; mert el-jőnek, és meg-eméſztik a' földet, és annak gazdagságát, a' várost, és annak lakóit.

17. Mert ímé küldök ti reátok *mérges* baſiliskus kígyókat, kik ellen ſemmi varáslás (*h*) nem *haſznál*, és meg-marnak titeket; az mondja az Úr. (*h*) *'Sólt.* 58: 5, 6.

18. Az én ſzívem én bennem meg-erőtelenült, *melly* engem' meg-vídámítana ſzomorúságomban.

19. Imé az én népem' leánya' kiáltásának ſzava, a' meſzſze-földről *jövő ellenségnek félelme miatt, ki ezt mondja*: Nintsen-é az Úr Sionban? Nintsen-é abban az ő Királlya? miért ingerlettek ők haragra engemet az ő faragott képeikkel, *és* híjába-való idegen *Iſten*ekkel?

20. El-múlt az aratás, el-végeződött a' nyár; és mi meg nem ſzabadúltunk!

21. Az én népem' leányának romlása miatt meg-romlottam, meg-ſzomorodtam; az álmélkodás környül-fogott egem'.

22. Nintsen-é balsamom (*i*) olaj Gileádban? nintsen-é ott orvos? Miért nem gyógyíttatott-meg az én népem' leánya?

(*i*) *r.* 46: 11.

IX. RÉSZ.

IX. RÉSZ.

A' 'Sidók és a' környül-lakó népek' büntetése.

1 Óh ha valaki az én fejemet vizekké (*a*) változtathatná, és az én szememet könny-hullatásoknak kút-fejévé! hogy éjjel nappal siratnám az én népem' leányának meg-öletteit.

(*a*) *r.* 4: 19. *Esa.* 22: 4.

2. Óh ha valaki helyheztetne engem' a' pusztában az úton-járóknak vendég fogadó házokban! hogy el-hagynám az én népemet, és tőlök el-távoznám; mert mindnyájan paráznák, *és* hitetleneknek gyülekezete.

3. És fel vetik, *mintegy* kéz-ívet, az ő hazug nyelveket: és nem erősítik-meg magokat e' földön az igazságban; hanem *egygyik* gonoszságból a' *másik* gonoszságba mennek, és engem' nem esmérnek; azt mondja az Úr.

4. Minden az ő barátjától (*b*) magát meg-óltalmazza, és minden atyátokfiának ne hiddjetek; mert minden atyafi meg-tsalván meg-tsal, és minden barátod tsalárdúl jár.

(*b*) *Mik.* 7: 2 5,6.

5. És ki-ki mind az ő barátját meg-tsalja, és igazat nem szóllnak; *mert* az ő nyelveket szoktatták a' hazugságnak szóllására: a' gonoszság tselekedetiben el-fáradtak.

6. Lakozol te az álnokságnak közepette: az álnokság miatt nem akarának engem' meg-esmérni; azt mondja az Úr.

7 Azért ezt mondja a'Seregeknek Ura: Imé én meg-olvasztván őket, meg-próbáltam őket; De mit tselekedjem az én népem' leányával?

8. Meg-sebesítő nyil az ő (*c*) nyelvek, álnokságot szóll: *ki-ki* az ő barátjának békeségesen szóll szájával; az ő szívében pedig lest hány.

(*c*) *'Sólt.* 28: 3. *Péld.* 30: 14.

9. (*d*) Avagy mind ezekért nem látogatom-é meg őket? azt mondja az Úr: vallyon *efféle* nemzetségen, minémű ez, nem áll-é boszszút az én lelkem? (*d*) *r.* 5: 8. 9: 29.

10. A' hegyekért fel-emelem a' jajgatást, és a' zokogást, és a' puszták aklaiért a'sirást; mert el-pusztúlnak, annyira, hogy senki nem lészen, ki által menjen: és a' bármoknak szavokat nem hallják; mind az égi madarak, mind az oktalan állatok el-költöznek, el-mennek.

11. És Jérusálemet rakásra rontom, sárkányoknak lakó-helyévé *tészem*: és a' Júdának városit el-pusztítom, annyira, hogy senki nem lakhatja.

12. Kitsoda olly bölts férjfiú, a' ki erre megtanítson? és kinek nyilatkozott-meg az Úrnak szája, hogy meg-mondhatsa: miért veszett-el a' föld? *miért* hagyatott-el, mint a' puszta, hogy senki nintsen, ki által-menjen rajta?

13. És mondja az Úr; Mert el hagyták az én Törvényemet, mellyet elejekbe vetettem, és nem hallgatták az én szómat: és a' szerént nem jártanak.

14 Hanem jártanak az ő szíveknek gondolatja után, és a' bálványok után, mellyre tanították őket az ő attyaik.

15. Annakokáért azt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Imé én e' népnek enni adok: *tudni-illik* keserű (*e*) ürmöt, és innia adok mérges vizet. (*e*) *r.* 8: 14. 23: 15.

16. És (*f*) el-oszlatom őket a' nemzetségek között, kiket sem ők, sem az ő attyaik nem esmértek: és ő utánnok fegyvert botsátok; míglen meg-emésztem őket. (*f*) 3*Mós.* 26: 33.

17. Így szóll a' Seregeknek Ura: Figyelmezzetek reá, és hívjátok-el a' siró aszszonyokat; hadd jöjjenek-el: és a' bölts Aszszonyokhoz-is küldjetek-el; hadd jöjjenek-el.

18. És sietsenek, és siratsanak minket, és a' mi szemeink-is húllatsanak könyveket: és a' mi szemünk' héjai közzül folyjanak-alá vizek.

19. Mert Sionból *illyen* nagy sirásnak szava hallatik: Miképpen rablattatánk-el? *mi-módon* szégyenítteténk-meg felette igen? Mert el-hagytuk a' földet; mert a' mi lakó helyeinket *az ellenség* el-pusztította.

20. Sőt inkább halljátok meg aszszony-népek' az Úrnak szavát, és hallja-meg a'ti fületek az ő szájának beszédét: és tanítsátok-meg leányitokat a' sirásra, és minden aszszony az ő barátját a' jajgatásra.

21. Mert fel-jött a' halál a'mi ablakainkra, bé-jött a' mi palotáinkba; hogy el-veszesse a' kitsiny gyermekeket az útakról, az ifjakat az útzákból.

22. (Szóllj, azt mondja az Úr) és hever az embereknek hólt testek mint a' ganéj a' mezőn, és mint a' kévék az arató után; és nintsen, a' ki öszve-gyűtsje *azokat*.

23. Ezt mondja az Úr: Ne (*g*) ditsekedjék a' bölts az ő böltseségében; se az erős ne ditsekedjék erősségében; se a' gazdag ne ditsekedjék gazdagságában.

(*g*) 1 *Kór.* 1: 31. *'Sólt.* 62: 11.

24. Hanem ebben ditsekedjék, a' ki ditsekedik; hogy esmérjen és tudjon engemet, hogy én *vagyok* az Úr, ki tselekeszem irgalmasságot,

ságot, ítéletet és igazságot, e' földön; mert ezt akarom, azt mondja az Úr.

25. Imé el-jönek a' napok, azt mondja az Úr; és meg-látogatok minden környül metélkedettet, a' környül-metélkedetlennel egybe:

26. Egyiptomot, és Júdát, és Edomot, és az Ammon' fiait, és Moábot, és mindeneket, kik lakoznak *e' világnak* külső szegeletiben: kik lakoznak a' pusztában; mert minden nemzetek környül-meteletlenek, az Izráelnek-is minden háza környül-metéletlen (*h*) szívvel vagyon.

(*h*) *Róm.* 2: 28, 29.

X. RÉSZ.

Bálványok' híjába-valósága: Jerém: imádsága.

1 Halljátok-meg a' szót, mellyet az Úr szóll tinéktek, Izráelnek háza!

2. Így szóll az Úr; Ne tanúljátok-meg a' Pogányoknak (*a*) útát, és az Égen-való jelektől ne féljetek; mert a' Pogányok félnek azoktól.

(*a*) 3 *Mós* 18: 3, 4.

3. Mert a' Pogányoknak szerzetek híjába-valóság; mert fát (*b*) vágnak az erdőn: az áts-mester' kezével meg-gyalúlja *azt*.

4. Ezüsttel és arannyal meg-ékesíti azt: szegekkel és pöröllyel meg-szegezik azt; hogy le-ne essék. (*b*) *Esa.* 41: 7. 44: 12 19.

5. Mint az egyenes pálma-fa, *ollyanok*; és nem (*c*) szóllnak: hordoztatván hordoztatnak; mert nem járhatnak: Ne féljetek tőlök; mert sem jót, sem gonoszt nem tselekedhetnek.

(*c*) *'Sólt.* 115: 5. *Es.* 46: 7.

6. Nintsen hasonlatos (*d*) te hozzád Uram! senki, ki nagy vagy, és nagy a' te neved, a' *te* hatalmaságodért. (*d*) *'Sólt.* 86: 8, 10.

7. Ki ne félne téged' (*e*) *ki a'* Pogányoknak-*is* Királlyok *vagy?* Mert tiéd *a' birodalom*; mert a' Pogányoknak minden Bőltsei között, és azoknak minden országi között, nintsen hozzád hasonló. (*e*) *Jel.* 15: 4.

8. Mind egygyig (*f*) bolondok, és bolondúl tselekesznek: híjába-valóságra tanít a' fa.

(*f*) *Es.* 41: 29. *Hab.* 2: 18. *Zak.* 10: 2.

9. El-lapíttatott ezüstöt hoznak Tárisisból, és aranyat Ofirból, a' mester-embernek tsinálmányát, és az olvasztó mester' kezének *munkáját:* kék és szederjes öltözetek vagyon nékiek, mellyek mind a' bőltseknek munkájok.

10. Az Úr az igaz Isten: az élő Isten, és az örökké-való (*g*) Király: az ő haragja előtt reszket a' föld, és a' Pogányok nem szenvedhetik az ő haragját. (*g*) *'Sólt.* 10: 16.

11. (Ezt mondjátok nékik: Az Istenek, kik az Eget, és a' Földet nem tsinálták, el veszszenek a' Földről, és az Ég alól!)

12. A' ki teremtette a' (*h*) Földet az ő erejével: ki rendelte e' *Világnak* kerekségét az ő bőltseségével, és az ő értelmével ki terjesztette az Egeket. (*h*) *r.* 51: 15. 19. *'Sólt.* 135: 7. *Péld.* 3: 19.

13. Ki egy szavával böséges vizet szerez az égben; minekutánna a' ködöket fel-viszi a' földnek határából, villámást esővel egygyetembe tsinál, és ki-hozza a' szelet az ő rejtek-helyeiből.

14. Minden ember (*i*) bolondabb, hogy-nem mint eszébe vehetné, *hogy* minden bálvány-tsináló mester a' bálvánnyal őtet meg-szégyeníti; mert az ő öntése hazugság, és nintsen ő bennek lélek. (*i*) *Esa.* 44: 19, 20.

15 Híjába-valók, nevetségre-való munka: az ő meg-látogatások idején el-vesznek.

16. Nem ollyan, mint azok, a' Jákób' (*k*) öröksége; mert ő mindeneknek teremtője, és az Izráel az ő örökségének veszszeje: Seregeknek Ura az ő neve.

(*k*) 5 *Mós.* 32. 31. *r.* 51: 19.

17. Gyüjtsd-öszve a' földről a' te árúidat, a' ki lakol kerített városban.

18. Mert ezt mondja az Úr: Imé én ez úttal úgymint (*l*) parittyából hajítom-el e' földnek lakosit, és meg-verem őket; hogy meg-találják, *a' mit kerestenek.* (*l*) 1 *Sám.* 25: 29.

19. Jaj nékem az én romlásom miatt, az én vereségem tellyes fájdalommal: és én ezt fogom mondani: Bizony az én vereségem igen nagy, és *mi-módon* szenvedhetem-el?

20. Az én sátorom el-hányatott, és minden köteleim el-szakadoztak: az én fiaim el-szakadtak én tőlem, és egy-is nintsen bennek; senki nintsen, a' ki ki-terjeszsze többé az én sátoromat, és fel-vonja az én kárpitjaimat.

21. Mert oktalan állatok*hoz kasonlók*ká lettek a' pásztorok, és az Urat meg-nem kérdették; azért nem lésznek szerentsések, és minden legeltető helyek el-pusztíttatott.

22. A' hír ímé el-jött, és nagy támadás *vagyon* (*m*) Éjszak' földje felől, hogy el-pusztítsák Júdának városit, *és tegyék* sárkányok' lakó-helyévé. (*m*) *r.* 1: 14. 4: 6. 9: 11.

23. Tudom Uram! (*n*) hogy az embernek útja nintsen az ő tulajdon *hatalmában; sem* az útonjárónak, hogy az ő maga lépését igazgassa.

(*n*) *Péld.* 16: 1, 2, 9. 20: 24.

24. Oktorozz-meg (*o*) Uram engem'! de a' te

ítéletben, ne haragodban, hogy engemet el-ne ronts. (o) 'Sólt. 6:2. és 38:2.

25. Fordítsd (p) haragodat a' Pogányokra, kik nem esmérnek tégedet: és az orſzágokra, kik ſegítségre nem hívják a' te nevedet; Mert megették a' Jákóbot, azt mondom, hogy el-nyelték őtet, 's meg-emésztették, és lakó-helyét el-puſztították. (p) 'Sólt. 79:6.

XI. RÉSZ.

Iſten' Frigye a' 'Sidókkal, Anatót' gonoſzsága.

1 Ez a' beſzéd, mellyet ſzóllott az Úr Jerémiásnak, mondván:

2. Halljátok-meg e' Szövets'guek igéit, és mondjátok-meg a' Júda' férjfiainak, és a' Jérusálem' lakosinak.

3. Ezt mondjad azért nékiek: Azt mondja az Úr, az Izráenek Iſtene': (a) Átkozott az ember, ki nem hallja e' Frigynek beſzédit!

(a) 5Mós. 27:26. Gal. 3:10.

4. Mellyet parantsoltam a' ti atyáitoknak az' napon, mellyen ki-hoztam őket Égyiptom' földéből, a' vas kementzéből, mondván: (b) Halljátók-meg az én ſzómat, és tselekedjétek mind azokat, mellyeket én néktek parantsolok, és léſztek én népem, és én néktek Iſtentek léſzek. (b) 3Mós 26:3, 12. r. 7:23.

5. Hogy (c) meg-tellyesítsem az eskűvéſt, mellyel meg-esküdtem a' ti atyáitoknak, hogy nékiek adom a' téjjel és mézzel folyó földet, e' nap ſzerént; És felelék, és mondék: Úgy légyen Uram! (c) 5Mós. 7:12.

6. És monda az Úr nékem: Kiáltsd mind e' ſzókat a' Júdának városiban, és Jérusálemnek útzáin, mondván: Halljátok e' Frigy' beſzédit, és tselekedjétek azokat.

7. Mert tanú bizonyságokat tettem a' ti atyáitoknak, a' melly napon fel hoztam őket Égyiptom' földéből, mind e' napig, reggel fel-kelvén, és bizonyságot tévén, 's mondván: Halljátok-meg az én ſzómat!

8. És nem hallák, ſem fülöket ahoz nem hajták; hanem mindenek az ő ſzíveknek gonoſzsága után jártanak: azért reájok botsátottam e' Frigynek minden igéit, mellyet parantsoltam hogy tselekednének; és nem tselekedték.

9. Monda azért az Úr énnékem: Hasonlás vagyon a' Júda' férjfiai között, és a' Jérusálembéli polgárok között.

10. Meg-tértenek az ő eleiknek gonoſzságokra, kik nem engedtek az én beſzédimnek; hanem inkább jártanak az idegen Iſtenek után, hogy nékik ſzolgálnának: meg-ſzegék az Izráelnek háza, és a' Júdának háza az én Frigyemet, mellyet tettem vala az ő attyaikkal.

11. Azért azt mondja az Úr: Imé én oſtort hozok reájok, mellyből ki-nem mehetnek: és (d) kiáltnak én hozzám; és meg nem hallgatom őket. (d) Példa. 1:28. 29. r 14:12.

12. És el-mennek a' Júdának városi, és a' Jérusálemnek polgári, és kiáltanak az Iſtenekhez, kiknek temjéneztenek: és óltalmazván meg-nem óltalmazzák őket az ő nyomorúságoknak idején.

13. Mert a' te városidnak (e) ſzámok *ſzerént* vóltak a' te Iſteneid óh Júda! és a' Jérusálem' útzáinak ſzámok *ſzerént* raktátok a' gyalázatraváló óltárokat: az óltárokat, mellyeken temjéneznétek a' Baálnak.

(e) r. 2:28. Ezék. 16:24 31.

14. Te azért (f) ne törekedjél e' népért, és ne kiálts ő érettek, ſe ne könyörögj; mert én meg-nem hallgatom az időben, mellyben kiáltanak én reám az ő nyomorúságokban.

(f) r. 7:16. 14:11, 12.

15. Mitsoda *közi vagyon* az én ſzerelmeſemnek *ezután* az én Házamhoz, holott ő tselekeſzik ſokakkal *egygyetemben* iſtentelenséget? és a' ſzent húsoknak *áldozásit* el-hagytad, és örvendeſzſz a' te gonoſz tselekedetetben.

16. Szép gyümőltsü és formájú zöld olaj-fának nevezte az Úr a' te nevedet; *de* a' ſzél-vészenek ſzavára annak *leveleit* tüzzel meg-gyújtja, minekutánna annak ágait le-rontják.

17. Mert a' Seregeknek Ura, ki téged' plántált, rendelt te ellened veſzedelmet az Izráel' házának és a' Júda' házának gonoſzságáért, mellyet tselekedtek magok között, hogy engem' haragra ingereljenek, áldozván a' Baálnak.

18 Az Úr jelentette-meg pedig nékem; hogy meg-tudhatnám: és te jelentetted-meg az ő tselekedeteiket-is nékem.

19. Én pedig mint a' báránу *ollyan valék, és mint* az ökör, melly *a' méſzár-ſzékre* vitetik, hogy meg-ölettesék; és eſzembe nem vettem, mitsoda gondolatokat gondoltanak ellenem, mondván: Veſzeſsük-meg az ő étkét fával, és gyomláljuk-ki őtet az élők közzül, és az ő neve többé emlékezetben ne légyen.

20. De óh Seregeknek Ura, igaz Bíró! ki az *embernek* (g) veséit és ſzívét meg-próbálod, láſſam meg a' te büntetésedet ő rajtok; mert teneked jelentettem-meg az én ügyemet.

(g) 1Sám. 16:7: Jel. 2:23. Mik. 2:6.

21. Azért azt mondja az Úr az Anatótbéli embe-

emberekről, kik kereſik a' te lelkedet, és ezt mondják: Ne prófétálj az Úrnak nevében, hogy a' mi kezeink miatt meg ne halj.

22. Azért a' Seregeknek Ura ezt mondja: Imé én meg-látogatom őket; Az iſjak ſzablya miatt halnak-meg; az ő fiaik és leányaik (*h*) éhséggel halnak-meg. (*h*) *Sir.* 4: 4, 5.

23 És ſenki ő közzülök meg nem marad, mikor oſtort hozok az Anatótbéli emberekre, az ő meg-látogattatásoknak eſztendejében.

XII. RÉSZ.

Jerémiás' panaſzſza az ő hazájabéliek' gonoſzságán. Ezeknek és egyebeknek-is büntetések.

1 Igaz vagy Uram! ha perlek-is veled; de mindazáltal ugyan törvénykezem veled: (*a*) Mi az oka, hogy illy bóldogságos a' hitetleneknek útjok? békeſségben vagynak mindnyájan az iſtentelenek. (*a*) *Jób.* 21: 7, *'s a' t.*

2. *Hogy* meg-plántálod őket, és meg-gyökereznek: fel-nevekednek, és gyümőltsöznek: kiknek ſzájokban forgaſz; de te távol vagy az ő ſzívektől

3. Bizonyára te Uram! (*b*) esmérſz engem', látſz engem'; és *azért* próbálod az én ſzívemet, *hogy* hozzád *ragaſzkodjék*, *holott* az *iſtentelene*ket öſzve-gyüjtöd, mint a' méſzár-ſzékre-való juhokat, és kéſzíted őket a' meg-ölésnek napjára. (*b*) *'Sólt.* 17:3. 139:1.

4. Meddig ſirna a' főld? és az egéſz mezőnek füve *meddig* ſzáradna? A' benne valóknak gonoſzságokért *miért* fogyatkoznának-el minden oktalan állatok és madarak? mert ezt mondották: Nem látja *Isten* a' mi végünket.

5. Mikor a' gyalogokkal futſz, meg-fáraſztanak téged'; mi-módon futnál azért a' lovagokkal? És a' békeſségnek főldén-is, *a' mellyhez* te bízol vala, *meg-fáraſztának téged'*; mit tselekednél tehát a' Jordán' *vizé*nek áradásában?

6. Mert bizony még a' te atyádfiai-is, és a' te atyádnak háza, ők-is hamiſsan tselekedtek veled: ők-is kiáltottak utánnad nagy fel-ſzóval; ne higy nékiek, ha (*c*) ſzintén te veled ſzépen beſzéllgetnek-is. (*c*) *Péld.* 26: 25.

7. El-hagyom az én házamat, el-hagyom az én örökségemet; adom azt, a' kit az én lelkem ſzeret vala, az ő ellenséginek kezekbe.

8. Az én örökségem *ollyan* vólt én hozzám, mint az erdőben-való oroſzlán: fel-emelte én ellenem az ő ſzavát; azért gyülölém őtet.

9. Ollyan-é az én örökségem énnékem, *mint* a' körmös ragadozó madár? avagy nem állanak-é a' madarak körös-környül ő ellene? *és ezt mondják:* Jertek-el, gyüljetek-öszve, ti mindnyájan erdei (*d*) vadak! jertek-el, nyeljükbé *őtet.* (*d*) *Esa.* 56: 9, 10. *r.* 7:33.

10 A' ſok (*e*) páſztorok veſztették-el az én ſzőlőmet: *azok* tapodták-el az én örökségemet; az én ſzerelmes örökségemet tellyeſséggel el-puſztitották. (*e*) *r.* 5: 7. 6: 3

11. El-puſztitották azt, *és* immár moſt el-puſztíttatván én ellenem panaſzolkodik: el-puſztíttatik mind ez egéſz főld; mert ſenki nintsen, ki eſzébe venné magát.

12. Minden magas hegyekre a' puſztában el-jőnek a' puſztítók; mert az Úr' fegyvere eméſzti-meg *őket*, a' főldnek *egygyik* határától fogva: a' főldnek *más* határáig, ſenkinek nem léſzen békeſsége.

13. Ha búzát (*f*) vetnek; töviset aratnak: ha nagy fáradsággal munkálódnak; ſemmi előmentek nem léſzen: és meg-ſzégyenültök a' ti veteményteknek gyümőltse miatt, az Úrnak haragja miatt. (*f*) 3 *Mós.* 26: 16. 5 *Mós.* 28: 38. *Mik.* 6:15. *Hag.* 1:6.

14. Ézt mondja az Úr mind az én gonoſz ſzomſzédim felől, kik illetik az *én* örökségemet, mellyet örökségül adtam vólt az én népemnek, az Izráelnek: Imé én ki-gyomlálom őket az ő főldökből, és a' Júdának házát ki-ſzaggatom ő közzülök.

15. És léſzen, minekutánna ki-ſzaggatom őket, meg-térek: és könyörülök rajtok, és (*g*) viſzſza-hozom őket, mindent az ő örökségébe, és mindent az ő főldébe. (*g*) 5 *Mós.* 30: 3-5.

16. Léſzen annakfelette, ha valóba meg-tanúlják az én népemnek útait, és az én nevemre esküſznek, *illyen módon:* Él az Úr, miképpen tanították vólt az én népemet meg-eskünni a' Baálra; fel-építtetnek (*h*) az én népem között (*h*) *Esa.* 60: 11, 12.

17. Ha pedig nem hallgatnak engemet; ki-gyomlálván ki-gyomlálom azt a' népet, és el-veſztem, azt mondja az Úr.

XIII. RÉSZ.

'Sidóság' romlása a' Babilóniaiak által kettőben példáztatik.

1 Ezt mondá az Úr nékem: Menj-el, és végy magadnak len övet, és övedezd-bé magadat azzal; és azt a' vízbe bé ne vigyed.

2. És vevék övet, a' mint az Úr parantsolta vala, és bé-övedzém magamat.

3 És másodſzor ſzólla az Úr énnekem, mondván:

4. Végyed az övet, mellyet szerzettél, mellyet reád övedzettél, és kelj-fel: menj-el az Eufráteshez, és rejtsd-el azt ott a' kő-sziklának hasadékában.

5. És el-menék, és el-rejtém azt az Eufrátesnél; a' mint az Úr énnékem parantsolta vala.

6. És lőn sok napok után, és monda az Úr nékem: Kelj fel, menj-el az Eufráteshez: és vedd-fel onnét az övet, melly felől parantsoltam vala néked, hogy ott el-rejtenéd.

7. És el-menék az Eufráteshez, és ki-ásám, és el-vévém helyéből az övet, a' hol el-rejtettem vala; és ímé az öv meg-rothadott vala, semmire kellő vala.

8. Szólla ismét az Úr nékem mondván:

9. Ezt mondja az Úr: Illyenképpen meg-rothasztom a' Júdának kevélységét, és a' Jérusálemnek nagy kevélységét.

10 E' (*a*) gonosz népnek *mondom*, melly nem akarja az én beszédimet hallgatni, járnak az ő szívöknek gonoszságában, és járnak az idegen Istenek után; hogy azoknak szolgáljanak, és azokat imádják: és lészsnek ollyanok, mint ez öv, melly semmire-kellő. (*a*) *Esa.* 1: 4,5.

11. Mert miképpen a' férjfiú hozzá övedzi az övet; azonképpen magamhoz kaptsoltam vala az Izráelnek egész házát, és a' Júdának egész házát, azt mondja az Úr: hogy lenne nékem népem, az én nevemre és tisztességemre, és dítséretemre; és nem hallgatának *engem*'.

12. E' szót mondjad azért nékiek; Ezt mondja az Izráelnek Ura Istene: Minden tömlőt borral kell meg-tölteni: és ezt mondják néked: Avagy nem tudjuk é jól, hogy minden tömlőt borral kell meg-tölteni?

13 Akkor mondjad nékiek: Ezt mondja az Úr: Imé én bé töltöm e' földnek minden lakóit, és a' Királyokat, kik Dávid' helyett ülnek az ő ülő székiben, és a' Papokat, a' Prófétákat, és Jérusálemnek minden lakóit (*b*) részegséggel

(*b*) *Sólt.* 60: 5.

14. És öszve-verem őket, egygyiket a' másikhoz: az atyákat és a' fiakat egygyetemben, azt mondja az Úr: Nem kegyelmezek-meg, és nem kedvezek, és nem lészek irgalmas, hogy el ne veszteném őket.

15 Halljátok-meg, és vegyétek eszetekbe, ne fúvalkodjatok-fel; mert az Úr szóllott.

16. (*c*) Adjatok a' ti Uratoknak Istenteknek dítséretet, minekelőtte el-hozza a' setétséget, és minekelőtte meg-ütitek lábaitokat a' setét hegyekben; mert holott ti vártatok világosságot, azt halálos árnyékká változtatta, és setétségé tette. (*c*) *Jós.* 7: 19.

17 Hogyha ezt nem hallgatjátok; a' rejtek helyekben sír az én lelkem a' *ti* kevélységtekért: és sirván sir, és az én szemem (*d*) könyvez; mivelhogy az Úrnak népe rabságra vitetik. (*d*) *Sirál.* 1: 2, 16. 2: 18. *r.* 52: 4-16.

18. Mond-meg a' Királynak, és Királynéasszonynak: Alázzátok-meg magatokat, heverjetek *a' földön*; mert ki-esik fejetekből a' ti ditsőségteknek koronája.

19 A' városok, mellyek Délre vagynak, bézároltatnak, annyira, hogy senki meg ne nyithassa: el-vitetik az egész Júda; bizonyára mindenestől fogva a' rabságra vitetik.

20. Emeljétek-fel szemeiteket és lássátok azokat, a' kik jőnek Éjszak felől: hol *vagyon* a' sokaság, melly tenéked adatott vala? a' te ékességednek juhai?

21. Mit mondasz, mikor meg-látogat téged'? Mert te tanítád-meg őket, hogy uralkodnának a' *te* fejeden: a' fájdalmak avagy nem környékeznek-é meg téged', mint a' gyermek-szülő asszonyi-állatot?

22 Ha mondándod a' te szívedben, (*e*) Miért következnének én reám ezek? A' te hamisságodnak sokaságáért mezítelenül-meg a' te szemérmes tested, *és* a' te lábaid azért lészsnek mezítelenekké. (*e*) *r.* 5: 19. 16: 10.

23. Ha el-változtathatja a' Szeretsen az ő bőrét, és a' párdutz az ő tarkaságát; ti-is (*f*) jót tselekedhettek, holott a' gonosz tselekedetet meg-szoktátok. (*f*) *r.* 6: 28, 29.

24. Azért el-hányom őket, mint a' könyü pozdorját; a' pusztának szele által.

25. Ez a' te sorsod, a' te mértékeidnek része én tőlem, azt mondja az Úr: ki el-felejtkeztél én rólam, és hittél a' hazugságnak.

26 Mert én-is meg-mezítelenítettem a' te szemérmes testedet a' te ortzád előtt, hogy ki-láttassék a' te gyalázatod.

27. A' te paráznaságidat, és a' te nyerítésidet: a' te paráznaságodnak (*g*) undokságát a' hegyeken, a' mezőn láttam a' te útálatosságidat. Jaj néked Jérusálem! Vallyon lészsz-é valaha tiszta? Vallyon mennyi idő után? Még is meddig? (*g*) *r.* 5: 8. *Esa.* 1: 21.

XIV. RÉSZ.

Fenyegeti Isten Júdát nagy éhséggel.

1 Ez az Úrnak szava, mellyet szóllott Jerémiásnak a' szárazság felől.

2 Sírni

2. (*a*) Sírni fog a' Júda, és az ő kapui el-romolnak, meg-gyaláztatik a' földig: és a' Jerusálem kiáltása fel-mégyen. (*a*) *Sir.* 2:18,19.

3. És az ő Fejedelmeik el-küldik a' kitsinyeket-*is* a' vízre: el-menvén a' kútakhoz, nem (*b*) találnak vizeket, viszsza-térnek üres korsókkal, szégyent vallanak, és meg-gyaláztatván bé-fedik fejeket. (*b*) *Sir.* 4:4. *Sám.* 15: 30.

4 A' földnek szárazságáért; mert nem esett a' földre eső: szégyent vallanak a' szántó emberek, és bé-fedezik fejeket.

5 Sőt még a' szarvas-is meg-ellika' mezőn, és el-hagyja *fiát*; mert nem léfzen fü.

6. És a' vad szamarak-is fel-állanak a' kő-sziklákra, bé-szívják a' szelet, mint a' sárkányok: megfogyatkoznak az ő szemeik; mert nẽ *léfzen* füvök.

7. Mivelhogy a' mi álnokságink tésznek ellenünk tanú-bizonyságot, óh Uram! tselekedjél a' te magad nevedért; mert a' mi álnokságink el-áradtanak: te ellened vétkeztünk.

8. Izráelnek reménysége, Meg-tartója a' nyomorúságnak idején! miért vólnál úgymint jövevény e' földön? és mint az úton-járó, ki bé-tér az éjjeli nyúgovásra?

9. Miért lennél ollyan, mint a' meg-fáradott férjfiú? mint a' hatalmas, *ki* meg nem tarthat? De te mi közöttünk vagy Uram!! és a' te nevedről neveztetünk mi, ne hagyj-el minket.

10. Ezt mondja e' népnek az Úr: Miképpen szerették (*c*) a' bújdosást, *és* az ő lábaikat meg nem tartóztatták; azonképpen az Úr sem szerette őket: most emlékezik az ő álnokságokról, és meg-látogatja az ő bűneiket. (*c*) *r.* 2:18.

11. És szólla nékem az Úr: (*d*) Ne könyörögj e' népért, hogy jól tégyek *véle*.

(*d*) *r.* 11:14, 15.

12. Mikoron (*e*) bőjtölnek, én az ő kiáltásokat meg nem hallgatom; és mikoron nékem égő vagy eledeli áldozatokat tésznek, én nálam kedves nem léfzen; mert fegyverrel, éhséggel, és dög-halállal meg emésztem őket. (*e*) *Pél.* 1: 27,28.

13. És mondék: Ah! ah Uram Isten! Imé a' Próféták mondják nékik: Fegyvert nem látok, (*f*) éhség sem léfzen rajtatok; hanem állhatatos békeséget adok néktek itt e' helyen.

(*f*) *r.* 8:11. 29 8.

14. És monda az Úr nékem: Hazugságot prófétálnak a' Próféták az én nevemben: (*g*) nem küldöttem őket, és nem parantsoltam nékik, sem vélek nem beszéllettem: hazug látást és jövendőlést, hijába-való dolgot, és az ő szíveknek tsalárdságát jövendőlik tinéktek. (*g*) *r.* 23: 21.

15. Azért ezt mondja az Úr a' Próféták felől, kik prófétálnak az én nevemben, és nem küldöttem őket, és ők ezt mondják: Fegyver és éhség nem léfzen e' földön; azok a' Próféták fegyver és éhség miatt emésztetnek-meg.

16. A' nép pedig, mellynek ők prófétáltanak, el-vettetik Jerusálemnek útzáin az éhség és a' fegyver miatt: és senki nem léfzen, ki el-temetné őket, őket *és* feleségeiket, fiaikat, és leányaikat: és ő reájok öntöm az ő gonoszságokat.

17. Mondjad azért nékik e' szót: Az én szemeim (*h*) sírnak éjjel és nappal, és meg nem szünnek; mert nagy sanyarúsággal meg-sanyargattatott az én népémnek szüsz leánya, igen nagy vereséggel. (*h*) *r.* 13: 17. *Sir.* 1: 16 2: 18.

18. Ha ki-mégyek a' mezőre; ímé *ott feküsznek* a' fegyver miatt meg-ölettettek: ha bé-mégyek a' városba; ímé *ott vagynak* az éhség miatt meg-epedtek: mert mind a' Próféta (*i*) 's mind a' Pap meg-kerülték a' földet; és nem tudnak *semmit*. (*i*) *r.* 5: 31.

19. Vallyon valóban meg-vetetted-é a' Júdát? A' Siont útálja-é a' te lelked? Miért vertél-meg minket, és semmi orvosságunk nintsen? (*k*) Vártuk a' békeséget, és semmi jó *nem vólt*: és a' gyógyúlásnak idejét; és ímé félelem vólt. (*k*) *r.* 8:15.

20. Esmérjük Uram! a' mi vétkeinket, a' mi atyáinknak álnokságokat: (*l*) *és* hogy vétkeztünk tenéked. (*l*) *Sólt.* 106: 6. *Dán.* 9: 8.

21. Ne vess-meg *minket* a' te (*m*) nevedért, ne vesd-meg a' te ditsőségednek székit: emlékezzél-meg, ne tedd hijába-valóvá a' te mi velünk tett Frigyedet. (*m*) *Esa.* 48:9. *Ezék.* 20:22.

22 Vagynak-é a' Pogányok hijába-való *Istenei* közzül, kik esőt adhatnak? adnak-é az égből esőt? Avagy nem te vagy-é az, mi Urunk Istenünk? és te benned biztunk; mert te tselekedted mind ezeket.

XV. RESZ.

Júda' büntetése. Jerém. panasza, 's imádsága.

1 És monda az Úr énnékem: (*a*) Ha én előttem állanának (*b*) Móses és (*c*) Sámuel-is; az én szívem nem *hajlana* e' néphez: Küld-ki az én ortzám elől, és menjenek-ki.

(*a*) *Ez.* 14: 14. (*b*) 2 *Mós.* 32 10. (*c*) 1 *Sám.* 7: 9.

2. Ha pedig ezt mondják néked: Hová mégyünk-ki? Ezt mondjad nékik: Igy szóll az Úr; (*d*) A' ki halálra-*való*; halálra: és a' ki fegyverre; fegyverre: és a' ki éhségre; éhségre: és a' ki a' fogságra; fogságra. (*d*) *Ezék* 5: 12. *Zak.* 11: 8.

3. És elejekbe vetek nékik (*e*) négy-félét, azt mondja az Úr: fegyvert a' meg-ölésre, és ebeket a' meg szaggatásra, és égi madarat, és e' földi vadat a' meg-evésre, és az el-veszтésre.

(*e*) 3*Mós.* 26: 16.

4. Bújdosókká teszem őket e' földnek minden országiban, (*f*) Manasséért, Ezékiásnak, a' Júda Királlyának fiáért, azokért, mellyeket Jérusálemben tselekedett. (*f*) 2*Kir.* 21: 11.

5. Mert ki könyörül te rajtad Jérusálem? és ki (*g*) vígasztal-meg tégedet? és ki mozdúl-ki tsak helyéből-is, a' ki tudakoznék a' te állapotod felől? (*g*) *Esa* 51: 19. *Náh.* 3: 7.

6. Te hagytál-el engemet, azt mondja az Úr, az elébbi *vétekre* tértél; azért ki nyújtom az én kezemet te reád, és el-veszтelek téged': el-fáradtam mind-úntalan, el-váltóztatván a' büntetést.

7. És meg-szórom (*h*) szóró-lapáttal őket a' földnek minden kapuiban: árvává teszem: el-veszтem az én népemet; *mivelhogy* az ő útaikról meg-nem tértenek. (*h*) *Mát.* 3: 12.

8. Meg-haladták fokasággal az ő özvegyi a' tengernek fövenyét: hozok nékiek az ifjaknak gyülekezeti ellen puszтítót délben: botsátok ő reájok hírtelenséggel-való ész-veszést, és félelmet.

9. El-fogyatkozik a' hét *gyermeket* (*i*) szülő *aszszonyi-állat*, *a' fájdalom miatt* el-fogyatkozott az ő lelke: az ő világa el-múlik, mikor még nappal vólna: meg-szégyenül, és el-pirúl: és az ő maradékokat a' fegyverre vetem az ő ellenségeik előtt; azt mondja az Úr. (*i*) *Sám.* 2: 5.

10. Jaj nékem én anyám! hogy (*k*) szültél engem' viszsza-vonásnak és az egész földön-való per-patvarnak férjfiát. Nem adtam költsönt, ők-is nem adtak nékem költsönt; *még-is* minden szidalmaz engem'. (*k*) *r.* 20: 14, *'s a' t.*

11. Monda az Úr: Ha a' te idődnek hátra-való részének jól nem lészen: ha meg-nem engesztelem tenéked az ellenséget a' gonosz időben, és a' háborúságnak idején;

12. Vallyon el-töri-é a' vas (*l*) az éjszaki vasat és az atzélt? (*l*) *r.* 6: 28.

13. A' te kintsedet és gazdagságidat a' (*m*) prédára vetem pénz nélkül, a' te büneidért, minden te határidban. (*m*) *r.* 17: 3.

14. És vitetlek *téged'* a' te ellenségidhez, a' földre, *mellyet* nem láttál; mert az én búsúlásomnak égő (*n*) tüze ti ellenetek fel-gerjedett. (*n*) *Róm.* 10: 19.

15. Te tudod Uram! emlékezzél-meg rólam, és látogass-meg engem', és ments-meg engem' az én ellenségimtől: a' te haragodnak halasztásában ne végy-ki engem': tudjad, hogy te éretted szenvedem a' gyalázatot.

16. Mikor a' te beszéded jelen vólt; (*o*) helyet adtam annak, és a' te beszéded nékem örömömre vólt, és szívemnek vígasságára; Mert a' te nevedről neveztetem óh Seregeknek Ura Istene! (*o*) *Ez.* 2: 8. 3: 3. *Jel.* 10: 9.

17. Nem ültem (*p*) a' tsúfolóknak gyülekezetekben, és nem örvendeztem a' te kezedért: tsak egyedül ültem; mert boszszúsággal bé-töltöttel engemet. (*p*) *'Sólt.* 1: 1.

18. Miért lészen az én fájdalmam örökké-való, és az én vereségem halálos, *és* gyógyúlhatatlan? Lennél-é nékem mint az állhatatlan hazug-pataknak (*q*) folyása? (*q*) *Jób.* 6: 15.

19. Annakokáért ezt mondja az Úr: Ha meg-téréndesz; én-is meg-térítlek tégedet, én előttem állasz: és ha el választod a' jót a' hitvántól; olyan lészesz, mint az én szám. Térjenek-meg ők te hozzád; de te ne térj ő hozzájok.

20. És adlak téged' e' népnek erős értz (*r*) bástyául: és viaskodnak ellened; de nem győzhetnek-meg téged'. Mert én veled vagyok, hogy meg-tartsalak és meg-szabadítsalak téged', azt mondja az Úr. (*r*) *r.* 1: 18.

21. És meg-szabadítlak téged' a' hitetleneknek markokból, és ki-vészlek téged' az erősseknek kezekből.

XVI. RÉSZ.

Júda fényegettetik. Szabadúlás igértetik.

1 Szólla az Úr nékem, mondván:

2. Ne végy magadnak feleséget, és ne légyenek néked fiaid, vagy leányid itt e' helyen.

3. Mert ezt mondja az Úr a' fiak felől, és a' leányok felől, kik ez' helyen születtetnek: és azoknak annyaik felől, a' kik szülik azokat: és azoknak attyaik felől, a' kik nemzették azokat itt e' földön:

4. (*a*) Keserves halállal hallnak-meg, nem sírattatnak, és el-nem temettetnek: ganéjjá lészтnek e' földnek szinén: fegyver és éhség miatt emésztetnek-meg: és lészen az ő hólt testek az égi madaraknak és a' föld' vadainak étkek.

(*a*) *r.* 15: 2. 25: 33. *és* 34: 20.

5. Mert ezt mondja az Úr: Ne menj a' siralmas házhoz, ne menj sírni, se pedig fel-ne indíttásál ő érettek; Mert az én békeségemet e' néptől el-vettem, azt mondja az Úr, az én irgalmasságomat és kegyelmeiségimet.

6. És meg-halnak mind a' nagyok, mind a' kitsinyek e' földön: nem temetik-el őket, sem siratják őket: és nem (*b*) metélik magokat, sem hajokat ki nem szaggatják ő érettek.

(*b*) 5*Mós.* 19: 28.

7. És

7. És *a' kezeket* nem verik öſzve ő érettek a' gyáſzoláskor, hogy őket vígaſztalnák a' meghólt felől: és nem itatják őket a' vígaſztalásoknak (*c*) poharából az ő attyok felől, és az ő annyok felől. (*c*) 5 *Mós* 26: 14.

8. A' lakodalmas házba-is bé ne menj; hogy leülj vélek az ételre és italra.

9. Mert azt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene: (*d*) Imé én el-véſzem innen e' helyről a' ti ſzemeitek előtt a' ti időtökben a' vígaſságnak ſzavát, és az örömnek ſzavát: a' vőlegénynek ſzavát, és a' menyaſzſzonynak ſzavát. (*d*) *Eſa.* 24: 7, 8.

10. És léſzen, (*e*) mikor meg-mondod e' népnek mind e' ſzókat, és ezt mondják néked: Miért mondotta az Úr mi felőlünk mind ezt a' nagy gonoſzt? És mitsoda a' mi álnokságunk? És mellyik a' mi bűnünk, mellyel vétkeztünk a' *mi* Urunk Iſtenünk ellen? (*e*) *r.* 5: 19. 13: 22.

11. Akkor mond-meg-ezt nékik: Azért (*f*) hogy el-hagytak a' ti attyáitok engem'; azt mondja az Úr: és idegen Iſtenek után mentenek, és nékiek ſzolgáltanak, és imádták őket, és el-hagytanak engemet, és az én Törvényemet meg nem őrízték. (*f*) 2 *Mós.* 20: 5.

12. És ti gonoſzabbúl (*g*) tselekedtetek, hogyſem mint a' ti atyáitok; és ímé ti el-indúltatok mindnyájan a' ti gonoſz ſzíveteknek keménysége után, úgy annyira, hogy engem' nem hallgatnátok. (*g*) *r* 7: 24, 26.

13. Azért (*h*) ki-üzlek titeket e' földről, a' földre, mellyet ti nem láttatok, ſem a' ti atyáitok: és ott ſzolgáltok az idegen Iſteneknek nappal és éjjel; mert meg nem kegyelmezek tinéktek. (*h*) 5. *Mós.* 28: 64, 65.

14. Azért ímé el jőnek (*i*) a' napok; azt mondja az Úr: és többé nem mondják: Él az Úr, a' ki ki-kozta az Izráel' fiait Égyiptomnak földéből; (*i*) *r.* 23: 7, 8.

15. Hanem *ezt mondják*: Él az Úr, a' ki ki-hozta az Izráel' fiait az Éjſzaknak földéből, és egyéb földekből, mellyekre ſzám-kivetette vala őket; minekutánna viſzſza-hozom őket az ő földökbe, mellyet adtam az ő attyaiknak.

16. Imé én küldök a' ſok haláſzokhoz; azt mondja az Úr: és meg-haláſztatnak; és annakutánna el-küldök a' ſok vadáſzokhoz; és ki-vadáſzſzák őket minden hegyből és minden halomból, és a' kő-ſziklákna hasadékjaikból.

17. Mert az én ſzemeim (*k*) vagynak minden ő útaikon: nem rejteztenek-el az én ortzám elől, és nem fedeztetett-el az ő álnokságok az én ſzemeim elől. (*k*) *Péld.* 5: 21. *Jób.* 24: 23, 24.

18. És előſzör meg-fizetek az ő álnokságokért és vétkekért két-képpen; mert meg undokították az én földemet az ő útálatoſságaiknak hólt (*l*) teſtével, és az én örökségemet bé-töltötték az ő fertelmeſségeikkel. (*l*) *Ezék.* 43: 7, 8.

19. Az Úr az én erőſségem, és az én báſtyám, és az én óltalmam az *én* nyomorúságomnak napján: te hozzád jőnek a' népek a' földnek határiból, és ezt mondják: Bizony hazugſágot bírtanak a' mi atyáink, híjába-valóságot, és ſemmi haſzon nem vólt bennek.

20. Vallyon tsinálhat-é magának az ember Iſteneket? Bizony azok nem Iſtenek!

21. Azért ímé én meg-mutatom nékik ez úttal: meg-mutatom, *mondom*, nékik az én kezemet, és az én erőſségemet: és meg-esmérik, hogy az én nevem Úr.

XVII. RÉSZ.

Átkozott, a' ki emberben: áldott, a' ki az Úrban bízik.

1 A' Júdának vétke fel-íratott (*a*) vas pennával az adamás-kőre, fel-íratott az ő ſzíveknek táblájára, és a' ti óltáritoknak ſzarvaira. (*a*) *Jób.* 19: 24 *r.* 12: 13.

2. Mivelhogy meg-emlékeznek az ő fiaik az ő óltáraikról, és az ő berkeikről, *mellyek* a' zöld fáknál *vagynak*, *és* a' magas hegyeken.

3. *Te! ki a'* hegy*ekben bízól*; a' *te* meződ önvaló örökségedet, *és* minden kintseidet (*b*) prédára vetem, a' bálványokért, a' *te* bűnödért, *melly vagyon* minden te határidban. (*b*) *r.* 15: 13.

4. És meg-foſztatol te-is a' te örökségedtől, mellyet tenéked adtam: és ſzolgáltatom te veled a' te ellenségidet, a' földön, mellyet nem esmérſz; mert meg-gyujtottátok a' tüzet az én haragomban, *melly* mind örökké ég.

5. Ezt mondja az Úr: Átkozott a' férjfiú, ki bízik az emberben, és erőſségét helyhezteti a' teſtben, és az ő ſzíve el-távozott az Úrtól.

6. És ollyan léſzen, mint a' hanga-fa a' puſztában: és nem látja, mikor el-jő a' jó; hanem lakozik a' puſztában-való ſzárazságokban, a' ſovány földön, a' hol nem lakoznak.

7. Bóldog (*c*) a' férjfiú, ki bízik az Úrban, és kinek bizodalma az Úr. (*c*) *Sólt.* 2: 12. 125: 1.

8. Mert hasonlatos léſzen a' vizek mellett plántáltatott (*d*) fához: és a' folyó-víz mellett meg-gyökerezik, és ingyen ſem érzi, mikoron el-jő a' hévség: és léſzen az ő levele zöld, és a' ſzáraz eſztendőtől nem fél; ſem a' gyümőltsözéstől meg nem ſzünik. (*d*) *Jób.* 29: 19.

9. Tsa-

9. Tsalárd a' szív minden dolgok felett, és gonosz: ki tudhatja-meg azt?

10. Én *vagyok* az Úr, ki (*e*) meg-roftálom a' szívet, meg próbálom a' veséket; hogy meg-fizessek kinek-kinek az ő útai szerént, *és* az ő tselekedeteinek gyümőltse szerént. (*e*) 1 *Sám.* 16: 7.

11. *Mint* a' fogoly-madár fokat tojik; de nem *mind* kőlti-ki *mindenkor: azonképpen* a' ki gazdagságot gyűjt, és nem igazán; az ő napjainak közepiben el-hágyja (*f*) azt, és az ő *halálának utólsó órájában* bolond léfzen. (*f*) *Jób.* 20: 5.

12. A' Magafságosnak ditsőfséges fzéki, eleitől fogva *vólt* a' mi fzent Hajlékunknak helye.

13. Óh Uram, Izráelnek reménysége! mindenek, kik (*g*) el-fzakadnak te tőled, meg-fzégyenűlnek: a' kik én tőlem el-fzakadnak, a' földön íratnak-bé; mert el-hagyták az Urat, az élő vizeknek kút-fejét. (*g*) *Ef.* 1: 28. *Éneh.* 4: 5.

14. Gyógyíts-meg Uram! engem'; és meggyógyúlok: tarts-meg engem'; és meg-tartatom; mert az én ditséretem te *vagy*.

15. Imé ők mondják nékem: (*h*) Hol *vagyon* az Úrnak fzava? Jöjjön-el immár. (*h*) *Efa.* 5: 19.

16. Én pedig nem útáltam-meg a' te utánnadvaló pásztorságot: és a' háborúságnak napját nem kívántam; te tudod: a' mi az én fzámból ki-jött; te előtted vólt.

17. Ne légy énnékem félelmemre: te *vagy* nékem reménységem a' háborúságnak napján.

18. (*i*) Meg-fzégyenítteffenek, kik kergetnek engem'; és én ne fzégyenűljek-meg: féljenek ők; én pedig ne féljek. Hozd reájok a' háborúságnak napját, és két-féle nyomorúsággal rontsd-meg őket. (*i*) *Sólt.* 40: 15.

19. Ezt mondotta nékem az Úr: Menj-el, és állj-meg e' népnek fiainak kapuiban, a' mellyen bé-mennek, és a' mellyen ki-jőnek a' Júdának Királlyi; és Jérusálemnek-is minden kapuiban.

20. És mond-meg nékik: Halljátok-meg az Úrnak fzavát, Júdának Királlyi, és egéfz Júda, és Jérusálemnek minden lákói! kik bé-mentek e' kapukon.

21. Ezt mondja azt Úr: (*k*) Őrízzétek-meg a' ti lelkeiteket, és Szombat napon femmi terhet ne hordjatok, fe a' Jérusálem' kapuin bé ne vigyetek. (*k*) *Néh.* 13: 19.

22. Se pedig a' ti házaitokból terhet ki ne vigyetek Szombat napon, és femmi munkát ne tselekedjetek; hanem fzenteljétek-meg a' Szombat napot, miképpen a' ti atyáitoknak (*l*) megparantsoltam. (*l*) 2 *Mós.* 20: 8. 23: 12.

23. De ők nem (*m*) hallák-meg, fem fülökkel arra nem figyelmezének; hanem meg-keményíték nyakokat, hogy ne hallanák, és a' tanítáft ne vennék. (*m*) *r.* 7: 26. 11: 8, 10.

24. Mert ha valóba hallgattok engemet, azt mondja az Úr: és nem vifzitek-bé a' terhet e' városnak kapuin Szombat napon; hanem meg-fzentelitek a' Szombatnak napját, és femmi-némű dolgot akkoron nem tselekedéndetek;

25. Bé-mennek e' városnak kapuin akkoron a' Királyok és Fejedelmek, kik ülnek a' Dávid' fzékiben, és járnak fzekereken és lovakon, mind ő magok, mind az ő Fejedelmeik, a' Júdának férfiai, és Jérusálemnek lakói: és e' városban lakoznak mind örökké.

26. És el-jőnek a' Júdának városiból, és Jérusálemnek megyéiből, és Bénjáminnak földéből, es a' mező-földről, és a' hegyes földről, és Dél felől, hozván egéfzen égetendő és *egyéb* áldozatokat, minhát és temjént, és hozván hálá-adó áldozatokat az Úrnak Házába.

27. Ha pedig nem engedtek nékem, hogy meg-fzentelnétek a' Szombat napot, és ne hordanátok a' terhet: fe *terehvel* bé ne mennétek a' Jérusálem' kapuin a' Szombatnak napján; tűzet gerjefztek az ő kapuiban, melly meg-emészti Jérusálemnek palotáit: és meg nem óltathatik.

XVIII. RÉSZ.

'Sidók' keménysége. Gonosz tanáts Jerém: ellen.

1 Ez a' befzéd, mellyet fzólla az Úr Jerémiásnak, mondván.

2. Kelj-fel, és menj-bé a' fazekasnak házába, és ott meg-mondom néked az én befzédimet.

3. Azért bé-menék a' fazekas' házába; és ímé *fazekat* tsinál vala a' kereken.

4. És el-romla az edény a' fazekas' kezében, mellyet sárból tsinál vala: és fordúlván tsinála abból más edényt, a' mint jobbnak tettfzék a' fazekasnak, hogy tselekednék.

5. És fzólla az Úr nékem, mondván:

6. (*a*) Vallyon mint e' fazekas nem tselekedhetem-é úgy ti veletek óh Izráelnek háza? azt mondja az Úr: Imé mint a' Sár a' fazekasnak kezében; úgy vagytok ti az én kezemben Izráelnek háza! (*a*) *Róm.* 9: 20, 23.

7. *Ha* fzóllok a' nép ellen, és az orfzág ellen, hogy (*b*) ki gyomlálom, meg-rontom, és el-veszítem egy fzem-pillantásban; (*b*) *r.* 1: 20.

8. Ha a' nép, a' melly ellen fzólltam, meg-tér ő gonofzságából; (*c*) én-is meg-bánom a' gonofzt, mellyet el-végeztem vala, hogy ő véle tselekedném. (*c*) *Jón.* 3: 10. *Ezék.* 33: 11.

9. Vi-

9. Viszontag ha szóllok a' nép felől, és az országh felől; hogy meg-épitem, és meg-plántálom *azt:*

10. Ha gonoszt tselekesszik én előttem, és nem hallgatja az én szómat; meg-bánom (*d*) a' jót, mellyet végeztem vala, hogy vele tselekedjem. (*d*) 1 *Sám.* 15 11.

11. Mostan azért mond-meg, kérlek, a' Júda' férjfiainak és a' Jérusálemben lakozóknak, mondván: Ezt mondja az Úr: Imé én készítek ti ellenetek gonoszt, és gondolok ti ellenetek gondolatot: (*e*) térjetek-meg mostan, ki-ki mind az ő gonosz útáról, és a' ti-útaitokat fordítsátok jóra, és a' ti tselekedeteiteket.

(*e*) 2 *Kir.* 17: 13. *r.* 7: 3.

12. És ezt mondották: (*f*) Nintsen szándékunk *a' meg-térésre;* hanem a' mi gondolatink után mégyünk, és mindnyájan a' mi gonosz szívünknek gondolatját tselekesszük.

(*f*) *r.* 2: 25. 22: 21. 44: 16, 14.

13 Azért ezt mondja az Úr: (*g*) Kérdjétek-meg mostan a' népeket, ki hallott hasonlatost ehez? nagy undokságot tselekedett az Izráelnek leánya. (*g*) *r.* 2: 10. *Hós.* 5: 5.

14. Vallyon el hagyja-é *valaki* a' mező' kősziklájának *vizét, és azt, a' melly* a' Libánus' havasáról *származik?* vallyon el hagyja-é az idegen híves folyó-vizeket?

15. Mert el felejtkezett én rólam az én népem, hijába tésznek áldozatot; holott meg-botránkoztatták őket az ő útokban: az ő régi útokban, hogy járnának az ösvényeken, *tudni-illik* a' járatlan úton.

16. Hogy az ő földöket (*h*) el-puszttsam, *és* nevetségessé tégyem örökké: hogy valaki általmégyen rajta; el-álmélkodjék, és fejét tsóválja.

(*h*) *r.* 12: 11. 19: 8. 40: 13, 17.

17. Mint a' Nap-keleti széllel, el-veszetem őket az ellenség előtt: hátamat, nem ortzámat mutatom nékik az ő veszedelmeknek napján.

18. És mondának: Jertek-el, és gondoljunk Jerémiás ellen gondolatokat; (*i*) mert a' Paptól el nem vész a' Törvény, és a' tanáts a' Bölts-től, sem az-ige a' Prófétától: Jertek-el, és verjük-meg őtet nyelyvel, és ne hallgassunk semmi szavaira. (*i*) *Mal.* 2: 7. *r.* 9: 8.

19. Figyelmezzél Uram! én reám, és az én peresimnek szavokat halld-meg.

20. Vallyon a' jóért gonoszszal kell-é fizetni, hogy árkot ástak az én lelkemnek? Emlékezzél-meg, hogy én te előtted állottam, hogy ő éretek jót szóllanék, hogy ő rólok a' te haragodat el-fordítanám.

21 (*k*) Annakokáért az ő fiaikat vesd az éhségre, és hányd őket a' szablyára: és légyenek az ő aszszony-népeik özvegyek, és árvák: és azoknak férjeik halálos halállal veretessenek-meg, az ő ifjaik fegyver miatt veszszenek el a' hartzon. (*k*) *Sólt.* 109: 4, 5, 9, 10.

22. Hallattassék a' kiáltás az ő házaikból, mikoron nagy hírtelen reájok hozod a' sereget; mert vermet ástanak, hogy meg-fogjanak engemet: és tőrt vetettenek az én lábaimnak.

23 Te pedig Uram! tudod minden ő tanátsokat az *én* halálomra én ellenem; ne kegyelmezz-meg az ő álnokságoknak, és az ő bűnöket el ne felejtsed: el-hülljanak te előtted; a te haragodnak idején tselekedjél ő ellenek.

XIX. RÉSZ.

Júda' romlása jelentetik az edény romlás által.

1 Ezt mondja az Úr: Menj-el, és végy magadnak a' fazekastól egy sárból tsinált korsót, és vedd melléd a' népnek Véneit, és a' Papok' Véneit.

2 És menj-ki a' Hinnom' fiának völgyéhez, melly *vagyon* a' Nap-keleti kapunak ajtaja felől, és nagy szóval kiáltsad ott e' szókat, mellyeket én néked mondok.

3. És ezt mondjad: Halljátok-meg az Úrnak beszédét Júdának Királlyi, és Jérusálemnek polgári! Igy szóll a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Imé én nyomorúságot hozok e' helyre úgy annyira, hogy valaki meg-hallándja azt; meg-tsendülnek (*a*) a' fülei *belé.*

(*a*) 1 *Sám.* 3: 11. 2 *Kir.* 21: 12.

4. Azért (*b*); mert el-hagytanak engemet, és el-idegenítették e' helyet, és áldozatot tettenek benne az idegen Isteneknek, kiket sem ők nem esmértek, sem az ő attyaik, sem a' Júdának Királlyi: és bé-töltötték e' helyet ártatlan vérrel. (*b*) *Esa.* 65: 11, 12.

5. És emelének óltárokat (*c*) a' Baálnak, hogy az ő gyermekeiket a' tüzben meg-égetnék, *és* áldoznának a' Baálnak: mellyet nem parantsoltam, sem felőle nem szólltam; sőt még szívembe-is nem jutott. (*c*) *r.* 7: 31.

6 Azért imé el-jönek a' napok, azt mondja az Úr, és e' hely nem hívattatik többé Tófetnek, és a' Hinnom' fia' (*d*) völgyének; hanem meg-ölés' völgyének. (*d*) *r.* 7: 32.

7 És eszét veszetem a' Júdának, és a' Jérusá-

lembélieknek e' helyen, és le-vágatom (*e*) öket fegyverrel az ő ellenségeik előtt, és az ő lelkek' keresőinek kezek által: és az ő hólt teſteket az égi madarakkal étetem-meg, és a' földnek fene-vadaival. (*e*) *r.* 34:20.

8. És e' várost (*f*) tsudának téſzem, és meg-süvölti, valaki által-mégyen rajta: álmélkodik, és süvölt az ő nagy romlásin. (*f*) *r.* 18: 16. 25: 9.

9. És meg-étetem vélek az ő fiaiknak húsokat, és leányaiknak (*g*) húsokat: és ki-ki mind az ő barátjának húsát meg-eſzi a' meg-ſzállásban, és a' nyomorúságban, mellyel meg-ſzorongatják öket az ő ellenségeik, és a' kik keresik az ő lelkeket. (*g*) 3 *Mós.* 26:29. 5 *Mós.* 28: 53, 57.

10. Azután törd-el a' korsót azoknak ſzemek' láttára, kik te veled el-mennek.

11. És mond *ezeket* nékik: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Igy meg-rontom e' népet és e' várost; mint meg-rontja *az ember* a' fazekastól *tsinált* edényt, mellyet többé meg nem építhetnek: és a' Tófetben (*h*) temettetnek-el; mert *más* hely nem *léſzen* a' temetségre.

(*h*) *Esa.* 30: 14. *r.* 7: 32

12. Úgy tselekeſzem, *még-is azt mondom*, ez' hellyel, és az ő lakosival, azt mondja az Úr; hogy tégyem a' várost ollyanná, mint a' Tófet.

13. És léſznek Jérusálemnek házai, és a' Júda' Királlyinak házai, mint a' Tófetnek helye, undokok: mind azokért a' házakért, a' mellyeknek (*i*) tetején áldoztanak az Égnek egéſz ſeregének, és áldozatot tettenek az idegen Isteneknek. (*i*) 2 *Kir.* 23: 10. *r.* 7: 18.

14 Azután *haza* jövén Jerémiás a' Tófetből, a' hová küldötte vala őtet az Úr, hogy prófétálna; meg-állapodék az Úr' Házának pitvarában, és ſzólla az egéſz köſségnek:

15. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene: Imé én hozok e' város ellen, és ennek minden városi ellen, minden gonoſzt, mellyről ſzóllottam ő ellene; mert meg-keményítették az ő nyakokat, hogy ne hallanák az én beſzédimet.

XX. RÉSZ.

Babilóniai fogság. Jerémiásnak ſok panaſzi.

1 És hallá Paſsúr Pap, az Immér' fia, (ő pedig Fejedelem vala az Úrnak Házában,) mikor Jerémiás prófétálván a' ſzókat *mondaná*.

2. És meg-tsapdosá Paſsúr Jerémiás Prófétát, és veté őtet (*a*) a' tömlötzbe, melly *vala* a' Bén-jámin' felső kapujában, melly az Úr' Házának ellenében *vala*. (*a*) 2 *Krón.* 16: 10.

3. És lőn más nap, hogy ki-venné Paſsúr Jerémiást a' tömlötzből. Es monda néki Jerémiás: Nem Paſsúrnak hívta az Úr a' te nevedet; hanem Mágor-Miſsábibnak.

4. Mert ezt mondja az Úr: Imé én adok félelmet te beléd, te beléd, és minden te barátidba, kik el-húllanak az ő ellenségeiknek fegyverek miatt, a' te ſzemeid' láttára: és az egéſz Júdát adom a' Babilóniai (*b*) Király' kezébe: és el-viſzi őket Babilóniába, és fegyverrel le-vágatja őket. (*b*) *r.* 39: 1-9.

5. És e' városnak minden erőſségét, és minden munkáját, és minden ditsőſségét, és a' Júda' Királyinak minden kintseit adom az ő ellenségeiknek kezekbe, és 'sákmányra hányják azokat; és el ragadozzák azokat, és Babilóniába viſzik azokat.

6. Te pedig Paſsúr, és a' te házadnak minden tselédi a' rabságra vitettek: Babilóniába mégy, és ott halſz-meg, és ott temettetel-el, te, és minden te barátid, kiknek hamiſsan prófétáltál.

7. Meg-tsaltál Uram! engem', és meg-tsalatkoztam: erősebb vóltál nálamnál, és fellyül haladtál *engem'*: Szüntelen tsúfolnak engem', az egéſz *Júda* tsúfol engem'.

8 Mert mióltától fogva ſzóllni kezdettem: kiáltok az *ellenem-való* boſzſzúságról, és az *én* romlásomról kiáltok; Mert az Úrnak ſzava énnékem mindenkoron gyalázatomra és tsúfolásomra vagyon.

9. Azért mondék: Soha arról meg nem emlékezem, ſem az ő nevében többé nem ſzóllok. De az én ſzívemben *az Úrnak igéje ollyan* vólt, mint az én tsontaimba rekeſztetett égő tűz; és azt hordozván el-fáradok, és nem *hordozhatom*.

10 Jóllehet hallom ſokaknak rágalmazásokat, *és az ő* minden felől-való (*c*) fenyegetéseket; *azoknak-is, a' kik így ſzóllnak*: Mondjátok-meg mit ſzólljunk: Minden én barátim az én tántorodásomra figyelmeznek, *mondván*: Talám meg-botránkozik, és meg-foghatjuk őtet, és boſzſzúnkat állhatjuk rajta. (*c*) *r.* 18: 18. *Sólt.* 31: 14.

11. De az Úr én velem, úgymint erős Óriás; (*d*) azért az én kergetőim el-esnek, és nem érnek *én velem*: igen meg-ſzégyenülnek; mert jól nem léſzen dolgok, örökké-való gyalázat *léſzen rajtok, mellyről* el-nem felejtkeznek.

(*d*) *r.* 17: 18. 23: 40.

12. Az-

12. Azért óh Seregeknek Ura! ki szereted az igazat; (*e*) ki látod a' veséket, és a' szívet, lássam a' te büntetésedet ő-rajtok; mert néked jelentettem-meg az én ügyemet.

(*e*) *r.* 11: 20. *Jel.* 2: 23.

13. Énekeljetek az Úrnak, dítsérjétek az Urat; mert a' szegénynek lelkét meg-szabadította a' gonoszoknak kezekből.

14. Átkozott légyen a' nap, mellyen születtettem vólt; a' nap, mellyen az én anyám szült engemet, ne légyen áldott.

15. (*f*) Átkozott az ember, ki meg-mondotta az én atyámnak, mondván: Született néked férjfiú magzatod; *és* igen meg-örvendeztette őtét. (*f*) *Jób.* 3: 13, *'s a' t.*

16. És légyen az az ember ollyan, mint a' városok, mellyeket (*g*) el-veszтett az Úr, és meg-nem bánta; ennek-felette halljon reggel kiáltást, és zenebonát délben. (*g*) 1 *Mós.* 19: 24, 25.

17. Miért *Isten!* hogy meg-nem öltél engem' az *én anyám*' méhében? És az én anyám nékem koporsom lett vólna, és méhében soha *senkit* ne fogadott vólna!

18. (*h*) Miért jöttem-ki az *én anyámnak* méhéből, hogy látnám a' nyomorúságot és a' bánatot, és *hogy* az én *életemnek* napjai gyalázatban végeztetnének-el? (*h*) *Jób.* 3: 20.

XXI. RÉSZ.

Sédékiás tanátsot kérd Jerémiástól.

1 Ez a' beszéd, mellyet szólla az Úr Jerémiásnak, mikor küldé ő hozzá Sédékiás Király Paffúrt, Melkiásnak fiát, és Sófóniást, a' Maasiás Papnak fiát: mondván:

2. Kérd meg most mi érettünk az Urat; mert Nabukodonozor, a' Babilóniai Király viaskodik mi ellenünk: ha tselekeszik-é az Úr mi-velünk minden ő tsudái (*a*) szerént, és el-hagy-é minket *Nabukodonozor?* (*a*) 2 *Kir.* 19: 32, 36.

3. És monda nékik Jerémiás: Ezt mondjátok Sédékiásnak:

4. Igy szóll az Úr, az Izráelnek Istene: Imé én meg-tartóztatom minden hadi szerszámitokat, mellyek a' ti kezeitekben *vagynak*, mellyekkel ti viaskodtok a' Babilóniai Király ellen, és a' Káldéusok ellen, kik kivül a' kő falon meg-szállottanak titeket, és (*b*) bé-iktatom őket e' városnak közepibe. (*b*) *r.* 39: 3-7.

5. És én, kezem' ki-nyújtva vívok ti ellenetek, és nagy erős karral, haragomban, búsúlásomban, és nagy fel-indúlásomban.

6. És meg-verem e' városnak lakosit, mind embert, mind oktalan állatot; nagy dög-halállal halnak-meg.

7. És annakutánna, azt mondja az Úr: Sédékiást, a' Júda' Királlyát, és az ő szolgáit, és a' népet, és a' kik meg, maradnak e' városban a' dög-haláltól, a' fegyvertől, és az éhségtől, adom Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak kezébe, és az ő ellenségeiknek kezekbe, és azoknak kezekbe, a' kik keresik az ő lelkeket: és meg-öli (*c*) őket éles fegyverrel: nem kedvez nékik, nem enged, és nem könyörül *rajtok.* (*c*) *r.* 39: 6-7.

8. És ezt mondjad e' népnek: Ezt mondja az Úr: Imé én előtökbe vetem néktek az életnek és a' halálnak útát.

9. A' ki e' városban (*d*) lakik; fegyver, éhség, és dög-halál miatt kell meg-halni: a' ki pedig ki-mégyen belőle, és a' Káldéusokhoz mégyen, kik meg-szállottanak titeket; él, és az ő lelkét meg-nyeri. (*d*) *r.* 38: 2.

10. Mert én orczámat fordítottam e' városnak veszedelmére, és nem meg-szabadúlására, azt mondja az Úr: a' Babilóniai Király' kezébe adatik, és tüzzel égeti-meg azt.

11. És a' Júda' Királlya' házának *mond-meg*: Halljátok-meg az Úr' szavát,

12. Dávidnak háza! ezt mondja az Úr: Hamarsággal (*e*) tégyetek igaz ítéletet, a' nyomorúltat mentsétek-meg a' nyomorgatónak kezéből, hogy az én haragom, mint a' tűz, ki ne menjen, és fel-gerjedjen: és ne *legyen*, ki mególthassa, az ő tselekedeteiknek gonoszságáért.

(*e*) *r* 22: 3.

13. Imé én reád *mégyek Jérusálem!* ki lakol a' mezőn-való kő-sziklának völgyében, azt mondja az Úr, kik azt mondjátok: Kitsoda jő mi ellenünk? és kitsoda jő-bé a' mi házainkba?

14. És meg-látogatlak titeket a' ti tselekedeteiteknek gyümöltse szerént, azt mondja az Úr: és tüzet (*f*) gyújtok az ő erdejében, és körös-környül mindeneket meg-emészt.

(*f*) *r.* 32: 19. *Róm.* 2: 6, 11.

XXII. RÉSZ.

Intetnek a' Jérusálemi Fejedelmek. Jövendölés Sallúm, Joákim és Jekóniás ellen.

1 Ezt mondja az Úr: Menj-alá a' Júda' Királlyának házába, és ott mond-meg e' szót:

2. És mond ezt: Halld-meg az Úrnak szavát Júdának Királlya, ki ülsz a' Dávid' királyi-székiben,

ben, te és a' te szolgáid, és a' te néped, kik bé-jártok e' kapukon!

3. Ezt mondja az Úr: (*a*) Tegyetek ítéletet, és igazságot, és mentsétek-meg a' nyomorúltat a' nyomorgatónak kezéből: a' jövevényt, árvát, és özvegyet ne nyomorgassátok, és rajta erőszakot ne tégyetek, és az ártatlan-vért e' helyen ki-ne ontsátok. (*a*) *r.* 21: 12. *Zak.* 7: 10.

4. Mert ha tselekedvén tselekeszitek e' dolgot; bé-mennek e' háznak (*b*) kapuin a' Dávid' *magvá*ból-való Királyok, kik ülnek az ő székiben, szekereken és lovakon ülvén, mind ő, mind az ő szolgái, mind az ő népe.

(*b*) *r.* 17: 25.

5. Ha nem fogadjátok e' szókat; én (*c*) magamra meg-esküdtem, azt mondja az Úr, hogy e' ház el-pusztúl. (*c*) *Esa.* 45: 23.

6. Mert ezt mondja az Úr a' Júda' Királyának háza-felől: *ollyan vóltál* te én előttem, *mint* Gilead, *és vóltál* a' Libánusnak feje; ha el-nem pusztítlak, *mint* a' városokat, mellyekben nem lakoznak.

7. És fel-készítem te ellened a' rablókat, mindent az ő fegyverével egygyetemben: és kivágják a' te választtott tzédrusidat, és a' szénre tészik.

8. És által-mennek e' városon sok népek, és ezt mondják egymásnak: Miért mivelte (*d*) az Úr ezt e' nagy várossal? (*d*) 5 *Mós.* 29: 24, 25.

9. És ezt mondják: Mert el-hagyták az ő Uroknak Isteneknek Frigyét: és térdet-fejet hajtottanak az idegen Isteneknek, és nékik szolgáltanak.

10. Ne siratsátok a' halottat, és ne bánkódjatok rajta; *hanem* sirván siratsátok, a' ki *a' rabságra* vitetik; mert többé viszsza nem jő, és az ő születésének földét nem látja.

11. Mert ezt mondja az Úr Sallúm felől, Jósiásnak, a' Júda' Királyának fia felől, ki uralkodik Jósiásnak, az ő attyának (*e*) helyette: Mikor kimégyen e' helyből; viszsza nem tér többé ide.

(*e*) 2 *Kir.* 23: 31-34.

12. Hanem a' helyen, a' hová a' rabságra el-vitetik, ott hal-meg, és e' földet többé nem látja.

13. Jaj *(f)* annak, a' ki házat épít hamissan magának, és fel-házakat álnokúl: az ő felebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérit néki meg-nem adja *(f)* 5 *Mós.* 24: 14 15. *Hab.* 2: 9.

14. A' ki ezt mondja: Nagy házat épitek magamnak, és széles vatsoráló helyet: és ablakokat tsinál rajta, és tzédrus-fából *tsinált deszkákkal* bélli-meg, és meg-festi tzinóbriommal.

15. Uralkodól-é azért, hogy tzédrussal keríted meg magadat? a' te atyád nem ett-é, és ivótt-é? mikor igazságot és ítéletet tselekednék; akkor jól vólt néki dolga.

16. Igaz törvényt tett a' szegénynek és a' szükölködőnek; és akkor jól vólt dolga: nem ez-é az én *igaz* esméretem? azt mondja az Úr.

17. De a' te szemeid, és szíved tsak a' te fösvénységedre (*g*) *vagynak*, és az ártatlan vérnek ki-ontására, és a' ragadományra, 's nyomorgatásra, hogy ezeket tselekedjed. (*g*) *Ezék.* 19: 6-7.

18. Azért ezt mondja az Úr Joákim felől, Jósiásnak, a' Júda' Királlyának fia felől: Nem siratják őtet: Jaj atyámfia! vagy jaj húgom! nem siratják őtet: Jaj Uram! Jaj az ő ditsőségének!

19. Szamárnak temetségével temettetik-el: (*h*) ki-vonatik, és el vettetik Jérusálem' kapuin kivül. (*h*) *Esa.* 14 19. *Péld.* 6: 3.

20. Menj-fel a' Libánus' *hegyé*re, és kiálts, és a' Básán' *hegyé*ben emeld fel szódat, és kiálts minden-felé; mert el-romlottak minden te szeretőid.

21. Szólltam tenéked, még mikor békeségben (*i*) vólnál, 's ezt mondottad: Nem hallgatlak; Ifjúságodtól fogva ez a' te útad, hogy az én szómat nem hallgattad.

(*i*) *r.* 7: 23-28.

22. Minden te pásztoridat meg-emészti a' szél, és a' te szeretőid a' rabságra mennek; akkor szégyent vállasz, és meg-pirúlsz minden te gonoszságodért.

23. Te! ki lakozól a' Libánusban, fészket vertél a' tzédrus-fákon, mitsoda lészen a' te vigasságod, mikor el-jőnek a' te fájdalmid, mint a' gyermek-szülőnek fájdalmi?

24. Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha (*k*) Kóniás, Joákimnak, a' Júda' Királlyának fia *ollyan* vólna is, *mint* az én jobb-kezembe-való gyürű; mindazáltal onnan én tégedet ki-vonnálak.

25. És adlak tégedet a' te lelked' keresőinek kezekbe, és azoknak kezekbe, kiknek tekintetektől félsz, és a' Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak kezébe, és a' Káldéusoknak kezekbe.

(*k*) *Kir.* 24: 8-17.

26. És el-vitetlek tégedet, és a' te anyádat, a' ki szült tégedet, idegen földre, mellyben nem születtetek, és ott meg-haltok.

27. És a' földre viszsza nem jőnek, mellyre az ő lelkek viszsza-jöni kívánkoznék.

Avagy

28. Avagy útálatos, és el-romlott edény-é ez a' férjfiú, ez a' Kóniás? avagy olly edény-é, mellyben ſemmi gyönyörüség nintsen? Miért vettettenek-el, ő, és az ő magva, és a' földre hányattattanak, mellyet ők nem tudtanak?

29. Föld, (*l*) föld, föld halld-meg az Úrnak ſzavát! (*l*) 5. *Mós.* 30: 19 31: 28.

30. Ezt mondja az Úr: Irjátok-fel, hogy ez a' férjfiú árva *léſzen*, e' férjfiúnak ſemmi jó előmenetele nem léſzen az ő idejében; mert ſenkinek, ki az ő magvából a' Dávid' ſzékiben ül, jó állopotja nem léſzen, és többé Júdában nem uralkodik.

XXIII. RÉSZ.

Fenyegettetnek a' Fejedelmek: ſzabadítás igértetik: Panaſz a' Próféták ról.

1 Jaj (*a*) a' páſztoroknak, kik el-veſztik, és elſzaggatják az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. (*a*) *Ez.* 34: 2. *'s a' t.*

2. Azért ezt mondja az Úr, az Izráelnek Iſtene, a' páſztoroknak, kik legeltetik az én népemet: Ti kergettétek-el az én juhaimat, és elſzélhedtétek őket, és meg nem látogattátok őket; ímé én meg-látogatom ti rajtatok a' ti gonoſz tselekedeteiteknek gonoſzságát, azt mondja az Úr.

3. Én pedig öſzve-gyüjtöm az én juhaimnak maradékát, minden földekről, mellyekre üzéndem őket: és viſzſza-hozom őket az ő aklaikba: és ſzaporodnak, és meg-ſokasodnak.

4. És rendelek ő mellejek (*b*) páſztorokat, kik legelteſſék őket: és többé nem félnek, és nem retteguek; ſem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr. (*b*) *Ez.* 34: 11, 12 *Eſa.* 40: 11

5. Ímé (*c*) el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr: és fel-támaſztom a' Dávidnak igaz Magvát, és uralkodik a' Király, és ſzerentsésſen tselekeſzik: ítéletet és igazságot tselekeſzik e' földön. (*c*) *r.* 33: 14, 15. *Dá.* 9: 24 *Luk* 1: 32, 33: 45.

6. Annak (*d*) idejében meg ſzabadúla Júda, és az Izráel tsendeſségben lakozik: és ez az ő neve, mellyel nevezik őtet: Az Úr mi igazságunk! (*d*) 5. *Mós.* 33: 28. *r.* 33: 14.

7. Azért ímé el közelgetnek (*e*) a' napok, azt mondja az Úr, mellyekben nem mondják többé: Él az Úr, a' ki ki-hozta az Izráel' fiait Égyiptomnak földéből; (*e*) *r.* 16: 14, 15.

8. Hanem inkább: Él az Úr, a' ki ki hozta, és a' ki vezérlette az Izráel' házának magvát, az Éjſzaki földről, és minden földekről, mellyekre ki-üztem vala őket: és lakoznak az ő földökben.

9. A' Prófétákért meg-keseredett az én ſzívem én bennem, minden tsontaim meg-mozdúltanak: ollyan vagyok, mint a' réſzeg, és mint az ember, kit a' bor meg-hatott, az Úrért, és az ő ſzent ígéiért.

10. Mert a' föld bé-tőlt paráznákkal; mert a' hamis esküvésért a' föld el puſztíttatott, a' puſztának mezeje el-ſzáradott; és az ő futások a' gonoſzra vagyon, és az ő hatalmaſságok hamis *vólt.*

11. Mert mind a' Próféta, mind Pap vétkeztek; még az én Házámban-is meg-találtam az ő gonoſzságokat, azt mondja az Úr.

12. Azért az ő útok léſzen ollyan, mint az igen (*f*) ſik útak a' ſetétben: meg-botránkoznak, és el-esnek; mert háborúságot hozok ő reájok, az ő meg-látogatáſoknak eſztendejét, azt mondja az Úr. (*f*) *Sólt.* 35: 6. 73: 18.

13. A' Samariabéli Prófétákban-is láttam bolondságot: a' Baál' *nevé*ben prófétáltak, és eltsalták az én népemet, az Izráelt.

14. És a' Jérusálembéli Prófétákban-is láttam rútságot: paráználkodnak, és hazugságban járnak: és a' gonoſzoknak pártjokat fogják, úgy annyira, hogy ſenki meg nem tér az ő gonoſzságából; úgy tartom őket mindnyájan, mint Sodomát: és a' benne lakókat, mint Gomorát.

15. Azért ezt mondja a' Seregeknek Ura azoknak a' Prófétáknak: Ímé én adok enniek (*g*) ürmöt, és inniok mérget adok nékik; Mert a' Jérusálembéli Prófétáktól ment-ki a' gonoſzság minden földre. (*g*) *r.* 9: 15.

16. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Ne hallgaſsátok azoknak a' Prófétáknak-ſzavaikat, a' kik prófétálnak tinéktek: Meg-bolondítanak titeket, az ő ſzíveknek látását ſzólják, nem az Úrnak ſzájából.

17. Szüntelen ezt mondják azoknak, a' kik (*h*) meg-útálnak engemet: Azt mondta az Úr: Békeſségtek léſzen tinéktek: és mindeneknek, kik járnak az ő ſzíveknek keménységében ezt mondották: Nem jő ti reátok a' veſzedelem.

(*h*) *r.* 6: 14. *Zak.* 10 2.

18. Mert (*i*) ki állott az Úr' tanátsában? és látta és hallotta az ő ígéjét? ki figyelmezett az ő igére, és meg-hallota? (*i*) *Jób.* 15: 8.

19. Imhol az Úrnak (*k*) ſzél-veſze, nagy haraggal ki-jő: és a' következendő ſzél-véſz a' hitetleneknek fejekre eſik. (*k*) *r.* 30: 23, 24.

20. Nem ſzünik-meg az Úrnak haragja, mind addig-is; míg meg nem tselekeſzi, és míg az ő ſzívének gondolatit bé nem tellyesíti; az utólsó napokban értitek-meg e' dolognak értelmét.

21. (*l*) Nem küldöttem azokat a' Prófétákat; és ők futnak vala: nem szóllottam nékik; és ők prófétálnak vala. (*l*) *r* 14: 14. 27: 15.

22. Ha az én tanátsomat fogadták vólna; bizonyára meg-tanították vólna az én népemet az én ígéimre, és meg-térítették vólna őket az ő gonosz útokról, *és* az ő tselekedeteknek gogonoszágáról.

23. Nemde-nem közel-való Isten *vagyok*-é én? azt mondja az Úr, és nem meszsze-való Isten?

24. Vallyon el-rejtezhetik-é valaki a' rejtek (*m*) helyeken, hogy én ne lássam őtet? azt mondja az Úr: Én vallyon nem töltöm-é bé a' Mennyet és Földet? azt mondja az Úr. (*m*) *Sólt.* 139: 7.

25: Hallottam, hogy mondják a' Próféták, kik prófétálnak az én nevemben hazugságot, mondván: Álmot láttam, álmot láttam!

26. Meddig lészen a' hazugságot prófétáló Prófétáknak szívekben ez? kik az ő szíveknek tsalárdságát prófétálják.

27. Kik el-akarják az én népemmel felejtetni (*n*) az én nevemet az ő álmaikkal, mellyeket minden az ő társának beszéll; miképpen az ő attyaik el-felejtkeztek az én nevemről a' Baálért. (*n*) *Bir.* 3: 7. *és* 8: 33, 34.

28. A' melly Prófetánál álom vágyon; beszélljen álmot: a' kinél pedig az én ígém vagyon; beszéllje az én ígémet igazán: Mitsoda *hasonlatosság vagyan* a' polyva és a' búza között? azt mondja az Úr.

29. Nem ollyan-é az én ígém, mint a' tűz? azt mondja az Úr, és mint a' pöröly, melly meg-rontja a' kő-sziklát?

30. Azokáért ímé (*o*) én a' Prófétákra *térek*, azt mondja az Úr, kik az én beszédimet el-lopják, ki-ki mind az ő barátjától. (*o*) 5. *Mós.* 18: 18.

31. Imé én a' Prófétákra *térek*, azt mondja az Úr: kik fel-emelik nyelveket, és ezt mondják: Monda *az Úr*!

32. Imé én a' *Prófétá*kra (*p*) *támadok*, kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és bészéllik azokat, és meg-tsalják az én népemet az ő hazugságokkal, és hízelkedésekkel; Én pedig nem botsátottam őket, sem parantsoltam nékik, és használvan nem használtanak e' nepnek; azt mondja az Úr. (*p*) 5. *Mós.* 16: 20.

33. Mikor pedig meg-kérd téged' e' nép, vagy a' Próféta, vagy a' Pap, mondván: Mitsoda az Úrnak terhe? Akkor feleld ezt nékiek: Mitsoda *az Úrnak* terhe? Ez; El-hagylak titeket, azt mondja az Úr.

34. Mert a' melly Próféta, vagy Pap, vagy kösség azt mondándja: Ez az Úrnak terhe; meglátogatom azt az embert, és annak házát.

35. Ki ki mondja ezt az ő barátjának, és ki-ki az ő attyafiának: Mit felelt az Úr? és mit szólla az Úr?

36. És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé; mert mindennek terhes lészen az ő szava; ha el-fordítjátok az élő Istennek, a' Seregeknek Urának, a' mi Istenünknek beszédit.

37. Ezt mondjad a' Prófétának: Mit felele néked az Úr? és mit szólla az Úr?

38. Hogyha ezt mondjátok: Ez az Úrnak terhe; tehát ezt mondja az: Mivelhogy ti e' szót mondottátok: Ez az Úrnak terhe! jóllehet küldék ti hozzátok, a' kik ezt mondanák: Ne mondjátok: Ez az Úrnak terhe!

39. *Azt mondom, hogy* ezért ímé én el-felejtkezvén el-felejtkezem ti rólatok, és ki-gyomlállak titeket; és a' várost, mellyet tinéktek, és a' ti atyáitoknak adtam, *el-vetem* az én ortzám elől.

40. És örökké-való szégyent, (*q*) és örökké-való gyalázatot hozok ti reátok, melly el nem felejtetik. (*q*) *r.* 20. 11.

XXIV. RÉSZ.

A' jók, és gonoszok példáztatnak a' figék által.

1 Látást mutata nékem az Úr: És ímé két kosár fige tétetett vala le az Úr' Temploma előtt, minekutánna Nabukodonozor, a' Babilóniai (*a*) Király, Jékóniást, Joákimnak, Júda' Királlyának fiát el-vivé, és a' Júdának Fejedelmit, és az áts-mestereket, és az ötvösöket Jérusálemből, és el-vivé őket Babilóniába. (*a*) 2 *Kir.* 24: 15 2 *Krón.* 36: 10.

2. Az egygyik kosárban igen jó figék *valának*, minémüek az elein érő *figék*: és a' másik kosárban igen hitván figék *valának*, mellyeket megsem ehetnének, annyira hitvánok *valának*.

3. És monda az Úr énnékem; Mit látsz te Jérémia? És mondék: Figéket: a' jó figék igen jók: de a' hitván *figék* igen hitvánok, mellyeket az ő hitvánságok miatt meg sem ehetnek.

4. És szólla az Úr énnékem mondván:

5. Ezt mondja az Izráelnek Ura Istene: Mint e' figéket *látom*, *hogy* jók; azonképpen megesmérem a' Júdának foglyait, kiket e' helyről a' Káldeusoknak földökbe vitettem, *nékiek* (*b*) javokra. (*b*) 5. *Mós.* 8: 16.

6. És vetem az én szememet ő reájok, hogy jól *tégyek vélek*; és e' földre viszsza hozzam őket; holott

holott meg-épitem őket: és el-nem rontom, és bé-plántálom őket, és ki nem szaggatom.

7. És (*c*) szívet adok nékiek, hogy meg-esmérjenek engem', hogy én *vagyok* az Úr: és ők én (*d*) népeim lésznek, és én nékik Istenek lészek; Mert meg-térnek én hozzám tellyes ő szívek ből. (*c*) 5*Mós.* 30: 6. (*d*) *r.* 30: 22.

8. És miném̃ek a' (*e*) hitván figék, mellyeket meg-nem ehetnek a' keserűség miatt, azt mondja az Úr; ollyanná tészem Sédékiást, a' Júdának Királlyát, és az ő maradékát, és az ő Fejedelmit, és Jérusálemnek maradékát, kik meg-maradnak e' földön, és azokat, kik laknak Égyiptomnak földén. (*e*) *r.* 29: 17. 2*Kir.* 25: 1-11.

9. És vetem őket a' (*f*) háborúságra, *nékik* veszedelmekre, e' földnek minden országiban: gyalázatra, és példára, köz-beszédre, és szidalomra, minden helyeken, a' hová ki-üzöm őket. (*f*) 5*Mós.* 28: 25, 37. *r.* 25: 4.

10. És botsátok ő reájok fegyvert, éhséget, és dög-halált, mind addig; míg el-fogynak a' földről, mellyet nékik adtam, és az ő attyaiknak.

XXV. RÉSZ.

Jövendölés a' 70. esztendeig való fogságról,

1 Ez a' beszéd, melly lőn Jerémiáshoz az egész Júda' népe felől, Joákimnak negyedik (*a*) esztendejében, ki Jósiásnak, a' Júda' Királlyának fia vala, (melly első esztendeje Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak.) (*a*) 2*Kir.* 23: 34.

2. Melly *beszéd*et szólla Jerémiás Próféta az egész Júda' népének, és Jérusálemnek minden lakosinak mondván:

3. Jósiásnak (*b*) tizen-harmadik esztendejétől fogva, ki Amonnak, a' Júda' Királlyának fia vala, e' napig (ez huszonharmadik esztendeje,) szólla az Úr énnékem: és meg-mondtam néktek, reggel fel-kelvén szóllottam; és meg-nem hallgattátok. (*b*) 2*Kir.* 22: 1. 23: 29.

4. És el-küldötte az Úr ti hozzátok minden ő szolgáit, a' Prófétákat, reggel fel-kelvén, és küldvén: és meg-nem hallottátok, és füleiteket le nem függesztettétek a' meg-hallásra.

5. Kik ezt mondanák: (*c*) Térjetek-meg már mindnyáján a' ti gonosz útaitokról, és a' ti gonosz tselekedeteitekből: és lakozzatok a' földön, mellyet az Úr adott néktek, és a' ti atyáitoknak mind örökkön örökké. (*c*) 2*Kir.* 17: 13. *r.* 18: 11.

6. És ne járjátok idegen Istenek után, hogy nékik szolgálnátok, és térdet-fejet hajtanátok nékik: ne gerjesszetek-fel engem' a' ti kezeitek' munkájával; es gonoszt veletek nem tselekeszem.

7. És nem engedtetek nékem, azt mondja az Úr; hanem fel-akartatok engem' gerjeszteni a' ti kezeitek' munkájával, a' ti veszedelmetekre.

8. Azért ezt mondja a' Seregeknek Ura: Mivelhogy nem engedtetek az én beszédimnek;

9. Imé én el-küldöm, és fel-vészem az Éjszaknak minden nemzetségit, azt mondja az Úr; és Nabukodonozort, a' Babilóniai Királyt, az én szolgámat: és bé-hozom őket e' földre, és ennek lakóira, és mind e' környül-való nemzetségekre: és el-veszetem őket, és tsudáva tészem őket, és süvöltésé, és örökké-való puszta sággá.

10. És el-vészem tőlök az (*d*) örömnek szavát, és a' vigasságnak szavát: a' vőlegénynek szavát és a' menyasszonynak szavát: a' malmoknak zörgését, és a' szövétneknek világosságát. (*d*) *Ezék.* 26: 13.

11. És ez egész föld el-pusztúl, tsudává-lészen: és e' nemzetségek szolgálnak a' Babilóniai Királynak hetven esztendeig.

12 És lészen, mikoron (*e*) bé-tellyesednek a' hetven esztendők; meg-látogatom a' Babilóniai Királyon, és az ő népén, azt mondja az Úr, az ő álnokságokat, és a' Káldeai földön: és örökkévaló pusztaságra vetem őtet. (*e*) *Dán.* 9: 2.

13. És bé-töltöm minden én beszédimet azon a' földön, mellyeken szóllottam felőle, valami meg-vagyon íratva e' könyvben, mellyet prófétált Jerémiás minden nemzetségek felől.

14. Mert (*f*) ő rajtok is uralkodnak sok pogány nemzetségek, és nagy Királyok és meg-fizetnek nékik az ő tselekedetek szerént, és az ő kezeiknek munkája szerént (*f*) *Róm.* 2: 6.

15. Mert ezt mondotta az Izráel' Ura Istene énnékem: Vedd-el az én kezemből e' harag' (*g*) borának pohárát, és köszönd azt minden nemzetségekre, kikhez én téged küldelek;

(*g*) *Sólt.* 75: 9. *r.* 13: 12.

16. Hogy igyanak, részegüljenek-meg, és (*h*) bolondoskodjanak a' fegyvér miatt, mellyet én ő-közikbe botsátok. (*h*) *Náh.* 3: 11.

17. És az Úr' kezéből el-vevém a' pohárt, és köszöném minden nemzetségekre, kikhez (*i*) külde engem' az Úr: (*i*) *Abd.* 16.

18. Jérusálemre, és a' Júda' városira, és az ő Királlyira, és az ő Fejedelmire; hogy el-pusztítanám őket, hogy tenném tsudává, süvöltése és átokra méltókká, a' mint e' mái napon *vagyon*:

19. Faraóra, Égyiptomnak Királlyára, az ő szolgáira, és Fejedelmeire, és minden ő népére:

20 És minden el-elegyedett népre, és az Uz' föl-lének minden Királlyira, és a' Filistéusok' földének minden Királlyira: és Askalonra,

Gázá-

Gázára, Akkaronra, és Azótusnak maradékira:

21. Idumeára, (*k*) Moábra, és az Ammon' fiaira: (*k*) *r.* 49:7-22.

22. És Tírusnak minden Királlyira, és Sidonnak minden Királlyira, és a' szigeteknek minden Királlyira, kik túl *vagynak* a' tengeren:

23. Dédánra, és Témára, és Búzra, és mind azokra, kik e' *világnak* utólsó határira lakoznak:

24. És Arabiának minden Királlyira, *és Arabiának* elegy népének minden Királlyira, kik lakoznak a' pusztában:

25. És Zimrinek minden Királlyira, és Elámnak minden Királlyira, és a' Médusoknak minden Királlyaikra:

26. Éjszaknak minden Királlyaira, mind a' közel-valókra, mind a' távol-valókra, egyikről a' másikra, és a' földnek minden országira, mellyek e' földnek színén *vagynak*: és Sésáknak Királlya iszik ezek után.

27. Azért mond ezt nékik: Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Igyatok, és részegüljetek-meg, (*l*) okádjatok, és húlljatok-el: és fel ne keljetek a' fegyver előtt, mellyet én ti közitekbe küldök. (*l*) *Néh.* 3:11.

28. És lészen; ha a' te kezedből nem akarják a' pohárt el-venni, hogy igyanak belőle; ezt mond nékiek: Igy szóll a' Seregeknek Ura: Kétség nélkül meg-kell innotok.

29. Mert ímé a' (*m*) városra, melly az én nevemről neveztetett, el-kezdem hozni a' háborúságot; ti pedig meg-menekedvén meg-menekedtek-é? nem menekedtek; Mert én fegyvert hozok e' földnek minden lakóira, azt mondja a' Seregeknek Ura. (*m*) 1 *Pét.* 4:17. *Luk.* 23:31.

30 Te pedig nékiek prófétáld-meg mind e' szókat, és mond ezt nékik: Az Úr a' magasságból szóll, és az ő szent lakó helyéből kiált, nagy kiáltással (*n*) kiált az ő házára; minémü a' *bor*nyomóknak kiáltások, ollyan szóval kiált e' földnek minden lakosi ellen. (*n*) *Jóel.* 3:16. *Am.* 1:2.

31. Meg-hallatik a' kiáltás e' földnek végére; mert törvénye vagyon az Úrnak a' pogányokkal: ő minden testnek ítélő Bírája, a' hitetleneket veti a' fegyverre, azt mondja az Úr.

32 Igy szóll a' Seregeknek Ura: Imé a' nyomorúság el-jő *egygyik* nemzetségről *másik* nemzetségre: és nagy szél-vész támad a' földnek határiból.

33. És le-vágatnak az' Úrtól az' napon a' földnek *egygyik* végétől fogva a' földnek másik végéig: nem (*o*) sirattatnak, és egybe nem hordatnak, és el nem temettetnek; ollyanok lésznek a' földnek színén, mint a' ganéj. (*o*) *r.* 16:4

34 (*p*) Jajgassatok pásztorok, és kiáltsatok, és heverjetek a' porban kösségnek nagyjai; mert bé-töltenek a' ti meg-öletésteknek napjai, és el-szélledésteknek *napjai*: és el-húllotok; noha drága edények *vagytok*. (*p*) *r.* 6:26. 23:1-2.

35 És nem tudnak *hová* futni a' pászorok: és a' kösségnek nagyjai *nem tudnak, hová* szaladni.

36. A' pásztorok kiáltásának száva *hallatik*, és a' kösségnek nagyjainak jajgatások; mert el-pusztította az Úr az ő legeltető helyeket.

37. El-pusztíttatnak a' békességes legeltető helyek, az Úrnak haragja miatt.

38. *Ki gerjedez haraggal*, mint a' gyermekdéd oroszlán, *melly* el-hagyja az ő barlangját; mert el-pusztíttatott az ő földök a' nyomorgatónak keze miatt, és az ő búsúlásának haragja miatt.

XXVI. RÉSZ.

Jerémiás kinra vádoltatik. Meg-szabadúl.

1 A' Joákim' (*a*) uralkodásának elein, ki Jósiásnak, a' Júda' Királlyának fia vala, e' szót szóllá az Úr, mondván: (*a*) 2 *Kir.* 23:34.

2. Ezt mondja az Úr: Állj az Úr' Házának pitvarában, és szóllj a' Júdának minden városiban-*való polgároknak*, kik el-jőnek, hogy imádkozzanak az Úrnak Házában: *szólld*, *mondom*, mind ez igéket, mellyeket parantsoltam néked, hogy szólljad nékiek: *és* az igét el ne lopjad.

3. Ha szót fogadnak, és ki-ki mind meg-tér az ő gonosz útáról; én-is meg-térek a' haborúságról, mellyet gondolok, hogy reájok el-hozzak az ő tselekedeteiknek gonoszságáért.

4. És mond-meg nékiek: Igy szóll az Úr: Ha nem fogadjátok szómat, hogy az én Törvényimben járnátok, mellyet néktek előtökbe vetettem;

5. Hogy engednétek a' Prófétáknak, az én szolgáim' beszédinek, kiket én ti hozzátok botsátok, reggel fel-kelvén, és el-küldvén; és nem engedtetek:

6 Bizonyára tészem e' Házat ollyanná, mint a' (*b*) Siló: és e' várost meg-átkozzák e' földnek minden nemzetségi. (*b*) *r.* 7:12. *'Sólt.* 8:60.

7. Meg hallák pedig a' Papok, és a' Próféták, és az egész kösség; hogy Jerémiás ez igéket szóllaná az Úr' Házában.

8 És lőn, mikor Jerémiás el-végezné a' beszédeket, mellyeket az Úr parantsolt vala, hogy, megmondaná mind az egész kösségnek; meg-ragadák őtet a Papok, és a' Próféták, és az egész kösség,

ség, mondván: Meg-kell halálnak (*c*) halálával halnod. (*c*) 2 *Krón.* 24: 20, 21.

9. Miért prófétáltál az Úrnak nevével, mondván: Mind a' Síló, ollyan léfzen e' Ház: és e' város el-puſztíttatik, úgy annyira, hogy még lakozó ſem léſzen rajta? és öſzve-gyüle az egéſz köſség Jerémiás ellen az Úrnak Házába.

10. Meg-hallák pedig a' Júdának Fejedelmi ezeket, és fel-menének a' Király' házából az Úrnak Házába, és le-ülének az Úrnak újj kapujának ajtajában.

11. És ſzóllának a' Papok, és a' Próféták a' Fejedelmeknek, és az egéſz köſségnek, mondván: Halálra méltó (*d*) ez ember; mert ſzóllott e' város ellen, a' mint tulajdon füleitekkel hallottátok. (*d*) *Amós.* 7: 10-13.

12. És ſzólla Jerémiás mind azoknak a' Fejedelmeknek, és az egéſz köſségnek mondván: Az Úr küldött-el engem', hogy prófétálnék e' Ház ellen, és e' város ellen, *és ſzóllanám* mind e' ſzókat, mellyeket hallottatok.

13. Moſtan azért (*e*) jobbítsátok-meg a' ti útáitokat, és tselekedeteiteket, és fogadjátok az Úrnak, a' ti Iſtenteknek ſzavát; és az Úr elhagyja a' nyomorúságot, mellyel fenyegetett titeket. (*e*) *r.* 7: 3, 5.

14. Én pedig ímé kezetekben *vagyok*, tselekedjetek én velem; a' mint jónak, és a' mint igaznak *tettſzik* tinéktek.

15. Mindazáltal bizonnyal el-hidjétek, hogy ha meg-öltök engem'; ártatlan vér ſzáll ti reátok, és e' városra, és annak lakoſira. Mert bizony az Úr küldött-el engem' ti hozzátok, hogy a' ti füleitek' hallására meg-mondanám mind e' ſzókat.

16. És mondának azok a' Fejedelmek, és az egéſz köſség a' Papoknak, és a' Prófétáknak: Nem méltó ez ember a' halálra; mert az Úrnak, a' mi Iſtenünknek nevében ſzóllott minékünk.

17. Es fel-kelének a' földnek Elei közzül *némelly* férjfiak, és ſzóllának az egéſz köſségnek mondván:

18. A' Moráſtbéli (*f*) Mikeás prófétált Ezékiásnak, a' Júda Királlyának idejében, és ſzólla az egéſz Júda' népének mondván: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: A' Siont, *mint a'* ſzántó földet, meg-ſzántják, és Jérusálem el-puſztúl; és e' Háznak hegyét erdő növi-bé.

(*f*) *Mik.* 1: 1. *és* 3: 12.

19. Meg-ölvén meg-ölte-é azért őtet Ezékiás, a' Júdának Királlya, és az egéſz Júda? nem félte-é az Urat? nem könyörgött-é az Úrnak? és meg nem tartóztatta-é az Úr magát a' háborúſágtól, mellyel fenyegette őket? és mi nagy gonoſzt tselekeſzünk a' mi lelkeink ellen!

20. Vólt annakfelette egy ember, ki az Úrnak nevében prófétált, Uriás, Semájának fia, Kirjátjeárimból-való: és prófétált e' város ellen, és e' föld ellen, mint a' Jerémiás' beſzédi ſzerént:

21. És meg hallá Joákim Király, és mind az utánna-való Urak, és minden ő Fejedelmi az ő beſzédit; és akará a' Király őtet meg-ölni: és meg-érté Uriás, és meg-ijede, és el-futa: és által-méne Égyiptomba.

22. És Joákim Király embereket külde Égyiptomba, Elnátánt, az Akbor' fiát, és *egyéb* férjfiakat véle egygyütt Égyiptomba.

23. És ki-hozák Uriást Égyiptomból, és őtet Joákim Királynak eleibe vivék, ki meg-öleté őtet fegyverrel: és az ő hólt teſtét vetteté a' köſségnek temető-helyébe.

24. De az Ahikámnak, a' Sáfán' (*g*) fiának kezelőn Jerémiáſſal, hogy ne adnák őtet a' köſség' kezébe halálra. (*g*) 2 *Kir.* 22. 14.

XXVII. RÉSZ.

A' Babilóniai fogság járombin példáztatik.

1 A' Joákim' királyságának kezdetiben, ki Jóſiásnak, a' Júda' Királlyának fia vala, e' ſzót mondá az Úr Jerémiásnak, mondván:

2. Igy ſzóll az Úr énnekem: Tsinálj magadnak köteleket, és jármot, és vedd (*a*) azokat nyakadba. (*a*) *r.* 28: 10. 2 *Kir.* 23: 34.

3. És küld azokat az Edom' Királlyához, és a' Moáb' (*b*) Királlyához, és az Ammon' fiainak Királlyokhoz, és Tírusnak Királlyához, és Sidonnak Királlyához, a' követek által, kik eljőnek Jérusálembe Sédékiáshoz, Júdának Királlyához. (*b*) *r.* 25: 21, 22.

4. És parantsold-meg nékiek, hogy az ő Uraiknak meg-mondják: Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene; ezt mondjátok a' ti Uraitoknak:

5. Én teremtettem e' földet, az embert, és a' barmot, melly e' földnek ſzínén *vagyon*: az én nagy erőmmel, és az én ki nyújtott karommal: és adtam (*c*) azt *annak*, a' ki kedves vólt az én ſzemeim előtt. (*c*) *Dán.* 4: 14, 22.

6. És moſt én mind e' földeket kezébe adtam Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak, az én ſzolgámnak; sőt még a' mezei állatokat-is néki adtam, hogy néki ſzolgáljanak.

7. És minden nemzetségek szolgálnak néki, és az ő fiának, és unokájának, mind addig; míg az ő földének ideje el-nem (*d*) jő, és az önnön maga *ideje*; és szolgálnak néki sok nemzetségek, és nagy Királyok. (*d*) *Dán.* 6: 30, 31.

8. És lészen, hogy a' nemzetség, és az ország, mellyek néki nem szolgálnak, Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak: és a' ki nem tészi nyakát a' Babilóniai Királynak jármába; fegyverrel és éhséggel és dög-halállal meg-látogatom azt a' nemzetséget, azt mondja az Úr; míglen adom őket az ő kezébe.

9. Ti azért ne halgassátok a' ti Prófétáitokat, és a' ti Jövendő-mondóitokat, és a' ti Álom-magyarázóitokat, és a' ti Varáslóitokat, és a' ti Szem-fényvesztőiteket, kik ezt mondják néktek, mondván: Ne szolgáljátok a' Babilóniai Királynak!

10. Mert ők hazugságot prófétálnak tinéktek, hogy messze vigyelek titeket a' ti földetekből, és ki-hajtsalak titeket, és el-vesszetek.

11. A' nemzetség pedig, melly az ő nyakát adja a' Babilóniai Királynak jármába, és szolgál néki; az ő földében hagyom azt: azt mondja az Úr; és miveli azt, és lakozik benne.

12. Sőt Sédékiásnak, a' Júda' Királlyának-is mind e' beszédek szerént szóllottam mondván: Adjátok a' ti nyakaitokat a' Babilóniai Királynak jármába, és szolgáljatok ő-néki, és az ő népének; és éltek.

13. Miért halsz-meg te, és a' te néped fegyver miatt, éhség miatt, és dög-halál miatt, a' miképpen szóllott az Úr a' népnek, melly nem *akar* szolgálni a' Babilóniai Királynak?

14. És ne fogadjátok a' Prófétáknak szavokat, kik ezt mondják tinéktek, így szóllván: Ne szolgáljatok a' Babilóniai Királynak; mert ők hazugságot (*e*) prófétálnak tinéktek.

(*e*) *r.* 14: 14. 23: 21.

15. Mert nem küldöttem őket, azt mondja az Úr, és ők az én nevemben hazugságot prófétálnak: hogy *innen* titeket ki-üzzelek, és el-vesszetek ti, és a' Próféták, a' kik jövendőlnek tinéktek.

16. A' Papoknak-is, és az egész köségnek szóllottam, mondván: Ezt mondja az Úr: Ne fogadjátok a' ti Prófétáitoknak szavokat, kik prófétálnak tinéktek mondván: Imé az Úr' Házának edényi visszza-hozatnak (*f*) Babilóniából mindjárt; mert ők hazugságot prófétálnak néktek. (*f*) *r.* 28: 3, 4, 15.

17. *Azért* ne hallgassátok őket: szólgáljatok a' Babilóniai Királynak, és éltek; Miért pusztíttatik-el e' város?

18 Ha ők Próféták, és ha nálok az Úrnak ígéje vagyon; imádkozzanak mostan á' Seregeknek Urának, hogy az edények, mellyek *most* az Úr' Házában vagynak, és a' Júda' Királlyának házában, és Jérusálemben; ne vitessenek-el Babilóniába.

19 Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura a' kő-lábak felől, és a' tenger felől, és az oszlopok felől, és az edények' maradéka felől, mellyek *még* e' városban maradtak:

20 Mellyeket Nabukodonozor, a' Babilóniai Király el nem vitt; mikor fogságba (*g*) vinné jékóniást, Joákimnak a' Júda' Királlyának fiát Jérusálemből Babilóniába, és Júdának s' Jérusálemnek minden fő népeit.

(*g*) 2 *Kir.* 24: 14, 15. 2 *Króm* 36: 10.

21. Még-is, *mondom, hogy* a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene, ezt mondja az edények felől, mellyek meg-maradtanak az Úrnak Házában, és a' Júda' Királlyának házában, és Jérusálemben:

22. Babilóniába (*h*) el-vitetnek, és ott lészznek mind a' napig, mellyen (*i*) meg-látogatom őket, azt mondja az Úr; annakutánna fel hozom azokat, és visszza hozom azokat ez' helyre. (*h*) 2 *Kir.* 25: 13. 2 *Kr.* 26: 13. (*i*) *Kr.* 36: 22.

XXVIII. RÉSZ.

Hanániás ellene tamad Jerémiásnak.

1 Lőn az esztendőben, Sédékiásnak, a' Júda' Királlyának királyságának kezdetiben, negyedik esztendőben, ötödik hónapban, monda nékem Hanániás (Azurnak fia, Próféta, ki Gábaonból-való vala) az Úrnak Házában a' Papoknak, és az egész köségnek szemeik előtt, mondván:

2. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene, mondván: El-törtem a' Babilóniai Királynak jármát.

3. Minekutánna két esztendők el-múlnak; én (*a*) visszza-hozom e' helyre az Úr' Házának minden edényit, mellyeket Nabukodonozor, a' Babilóniai Király el-vitt innét, és bé-vitt Babilóniába. (*a*) *r.* 27: 16.

4. És Jékóniást, Joákimnak, a' Júda' Királlyának fiát, és minden rabokat, kik Júdából el-vitettenek Babilóniába, én visszza hozom ide: azt mondja az Úr; mert el-töröm a' Babilóniai Királynak jármát.

5. Ak-

5. Akkoron monda Jerémiás Próféta Hanániás Profétának, a' Papoknak, és az egész kösségnek szemei előtt, kik állanak vala az Úrnak Házában.

6. És monda Jerémiás Próféta: Úgy légyen, úgy tselekedjék az Úr': töltse-bé az Úr a' te beszédidet, mellyekkel prófétálád, hogy viszszahozatnak az Úr' Házának edényi, és a' rabságban-való egész *köfség* Babilóniából ez' helyre.

7. Mindazáltal halld-meg e' beszédet moftan, mellyet én tenéked szóllok, és az egész kösségnek:

8. A' Próféták, kik én előttem és te előtted eleitől fogva vóltak, prófétáltanak nagy földek ellen, és nagy országok ellen, a' had felől, és a' háborúság felől, és a' dög-halál felől.

9. A' melly Próféta jövendölt a' békefség felől: mikor (*b*) bé-tellyesedik a' Prófétának beszéde; *akkor* meg-esmértetik a' Próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóba. (*b*) 5 *Mós.* 18: 22.

10. És el-vévé Hanániás Próféta a' jármot a' Jerémiás Próféta' nyakából; és el töré azt.

11. És monda Hanániás mind az egész köfség előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Illyen módon töröm-el Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak jármát két esztendő bé-telvén minden nemzetségeknek nyakáról; És el-méne Jerémiás Próféta az ő útára.

12. És szólla az Úr Jerémiásnak, minek-utánna el-töré Hanániás Próféta a' Jerémiás Próféta' nyakáról a' jármot, mondván:

13. Menj-el, és mond-meg Hanániásnak, mondván: Ezeket mondja az Úr: A' fa jármot el-törted; de tsinálj *te magadnak* a' helyében vas jármot.

14. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iftene: Vas jármot vetettem mind e' nemzetségeknek nyakokba, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak: és szolgálnak néki; sőt annakfelette a' mezei (*c*) állatokat-is néki adtam. (*c*) *r.* 27: 6.

15. És monda Jerémiás Próféta Hanániás Prófétának: Halld-meg moft Hanánia! nem küldött téged' az Úr, és te hazugsággal bíztatod e' népet.

16. Azért így szóll az Úr: Imé én küldelek téged' e' földnek színéről: ez esztendőben meghalsz; mert az Úr (*d*) ellen-való szót szóllál.

(*d*) 5 *Mós.* 13: 5. *r.* 29: 32.

17. Azért meg-hala Hanániás Próféta ugyan azon esztendőben, hetedik hónapban.

XXIX. RÉSZ.

Jerémiás' levele a' fogoly 'Sidókhoz.

1 E' szók *vóltanak* a' levélben, mellyet Jerémiás Próféta külde Jérúsálemből a' rabságban-való Véneknek maradékinak, és a' Papoknak, és a' Prófétáknak, és az egész köfségnek, mellyet fogva-vitt vala el Nabukodonozor Jérusálemből Babilóniába.

2. Minekutánna ki-jöve (*a*) Jékóniás Király, és a' Királyné is, a' Hop-mesterek, a' Júda' és Jérusálem' Fejedelmi, és az áts-mester, és az ötvös Jérusálemből. (*a*) 2 *Kir.* 24: 12, *'s a't.*

3. Elasának, a' Sáfán' fiának, és Gamariának, a' Hilkiás' fiának kezek által, kiket küldött Sedékiás, a' Júdának Királlya Nabukodonozorhoz, a' Babilóniai Királyhoz Babilóniába, mondván:

4. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iftene, minden raboknak, kiket Jérusálemből Babilóniába vitettem:

5. Epítsetek házakat, és lakjatok bennek: kerteket plántáljatok, és azoknak gyümöltseivel éljetek.

6. Végyetek magatoknak feleségeket, és szüljetek fiakat, és leányokat: és a' ti fiaitokat-is házasítsátok-meg, és a' ti leányitokat adjátok férjnek; és szüljenek fiakat, és leányokat: és szaporodjatok-meg ott, és meg-ne kevesedjetek.

7. És a' városnak békefségét kereffétek, mellybe titeket rabságra küldöttelek, és könyörögjetek érette az Úrnak; mert annak békefségében lészen a' ti békefségtek.

8. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iftene: Ne (*b*) hiteffenek-el titeket a' ti Prófétáitok, kik *vagynak* ti közöttetek, és a' ti Jövendő-mondóitok: és ne figyelmezzetek a' ti álmaitokra, mellyeket álmodoztok.

(*b*) *r.* 14: 14. 21: 2: 4.

9. Mert ők hamisan prófétálnak tinéktek az én nevemben; *mert* nem küldöttem őket, azt mondja az Úr.

10. Mert ezt mondja az Úr: (*c*) Mihelyt bé-tellyesednek Babilóniában a' hetven esztendők; meg-látogatlak titeket, és ti rajtatok bé-töltöm az én jó szómat, hogy viszszahozzalak titeket e' helyre.

(*c*) *r.* 25: 12.

11. Mert én tudom az én gondolatimat, mellyeket én ti felőletek gondolok, azt mondja az

Úr: békeſségnek gondolati, és nem háborúságnak, hogy tinéktek adjak kívánatos véget.

12. Akkoron ſegítségre (*d*) hívtok engem', és el-mentek, és imádtok engem', és titeket meghallgatlak. (*d*) *Ez.* 6 : 9 : 10. *Dán.* 9 : 3, 23.

13. És kerestek engem' és meg-találtok; mert kereſtek engem' tellyes ſzívetekből.

14. És meg-találtatom ti tőletek, azt mondja az Úr, és meg-hozlak a' rabságból, és öſzvegyűtjlek titeket minden nemzetségekből, és minden helyekből, a' hová ki-üztelek titeket, azt mondja az Úr: és viſzſza-hozlak titeket a' helyre, a' honnan ſzám-ki-vetettelek titeket.

15. Mert ezt mondottátok: Támaſztott nékünk az Úr Prófétákat Babilóniában.

16. Azért ezt mondja áz Úr a' Királynak, ki ül a' Dávid' ſzékiben, és az egéſz köſségnek, melly lakozik e' városban, *tudni-illik* a' ti atyátok-fiainak, a' ki ti veletek a' fogságra ki nem mentenek.

17. *Azt mondom*, *hogy* ezt mondja a' Seregeknek Ura: Imé én küldök ő reájok fegyvert, éhséget és dög-halált: és téſzem őket ollyanokká, mint a' meg-veſzett figék, mellyeket a' keſerűség miatt meg-nem ehetnek.

18. És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és dög-halállal: és adom (*e*) őket a' földnek minden orſzáginak gyötrelmére, átkozására, és tsudájára, és meg-süvöltésére, és minden nemzetségeknek ſzidalmára, a' kik közibe ki-vetettem őket. (*e*) 5 *Mós.* 28 : 25, 37.

19. (*f*) Azért; mert nem fogadták az én beſzédimet, azt mondja az Úr, mellyeket én ő-nékiek izentem az én ſzolgáim által, a' Próféták által, reggel fel-kelvén, és el-küldvén; és nem fogadtátok, azt mondja az Úr. (*f*) *r.* 18 : 11, 12.

20. Ti azért halljátok-meg az Úrnak ſzavát minden rabok, kiket Jerusálemből Babilóniába vitettem.

21. Ezt mondja a' Seregek' Ura, az Izráelnek Iſtene, Achábnak, a' Kolája' fiának, és Sédékiásnak, a' Maháſiás' fiának, kik prófétálnak néktek az én nevemben hamiſsan: Imé én adom őket Nabukodonozornak, Babilónia' Királlyának kezébe, és ſzemeitek' láttára meg-öli őket:

22. És azoktól ſzidalomnak formáját véſznek a' Júdából-való minden rabok, kik Babilóniában *vagynak*, mondván: Téged' az Úr tégyen ollyanná, mint Sédékiáſt és mint Achábot, kiket meg-égete tüzzel a' Babilóniai Király;

23. Mert gonoſzságot tselekedtenek Izráelben, és paráználkodtak az ő felebarátjaiknak feleségeikkel, és az én nevemben hazugságot ſzóllottak, mellyet nem parantsoltam nékik; Én pedig tudom azt, és bizonyság *vagyok*, azt mondja az Úr.

24. És Semája Nehelámitesnek-is mond-meg, így ſzóllván:

25. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél magad' nevével az egéſz köſséghez, melly Jerusálemben vagyon, és Sófóniás Paphoz, a' Mahásiás' fiához, és minden Papokhoz mondván:

26. Az Úr tett téged' Pappá Jójada Pap' helyében, hogy Fejedelmek légyetek az Úr' Házában minden bolond-férj-fiún és Prófétán; hogy veſſed ezt a' tömlötzbe, és a' kalodába.

27. Azért; miért nem dorgáltad-meg az Anatótbéli Jerémiást, ki néktek prófétál?

28. Mert mi hozzánk küldött Babilóniába, ezt mondván: Hoſzſzú *a' ſzám-ki-vetésnek ideje*: épitsetek házakat, és lakjatok bennek: plántáljatok kerteket, és éljetek azoknak gyümöltseivel.

29. És olvasá Sófóniás Pap e' levelet Jerémiás' Prófétának hallására.

30. És ſzólla az Úr Jerémiásnak, mondván:

31. Küldj-el mind a' rabokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr, a' Semája Nehelámites felől: Mivelhogy prófétált néktek Semája, holott én nem küldöttem őtet, és (*g*) hazugsággal bíztatott titeket; (*g*) *r.* 28 : 15.

32. Azért ezt mondja az Úr: Imé én meg-látogatom Semája Nehelámiteſt, és az ő magvát; nem léſzen néki embere, ki lakozzék e' nép között; ſem nem látja a' jót, mellyet én az én népemmel tselekeſzem, azt mondja az Úr; Mert az Úr ellen-való ſzót ſzóllott.

XXX. RÉSZ.

Jövendől a' Babilonból való ki-ſzabadúlásról.

1 EZ a' ſzó, mellyet ſzóllott az Úr Jerémiásnak mondván:

2. Ezt mondja az Izráelnek Ura Iſtene mondván: Mind a' ſzókat, mellyeket néked mondottam, írd-meg (*a*) magadnak *egy bizonyos* könyvben; (*a*) *r.* 36 : 2.

3. Mert ímé el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr, és viſzſza hozom az én rabságban-való népemet, az Izráelt és Júdát; azt mondja az Úr: és viſzſza-hozom őket a' földre, mellyet az ő attyaiknak adtam, és bírják azt.

4. Ezek

4. Ezek pedig a' szók, mellyeket az Úr Izráel és Júda felől szóllott.

5. Mert ezt mondta az Úr: A' félelemnek, rettentésnek, és nem a' békeségnek szavát hallottuk.

6. Kérdjétek-meg mostan, és lássátok, ha szül a' férjfiú: Mi az oka hogy látom, hogy minden férjfiak az ő kezeiket ágyékokra vetették, mintegy (*b*) gyermek-szülő *aszszonyi-állat*, és az ő ortzáik mind meg-hervadtanak? (*b*) *r.* 31:6.

7. (*c*) Jaj! mert nagy az a' nap, annyira, hogy ne légyen hozzá hasonlatos: És *noha* a' háborúságnak ideje vagyon Jákóbon; mindazáltal abból meg-szabadúl. (*c*) *Jóel.* 2: 11. *Sóf.* 1:15.

8. És lészen az' napon, azt mondja a' Seregeknek Ura: öszve-töröm az ő igáját a' te nyakadból, és a' te köteleidet el-szaggatom: és többé a' fogságra az idegenek őtet nem szorítják;

9. De szolgálnak az Úrnak, az ő Isteneknek, és (*d*) Dávidnak, az ő Királyoknak, kit nékiek fel-támasztok. (*d*) *Ez.* 34: 23, 24.

10. Te azért (*e*) ne félj óh én szolgám, Jákob! azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel! mert imhol vagyok én, ki meg-szabadítlak téged' messze földről, és a' te magodat az ő rabságoknak földéből: és visszza-tér a' Jákób, és meg-nyúgoszik, és tsendes lészen, és senki nem lészen félelemben. (*e*) *Esa.* 43:5. *Luk.* 1:70.

11. Mert én te veled *vagyok*, azt mondja az Úr, hogy meg-tartsalak téged'; mert véget vetek minden nemzetségekben, kik közzé ki-szélyesztettelek téged'; mindazáltal te benned (*f*) véget nem vetek: hanem meg-ostorozlak téged' ítéletben; de azért nem veszteleck-el téged'.

(*f*) *Fel.* 4: 27. 5: 10.

12. Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a' te romlásod, veszedelmes a' te vereséged.

13. Senki nintsen, ki meg-ítélné a' te ügyedet, hogy bé-kötné a' sebedet; orvosságok, és flastrom nem *használnak* tenéked.

14. Minden te szeretőid el-felejtkeztenek te rólad, és téged' nem keresnek; mert meg-vertelek téged' ellenséges veréssel, kegyetlen ostorozással a' te bünödnek sokaságáért, *és hogy* el-áradtanak a' te büneid.

15 Miért kiáltasz a' te romlásodért? *azért-é*, *hogy* nehéz a' te fájdalmad? a' te gonoszságodnak sokaságáért, *és* büneidnek el áradásáért tselekedtem ezeket veled.

16. Azért mindenek, kik bé-nyelnek téged', (*g*) el-nyeletnek: és minden te ellenségid mindnyájan a' rabságra mennek: és a' te kóborlóid kóborlásra vettetnek, és mindenek, kik téged' el-prédálnak, el-prédáltatnak: (*g*) *Esa.* 41: 11.

17. Mert gyógyúlást hozok te reád, és meggyógyítlak a' te fájdalmidból, azt mondja az Úr; Mert szám-ki-vettetettnek hívtanak téged' Sion! Nintsen ki tudakozzék ő felőle.

18 Ezt mondja az Úr: Imé én viszsza-hozom a' Jákób' sátorinak foglyait, és az ő hajlékin könyörülök, és a' város fel-építtetik az ő magas helyén, és a' paloták az ő helyeken maradnak.

19. És ki-jő belőlök hálá-adás, és (*h*) örömnek szava: és meg-sokasítom őket, és meg nem kevesednek: meg-öregbítem őket; meg sem kisebbednek. (*h*) *r.* 31: 4, *s a' t.*

20. És lészenek az ő fiai, (*i*) mint elein, és az ő serege az én ortzám előtt meg-erősíttetik: és meg-látogatom mind azokat, kik meg-nyomorították őtet. (*i*) *Ezék.* 1: 21, 26.

21. És az ő erős Hadnagya ő belőle támad, és az ő Uralkodója ő belőle jő ki: és őtet hozzám hívom; hogy hozzám közelgessen. Mert kitsoda az, a' ki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jöne? azt mondja az Úr.

22. Ti lésztek (*k*) énnékem népeim; és én-is ti Istentek lészek. (*k*) *r.* 24:7.

23. Imé *mint* a' szél-vész az Úrnak haragja kijött, *és* a' jelen-való szél-vész a' hitetleneknek fejeken marad.

24. Meg nem tér az Úrnak haragja, míg végre nem viszi, és míg az ő szívének gondolatit meg nem erősíti: az utólsó napokban értitek-meg e' dolgot.

XXXI. RÉSZ.

Az Isten' országának Sidókból, és Pogányokból lejendő megépülése igértetik.

1 AZ időben, monda az Úr, lészek Izráelnek, minden nemzetségeinek Istene, és ők lészenek nékem népeim.

2 Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a' pusztában, a' fegyvértől meg-menekedett nép; *az Isten ő előtte* jára, hogy meg-nyúgotná őtet, *tudni-illik* az Izráelt.

3. Sok időtől fogva *azt mondja a' nép:* meg-jelent énnékem az Úr; sőt inkább *azt mondja az Úr:* örökké-való szeretettel szerettelek téged'; azért terjesztettem reád az én irgalmaságomat.

4. Még fel-építlek téged', és fel-építtetel Izráel' leánya! Még meg-ékesíttetel; dobokkal és játszodóknak seregekkel mégy-ki.

5. Még szőlőket (*a*) plántálsz Samariának hegyeiben; plántálnak a' plántálók, és élnek gyümöltsével. (*a*) *Esa.* 65: 21. *Amós.* 9: 14.

6. Mert lészen *olly* nap, *mellyben* kiáltnak a' pásztorok az Efraim' hegyében: Keljetek-fel, és menjünk-fel Sionba a' mi Urunkhoz Istenünkhöz.

7. Mert ezt mondja az Úr: Énekeljetek Jákóbnak vígasággal, és nagy fel-szóval szólljatok a' Pogányok előtt! Hírdessétek, ditsérjétek, és mondjátok: Tartsd-meg Uram! a' te népedet, az Izráelnek maradekát.

8. Imé én viszsza-hozom őket az Ejszaknak földéből, és öszve-gyüjtöm őket a' földnek határiból: ő közöttök *lészen* vak, és sántá, terhes *aszszonyi-állat*, és egygyetemben gyermek-szülő *aszszonyi állat*; nagy roppant sereg jő viszsza ide.

9. Siralommal jőnek; és kegyelemmel hozom-viszsza őket: hordozom őket a' vizeknek folyáſi mellett igaz úton, holott el nem esnek; Mert az Izráelnek attya lészek, és az Efraim nékem (*b*) első szülöttem. (*b*) 2*Mós.* 4:22.

10. Halljátok-meg az Úrnak szavát Pogányok! és hírdessétek a' messze-való szigeteknek, és mondjátok ezt: A' ki el-oszlatta az Izráelt, az gyüjti őtet öszve; és meg-őrzi őtet, mint a' pásztor az ő nyáját.

11. Mert az Úr meg-váltotta Jákóbot: és meg-váltotta őtet annak kezéből, a' ki (*c*) hatalmasab ő nálánál. (*c*) *Esa.* 40: 10. 49:24, 25.

12. És el-jőnek, és énekelnek a' Sionnak magas *hegyén*, és futnak az Úrnak jó-véltához, búzával, borral, olajjal, és juhoknak és barmoknak nyájával: és lészen az ő lelkek, mint a' meg-öntözött kert, és többé nem bánkódnak.

13. Akkoron vígadoz a' leányzó a' seregben, és az ifjak, és egygyetemben a' vének: és az ő siralmokat örömre fordítom, és meg-vígasztalom őket, és meg-vídámítom őket az ő bánatjokból.

14. És a' Papoknak lelkeket meg-elégítem kövérséggel, és az én népem bé tellyesedik az én jó-téményimmel; azt mondja az Úr.

15. Ezt mondja az Úr: (*d*) Szó hallatott a' magas hegyen, sirás *és* keserves jajgatás: Ráchel siratván az ő fiait, nem akara meg-vígasztaltatni az ő fiai felől; mert nintsenek. (*d*) *Mát.* 2: 18.

16. Ezt mondja az Úr: Tartsd-meg szódat a' sirástól, és szemeidet a' köny-húllatástól; mert a' te tselekedetednek jutalma lészen, azt mondja az Úr: és az ellenségnek földéből (*e*) viszsza-jőnek. (*e*) *r.* 29:10.

17. És végezetre jó reménységed lészen, azt mondja az Úr: és a' *te* fiaid viszsza-jőnek az ő tartományokba.

18. Hallván hallottam, hogy *mikor* Efraim sirna, *ezt mondotta*: Meg-vertél engem' és meg-verettettem, mint a' tulok, melly *a' jármot* nem szokta: térits-meg engem', és meg-térek; mert te vagy az *én* Uram Istenem!

19. Mert minekutánna (*f*) meg-térítettél engem', meg-bántam; és minekutánna meg-esmértem magamat; vertem az én tzombomat: meg-szégyenültem és el-pirúltam; mert viseltem if-júságomnak gyalázatját (*f*) 5*Mós.* 30: 2,3.

20. Avagy nem kedves fiam-é nékem (*g*) az Efraim? Avagy nem kedvére tartott gyermek-é? Mindazáltal, miólta szóllottam ő felőle, még meg-emlékezvén meg-emlékezem ő róla; azért az én belső tagaim meg-indúltanak ő rajta: könyörülvén könyörülök rajta, azt mondja az Úr.

(*g*) *v.* 9. *Hós.* 11: 3,4.

21. Rendelj magadnak jegyeket, rakj köveket öszve jelül: vígyázz az ösvényre, az útra, *mellyen* jártál: jöjj-viszsza Izráelnek leánya! jöjj viszsza e' te városidba.

22 Meddig bújdosol óh szó-fogadatlan leány? Mert az Úr újj dolgot tselekedszik e' földön; Az aszszonyi-állat környül-vészi a' férjfiat.

23 Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Még e' szót mondják a' Júdának földében, és az ő városiban, mikoron viszsza-hozom őket a' rabságból: Meg-áldjon téged' az Úr, óh igazságnak háza, óh szent hegy!

24. És lakoznak Júdában, és minden ő városiban a' szántó emberek, és a' barom-tartó emberek egygyetemben.

25. Mert meg-öntözöm a' szomjú lelket, és minden szomorú lelket bé-töltök.

26. Erre vígyázok, és nézek az én édes álmomban is.

27. Imé el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr: és bé-vetem az Izráel' házát, és a' Júda' házát embernek magvával, és baromnak magvával.

28 És lészen, miképpen szorgalmatos vóltam, hogy őket ki-gyomláljam, és el-rontsam, és meg-törjem, és el-veszessem, és osztorozzam; azonképpen vígyázok arra, hogy őket meg-építsem, és bé-plántáljam, azt mondja az Úr.

29. Az' (*h*) napokban többé nem mondják; Az atyák ették-meg az egrest; és a' fiaknak fogok vásott-meg *belé*. (*h*) *Ez.* 18 2,4.

30 Sőt inkább ki-ki a' maga' gonoszságáért hal-meg: minden embernek, ki meg-eszi az egrest, tulajdon foga vásik-meg *belé*.

31. Imé el jőnek (*i*) a' napok, azt mondja az Úr: és új Szövetséget szerzek az Izráel' házával, és a' Júda' házával: (*i*) *Sid.* 8 8.

32. Nem a' Szövetség szerént, mellyet vetettem az ő attyaikkal a' napon, mellyen nékiek kezeket fogtam, hogy ki-hoznám őket Égyiptomnak földéből; mert ők meg-rontották az én Szövetségemet; noha én ő férjek maradtam vólna *a' Szövetségben*; azt mondja az Úr.

33. Hanem ez a' Szövetség, mellyet vetek az Izráel' házával, e' napok után, azt mondja az Úr: Adom az én Törvényemet ő belejek, és az ő szívekbe írom-bé azt: és (*k*) lészek nékiek Istenek, és ők énnékem lésznek népeim.

(*k*) *r.* 30: 32.

34. Többé senki nem tanítja az ő felebarátját, és senki nem az ő attyafiát, mondván: Esmérjétek-meg az Urat; Mert ők mindnyájan (*l*) megesmérnek engem' kitsinytől-fogva nagyig, azt mondja az Úr; Mert meg-kegyelmezek (*m*) az ő álnokságoknak, és az ő bűnökről többé megnem emlékezem. (*l*) *Es.* 54: 13.

(*m*) *r.* 33: 8. *Mik.* 7: 18. *Tsel.* 10: 42.

35. Ezt mondja az Úr: ki a' Napot adta a' napnak világoffágúl; a' Hóldnak járáſit, és a' tsillagokat *adta* világoſságúl az éjtszakának: ki (*n*) el-szakaſztja a' Tengert, és annak habjai zúgnak, Seregeknek Ura az ő neve: (*n*) *Esa.* 51: 15.

36. Ha fel-bomolhatnak e' (*o*) rendeléſek az én ortzám előtt, azt mondja az Úr; az Izráelnek-is magva el-fogyatkozhatik, hogy soha én előttem nép ne légyen. (*o*) *Esa.* 54: 9, 10.

37. Ezt mondja az Úr: Ha oda fel az Egeket meg-mérhetik, és itt alatt végére mehetnek a' Föld' fundamentominak; én-is meg-útálom Izráelnek minden magvát, mind azokért, mellyeket tselekeſznek, azt mondja az Úr.

38. Imé a' napok el-jőnek, azt mondja az Úr: és épittetik város az Úrnak, a' Hanániel' tornyától fogva, mind a' szegeletnek kapujáig.

39. És killyebb mégyen még a' mérő-kötél a' *kapu*nál mind a' Gáréb' hegyéig, és meg-kerüli Gohatát.

40. És a' hólt testeknek egéſz vőlgye, és a' hamunak *helye*, és mint az egéſz mező a' Kedron patakáig, mind a' lovak' kapujának szegeletéig, melly Nap-keletre vagyon, az Úrnak szenteltetik; ki nem gyomláltatik, sem el-nem töretik soha többé.

XXXII. RÉSZ.

Jerémiás Isten' hagyásából mezőt vészen.

EZ a' szó, mellyet szólla az Úr Jerémiásnak, Sédékiásnak, a' Júda' Királlyának tizedik esztendejében: Ez a' Nabukodonozornak tizennyóltzadik esztendeje.

2. És akkoron a' Babilóniai Királynak serege meg-szállotta vala Jérusálemet, és Jerémiás Próféta a' tömlötznek pitvarában bé-rekeſztetett vala, melly a' Júda' Királlyának házában vala.

3. Mert Sédékiás, a' Júda' Királlya rekeſztette vala bé őtet, mondván: Miért prófétálſz te, ezt mondván: Ezt mondja az Úr; Imé én e' városſt adom a' Babilóniai Királynak kezébe, és meg-vészi azt?

4. És Sédékiás, a' Júda' Királlya meg-nem menekedik a' Káldéusok' kezéből; hanem adván adom a' Babilóniai Király' (*a*) kezébe, és ennek szája szóll amannak szájával, és ennek szemei látják amannak szemeit?

(*a*) *r.* 34: 3. 39: 5, 7.

5. És Babilóniába viſzi Sédékiáſt, és ott léſzen mind addig, míg meg-nem (*b*) látogatom őtet, azt mondja az Úr; mivelhogy hadakoztok a' Káldéusok ellen, nem jól léſzen dolgotok.

6. És monda Jerémiás: Szóllott az Úr énnékem ezt mondván: (*b*) *Ezék.* 17: 16.

7. Imé Hanaméel, Sallúmnak, a' te öregbik bátyádnak fia te hozzád mégyen, mondván: Vedd-meg magadnak az én mezőmet, melly Anatótban *vagyon*; Mert (*c*) te reád *néz* vér szerént, hogy meg-vegyed. (*c*) *Ruth.* 3: 12

8. El-jöve azért én hozzám Hanaméel, az én öregbik bátyámnak fia az Úr' beſzéde szerént a' tömlötz' pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd-meg az én mezőmet, melly Anatótban, a' Bénjámin' (*d*) földében *vagyon*; mert te vólnál örökös benne: és te reád *néz* törvény szerént-is, hogy meg-végyed: Akkor vőm eſzembe, hogy az Úr' szava vólna.

9. Azért meg-vőm Hanaméeltől, az én öregbik bátyámnak fiától a' mezőt, melly *vala* Anatótban; meg-adám azért néki a' pénzt, tizenhét ezüſt Siklusokat. (*d*) 3 *Mós.* 25: 48. *r.* 1: 1.

10. És bé-írám levélbe, és bé petsétlém, és tanú-bizonyságot is tétetek felőle; minekutánna a' pénzt meg-fizettem vólna.

11. Kezembe vevém ezek-után a' meg-vétel felől-való levelet, melly még vala petséltetvén, a' parantsolatnak, és a' törvénynek *szokása szerént*, és a' *Fejedelem*' közönséges *levelét-is*.

12. És e' vétel felől-való levelet adám Báruknak, a' Néria' fiának, ki Maháſiás' fia vala, a' Hanaméelnek, az én öregbik bátyám' fiának szemei előtt, és a' bizonyságok' szemeik előtt, kik bé valának írattatva a' vétel felől-való levélben, minden

den' Sidóknak szemeik előtt, kik űlnek vala a' tömlötznek pitvarában.

13. És parantsolék Báruknak azoknak szemeik előtt, mondván:

14. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Vedd-fel e' leveleket, e' vételnek levelét, mind a' bé-petsételtetett, mind a' közönséges levelet: és tedd azokat sárból tsinált edénybe, hogy sok ideig meg-álljanak.

15. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Még házakat veszsznek, és mezőket és szőlőket e' földön.

16. És könyörgék az Úrnak, minekutánna adám a' vétel felől való levelet Báruknak, a' Néria' fiának, mondván:

17. Ah Ah Uram Isten! Imé te teremtetted a' Mennyet és a' Földet, a' te nagy hatalmaddal, és a' te ki-terjesztett karoddal: és semmi nints te tőled el-rejtetve!

18. Ki (*e*) irgalmasságot tselekesszel ezeriglen, és az atyáknak álnokságokat az ő fiaiknak kebelekbe ki-öntöd ő utannok; *te vagy* a' nagy Isten, hatalmas, a' kinek neve Seregeknek Ura!

(*e*) 2 *Mós.* 20: 5, 6. 34: 7. *'Sólt.* 79: 12.

19. Nagy tanátsú és nagy tselekedetű; Mert a' te szemeid (*f*) nyitva vagynak az emberek' fiainak minden útaikra, hogy kinek-kinek megfizess az ő útaik szerént, és az ő tselekedeteiknek gyümöltse szerént. (*f*) *Jób.* 34: 11, 21.

20. A' ki jeleket és tsudákat tettél Égyiptomnak földében mind e' napiglan, és Izráelben, és az emberekben: és szerzettél magadnak nevet, a' mint e' mái napon *vagyon.*

21. És ki-hoztad a' te népedet, az Izráelt (*g*) Égyiptomnak földéből jelekkel és tsudákkal, és hatalmas kézzel, és ki-nyújtott karral, és nagy rettegésben. (*g*) 2 *Mós.* 6: 6. 1 *Sám.* 7: 23.

22. És adtad nékiek e' földet, melly felől megesküdtél az ő attyaiknak, hogy adnál nékik téjjel és mézzel folyó földet.

23. És bé-mentek, és örökségül magoknak vették azt; mindazáltal nem engedtek a' te szódnak, és a' te Törvényedben nem jártak, a' mellyeket nékik parantsoltál, hogy meg-tselekednének; mind azokat nem tselekedték. Annakokáért mind e' gonoszt rájok borítottad.

24. Imé kosokkal jöttenek e' városnak megvételére, és e' város adatik a' Káldéusoknak kezekbe, kik őtet ostromolják fegyverrel, éhséggel és dög-halállal. És valamit (*h*) szóllottál, bétellyese dett; és ímé te látod. (*h*) 5 *Mós.* 28: 15.

25. Te pedig mondottad Uram Isten! nékem: Végy magadnak mezőt pénzen és tanú-bizonyságid légyenek felőle; *és mindazáltal ímé* a' város a' Káldéusoknak kezekbe adatik.

26. És szólla az Úr Jerémiásnak, mondván:

27. Imé én Ura Istene (*i*) *vagyok* minden testnek; vallyon el-titkoltathatik-é valami én tőlem?

(*i*) 4 *Mós.* 16: 22. 27: 16.

28. Azért ezt mondja az Úr: Imé én adom e' várost a' Káldéusok' kezébe, és a' Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak kezébe, hogy meg-végye azt.

29. És bé-mennek a' Káldéusok, a' kik ostromolják e' várost, és e' várost meg-gyújtják tűzzel, és meg-égetik azt, és a' házakat, mellyeknek tetejeken füstöt tsináltanak a' Baálnak, és áldozatokat tettenek az idegen Isteneknek, hogy engem' haragra ingerlenének.

30. Mert bizonyára az Izráel' fiai, és a' Júda' (*k*) fiai ifjúságoktól fogva tsak gonoszt tselekedtenek az én szemeim előtt; Mert az Izráelnak fiai bizonyára haragra gerjesztettenek engem' az ő kezeiknek tselekedetivel, azt mondja az Úr.

31. És haragomnak 's búsúlásomnak gerjesztője vólt e' város, az időtől fogva, mellyben épittették azt, mind ez ideig, hogy el-törleném azt az én színem elől. (*k*) *Ésa.* 47: 12.

32. Az Izráel' fiainak és a' Júda' fiainak minden gonoszságokért, mellyet tselekedtek, hogy engem' fel-háborítanának, ő magok, az ő Királlyaik, az ő Fejedelmeik, az ő Papjaik, és az ő Prófétáik, és a' Júdának vitézi, és Jérusálemnek polgári.

33. És én hozzám (*l*) háttal fordúltanak, és nem artzal: és mikor őket tanítanám, reggel fel-kelvén és tanítván; nem hallák, hogy bé-vennék a' tanítást.

(*l*) *r.* 2: 27. 7: 13, 24, 25.

34. És az ő (*m*) útálatosságaikat helyheztették a' Házban, melly neveztetett az én nevemről, hogy meg-fertéztetnék azt.

(*m*) *r.* 23: 11. *és* 30: 31.

35. És emeltenek a' Baálnak magas *óltár*okat, mellyek *vagynak* a' Hinnom' fiának völgyében, hogy áldoznák az ő fiaikat és leányaikat a' Moloknak: mellyet nékik nem parantsoltam, sem meg nem gondoltam, hogy ez útálatosságot tselekednék, hogy a' Júdát vétkeztetnék.

36. És azért mostan ezt mondja az Izráelnek Ura Istene e' városnak, a' melly felől ti mondjátok: Adatott a' Babilóniai Király' kezébe fegyver miatt, éhség miatt, és dög-halál miatt;

37. Imé én öszve-gyüjtöm őket minden földekről,

dekről, a' mellyekre ki-vetettem őket haragomban, és fel-gerjedésemben, és nagy boszszankodásban: és viszszá-hozom őket e' helyre, és lakni hagyom őket nagy bátorságban:

38. És énnékem (*n*) népeim léfznek, és én ő-nékik Istenek léfzek. (*n*) *r.* 24: 7. 30: 22.

39. És adok nékiek (*o*) egy szívet, és egy útat, hogy mindenkor engem' féljenek; hogy jól légyen dolgok nékik, és az ő fiainak ő utánnok. (*o*) *Ez.* 11: 19, 20. 18: 31.

40. És örökké-való Frigyet vetek ő-vélek, *tudni-illik*, hogy el nem távozom ő tőlök, és az ő vélek-való jó-téteménytől: és az ő szívekbe adom az én félelmemet, hogy el ne távozzanak én tőlem.

41. És ő bennek örvendezek, jót tselekedvén vélek, és (*p*) meg-plántálvám őket e' földben nagy erősen tellyes szívemmel, és tellyes lelkemmel. (*p*) *r.* 24: 6. *Amós.* 9: 15.

42. Mert ezt mondja az Úr: Miképpen hoztam e' népre mind e' nagy háborúságot; azonképpen én hozok ő reájok minden jót, mellyet én ő felőlök mondok.

43. És örökségül bíratik a' mező e' földön, melly felől ti ezt mondjátok: El-hagyatott ez mind embertől, mind baromtól, és adatott a' Káldéusoknak kezekbe.

44. Mezőket pénzen vefznek, bé-írván a' levélbe, és bé-petsételvén, és tanú-bizonyságot tétetvén felőle a' Bénjámin' földében, és Jérusálem' kerületiben, és Júdának városiban, és a' hegyen-való városokban, és a' mezőnvaló városokban, és a' Dél felől-való városokban; Mert viszszá-hozom őket a' rabságból, az mondja az Úr.

XXXIII. RÉSZ.

Szabadúlás a' testi, és lelki rabságból.

1 És másodszor szólla az Úr Jerémiásnak, mikor ő még fogva vala (*a*) a' tömlötz' pitvarában, mondván: (*a*) *r.* 32: 2, 3.

2. Ezt mondja az Úr, a' ki tsinálta *Jérusálem*et; az Úr, a' ki formálta azt, hogy megérősítené azt; Úr az ő neve!

3. Kiálts én hozzám, és meg-felelek néked, és nagy dolgokat mondok néked, és el-rejtetteket, mellyeket nem tudfz.

4. Mert ezt mondja az Úr, az Izráelnek Istene e' városnak házai felől, és a' Júda' Királlyinak házaik felől, mellyek el-rontattak (*b*) kosokkal és fegyverrel; (*b*) *r.* 32: 24.

5. *Mivelhogy az ő lakosi* el-mentenek, hogy vívnának a' Káldéusokkal, és hogy bé-töltenék a' házakat az embereknek hólt testeikkel, kiket az én haragomban, és boszszú-álláfomban meg-öltem: és mivelhogy el-rejtettem az én orczámat e' várostól az ő fok gonoszságokért;

6. Imé én gondot viselek *Jérusálem*nek egészségére és (*c*) orvosságára, és meg-gyógyítom őket, és meg-mutatom nékik az állandó békességnek fokaságát. (*c*) *r.* 30: 1, 7.

7. És meg-hozom Júdát és Izráelt a' rabságból: és fel-épitem őket, mint annakelőtte.

8. És meg-tiszttítom őket minden ő álnokfágokból, mellyel vétkeztenek én ellenem; és (*d*) meg-kegyelmezek minden ő álnokságaiknak, mellyekkel vétkeztenek én ellenem, és mellyekkel gonoszúl tselekedtenek én ellenem. (*d*) *Esa.* 4: 3. *r.* 31: 34.

9. És léfzen nékem híremre-nevemre, örömömre, tiszteségemre, és dítséretemre, e' földnek minden nemzetségeinél, kik hallják minden én jó-téteményimet, mellyeket én ő vélek tselekefzem: és félnek, és meg-réttennek minden jó-téteményért és minden békefségért, mellyet én ő-vélek tselekefzem.

10. Ezt mondja az Úr: Még jövendőben hallatik e' helyen (melly felől ti ezt mondjátok: El-hagyatott embertől és baromtól,) a' Júdának városiban, és Jérusálemnek útzáiban, mellyek el-puszttíttattanak, *és* ember nélkül, és lakó nélkül, és oktalan állatt nelkül *vagynak*.

11. *Hallatik, mondom*, örömnek szava, (*e*) és vígasságnak szava, vőlegénynek szava, és menyaszszonynak szava, *és* azoknak szavok, kik ezt mondják: Dítsérjétek a' Seregeknek Urát; mert jó az Úr: mert örökké-való az ő kegyelme: *Azoknak szavok*, kik áldozatot hoznak az Úr' Házába; mert meg-hozom e' föld' *népét* a' rabságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. (*e*) *r.* 7: 34.

12. Ezt mondja a' Seregeknek Úra: Még e' puszta helyen, melly emberektől, 's oktalan állatoktól meg-foszttatott, és minden ő városiban pásztoroknak hajlékok léfzen, kik az ő juhokat le-telepítik.

13. A' hegyen-való városokban, a' mezőnvaló városokban, és a' Dél felől-való városokban, és a' Bénjámin' földében, és Jérusálem' kerületiben, és Júda' városiban, még a' juhok (*f*) által-mennek a' számlálónak keze által; azt mondja az Úr. (*f*) 3. *Mós.* 27: 32.

14. Imé el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr: és meg-erősítem (*g*) az én jó beszédemet,

mellyet szóllottam az Izráel' házának, és a' Júda' házának. (*g*) *r.* 29: 10.

15. Az' napokban, és az időben meg-gyümöltsöztetem Dávidnak az igazságnak (*h*) Magvát, és ítéletet tészen, és igazságot e' földön.

(*h*) *r.* 23: 3.

16. Az' napokban (*i*) meg-szabadúl a' Júda: és Jérusálem bátorságban lakozik, és ez *az ő neve*, mellyel hívattatik ő: Az Úr mi Igazságunk! (*i*) 5. *Mós.* 33: 28.

17. Mert ezt mondja az Úr: Nem vágattatik-ki Dávidnak a' férjfiú, ki üljön az Izráel' házának székiben;

18. És a' Lévita Papoknak-is ki nem vágattatik a' férjfiú én előlem, a' ki égő áldozatot áldozzon, és eledeli áldozatot égessen, és *egyéb* áldozatot tégyen mindenkoron.

19. És szólla az Úr Jérémiásnak, mondván:

20. Ezt mondja az Úr: Ha fel-bonthatjátok az én Szövetségemet, *melly vagyon* a' nappal: és az én Szövetségemet, *melly vagyon* az éjtszakikával: úgy hogy se nap, se éjtszaka ne légyen az ő idejében.

21. Az én szolgámmal, a' Dáviddal-való Frigyem-is fel-bomol, úgy, hogy ne légyen néki fia, kiuralkodjék az ő székiben; és a' Lévita Papokkal az én szolgáimmal.

22. Mint az Égnek serege meg nem számláltathatik, és a' tengernek fövenye meg nem (*k*) mérettethetik; úgy az én szolgámnak, Dávidnak magvát, és a' Lévitákat, kik nékem szolgálnak, meg-sokasítom. (*k*) 1 *Mós.* 15: 5.

23. És szólla az Úr Jérémiásnak mondván:

24. Nem hallottad-é, mit szólla e' nép? mondván: A' két nemzetséget, mellyet az Úr választott vala, el-veté, és az én népemet meg-útálta, úgy, hogy többé az ő ítéletek szerént ne légyen nemzetség.

25. Ezt mondja az Úr: Ha Szövetségem nem lészen (*l*) é' nappal, és az éjtszakával; *és ha* az Égnek és a' Földnek törvényeket el-nem rendeltem;

(*l*) 1 *Mós.* 8: 22. *'Sólt.* 74: 16.

26. A' Jákóbnak-is, és az én szolgámnak, Dávidnak magvát el-vetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne végyek, ki uralkodjék Ábrahámnak, Isáknak és Jákóbnak magván; mert viszsza-hozom őket a' rabságból, és meg-kegyelmezek nékiek.

XXXIV. RÉSZ.

Sédékiás ellen, és szolgáikat el-botsátó 'Sidóknak hamisságok ellen jövendől.

1 Ez a' beszéd, mellyet szóllott az Úr Jérémiásnak (mikor (*a*) Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, és minden ő serege, és a' földnek minden országi, *mellyek* az ő hatalmas kezei alatt *valának*, és minden népek vívnák Jérusálemet, és minden ő városit,) mondván:

(*a*) 2 *Kir.* 25: 1. *r.* 52.

2. Ezt mondja az Úr, az Izráelnek Istene: Menj-el, és mond-meg, Sédékiásnak, a' Júda' Királlyának, *azt mondom*, hogy mond-meg néki: Ezt mondja az Úr: Imé én adom e' várost a' Babilóniai Királynak kezébe, és azt fel-gyújtja tűzzel.

3. És te az ő kezéből el nem szaladsz; (*b*) hanem minden bizonnyal meg-fognak, és kezébe adnak, és a' te szemeid meg-látják a' Babilóniai Királynak szemeit: és az ő szája a' te száddal szóll, és Babilóniába bé-mégy. (*b*) *r.* 32: 4.

4. Mindazáltal halld-meg az Úrnak szavát, Sédékia, Júdának Királlya! ezt mondja az Úr te felőled: Fegyver miatt meg nem halsz!

5. Békességben halsz-meg, és a' te atyáidnak, az előbbi Királyoknak *temető-helyeknek* meg-füstölése szerént, kik te előtted vóltanak, füstölik-meg *jó illattal* a' te *temető-hely*edet; És: Jaj Uram! *így* siratnak tégedet; Mert én szólltam e' szót, azt mondja az Úr.

6. És meg-mondá Jérémias Próféta Sédékiásnak, a' Júda' Királlyának mind e' szókat Jérusálemben.

7. A' Babilóniai Királynak pedig serege vívja vala Jérusálemet, és Júdának minden városit, mellyek meg-maradtanak vala, *tudni-illik*, Lákist, és Azekát; mert a' Júda' városi közzul *csak* ezek maradtanak vala hátra a' meg vételtől, *mellyek* erős városok *valának*.

8. Ez a' beszéd, mellyet szólla az Úr Jérémiásnak, miután Sédékias Király frigyet vete az egész Jérusálembéli néppel, és (*c*) szabadságot kiáltata köztök; (*c*) 2 *Mós.* 21: 2.

9. Hogy ki-ki szabadon botsátaná szolgáját, és ki-ki szolgáló-leányát, 'Sidó férjfiat és 'Sidó leányt, hogy senki ne szolgáltatna vélek, *tudni-illik*, 'Sidó attyafiával.

10. És meg-hallák mindnyájan a' Fejedelmek, és az egész község, kik e' szövetséget szerzették vala; hogy ki-ki mind el-botsátaná az ő szolgáját, és ki-ki szolgáló leányát szabadon, hogy senki azokkal ne szolgáltatna többé; *azt mondom*, *hogy* meg-hallák, és el-botsáták.

11. Annakutánna pedig tanátsokat el-változtaták,

taták, és viszsza-hozák a' szolgákat, és a' szolgáló-leányokat, kiket szabadságban el-botsátottak vala, és őket szolgákká és szolgáló-leányokká tévék.

12. És lőn az Úrnak szava Jerémiáshoz az Úrtól, mondván:

13. Ezt mondja az Izráelnek Ura Istene: Én vetettem Frigyet a' ti atyáitokkal, az' napon, mellyen ki-hoztam őket Égyiptom' földéből, a' szolgálatnak házából, mondván:

14. (*d*) Mikoron a' hét esztendők bé-tellyesednek; ki-ki mind el-botsássa az ő 'Sidó attyafiát, ki néked adatott vala, minekutánna hat esztendeig szolgált téged', szabadon botsássad-el tőled őtet; De nem hallgatának a' ti atyáitok engemet, és az ő fülöket le nem függeszték.

(*d*) 2*Mós.* 21:2. 3*Mós.* 25:39. 5*Mós.* 15:12.

15. És ti ma meg-tértetek vala, és igazat tselekedtetek vala én előttem, hogy ki ki mind az ő attyafiának szabadságot kiáltata, és én előttem frigyet vetettetek vala a' Házban, melly az én nevemről neveztetett.

16. De hátra-tértetek, és meg-rútítottátok az én nevemet, és ki-ki mind az ő szolgáját viszsza-hozta, és ki-ki az ő szolgáló-leányát, kiket az ő akaratjok szerént szabadosokká tettetek vala: és igába vetettétek őket, hogy tinéktek szolgáitok és szolgáló-leányitok lennének.

17. Azért ezt mondja az Úr: Ti nem engedtetek nékem, hogy ki-ki mind az ő attyafiának szabadságot kiáltana, és ki-ki az ő felebarátjának; Imé én hírdetek néktek szabadságot, azt mondja az Úr: a' fegyverre, a'dög-halálra, és az éhségre, és adlak titeket e' földnek (*e*) minden országinak fel-indúlásra. (*e*) 5*Mós.* 28:64.

18. És adom a' férjfiakat, kik meg-szegték az én Frigyemet, *az-az*, a' kik meg nem erősítették az én Frigyemnek ígéit, mellyet vetettenek vala én előttem tulokkal, mellyet ketté vágának, és által-menének annak részei között.

19. Júdának Fejedelmit, és Jérusálemnek Fejedelmit, Hop-mesterit, és a'Papokat, és a' földnek minden népét, kik által-mentenek a' tuloknak részei között.

20. *Azt mondom*, hogy adom őket az ő ellenségeiknek kezekbe, és az ő lelkek' keresőinek kezekbe: és az ő (*f*) hólt testek az égi madaraknak, és e' föld' vadainak étkek lészen. (*f*) *r.* 7:33. 16:4.

21 Sédékiást-is, a' Júda' Királlyát, és az ő Fejedelmit, adom az ő ellenségeiknek kezekbe, és az ő lelkek' keresőinek kezekbe, és a' Babilóniai Király' seregének kezébe; *jöllehet* ei mentenek ti tőletek.

22. Imé én parantsolok, azt mondja az Úr, és viszsza-hozom őket e' városra, és vívják azt, és meg-veszik, és tüzzel fel-gyújtják: és el-pusztítom a' Júdának városit, *úgy-annyira, hogy* senki bennek nem lakik.

XXXV. RÉSZ.

A' Rékábiták' példájával feddetnek a' 'Sidók.

1 Ez a' beszéd, mellyet szólla az Úr Jerémiásnak, Joákimnak, a' Jósiás' Júda' Királlya' fiának idejében, mondván:

2. Menj-el (*a*) a' Rékábitáknak házokhoz, és szóllj vélek, és vidd-bé őket az Úrnak Házába, a' kamaráknak egygyikébe, és adj nékik bort inniok. (*a*) 2 *Kir.* 10:15.

3. És mellém vőm Jaázániát, Jerémiásnak fiát, ki Habasániának fia vala, és az ő rokonságit, és minden ő fiait, és a' Rékábitáknak minden házok' népét:

4. És bé-vivém őket az Úrnak Házába, a' Hanán' fiainak kamarájokba, ki Igdaliásnak, az Isten' emberének fia vala, melly a' Fejedelmek' kamarája mellett *vala*, melly a' Maháfiásnak, Sallúm' fiának kamaráján fellyül vala, ki az *Isten' Haza'* ajtajának őrizője *vala*.

5. Azért a' Rékábiták' házok-népe' fiainak eleikbe tévék borral tellyes tsészéket, és poharakat, és mondék nékik: Igyatok bort!

6. És felelének: Nem iszunk bort; mert Jónadáb, (*b*) Rékábnak fia, a' mi atyánk parantsolta nékünk, mondván: Ne igyatok bort ti soha, se a' ti fiaitok! (*b*) 2*Kir.* 10:13.

7. Se házat ne tsináljatok, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok tellyes életetekben, hogy sok ideig éljetek e' földnek színén, mellyben ti jövevények vagytok.

8. Azért engedtünk Jónadábnak, a' Rékáb' fiának, a' mi atyánk' szavának mindenekben, mellyeket nékünk parantsolt; hogy tellyes életünkben bort ne innánk, mi, a' mi feleségink, a' mi fiaink, és a' mi leányink:

9. Se házakat ne építenénk, hogy bennek laknánk: se szőlőnk, se mezőnk, se vetésünk ne leune nékünk;

10. Hanem lakoznánk sátorokban: és engedtünk, és a' szerént tselekedtünk, valamint nékünk Jónadáb, a' mi atyánk meg-parantsolta vala.

11. Lőn pedig mikor fel-jöne Nabukodonozor a' Babilóniai Király a' földre; akkor ez

mondánk: Jertek-el, menjünk-bé Jérusálembe a' Káldeabéli ſereg előtt, és a' Síriabéli ſereg előtt: és lakoztunk Jérusálemben.

12. És ſzólla az Úr Jerémiásnak, mondván:

13. Igy ſzóll a' Seregeknek Ura, az Izráel' Iſtene: Menj el, mond-meg a' Júda' férjfiainak, és Jérusálem' (*c*) lakóinak: Nem véſzitek-é fel az intést, hogy engednétek az én beſzédimnek? azt mondja az Úr. (*c*) *r.* 32: 33.

14. Erőſsek a' Jónadábnak, a' Rékáb' fiának beſzédi, mellyeket parantsolt az ő fiainak, hogy bort ne innának: és mind ez ideig ſem ittanak *bort*; mert engedtenek az ő attyok' parantsolatjának: Én pedig ſzóllottam (*d*) tinéktek reggel fel-kelvén, és ſzóllván; és nem engedtetek nékem. (*d*) *r.* 11:7.

15. És küldöttem hozzátok minden én ſzolgáimat, a' Prófétákat, reggel fel-kelvén, és küldvén, mondván: Kérlek, ki-ki mind (*e*) térjen-meg az ő gonoſz útáról, és tselekedjetek jól, és az idegen Iſtenek után ne járjatok; hogy nékik ſzolgáljatok: és lakoztok a' földön, mellyet adtam néktek, és a' ti atyáitoknak; és a' ti fületeket le nem hajtátok, és nem engedétek nékem. (*e*) *r.* 18: 11, 12. 25: 4, 5, 7.

16. Mivelhogy erőſsen tartják a' Rékáb' fiának, a' Jónadábnak fiai az ő attyoknak parantsolatját, mellyet parantsolt vala nékik; e' nép pedig nem engede nékem.

17. Azért, ezt mondja a' Seregeknek Ura Iſtene, az Izráelnek Iſtene: Imé én hozok Júdára, és Jérusálemnek minden lakóira, minden gonoſzt, mellyről ſzóllottam nékik: azért, *mert* ſzóllottam nékik; de nem fogadták: kiáltottam nékik; és nem feleltek.

18. A' Rékábiták' házának pedig monda Jerémiás: Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene: Mivelhogy engedtetek Jónadábnak, a' ti atyátok' parantsolatjának, és meg őriztétek minden ő parantsolatit, és úgy tselekedtetek, valamint meg-hagyta vólt néktek;

19 Azért ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene: Nem fogyatkozik-el Jónadábnak, a' Rékáb' fiának maradéka, ki én előttem állana mindenkor.

XXXVI. RÉSZ.

Jodkim meg-égeti a' Jerémiás' könyvét.

1 És Joákimnak, a' Jóſiás' Júda' Királlya' fiának negyedik eſztendejében ſzólla az Úr Jerémiásnak, mondván:

2. Vedd *kezedbe* a' könyvet, és írd-belé a' ſzókat, valamellyeket én ſzóllottam tenéked az Izráel ellen, és a' Júda' ellen, és minden nemzetségek ellen, a' naptól fogva, mellyen ſzóllottam tenéked, a' Jóſiás' idejétől fogva, mind e' napig:

3. Ha meg-hallaná a' Júdának háza mind azokat a' gonoſzokat, mellyeket gondolok, hogy vélek tselekedjem; hogy ki-ki mind az ő gonoſz útáról meg-térjen: és kegyelmes légyek az ő álnokságoknak és bűnöknek.

4. És hívá Jerémiás Bárukot, a' Néria' fiát, és meg-írá Báruk a' Jerémiás' ſzájából a' könyvbe mind a' ſzókat, mellyeket az Úr ſzóllott vala néki.

5. És parantsola Jerémiás Báruknak, mondván: Én fogoly *vagyok*, nem mehetek-bé az Úrnak Házába.

6. Azért te menj-bé, és a' könyvből, mellyet az én ſzámból írtál, olvaſd-el az Úrnak ſzavát a' köſségnek hallottára, az Úrnak Házában, böjtnek napján: És az egéſz Júdának hallottára, kik fel-gyűlnek az ő városokból; olvaſd-el nékiek.

7. Ha valahogy ők könyörögnek az Úrnak, és ki-ki mind meg-tér az ő gonoſz útáról; mert nagy az Úrnak haragja, és *nagy az ő* fel-háborodása, mellyről ſzóllott az Úr e' nép ellen.

8. Tselekedék pedig Báruk, a' Néria' fia, mind a' ſzerént, mint néki Jerémiás Próféta meg-parantsolta vala, el-olvaſván a' könyvből az Úrnak ſzavát, az Úrnak Házában.

9. És lőn Joákimnak, a' Jóſiás' Júda' Királlya' fiának ötödik eſztendejében, kilentzedik hónapban, böjtöt hírdetének az Úr előtt az egéſz köſségnek, *kik valának* Jérusálemben, és az egéſz köſségnek, kik Júda' városiból fel-jőnek vala Jérusálembe.

10. És el-olvaſá Báruk a' könyvből a' Jerémiásnak beſzédit az Úr' Házában, a' Gamáriának, az Irás-tudó Sáfán' fiának kamarájában, a' felső pitvarban, az Úr' Háza' új (*a*) kapujának ajtajában, az egéſz köſségnek hallottára.

11. És hallá Mikeás, Gamáriának fia, *melly Gamária* Sáfán' fia *vala*, az Úrnak minden beſzédit a' könyvből. (*a*) *r.* 26: 10.

12. És le-méne a' Királynak házába, a' Kantzelláriusnak kamarájába; és ímé ott ülnek vala mind a' Fejedelmek: Elisáma, *ki* Irás-tudó *vala*, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbórnak fia, és Gamária, Sáfánnak fia, és Sédékiás, Hanániásnak fia, és mind a' több Fejedelmek.

13. És

13. És meg-beszéllé nékik Mikeás mind a' szókat, mellyeket hallott vala a' könyvből, hogy olvasná Báruk a' kösség' hallottára.

14. Azért el-küldék mind a' Fejedelmek Bárukhoz Jéhudit, ki Natániának fia vala; ki Selémiának fia vala; ki Kúsinak fia vala, mondván: A' könyvet, a' mellyből olvastál a' kösségnek hallottára, vedd kezedbe, és jövel; És kezébe vévé Báruk, a' Néria' fia a' könyvet, és el-méne hozzájok.

15. És mondának néki, Ülj le most, és olvasd-el a' *könyvet* a' mi fülünk' hallottára-*is*; és el-olvasá Báruk fülök' hallottára.

16. És lőn, mikoron hallanák mind a' szókat; ki-ki az ő felebarátjára *tekínte*, *és* meg-félemlének, és mondának Báruknak: Bizony meg-mondjuk mind e' szókat a' Királynak.

17. Mondának pedig Báruknak: Kérünk, mond-meg nékünk, mi-módon írtad mind e' szókat az ő szájából.

18. És monda nékik Báruk: Szájával mondta nékem mind e' szókat, és én téntával bé-írtam a' könyvbe.

19. És mondának a' Fejedelmek Báruknak: Menj-el, rejtezzél-el te, és Jerémiás; és senki ne tudja, hol vagytok.

20. És el-menének a' Királyhoz a' pitvarba, (és a' könyvet le-tévék az Irás-tudó Elisámának kamarájában,) és meg-mondák a' Király' hallottára mind e' szokat.

21. És el-botsátá a' Király Jéhudit, hogy *kezébe* venné a' könyvet; azért el-hozá azt az Irás-tudó Elisámnak kamarájából, és el-olvasá azt Jéhudi a' Király' hallottára, és minden Fejedelmek' hallottára, kik a' Király előtt állnak vala.

22. A' Király pedig ül vala a' téli házban, a' kilentzedik hónapban: és a' tüz ég vala előtte.

23. És lőn, mikoron Jéhudi három, vagy négy levelet el olvasott vólna benne; a' Deáknak késivel el-metélé azt, és a' tüzbe hajitá, melly a' tüz-helyen *vala*, míg az egész könyv meg-nem égue a' tüzben, melly a' tüz-helyen *vala*.

24. Nem félének, sem ruhájókat nem szaggaták-meg a' Király, és mind az ő szolgái, kik hallják vala mind e' szókat.

25. Sőt még Elnátán is, és Dalája, és Gamária kérék a' Királyt, hogy a' könyvet meg-ne égetné: és nem fogadá szavokat;

26. Hanem meg-hagyá a' Király Jérachméelnek, a' Hammélek' fiának; és Serájának, az Azriel' fiának; és Selémiának, az Abdéel' fiának: hogy meg-fognák, a' Báruk' Deákot, és Jerémiás Prófétát; de az (*b*) Úr el-rejté őket.

(*b*) *r.* 1: 19.

27. Szólla pedig az Úr Jerémiásnak, minekutánna a' Király meg-égette vala a' könyvet, és a' beszédeket, mellyeket Báruk a' Jerémiás' szájából írt vala, mondván:

28. Térj visszza, végy magadnak más könyvet, és írd belé mind az előbbi szókat, mellyek valának az előbbi könyben, mellyek Joákim, a' Júda' Királlya meg-égetett.

29. És Joákimnak, a' Júda' Királlyának mondmeg; Ezt mondja az Úr: Te égetted-meg a' könyvet, mondván: Miért írtál illyen szókat a' *könyv*ben: Kétség-nélkül el-jő a' Babilóniai Király, és el-veszti e' földet, és el-veszti belőle az embert, és *minden* állatot?

30. Azért ezt mondja az Úr Joákim felől, a' Júda' Királlya felől: Nem lészen néki *helyébevaló*, a' ki a' Dávid' székiben üljön, és az ő hólt teste (*c*) el-vettetik nappal a' hévre, és a' dérre éjtszaka. (*c*) *r.* 22: 19.

31. És meg-büntettem őtet, és az ő magvát, és az ő szolgáit az ő álnokságokért: és hozom ő reájok, és a' Jérusálembéli polgárokra, és a' Júdának férjfiaira mind a' gonoszt, mellyről szóllottam ő-nékiek; és nem fogadták.

32. Azért Jerémiás más könyvet vőn *kezébe*, és adá azt Báruknak, az Irás-tudó Néria' fiának: és még-írá abba a' Jerémiás' szájából mind a' szókat, *mellyek valának* a' könyvben, mellyet Joákim, a' Júda' Királlya meg-égetett vala a' tüzben: És annak felette több dolgokat írának belé, hasonlókat az *előbbi*ekhez.

XXXVII. RÉSZ.

Jerémiás a' tömlöztbe, onnét annak pitvarába-vitetik.

1 Uralkodott pedig Sédékiás Király, Jósiásnak fia Kónia helyett, ki Joákimnak fia vala, kit (*a*) Nabukodonozor, a' Babilóniai Király Júdának földében Királlyá tett vala. (*a*) 2 *Kir.* 24: 17.

2. És nem hallgatá sem ő, sem az ő szolgái, sem a' föld' népe az Úrnak szavát, mellyet szóllott vala Jerémiás Próféta által.

3. És el-küldé Sédékiás Király Júkált, Selémiának fiát, és Sófóniát, Maháziás' Papnak fiát, Jerémiás Prófétához, mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk a' *mi* Urunknak Istenünknek.

4. Jerémiás pedig bé, és ki-mégyen vala a' kösség között; mert *még* a' tömlöztbe bé-nem vetették vala őtet.

5. A' Faraó' ſerege pedig ki-jött vala Égyiptomból: és a' Káldéusok, kik meg-ſzállották vala Jérusálemet, meg-hallották vala e' hírt ő felőlök; és *azonnal* el-hagyák Jérusálemet.

6. És ſzólla az Úr Jerémiás Prófétának, mondván:

7. Ezt mondja az Izráelnek Ura Iſtene: Ezt mondjátok a' Júda' Királlynak, a' ki el-küldött titeket én hozzám, hogy meg-kérdenétek engemet; Imé (*b*) a' Faraó' ſerege, a ki ki-jött a' ti ſegítségtekre, viſzſza-mégyen Égyiptom' földébe.

8. És viſzſza-térnek a' Káldéusok és oſtromolják e' várost: és meg-vészik azt, és meg-égetik tüzzel. (*b*) *r.* 39: 1, 8. *Ez.* 17: 17.

9. Ezt mondja az Úr: Ne tsaljátok-meg a' ti lelketeket, mondván: Általán fogva el-mennek mi-rólunk a' Káldéusok; mert nem mennek-el.

10. Mert ha a' Káldéusoknak egéſz ſeregét meg-veritek-is, kik oſtromlanak titeket: és maradnak ő közzülök *tsak* a' meg-'ſebesültek; *mégis* minden fel-kél az ő sátorából, és meg-égetik tüzzel e' városſt.

11. És lőn minekutánna a' Káldéusoknak ſerege fel-méne Jérusálem alól a' Faraó' (*c*) ſerege miatt; (*c*) *Ezék.* 17: 15.

12. Ki-méne Jerémiás Jérusálemből, hogy menne a' Bénjámin' földébe, hogy el-vonná magát a' *köſſégtől*; *mert* a' köſſég között *vala*.

13. Mikor' pedig a' Bénjámin' kapujában vólna, és ott *vólna* a' Hadnagy, kinek neve *vala* Jériás, Selémiásnak fia, *melly Selémiás* Hanániásnak fia vala; meg-fogá Jerémiás Prófétát, és monda: A' Káldéuſokhoz ſzököl te!

14. És monda Jerémiás: Hamiſsat *ſzóllaſz*; *mert* nem ſzököm a' Káldéusokhoz: és nem hallá-meg *az* ő *beſzéd*et; és meg fogá Jériás Jerémiáſt, és vivé őtét a' Fejedelmekhez.

15. És meg-haraguvának a' Fejedelmek Jerémiásra, és meg-vereték őtet, és veték őtet a' fog-házba, az Irás-tudó Jónatán' házába; mert azt *a' házat* rendelték vala fog-háznak.

16. Mikor pedig Jerémiás bé-ment vólna a' tömlötzbe, és a' helyre, a' holott a' foglyok valának, és Jerémiás ott ſok napig vólt vólna;

17. Végre el-botsátá Sédékiás Király, és elő-hozatá őtet: és meg-kérdezé őtet a' Király a' maga házánál titkon, és monda: Az Úrnak ſzava-é ez? Akkor monda Jerémiás: Az. Annakfelette monda *néki*: A' Babilóniai Király' kezébe adatol.

18. És monda Jerémiás Sédékiás' Királynak: Mit vétettem te ellened, és a' te ſzolgáid ellen, és e' köſség ellen, hogy bé-vetettetek engem a' fog-házba?

19. És hol vagynak a' ti Prófétáitok, kik próféáltanak tinéktek mondván: Nem jő-el (*d*) a' Babilóniai Király ti ellenetek, és e' föld ellen?

20. Te azért moſtan, halld-meg Uram Király! kérlek, és hallgasd-meg az én könyörgésemet: Ne küldj engem' viſzſza az Irás-tudó Jónatán' házába, és ott ne haljak-meg. (*d*) *r.* 28: 1-4.

21. És parantsola Sédékiás Király, és veték Jerémiáſt a' tömlötznek pitvarába, és adának néki *minden* napon *egy-egy* darab kenyeret a' sütők' útzájából; míglen el-fogyna minden kenyér a' városban: És marada Jerémiás a' tömlötz' pitvarában.

XXXVIII. RÉSZ.

Jerémiás verembe vettetik, fog házba vitetik.

1 Hallá pedig Safátiás, Mattánnak fia, és Gedáliás, Paſſúrnak fia: és Júkál a' Selémiás' fia: és Paſſúr, a' Melekiás' fia, a' ſzókat, mellyeket ſzóllott vala Jerémiás az egéſz köſségnek, mondván:

2. Ezt mondja az Úr: A' ki (*a*) meg-marad e' városban; meg-hal fegyver miatt, éhség miatt és dög-halál miatt; a' ki pedig ki-mégyen a' Káldéusokhoz; él, és léſzen néki az ő élete nyereség helyett, és él. (*a*) *r.* 21: 9, 10.

3. Ezt mondja az Úr: Imé a' Babilóniai Király' ſeregének kezébe adatik e' város, és megvészi azt.

4. És mondának a' Fejedelmek a' Királynak: Kérünk, haljon-meg ez ember; mert meg-erőteleníti a' vitézeknek kezeket, kik meg-maradtanak e' városban: és az egéſz köſségnek kezeit, hogy efféle ſzókat ſzóll nékik. Mert ez ember nem a' köſſégnek meg-maradására igyekezik; hanem veſzedelmére.

5. És monda Sédékiás Király: Ám a' ti kezetekben vagyon; mert a' Király ſemmit néktek meg nem tagadhat.

6. Azért el-vivék Jerémiáſt, és veték őtet a' Melkiásnak, a' Hammélek' fiának vermébe, melly vala a' tömlötznek pitvarában, és le-botsáták Jerémiáſt köteleken; a' veremben pedig nem víz *valá*, hanem sár: és le-esék Jerémiás a' sárba.

7. Melly dolgot mikor hallott vólna Ebedmélek Szeretsen, ki Hop-meſter va'a; (ő pedig *vala* a' Király' házában) hogy Jerémiást a' verembe vetették vólna: a' Király pedig *akkor* a' Bénjámin' kapujában ül vala.

8. Ki-

8 Ki-méne azért Ebedmélek a' Király' házából, és szólla a' Királynak, mondván:

9. Uram Király! gonoszúl tselekedtek azok az emberek mindenekben, mellyeket Jerémiás Prófetával tselekedtek, a' kik őtet a' verembe vetették; mert meg-hall ott éhhel: mert ezután semmi kenyér nem lészen e' városban.

10. Azért parantsola a' Király' Ebedmélek Szeretsennek, mondván: Végy kezedhez innét harmintz embert, és vedd-fel Jerémiás Prófétát a' veremből, minekelőtte meg-halna.

11. Vőn azér Ebedmélek harmintz embert kezéhez, és bé-méne a' Király' házába, a' helyre, melly *vala* a' kints-tartó ház allat: és hoza onnét régi meg-rothadott és meg-szakadozott posztókat, és alá-botsátá azokat Jerémiásnak köteleken a' verembe.

12. És monda Ebedmélek Szeretsen Jerémiásnak: Tedd e' régi el-rothadott, és meg-szakadozott posztókat hónod alá, a' kötelek alá; és Jerémiás azt tselekedé.

13. Ki-vonak azért Jerémiást köteleken, és ki-hozák őtet a' veremből, és lakék Jerémiás a' tömlöztnek pitvarában.

14. El-küldé pedig Sédékiás Király, és magához hozatá Jerémiás Prófétát a' harmadik ajtóig, melly *vala* az Úrnak Házában; és monda a' Király Jerémiásnak: Tégedet valamire kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy.

15. Monda pedig Jerémiás Sédékiásnak: Ha meg-mondom néked; avagy nem meg-ölvén meg-ölsz-é engemet? és ha tanátsot adok, nem engedsz énnékem.

16. És meg-esküvék Sédékiás Király Jerémiásnak titkon, mondván: Él az Úr, a' ki (*b*) teremtette nékünk e' lelket, ha meg-öllek, és adlak azoknak az embereknek kezekbe, kik keresik a' te lelkedet. (*b*) *Ésa.* 57:16.

17. Akkoron monda Jerémiás Sédékiásnak: Ezt mondja a' Seregeknek Ura Istene, az Izráelnek Istene: Ha ki-mégy a' Babilóniai Király' Fejedelmihez; él a' te lelked, és e' város meg nem égettetik tűzzel; hanem élsz te, és a' te házad-népe:

18. Ha pedig ki nem mégy a' Babilóniai Királynak Fejedelmihez; adatik e' város a' Káldéusok' kezekbe, meg-égetik azt tűzzel; te sem szaladsz-el kezekből.

19. Monda Sédékiás Király Jerémiásnak: Félek én a' 'Sidóktól, kik a' Káldéusokhoz futottanak; hogy engem' kezekbe adnak, és megtsúfolnak emgem'.

20. És monda Jerémiás: Nem adnak: kérlek, halld-meg az Úrnak szavát, mellyet én néked mondok; és jól lészen dolgod, és él a' te lelked.

21. Ha pedig te ki nem akarsz menni; ez a' szó, mellyet nékem meg-jelentett az Úr:

22. Imé minden aszszony-népek, kik megmaradtanak vala a' Júda' Királlyának házában, ki-vitetnek a' Babilóniai Királynak Fejedelmihez és *jóllehet* azok meg-mondják, hogy (*c*) megtsaltak téged', és erőt vettek te rajtad a' te szolgáid; *és azért* akadtak-meg a' te lábaid a' Sárban, *és* visszza-fordúltanak; (*c*) *r.* 5: 12, 13.

23. Mindazáltal minden te feleségidet, és gyermekidet ki-viszik a' Káldéusoknak, te sem menekedel-meg kezekből; hanem a' Babilóniai Király' kezével meg-fogatol, és e' várost meg-égeti tűzzel.

24. Monda pedig Sédékiás Jerémiásnak: Senkinek ne mond e' szokat; és meg nem halsz.

25 Ha meg-hallják a' Fejedelmek, hogy beszéllettem veled, és el-jőnek hozzád, és ezt mondják néked: Mondhatsza-meg nékünk, mit beszéllél a' Királynak; ne tagadd-meg tőlünk, és meg nem ölünk téged': és mit monda néked a' Király?

26. Ezt mond nékik: Könyörgék a' Királynak, hogy engem' visszza ne vitetne a' Jónatán' (*d*) házába, hogy ott meg ne halnék; (*d*) *r.* 37:15

27. Mindnyájan azért a' Fejedelmek el menének Jerémiáshoz, és meg-kérdék őtet: és azonképpen felele nékik, valamint a' Király meg-parantsolta vala: és hallgatásal el-menének tőle; mert nem hallották vala a' beszédet.

28. És lakék Jerémiás a' tömlöztnek pitvarában, mind a' napig, mellyen meg-vévék Jerusálemet; a' hol vala, mikor meg-vévék Jerusálemet.

XXXIX. RÉSZ.

Jerusálem meg-vétetik: Jerémiás meg-szabadúl.

1 Sédékiásnak, a' Júda' Királlyának (*a*) kilentzedik esztendejében, a' tizedik hónapban, el-jöve Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, és minden ő serege Jerusálemre: és meg-szállák azt. (*a*) 2 *Kir.* 25:1. *r.* 52: 4, *s a't.*

2. Sédékiásnak tizen-egygyedik esztendejében, a' negyedik hónapban, kilentzedik *napján* a' hónapnak, le-dúle a' város' *kő-falá.*

3. És bé-menének a' Babilóniai Királynak minden Fejedelmi, és le-ülének a' közép kapúban: Nérgál, Sarézer, Samegár, Nébó, Sarsekim,

fekim, Rabsáris, Nergál, Sarézer, Rabmág, és minden több Fejedelmi a' Babilóniai Királynak.

4. És lőn, mikoron látta vólna őket Sédékiás, a' Júda' Királlya, és minden vitézlő férjfiak; el-futamának, és ki-menének éjjel a' városból a' Király' kertének útán, az ajtón, *melly vala* a' két kő-fal között; és ki-méne a' puſztának útán.

5. És üzék őket a' Káldéai ſeregek, és megfogák Sédékiást Jérikónak puſztájában, és elhozák őtet, és vivék Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak Ribla *város*ba, *melly vagyon* Emát' földében: és ő reája ſententziát monda.

6. És meg-ölé a' Babilóniai Király Sédékiásnak fiait Riblában, ſzeme' láttára: és Júdának minden Nemeſseit meg-ölé a' Babilóniai Király.

7. A' Sédékiás' ſzemeit (*b*) pedig ki-tolyatá, és vasba vereté, hogy el-vinné őtet Babilóniába.

8. A' Király' házát pedig, és a' köſség' házait fel-gyújták a' Káldéuſok tüzzel, és Jérusálemnek kő-falait el-ronták. (*b*) 1 *Sám.* 11. 2.

9. A' több köſséget pedig, melly a' városban meg-maradt vala, és a' kik el-ſzakadván hozzá futottak vala, és a' több köſséget, melly még meg vala, el-vivé (*c*) Nabuzáradán, a' vitézek' fő Hadnagygya Babilóniába. (*c*) *Sóf.* 1: 18.

10. És a' köſségnek ſzegényit, kiknek ſemmijek nem vala, meg-hagyá Nabuzáradán a' vitézek' fő Hadnagygya, Júdának földében, és ada nékiek ſzőlőket, és mezőket, azon a' napon.

11. Meg-parantsolá pedig Nabukodonozor, a' Babilóniai Király Jerémiás felől Nabuzáradánnak, a' vitézek' Hadnagygyának, ezt mondván:

12. Vedd hozzád őtet, és viselj gondot róla, és ſemmi gonoſzt néki ne tselekedjél; hanem a' mit akar, azt (*d*) tselekedd véle. (*d*) *r.* 40: 4, 5.

13. És el-kulde Nabuzáradán a' vitézek' Hadnagygya, és Nabuſazbán, Rabſáris, és Nergál, Sarézer, Rabmág, és a' Babilóniai Királynak több Hadnagyi:

14. El-küldének, *mondom*, és el-hozák Jerémiást a' tömlötznek pitvarából, és bízák őtet Gedáliásra, az Ahikámnak, Sáfán' fiának fiára, hogy házba vinné őtet, és lakoznék a' köſség között.

15. Az Úr pedig monda Jerémiásnaknak, mikor ő még a' tömlötznek pitvarában vólna, mondván:

16. Menj-el, és mond-meg Ebedmélek (*e*) Szeretsennek, így ſzóllván: Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene: Imé én bétöltöm az én beſzédimet e' város' veſzedelmére, és nem ſzabadúlására, és a' napon ſzemeid előtt léſznek. (*e*) *r.* 38: 7-13.

17. És az' napon meg-ſzabadítlak téged', azt mondja az Úr: és az embereknek kezekbe nem adatol, a' kiktől félſz te;

18. Hanem kétség nélkül meg-ſzabadítlak téged': fegyver miatt el nem esel, és a' te lelked meg-ſzabadúl; mert reménységed én bennem vólt, azt mondja az Úr.

XL. RÉSZ.

Jerémiás Gedáliáshoz mégyen: Gedáliáſnak meg-mondják az Ismáel' gonoſz ſzándékat.

1 Ez a' ſzó, mellyet az Úr ſzólla Jerémiásnak, minekutánna Nabuzáradán a' vitézek' fő-Hadnagygya el-botsátá őtet Rámából, mikor elvitte vólna őtet: És ő lántzokkal vala meg-kötöztetve a' Jérusálembéli és Júdabéli ſok foglyok között, kik Babilóniába vitetnek vala.

2. És a' vitézek' fő Hadnagygya el-vivé Jerémiást és monda néki: A' te Úrad Iſtened rendelte ezt a' büntetést e' hely ellen.

3. És el-hozta, és azt tselekedte az Úr, a' mint meg-mondotta vala; mert vétkeztetek az Úrnak, és nem hallgattátok az ő ſzavát: azért tellyeſedett-bé ti rajtatok e' dolog.

4. Moſtan azért imé én téged' ma meg-ſzabadítalak a' lántzról, melly a' te kezeiden *vagyon*: ha tettſzik néked a' Babilóniába-való jövés én velem; jere: énnékem pedig gondom léſzen (*a*) reád: ha pedig nem tettſzik tenéked, hogy Babilóniába el-jöjj én velem; maradj meg: Imé ez egéſz föld előtted vagyon, a' mellyiket válaſztod, és a' mellyik jobbnak tettſzik, hogy oda mennél; *oda* menj. (*a*) *r.* 39: 11, 12.

5. (Mivelhogy még meg nem tért vala *Jérémiás*) Azért menj viſzſza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán' fiának (*b*) fiához, kit a' Babilóniai Király Tiſzt-tartóvá tett Júda' városiban, és lakjál véle a' köſség között, vagy a' mellyik *hely* inkább tettſzik a' menésre; *oda* menj: és ada a' vitézek' fő Hadnagygya néki étket, és ajándékot; és el-botsátá őtet. (*b*) 2 *Kir.* 25: 22, 23.

6. És méne Jerémiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához (*c*) Miſpába: és lakék ő véle a' köſség között, a' kik meg-maradtak vala a' földön.

7. És mikor hallották vólna a' ſeregeknek minden Fejedelmi, a' kik *valának* a' mezőn, ő magok, és az ő *alattok-való* férjfiak, hogy a' Babilóniai Király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette vólna Tiſzt-tartóvá a' földön: és hogy reá bízta vólna a' férjfiakat, és az aſzſzonyi-állatokat, és a' kisded gyermekeket, és a' földnek ſzegényit, azok közzül, a' kik Babilóniába nem vitettek vala; (*c*) *Jós.* 18: 21, 26.

8. Elme-

8. El-menének Gedáliáshoz Mispába: Ismáel, Natániának fia, és Jóhanán, és Jónatán, Káreának fiai, és Serája, Tánchumetnek fia, és a' Nétofátbéli Efainak fiai, és Jazánia Maakátnak fia: ők', és az ő embereik.

9. És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán' fiának fia, meg-esküvék nékik, és azok' embereiknek, mondván: Ne féljetek a' Káldéusoknak szolgálni; *hanem* lakozzatok e' földön, és szolgáljátok a' Babilóniai Királynak, és jól lészen dolgotok.

10. És én ímé lakozom Mispában, hogy eleikbe álljak a' Káldéusoknak, kik jőnek mi hozzánk; ti pedig szedjetek bort, és *nyári* gyümőltsöt, és olajt, és szerezzetek a' ti edényitekbe, és lakjatok a' ti várositokban, mellyeket el-foglaltatok.

11. Sőt minden 'Sidók, kik a' Moábitáknál *valának*, és az Ammon' fiainál, és az Iduméusoknál, és a' kik külön külön tartományokban *el-széledtenek vala*, meg-hallák, hogy a' Babiloniai Király Júdából meg-hagyott vólna valami maradékot: és hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfan' fiának fiát tette vólna előttők Tiszt-tartóvá;

12. Azért (*d*) haza jövének mindnyájan a' 'Sidók mindenünnen, a' hová futották vala, és jövének Júda' földébe Gedáliáshoz Mispába: és bort *szűrének*, és sok gyümőltsöt szedének.

(*d*) *r.* 43: 5.

13. És Jóhanan, Káreának fia, és a' seregeknek minden Fejedelmi, kik a' mezőn *valának*, el-menének Gedáliáshoz Mispába.

14. És mondának néki: Nem tudod-é hogy Baális, az Ammoniták' Királlya el küldötte (*e*) Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged' meg-öljön? De nem hive azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia.

(*e*) *r.* 41: 1, 2.

15. Johanán pedig, Káreának fia, monda Gedáliásnak titkon Mispában, mondván: Majd elmégyek, és meg-ölöm Ismáelt, Natániának fiát, *úgy hogy* senki ne tudja: Miért akar meg-ölni téged'; és mindnyájan a' 'Sidók el-oszolnak, a' kik te hozzád gyültek vala, és Júdának maradéka-is el-vész?

16. És monda Gedáliás, Ahikámnak fia, Jóhanának, Kárea' fiának: Ne tselekedd e' dolgot; mert te hamissat szóllasz Ismael ellen.

XLI. RÉSZ.

Ismáel meg-öli Gedáliást, és a' véle-valókat.

1 És lőn (*a*) hetedik hónapban, el-jöve Ismáel, Natániának, Elisáma' fiának fia, a' ki királyi nemből vala, és a' Király' fő-fő népei, és tíz férjfiak véle, Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába: és ott evének egygyütt kenyeret Mispában.

(*a*) *Kir.* 25: 25.

2. És fel-kele Ismáel, Natániának fia, és a' tíz férjfiak, kik véle valának, és meg-ölék Gedáliást, Ahikámnak a' Sáfán' fiának fiát szablyával: és meg-ölé ő azt, a' kit (*b*) a' Babilóniai Király Tiszt-tartóvá tett vala a' földön.

(*b*) 2 *Kir.* 25: 22, 25. *v.* 18.

3. És a' 'Sidókat, valakik Gedáliáffal valának Mispában: és a' Káldéusokat, kik ott találtatának, *tudni-illik* a' vitézlő embereket meg-ölé Ismáel.

4. Más nap pedig, *minekutánna* meg-ölé Gedáliáft, még mikor senki nem tudná;

5. El-jövének férjfiak Sikemből, Silóból, és Samariából, *tudni illik* nyóltzvan férjfiak, kiknek szakállok el-beretváltatott vala, és szakadozott ruhában *valának*, és véres *ortzával*; Vala pedig kezekben áldozatra-való ajándék, és temjén, hogy áldoznának az Úrnak Házában.

6. És ki-méne Ismáel, Natániának fia azoknak elejekbe Mispából, járván és sirván. És lőn, mikor elejekbe ment vólna, monda nékiek: Jertek-el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához.

7. És lőn, mikor bé-mentek vólna a' városba: meg-ölé őket Ismáel, Natániának fia, *és hányá őket* az árokba, ő, és a' férjfiak, kik ő véle *valának*.

8. Tíz emberek találtatának pedig ő közzülök, a' kik ezt mondának Ismáelnek: Ne öljmeg minket; mert kintsünk vagyon nékünk a' mezőn, *tudni-illik* búza és árpa, olaj és méz: és meg-tartóztatá magat, és nem ölé-meg őket az ő attyokfiai között.

9. Az árok pedig, mellybe Ismáel hányá mindenéstől az embereknek hólt-testeket, kiket meg öle Gedáliáffal; az, a' mellyet Asa Király tsinált vala (*c*) Baásáért, az Izráel' Királlyáért: Ez *árkot* Ismáel, Natániának fia meg-tőlté a' meg-ölettekkel.

(*c*) 1 *Kir.* 15: 9-16.

10. És fogyva vivé-el Ismáel a' kőfségnek minden maradékát, melly *vala* Mispában, *tudni-illik* a' Király' leányit, és az egész kőfséget, melly hagyattatott vala Mispában, kiket Nabuzáradán, a' vitézek' fő Hadnagygya Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott vala; mellé vé-

vé azért Ismáel Nataniának fia őket, és el-méne, hogy az Ammon' fiaihoz (*d*) menne.

(*d*) *r.* 40 : 24.

11. És meg-hallák, Jóhanán, Káreának fia, és a' seregeknek minden Hadnagyi, kik ő véle *valának*, azt az egész veszedelmet, mellyet Ismáel, Natániának fia tselekedett vala.

12. És fel-vévék mind az embereket, és elmenének, hogy meg-vívnának Ismáellel, Natániának fiával: és el-érék őtet a' nagy vizeknél, mellyek vagynak (*e*) Gibeonnál.

(*e*) 2 *Sám.* 2 : 13.

13. És lőn, mikor látta vólna az egész kösség, melly Ismáellel *vala*, Jóhanánt, Káreának fiát, és a' seregeknek minden Fejedelmit, kik véle *valának*; örülének.

14. És viszsza-tére az egész kösség, mellyet Ismáel el-vitt vala Mispából: és viszsza-térének, és el-menének Jóhanánnal, Káreának fiával.

15. Ismáel pedig, Natániának fia *tsak* nyóltzad' magával szalada-el Jóhanán előtt, és az Ammon' fiaihoz méne.

16. És fel-vévé Jóhanán, Káreának fia, és ' seregeknek minden Fejedelmi, kik ő véle *valának*, a' kösségnek minden maradékát, mellyet viszsza-hoztanak vala Ismáeltől, Natániának fiától, Mispából; minekutánna meg-ölé Gedáliást, Ahikámnak fiát: *és el-vivén* erős férjfiakat, vitézeket, és aszony-népeket és gyermekeket, és Hop-mestereket, kiket viszsza-hozott vala Gibeonból.

17. El-menének, és meg-telepedének Gérut Kimhámnál, melly vala Bethlehemhez közel, hogy el-mennének, és bé-mennének Egyiptomba.

18. A' Káldéusok miatt; mert félnek vala tőlök: Mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, kit (*f*) a' Babilóniai Király Tiszt-tartóvá tett vala a' földön.

(*f*) 2 *Kir.* 25 : 22, 25.

XLII. RÉSZ.

Jerémiás tiltja a' népet Égyiptomba menéstől.

1 Elől-jövének pedig a' seregeknek minden Fejedelmi, és Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozaniának fia, és az egész kösség, kitsinytől fogva nagyig:

2. És mondának Jerémiás Prófétának: Kérünk, hallgasd-meg kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a' te Istenednek, mind e' maradékért; mert kevesen maradtunk-meg a' sokaságból, mint a' te szemeid jól látnak minket.

3. És mondja-meg nékünk a' te Urad Istened az útat, mellyen járjunk: és a' dolgot, mellyet tselekedjünk.

4. És monda nékiek Jerémiás Próféta: Meghallottam; Imé én könyörgök a' *ti* Uratoknak Istenteknek, a' ti beszéditek szerént: valamit pedig felel az Úr tinéktek; meg-mondom tinéktek, semmit (*a*) tőletek el-nem titkolok.

(*a*) 1 *Sám.* 3 : 18.

5. Ők pedig mondának Jerémiásnak: Légyen az Úr mi köztünk tökélletes és igaz tanú-bizonyság; ha mind a' szerént (*b*) nem tselekeszünk, a' miben téged' mi hozzánk el-botsát az Úr, a' te Istened. (*b*) *r.* 43 : 1-4.

6. Vagy jó, vagy gonosz; a' *mi* Urunk' Istenünk' szavának engedünk, mellyért mi téged ő hozzá küldünk; (*c*) hogy jól légyen dolgunk, mikor engedünk az Úrnak, a' mi Istenünk' szavának. (*c*) *r.* 7 : 23.

7. Lőn pedig tíz nap után, szólla az Úr Jerémiásnak:

8. És hívá Jóhanánt, Káreának fiát, és a' seregeknek minden Fejedelmit, kik véle *valának*, és az egész kösséget, kitsinytől fogva nagyig.

9. És monda nékik: Ezt mondja az Izráelnek Ura Istene a' kihez küldöttetek engemet, hogy meg-jelenteném a' ti könyörgésteket ő előtte:

10. Ha meg-maradván lakoztok e' földön; (*d*) fel-épitlek titeket, és el-nem rontlak: és elplántállak titeket, és ki-nem gyomlállak; mert meg-bántam a' gonoszt, mellyet tselekedtem veletek.

(*d*) *r.* 24 : 6. 31 : 4. 33 : 7.

11. Ne féljetek a' Babilóniai Királytól, kitől most féltek: ne féljetek tőle, azt mondja az Úr; Mert veletek vagyok, hogy meg-tartsalak titeket, és hogy meg-szabadítsalak az ő kezéből.

12. És tselekeszem veletek irgalmasságot, hogy meg-kegyelmezzen néktek, és lakni hagyjon titeket a' ti földetekben.

13. Hogyha ezt mondjátok: Nem lakunk e' földön, nem engedvén a' *ti* Uratok' Istentek szavának,

14. Mondván: Semmiképpen nem *akarunk*; hanem

hanem Égyiptomnak földébe mégyünk-bé, a' hol nem látunk hartzot, és a' trombita-szót nem halljuk: és kenyeret nem éhezünk, és ott lakozunk.

15. Mostan azért halljátok-meg az Úrnak szavát Júdának maradéki! ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Ha ti tsak fordítjátok-is ortzátokat, hogy bé-menjetek Égyiptomba: és bé-mentek, hogy ott bújdossatok;

16. Lészen, hogy a' fegyver, mellytől ti féltek, az légyen rajtatok (*c*) Égyiptomnak földében: és az éhség, mellytől rettegtek, környülvészen titeket Égyiptomban, és ott haltok-meg.

(*c*) *Ez.* 30: 10-12.

17. Mert a' lészen, hogy minden férjfiak, kik fordítják ortzájokat, hogy bé-menjenek Égyiptomba, hogy ott bújdossanak; meg-halnak, fegyver miatt, éhség miatt, és dög-halál miatt: és meg nem marad bennek, és meg nem szabadúl a' veszedelemtől, mellyet hozok én reájok;

18. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: miképpen ki-öntetett az én haragom és búsúlásom a' Jérusálem' lakosira; azonképpen ki-öntetik ti reátok az én haragom, ha bé-mentek Égyptomba: és lésztek (*f*) átok, tsuda, szidalom, gyalázat, és többé e' helyet nem látjátok. (*f*) *Esa.* 65: 15. *r.* 18: 16.

19. Szóllott az Úr ti ellenetek, óh Júdának maradéki! ne menjetek Égyiptomba: Bizonnyal tudjátok; (Mert bizonyságot tészek ma ellenetek.)

20. Mivelhogy meg-tsaltatok *engem'* a'ti szívetekben; mert ti küldöttetek engem' az Úrhoz, a' ti Istentekhez, mondván: Könyörögj az Úrnak, a' mi Istenünknek, és valamint szólland a' mi Urunk Istenünk, úgy mond-meg nékünk; és *akképpen* tselekeszünk.

21. Mikor pedig mondom néktek ma; nem engedtek a' ti Uratok' Istentek' szavának, és (*g*) mind azoknak, mellyekért küldött engem' ti hozzátok. (*g*) *r.* 43: 1-4.

22. Mostan azért tudjátok, mondom, hogy fegyverrel, éhséggel, és dög-halállal haltok-meg a' helyen, a' hová kívánkoztok menni, hogy ott bújdossatok.

XLIII. RÉSZ.

Jóhanán el-viszi a' nép' maradékát Égyiptomba, Jerémiással egybe, a' hol a Próféta jövendöl Égyiptom' veszedelméről.

1 És lön, minekutánna Jerémiás el-végezte vólna szóllani az egész köfséghez az ő Uroknak Isteneknek minden szavait, mellyekért küldötte vala az ő Urok Istenek hozzájok, mind azokat a' szókat, *mondom:*

2. Akkor monda Azáriás, Hosájának fia, és Jóhanán, Káreának fia, és minden kevély férjfiak, mondván Jerémiásnak: (*a*) Hazugságot szóllasz te, nem küldött téged' a' mi Urunk Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek-bé Égyiptomba, hogy ott bújdosnátok;

3. Hanem Báruk, Nériának fia izgat téged' mi ellenünk, hogy minket adjon a' Káldéusoknak kezekbe, hogy meg-öleszen minket, és Babilóniába viteszen minket.

4. És nem engede Jóhanán, Káreának fia: sem a' hadaknak minden Fejedelmei, sem az egész köfség az Úr' szavának, hogy a' Júda' földében laknának. (*a*) *Ezék.* 33: 31, 32.

5. Hanem el-vivé Jóhanán Káreának fia, és a' seregeknek minden Fejedelmi Júdának egész maradékát, kik (*b*) viszsza-jöttenek vala minden nemzetségek közzül, a' hová ki-üzettettenek vala, hogy lakoznának Júdának földében.

(*b*) *r.* 40: 11-12.

6. *Tudni-illik el-vivé* a' férjfiakat, és az aszszonyi-állatokat, és a' gyermekeket, és a' Király' leányit, és minden lelket, mellyet Nabuzáradán, a' vitézek' fő Hadnagygya hagyott vala Gedáliással, Ahikámnak, Sáfán' fiának fiával, és Jerémiás Prófétát, és Bárukot, Nériának fiát:

7. És el-menének Égyiptomnak földébe; mert nem engedének az Úr' szavának, és el-menének mind Tafnesig.

8. És szólla az Úr Jerémiásnak Tafnesben, mondván:

9. Végy a' te kezedbe nagy köveket, és rejtsdel azokat a' sárban a' tégla-égető kementzében, melly vagyon a' Faraó' házának ajtajában Tafnesben, a' Sidó embereknek szemeik' láttára;

10 És mond ezt nékiek: Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Imé én el-küldök, és fel-vészem (*c*) Nabukodonozort, a' Babilóniai Királyt, az én szolgámat, és tészem az ő székit e' kövekre, mellyeket el-rejtettem, és az ő sátorát fel-vonsza e' *köveken.*

(*c*) *Ezék.* 29: 3, 13.

11. És el-jő, és meg-veri Égyiptomnak földét: a' ki-halálra-való; (*d*) halálra *mégyen*: és a' ki-rabságra; rabságra: és a' ki-fegyverre; fegyverre. (*d*) *r.* 15: 2. *Zak.* 11: 9.

12. És tüzet gyújtok az Égyiptom' Isteninek házaiban, és meg-égeti azokat, és fogva el-viszi őket: és fel-öltözi Égyiptom' földét, mi-

képpen a' pásztor reá vészi ruháját: és békességgel ki-mégyen onnan.

13. És Bethsémesnek, melly Égyiptom' földében *vagyon*, faragott képeit el-rontja: és az Egyiptom' Isteninek házait tűzzel megégeti.

XLIV. RÉSZ.

A' 'Sidók ellene mondanak Jerémiásnak; de ő meg-marad az ő jövendölésében.

1 E' szó, melly lőn Jerémiáshoz, minden 'Sidók felől, kik laknak vala Égyiptom' földében, kik laknak vala Migdolban, és Tafnesben, és (*a*) Nófban, és Pátrós' földében, mondván:

(*a*) *Ez.* 30: 13-19.

2. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Ti (*b*) láttátok a' nyomorúságot, valamellyet hoztam vólt Jérusálemre és Júdának minden városira; és ímé azok mostan elpusztúltanak, és senki nem lakozik bennek:

(*b*) *r.* 39: 10: 43: 5-7.

3 Az ő gonoszságokért, mellyet tselekedtenek, hogy engem' fel-ingerlenének; mikor el-mentenek, hogy áldozatot tennének, *és* szólgálnának az idegen Isteneknek, kiket ők nem esmérnek vala, sem ti, sem a' ti atyáitok.

4. És el-küldöttem ti hozzátok minden én szolgáimat, a' Prófétákat, reggel (*c*) fel-kelvén, és el-küldvén, mondván: Kérlek, ne tselekedjétek ez útálatos dolgot, mellyet útálok.

(*c*) *r.* 25: 4. *'s a' t.*

5. És nem engedtenek, sem az ő fülöket *hozzám* nem hajtották, hogy ki-térnének az ő gonoszságokból, *és* az idegen Isteneknek ne áldoznának.

6. És ki-öntetett az én haragom, és az én boszszú-állásom, és fel-gerjedett Júdának városiban, és Jérusálemnek útzáin: és el-hagyatván pusztán vagynak mind e' napig.

7. Mostan azért, ezt mondja az Úr, a' Seregeknek Istene, az Izráelnek Istene: Mire tselekeszitek e' nagy gonoszságot a' ti lelketek ellen, hogy ki-fogyasszátok közületek a' férjfiat, és az aszszonyi-állatot, a' gyermeket, és a' tsetsemőt Júda közzül, hogy magatoknak tsak maradékot is ne hagyjatok?

8. Hogy meg haragítsatok engem' a' ti kezeiteknek tselekedetivel, áldozvan az idegen Isteneknek Égyiptom' földében, mellyre ti jöttetek, hogy ott lakozzatok: hogy vesszedelmet szerezzetek magatoknak, és hogy átokban és gyalázatban légyetek e' földnek minden nemzetséginél?

9. Vallyon el-felejtkeztetek-é a' ti atyáitoknak gonoszságiról, és a' Júda' Királyinak gonoszságiról, és az ő feleségeiknek gonoszságiról, és a' ti gonoszságitokról, és a' ti feleségiteknek gonoszságiról, mellyeket tselekedtenek (*d*) Júdának földén és Jérusálemnek útzáin?

(*d*) *r. v.* 15-17.

10. Nem alázták-meg magokat mind e' mái napig-is, és nem féltenek, sem az én Törvényemben nem jártanak, sem az én parantsolatimban, mellyeket adtam előtökbe, és a' ti atyáitoknak eleikbe.

11. Azért ezt mondja a' Seregnek Ura, az Izráelnek Istene: Imé én vetem az én (*e*) ortzámat ti reátok gonosz *végre*: és hogy az egész Júdát el-veszessem. (*e*) *Amós.* 9: 4.

12. És fel vészem Júdának maradékát, kik fordították ortzájokat, hogy bé-mennének Égyiptom' földébe, hogy ott lakoznának: és megemésztetnek mindnyájan Égyiptom' földében, elesnek fegyver miatt: meg emésztetnek éhség miatt, kitsintől-fogva nagyig: fegyver és éhség miatt halnak-meg: és lésznek átok, tsuda, szidalom, és gyalázat.

13. És meg-látogatom azokat, kik lakoznak Égyiptom' földében, miképpen meg-látogattam a' Jérusálembélieket fegyverrel, éhséggel és dög-halállal. (*f*) *r.* 42 18, 19.

14. És senki nem szalad, és nem szabadúl meg a' Júdának maradéki között, a' kik jöttenek ide bújdosni, *tudni-illik* Égyiptom' földébe: és hogy meg-térnének Júdának földébe, mellyre ők fel-emelik az ő lelkeket, hogy visszatérjenek, *és* ott lakozzanak; Mert visszza nem mennek, hanem tsak a' kik el-szaladnak.

15. Es felelének Jerémiásnak minden férjfiak, kik tudják vala, hogy az ő feleségeik az idegen Isteneknek áldoznának, és minden aszszonyi-állatok, kik sen állanak vala: a' nagy gyülekezet, és az egész köség, kik lakoznak vala Égyiptom' földében, Pátrósban, mondván:

16. A' szót, mellyel szolltál nékünk az Úr' nevében, nem akarjuk tőled hallani;

17. Hanem

17. Hanem kétség nélkül azt tselekeſzſzük, valami ki-ſzármazott a' mi ſzánkból, hogy áldozatot tégyünk az Égen-való állatoknak, és nékik itali áldozatokkal áldozzunk; miképpen tselekedtünk mi, és a' mi atyáink, a' mi Királyink, és a' mi Fejedelmink, Júdának városiban, és Jérusálemnek útzáin: és (*g*) bé-töltünk kenyérrel, és gyönyörüségben vóltunk, és ſemmi gonoſzt nem láttunk. (*g*) *Hós.* 2: 4.

18. A' mi időtől fogva pedig az Égen-valo állatoknak nem kezdénk áldozatot tenni, és nékik itali áldozatokkal áldozni; minden nélkül ſzükölködünk, fegyver és éhség miatt megemészteténk.

19. (*h*) Mikor pedig mi az Égen való állatoknak áldozatot tettünk, és nékik itali áldozatokkal áldoztunk; vallyon a' férjeink' hirek nélkül tsinaltunk-é nékik béleſeket, hogy azokat tiſztelnénk, és nékik itali áldozatokat tennénk? (*h*) *r.* 7: 18.

20. Szólla azért Jerémiás az egéſz köſségnek, a' férjfiaknak és aſzſzonyi állatoknak, és az egéſz köſségnek, kik e' ſzót felelték vala néki, mondván:

21. Avagy a' jó illatról, mellyet tettetek Júdának városiban, és Jérusálemnek útzáin, ti és a' ti atyáitok, a' ti Királyitok, és a' ti Fejedelmitek, és a' föld' nép, arról emlékezett-é meg az Úr, és az jutotté-é néki eſzébe?

22. Nem ſzenvedheti tovább az Úr a' ti gonoſz tselekedeteiteket, az útálatoſságokért, mellyeket tselekedtetek, és el-puſztúlt a' ti földetek, és *lett* tsuda, és átok, annyira, hogy ſenki ne légyen, ki lakja mind e' napig.

23. Azért; mert illatozást tettetek, és vétkeztetek az Úrnak, és nem engedtetek az Úr' ſzavának, és az ő Törvényében, és az ő parantsolatiban, és az ő Tanúbizonyságiban nem jártatok; azért következett ti reátok e' nyavalya, miképpen ma *meg tettſzik.*

24. Monda annakfelette Jerémiás az egéſz köſségnek, és minden aſzſzonyi-állatoknak: Halljátok-meg az Úrnak ſzavát Júdának minden *nemzetsége*! kik *vagytok* Égyiptom' földében:

25. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene, mondván: Ti, és a' ti feleségitek, ſzólltatok a' ti ſzájatokkal, és bé-töltötték a' ti kezeitekkel, mondván: Kétség-nélkül meg-tselekeſzſzük' a' mi fogadáſinkat, mellyeket fogadtunk, hogy az Égen-való állatoknak áldozatokat tégyünk, és nékik itali áldozatokkal áldozzunk; Meg-erősítvén meg-erősítették a' ti fogadáſitokat, és meg-tselekedvén meg-tselekdtétek a' ti fogadáſitokat.

26. Azért halljátok-meg az Úrnak ſzavát, Júdának minden *nemzetsége*, kik lakoztok Égyiptom' földében: Imé én az én nagy nevemre meg-esküdtem, azt mondja az Úr: ha többé neveztetik az én nevem tsak egy 'Sidó ferjfinak-is ſzája által, (mondván: El az Úr Iſten,) Égyiptomnak minden földében.

27. Imé én vígyázok reájok gonoſz (*i*) *végre*, és nem jóra: és meg-emészteték Júdának minden férjfiai, kik *vagynak* Égyiptom' földében, fegyver miatt, és éhség miatt, míg nem mind el-fogynak: (*i*) *r.* 31: 28.

28. És a' kik a' fegyvertől meg-ſzabadúlnak: Égyiptom' földéből viſzſza-térnek Júdának földébe, ſzám ſzerént keveſen: és Júdának minden maradéki meg-tudják, a' kik bé-mentenek Égyiptom' földébe, hogy ott laknának; mellyik ſzó tellyeſedik-bé, az (*k*) enyim-é, vagy az övék?

29. És e' léſzen néktek a' jel, azt mondja az Úr: Mert én meg-látogatlak titeket ez' helyen, hogy meg-tudjátok, hogy meg-állván meg-állanak az én beſzédim, a' ti reátok következendő veſzedelem felől. (*k*) *r.* 42: 15, 18.

30. Ezt mondja az Úr: Imé én adom Faraó Ofrát, Égyiptomnak Királlyát az ő ellenségeinek kezekbe, és az ő lelke' keresőjének kezekbe: miképpen adtam Sédékiást, a' Júda' Királlyát, Nabukodonozornak, a' Babiloniai Királynak, az ő ellenségének, és az ő lelke' keresőjének kezébe.

XLV. RÉSZ.

Báruk feddetik; de ismét meg vígaſztaltatik.

1 Ez a' ſzó, mellyet Jerémiás Próféta ſzólla Báruknak, Neria' fiának, mikor ő könyvbe írná e' ſzókat Jerémiás' ſzájából, Jóakimnak, (*a*) Jóſiás' Júda' Királlya fiának negyedik eſztendejében, mondván: (*a*) 2 *Kir.* 23: 2, 4.

2. Ezt mondja az Úr, az Izráelnek Iſtene tenéked Báruk!

3. Ezt mondottad: Jaj nékem moſtan! mert az Úr *egygyik* bánatomra *más* bánatot adott: elfaradtam azt én fohászkodásomban, és nyúgodalmat nem találtam.

4. Ezt mond néki: ezt mondja az Úr: Imé, a' kiket én fel-építettem; el rontom: és a' kiket én plántáltam, ki-ſzaggátom, tudni-illik ez egéſz földet.

5. És te kívánſz-é magadnak nagyokat? Ne kívánj; mert ímé én hozom a' nyomorúságot

minden testre, azt mondja az Úr: És a' te lelkedet adom néked, *úgymint* ragadományúl, minden helyeken, valahová mégy.

XLVI. RÉSZ.

Égyiptom' romlása. Hívek' vigasztaltatása.

1 Ez a' szó, mellyet az Úr szóllott Jerémiás Prófétának *minden* Pogányok ellen:

2. Égyiptom ellen, a' Faraó (*a*) Nékónak, Égyiptom Királlyának serege ellen, melly vala az Eufrátes folyó-víz mellett Karkémisben, mellyet meg-vere Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, Joákimnak, Jósiás' fiának, Júda 'Királlyának negyedik esztendejében: (*a*) 2 *Krón.* 35: 20.

3. (*b*) Készítsétek a' paist és az öreg paist, és menjetek a' hartztra. (*b*) *r.* 51: 11.

4 Fogjátok a' lovat, és üljetek lovakra, és légyetek fisakokban: tisztítsatok kopjákat, vegyétek reátok a' páncélokat.

5. Miért látom, hogy ők meg-rettentek? elfutottak? az ő vitézi meg-verettettenek és el-futottak, és viszsza nem tekíntettek? mindenfelől félelem, azt mondja az Úr:

6. Ne fusson (*c*) a' könyü, és az erős el ne szaladjon: Éjszak felől az Eufrátes' vize' partjánál győzettettenek-meg, és el-húllottak.

7. Kitsoda ez, a' *ki*, mint a folyó-víz, úgy nevekedik, mint a' folyó-vizek, mellynek vizei meg-indúlnak? (*c*) *Am.* 2: 14, 15.

8. Égyiptom, mint a' folyó-víz, úgy nevekedik, és mint a' meg-háborodott víz az ő folyóvizei; mert ezt mondotta: Fel-mégyek, el-lepem a' földet, el-veszтem a' várost, és a' benne lakozókat.

9. Jöjjetek-fel lovak, és zörögjetek szekerek, jöjjenek-ki az erősek, *tudni-illik* a' Szeretsenek, és (*d*) a' Libiabéliek, kik paisosok: és a' Lidiabéliek, kéz-ívet viselnek, és azzal lőnek. (*d*) *Náhum.* 3: 9-11.

10. Az a' nap pedig az Úrnak, a' Seregeknek Urának buntetésének napja, az ő ellenségin-való boszszú-állásának *napja*: És a' fegyver meg-emészt, és meg-elégesszik, és az ő vérekkel meg-részegül; Mert áldozatja vagyon az Úrnak, a' Seregeknek Urának Éjszaknak földében az Eufrátes vize mellett.

11. Menj-fel (*e*) Gileádba, és végy balsamomot Égyiptomnak szüz leánya! hijába fokasítod az orvosságokat; semmi gyógyúlásod nem *lészen* néked. (*e*) *r.* 8: 22.

12. Hallották a' pogányok a' te gyalázatodat, és a' te kiáltásoddal bé-tőlt a' föld; mert az erős meg-ütközött az erősbe, *és* mind a' kettő egyszer 's mind el-esett.

13. Ez a' szó, mellyet az Úr szóllott Jerémiás Prófétának, Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak el-jövetele felől, az Égyiptom' (*f*) földének meg-verésére. (*f*) *Esa.* 19: 1-4.

14. Hírdessétek meg Égyiptomban, *és* hírdessétek Migdolban, mondjátok-meg Nófban, és (*g*) Tafnesben mondjátok-meg: Állj-meg, és készítsd-fel magadat; mert a' fegyver meg-emészti azokat, a' mellyek a' te kerületidben vagynak. (*g*) *r.* 44: 1.

15. Miért verettek-meg a' te erőseid? Nem állhattak-meg; mert az Úr ijesztette-el őket.

16. Meg-fokasította a húllókat, és ki-ki az ő társára húllott, és ezt mondották: Kelj-fel és menjünk a' mi nemzetségünkhöz, és a' mi születésünknek földére, a' győzedelmesnek fegyvere előtt.

17. Ezt kiáltják akkor: Faraó, az Égyiptom' Királlya, háborúságnak *Királlya*! el-haladta a' rendeltt időt.

18. Élek én (azt mondja a' Király, kinek neve Seregeknek Ura) mert mint a' Tábor *hegy áll* a' hegyek között, és mint a' Kármel a' tenger között; *úgy* jő-el.

19. Készíts magadnak el-költözésre-való edényeket Égyiptomnak lakozó leánya; mert Nóf el-pusztúl, és meg-ég annyira, hogy még tsak lakozó sem leszen benne.

20. *Mint a'* szép üszö tinó, *ollyan* Égyiptom; *de* el-jövén el-jő a' nyomorúság Éjszak felől.

21. Még az ő fogadott vitézi-is ollyanok ő közöttök, mint a' hizlalt borjúk. De ők-is hátat forditottanak, egygyetemben el-futottak, meg sem állottak; mert az ő háborúságoknak napja jött ő reájok, *és* az ő meg-látogatásoknak ideje.

22 Az ő szava, mint a' kígyónak *szava*, úgy jár; mert nagy sereggel járnak, és szekertzékkel jőnek-el ő ellene, mint a' fa-vágók.

23. Ki-vágják az ő erdejét, azt mondja az Úr; Mert *a' Káldéusok* meg nem számláltathatnak: mert többek lésznek, hogy-sem a' sáskák, és számok nékik nem *lészen*.

24. Meg-szégyenittetett az Égyiptom' leánya: adatik az éjszaki népnek kezébe.

25. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Imé én meg-látogatom a' Nó' fokaságát, és Faraót, és Égyiptomot, és az ő (*h*) Istenit, és Királyit, és Faraót; és azokat, kik bíznak ő benne. (*h*) *r.* 43: 10-13.

26. És adom őket az ő lelkek' keresőinek

nek kezekbe, és Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak kezébe, és az ő szolgáinak kezekbe. Azután lakoznak abban, mint az előtt azt mondja az Úr.

27. És (*i*) te ne félj, óh én szolgám Jákób! és ne rettegj Izráel! mert ímé én meg-szabadítlak téged' messzéről, és a'te magodat az ő rabságoknak földéről; és visszatér Jákób, és megnyúgoszik, és békeségben lészen, és senki nem *lészen*, ki meg-ijeszsze. (*i*) *Esa.* 41: 13, 14.

28 *Ezt mondom*, *hogy* ne félj te, óh én szolgám Jákób! azt mondja az Úr; mert én te veled *vagyok*: mert el-fogyatok minden nemzetségeket, kik közzé ki-vetettelek téged'; téged' pedig el nem fogyatlak, hanem meg verlek téged' ítéletben, és mindenestől ki nem váglak téged'.

XLVII. RÉSZ.

A' Filistéusok, Tirus, 'Sidon ellen jövendől.

1 Ez a' szó, mellyet az Úr szólla Jerémiás Prófétának, a' Filistéusok ellen, minek-előtte meg-rontaná Faraó Gázát.

2. Ezt mondja az Úr: Imé fel-jőnek Éjszakról (*a*) a' vizek, és lésznek ollyanok, mint a' ki-áradott patak: és ki-áradnak a' földre, és annak tellyes vóltára, *az-az*, a' városra, és annak lakosira: és kiáltanak az emberek, és a' földnek minden lakosa ordít; (*a*) *Esa.* 8: 7, 8. 59: 19.

3. Az erős *lovaknak* lábok' zörgése miatt, az ő szekereinek zörgése miatt, az ő kerekeinek zúgása miatt, nem tekintettenek az atyák a' fiakra, az ő nagy rettenések miatt:

4. A' következendő napért, mellyen el-pusztít minden (*b*) Filistéusokat, ki-vágja Tirust, és Sidont, és minden meg-maradott segítséget; Mert az Úr el-rontja a' Filistéusokat, a' Káftor' szigetének maradékit, (*b*) *r.* 25 15, 20. *Am.* 9: 7.

5. El-jött (*c*) a' kopaszság Gázára: Askalon el-pusztíttatott, és az ő völgyöknek maradéki: Vallyon meddig szaggatod magadat?

6. Óh Úrnak szablyája! meddig nem nyugszol-meg? rejtsd-el magadat a' te hüvelyedbe, nyúgodjál-meg, és hallgass. (*c*) *Esa.* 15: 2.

7. Miképpen nyughatik-meg? holott az Úr parantsolt néki, hogy Askalonra, és a' tenger' partjára *menjen*; *mert* oda rendelte őtet.

XLVIII. RÉSZ.

Jövendől Moáb' romlásáról a' Káldéusok által.

1 A' Moábiták (*a*) ellen ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Jaj Nébónak! mert el-pusztíttatott: meg-szégyenült, el-romlott Kirjátaim: meg-szégyenült Misgáb, és el-rémült. (*a*) *Esa.* 15: 1-9.

2. Többé nem kérkedik Moáb Hesbon ellen: Gondoltanak ő ellene gonoszt. Jertek-el, és veszessük-el őtet, ne *légyen* nemzetség. Madmen, te-is el-töretel, te utánnad fegyver következik.

3. Nagy kiáltás hallatik Horonaimból, pusztaság, és nagy gyötrelem.

4. El-nyomorodott Moáb: Az ő kitsinyinek szavokat meg-hallották;

5. Mert Lúhitnak hágójára a' (*b*) siralom szünetlen fel-mégyen. Mert a' Horonaimnak lejtőjén az ellenségek meg-hallották e' veszedelmes kiáltást: (*b*) *Esa.* 15: 5. *v.* 34.

6. Fussatok, mentsétek-meg lelketeket, és lésztek, mint a' (*c*) hanga-fa a' pusztában.

(*c*) *r.* 17: 5, 6.

7. Mert mivelhogy a' te bizodalmad *vólt* a' te marháidban, és a' te kintseidben; te-is megfogatol, és Kámós a' fogságra mégyen, az ő (*d*) Papjai, és az ő Fejedelmi egygyetemben.

(*d*) *r.* 49: 3. 1 *Kir.* 11: 7.

8. És el-mégyen a' pusztító minden városra, egy város-is meg nem menekedik: és el-vész a' völgy, és el-romol a' mező, a' miképpen szóllott az Úr.

9. Adjatok szárnyat Moábnak; mert el-repülvén el-repül: és az ő városi el-pusztúlnak, úgy, hogy senki nem lakik azokban.

10. Átkozott, a' ki az Úrnak dolgát tsalárdúl tselekeszi: és átkozott, a' ki az ő fegyverét meg-fogja a' vértől.

11. Tsendességben vólt Moáb gyermekségétől fogva, és meg-nyúgodt ő az ő (*e*) seprejében, és *egy* edényből *más* edénybe nem öntötték, és rabságra nem ment; Azért meg-maradt az ő ízi ő benne, és az ő szaga el nem változott.

(*e*) *Sóf.* 1: 12.

12. Azért, ímé el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr, és botsátok ő reá rablókat, a' kik elrabolják őtet: és az ő edényeit meg-üresítsék, és az ő palatzkjaikat öszve-törjék.

13. És meg-szégyenül Moáb Kámós miatt, mint meg-szégyenült (*f*) Izráelnek háza Bétel miatt, az ő bizodalmában. (*f*) 4 *Mós.* 21: 29.

14. Mi-módon mondjátok: Erősek vagyunk, és erős férjfiak a' hadakozásra?

15. El-pusztíttatott Moáb, és az ő városit el-pusztította, és az ő válogatott ifjai mentenek a' halálra; azt mondja a' Király, a' kinek neve Seregeknek Ura.

16 Közel vagyon Moábnak veszedelme; imhol jő, és igen siet az ő veszedelme.

17 Bán-

17. Bánkódjatok *Moáb*on mindnyájan, kik környüle vagytok; és mindnyájan, kik tudjátok az ő nevét, mondjátok-meg, miképpen tört-el az erősnek páltzája, a' szépségnek veszszeje?

18. Szállj-le a' ditsőségből, és ülj a' szomjúságban Dibonnak lakozó leánya! mert a' Moábnak rontója fel-jött reád: el-rontja a' te erősségidet.

19. Állj-meg az úton, és nézz idestova Aróernek lakozó leánya! kérd-meg a' futott *embert*, és az el-szaladott *aszszonyi-állatot*; mond ezt: Mint lett a' dolog?

20. Meg-szégyenült Moáb; mert meg-romlott: Ordítsatok, (*g*) és kiáltsatok, hírdessétek Arnonban, hogy el-puszttíttatott Moáb.

(*g*) *Esa.* 16: 7.

21. És az ítélet jött a' mező-földre, Hólonra, Jására, és Mefátra:

22. Es Dibonra, és Nébóra, és Diblátaimnak házára:

23. És Kirjátaimra, és Bethgámulra, és Betmeonra:

24. Es Kirjótra, és (*h*) Botzrára, és Moáb' földének minden mefszsze-való és közel-való városira.

(*h*) *Esa.* 34: 6. 49: 13. 63: 1.

25. El-töretett a' Moáb' szarva, és az ő erőssége le-tört, azt mondja az Úr.

26. Részegítsétek-meg őtet; mert az Úr ellen fel-tátotta *szaját*: és Moáb heverjen az ő okádásában, és légyen tsúfság ő-is.

27. Vallyon (*i*) nem tsúfod vólt-é néked az Izráel: avagy a' lopók között találtatott-é? mert valamikor szóllottál felőle, mindenkor kevélyen szóllottál. (*i*) *Sóf.* 2: 9.

28. Hagyjátok-el a' városokat, és lakjatok a' kő-sziklákban Moáb' lakosi! és légyetek, mint a' galamb, *melly* az odúban rak feszket.

29. Hallottuk a' Moáb' (*k*) kevélységét, felette igen kevély: az ő fel-fúvalkodását és kevélységét, és kérkedését, és az ő szívének fel-emelkedését. (*k*) *Esa.* 16: 6.

30. Én tudom, azt mondja az Úr, az ő kevélységét, és az ő hazugsága nem igaz; nem úgy lészen, a' *mint gondolta.*

31. (*l*) Azért a' Moábon jajgatok, és az egész Moábért kiáltok, a' Kirhéres' férjfiaiért nyög *az én lelkem.* (*l*) *Esa.* 16: 7, *'s a' t.*

32. Jaézernek siratása után siratlak téged' Sibmának szőlője, a' te fiatalid által-mentek a' tengeren, mind a' Jaézer' tengeréig el-jutottak; a' te nyári gyümöltseidre és a' te szüretedre rá-jött a' kóborló.

33. És el-vétetik az öröm, és vígasság a' *te* termett mezőről, és a' Moáb' földéről: és a' sajtóból meg-fogyatkoztatom a' bort, nem nyomja nagy ének-szóval *a' nyomó a' bort*, az énekló nem énekel.

34. A' Hesbon' kiáltása miatt Elealéig *és* Jáhásig ki-botsátották az ő szavokat: (*m*) Soártól fogva Horonáimig *kiált Moáb*, *ki ollyan*, *mint a'* harmad' esztendős üszö; mert a' Nimrim' vizei el-apadnak. (*m*) *Esa.* 15: 4-6.

35. És el-fogyatom Moábból, azt mondja az Úr, a' ki áldozatot tenne a' magas *hegy*ben, és füstöt tsinálna az ő Isteneinek.

36. Azért az én szívem Moábért, mint-egy síp, zeng, és az én szívem a' Kirhéres' férjfiaiért, mint a' síp, zeng; mivelhogy a' kintsek el-veszték, mellyeket gyüjtött vólt.

37. Mert minden fő (*n*) meg-kopaszúlt, és minden szakáll el-nyíretett, minden kézen metélések *vagynak*, és *minden ember'* derekán 'sák.

(*n*) *Esa.* 15: 2, 3.

38. Moábnak minden házain, és az ő útzáin mindenütt siralom; mert meg-törtem Moábot, mint az edényt, melly (*o*) semmire kellő: azt mondja az Úr. (*o*) *r.* 22: 28. *Hós.* 8: 8.

39 Jajgatnak, *ezt mondván:* Miképpen töretett-el? Mi-módon fordúlt háttal Moáb? Megszégyenült, és tsúffá lett Moáb, és rettentésére mind azoknak, kik környüle vagynak.

40. Mert ezt mondja az Úr: Imé (*p*) mint a' sas-keselyű, el-repül *az ellenség*, és az ő szárnyait ki-terjeszti Moábra. (*p*) *r.* 4: 13. 49: 22.

41. Meg-vetettek a' városok, és az erősségek el-foglaltattak: és a' Moáb' férjfiainak szívek ollyan vólt az' napon, mint a' gyötrelemben való aszszonyi-állatnak szíve.

42. És el-veszett Moáb annyira, hogy nép se légyen; mert az Úr ellen fel-emelte *szaját.*

43. Félelem, és átok, és tör *jő* te ellened Moáb' lakosa! azt mondja az Úr.

44. (*q*) A' ki el-fut a' félelem előtt; a' verembe esik: és a' ki ki-jő a' veremből; a' törben megfogatik; Mert hozom ő reája, *tudni-illik* Moábra, az ő meg-látogatásoknak esztendejét, azt mondja az Úr.

(*q*) *Esa* 24: 17, 18. *Amós.* 5: 19.

45. A' Hesbon' árnyékában állottanak a' hatalom előtt a' futók; de (*r*) tűz jött-ki Hesbonból, és láng Sihonnak közepiből, és bé-nyeli Moábnak szegeletit, és határát, és a' háborgó fiaknak tetejét. (*r*) 4 *Mós* 21: 28.

46. Jaj néked Moáb! el-veszett Kámósnak

népe

népe; mert a' te fiaid a' fogságra el-vitettenek, és a' te leányid-is a' fogságra.

47. És Moábot viszsza-hozom a' rabságból sok idő után, azt mondja az Úr. Eddig vagyon Moábnak ítéleti.

XLIX. RÉSZ.

Prófétál az Ammoniták, Edomiták, Siriabéliek, Arábéliek-nek és Persiabéliek ellen.

1 AZ Ammon' fiai felől ezt mondja az Úr: Nintsenek-é Izráelnek fiai? Nintsen-é örökköse néki? Miért bírja örökségül az ő Királyok a' (*a*) Gád' *örökségét*, és az ő népe lakozik az ő városiban? (*a*) *Amos.* 1: 13, 15.

2. Azért ímé el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr, és meg-hallattatom (*b*) Rabbában az Ammon' fiai' hartzoknak kiáltását, és lészen el-pusztíttatott rakás: és az ő leányi meg-égettetnek, és Izráel kezdi bírni azokat, a' kik most őtet bírják, azt mondja az Úr.

(*b*) *Amós.* 1: 14, 15. *Sóf.* 2: 8.

3. Ordíts Hesbón! mert el-pusztíttatott Hái: Kiáltsatok Rabbának leányi, öltözzetek 'sákba, sírjatok, és futkosatok a' szorosakon! mert az ő Királyok el-vitetett a' fogságra, az ő (*c*) Papjai és Fedelmi véle egygyetemben.

(*c*) *r.* 4: 8. 6: 26. 48: 7.

4. Mit ditsekedel a' *te* völgyeidben? elmúlt a' te völgyed, engedetlen leány! a' ki bízik az ő kintseiben, *a' ki azt mondja*: Kitsoda jő én reám?

5. Ímé én hozok te reád félelmet, azt mondja az Úr, a' Seregeknek Ura, minden te környüled-való *helyek*ből, és ki-üzettek azok előtt, és nem *lészen*, ki öszve-gyüjtse az el-szélledteket.

6. És ezekután viszsza-hozom a' fogságból az Ammon' fiait, azt mondja az Úr.

7. Ezt mondja a' Seregeknek Ura Edom ellen: Vagyon-é (*d*) bőltseség többé Témánban? El-veszett-é a' tanáts az értelmesektől? Híjábavalóvá lett-é az ő bőltseségek?

(*d*) *Abd.* 8, 9. *Esa.* 29: 14.

8. Fussatok-el, (Meg-tértenek, ravasz tanátsot tartottanak, hogy *otthon* lakjanak) Dédánnak lakosi; mert Esaunak vészedelmét hozom ő reája, az ő meg-látogatásának idején.

9. Ha a' szőlő szedők (*e*) jöttenek vólna te reád; nem hagytanak vólna-é szőlőt? Ha lopók *jöttenek vólna* éjtszaka, avagy nem tsak azt vésztették vólna-é el, mellyel meg-érték vólna ők? (*e*) *Abd* 5.

10. Mert én mezítelenítem-meg Esaut, az ő titkait én jelentem-ki, és ő magát el-nem rejtheti: az ő magva el-pusztíttatott, és az ő attyafiai, és szomszédi; és nem lészen, a' *ki ezt mondja:*

11. Hagyd-el a' te árváidat, én el tartom; és a' te özvegyid én bennem vessék reménységeket.

12. Mert azt mondja az Úr: Imé, a' kiknek nem kell vala meg-inniok a' pohárt, ugyan tsak meg-isszák. Te pedig tellyességgel szabados lennél-é? Nem lészesz szabados; mert kétség nélkül meg-iszod.

13. Mert én magamra meg-esküdtem, azt mondja az Úr; hogy el-pusztúl, és gyalázatban, pusztaságban, és átokban lészen Botzra, és minden ő városi örökké-való pusztaságban lésznek.

14. Szót hallottam (*f*) az Úrtól, és el-küldetett a' követ a' Pogányokhoz, *a' ki ezt mondja:* Gyüljetek-öszve, és jöjjetek-elő ő reá, és keljetek-fel hartzra; (*f*) *Abd.* 1.

15. Mert ímé a' Pogányok között meg-gyaláztalak téged', *és* az emberek között útálatoffá *tettelek.*

16. Meg-tsalt téged' a' te félelmed, *és* a' te szíved' kevélysége, ki lakol a' kő-sziklák' hasádékiban: ki el-foglaltad a' hegyeknek tetejeket. Ha ollyan magas helyen raknád-is a' te (*g*) fészkedet, mint a' sas-keselyű; le-vonszalak onnét-is téged', azt mondja az Úr.

(*g*) *Abd.* 4. *r.* 48: 29.

17. És el-pusztúl Edom: valaki (*h*) által-mégyen rajta, el-álmélkodik, és minden ő veszedelmén süvölt. (*h*) *r.* 50: 13. 1 *Kir.* 9: 8.

18. (*i*) Sodomának és Gomorának, és az ő szomszéd *város*inak el-süllyedések szerént, azt mondja az Úr: egy ember sem lakik ott, és benne embernek fia nem lakozik.

(*i*) 1 *Mós.* 19: 25. *r.* 50: 40.

19. Imé, mint az oroszlán fel-emelte magát a' Jordánnak magassága felett, az Erős *Isten*nek lakó-helye ellen; De hamarsággal ki-üzöm őtet ez *országból*: és a' ki választatott, azt tészem azon Fejedelemmé; Mert kitsoda hozzám hasonló? és ki (*k*) rendel időt, és kitsoda az a' pásztor, a' ki én ellenem meg állhatna?

(*k*) *Job.* 4: 10. 41: 1.

20. Annakokáért halljátok-meg az Úr' tanátsát, mellyet tartott Edom ellen, és az ő gondolatit, mellyeket gondolt Témánnak polgári ellen; ha a' nyájnak kitsinyei nem vetik-le

őket, ha az ő lakó-helyeket nyakokba nem vonszák.

21. Az ő romlásoknak szava-előtt meg-rendűlt a' föld: az ő kiáltásoknak szava meg-hallatott a' veres tengeren.

22. Imé (*l*) mint a' sas-keselyű fel-jő *az ellenség*, és el-repül, és az ő szárnyait el-terjeszti Botzrán: És az Edom' vitézinek szívek lészen az' napon, mint a' fájdalmas aszszonyi-állatnak szíve. (*l*) *r.* 48:40, 41.

23. Damaskus (*m*) ellen: meg-szégyenűlt Emát és Arpád; mert gonosz hírt hallottak, és el-olvadtak *mint az, a' ki* a' tengeren *vagyon*: a' félelem *miatt* nem nyughatik. (*m*) *Esa.* 17: 1, *'s a't.*

24. Meg-erőtlenűlt Damaskus, a' futáshoz készül, és reszketés vette-környül: nyomorúság és fajdalmok környékezték-meg őtet, (*n*) mint a' szülő *aszszonyi-állatot.* (*n*) *r.* 4:31. 6:24.

25. Miért nem maradott-ki a' *veszedelemből* a' dítséretes város, az én örömemnek városa?

26. Azért el-húllanak az ő erős férjfiai az ő útzájokon, és minden vitézlő férjfiak le-vágatnak az' napon; azt mondja a' Seregeknek Ura.

27. És tüzet gyújtok Damaskus kő-falán, és a' Benhadád' palotáit (*o*) meg-emészti.

(*o*) *Amós.* 1:4.

28. Kédárnak és Házornak országi felől, mellyeket meg-nyert Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, ezt mondja az Úr: Keljetek-fel, menjetek-fel Kédárra, és a' Nap-keletnek fiait veszetsétek-el:

29. Az ő sátoraikat, és az ő nyájokat el-viszik: és az ő kárpitjaikat, és minden edényeiket és tevéiket magoknak el-hajtják: és kiáltnak, és körös-környúl félelem lészen rajtok.

30. Fussatok-el, menjetek messze, (ravasz tanátsot tartottanak, hogy *otthon* lakjanak) Házornak lakói, azt mondja az Úr: Mert tanátsot tartott ti ellenetek Nabukodonozor a' Babilóniai Király, és ellenetek gondolatot gondolt.

31. Keljetek-fel, menjetek a' bátorságos nemzetség közzé, *azok közzé*, kik békességben lakoznak: azt mondja az Úr, kiknek sem (*p*) kapujok, sem zárjok nintsen; tsak ők magok laknak. (*p*) *Ezék.* 38:11.

32. És az ő tevéik el-hajtatnak, és az ő sok barmaik prédák *léfznek:* és el-széleszetem őket minden szélre, minden (*q*) szegeletre: és minden ő határi felől hozok reá veszedelmet; azt mondja az Úr. (*q*) *r.* 9:26.

33. És Házor lészen sárkányoknak lakó-helyek, örökké-való pusztaság; senki ott nem lakik, és embereknek fia nem lakja azt.

34. Ezt mondá az Úr Jerémiás Prófétának Elám ellen, Sédékiásnak a' Júda' (*r*) Királlya' országlásának elein, hogy meg-mondaná:

35. Ezt mondja a' Seregeknek Ura Imé én eltöröm az Elám' kéz-ívét, mellyben helyheztetik az ő reménységeket. (*r*) 2*Kir* 24:17, 18.

36. És hozok (*s*) Elám ellen négy szeleket, az Égnek négy határiból, és el széleszetem őket mind ezekre a' szelekre: és nem lészen nemzetség, a' kihez nem futnak az Elám' futottai.

37. És meg-ijesztem Elámot az ő ellenségi előtt, és az ő lelkeknek keresői előtt: és hozok ő reájok nyomorúságot, *tudni-illik* az én haragomat, azt mondja az Úr: és utánnok botsátok fegyvert, mind addig, míg meg-nem emésztem őket. (*s*) *Ezék.* 32:24. 25.

38. És le-tészem az én székemet Elámban, és onnét el-veszetem a' Királyt és a' Fejedelmeket; azt mondja az Úr.

39. És (*t*) végezetre meg-hozom Elámot a' fogságból, azt mondja az Úr. (*t*) *r.* 48:47.

L. RÉSZ.

Babilon' romlása. Iſten' népe ſzabadúlása.

1 EZ a' szó, mellyet szólla az Úr Babilónia felől, *és* a' Káldéusoknak földök felől, a' Jerémiás' Próféta keze által.

2. Hírdessétek a' Pogányok között, és mondjátok-meg: a' (*a*) zászlót emeljétek-fel, mondjátok-meg, *azt mondom*, és el-ne titkoljátok; mondjátok ezt: Meg-vétetett Babilon, meg-szégyenült Bél, el-romlott Mérodák, meg-szégyenültenek az ő faragott képei, el romlottanak az ő bálványi! (*a*) *Esa.* 13:2. 39:1.

3. Mert az Éjszak felé-való nép fel-jött ő reá, a' ki el-pusztítja az ő földét: és nem lészen, ki lakozzék benne, embertől fogva oktalan állatig; el-futották, el-mentek.

4. A' (*b*) napokban, és az időben, azt mondja az Úr: el-jőnek az Izráel' fiai, és a' Júda' fiai egygyetemben menvén, és sirván mennek, és az ő Urokat, Istenéket meg-keresik.

(*b*) 2 *Krón.* 36:22, 23.

5. A' Sionnak útát meg-kérdik, *Sion*-felé fordítják az ő ortzájokat: jöjjetek-el és adjátok magatokat az Úrnak örökké-való szövetséggel, *melly* soha feledékenységben nem lészen.

6. *Mint az* el-veszett (*c*) juhok, *ollyanok* vóltak az én népem: az ő pásztori el-tévesztették őket, a' hegyekben bújdostatták őket: a' hegyek-

ről a' halomra mentenek, el-felejtkeztek az ő fekvésekről. (*c*) *Zak.* 10:2, 3.

7. Mindenek, a' kik ő reájok találkoztak, meg-emésztették őket, és az ő ellenségeik ezt mondották: Nem-vétkeztünk; mert vétettek az Úr ellen az igazságnak aklában *azok*, a' kiknek attyaiknak reménységek vólt az Úr.

8. (*d*) Fussatok-ki Babilonból, és Káldea' földéből jöjjetek-ki: és légyetek, mint a' ketskebakok, a' nyáj előtt.

(*d*) *Esa* 48:20. *r.* 51:6.

9. Mert ímé én fel-támasztom, és fel-hozom Babilonra nagy nemzetségeknek gyülekezetét Éjszaknak földéről: és ő ellene *hadat* rendelnek; azután meg-verettetik: az ő nyilai ollyanok, mint az erős öldöklő vitézeké, mellyek közzül hijába egy-is nem tér.

10. És Káldéa lészen prédára: valakik el-prédálják őtet, bé-telnek véle; az mondja az Úr.

11. (*e*) Mivelhogy örültetek; mivelhogy örvendeztetek, mikor el-dúlnátok az én örökségemet: mivelhogy sokan vóltatok, mint a' fűvön-való üszög: és nyerítettetek, mint az erős *lovak*. (*e*) *Esa.* 47:6. *Jóel.* 3:2.

12. *Azért* meg-szégyenült a' ti anyátok, és a' ti szülőtök felette igen el-pirúlt; Imé a' nemzetségeknek sepreje *lészen*: *az ő földök* puszta, száraz és el-hagyatott *lészen*.

13. Az Úr' haragja miatt, nem lakoznak rajta; hanem tsak pusztaság lészen: valaki (*f*) által-mégyen Babilonon; álmélkodik, és süvölt minden ő veszedelmin. (*f*) *r.* 49:17.

14. Készítsétek a' hadat körös-környül Babilon ellen: valakik a' kéz-ívet fel-vonszátok; löjjetek reá: ne kiméljétek a' nyilat; mert az Úr ellen vétkezett.

15. Kiáltsatok reá körös-környül: kezét adta, le-húllotak az ő fundamentomi, le romlottak az ő kő-falai; mert az Úr' büntetése ez: büntessétek-meg őtet, a' mint tselekedett, úgy tselekedjetek véle.

16. Vágjátok-ki Babilonból a' mag-vetőt, és a' ki *kezébe* fogja a' sarlót az aratás' idején: a' meg-ölő fegyver előtt ki-ki az ő népéhez szalad, és kiki az ő földe-felé fut.

17. *Mint az* el-szélledt júh az Izráel: az oroszlánok el-kergették *őtet*: először bé-nyelte őtet (*g*) az Assiriabéli Király, és végezetre a' Nabukodonozor, a' Babilóniai Király meg-törte az ő tsontjait. (*g*) 2*Kir.* 17:6.

18. Azért ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Istene: Imé én meg-látogatom a' Babilóniai Királyt, és az ő földét; miként meg-látogatám az Assiriai Királyt.

19. És visszza-viszem Izráelt az ő lakó helyére: és legeltetik Kármel' *hegyé*ben, és Básában és Efraim' hegyében, és Gileádban meg-elégszik az ő lelke.

20. Az' napokban, és az időben, azt mondja az Úr, kereséstik az Izráel' álnoksága; és (*h*) nem lészen: a' Júda' gonoszsági, és nem találtatnak; mert kegyelmes lészek az*ok*nak, a' ki*ket* meg-hagyándok. (*h*) *r.* 33:8. *Esa.* 4:3.

21. A' háborgatóknak földére menj-fel, és a' meg-látogatásnak lakóit veszesd-el; öljed, és veszesd őket, azt mondja az Úr: és mind a' szerént tselekedjél, mint meg-parantsoltam néked.

22. Viadal hallatik a' földön, és nagy romlás.

23. Miképpen veszett-el, és el-romlott ez egész földnek pörölye? miképpen pusztúlt-el Babilon, a' Pogányok között?

24. Tőrbe ejtettelek téged', és meg-is vétettél Babilon! te pedig nem tudtad: meg-találtattál, és meg-is fogattál; mert az Úrral feddődtél.

25. Fel-nyitotta az Úr az ő kintsét, és elő hozta az ő haragjának edényit; mert e' tselekedet az Úré, a' Seregeknek Uráé, Káldeának földében.

26. Jertek reá minden felől, nyissátok-fel az ő rejtek helyeit: tapodjátok őtet, mint a' kévét, és veszessétek-el őtet, hogy maradéka ne légyen.

27. Öljétek-meg minden ő tulkait, jöjjenek alá a' meg-ölésre: jaj nékik! mert el-jött az ő napjok, az ő meg-látogatásoknak ideje.

28. A' futóknak, és a' Babilon' földéből el-szabadúltaknak szavok, hogy meg-mondják Sionban az Úrnak, a' mi Istenünknek bosszú-állását, *és* az ő Templomáért-való bosszú állását.

29. Gyüjtsétek-össze Babilon ellen a' hatalmasokat, mindnyáján, kik fel-vetitek a' kez-ívet; körös-környül járjatok tábort ő ellene, hogy el-ne szaladhasson: fizessetek-meg néki az ő tselekedete szerént; valamint tselekedett, úgy tselekedjetek vele; mert az Úr ellen (*i*) kevélykedett, az Izráelnek Szente ellen. (*i*) *Zak.* 1:15.

30. Azért el-húllanak az ő ifjai az ő útzáiban, és minden ő vitézi el-vesznek a' napon, azt mondja az Úr.

31. Imé én te reád *mégyek*, azt mondja az Úr, a' Seregeknek Úra, óh (*k*) kevély! mert el jött a' te napod, a' te meg-látogatásodnak napja.

32. És meg-ütközik a' kevély, és el-esik,

és senki nem léfzen, ki ôtet fel-kôltse; és meggyújtom a' tüzet az ô városiban, melly megeméfzfze azokat, valakik környüle vagynak.

33. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Meg-nyomoríttattak vólt az Izráel' fiai, és a' Júdának fiai egygyetemben: és mindnyájan, kik ôket el-rablották, rabságban tartják ôket, nem akarják el-botsátani ôket. (*k*) *Dán.* 4:27. 5:23, 24, 30.

34. (*l*) *De az* ô Meg-váltójok erôs, Seregeknek Ura az ô neve, bizonnyal fel-vészi az ô pereket; hogy meg-haborítsa a' földét, és a' Babilónnak lakóit meg-rettentse. (*l*) *Esa.* 47:11-15.

35. Fegyver *léfzen* a' Káldéusokon, azt mondja az Úr, és Babilonnak lakóin, és az ô Fejedelmin, és az ô Bôltsein:

36. Fegyver *léfz*en az *ô* varáslóin; és megbolondúlnak: fegyver *léfzen* az ô vitézin; és el-ijednek.

37. Fegyver léfzen az ô lovain, és az ô fzekerein, és az egéfz köfségnek fokaságán, melly vagyon ô benne: és léfznek hafonlatosok az afzfzonyi-állatokhoz. Fegyver *léfzen* az ô kintsein, és meg-fofztatnak.

38. Szárazság *léfzen* az ô vizein, el-fzáradnak; mert bálványoknak földe az, és a' faragott képekben ditsekednek.

39. Azért lakoznak *ott* a' fene-vadak a' baglyokkal: ennekfelette lakoznak benne ftrutzmadárnak fiai: és foha többé azt nem lakják, *azt mondom*, hogy nem lakják nemzetségről nemzetségre.

40. (*m*) Miképpen Iften el-süllyefzté Sodomát és Gomorát, és az ô fzomfzéd városit, azt mondja az Úr: nem lakik ott! *egy* ember-is, és embernek fia nem lakja azt.

(*m*) 1 *Mós.* 19:25. *r.* 49:18.

41. Imé el-jô Éjfzakról a' nép, és a' nagy nemzetség: és fok Királyok támadnak a' földnek határiból.

42. Ivet és paifl véfznek *kezekbe*, kegyetlenek léfznek, és semmi irgalmafság bennek nem léfzen; az ô fzavok, mint a' tengernek zúgása: és lovagók léfznek, kéfzek léfznek mint a' férjfiú a' viadalra te ellened, Babilonnak leánya! *mindnyájan.*

43. Hallotta a' Babilóniai Király az ô híreket; és az ô kezei el-fzakadoztak a' *félelem miatt:* a' nyomorúság (*n*) vette ôtet környül, a' fájdalom, mint a' gyermek-fzülô *afzfzonyi-állatot.*

(*n*) *Esa.* 13:7, 8. *r.* 49:24.

44. Imé (*o*) mint az oroflán fel-emelte magát a' Jordán' *vizének* magaffága felett, az Erôs *Istennek* lakó-helye ellen; De hamar ki-üzöm ôtet e' *földről*: és a' ki válafztatott arra, azt téfzem azon Fejedelemmé. Mert kitsoda hasonlatos hozzám? és ki fzab nékem törvényt? és kitsoda a' páfztor, a' ki én ellenem álljon?

(*o*) *r.* 49:18, 19. *Esa.* 13:3.

45. Azért halljátok-meg az Úrnak tanátsát, mellyet tartott Babilon ellen: és az ô gondolatit, mellyeket gondolt Káldéa' földe ellen; ha le nem vonfzák ôket a' nyájnak kitsinyei: ha az ô házokat nyakokra nem rontják.

46. A' meg-vett Babilonnak kiáltása miatt megindúlt a' föld, és az *ô* kiáltása hallatott a' pogányok között.

LI. RÉSZ.

Babilon' romlása, és annak okai.

1 Ezt mondja az Úr: Imé én támafztok Babilon ellen, és azok ellen, a' kik az én ellenségimnek közepette lakoznak, nagy (*a*) fzélveszet.

(*a*) *r.* 4:11-13.

2. És küldök Babilon ellen fzórókat, kik ôtet (*b*) meg-fzórják, és az ô földét meg-üresítik; mert léfznek ô ellene minden felôl a' nyomorúságnak napján.

(*b*) *Ezék.* 22:15.

3. A' kéz-ívesnek, a' ki az ô kéz-ívét megvonfza, és a' ki fel-ôltözik páncéljába, *azt mondom*: ne kedvezzetek az ô ifjainak; öljétek-meg minden ô feregét.

4. És el-esnek a' meg ölettek a' Káldéusok' földén, és az által-verettek az ô útzain.

5. Mert nem hagyatott-el Izráel, és Júda az ô Iftenétôl, a' Seregeknek Urától; (Sôt inkább az ô földök rakva vétekkel) az Izráelnek Szentéért.

6. (*c*) Fuffatok-ki Babilonból, és ki-ki tartsa-meg az ô lelkét: ne vefzfzetek-el az ô gonofzságában; mert az Úrnak meg-látogatásának ideje ez, meg-fizet néki.

(*c*) *r.* 50:8. *Jel.* 18:4.

7. *Mint az* aranyas pohár, *ollyan* Babilon az Úr' kezében, meg-részegíti ez egéfz földet: a' pogányok ifznak az ô borából; azért meg-bolondúlnak a' pogányok.

8. Hamar el-esett (*d*) Babilon, és el-romlott; ordítsatok rajta, köffétek-bé Balfamommal az ô fájdalmát; né-talám meg-gyógyúl.

(*d*) *Esa.* 21:9. *Jel.* 18:4.

9. Gyógyítottuk Babilont, és meg nem gyógyúlt: hagyjátok-el ôtet, és menjünk ki-ki az ô földébe; mert az égig hatott az ô ítélete, és fel-emelkedett a' felhôkig.

10. Ki-

10. Ki-hozta az Úr a' mi igazságinkat; jertek-el, és beſzélljük-meg Sionban a' mi Urunknak Iſtenünknek dolgát.

11. Kéſzítsétek a' nyilakat, a' paisokat keteſsétek öſzve: fel-indítja az Úr a' Mediabéli Királyoknak lelkeket; mert Babilon ellen vagyon az ő gondolatja, hogy el-veſzeſse azt; mert az Úrnak boſzſzú-állása ez, az ő (*e*) Templomáért-való boſzſzú-állása.

(*e*) *r.* 50: 28, 29, 33.

12 Babilonnak kő-falain emeljétek-fel a' záſzlót, erősítsétek-meg az őrízőket: ſzerezzetek vígyázókat, rendeljétek-el a' leseket; mert az Úr meg-is gondolta, meg-is tselekedte *azokat*, mellyeket ſzóllott Babilonnak lakói ellen.

13. Óh te, ki lakozol nagy ſok vizek mellet, ki felette gazdag *vagy*! el-jött a' te határod, *és* a' te nyomorúságod' mértéke!

14. Meg-esküdt (*f*) a' Seregeknek Ura az ő lelkére: ha bé nem tőltlek téged' emberekkel, mint a' tsere bogarakkal, és énekelnek te felőled diadalmas éneket. (*f*) *Am.* 6: 8.

15 (*g*) A' ki teremtette a' Földet az ő erejével: a' ki meg erősítette a' *Föld'* kerekségét az ő bőltseſségével, és az ő értelmével ki-terjeſztette az Egeket (*g*) 1 *Mós.* 1: 1. *r.* 10: 12-16.

16. A' ki egy ſzavával az égben ſzerez vizeknek ſokaságát; minekutánna (*h*) fel-viſzi a' felhőket a' földnek határából, villámást esővel egygyetemben ſzerez: és ki-hozza a' ſzelet az ő kintses *helyei*ből. (*h*) *r.* 10: 13, *'s a't.*

17. Minden ember bolondabb, hogy-sem mint eſzébe venetné, *hogy* minden ötvös megſzégyenült a' *töle öntetett* bálvány miatt; mert hazugság az ő öntése, és bennek lélek nintsen.

18. Híjába-való dolgok, nevetségre valók; az ő meg-látogatásoknak idején el-veſznek.

19. Nem ollyan, mint azok, a' Jákóbnak öröksége; Mert mindeneknek Teremtője ő, és az ő örökségének páltzája: Seregeknek Ura az ő neve.

20. (*i*) Pörölyöm vagy te nékem, hadi ezközim; hogy te általad meg-rontanek *fok* nemzetségeket, és te általad el-veſzteném az orſzágokat: (*i*) *r.* 50: 23.

21. És te általad meg-rontanám a' lovat, és a' rajta ülőt: hogy te általad öſzve-rontanám a' ſzekeret, és a' benne ülőt.

22. És öſzve-törném te általad a' férjfiat, és az aſzſzonyi-állatot; hogy meg-rontanám te általad a' vént, és a' gyermeket: hogy meg-rontanám te általad az ifjat, és a' ſzüzet.

23. És öſzve-törném te általad a' pásztort, és az ő nyáját: és meg-rontanám te általad a' ſzántó embert, és az ő iga-barmát: és meg-rontanám te általad a' Hadnagyokat, és a' fő-fő Urakat.

24. És meg-fizetem Babilónnak, és Káldeának minden lakóinak, mind azokat az ő gonoſzságaikat, mellyeket tselekedtek Sionban a' ti ſzemeitek' láttára; azt mondja az Úr.

25. Imé én te reád fordúlok, veſzedelemnek hegye! azt mondja az Úr, a' ki minden földet el-veſztettél: és te reád ki-nyújtom az én kezemet, és alá-vetlek (*k*) téged' a' kőſziklákról, és meg-égettetett rakáſsá téſzlek téged'. (*k*) *Sir.* 1: 21.

26. És te tőled nem viſznek követ a' ſzegeletre, és a' fundamentomra; mert örökké-való puſztaságba leſzeſz, azt mondja az Úr:

27. Emeljetek záſzlót a' földön, fúvalljatok trombitát a' pogányok között, kéſzítsétek ő ellene a' pogányokat: gyűjtsétek öſzve ő ellene az Ararátnak, Menninek, és Askenáznak országit: válaſzſzatok ő ellene Hadnagyot; hozzátok-ki a' lovakat, mint a' rettenetes tserebogarakat.

28. Kéſzítsétek ő ellene a' pogányokat, *tudniillik* (*l*) Médiának Királlyit, az ő Hadnagyit, és minden ő fő-fő Urait, és az ő birodalmának mindet földét. (*l*) *Esa.* 13: 17, 22.

29. És meg-rendül a' föld, és fájdalomban léſzen; mert az Úrnak minden gondolatja állhatatos léſzen Babilon ellen, hogy Babilonnak földét el-puſztítsa, annyira, hogy ſenki ne légyen (*m*) benne lakozó. (*m*) *Esa.* 13: 20, 22.

30 A' Babilonnak vitézi meg-ſzűntenek a' viadaltól, *tsak* a' kerítésekben ültenek: el-fogyatkozott az ő erősségek, hasonlatosokká lettek az aſzſzonyi-állatokhoz: fel-gyújtották az ő lakó helyeit, el-törtenek az ő zárjai.

31. A' poſta a' poſtának eleibe fút, és a' hírmondó a' hír-mondónak eleibe; hogy meg-mondja a' Babilóniai Királlynak, hogy meg-vétetett az ő városa onnan kivül.

32. És a' rév-helyek el-foglaltattanak, és az álló-tók tüzzel meg-égettettenek, és a' vitézek el-rettentenek.

33. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráelnek Iſtene: A' (*n*) Babilonnak leánya, ollyan, mint a' ſzérű: jelen vagyon az ő meg-

nyomattatásának ideje; még egy kitsiny *idő vagyon ide hátra*, és el-jő az ő aratásának ideje.

34. Bé-nyelt engem', el-rontott engem' Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, üres edénynyé tett engem', bé-nyelt engem', mint a' sárkány: bé-töltötte a' hasát az én gyönyörüségimmel, és ki-vetett engem'. (*n*) *Sólt.* 137: 8.

35. Az én rajtam és az én testemen esett hatalom Babilonra (*o*) *térjen*: azt kezdi mondani a' Sionnak lakozó leánya: és az én vérem e' Káldeának lakozói ellen; azt kezdi mondani Jérusálem. (*o*) *Sólt.* 137: 8.

36. Azért ezt mondja az Úr: Imé én meg-ítélem a' te ügyedet, és boszszút-állok (*p*) éretted: és meg-száraztom az ő tengerét, és az ő forrását ki-apasztom. (*p*) *r.* 50:21-39.

37. És Babilon lészen *egymásra* omlott kőrakás, sárkányoknak lakó-helye, tsuda, és süvöltés, lakó-nélkül-való.

38. Egygyütt ordítnak, mint az oroszlánok: ordítnak, mint az oroszlánoknak kölkeik.

39. Az ő kedveknek idején tészek nékik lakodalmakat, és meg-részegítem őket, hogy vígadjanak, és örökké-való álmot alugyanak, és fel ne serkenjenek; azt mondja az Úr.

40. Elő-hozom őket, mint a' bárányokat, a' meg-mettzésre, mint a' kosokat a' bakokkal egygyetemben.

41. Miképpen vétetett-meg Sésák, és el-foglaltatott az egész földnek dítséreti? Mi-módon pusztíttatott-el (*q*) Babilon, minden nemzetségek között? (*q*) *Esa.* 13: 19.

42. Fel-jött Babilonra a' (*r*) tenger, az ő habjai miatt el-boríttatott. (*r*) *Esa.* 8: 7-8.

43. Az ő városi el-pusztúlnak: száraz és el-pusztúlt föld *lészen*, mellyen senki nem lakozik, sem az embernek fia által nem mégyen rajta.

44. Meg-látogatom *ő magát*-is Bélt Babilonban, és ki-vonom (*s*) szájából, a' mit bé-nyelt: és többé nem futnak reája a' nemzetségek; Babilonnak kő-fala-is le-romol. (*s*) *Esd.* 1: 7, 11. *Dán.* 1: 2.

45. Jöjjetek-ki belőle óh én népem! és ki-ki szabadítsa-meg lelkét az Úr' haragjától.

46. És *meg-láfsátok*, hogy el ne olvadjon a' ti szívetek, és ne féljetek a' hírtől, melly hallatik e' földön, mikor *első* esztendőben el-jő a' hír: és a' második esztendőben-is *azon* hír: és *mikor lészen* a' földön dúlás: és az uralkodó *el-jő* az uralkodóra.

47. Azért ímé el-jőnek a' napok, és meg-látogatom Babilonnak öntött képeit, és minden ő földe meg-szégyenül: és minden ő meg-ölettettei el-húllanak ő közepette.

48. És vígadoznak Babilon ellen az Egek, és a' Föld, és minden benne valók; mert Éjszak felől el-jőnek az ő el-pusztitói, azt mondja az Úr.

49. Miképpen Babilon *oka volt*, hogy az Izráelnek meg-ölettettei el-húllanának; azonképpen Babilonban (*t*) el-húllanak, az egész földnek meg-ölettettei. (*t*) *Sólt.* 137: 8.

50. Menjetek-el, kik meg-szabadúltatok a' fegyvertől: ne álljatok, emlékezzetek-meg távol *földön* az Úrról, és jusson eszetekbe Jerusálem.

51. Meg-szégyenittettünk; mert hallottuk a' gyalázatot: el-borította a' mi ortzáinkat a' kissebbség, hogy az idegenek jöttek az Úr' Házának Szent hajlékába.

52. Azért ímé el-jőnek a' napok, azt mondja az Úr: és meg-látogatom az ő öntött képeit, és minden ő földein kiált a' sebes.

53. Ha Babilon fel-mégyen (*u*) az Égbe, és ha meg-erősíti az ő erősségének magasságát; *mind-azáltal* ő ellene el-mennek én tőlem a' pusztítók, azt mondja az Úr. (*u*) *Amós.* 9: 2.

54. Kiáltás hallatik Babilonból, és a' Káldeusok' földéből nagy romlás.

55. Mert el-pusztítja az Úr Babilont, és el-veszti belőle a' nagy szót; jól-lehet zúgnak az ő habjai: mint a' sok vizeknek, úgy hallatik az ő szavoknak zúgása.

56. Mert el-jött ő ellene, Babilon ellen, a' pusztító, és rabbá estek az ő vitézi, el-törött az ő kéz-ívek; mert a' (*x*) meg-fizetésnek Istene az Úr bizonynyal meg-fizet. (*x*) 5 *Mós.* 32: 35.

57. És meg-részegítem az ő Fejedelmit, és az ő Bőltseit, és az ő Hadnagyit, és az ő Tisztartóit, és vitézit: és örökké alusznak, és fel nem serkennek, azt mondja a' Király, kinek neve Seregeknek Ura.

58 Ezt mondja a' Seregeknek Ura: A' Babilonnak széles kő-fala bizonynyal el-töretik, és az ő magas kapui tűzzel meg-égettetnek: és a' népek (*y*) híjába munkálkodnak, és a' pogányok *munkálkodnak* a' tűznek, és *híjába* fáradnak. (*y*) *Hab.* 2: 13.

59. Ez a' szó, mellyet Jerémiás Próféta parantsola Serájának, Néria' fiának, ki Mahasiás fia volt; mikor ő Babilonba menne Sédékiástól, a' Júda' Királlyától, királyságának negyedik esztendejében; Seraja pedig *vala* Menuchának Fejedelme.

60. És

60. És meg-írá Jérémiás egy könyvbe mind a' háborúságot, melly következendő vala Babilónra, *tudni-illik*, mind ezeket a' ſzókat, mellyek meg-írattak Babilon ellen.

61. És monda Jérémiás Serájának: mikor Babilonba jutſz, és látod és el-olvaſod mind e' ſzókat;

62. Ezt mondjad: Uram! te (*z*) ſzólottál e' hely ellen, hogy el-veſztenéd ezt, annyira, hogy benne lakozó ne lenne, embertől fogva oktalan állatig; hanem örökké-való puſztaságban lenne. (*z*) *v.* 26, 29, 43.

63. És léſzen, mikor e' könyvnek olvasását el-végezed; köſs reá *egy* követ, és hajítsd-bé az Euſrátes' közepibe.

64. És mond ezt; Igy merül-el Babilon, és meg nem menekedik a' nyomorúságtól, mellyet én reá hozok, akár-mint fáradjanak. Eddig *vagynak* a' Jérémiás' beſzédi.

LII. RÉSZ.

Jérusálem' romlása Jékóniás' fel-magaſztaltatása.

1 Huſzon-egy eſztendős (*a*) *vala* Sédékiás, mikor uralkodni kezde, és tizen-egy eſztendeig uralkodék Jérusálemben, és az ő annyának neve vala Hamutál, Libnából-való Jérémiásnak leánya. (*a*) 2 *Kir.* 24: 18.

2. És gonoſzt tselekedék az Úr' ſzemei előtt, mint Joákim tselékedett vala.

3. Mert az Úrnak haragjáért, *melly* vala Jérusálem és Júda ellen, míglen el-vetné őket ſzíne elől, Sédékiás engedetlen lőn a' Babilóniai Király-nak.

4. Lőn pedig az ő királyságának kilentzedik (*b*) eſztendejében, a' tizedik hónapban, a' hónapnak tizedik *napján*, el-jöve Nabukodonozor, a' Babilóniai Király, ő maga, és az ő derék ſerege Jérusálemre: és tábort járának ellene, és minden-felől ſántzot vetének fel ellene. (*b*) 2 *Kir.* 24: 1-10.

5. És a' város meg-ſzállásban lőn, Sédékiásnak tizen-egyedik eſztendejéig.

6. A' negyedik hónapban, a' hónapnak kilentzedik *napján*, nagy (*c*) éhség támada a' városban, annyira, hogy a' föld' népének kenyere nem vólna. (*c*) *r.* 11: 22. *Sir.* 2: 11, 12.

7. Meg-vétetek a' város, és a' vitézlő népek mind el-ſutának, és éjtſzaka ki-menének a' városból a' kapunak útán a' két kő-falak között, mellyek *valának* a' Király' kerténél, (a' Káldéuſok pedig *valának* a' város mellett körös-környul,) és el-menének az úton, *melly viſzen a'* a' puſztába.

8. Meg-üzé pedig a' Káldeuſok' ſerege a' Királyt, és meg-fogák Sédékiást Jérikónak puſztájában; mert minden ſerege el-futa mellőlé.

9. Meg-fogák azért a' Királyt, és vivék őtet a' Babiloniai Királyhoz Riblába, *melly vagyon* Emát' földében, ki törvényt láttata reája.

10. És (*d*) fejeket véteté a' Babilóniai Király a' Sédékiás fiainak, ſzemei' láttára, és ennek felette Júdának minden Fejedelminek fejeket véteté Riblában. (*d*) *r.* 39: 6.

11. Sédékiás Királynak pedig ſze meit ki-to latá, és láncra vetteté: és viteté őtet a' Babiloniai Király Babiloniába, es veté őtet a' tömlötzbe mind halálának napjáig.

12. Ötödik hónapban (*e*) pedig, a' hónapnak tizedik *napján*, (az eſztendő pedig tizen-kilentzedik eſztendeje vala Nabukodonozornak, a' Babiloniai Királynak,) Nabuzáradán, a' vitézeknek Hadnagyok, a' ki áll vala a' Babiloniai Király előtt, el-jöve Jérusálembe: (*e*) 2 *Kir.* 25: 8.

13. És fel-gyújtá az Úr' Házát 's a' Király' házát, és Jérusálemnek minden házait, 's minden nagy házat tűzzel meg-égete.

14. És Jérusálemnek minden kő-falait körös-környul (*f*) le-ronták a' Káldéusoknak minden ſeregi, kik valának a' vitézek' Hadnagygyával.

15. A' köſségnek pedig ſzegényiből, és a' több nép közzül, kik a' városban meg-maradtak vala, és a' futottak közzül, a' kik futottak vala a' Babiloniai Királyhoz, és a' ſokaságnak maradékából fogságra vün Nabuzáradán, a' vitézek' fő Hadnagygya. (*f*) 2 *Krón* 36: 17, 19.

16. A' föld' *népének* pedig ſzegényi közzül meg-hagyá Nabuzáradán, a' vitézek' Hadnagy-a' ſzőlő-miveſeket, és a' ſzántó *embereket*.

17. És a' réz (*g*) oſzlopokat, mellyek *valának* az Úr' Házában, és a' kő lábakat, és a' réz tengert, melly *vala* az Úr' Házában, el-törék a' Kaldéusok, és azoknak minden rezét el-vivék Babilonba. (*g*) 1 *Kir.* 7: 15-26.

18. A' vas-fazekakat-is, és a' ſeprőket, és az éneklő ſzerſzámokat, és a' medentzéket, és a' kalanakat, 's minden réz ezközöket, mellyekkel ſzolgálnak vala, el-vivék.

19. És a' vedreket, és a' temjénezőket, és a' mendentzéket, és a' fazekakat, és a' gyertya-tartókat, és a' mo'sarakat, és a' poharakat: mind arany mind ezüſt edényeket el vün a' vitézek' Hadnagygya.

20. Két oſzlopot, egy *réz* tengert, és tizenkét rez ökröket, a' mellyek *valának* a' *tenger'* feneke

feneke alatt, mellyeket tsinált vala Salamon Király az Úrnak Házába: nem vala mértékek mind ezeknek a' réz edényeknek.

21. És az (*h*) oszlopokat *a' mi nézi*, az egygyik oszlopnak tizen-nyóltz sing vala a' magasága, és tizen-két sing sinór éri vala által körös-környül azt, mellynek temérdeksége *vala* négy újnyi, *és belől* üreg *vala*. (*h*) 2 *Kir.* 25: 17.

22. A' gombja pedig, *melly vala* ezen felyül, réz *vala*; egygyik gombnak magasága öt singnyi *vala*: és a' hálók és poma-granátok a' gombon körös-környyül mind rézből *valának*, és hasonlatosok a' második oszlophoz, és a' poma-granátok-is.

23. Vólt pedig a' poma-granát kilentzven-hat: mindenfelől, mindenestől a' poma-granát (*i*) száz, a' hálón felyül körös-környul. (*i*) 1 *Kir.* 7: 20.

24. El-vivé a' vitézek' Hadnagygya Séráját-is, a' fő Papot, és Sófóniást, a' második Papot, és az ajtónak három őrizőit.

25. És a' városból el-vőn egy Fő-embert, a' ki Hadnagygyá tétetett vala a' vitézlő renden: és hetet a' férjfiak közzül, kik állanak vala a' Király előtt, a' kik találtatának a' városban: és a' seregnek fő Iró-deákját, ki a' föld' népét fel-vészi vala *a' hadra*: és hatvan ferjfiakat a' föld népe közzül, kik találtatának a' városban.

26. Fel vévén ezeket Nabuzáradán, a' vitézek' fő Hadnagygya, el-vivé őket a' Babilóniai Királyhoz Riblába.

27. És le-vágatá (*k*) őket a' Babilóniai Király, 's meg-öleté őket Riblában, Emát' földében: és el-viteték Júda az ő földéből. (*k*) 2 *Kir.* 25: 21.

28. Ez a' nép, mellyet el-vitete Nabukodonozor a' hetedik esztendőben, három ezer, és huszon-három 'Sidókat.

29. A' tizen-nyóltzadik esztendőben Nabukodonozor *el-vitete* Jérusálemből nyóltz száz és harmintz-két lelkeket.

30. Nabukodonozornak huszon-harmadik esztendejében, el-vitete Nabuzáradán a' vitézek' fő Hadnagygya hét-száz negyven-öt 'Sidókat: mindenestől vóltanak négy ezer és hat-száz lelkek.

31. Lőn pedig Joákinnak, a' Júda' Királlya' fogságának harmintz-hetedik esztendejében, a' tizenkettődik hónapban, a' hónapnak huszon-ötödik *napján*, fel-emelé Evilmerodák, a' Babilóniai Király, a' melly esztendőben uralkodni kezde, Joákinnak, a' Júda' Királlyának fejét, és ki-vévé (*l*) őtet a' tömlötzből.

32. És szólla véle szép *szóval*, és helyhezteté az ő Királyi székit a' Királyoknak székek felett, kik véle *valának* Babilonban.

(*l*) 2 *Kir.* 25: 27 *'s a 't.*

33. És el-változtatá a' tömlötzben-való ruháit, és mindenkor ő nála eszik vala kenyeret, életének minden napjaiban.

34. És táplására-való eledel adatik vala néki szűnetlen a' Babilóniai Királytól, minden napra mind halálának napjáig, életének minden napjaiban.

JERÉMIÁS' SIRALMI.

Siratja a' 'Sidóság' romlását. Vallást tészen a' bűnökről. Meg-térésre int. Istent engesztteli.

I. RÉSZ.

A' 'Sidó nép' romlásának siratása. Könyörgés.

1 Miképpen ül *pusztán* csak ő (*a*) maga a' Város, melly bővölködik vala sok néppel! úgy mint özvegygyé lőn a' pogány népeknek Aszszonya: a' Tartományoknak Fejedelme lőn adófizetővé! (*a*) 2 *Kir.* 21: 13-15.

2. *Mi-módon* sír felette igen éjtszaka, és az ő köny-hullatási az ő (*b*) ortzáján *le-folynak*! nem találtaték minden ő baráti közzül, ki meg-vígasztalná őtet: Minden ő baráti meg-útálák őtet, *és* lőnek néki ellenségi. (*b*) *Jer.* 13: 17. *és* 14: 17.

3. Szám kivetésre méne Júda (*c*) a' nagy nyomorúság miatt, és a nagy szolgálat miatt: *és* ő lakozván a' pogányok között nem találá nyugodalmat: Valakik őtet kergetik vala, el-érék őtet a' szoros útakon. (*c*) 5 *Mós.* 28: 36, 64.

4. Sionnak útai *mint* sírnak, hogy nintsenek, kik fel-mennének (*d*) az Innep-napra! Minden ő kapui el-puszták: az ő Papjai sírnak: az ő szüzei szomorúak, és ő maga vagyon nagy keserűségben. (*d*) *Hós.* 2: 10.

5. Az ő ellenségi (*e*) főkké lettenek, az ő ellenségi szerentsésen tselekedtenek; mert az Úr vert-meg őtet az ő bűnének sokaságáért: az ő kisded gyermeki a' rabságra menének az ellenség előtt. (*e*) 5 *Mós.* 28: 13.

6. És el-távozék a' Sion' leányától minden ő ékessé-

ő ékesége: lettek az ő Fejedelmi ollyanokká, mint a' szarvasok, *mellyek* nem találnak eledelt; és el-futának *minden* erő nélkül az ellenség előtt.

7. Meg-emlékezék Jérusálem az ő nyomorúságának, és az ő keserűségének napjain minden gyönyörüségiről, mellyek vóltak eleitől fogva; mikor esnék az ő népe az ellenség' kezébe, és nem *vólna* semmi segedelme. Látá az ellenség őtet, és tsúfolá az ő *gyönyörüségének* meg-szűnését.

8. Vétkezék felette igen Jérusálem; azért tsúfoltaték-meg. Minden-yájan, a' kik tisztelik vala őtet, meg-útálák őtet; mert láták (*f*) az ő rútságát: ő pedig *sírván* fohászkodott; mivelhogy hátra vettetett. (*f*) *Esa.* 47: 3.

9. Az ő rútsága vagyon az ő *ruhájának* peremin: nem emlékezett-meg az ő (*g*) utólsó *idejéről*; le-szálla tsudálatosképpen: nem vólt néki vígasztalója. Tekintsd-meg Úram! az én nyomorúságomat; mert az ellenség *én rajtam* erőt vett. (*g*) 5 *Mós.* 32: 29.

10. Az ellenség kezét ki-nyújtotta minden ő *drága* kívánatosira; mert látta a' pogányokat bé-menni az ő Szent helyébe, kik felől meg-parantsoltad vala, hogy (*h*) bé-ne menjenek a' te Gyülekezetbe.

(*h*) 5 *Mós.* 23: 3.

11. Minden ő népe fohászkodik: kenyeret (*i*) keresvén, adták az ő drága marhájokat kenyérért; hogy meg-újjítsanák lelkeket. Lásd meg Uram! és tekintsd-meg, hogy lettem útálatossá!

(*i*) *Jer.* 52: 6. *r.* 4: 4, 5.

12. Ne légyen nehéz néktek mindnyájan, kik által-mentek az úton: tekintsétek-meg, és lássátok, ha vagyon-é *ollyan* bánat, mint az én bánatom, melly én rajtam esék? mert keserűséggel illetett engem' az Úr, az ő haragjának napján.

13. A' magasságból tüzet botsátott az én tsontaimra, és uralkodott azokon: hálót vetett az én lábaimnak: el-vetett engem', pusztává tett engem', és szüntelen bánkódom.

14. Egybe-köttetett az én álnokságimnak igája az ő kezével: egybe-fonattak, és bé-vettettek az én nyakamba, erőtelenné tette az én erőmet: adott engem' az Úr *azoknak* kezekbe, *kiktől* meg-nem szabadúlhatok.

15. Meg-tapodta az Úr minden én erős vitézimet én közöttem: gyüléstet tett én ellenem, hogy az én ifjaimat meg-rontaná: sajtót nyomott az Úr a' Júda' szűz leányának.

16. Ezekért sirok én: az én (*k*) szememből, az én szememből alá-mégyen a' víz; mert messze távozott tőlem a' vígasztaló, ki meg-vígasztalná az én lelkemet: az én fiaim el-vesztenek; mert hatalmat vett az ellenség.

(*k*) *Jer.* 13: 17. 14: 17: *r.* 2: 18.

17. Ki-terjesztette Sion az ő kezeit: nintsen néki vígasztalója; az Úr parantsolt Jákób ellen, hogy az ő ellenségi környül-vennék őtet: lett Jérusálem ő közöttök útálatos.

18. Igaz az Úr! mert az ő szája ellen (*l*) rúgódoztam: halljátok-meg, kérlek, minden népek, és lássátok-meg az én bánatomat: az én szüzeim, és az én ifjaim a' rabságra mentenek.

(*l*) *Jer.* 18: 12. 44: 16-18.

19. Kiáltottam az én barátimat; (*m*) *de* ők meg-tsalának engemet: az én Papim, és az én Véneim a' városban hóltanak-meg, ételt keresvén magoknak; hogy meg-elevenítenék az ő lelkeket. (*m*) *Jer* 30: 14. *v* 2.

20. Tekints-meg Uram! mert gyötrelemben vagyok, az én (*n*) belső részeim el-epedtek: el-fordúlt az én szívem én bennem; mert te elleneed rúgódoztam: ott-kinn fegyver pusztít, otthon halál vagyon. (*n*) *Esa.* 16: 11.

21. Hallották, hogy én fohászkodom; de nintsen nékem vígasztalóm: minden ellenségim hallván az én nyomorúságimat örültenek, hogy te *ezt* tselekeszed: El-hozod a' napot *reájok*, *mellyet* te rendeltél, és ollyanok lészsnek, mint (*o*) én *vagyok*. (*o*) *Jer.* 51: 24-25.

22. Minden ő gonoszságok menjen előddbe: és tselekedjél vélek, miképpen tselekedtél én velem minden én gonoszságimért; mert sok az én fohászkodásom, és az én szívem szomorú.

II. RÉSZ.

Itt-is azon siralom.

1 Miképpen homályosította-meg haragjában az Úr Sionnak leányát! az Égből (*a*) alá-hajítá a' földre Izráelnek ékességét, és meg-nem emlékezett haragjának idején az ő lábai alatt-való székről? (*a*) 1 *Krón.* 28: 2.

2. El-vesztette az Úr minden kímélés nélkül Jákóbnak minden hajlékit: le-töreté haragjában Júda' leányának erősségit: a' földre hányatván meg-rútítá az országot, és annak Fejedelmit.

3. Le-töré haragjában Izráelnek minden szarvát, hátra-vonván karját az ellenségtől: és gerjesz-

tett Jákób ellen, úgymint körös-környül megeméſztő lángnak tüzét.

4. (*b*) Meg-vonā kéz-ívét, mint az ellenség: meg-erősíté az ő jobb-karját, mint az ellenség: és mindent, valami a' ſzem előtt ſzép vala, megöle Sion' leányának sátorában: ki-önté, mint a' tüzet, az ő boſzſzú-állását. (*b*) *'Sólt.* 7: 13.

5. Vólt az Úr ollyan, mint (*c*) az ellenség: elveſztette az Irżáelt, el-veſztette minden ő palotáit: el-hányatta minden ő erősségeit, és megſokasította Júdának leányában a' ſirást, és a' jajgatást. (*c*) *Jób.* 13: 24.

6. És el hányta, mint a' kertet, (*d*) az ő sátorát: el-veſztette az ő Gyülekezetét, el-felejtkezett az Úr a' Sionban-való Gyülekezetről, és a' a' Szombatról: és meg-útálta búsúlt haragjában a' Királyt, és a' Papokat.

(*d*) *'Sólt.* 80: 13. *és* 89: 41. *Eſa.* 5: 5.

7 Meg útálá az Úr az ő óltárát, meg veté az (*e*) ő Szentségés helyét: az ellenség kezébe adá az ő palotáinak kő-falait: kiáltást tőn az Úrnak Házában *az ellenség*, mint az Innepnapon. (*e*) 2 *Kir.* 9: 1-8. *Jer.* 26: 9.

8. Gondolá az Úr, hogy el-veſztené a' Sion' leányának kő-falát, ki-terjeſzté mérő (*f*) kötelét: az el-veſztéstől meg nem voná kezét, és el-puſztítá a' báſtyát, és a' kő-falt; egygyetemben ezek el-puſztíttattak. (*f*) 2 *Kir.* 21: 13-14.

9. A' földre (*g*) le-töretének az ő kapui, el-veſzté és el-töré annak zárjait: az ő Királlya, és Fejedelmi a' Pogányok között *vagynak* törvény nélkül: És az ő Prófétáinak nintsen az Úrtól jelentetett látások. (*g*) 2 *Kir.* 25: 1, 9-11.

10. A' földre le-ültenek, hallgatnak a' Sion' leányának Vénei: port hánytanak a' fejekre, 'sákokba öltöztenek, fejeket a' földre botsátották a' Jérusálem' leányi.

11. Meg-fogyatkoztak ſzemeim a' ſiralom miatt, meg háborodtak az én (*h*) belső réſzeim: az én májam a' földre ki-öntetett, az én népem' leányának gyötrelme miatt; holott elfogyatkozott a' kis gyermek, és a' tsets-ſzopó a' városnak útzáin. (*h*) *r.* 1: 20.

12. Ezt mondották az annyoknak: Hol vagyon (*i*) a' kenyér, és a' bor? mikor *tudni-illik* el-vánſzorodtak vólna, mint a' ſebesek, a' városnak útzáin: mikor az ő lelkek ki-múlnék az ő annyoknak ölökben. (*i*) *r.* 4: 4, 5.

13. Mitsoda bizonyságot hozzak néked előbe? mitsoda példát mutathatnék tenéked Jérusálem' leánya? mit haſonlítsak hozzád, hogy meg-vígaſztaljalak téged' Sionnak ſzűz leánya? mert nagy, mint a' tenger, a' te (*k*) nyomorúságod: ki gyógyít-meg téged? (*k*) *Ésa.* 51: 19.

14. A' te (*l*) Prófétáid láttak néked hazugſágot, és bolondságot, és ki nem jelentették a' te álnokságidat, hogy meg-térítettek vólna téged' a' fogságból: *azt mondom*, hogy hijába-való prófétziákat láttanak tenéked, és ſzámkivetéseket.

(*l*) *Jer.* 2: 8. *és* 5: 31. *és* 14: 14.

15. Az ő kezeket egybe tsapták a' te veſzedelmeden; valakik által-mentenek az úton, (*m*) ſüvöltöttenek, és ſejeket tsóválták Jérusálemnek leányán, *mondván*: Ez-é a' város, melly felől ezt mondották: Bezzeg ſzép, az egéſz földnek öröme! (*m*) 1 *Kir.* 9: 8, 9.

16 Meg-nyitották te rajtad ſzájokat minden te ellenségid, süvöltöttek, és tsikorgatták fogokat, ezt mondván: Veſzeſsük-el, bizonyára ez a' nap, a' mellyet vártunk: meg-leltük, láttuk.

17. Meg-tselekedte az Úr, a' miket (*n*) meggondolt; meg-tellyesítette ſzavát, mellyet eleitől fogva meg-parantsolt vala: el-rontotta, és nem kedvezett, és meg-vídámította te rajtad az ellenséget: fel-emelte a' te ellenségidnek ſzarvokat.

(*n*) 5 *Mós.* 28: 15. 1 *Kir.* 9: 7. 8.

18. Kiáltott az ő ſzívek az Úrhoz: Óh Sion' lenyának (*o*) kő-falá! éjjel és nappal folyjanak a' *te* köny-húllatáſid, mint a' folyóvi iz; meg ne ſzünjél, meg ne nyúgodjék a' te ſzemednek fénye.

(*o*) *r* 1: 19. *Jer.* 14: 17.

19. Kelj-fel, kiálts éjjel első álomkor: öntsdki ſzívedet, mint a' vizet, az Úr előtt: emeld-ſel kezeidet hozzá a' te kisdedidnek lelkekért, kik el fogyatkoznak az éhség miatt minden útzáknak elein.

20. Lásd-meg Uram! és tekíntsd-meg, kivel tselekedtél így! avagy *illik-é*, *hogy* megegyék az aſzſzonyi-állatok az ő *méheknek* gyümöltsét, *tudni-illik* az ő egy ſingnyi gyermekeket? avagy *illik-é* meg ölettetni az Úr Szent helyében a' Papnak, és a' Prófétának?

21. Az útzákon a' földön hevertenek a' gyermek, és a' vén *ember*: az én ſzüzeim és az én iſjaim (*p*) fegyver miatt el-húllottanak: meg-öltél haragodnak napján, meg-öltél, es nem kedveztél, (*p*) *Ezék.* 16: 38.

22. Egybe-hívtad, mint az Innep napra, az én félelmimet minden-felől, és ſenki meg nem menekedett, és meg-nem ſzabadúlt az Úr' ha-

rag-

ragjának napján: a' kiket fel-tartottam és neveltem; az én ellenségem emésztette-meg azokat.

III. RÉSZ.

Panasz, vigasztalás, vallás-tétel, könyörgés.

1 Én *vagyon* a' sanyarúság-látott ember, az ő haragjának veszszeje miatt.

2. Engem' vezérlett, és vitt a' setétségre, és nem a' világosságra.

3. Bizonyára reám fordúlt: kezét *reám* fordította mind nap-estig.

4. Meg-száraztotta az én testemet és bőrömet: öszve-rontotta az én tsontaimat.

5. Én ellenem *erősséget* épített, és környül vett méreggel, és nyomorúsággal.

6. A' setétben fektetett engem', mint a' kik régen meg-hóltanak.

7. Meg-rekesztett engem', és ki nem szaladhatok: nehéz békókat vetett lábaimra.

8. Ha kiáltok, és rikóltok-is; (*a*) bé-dugta *fületi* az én imádságomra. (*a*) *Péld.* 1:24,26-28.

9. Faragott kővel rekesztette-bé az én útaimat: az én ösvényimet el-fordította.

10 Ő, *mint az* ólálkodó medve, én utánnam, *mint a'* rejtekben-való oroszlán.

11. Az én útaimat el-fordította, és darabokra vagdalt engem': el-puszttított engem'.

12. Meg-vonta kéz-ívét, és (*b*) mintegy tzélúl tett engem' a' nyilnak. (*b*) *Jób.* 16: 12, 13.

13. Az én veséimbe lőtte-bé az ő tegzének (*c*) nyilait. (*c*) *Sólt.* 45: 6.

14. Az én egész népemnek tsúfja vóltam, *és* éneklek (*d*) nap-estig. (*d*) *Jób.* 30:9. *Sólt.* 69: 13.

15. Bé-töltött engem' sok keserűséggel: megrészegített engem méreggel.

16. És a' kőbe (*e*) ki-törte az én fogaimat, a' porba nyomott engemet. (*e*) *Péld.* 20: 17.

17. És el-távozott az én lelkem a' békességtől: el-felejtkeztem a' jóról.

18. Azért ezt mondottam: El-veszett az én erősségem, és az én reménységem az Úrtól.

19. Meg-emlékezvén az én nyomorúságimról, és az én siralmimról, a' méregről, és a' keserűségről.

20. Mert valóba meg-emlékezik *a' nyomorúságokról*, és meg-aláztatik bennem az én lelkem.

21. Erről meg-emlékezem; azért reménységem lészen.

22. Az Úrnak nagy kegyelmessége, hogy tellyességgel meg nem emésztettünk; mert nem fogyatkoztak-el az ő irgalmassági.

23. Minden reggel meg-újjúlnak *az ő irgalmassági*, nagy a' te igazságod!

24. Én örökségem (*f*) az Úr, azt mondja az én lelkem; azért várom őtet.

(*f*) *'Sólt.* 16: 5. 73: 26. *Jer.* 10: 16.

25. Jó az Úr azoknak, a' kik várják őtet: a' léleknek, a' melly keresi őtet.

26. Jó várni (*g*) és tsendességben lenni, az Úrnak szabadításáig. (*g*) *Ésa.* 30: 15. *Hab.* 2: 3.

27. Jó (*h*) a' férjfiúnak, mikor ifjúságában viseli az igát. (*h*) *'Sólt.* 119: 67, 71.

28. Ő magának ül, és hallgat; mert hordozta az *igát nyak*ában.

29. Tészi az ő szájját a' porban, *ezt mondván*: Talám (*i*) vagyon még reménység!

30. Fordítja ortzáját a' verekedőnek: megelégszik szidalommal. (*i*) *Tsel.* 8: 22.

31. Mert örökké (*k*) el nem hágy az Úr.

32. Mert ha bánattal illet; ismét kegyelmes lészen, az ő kegyelmességének gazdagsága szerént. (*k*) 1 *Sám.* 12: 22 *'Sólt.* 103: 9.

33. Mert nem szíve szerént vér; sem bánattal nem illeti az embernek fiait:

34 Hogy meg-rontsa lábai alatt a' földnek minden foglyait:

35. Hogy el-fordíttassék az embernek ítéleti a' hatalmas előtt:

36 Hogy el-fordíttassék az ember az ő törvényében; ezt az Úr nem miveli.

37. Kitsoda parantsolatjából vagyon valami, ha az Úr nem parantsolta?

38. (*l*) Nem a' felséges Isten szájából jő-é-ki mind a' jó, mind a' gonosz? (*l*) *Am* 3: 6.

39. Miért panaszolkodik az élő ember, és a' férjfiú az ő bűnének büntetése felől?

40 Tudakozzunk (*m*) *inkább* a' mi útaink felől, és keressük-meg, és térjünk-meg az Úrhoz.

(*m*) *'Sólt.* 119: 59. 2 *Kór.* 13: 5.

41. Emeljük-fel szíveinket kezeinkkel egygyetemben az Égbe, az Istenhez.

42 Mi vétkeztünk, és engedetlenek vóltünk; *azért* nem kedveztél te!

43. Ellenünk támasztottad haragodat, és minket üldöztél: meg-ölté, és nem kedveztél.

44 Felhőt vetettél elődbe, hogy által ne menjen a' mi imádságunk.

45. Polyvává, (*n*) és el-vetett állatokká tettél minket a' népek között. (*n*) 1 *Kór.* 4: 13.

46. Meg-nyitották mi ellenünk szájokat minden mi ellenségink.

47. Rajtunk vólt a' rettegés, (*o*) a' tőr, a' puſztítás, és a' rontás. (*o*) *Esa.* 24: 17, 18.

48. (*p*) Folyó-vizek mentenek alá az én ſzememből, az én népem' leányának nyomorúságáért. (*p*) *Jer.* 9: 1, 18, 19.

49. Az én ſzemem (*q*) nem ſzűnik-meg a' ſirástól, annyira, hogy ſemmi nyúgodalma nintsen; (*q*) *Esa.* 22: 4.

50. Míg reánk nem (*r*) tekint, és *nem* néz az Úr az Égből. (*r*) *Esdr.* 1: 1. *'Sólt* 80: 15.

51. Az én ſzemem bánatba ejté az én lelkemet, az én városomnak minden leányiért.

52. Vadáſzván vadáſztak engem', mint a' madarat, az én ellenségim méltatlan.

53. Bé-ſzorították az én életemet a' tömlötzbe, és reám követ hánytanak.

54. A' vizek fellyűl (*s*) áradtak az én fejem felett; ezt mondottam: Ki-vágattam!

55. Segítségre hívtam a' te nevedet, óh Uram! az alsó tömlötzből. (*s*) *Esa.* 8: 6-8.

56. Hallottad az én ſzómat: a' te füledet ne rejtsd-el az én nyögésem előtt, *és* az én kiáltásom előtt.

57. Hozzám közelgettél az' napon, *mellyen* (*t*) ſegítségre hívtalak tégedet; ezt mondottad: Ne félj! (*t*) *'Sólt.* 50: 15.

58. Meg-ítélted Uram! az én lelkemnek ítéletit: meg-ſzabadítottad az én életemet.

59. Láttad, óh Uram! az én nyomorúságomat; ítéld-meg az én ügyemet

60 Láttad minden ő boſzſzú-állásokat, minden én ellenem-való gondolatjaikat.

61. Hallottad az ő ſzidalmokat Uram! *és* minden ellenem-való gondolatjaikat.

62. Az én reám támadóknak nyelveket, és az ő én ellenem-való minden-napi gondolatjokat.

63. Le-üléseket, és fel-keléseket lásd-meg; én *vagyok* az ő (*u*) énekek. (*u*) *'Sólt.* 69: 13.

64. Fizeſs-meg nékik Uram! az ő kezeik' munkája ſzerént.

65. Adj nékik ſzív-fájdalmat: *és* a' te átkodat *vesd* reájok.

66. Kergesd meg *őket* haragodban, és veſzesd-el őket az Ég alól, Uram!

IV. RÉSZ.

Panaſz, és vigaſztaló jövendőles.

1 Miképpen homályosodott-meg az arany, el-változott a' ſzép arany, el-hányattának a' Szentséges helynek kövei az útzáknnk eleire!

2 A' Sionnak drága fiai, kik tiſzta aranyba valának fel-öltöztetve, miképpen hasonlíttatának a' sárból tsinált edényhez, melly a' fazekas' kezeinek tsinálmánya?

3 Még a' sárkányok-is ki-vetik az ő emlőjöket, ſzoptatják az ő kölykeiket; az én népem leánya *pedig* kegyetlen, mint a' puſztában-való ſtrutz-madarak.

4. A' ſzopó *gyermekek*nek nyelvek az ínyekhez ragada, a' ſzomjúság (*a*) miatt: a' kisdedek kenyeret kérének; *és* nem *találtaték*, *ki* adna nékik. (*a*) *Jer.* 14: 3. *r.* 2: 12, 19, 20.

5. A' kik gyönyörüséges étkeket eſznek vala; meg-halának az útzákon: a' kik veres bárſonyban neveltetnek vala fel; ölelgeték a' (*b*) ganéjokat. (*b*) 2 *Kir.* 6: 25.

6. Nagyobb lőn azért az én népem' leányának vétke, hogy ſem mint Sodomának büne, melly egy ſzem-pillantásban el-veſze, és a' veſzedelemnek helyei benne nem maradának.

7 Az ő (*c*) Nazáréuſi tiſztábbak valának a' hónál, fejérebbek a' téjnél: veresebbek valának az ő teſteik, hogy ſem mint a' drága kövek: *ollyanok valának*, *mint* a' ſzépen ki-mettzett Safir-kő. (*c*) 4 *Mós.* 6: 2, *'s a' t.*

8. *De moſtan* (*d*) feketébb az ő ábrázatjok a' koromnál, *és* meg nem esmérttettek az útzákon; az ő bőrök az ő tsontjaikhoz ragadott: el-ſzáradt, mint a' fa. (*d*) *Jób.* 19: 20. 30: 30.

9. Jobban vólt dolgok azoknak, a' kik fegyverrel ölettek-meg, az éhel meg-hóltaknál, és a' kik meg-eméſztettek ſeb miatt; *hogy nem mint a' kik meg foſztattak* a' földnek gyümőltsétől.

10. Az irgalmas aſzſzonyoknak kezeik megfőzték az ő (*e*) gyermekeiket, *a' kik* vóltanak nékik étkeik az én népem leányának nyomorúságában. (*e*) 3 *Mós.* 26: 29. 2 *Kir.* 6: 29.

11. (*f*) Bé-töltötte az Úr az ő haragját, *és* az ő boſzſzú-állásának hévséget ki öntötte: és tüzet gyújtott Sionban, melly meg-éméſztette annak fundamentomit. (*f*) *Ezék.* 5: 13.

12. Nem (*g*) hiſzik vala a' földnek Királyi, és e' *föld'* kerekségének lakói; hogy az ellenség, és a' háborgató bé-jőne Jérusálemnek kapuin, (*g*) *Amós.* 9: 10. *Hab.* 1: 5-7.

13. Az ő Prófétáinak (*h*) vétkeik miatt, az ő Papjainak álnokságaik miatt, kik abban ki-öntötték az igazaknak véreket. (*h*) *Jer.* 5: 31.

14 Tántorgottak, *mint* a' vakok az útzákon: vérben meg-fertéztettek; mert-nem lehetséges, *hogy vért ne* illetnének az ő ruháikkal.

15 Tá-

15. Távozzatok-el; a' tiſztátalanok azt kiáltották nékik: távozzátok-el; távozzatok-el, ne illeſſétek! Azért el-repültenek, és bújdostanak; azt mondották a' pogányok között: Nem térnek többé viſzſza, hogy *ott* lakoznának.

16. Az Úrnak haragja oſzlatta-el őket: többé nem tekint reájok; *mivelhogy* (*i*) a' Papoknak orczáit nem tiſztelték, és a' Véneken nem könyörültenek. (*i*) 3*Mós.* 21: 8.

17. Még mikoron *békeſſégben vólnának*; megfogyatkozának a' mi ſzemeink a' hijába-való ſegítségnek *várása miatt*: a' mi várásunkban, mellyet vártunk a' nemzetségtől, *melly* meg-nem ſzabadíthat.

18. Vadáſzták a' mi járásinkat, hogy ne járnánk a' mi útzáinkon: el-közelgetett a' mi végünk, bé tőltenek a' mi napjaink: bizony el-jött a' mi végünk.

19. A' mi-kergetőink gyorsabbak vóltanak az Égen *repülő* (*k*) ſas-keſelyűknél: a' hegyeken kergettek minket, a' puſztában leſelkedtek utánnunk. (*k*) 5 *Mós.* 28: 49. *Jer.* 49: 22.

20. A' mi életünk, *tudni-illik*, az Úr' meg-kent *Királlya* (*l*) meg-fogaték az ő tőrjökben: ki felől azt mondottuk: hogy az ő árnyékában élünk a' pogányok között. (*l*) *Jer.* 52: 8. 11.

21. Örülj, és vígadozz (*m*) Edomnak leánya! ki lakozol Hútznak földében; *mert* még te rajtad-is által-mégyen a' pohár, meg-réſzegülſz, és okádol. (*m*) *Sólt.* 137: 7.

22. *Minekutánna* meg-emléſztetik a' te (*n*) álnokságod, Sionnak leánya! nem hágy téged' a' ſzám-ki-vetésben; *de* meg-látogatja a' te álnokságodat, Edomnak leánya! meg-jelenti a' te büneidet. (*n*) *Esa.* 4: 3.

V. RÉSZ.

A' népnek panaſzſza, és könyörgése.

1 Emlékezzél-meg Uram! *arról*, a' mi esett mi rajtunk: tekints *reánk*, és lásd-meg a' mi gyalázatunkat!

2. A' mi örökségünk ſzállott a' kivül-valókra, a' mi házaink az idegenekre.

3. Árvák vóltunk atya (*a*) nélkül; a' mi anyáink ollyánok, mint az özvegyek. (*a*) *r.* 40: 20.

4. A' mi vizünket árron ittuk: a' mi fáinkat pénzen vettük.

5. A' mi nyakunkon *uralkodók miatt* háborúságot ſzenvedtünk; fáradoztunk, *és* nem vólt nyúgodalmunk.

6. Ki-nyújtottuk kezünket az Égyiptombélieknek, *és* az aſſiriabélieknek, hogy (*b*) kenyeret adnának. (*b*) 1*Sám.* 2: 5-7.

7. A' mi atyáink vétkeztenek, *és* nintsenek; mi pedig az ő álnokságokat hordozzuk.

8. A' ſzolgák uralkodtak mi rajtunk; nem *vólt*, ki *minket* kezekből ki-ragadna.

9. Életünknek veſzedelmével hozzuk vala a' mi kenyerünket, a' puſztában-való fegyver miatt.

10. A' mi (*c*) bőreink, mint a' kementze, meg-feketedtek, a' nagy éhség miatt. (*c*) *Sólt.* 119: 83.

11. Sionban az aſzſzonyi-állatokat nyomorgatták, *és* a' ſzüzeket Júda' városiban.

12. A' Fejedelmek azoknak kezektől fel-akaſztattak; a' véneknek orczáit nem betsülték.

13. A' fel-ferdült ifjakat a' malomba (*d*) fogták: és a' gyermekek a' *rakás* fának *terhe* alatt eleſtenek. (*d*) *Bir.* 16: 21.

14. A' Vének meg-ſzüntenek a' kapuból, *és* az ifjak az ő éneklésektől.

15. Meg-ſzünt a' mi ſzívünknek öröme: ſiralomra (*e*) fordúlt a' mi örömünk. (*e*) *Jer.* 31: 13.

16. El-esett a' mi fejünknek koronája: Jaj moſt nékünk! mert vétkeztünk.

17. Ezért ſzomorú a' mi ſzívünk: ezekért meg-homályoſodtak a' mi ſzemeink.

18. A' Sion' hegyéért; mivelhogy el-puſztúlt, *annyira*, *hogy* rókák lakják azt.

19. Te Uram! örökké (*f*) meg-maradſz, *és* a' te ſzéked nemzetségből nemzetségre. (*f*) *Sólt.* 9: 8. *és* 29: 10. *és* 102: 13. *és* 145: 13

20. Miért felejtkezel-el örökké mi rólunk? el-hagyſz-é minket ſok ideiglen?

21. Tériſs-meg (*g*) Uram! minket te hozzád; és meg-térünk: újjítsd-meg a' mi napjainkat, mint *valának* a' régi időben. (*g*) *Jer.* 31: 18. *Ján.* 6: 44.

22. De mindeneſtől meg vetettél minket; fellette igen meg-haragudtál reánk.

EZÉKIEL PRÓFÉTA.

I. Ezékiel' hívatalának méltósága. 1--4. *R. II. A' Sidók bünei és büntetési.* 4--25. *R. III. A' környülök lévő ellenségnek romlási.* 25--33 *R. IV. A' rabságra vitetteknek feddetések 's intések. V. Kettős szabadúlás (1) Babilóniából (2) Kristus által.*

I. RÉSZ.

Mikor, és hol prófétált Ezékiel. Látás a' négy állatokról, kerekekről, Isten' székiről.

1 És lőn harmintzadik esztendőben, negyedik *hóban*, a' hónak ötödik *napján*: mikor én vólnék azok között, kik fogságra vitettek vala a' Kébár folyó-víz mellett; meg-nyilatkozának az Egek, és láték ísteni látásokat.

2. Ötödik *napján azért* a' hónak, (ez ötödik esztendeje Joákin Király' fogságba vitelének.)

3. Valójába lőn az Úr' beszéde Ezékiel Paphoz, a' Búzi fiához, a' Káldeabéliek' földökben, a' Kébár (*a*) folyó-víz mellett: és lőn ott ő rajta az Úr' keze. (*a*) *r.* 3:23.

4. És látám, és ímé forgó-szél jő vala Éjszakról: és nagy felhő tüzzel elegy, mellynek környüle nagy fényesség vala: és közepette mintegy tüzes színnek ábrázatja, a' tüznek *tudnillik* közepette.

5. *És* annak közepiből *tettszék-ki* négy lelkes állatoknak hasonlatossága; és e' vala az ő ábrázatjok, *tudni-illik* emberi kép vala rajtok.

6. És mindeniknek négy (*b*) ortzája vala, és négy szárnya mindeniknek. (*b*) *r.* 10:14, 21.

7. És az ő lábaik, egyenes lábak, (de lábaik' talpa, mint a' borjú lábak talpa) és szikráznak vala, mint a' meg-símított atzélnak színe.

8. Továbbá (*c*) emberi kezek *valának* az ő szárnyaik alatt négy rész felől: és ortzájok és szárnyaik valának, mind a' négy részek felől.

9. Egygyik *állat* a' másikkal szárnyokkal egymás mellé valának szerkeztetve: nem fordúlnak vala meg, mikor járnak vala; mindenik artzal elő-felé mégyen vala. (*c*) *r.* 10: 8, 21.

10. Az ő ortzájoknak hasonlatossága *ez vala*: emberi (*d*) ortza, és oroszlán ortza, mind a' négynek jobbja felől: és ökör ortza mint a' négynek balja felől; és sas-keselyű ortza mind a' négynek. (*d*) *Jel.* 4:7.

11. És az ő ortzáik ezek; az ő szárnyaik pedig ki-terjesztve felyül: mindeniknek két szárnyok öszve ér vala, mindenik a' *másikkal*; a' kettei (*e*) pedig fedezi vala az ő testeket. (*e*) *Esa.* 6:2. *v.* 23.

12. És mindenik *állat* artzal elől-felé mégyen vala: valahová a' lélek indítja vala, hogy mennének; *oda* mennek vala: meg-nem fordúlnak vala, mikor járnának.

13. És a' lelkes állatok' tekinteteknek hasonlatossága, mint a' tüzes és égő üszögé: mint az *égő* fáklyák' tekinteti, melly ide 's-tová futkároz *vala*, a' lelkes állatok közt, és e' tüznek fényessége *vala*, és a' tüzből villámas mégyen vala-ki.

14. És a' lelkes állatok futnak és meg-térnek vala, mint-egy villámás.

15. És mikor láttam vólna a' lelkes állatokat; ímé egy kerék *vala* a' földön az állatok mellett, mind az ő négy ortzájok felől.

16. A' kerekeknek tekinteti, és azoknak tsinálmánya, mint a' Társis *kő*nek színe; és mind a' négynek ugyan azon egy tekinteti vala: azoknak ábrázatjok, és azoknak tsinálmánya, mintha egy kerékben *más* kerék vólna.

17. Mikor (*f*) mennek vala, négy óldalra mennek vala: meg-nem fordúlnak vala, mikor járnak vala. (*f*) *r.* 10:11.

18. És kerék' talpok vala, és azoknak magassága rettenetes vala: és azoknak talpok háta rakva (*g*) vala szemekkel körös-körül mind a' négynek. (*g*) *r.* 10: 12, 16.

19. És mikor járnak vala az állatok; járnak vala a' kerekek-is azok mellett: és mikor fel-emelkednek vala az állatok a' földről; fel-emelkednek vala a' kerekek-is.

20. Valahová a' lélek *indítja* vala, hogy mennének; mennek vala: és a' kerekek lelke-is oda mégyen vala, és a' kerekek fel-emelkednek vala ellenekbe; mert a' lelkes állatnak lelke vala a' kerekekben.

21. Mikor járnak vala az állatok; mennek-vala *a' kerekek-is*: és mikor állanak vala; ezek-is állanak vala: és mikor fel-emelkednek vala a' földről, fel-emelkednek vala a' kerekek-is ellenekbe; mert (*h*) lelkes állat' lelke vala a' kerekekben. (*h*) *r.* 10:17.

22. És mindenik állatnak feje felett égnek hasonlatossága vala, úgy mint *egy* rettenetes

tes *fényes* kristály tekínteti, ki terjedvén fellyül fejek felett.

23. És az ég alatt azoknak szárnyaik egyenesek valának, *mindenik* egygyik a' másikkal *öszve érvén*: és mindeniknek két-két szárnyai *valának*, mellyekkel (*i*) bé-fedik vala az ő testeket.

24. És hallám az ő szárnyaik' zúgásokat, mint sok vizeknek zúgásokat, és úgy-mint a' Mindenhatónak szavát, mikor járnak vala: szólláſoknak szavát, mint valami *nagy* tábornak szavát: mikor állanak vala; le-ereſztik vala az ő szárnyaikat. (*i*) *Esa.* 6: 2. *v.* 11.

25 És lőn szózat az egből, melly vala az ő fejek felett, mikor azok állanak vala, és le-ereſztik vala az ő szárnyaikat.

26. És az ég felett, melly (*k*) *vala* az ő fejek felett, széknek hasonlatossága *vala*, ollyatén, mint a' Safir-kő; és a' széknek hasonlatossága felett hasonlatosság *vala*, mintegy ember ábrázatja, *ki ül vala* fellyül a' felett. (*k*) *v.* 22: *r.* 10: 1.

27. És láték, mintegy tüzes színnek ábrázatját, mintegy tűznek tekíntetit ábban körös-környyül; annak derekától fogva oda fel, és derekától fogva alá látek, mintegy tüznek színét, és abban fényeſség vala körös-környyül.

28. Mint *a' minémű* a' szivárvány tekínteti, melly szokott lenni a' felhőben erős időben; olly *vala* a' fényeſseg 'tekínteti kösös-környyül. *Ez vala* az Úr' ditsőſsége' hasonlatosságának látása: és látám, és esém az én orczámra, és *egy* (*l*) szóllónak szavát hallám. (*l*) *Dán.* 10: 9.

II. RÉSZ.

Ezékiel prófétálam küldetik az Izráelhez.

1 És monda énnékem: Embernek fia! Állj lábaidra, és szóllok te veled.

2. És lélek jöve én belém, minekutánna szólla nékem: és állata (*a*) engem' az én lábaimra, és hallám azt, a' ki szóll vala énnékem. (*a*) *Dán.* 8: 18.

3. És monda nékem: Embernek fia! Küldelek én téged' az Izráél' fiaihoz, a' pártos nemzetekhez, kik pártot ütöttek én ellenem: kik, mint (*b*) az ő attyaik, vétkeztek én ellenem mind e' mái napig. (*b*) *Jer.* 3: 25.

4. A' kemény (*c*) ortzájú fiakhoz, és kemény szivűekhez küldlek tégedet, és ezt mondjad nékiek: Igy szóll az Úr Iſten! (*c*) *Esa.* 30: 9.

5. Vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház; de *még-is* (*d*) meg-tudják, hogy Próféta vólt ő köztök. (*d*) *r.* 33: 33.

6. Te azért, embernek fia! ne (*e*) félj ő tőlök, és az ő beszédektől né rettegj; mivelhogy párt-tosok és tövisek te ellened, és skorpiókkal lakol té: az ő beszédektől ne felj, és az ő ortzájoktól ne rettegj; mert engedetlen ház-nép. (*e*) *Jer.* 1: 8, 17. *Luk.* 12: 4. *Mik.* 7: 4.

7. És szólljad az én beszédimet ő-nékik, vagy hallják, vagy nem; mert engedetlenek.

8. Te pedig, embernek fia! halld-meg, mikor néked szóllok: ne légy engedetlen, mint ez az engedetlen ház: nyisd-meg szádat, és edd-meg, (*f*) a' mit adok néked. (*f*) *r.* 3: 1-3.

9. És látám; és imé egy kéz küldeték én hozzám, és imé abban öszve-hajtatott levél vala:

10. És azt ki-terité előttem; és imé bé vala írva elől, es hátúl: és abban valának írva sirások, nyögések és jaj-szók.

III. RÉSZ.

Meg-eszik egy levelet: a' 'Sidókhoz küldetik.

1 És monda énnékem: Embernek fia! A' mi előtted vagyon, edd-meg; edd-meg ezt a' levelet: és menj-el, szóllj az Izráel' házának.

2 Fel-nyitám azert az én számat, és meg-ételeté velem a' levelet.

3. És monda énnékem: Embernek, fia! Végyed a' te hasadba, és a' te belső részeidet töltsd-meg e' levéllel, mellyet adok néked; és (*a*) meg evém azt, és lőn az én számban, mint az édes méz. (*a*) *Jel.* 10: 9, 10.

4. És monda énnékem: Embernek fia! Eredj, menj-el az Izráel' házához, és (*b*) szóllj az én szómmal nékiek. (*b*) *Jer.* 1: 17.

5. Mert nem valami mély beszedü és nehéz nyelvü néphez küldettetel; *hanem* az Izráel' házához.

6. Nem sok népekhez, kik mély beszédűek és nehéz nyelvüek, kiknek nem érthetnéd beszédeket: Bizonyára, ha azokhoz küldöttelek vólna tégedet; azok-is meg-hallgattak vólna tégedet.

7. De az Izráel' háza nem akar téged' hallgatni, mivelhogy nem akarnak engem' hallgatni; mert az egész Izráel' háza erős (*c*) homlokú, és kemény szívü. (*c*) *r.* 2: 4.

8. Imé adtam tenéked erős ortzát az ő ortzájok ellen, és erős homlokot az ő homlokok ellen.

9. A' te homlokodat *olly á tettem*, mint az Adamás, melly erősebb (*d*) a' tüz-kőnél; Ne félj *azért* tőlök, és meg ne rettenj az ő tekíntetektől; mert vakmerő ház. (*d*) 1 *Pét.* 3: 14.

10. És monda nékem: Embernek fia! Minden

den beszédimet, mellyeket szóllok néked, vedd szívedbe,, és halld-meg füleiddel.

11. És menj-el, menj-bé a' foglyok közzé, a' te néped' fiaihoz, és szóllj nékik, és mondjad, nékik: Így szóll az Úr (*e*) Isten; vagy hallják, vagy nem hallják. (*e*) *r.* 2: 5, 7.

12. És fel-vőn engem' a' lélek, és hallék utánnam nagy rezzenésnek szavát, *mondván:* Áldott az Úrnak ditsőssége, az ő helyéről!

13. És amaz (*f*) állatok' szárnyaiknak szavokat, mellyek egymást érik vala, és a' kerekek' tsikorgásokat ellenekbe, és nagy indúlásnak szavát. (*f*) *r.* 1: 15-21, 23, 25.

14. És a' lélek fel-vőn engem', és el-ragada engemet, és el-menék el-keseredvén az én lelkem' haragjában: és az Úrnak erős keze lőn én rajtam.

15 Menék azért a'Thél Abib *tartományba vitt* foglyokhoz, kik lakoznak vala a'Kébár' folyóvíz mellett, és le-ülék, ők-is ott ülvén; ülék *azért* ott (*g*) hét napon álmélkodva ő közöttök. (*g*) *Jób.* 2: 13.

16. És lőn hét nap múlva az Úr' szava én hozzám, mondván:

17. (*h*) Embernek fia! Őr állóúl adtalak én téged' Izráel' házának; halld-meg azért az én számból az én beszédemet, és intsd-meg őket az én nevemben. (*h*) *r.* 33: 7, 8.

18. Ha én mondándom a' hitetlennek: Halállal halsz meg: és te őtet meg nem inted, és nem szóllasz néki intvén őtet, *hogy* a' hitetlen az ő istentelen útától *el-távozzék*, hogy éljen; az a' hitetlen meg-hal az ő álnokságában; de az ő vérét a' te kezedből kívánom-meg.

19. Te pedig ha meg-inted a' hitetlent, és meg nem térénd az ő hitetlenségétől, és az ő istentelen útáról; az az ő álnokságában hal-meg; de te a' te lelkedet meg-mentetted.

20. És ha el-fordúl az (*i*) igaz az ő igazságától, és álnokságot tselekeszik, és botránkozást vetek eleibe; ő meg-hal: mert meg nem intetted őtet; az ő bűnében hal-meg, és émlékezetbe nem jőnek az ő igazsági, a' mellyeket tselekedett; de az ő vérét kezedből kívánom-meg.

(*i*) *r.* 18: 24. 33: 13.

21. Te pedig ha meg-inted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezendik többé; élvén él: mivelhogy meg-intetted, és te a' te lelkedet meg-mentetted.

22. Lőn pedig akkor az Úrnak keze én rajtam, és monda nékem: Kelj-fel, menj-ki a' mezőre! és ott szóllok veled.

23. Fel-kelék azért, és ki-menék a' mezőre: és ímé ott az Úrnak ditsőssége áll vala, melly hasonló vala ahoz a' ditsősséghez, mellyet (*k*) láttam vala a' Kébár folyó-víz mellett; ésesém az én ortzámra. (*k*) *r.* 1: 3, 28.

24. Akkor az én lelkem meg-jöve, és állata engemet lábaimra: és szóllíta engem' *az Úr*, és monda nékem: Menj-bé, és zárd-bé magadat a' te házadban.

25. Te pedig óh embernek fia! Imé kötelecket vetnek reád, és azokkal meg-kötöznek téged': és ki ne menj-közikbe.

26. A' te nyelvedet azért ínyedhez ragasztom, és néma lészesz, és ne légy nékik megfeddő férjfiú; mert vakmerő ház.

27 Mikor pedig szóllok te veled; meg-nyitom a' te szádat, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: A'ki hallja; hallja-meg: és a' ki nem akarja, ne hallja; mert vakmerő ház.

IV. RÉSZ.

Próféталás Jérusálem' meg-szállásáról: és a' nagy éhségről a' fogságban.

1 És te embernek fia! végy magadnak egy téglát, és tedd azt elődbe, és írd-meg rajta Jérusálem' városát.

2. És írj ellene meg-szállást, és épits ellene sántzot, és tölts ő ellene *föld*-töltést, és szerezz ellene tábort, és vess ellene (*a*) körös-körúl kosokat. (*a*) 2 *Kir.* 25: 1.

3. És végy magadnak *egy* vas serpenyőt, és állasd-fel azt vas kő-fal gyanánt te közted, és a' város között: és erősitsd-meg ortzádat ő ellene, és mintha meg-szállották vólna, hogy te meg-szállottad: Jegye ez az Izráel' házának.

4. És te fekügy a' te bal óldaladra, és vesd az Izráel háza' álnokságát arra: a' napoknak számok szerént, mennyin hálsz azon, viseljed az ő álnokságokat.

5. Én pedig adtam tenéked az ő álnokságoknak esztendeit, napok' számában, háromszáz (*b*) kilentzven napokat: és viseled az Izráel' házának álnokságát. (*b*) 4 *Mós.* 14: 34.

6. És ezek ki-telvén, fekügy a' jobb óldaladra másodszor, és viseld a' Júda' házának álnokságát negyven napig: *egy* napot *egy* esztendőért: egy napot, *mondom*, hogy adtam néked egy esztendőért.

7. És Jérusálem' meg-szállására erősitsd-meg a' te ortzádat: és karod fel-türve légyen, és próféталj ő ellene.

8. És

8. És ímé köteleket vetettem reád, és meg nem fordíthatod magadat egygyik óldaladról a' máſikra, míg bé-töltöd a' te meg-ſzállásodnak napjait.

9. És te végy magadnak búzát, és árpát, és babot, és lentsét, és kölest, és ledneket: és tedd ezeket egy edénybe, és ezekből tsinálj magadnak kenyeret, a' napok' ſzáma ſzerént, míg óldaladon fekſzel: három ſzáz kilentzven napokon egyed azt.

10. A' te ételed pedig, mellyel élſz, *léſzen* mérték ſzerént, húſz ſiklus *nyomó* egy napra; időről időre egyed azt.

11. És a' vizet mértékkel igyad, egy Hinnek hatod' réſzét; időről időre igyad azt.

12. És *mint a' hamu alatt sütött* árpa pogátsát, úgy egyed azt: és ſzemek' láttára emberi ganéjnál süſſed azt.

13. És monda az Úr: Igy eſzik az Izráel' fiai az ő fertelmes (*c*) kenyereket a' pogány nemzetek között, a' kik közzé őket ki-üzöm. (*c*) *Hós.* 9: 3.

14. És mondék: Ah, ah Uram, Iſten! ímé az én lelkem *ſoha* meg nem fertéztetett: és döggel holtat, és *vadtól* meg-ſzaggattat nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig: és az én ſzámon bé nem ment tiſztátalan (*d*) állat' húsa. (*d*) 3 *Mós.* 11: 4

15. És monda nékem: Imé tehén ganéjt adok tenéked az emberi ganéj' helyébe: és süsd a' te kenyeredet annál.

16. És monda énnékem: Embernek fia! Imé én el-töröm a' kenyérnek (*e*) botját Jérusálemben; és eſzik kenyereket mértékkel és rettegéssel; és vizeket mértékkel, és el ájúlással iſzſzák. (*e*) 3 *Mós.* 26: 26. *r.* 5: 16. *és* 14: 13.

17. Hogy kenyér nélkül, és víz nélkül (*f*) meg fogyatkozván, el-álmélkodjanak mindnyájan, és meg-rothadjanak az ő hamisságokban.

(*f*) *Sir.* 4: 4, 5. 3. *Mós.* 26: 29.

V. RÉSZ.

El-beretvált haj példázza a' nép' veſzedelmét: Iſten' haragjának oka az ő népe ellen.

1 És te, embernek fia! végy magadnak egy éles kést, *tudni-illik* borbély beretvát végy magadnak, és vond-el azt a' te fejeden, és ſzakálodon: és végy magadnak *egy* mértéket, és oſzd-el azoknak *ſzöröket.*

2. Harmad' réſzét tűzzel égesd-meg a' város' közepette, a' meg-ſzállás' napjai bé-tellyesedése ſzerént: azután vedd a' harmad' réſzét, és vagdald apróra fegyverrel a' *város* körül: és harmad' réſzét hintsd-el a' ſzélre; és a' fegvert ki-vonſzom (*a*) utánnok. (*a*) 5 *Mós.* 28: 64, 67.

3. És végy-ki innét egy keveset, és kösd azokat a' te ruhádnak perémire.

4. És ezek közzül ismét végy-ki, és vesd a' tűz' közepire, és égesd-meg azokat tűzzel: abból mégyen tűz az Izráel egéſz házára.

5. Igy ſzóll az Úr Iſten: Ez a' Jérusálem, a' *város*, mellyet a' pogány nemzetek' közibe helyheztettem vala, és ő körülötte a' tartományokat.

6. De változtatta az én ítéletimet hitetlenségre (*b*) inkább a' Pogányoknál, és az én rendelésimet azoknál a' nemzeteknél, kik ő körülötte vagynak; mert az én ítéletimet meg-útálták, és az én parantsolatimat, és azokban nem jártanak.

(*b*) *Esa.* 1: 4, 10. 5: 7.

7. Ezokáért így ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy a' ti *álnokságtoknak* ſokſága fellyebb (*c*) vagyon a' Pogányoknál, kik körülöttetek vagynak: az én parantsolatimban nem jártatok, és az én ítéletimet nem tselekedtétek; sőt tsak a' Pogányok' ítéleti ſzerént-is, kik körülöttetek vagynak, nem tselekedtetek.

(*c*) *Sir.* 4: 6.

8. Ezokáért így ſzóll az Úr Iſten: Imé én mégyek reád: én tselekeſzem te közötted ítéleteket a' Pagányok' ſzemeik' láttára.

9. És tselekeſzem rajtad, a' mit nem tselekedtem, és hasonló dolgot nem tselekeſzem többé, minden útálatosságidért.

10. Mert az atyák meg-eſzik (*d*) fiaikat te közepetted, és a' fiak meg-eſzik az ő attyaikat; és tselekeſzem te rajtad ítéleteket, és minden te maradékidat ſzélre hányom minden réſzre.

(*d*) 5 *Mós.* 28: 53-57. *Sir.* 4: 10.

11. Ezokáért, élek én, azt mondja az Úr Iſten: Ha meg nem tselekeſzem, mivelhogy az én Szent helyemet meg-fertéztetted minden útálatosságiddal, és minden undokságiddal; én-is azért el-rontlak, és az én (*e*) ſzemem *néked* nem kedvez, és én-is nem könyörülök *rajtad.*

(*e*) *r.* 7: 4. 8: 18. 9: 10.

12. Harmad' réſzed dög-halál miatt véſz-el, és éhség miatt emészteték-meg te közepetted: és harmad' réſzed fegyver miatt húll-el-te körülötted: és harmad' réſzedet minden ſzélre el-hintem, és fegyvert vonſzok utánnok.

13. És meg-ſzűnik az én búsúlásom, és le-ſzállítom az én fel-gerjedett haragomat ő ellenek, és vígaſztalást véſzek; és meg-értik, hogy én Úr ſzóllottam az én buzgóságomban, mikor boſzſzankodásomat bé-töltöm rajtok.

14. És adlak tégedet puſztaságra és gyalázatra a' Pogányok között, kik körülötted vagy-

nak, mindennek szeme' láttára, ki el-mégyen mellőled.

15. És lészesz (*f*) gyalázat, és meg-útálás, példa, és álmélkodás a' Pogányoknak, kik körülötted vagynak, mikor ellened ítéletet tészek búsúltomban és haragomban, és haragos feddésimben; Én Úr szóllottam *ezeket.*

(*f*) 5 *Mós.* 28: 37.

16. Mikor botsátom az éhségnek veszedelmes nyilait ő ellenek, mellyeket botsátok, hogy el-veszessélek titeket, és mikor éhséget (*g*) botsátván ti reátok el-rontom ti köztetek a' kenyér' botját. (*g*) *Esa.* 3: 2. 3 *Mós.* 26: 22, 26.

17. Bőtsátok, mondom, reátok éhséget, és gonosz fene (*h*) vadakat, mellyek magzat nélkül hagynak téged': és dög-halál, és vér-ontás mégyen által rajtad: és fegyvert hozok reád. Én Úr szóllottam *ezeket.* (*h*) *r.* 4: 16.

VI. RÉSZ.

Jövenólés a' Júdának veszedelméről.

1 És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Vesd ortzádat az Izráel' hegyeire, és prófétálj ő ellenek.

3. És mondjad (*a*) ő-nékik: Izráel' hegyei! halljátok-meg az Úr' Isten' beszédét: Ezt mondja az Úr Isten a' hegyeknek, a' halmoknak, a' patakoknak és völgyeknek: Imé én hozok reátok fegyvert, és el veszetem a' ti magasságitokat.

(*a*) *r.* 36: 1.

4. És el-pusztúlnak a' ti óltáraitok, és el-rontatnak a' ti képeitek: és le-vágatom a' ti sebesseiteket a' ti bálványaitok előtt.

5. És vetem az Izráel fiainak hólt testeiket az ő bálványaik' eleibe, és ide 's tova hányom a' titsontaitokat a' ti óltáritok körül.

6. Minden lakó helyeitekben a' (*b*) városok pusztákká maraduak, és a' magasságok el-pusztíttatnak, úgy hogy el pusztúlva, és el-hagyva lészsnek a' ti óltáritok: és el-rontatnak és semmivé lészsnek a' ti bálványitok, és ki-vágatnak a' ti képéitek, és el-töröltetnek a' ti munkáitok.

(*b*) 3 *Mós.* 26: 31.

7. És el-húll a' meg-ölött ti közöttetek, és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

8. És meg-hagyok *valamennyit* (*c*) *bennetek*, hogy légyenek közzületek, kik meg-menekedjenek a' fegyvertől a' Pogányok közt, mikor el-oszlattattok a' földekre. (*c*) *r.* 5: 1-5.

9. És (*d*) meg-emlékeznek én rólam, a' kik közzületek meg-menekeduek a' Pogányok között, kik között fogságban lészsnek; mivelhogy megbántattam az ő parázna szívek miatt, melly tőlem el-szakadott, és az ő parázna szemek miatt, paráználkodván az ő bálványaik után: és le-vágattatnak azok előtt a' gonoszságokért, mellyeket tselekedtenek minden ő útálatosságokban. (*d*) *Jér.* 29: 12, 13. *Hós.* 5: 15.

10. És meg-esmérik, hogy én vagyok az Úr, hogy nem hijába mondottam, hogy meg-tselekeszem rajtok e' veszedelmet.

11. Igy szóll az Úr Isten: Üsd-öszve kezedet, és tapodj lábaddal, és mond ezt: Jaj az Izráel' házaának, gonoszságának minden útálatosságiért; mert fegyver, éhség és dög-halál miatt húllanak-el.

12. A' ki meszsze lészen; dög-halál miatt halmeg: és a' ki közel lészen; fegyver miatt esikel: és a' ki ezektől meg hagyatik, és környűlvétetik; éhség miatt meg-hal: és bé-töltöm az én boszszankodásomat rajtok.

13. És meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor az ő meg-ölettettei az ő bálványaik között lészsnek, az ő óltáraik körül minden magas (*e*) halmaikon, minden hegyeknek tetein, és minden zőld fa alatt, és minden sűrű ágas tser-fa alatt, a' helyen, a hol györnyörüséges illatot tettenek minden ő bálványaiknak.

14. Ki-nyújtom azért az én kezemet ő reájok, és tészem e' földet pusztává, és kietlenné, a' pusztától fogva mind Diblatáig minden ő lakó helyekben; és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

(*e*) 2 *Kir.* 17: 10. *Esa.* 57: 5.

VII. RÉSZ

Jövendölés az Izráel' földe' veszedelméről.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. És te embernek fia! igy szólla az Úr Isten az Izráel' földének: Vége *vagyon*, el-jött e' föld' négy szegeletinek vége.

3. Immár közel vagyon a' te véged, és botsátom az én haragomat reád: és meg-ítéllek tégedet a' te útaid (*a*) szerént, és vetem reád minden te útálatosságidat. (*a*) *Esa.* 97: 5.

4. És nem kedvez (*b*) az én szemem tenéked, sem meg nem szánlak; hanem a' te útaidat vetem te reád, és a' te útálatosságid te közepetted lészsnek; és meg tudjátok, hogy én Úr vagyok (*b*) *r.* 5: 11. 8: 18.

5. Igy szóllott az Úr Isten: Imé egygyik veszedelem a' másikat éri.

6. El-jött a' vég, el-jött a' vég: fel-ferkent te ellened; ímé el-jött.

7. El-

7. El-jött a' reggeli ſententzia tenéked, te ki a' földön lakozol: el-jött az idő: közel vagyon a' zengésnek ideje, és nem hegyeknek zengések léſzen.

8. Moſt rövid időn ki-öntöm az én haragomat te reád, és bé-töltöm az én búsúlásomat te rajtad: és meg-ítéllek tégedet a' te útaid ſzerént, és vetem reád minden te útálatoſságidat.

9. És nem kedvez az én ſzemem, ſem meg-nem (*c*) ſzánlak; hanem fizetek néked a' te útaid ſzerént, és a' te útálatoſságid te rajtad léſznek; és meg-tudjátok, hogy én vagyok a' meg-verő Úr. (*c*) *Jér.* 15: 1-6. 25: 8-11.

10. Imé a' nap, imé el-jött: ki jött a' reggeli ſententzia, meg-virágzott a' veſzſző, meg-zöldellet a' kevélység:

11. A' hamiſság fel-nevekedett hitetlenségnek páltzájává: Senki nem *marad meg* közzülök, ſemmi nem *marad-meg* gazdagságokban, ſem az ő magvokban; és nem léſzen a' ſiratás közötök.

12. El-jött az idő, jelen vagyon (*d*) a' nap: a' ki vészen; ne örüljön *annak*: és a' ki ád; ne ſzomorkodjék *rajta*: mert harag *jött* minden ő ſokaságára. (*d*) 1 *Kór.* 7: 30.

13. Mert az adó az el-adott *jószágra* meg-nem tér, még ha életben *léſzen-is* az ő lelkek; mert a' látás minden ő ſokaſága felől meg-nem tér: és ſenki az ő álnoksága miatt az ő életét meg-nem erősítheti.

14. Ambátor fújjátok a' trombitát, és kéſzítsetek elől mindent; de nintsen, a' ki menjen a' hartzra; mert az én haragom minden ő népen *vagyon*.

15. Fegyver kivül; dög-halál és éhség belől: a' ki (*e*) a' mezőn *léſzen*; fegyver miatt hall-meg: és a' ki a' városban *léſzen*; azt éhség, és dög-halál emészti-meg. (*e*) *r.* 6: 11-12.

16. És *a' mi kevesen* el-ſzaladnak közzülök; leſznek a' hegyeken, mint a' völgyekben *bújdosó* galambok, mindnyájan óhajtva ki-ki az ő álnokságáért.

17. Minden kezek el erőtlenülnek, és minden térdek el-olvadnak, mint a' víz.

18. És öltöznek (*f*) 'sákban és a' rettegés fogja-el őket: és minden ortzán ſzégyen 's minden fejeken kopáſzság léſzen.

(*f*) *Esa.* 15: 2, 3. *Jér.* 48: 37. *Amós*, 8 10.

19. Az ő ezüſtjöket az útzára vetik-ki, és az ő aranyokat el-hánják: az ő ezüſtjök és aranyok (*g*) meg-nem ſzabadíthatja őket az Úr' búsúlásának napján: az ő lelkeket meg-nem elégíthetik, és hasokat bé-nem tölthetik; mert ez a' romlás az ő álnokságokért léſzen. (*g*) *Példa.* 11: 4. *Sóf.* 1: 18.

20. És az ő ékeſségeknek ſzépségét kevélységre fordították: és az ő útálatoſságoknak és bálványaiknak képeket (*h*) tsinálták abból; ezokáért vettettem azt el. (*h*) *r.* 10: 18.

21. És adom azt idegeneknek kezekbe el-ragadozásra, és a' földnek hitetlen lakóinak 'sákmányra; és meg-fertéztetik azt.

22. És el-fordítom az én ortzámat ő-tőlök, és meg-fertéztetik az én Szent-helyemet; és bémennek abba (*i*) a' rontók, és meg-fertéztetik azt. (*i*) 2 *Kir.* 2 . 16.

23. Tsinálj lántzot; mert a' föld rakva vérnek ítéletivel, és a' város rakva álnoksággal.

24. És hozok felette gonoſz pogányokat, és el-foglálják az ő házaikat; és azt tselekeſzem, hogy meg-ſzünjék a' hatalmasoknak kevélységek, és meg-fertéztetnek azoknak templomaik.

25. A' ki-vágás el-jött: és békeſſéget keresnek; és nem léſzen.

26. Egy romlás a' másikra jő, és egy hír után más támad: és látáſt (*k*) keresnek a' Próféától, és a' törvény el-vész a' Paptól, és a' tanáts a' Vénektől. (*k*) *Sir.* 2: 9.

27. A' Király (*l*) ſzomorkodik, a' Fejedelem puſztaságba öltözik, és a' föld' népének kezei el-háborodnak; az ő útok ſzerént tselekeſzem vélek, és az ő ítéletek ſzerént ítélem-meg őket: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

(*l*) 2 *Kir.* 25: 7.

VIII. RÉSZ.

Négy látások: Izráelnek sok bálványozása.

1 És lőn hatodik eſztendőben, hatodik hóban, a' hónak ötödik napján, és ülök vala az én házamban, és a' Júda' Vénei ülnek vala én előttem; és eſék reám ott az Úr Iſtennek kéze.

2. És látám, és ímé mint-egy tüz ábrázatjának hasonlatoſſága az ő derekától fogva és alá tüz vala; derekától fogva pedig, és oda fel, mint-egy fényeſſégnek tekínteti, mint-egy tüzes fényeſségnek látása.

3. És (*a*) nyújta ollyat, mint-egy kéz, és foga engem' fejem' üſtökénél fogva; és fel-emele engem' a' lélek az ég és a' föld között, és vitt engem' Jérusálembe Iſteni látásokban, a' belső *Templom' pitvará'* kapujának ajtajához, melly éjſzakra néz vala: a' hol vala helye a' bolz-

boszszúság' bálványának, melly boszszúságra ingerel. (*a*) *Dán.* 5 : 5.

4. És ímé vala ott az Izráel' Istenének ditsősége, a' látás szerént, mellyet (*b*) láttam vala a' mezőben. (*b*) *r.* 1 : 3, 28. 3 : 23.

5. És monda nékem: Embernek fia! Emeld-fel most a' te szemeidet Éjszak-felé; Fel-emelém azért szemeimet Éjszak-felé: és ímé Éjszakra az óltár' kapuja mellett *vala* az a' boszszúságnak bálványa, *mikor a' kapun* bé-mennének.

6. És monda nékem: Embernek fia! Nem látod-é, mit tselekeszsznek ezek? a' nagy útálatosságokat, mellyeket tselekeszsznek itt az Izráel háza-népe, hogy meszsze el-távozzam az én Szent helyemtől? De még-is fordúlj, és látsz nagyobb útálatosságokat.

7. És vün engem' a' *más* pitvar' ajtajához, és látám; és ímé egy lyuk vala a' falban.

8. És monda énnékem: Embernek fia! Lyukaszd által a' falt: és által-lyukaszdám (*c*) a' falt; és ímé egy ajtó lőn.

(*c*) *r.* 12 5, 7.

9. És monda nékem: Menj-bé, és lásd-meg a' gonosz útálatosságokat, mellyeket ezek ott tselekeszsznek.

10. Bé-menék azért, és tekintém: és ímé (*d*) minden útálatos tsúszó mászó, és oktalan állatoknak képek, és az Izráel' házának minden bálványi fel-írva valának a' falon körös-környül.

11. És hetven férjfiú az Izráel' háza' Vénei közzül áll vala előttök, és Jazániás, a' Sáfán' fia áll vala ő közöttök: és mindeniknek kezében *vala* az ő temjénezője, és a' füstnek sürü köde mégyen vala fel. (*d*) *Róm.* 1 : 23.

12. És monda énnékem: Látád-é embernek fia! Izráel' házának Vénei miket tselekeszsznek a' setétben, ki-ki az ő képpel bé-íratott ágyas házokban? mert azt (*e*) mondják: Nem lát minket az Úr, el-hagyta az Úr ezt a' földet.

13. És monda énnékem: Még-is fordúlj, és látsz nagyobb útálatosságokat, mellyeket ezek tselekeszsznek. (*e*) *Sólt.* 94 : 7, 9.

14. És vün engem' az Úr' Háza' kapuja' ajtajához, melly vagyon Éjszakra; és ímé ott aszszonyi-állatok ülnek vala, siratván a' Tammúzt.

15. És monda énnékem: Nem látod-é embernek fia? Még-is fordúlj, és látsz nagyobb útálatosságokat ezeknél.

16. Bé vün azért engem' az Úr' Házának belső pitvarába; és ímé az Úr' Temploma' ajtaja mellett, a' tornátz és az óltár között vala úgymint huszon-öt férjfi, kik háttal fordúltak vala az Úr' Templomára, és ortzájok vala Nap-keletre, és magokat meg-hajtván imádkoznak vala, (*f*) Nap-támadat-felé, a' Napnak.

(*f*) 2 *Kir.* 21 : 5.

17. És monda nékem: Nem látád-é embernek fia? Avagy kitsiny-é Júdának, hogy tselekeszsznek ezek útálatosságokat, mellyeket itt tselekeszsznek? Mivelhogy bé-töltötték a' földet álnoksággal, és erre tértenek, hogy fel-ingereljenek engem! és ímé ők botsátnak büdösséget az ő orrokba.

18. Én-is búsúlásomban tselekeszem *vélek*, nem kedvez (*g*) az én szemem *nékik*, és nem könyörülök *rajtok*: (*h*) és kiáltanak az én füleimbe nagy szóval; és meg-nem hallgatom őket.

(*g*) *r.* 5 : 11. (*h*) *Jer.* 11 : 11.

IX. RÉSZ.

A' hivek meg-tartatnak a' tsapás között.

1 És kiálta az én füleimbe nagy szóval, mondván: El-közelgettenek (*a*) a' városnak meglátogatási, és mindenik' kezében el-veszsztésrevaló fegyvere *vagyon*. (*a*) 2 *Kir.* 25. 1-11.

2. És ímé hat férjfi jő vala a' felső kapu' útáról, melly néz Éjszakra, és mindenik kezében vala az ő rontasra-való szerszáma, és egy férjfiú vala ő közöttök gyóltsban öltözve, és író-szerszám vala oldalán: kik bé-menvén, állának a' réz (*b*) óltár mellé. (*b*) 1 *Kir.* 8 : 64.

3. És az Izráel' Istenének ditsősége el-méne a' Kérubról, a' kin vala, a' küszöbéhez: és hívá a' férjfiat, ki gyóltsban vala öltözve, a' kinek óldalán az író szerszám vala.

4. És monda az Úr ő-néki: Menj-által a' város' közepin, Jerusálem' közepin, (*c*) és jegyez egy Tau betüt a' férjfiaknak homlokokra, kik nyögnek, és *bánattal* kiáltanak mint ezekért az útálatosságokért, mellyeket tselekeszsznek annak közepette. (*c*) *Jel.* 7 : 3.

5. És a' többinek monda az én hallásomra: Menjetek által a' városon ő utánna, és vágjátok: ne kedvezzen a' ti szemetek, és ne könyörüljetek.

6. Véneket, ifjakat, és szüzeket, kitsinyeket, és aszszonyi-állatokat öljetek-meg mind egy lábig; de azokra a' férjfiakra, a' kiken Tau *betü* lészen, ne menjetek: és az én Templomomtól kezdjétek-el. El-kezdék azért a' vén férjfiaktól, a' kik a' Ház előtt valának.

7. És monda nékik: Fertézteszsétek-meg a' Házat, és töltsétek-meg a' pitvarokat meg-öletek-

tekkel, Menjetek-ki. Ki-menének azért, és vágák *a' népet* a' városban.

8. És lőn, mikor le-vágták vólna őket; én maradék-meg, és artzal le-borúlék, és kiáltek, és mondék: Ah ah! Uram Isten! avagy el-veszted-é Izráelnek minden maradékit, ki-öntvén a' te búsúlásodat Jérusálemre?

9. És monda nékem: az Izráel' és Júda' házának (*d*) álnoksága felette nagy, és e' föld megtőlt vérekkel, és ez a' város rakva el-fordúlt *ítélet*tel; mert azt mondták: El-hagyta az Úr e' földet, és az Úr nem látja. (*d*) *Ésa.* 5:7.

10. És én-is, (nem kedvez (*e*) az én szemem, és nem könyörülök) az ő útjokat fizetem viszsza az ő fejekre. (*e*) *r.* 5:11. 7:4.

11. És ímé a' férjfi, a' ki gyóltsba öltözött vala, a' kinek óldalán író szerszám valá, felele *illyen* beszéddel, mondván: Meg-tselekedtem a' szerént, a' mint parantsoltál énnékem.

X. RÉSZ.

A' férjfiról, a' ki eleven szenet vészen-ki a' kerekek, és a' Kérubimók közzül.

1 És látám: és ímé az ég felett, melly *vala* a' Kérubimok' fejek (*a*) felett, mint-egy Safirkő, és mintegy széknek hasonlatosága tettszik vala ő felettek. (*a*) *r.* 1:22-26

2. És szólla ama' férjfinak, ki (*b*) gyóltsba öltözött vala, mondván: Menj-bé a' kerekek közzé, *mellyek vagynak* a' Kérubimok alatt, és tőltsd-meg a' te kezeidet eleven szénnel, melly a' Kérubimok között vagyon, és hintsd-el a' városra. És bé-méne szemem' láttára. (*b*) *r.* 9:3, 10.

3. A' Kérubimok pedig állanak vala a' Háznak jobb felől-való része felől, mikor e' férjfiú bé-menne; és a' köd bé-teli vala a' belső pitvart.

4. És el-távozék az Úrnak ditsősége a' Kérubról a' Ház' küszöbéhez: és meg-telék a' Ház ködděl, és a' pitvar bé telék az Úr' ditsősége' (*c*) fényességével. (*c*) 2*Mós.* 25:18, 22.

5. És a' Kérubimok' szárnyaiknak tsattogások-is hallik vala mind a' külső pitvarig, úgymint a' Mindenható Erős *Isten*nek szava, mikor szóll.

6. És lőn, mikor parantsolt vólna ama' gyóltsba öltözött férjfiúnak, mondván: Végy tüzet a' kerekek közzül és a' Kérubimok közzül; béméne, és álla a' kerekek közzé.

7. És *egy* Kérub a' Kérubimok közzül ki nyújtá kezét a' tüzhöz, melly vala a' Kérubimok között, és vőn, és tévé a' gyóltsba öltözöttnek markába: ki el-vévé, és ki-méne.

8. És látszék a' Kérubimokon emberi kéznek hasonlatossága az ő szárnyaik alatt.

9. És látám; és ímé (*d*) négy kerék a' Kérubimok mellet, egygyik kerék vala az egygyik Kérub mellett, és a' másik kerék a' másik Kérub mellett; a' kerekeknek pedig tekíntetek ollyan vala, mint a' Tarsis kőnek színe. (*d*) *r.* 1:15, 16.

10. És azoknak a' négy kerekeknek ábrázatjok egy *vala*, mintha *egy* kerék a' *más* kerék' közepette vólt vólna.

11. Mikor mennek vala, mind a' négy óldalokra mennek vala; meg nem fordúlnak vala, mikor járnak vala; hanem arra a' helyre, mellyre fordúl vala az első *Kérub*, az után mennek vala: és viszszza nem fordúlnak vala, mikor mennek vala.

12 És minden testek és hátok, és kezeik és szárnyaik, és a' kerekek rakvák valának szemekkel, mind a' négy keréknek kerületin.

13. A' kerekeknek kiáltának; óh kerék! az én hallásomra.

14. És mindenik *Kérubnak* négy ortzája vala: az első ortza, (*e*) Kérub' ortza: és a' második ortza, ember ortza: és a' harmadik oroszlán ortza, és a' negyedik sas-keselyű ortza. (*e*) *r.* 1:10.

15 És fel-emelkedének a' Kérubimok: ez a' lelkes (*f*) állat, mellyet láttam vala a' Kébár folyó-vize mellett. (*f*) *v.* 20. *r.* 1:3.

16. És mikor járnak vala a' Kérubimok; járnak vala a' kerekek-is ő mellettek: mikor pedig fel-emelik vala a' Kérubimok az ő szárnyaikat, hogy fel-emelkednének a' földről; nem térnek vala viszsza a' kerekek-is ő mellőlök.

17. Mikor állanak vala *a' Kérubimok*; állanak vala *a' kerekek-is*: és mikor azok fel-emelkednek vala; fel-emelkednek vala *ezek-is* ő vélek: mert a' lelkes állat' akaratja *vala* ő bennek.

18. És ki-méne az Úr' ditsősége a' Ház' küszöbéről; és álla a' Kérubimok' felibe.

19. És fel-emelvén azok a' Kérubimok az ő szárnyaikat, fel-emelkedének a' földről szemem' láttára: mikor ki mennének ők; a' kerekek-is valának ellenekbe vélek: és meg-álla az Úr Házának nap-keleti kapujának bé-menetelibén, és az Izráel' Istenének ditsősége fellyúl ő rajtok.

20. És az állat, a' mellyet láttam vala az Izráel' Istene alatt, a' Kébár folyó-vize mellett: és meg-esmérém, hogy Kérubimok vólnának.

21. Négy ortzája *vala* mindeniknek: és négy szárnya mindeniknek: és emberi kéznek hasonlatossága az ő szárnyok alatt.

2. Ortzájoknak pedig hasonlatosága, mint azoknak az ortzáknak, mellyeket láték a' Kébár folyó-víz mellett, mind tekéntetek, mind ő magok; mindenik artzal mégyen vala elől.

XI. RÉSZ.

A' Jerusálembéliek' el-hitetőiknek büntetések: A' foglyok' viszsza-hozásának ígéreti.

1 És fel-emele engem' a' lélek, és bé-vün engem' az Úr' Házának nap-keleti kapujára, melly néz Nap-keletre; és íme a' kapu' ajtajában hufzon öt férjfiak, kik között látám Jaázániát, Azúr' fiát, és Pelátiát, Benája' fiát, a' nép' Fejedelmit.

2. És monda énnékem: Embernek fia! Ezek a' férjfiak, a' kik gondolnak álnokságot, és gonosz tanátsot tartanak ebben a' városban.

3. Mert azt mondják: Nem kell közel házakat épiteni; mert e' város fazék lenne, mi pedig ama' hús.

4. Ezokért prófetálj ő ellenek, prófétálj, embernek fia!

5. Esék azért én reám az Úr' lelke, és monda nékem; Mondjad: Igy szóll az Úr: Igy szóllottatok Izráel' háza: és a' ti szívetekbe, a' mi fel-mégyen, jól tudom én.

6. Sokákat öltetek-meg (*a*) ebben e' városban, és az ő útzáit meg-töltöttétek meg-ölettekkel.

7. Ezokáért így szóll az Úr Isten: A' kiket ti meg-öltetek, kiket e' város' közepire vetettetek, ezek a' hús; a' város pedig fazék: és titeket ki-viszlek ő belőle. (*a*) 2*Kir.* 21: 16.

8. Fegyvertől féltetek; és fegyvert hozok (*b*) ti reátok: azt mondja az Úr Isten.

9. És ki-hozlak titeket belőle, és adlak titeket idegenek' kezekbe, és tészek ti ellenetek ítéleteket. (*b*) 2*Kir.* 25 1, 11. *Jer.* 42: 16.

10 Fegyver miatt húllotok-el, és az Izráel' (*c*) határában ítéllek-meg titeket: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr. (*c*) 2*Kir.* 25: 5-7.

11 E' *város pedig* nem léfzen tinéktek, mint fazék; sem ti nem léfztek ő közepette, mint hús: az Izráel' határában ítéllek-meg titeket.

12 És meg-értitek, hogy én vagyok az Úr; mert az én végezésimben nem jártatok, és az én ítéletimet nem tselekedtétek; hanem a' Pogányok' ítéletek szerént tselekedtetek, kik ti körületek vagynak.

13. És lőn, mikor prófétálnék, Pelátia, a' Benája fia meg-hala; esém azért az én ortzámra, és kiáltók nagy fel-szóval, és mondék: Ah ah! Uram Isten! avagy el-fogyatod-é Izráelnek maradékit?

14. És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván:

15. Embernek fia! Te atyádfiai, te atyádfiai, te rokonid, és egész Izráel' háza! mind azok, a' kiknek a' Jerusálem' lakói mondották: Távol légyetek az Úrtól, nékünk adatott ez a' föld örökségül.

16 Ezokáért mondjad: Igy szóll az Úr Isten: Noha távol vetettem-ki őket a' Pogányok közzé, és el-oszlattam őket e' földekre; de azért léfzek ő-nékik kitsiny Templómúl a' földeken, mellyekre mentenek.

17. Ennekokáért mondjad: Ezt mondja az (*d*) Úr Isten: Egybe gyújtelek titeket a' népek közzül, és egygyüvé hozlak titeket a' földekről, a' mellyekre el-oszlottatok: és adom néktek az Izráel' földét. (*d*) *Jer.* 29: 10.

18. És be-mennek oda, és el-hányják minden ő benne-való (*e*) fertelmeségit, es minden útálatosá.it arról a' földről. (*e*) *Esa.* 4: 2-3.

19. És adok nékik (*f*) egy szívet, és új szívet adok ő belőjek; és ki-vészem a' kő szívet az ő testekből, és adok nékik hús szívet;

(*f*) *Jer.* 32: 39. *r.* 36: 29.

20. Hogy az én végezéfimben járjanak, és az én ítéletimet meg-őrizzék, és tselekedjék azokat: és légyenek nékem népem, és én légyek nékik Istenek.

21. De a' kiknek szívek az ő fertelmeségek és útálatosságok után jár; azoknak útjokat a' fejekre vetem, az Úr Isten mondja.

22. Fel-emelék azért a' Kérubimok az ő szárnyaikat, és a' kerekek ő ellenekben; és az Izráel' Istenének ditsősége vala fellyúl ő felettek.

23. El-távozék az Isten' ditsősége a' város' közepiről, és álla a' hegyre, melly a' városnak Napkelet felől-való részen vagyon.

24. És a' lélek fel-vön engem', és viszsza-vün engem' Káldéa' földére, a' fogságban valókhoz, látásban az Isten' lelke által: és el-távozék tőlem az a' látás, mellyet láték.

25. És meg-beszéllém a' fogságban valóknak az Úrnak minden beszédit, mellyeket énnékem meg-jelentett vala.

XII. RÉSZ.

Példákkal jelentgeti a' fogságra menést.

1 És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Engedetlen ház közepette lakol, kiknek szemeik vagynak a' látásra, és nem látnak: füleik vagynak a' hallásra, és nem hallanak; mert engedetlen ház ez.

3 És

3. És te embernek fia! készítsd-elő a' te útra-való szerszámidat, és menj-el nappal az ő szemeik előtt: menj-el a' te helyedről más helyre szémek' láttára, hogyha valamiképpen látják; mert engedetlen (*a*) ház ez.

(*a*) *Jer.* 18: 12.

4. És vidd-ki a' te portékáidat, mintegy útra-való szerszámokat, nappal szemek' láttára; te pedig menj-ki estve szemek' láttára, mint a' kik másuvá akarnak menni.

5. Szemek' láttára (*b*) lyukaszd által a' falt, és vidd-ki az által. (*b*) *r.* 8: 8.

6. Szemek' láttára válladon hord-ki, a' setétben vidd ki, ortzádat fedd-bé, és a' földet ne nézd; mert tsudául adtalak tégedet az Izráel' házának.

7. Így tselekedém azért, a' mint parantsolva vala nékem: Az én portékáimat elő-hozám nappal, mint a' kik másuvá hordozkodnak; és estve által-lyukaszt ám kezemmel a' falt; a' setétben hozám elő, vállamon hordám ki szemek' láttára.

8. És lőn az Úr' beszéde én hozzám reggel, mondván:

9. Embernek fia! Nemde-nem mondá-é tenéked az Izráel' háza, ez engedetlen ház, (*c*) *hogy* mit tselekeszel? (*c*) *Jer.* 42: 2, 5-6.

10. Mondjad ő-nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ez a' prófétzia a' Jérusálembéli Fejedelemről vagyon, és az Izráelnek egész házáról, ki ő köztök vagyon.

11. Mondjad *nékik*: Én ti tsudátok vagyok; a' mint tselekedtem, így lészen nékik *dolgok*: el-mennek, és fogságra mennek.

12. És a' Fejedelem, ki ő köztök vagyon, vállán hordozza *ruháit* a' setétben, és ki-mégyen: a' falt által-lyukaszt ják, hogy ki-vigyék (*d*) ötet azon: az ő ortzáját bé-fedi, hogy szemével a' földet ne lássa. (*d*) 2 *Kir.* 25: 4-7.

13. És ki-terjesztem az én hálómat ő ellene, és meg-fogatik az én varsámban: és viszem ötet Babilonba, a' Káldéusok' földére; de *mindazáltal* azt nem (*e*) látja, és ott meg-hal. (*e*) 2 *Kir.* 25: 7.

14. És mindeneket, kik ő körülete vagynak az ő segítségére, és minden seregit el-oszlatom minden szélre, és ki-vonszom a' fegyvert (*f*) ő utánnok. (*f*) *Jer.* 43: 5-11.

15. És meg-tudják, hogy én vagyok az Úr, mikor el-oszlatom őket a' Pogányok közzé, és el-hintem őket a' földön.

16. És (*g*) hagyok-meg ő közzülök kevés férjfiakat a' fegyvertől, az éhségtől és a' dög-haláltól; hogy meg-beszéljék minden ő útálatosságokat a' Pogányok között, a' kik közzé mennek: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

17. És lőn az Úr' beszéde én hozzám mondván: (*g*) *r.* 5: 1-6. 6: 8.

18. Embernek fia! A' te kenyeredet rettegéssel egyed, és a' te vizedet reszketéssel, és félelemmel igyad.

19. És szóllj a' föld' népének: Ezt mondja az Úr Isten a' Jérusálem' lakosi felől, az Izráel' földe felől: Az ő kenyereket félelemmel eszik, és az ő vizeket pusztaságban iszszák; hogy meg-pusztíttassék az ő földe az ő tellyes vóltától mind azoknak álnokságokért, kik benne laknak.

20. És a' lakott városok el-pusztúlnak, és a' föld el-hagyattatik: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

21. És lőn az Úrnak beszéde én hozzám, mondván:

22. Embernek fia! Mitsoda köz-beszédetek *vagyon* tinéktek az Izráel' földében, mondván: Nagy (*h*) meszsze haladnak az idők, és el-vész minden látás? (*h*) *Esa.* 5: 19. *Hós.* 6: 3.

23. Ezokáért mond-meg nékik; Azt mondja az Úr Isten: Meg-szüntetem e' köz-beszédet, és többé nem mondják ezt a' köz-beszédet, Izráelben; Hanem mondjad nékik: (*i*) El-közelgettenek azok a' napok, és minden látásnak dolga; (*i*) 2 *Pét.* 3: 4, 9, 10.

24. Mert nem lészen többé semmi látás hijába-való: és nem *lészen* hizelkedő jövendölés az Izráel' házában.

25. Mert én Úr szóllok: a' melly szót szóllok, meg-lészen, nem halasztatik tovább; hanem a' ti időtökben, óh engedetlen ház! szóllok, és meg tselekeszem azt, azt mondja az Úr Isten.

26. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

27. Embernek fia! Imé az Izráel' háza azt mondja: A' látás, mellyet ez lát, sok időkre-való, és hoszszú időkre prófétál.

28. Ezokáért mondjad nékik: Így szóll az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem, az én beszédem, mellyet szóllok, meg-lészen, azt mondja az Úr Isten.

XIII. RÉSZ.

A' hamis Próféták feddetnek.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Prófétálj (*a*) az Izráel' Próféták ellen, kik prófétálnak; és mondjad azoknak,

nak, a' kik prófétálnak az ő ſzívekből: Halljátok-meg az Úr' beſzédét. (*a*) *Jer.* 14: 14.

3. Igy ſzóll az Úr Iſten: Jaj a' balgatag Prófétáknak! kik járnak az ő gondolatjok után, noha ſemmit nem láttanak.

4. Mint a' puſztabéli rókák, a' te Prófétáid, óh Izráel! *ollyanokká* lettek.

5. Nem hágtatok-fel a' törésekre, ſem sövényt nem tsináltatok az Izráel' háza körül, hogy meg-állanátok a' hartzon az Úr' *haragjának* napján.

6. Hívságot láttanak, és hazugságnak jövendölését, kik ezt mondják: Monda az Úr; holott az Úr nem botsátotta őket, és (*b*) reménységet adnak a' *népnek*, hogy meg-erősítik a' beſzédet. (*b*) *Jer.* 28: 15.

7. Avagy nem híjába-való látáſt láttatok-é, és hazug (*c*) jövendölést ſzólottatok-é? és *még-is azt* mondjátok: Szólla az Úr; holott én nem ſzóllottam. (*c*) *Jer.* 28: 2, 3: 15.

8. Ennekokáért így ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy hívságot ſzóllottatok, és láttatok hazugságot; ezokáért ímé én ti ellenetek *léſzek*, azt mondja az Úr Iſten.

9. És léſzen az én kezem azok a' Próféták ellen, kik hívságot látnak, és hazugságot jövendölnek; az én népemnek gyülekezetében nem léſznek, és az Izráel' házának bé-írásában nem írattatnak, és az Izráel' földére bé-nem mennek: és meg tudjátok, hogy én vagyok az Úr Iſten.

10. Ezokáért, hogy (*d*) el-áltatták az én népemet, mondván: Békeſſég! és nem vala békeſſég: és ha egygyik épít vala falt; ímé azok mázolják vala azt *a' falt*, ſemmire kellő *sár*ral.

11. Mondjad azoknak, kik hitvan *sár*ral mázolnak: El-eſik *a' fal*: nagy bő zápor-eső léſzen, és adok köves esőket, mellyek el-rontják *a' falt*, és a' forgó-ſzél el-hasogatja.

12. És ímé: ha el-esik a' *fal*; avagy nem mondják-é tinéktek: Hol vagyon a' mázolás, mellyet mázoltatok? (*d*) *Jer.* 6: 14, 28: 2 4, 15.

13. Ezokáért így ſzóll az Úr Iſten: És meghasogatom a' forgó-ſzéllel az én haragomban, és bőséges zápor-eső léſzen az én búsúlásomban: és nagy kő-esők az én haragomban az el-rontásra.

14. És el-rontom a' falt, mellyet mázoltatok hitván *sár*ral, és a' földig rontom azt: és az ő fundamentoma fel-hányatik, és le-romol, és el-veſztek ő közepette: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

15. Bé-tőltöm az én búsúlásomat a' falon, és azokon, a' kik azt hitvan *sár*ral mázolják; és mondom néktek: Nints a' fal, és nintsenek, a' kik azt mázolták.

16. *Tudni-illik* az Izráel' Prófétái, kik prófétálnak Jérusálemnek, és látnak ő-néki (*e*) békeſségnek látását; noha nintsen békeſség, azt mondja az Úr Iſten. (*e*) *Jer.* 28: 2-4.

17. És te, embernek fia! fordítsd ortzádat a' te néped' leányira, kik prófétálnak az ő ſzívekből; és prófétálj ő ellenek,

18. És mondjád: Igy ſzóll az Úr Iſten: Jaj azoknak! kik vánkosokat varranak mindennek karjának hólna alá: és a' kik tsinálnak egybe-ſzorító ſzerſzámokat, akár-mikor-bélieknek fejekre, hogy vadáſzſzák a' lelkeket. Nemde-nem az én népemnek lelkeket vadáſzſzátok-é, hogy a' ti lelketeket elevenen meg-tartsátok?

19. És gyalázattal illettek engem' az én népem között *egynéhány* marok árpáért, és darab kenyérért, hogy a' lelkeket meg-öljétek, mellyek meg-nem halnának: és elevenen meg-tartsátok a' lelkeket, a' mellyek nem élnének, hazudván az én népemnek, melly *örömest* hallgatja (*f*) a' hazugságot. (*f*) *Esa.* 30: 10, 11.

20. Ezokáért így ſzóll az Úr Iſten: Ímé én a' ti vánkositokra *botsátom haragomat*, mellyekkel ott vadáſztok lelkeket, hogy ki-repüljenek: és el-ſzaggatom azókat *a' vánkosokat* a' ti karjaitok alól: és el-botsátom a' lelkeket, hogy el-repüljenek, a' melly lelkeket, ti vadáſztok.

21. És el-ſzaggatom a' ti egybe-ſzorító ſzerſzámitokat, és meg-ſzabadítom az én népemet a' ti kezetekből, és nem léſznek többé a' ti kezetekben vadáſzásra: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

22. Mivelhogy ſzomorúsággal illettétek az igaznak ſzivét hazugsággal, a' kit én ſzomorúsággal nem illettem; és meg-vaſtagitottátok a' hitetlennek kezeit, hogy meg-ne térjen az ő gonoſz-útáról, hogy életben őtet meg-tartsam.

23. Ezokáért hívságot nem láttok, és jövendőt nem jövendöltök többé, és ki-mentem az én népemet a' ti kezetekből: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

XIV. RÉSZ.

Kép-mutató kérdések a' 'Sidóknak; Négy oſtor a' 'Sidókra, és Babilóniai fogság.

És (*a*) jövének hozzám férjfiak az Izráel' Vénei közzül, és le-ülének én előttem.

2. És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván: (*a*) *r.* 20 1, *'s a' t.*

3. Em-

3. Embernek fia! E' férjfiak bálványokat emeltek-fel az ő szívekben, és az ő álnokságoknak botránkozását vetették magok' eleibe: Avagy gondolod-é inkább, hogy ezek én tőlem tanátsot kérdenek?

4. Ezokáért szólly ő-nékik, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel' házából az ő bálványit az ő szívébe bé-vészi, és az ő álnokságának botránkozását veti maga' eleibe, és mégyen a' Prófétához; én Úr felelek-meg annak, a' ki jő, az ő bálványainak sokasága szerint.

5 Hogy meg-fogjam az Izráel' házát az ő szívében, hogy el-szakadtanak én tőlem mindnyájan ők az ő bálványaik miatt.

6. Ezokáért mondjad az Izráel' házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjetek-meg, és fordúljatok-el a' ti bálványitoktól, és minden útálatosságtoktól fordítsátok-el a' ti ortzátokat.

7. Mert valaki az Izráel' házából, és a' jövevények közzül, kik Izráelben vagynak, el-vonsza magát, hogy én utánnám ne jöjjön; és szívébe bé-vészi az ő bálványit, és az ő álnokságának botránkozását maga' eleibe veti: és menénd a' Prófétához, hogy tanátsot kérdjen ő általa én tőlem; én Úr felelek-meg néki én érettem.

8. És ellene vetem az én ortzámat annak a' férjfiúnak, és vetem őtet (*b*) jegyül, és köz-beszédül: és ki-veszetem őtet az én népem közzül; és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

(*b*) 5*Mós.* 28: 37. *r.* 15: 7.

9. És a' Prófétát, (*c*) mikor el-áltatják, és valamit mondánd; én Úr áltattam-el azt a' Prófétát: és ki-nyújtom az én kezemet ő reá, és ki-törlöm őtet az Izráelből, az én népem közzül.

(*c*) *r.* 13: 1. 1*Kir.* 22: 23.

10. És viselik az ő álnokságokat: a' mint vagyon a' kérdőnek álnoksága; úgy *lészen* a' Prófétának-is álnoksága.

11. Hogy ne tévelyegjenek többé az Izráel' háza, nem követvén engemet, és magokat megne fertéztessék többé minden ő el-szakadásokkal; hanem (*d*) légyenek énnékem népem, és én légyek ő-nékik Istenek: azt mondja az Úr Isten.

(*d*) *r.* 37: 27.

12. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

13. Embernek fia! Mikor a' föld vétkezik én ellenem, gonoszságot tselekedvén; ki-nyújtván az én kezemet az ellen, el-töröm ő-néki a' kenyérnek (*e*) botját; és botsátok ő reá éhséget: és ki-vágom ő-róla az embereket és a' barmokat. (*e*) *r.* 4: 16. *és* 5: 6. *Esa.* 3: 2.

14. Ha ama három férjfiú lészen-is a' földön, *tudni-illik* (*f*) Nóé, Dániel, és Jób; ők az ő igazságokkal meg-szabadítják *csak* a' magok lelkeket; azt mondja az Úr Isten. (*f*) *Mós.* 32: 10.

15. Ha gonosz fene-vadakat botsátok által a' földre, és pusztává tészik azt, és az puszta marad, úgy hogy senki által nem mégyen rajta a' fene-vadak miatt.

16. És ez' három férjfiú *lészen* a' földön, élek én, az Úr Isten mondja, hogy sem fiakat, sem leányokat meg-nem szabadítnak; *hanem* csak ő magokat szabadítják-meg: a' föld pedig puszta lészen.

17. Avagy *ha* fegyvert hozok a' földre, és mondándom: Fegyver! menj-alá a földön, és le-vágatom arról az embereket és a' barmokat:

18. És ama' három férjfiú *lészen* a' földön; élek én, az Úr Isten mondja, meg-nem szabadítnak fiakat és leányokat; *hanem csak* ő magokat szabadítják-meg.

19. Avagy *ha* dög-halált botsátok a' földre, és ki öntöm az én haragomat ő reá, vér-ontásra, hogy ki-vágjam ő róla az embereket és a' barmokat:

20 És ha Nóé, Dániel, és Jób lészen-is a' földön; élek én, az Úr Isten mondja, ha fiat, ha leányt szabadítnak-meg; *hanem* ők az ő igazságokkal szabadítják-meg *csak* a' magok életeket.

21. Mert így szólt az Úr Isten: Még hogyha ez én négy (*g*) veszedelmes ítéletimet: a' fegyvert és az éhséget, és a' gonosz fene-vadakat, és a' dög-halált botsátom-is Jérusálemre, hogy ki-vágjam belőle az embereket és a' barmokat.

(*g*) *Jer.* 15: 3.

22. Ha meg-maradnak-is valami kevesen ő bennek, kik el-vitetnek *a' fogságba*, fiak és leányok; ímé azok-is ki-mennek ti hozzátok, és meg-látjátok az ő útjokat és tselekedeteiket: és vigasztalást vésztek a' veszedelmekből mellyeket hozok Jérusálemre, mind azokból, mellyeket ő reá hozok.

23. És vigasztalástokra lésznek tinéktek, mikor látándjátok az ő útjokat, és tselekedeteiket: és meg-tudjátok, hogy nem ok-nélkül tselekedtem mindeneket, a' miket tselekedtem ő rajta: az Úr Isten mondja.

XV. RÉSZ.

Az Isten' népe hitván szőlő-tő.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! mitsoda a' szőlő-tőke fája egyéb fához képest? *avagy* a' szőlő-veszsző az erdőben-való fákhoz képest?

3. Avagy Vésznek-é abból fát, hogy valamit tsináljanak belőle? avagy tsinálnak-é belőle faszeget, hogy valami edényt tégyenek reá?

4. Imé a' tűznek adatik meg-emésztésre: ha a' két végét meg-emészti a' tűz, és közepi meg-pergelődik; vallyon használ-é valami dologra?

5. Imé míg ép vala, semmi dologra nem vala jó; mennyivel inkább, a' hol a' tűz meg-emésztette, és meg-égett, mit tsinálhatni belőle?

6. Azért így szóll az Úr Isten: A' mint *vagyon* e' szőlő-tőke' fája az erdőn-való fák között, mellyet adtam a' tűznek meg-emésztésre; így adtam (*a*) a' Jérusálem' lakozóit.

(*a*) *Esa.* 5 : 5-7.

7. Mert (*b*) vetem az én ortzámat ő ellenek: egy tűzből ki-mennek, és más tűz emészti-meg őket: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor ő ellenek vetem az én ortzámat.

8. És adom a' földet pusztaságra; mivelhogy el-hajlottanak gonoszságokkal: az Úr Isten mondja. (*b*) *r.* 14 : 8.

XVI. RÉSZ.

Le-rajzoltatik a' sok jóval illettetett 'Sidó népnek hálá-adatlansága, büntetésével egygyütt.

1 És lőn az Úr' szava én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Add tudtára Jérusálemnek az ő útálatosságit.

3. És mondjad: Így szóll az Úr Isten Jérusálemnek: A' te lakásod és nemzetséged a' Kanaán' földéről-való: a' te atyád Emoréusok közzűl-való, és a' te anyád Hittéusok-felé.

4. A' te születésed pedig *illyen*: A' melly napon születtél; el-nem mettzetett a' te köldököd: és vizzel meg-nem mostak, hogy tiszta lenne *tested*; sem sóval meg-nem sóztanak, sem bé-nem póláltanak.

5. Semmi szem meg-nem szánt tégedet, hogy ezekben valamit te veled tselekedett vólna, könyörűlvén rajtad; hanem el-vetettettél vólt a' mezőn meg-útáltatva, a' melly nap születtél.

(*a*) 5*Mós.* 32: 10.

6. És el-múlám te mellőled és látálak téged' el-tapodtatva a' te véredben: és mondék néked: a' te véredben élj! és mondék ismét néked: A' te véredben élj!

7. Nagy sok ezerekre szaporítottalak én tégedet, mint a' mezei fűvet: és meg-szaporodál, és fel-nevekedél, és jutál nagy szépségre; emlőid meg-nevekedének, és szőröd ki-nőtt vala; te pedig mezítelen és bé-fedezetlen valál.

8. És mellőled mégyek vala-el, és látálak téged'; és ímé a' te időd házasságra-való idő vala: és ki-terítém az én (*b*) ruhámat te reád, és bé-fedezém a' te mezítelenségedet, és meg-esküvém néked, és frigyet veték te-veled, azt mondja az Úr Isten; és lőll nékem feleségemmé.

(*b*) *Rúth.* 3: 5. 5*Mós.* 26 : 17.

9. És meg-mosálak téged' vízzel, el-mosám a' te véredet rólad, és meg-kenélek téged' *drága* olajjal:

10. És meg-ruházálak téged' külömb-külömb színű ruhákkal, és karmasin sarút adék lábaidra: bíbor övvel övedzélek-meg téged', és selyemmel fedélek-bé téged'.

11. E' felett fel-ékesítélek téged' szép ékességgel: és adtam karra (*c*) való ékességeket a' te kezeidre, és arany-láncot a' te nyakadra.

(*c*) 1*Mós.* 24 : 22.

12. És adtam függőt a' te homlokodra, és fülre-való ékességet a' te füleidre, és ditsőffégnek koronáját a' te fejedbe.

13. Fel-ékesítéd azért magadát arannyal és ezüstel: és a' te ruháid bíbor-selyem, és külömb-külömb színű vala: 'semlyét, és mézet és olajt ettél: és meg-szépülél felette igen, és ország' birodalmára jutál.

14. És ki-méne a' te híred-neved a' Pogányok közzé a' te (*d*) szépségedért; mert tökélletesképpen nagy vala, az én ékességemért, mellyet vetettem te reád: azt mondja az Úr Isten.

(*d*) 1*Kir.* 10 : 23-25.

15. De el-bízád magadat a' te szépségedben, és a' te híred-nevedért paráznává lőll: és ki-öntéd a' te paráznaságidat mindenre: a' ki azon által-menne, ahoz vala *a' te kívánságod.*

16. És vévél a' te ruháidból, és tsinálál magas óltárokat magadnak külömb-külömb-féle színnel, és azoknál paráználkodál; nem lettek *hasonló dolgok*, és nem-*is* lészen.

17. *És* vévéd a' te ékességednek szerszámit az én aranyomból és ezüstömből, mellyeket teneked adtam-vala: és tsinálál magadnak férjfiúi képeket, és azokkal paráználkodál.

18. És el-vévéd a' te külömb-külömb-féle színű ruháidat, és bé-fedezéd azokat, és az én olajomat, és drága illatomat vetéd eleikbe.

19. Az én kenyeremet-is, mellyet adtam vala tené-

tenéked, 'ſemlyét, és olajt és mézet, mellyekkel tartottalak téged', ő eleikbe rakád; hogy lenne kedves illat, azt mondja az Úr Iſten.

20. E' felett vévéd a' te fiaidat, és leányidat, kiket énnékem (*e*) ſzültél vala, és meg-áldozád őket, hogy meg-emésztetnének: avagy kitsiny-é ez a' te paráznaságid közzül? (*e*) 2 *M.* 13: 2.

21. És (*f*) meg-áldozád az én fiaimat, és adád őket, hogy ők *tűz által* áldoztatnának meg azoknak. (*f*) *Sólt.* 106: 37. *r.* 20: 26. 23: 37.

22. És minden útálatoſságidban és paráznaságidban meg nem emlékeztél a' te kitsinységednek idejéről, mikor mezítelen és bé-fedezetlen valál, és el-tapodtatva a' te véredben.

23. És lőn minden te gonoſzságod után: (Jaj jaj tenéked! azt mondja az Úr Iſten.)

24. Épitél magadnak bordély házat, és tsinálál magas óltárt minden útzákon.

25. És minden kereſzt útaknál fel-épited a' te magas óltárodat, és útálatoſsá tévéd a' te ſzépségedet: és térdeidet két-felé vetéd minden úton-járóknak: és felette igen paráználkodál.

26. Mert (*g*) paráználkodál az Égyiptombéliekkel a' te ſzomſzédiddal nagy teſtüekkel: és meg ſzaporitád paráznaságodat, hogy engemet haragra ingerlenél.

27. Énnekokáért ímé ki-nyújtám az én kezemet te ellened, és meg-kiſsebbítém a' te rendelt eledeledet: és adálak téged' azoknak kívánságokra, kik téged' gyülölnek, a' Filiſtéusok' leányinak, kik általlják a' te éktelen útadat.

28. És *ezután* paráználkodál az Aſſiriabéliekkel; mivelhogy meg nem elégedél: paráználkodál ő vélek; de így-is meg nem elégedhetél.

29. És meg-ſokaſitád a' te paráznaságodat, a' Kanaán' földén, a' Káldéusokkal; de még ſem elégedél-meg ezzel-is.

30. Melly erőtlen a' te ſzíved, azt mondja az Úr Iſten, hogy mind ezeket tselekedted, maga-bíró parázna aſzſzonyi-állatnak tselekedetit?

31. Hogy épitetted bordélyodat minden kereſzt útakon, és magas óltárodat fel-tsináltad minden útzákon: és nem vóltál, mint *egyéb* kurva, meg-útálván a' bért.

32. *Mint* a' parázna aſzſzonyi-állat, a' ki férje helyében idegeneket botsát magához.

33. *Mert* minden kurvának bért adnak; te pedig adtad a' te ajándékidat minden te ſzeretőidnek, és ajándékoztad őket, hogy bé mennének te hozzád mindenfelől a' te paráznaságidért.

34. És te közted külömbség vagyon, és a' *több* aſzſzonyi-állatok között, a' te paráznagidban; *mert* te utánnad nem jártak paráználkodásért, hanem te adtál bért: és *más* tenéked bért nem adott; külömben tselekedtél azért *ebben.*

35. Annakoáért te (*g*) kurva! halld-meg az Úr' beſzédét.

(*g*) *Esa.* 1: 21. *Hós.* 2: 1.

36. Igy ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy ki-öntve vagyon a' te rútságod, és ki-nyilatkozva vagyon mezítelenséged a' te paráznaságidban a' te ſzeretőiddel: és a' te útálatos bálványid miatt, és a' te fiaid vérek miatt, kiket adtál azoknak.

37. Ennekokáért ímé én egybe-gyüjtöm minden te ſzeretőidet, kikkel gyönyörüségesẽ éltél, és mindeneket, kiket ſzetettél, mind azokkal, a' kiket gyülölſz vala; és mikor egybegyüjtöm őket te ellened minden-felől; megmutatom a' te mezítelenségedet ő-nékik, hogy láſsák minden te mezítelenségedet.

38. És meg-ítéllek téged a' parázna, és a' vért ki-ontó aſzſzonyi-állatoknak ítéletekkel, és véredet ki-ontatom haraggal és buzgó indúlattal.

39. És adlak téged' azoknak kezekbe, és elrontják a' te bordélyodat, és el-törik a' te magas óltáridat: és le-vonſzák rólad a' te ruháidat, el-véſzik a' te ſzép ékeſségidet, és mezítelen és ruhátlan hagynak tégedet.

40. És gyülést téſznek te ellened: és (*h*) megköveznek téged', és által-vernek téged az ő fegyverekkel. (*h*) *r.* 23: 47.

41. És meg-égetik a' te házaidat (*i*) tűzzel, és ítéleket téſznek te ellened ſok aſzſzonyi-állatok' ſzemek' látára: és azt tselekeſzem, hogy meg-ſzünjél a' paráznaságtól: és többé bért nem adſz *ſzeretőidnek.*

(*i*) 2 *Kir.* 25: 9. *Jer.* 52: 13.

42. És így nyúgotom-meg az én haragomat te rajtad: és el-távozik az én búsúlásom tőled: és meg-nyugſzom, és többé nem haragſzom.

43. Mivelhogy meg nem emlékeztél a' te kitsinységednek idejéről; hanem ingerlettél haragra engemet mind ezekben: és ímé, én-is a' te útadat fejedre fordítottam, azt mondja az Úr Iſten; hogy ne tselekedjed a' te gondolatodat minden te útálatoſságidban.

44. Imé valaki köz-beſzéddel él; köz-beſzéddel kezd rólad ſzóllani, mondván: A' minémű az annya, ollyan a' leánya-is.

45. Anyád' leánya vagy te, a' ki meg-útálta az ő férjét és fiait: és húgaidnak nénnyek vagy,

a' kik meg-útálák az ő férjeket és fiaikat; a' ti anyátok Hittéusok-féle, és atyátok Émoréusok féle.

46. A' te néném (*k*) Samaria, ki az ő leányival egybe bal-kezed felől vagyon; és a' te húgod, ki lakozik jobb-kezed felől, Sodoma az ő leányival egybe. (*k*) *r.* 23: 4, 11, 33.

47. És azoknak útjokban nem jártál, és azoknak útálatosságok szerént nem tselekedtél, mintha kitsiny dolog vólt vólna az; hanem meg-vesztél inkább azoknál minden te útaidbán.

48. Élek én, azt mondja az Úr Isten: ha így tselekedett Sodoma, a' te húgod, és annak leányi, a' mint tselekedtél te, és a' te leányid.

49. Imé e' vólt álnoksága Sodomának, a' te húgodnak: a' kevélység, a' kenyérnek elégsége, és hívalkodásnak bősége vólt néki, és az ő leányinak: és a' szükölködőnek 's a' szegénynek kezét nem fogta;

50. Fel-fúvalkodának azért, és tselekedének útálatosságot én előttem; és el-vetém (*l*) őket, mikor meg-láttam vólna. (*l*) 1 *Mós.* 13: 10.

51. Továbbá, Samaria fél ennyire nem vétkezett, mint te; mert meg-sokasítottad a' te útálatosságidat azok felett: és minden te útálatosságidban, mellyeket tselekedtél, náladnál igazabbakká tetted a' te nénédet és húgodat.

52. Te-is azért viseld a' te gyalázatodat, a' ki ítéled vala a' te nénédet, a' te bűneidért, mellyekkel útálatosban vétkeztél azoknál: igazabbak valának te náladnál. Te, mondom, szégyenüljmeg, és viseld a' te gyalázatodat; mivelhogy a' te nénédet és húgodat igazabbaknak mutatod lenni.

53. Ha meg-térítem azért azoknak fogságokat, *az-az* Sodomának, és az ő leányinak fogságokat: Samariának és az ő leányinak fogságokat; a' te foglyaidnak-is fogságókat ő vélek egygyütt *meg-szabadítom.*

54. Hogy viseljed a' te gyalázatodat, és meg szégyenülj mind azokért, a' miket tselekedtél; mikor azoknak vígasztalásokra lészesz.

55. És ha a' te húgod, és nénéd, Sodoma, és az ő leányi visszatérnek régi állapatjokra, és Samaria és az ő leányi meg-térnek régi állapatjokra; te-is, és a' te leányid meg-tértek a' ti régi állapotokra.

56. Es a' te húgodnak, Sodomának híre nem vólt a' te szádban, a' te kevélységidnek idején.

57. Minekelőtte ki-jelennék a' te gonoszságod: mint mikor gyalázatban vólnál a' Siriabélieknek es Filistéusoknak leányival, kik ő körülötte vagynak, kik tégedet mindenestől fogva meg-útálnak.

58. A' te gonoszságodat és útálatosságidat te viseled, azt mondja az Úr.

59. Mert ezt mondja az Úr Isten: Úgy tselekeszem veled, mint te tselekedtél, ki meg-útáltad az esküvést: hogya'frigyet (*m*) fel-bontanád.

60. De mindazáltal én meg-emlékezem az én fogadásomról, mellyet *tettem* te veled a' te gyermekségednek idején, és örökké való frigyet vetek veled. (*m*) 2 *Mós.* 19: 5-8

61. És meg-emlékezel a' te útaidról, és megszégyenled magadat, mikor hozzád vészed a' te néném idet húgaiddal egygyüttt, és adom azokat tenéked leányúl; de nem a' te frigyedből.

62. És meg-erősítem az én frigyemet te veled: és meg-esméred, hogy én vagyok az Úr.

63 Hogy meg-emlékezzél, és meg-pirúlj, és meg ne nyissad többé a' te szádat szégyenletedben; mikor meg-kegyelmezek néked mindenekben, valamiket tselekedtél: azt mondja az Úr Isten.

XVII. RÉSZ.

Büntetése Sédékiásnak a' frigy ellen hitinek meg szegéséért: a' Krisius' küldetése.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Vess mesét, és adj példabeszédet az Izráel' haza' eleibe.

3. És mondjad: Igy szóll az Úr Isten: Egy nagy szárnyú, nagy sas-keselyű, mellynek hoszszú szárnyai valának, melly rakva vala tollakkal, mellyekben külömb-külömb-féle színek valának, jöve a' Libánus' *hegyére*; és a' tzédrus' fának tetejét el-szedé.

4. Az ő gyenge ágainak tetejeket le-szaggatá, és vivé azt a' kalmárok' földére, és az árosoknak városokba tévé-le azt.

5. És vőn annak a' földnek magvából, és el-veté azt a' termékeny földben: vivé azt sok vizek mellé, mint a' füz-fát, úgy veté azt el:

6. És ki-jöve, és ki á[illegible]azott szőlő-tővé lőn, alatson magasságra *nevekedvén*, úgy hogy a' szőlő-veszszők reá, *a' töre* néznének, és annak gyökerei ez alatt vólnának; és szőlő-tővé lőn, és veszszőket terme, és ágatskákat botsáta ki.

7. És vala más nagy sas-keselyű, melly-is nagy szárnyú vala, és tollakkal bővölködik vala: és ímé ez a' szőlő-tő az ő gyökereivel ragaszkodék ahoz, és az ő veszszeit ki-nyújtá ahoz, hogy öntözné őtet az ő ültetésének barázdáiból.

8. Ez jó földben sok vizek mellett plantáltatott vala; hogy ágakat nevelne, és gyümöltsöt teremne, *és* lenne jeles szőlő-tő.

9. Mondjad *azért*; Igy szóll az Úr Isten: Vallyon javára lészen-é ez néki? Vallyon az ő gyökerét nem szaggatja-é-ki, és gyümöltsét ném vágja é-ki? és nem szárasztja-é-meg? minden ő jövésének ágait el-szárasztja: nemde-nem erős karral és sok néppel szaggatja-é-ki azt gyökerestől?

10. És ímé el-plántáltatott: Avagy jól lészen-é dolga? Avagy ha (*a*) a' Nap-keleti szél illeti őtet, nem el-szárad-é, és az ő termésének veszszeivel nem meg-szárad-é? (*a*) *r.* 19: 12. *Hós.* 13: 15.

11. És lőn az Úr' szava én hozzám, mondván:

12. Mondjad most az engedetlen háznak: Avagy nem értitek-é, mit *jegyezzenek* ezek? Mondjad: Imé el-jött a' Babiloniai Király Jerusálembe: és fel-vévé az ő Királlyát és Fejedelmit, és el-vivé ő magához Babiloniába.

13. És vőn a' királyi magból, és (*b*) frigyet vete ő-véle, és meg esküdteté őtet, és a' földnek erősseit el-vivé; (*b*) 1 *Kir.* 24: 16, 17.

14. Hogy az ország alázatosságban tartaná magát, hogy fel ne fúvalkodnék, és hogy az ő fogadását meg tartaná, hogy abban meg-állana.

15. De el-szakada ő-tőle, botsátván követeket Égyiptomba, hogy (*c*) adna ő néki lovakat, és sok népet: vallyon javára esik-é ez néki? vallyon meg-szabadítja-é magát, a' ki ezeket tselekeszi? a' ki meg-szegte a' frigyet, meg-menekedik-é? (*c*) *Jer.* 37: 5.

16. Élek én, azt mondjá az Úr Isten; ha annak a' Királynak lakó-helyében (*d*) Babiloniában meg nem hal, a' ki őtet Királlyá tette vólt: a' kinek tett esküvését meg útálta, és a' kivel tett frigyét fel-bontotta. (*d*) *r.* 12: 13.

17. És (*e*) Faraó nagy haddal és nagy sokasággal semmit ő-néki nem tehet a' hadban: mikor töltést rakni kezd, és sántzokat tsinálni sok lelkek' veszedelmére.

(*e*) *Jer.* 37: 7, 8.

18. Meg-útálta az esküvést, hogy meg-törné a' fogadást, mellyett tett vala kezét bé-adván: (*f*) és mind ezeket tselekedte; *ezokáért* meg nem szabadúl: (*f*) *Jer.* 50: 5.

19. Annakokáért így szóll az Úr Isten: Élek én; ha fejére nem fordítom az én esküvésemet, mellyet meg-útált, és az én frigyemet, mellyet meg szegett.

20. És ki-terítem (*g*) ő ellene az én hálómat, és belé akad az én varsámba: és vitetem őtet Babiloniába, és ott ő-véle törvénykezem az ő gonoszságáért, mellyel én ellenem járt.

(*g*) *r.* 12: 13. 32: 3 *Jér.* 25: 31.

21. És minden ő el-futottai, minden ő seregivel fegyver miatt húllanak-el: és a' kik megmaradnak; minden szélre el-hányatnak: és megtudjátok, hogy en Úr szóllottam.

22. Így szóll az Úr Isten: És vészek én ama' magas tzédrus-fának tetejéből, és el-tészem: az ő felső gyenge ágai közzül gyenge ágat szegek-le, és én el-plántálom azt a' magas, és felemelt hegyen.

23. Az Izráel' magas hegyén plántálom őtet, és ágait fel-neveli, és gyümöltsöt terem: és nagy tzédrus-fává nevekedik: és laknak ő alatta mindenféle szárnyas madarak, az ő ágainak árnyéka alatt laknak.

24. És minden mezei fák meg-esmérik hogy én vagyok (*h*) az Úr, a' ki a' magas fát álatsonná tészem, és az alatson fát magassá tészem; én száraztom-meg a' zöldellő fát, és az aszszú fát, a' ki zölddé tészem: Én Úr szóllottam, és megtselekeszem. (*h*) 1 *Sám.* 2: 17.

XVIII. RÉSZ.

A' fiak az atyák helyett nem lakolnak. A' ki miben találtatik, abban éltetik.

1 És lőn az Úr' szava én hozzám mondván:

2. Mi dolog, hogy ezt a' köz beszédet szoktátok mondani az Izráel' földéről, mondván: (*a*) Az atyák ették-meg az egrest, és a' fiaknak fogok vásik-meg belé? (*a*) *Jér.* 31: 29.

3. Élek én, azt mondja az Úr Isten: ha többé helye lészen köztetek ennek a' koz-beszédnek Izráelben.

4. Imé minden lélek enyim: úgy az atyának lelke, mint a' fiúnak lelke enyim: a' melly lélek vétkezik; annak kell meg-halnia.

5. És a' ferjfiú ha igaz lészen, és ítéletet és igazságot tselekeszik:

6. Ha a' hegyeken nem ett, és az ő szemeit fel nem emelte az Izráel' házának (*b*) bálványira: és az ő felebarátja' feleségét meg nem (*c*) fertéztette; és feleségéhez havi betegségében közel nem járúlt: (*b*) *Sólt.* 106: 28. 1 *Kór.* 8: 10.

(*c*) 3 *Mós.* 18: 19. 20.

7. És senkit meg nem (*d*) nyomorított: az adósnak a' (*e*) zálagot meg-adta: *a' másét* erővel el nem vette: az éhezőnek kenyerét (*f*) adta, és a' mezítelent ruhával bé-fedezte.

(*d*) 2 *Mós.* 22: 21. (*e*) 5 *Mós.* 24: 12.

(*f*) 5 *Mós.* 15: 7. *Esa.* 58: 7.

8. A' ki (g) u'sorára nem ád, és többet nem vészen: meg-vonsza az ő kezét az álnokságtól: igaz ítéletet tészen egymás között:

(g) 2*Mós.* 22: 25. 'Sólt. 15: 5.

9. Az én parantsolatimban jár, és az én ítéletimet meg-őrzi, hogy igazságot tselekedjen. Ez az igaz élvén él: azt moudja az Úr Isten.

10. És ha vér-ontó lator fiat szülénd, és a' gonoszságoknak valamellyikét tselekeszi:

11. És mind ezeket nem tselekeszi; hanem (h) a' hegyeken észik, és az felebarátjának feleségét meg-fertézteti:

(h) *Esa.* 65: 7.

12. A' szükölködőt és a' szegényt meg-nyomorítja, a' *másét* erővel el-vészi, és a' zálagot viszsza nem adja: és a' bálványokra emeli szemeit, útalatosságot tselekedvén:

13. U'sorára ád, és többet vészen: vallyon él-é ez? Nem él: mind ezeket az útálatosságokat tselekedte: halállal hal-meg: az ő vére ő rajta lészen.

14. Ha fiat szülénd, és látja az az ő attyának minden vétkeit, mellyeket tselekszik; látja, és nem tselekszik azok szerént.

15. A' hegyeken nem észik, és az ő szemeit fel nem emeli az Izráel' házá' bálványira; az ő felebarátjának feleségét meg-nem fertézteti.

16. És senkit meg-nem nyomorít: a' zálagot meg-nem tartja, és a' *másét* erővel el-nem vészi: az ő kenyerét az éhezőnek adja, és a' mezítelent ruhával bé-fedezi:

17. A' szegénytől (i) meg-*nem* vonsza az ő kezét: u'sorát és többet nem veszen: az én ítéletimet tselekeszi, az én parantsolatimban jár; ez meg-nem hal az ő attya' álnokságáért, *hanem* élvén él. (i) *Jób.* 31: 16. 20.

18. Az ő attya *pedig*, mivelhogy nyomorgatást tett: az ő attyafiáét erővel el-vett, és a' mi nem jó, tselekedte az ő népe között; ezokáért ímé meg-hal az ő maga álnokságáért.

19. Ti pedig azt moudjátok: (k) Hogy nem viselné a' fiú az ő attya' álnokságat? Mikor a' fiú ítéletet és igazságot tselekeszik, minden én parantsolatimat meg-tartja, és tselekeszi azokat; élvén él. (k) 5*Mós.* 24: 16.

20. A' melly lélek vétkezik, annak kell meg-halnia: a' fiú nem viseli az attyának álnokságát, sem az atya nem viseli a' fiúnak álnokságát; az igaznak ő magán lészen az ő igazsága, és a' hitetlenen lészen az ő hitetlensége.

21. A' hitetlen pedig ha (l) meg-térénd minden ő bűneiből, mellyeket tselekedett, és meg-tartándja minden én parantsolatimat, és ítéletet, és igazságot tselekeszik; élvén él, és meg-nem hal. (l) *r.* 33: 14, 16.

22. Semmi gonoszságiról, mellyeket tselekedett, emlékezet nem lészen: az ő igazságáért, mellyet tselekedett, él.

23. (m) Nem-de kívánva kívánom-é én, hogy a' hitetlen meg-haljon? azt mondja az Úr Isten: Nem de nem-é inkább, ha meg-térénd az ő útairól, hogy éljen? (m) *r.* 33: 11.

24 Ha pedig el-hajól az igaz az ő igazságától, és tselekeszik álnokságot minden útálatosságok szérént, mellyeket tselekeszik a' hitetlen, nem-de él-é? Semmi ő igazsági, mellyeket tselekedett, emlékezetben nem lésznek; az ő gonoszságáért, mellyet tselekedett, és az ő vétkéért, mellyet tett; ezekért meg-kell halnia.

25. Ezt mondjátok még-is: (n) Nem igaz az Úrnak útja. (n) Halljátok-meg mostan Izráel háza! Avagy nem igaz-é az én útam? avagy inkább nem a' ti útaitok-é nem igazak?

(n) 5*Mós.* 32: 4. 'Sólt. 145: 17. *r.* 33: 20.

26. Mikor az igaz az ő igazságától el-tér, és álnokságot tselekeszik; meg-hal azokért: az ő álnokságáért hal meg, mellyet tselekedett.

27. És mikor a' hitetlen az ő hitetlenségétől meg-tér, mellyet tselekedett, és ítéletet tselekeszik és igazságot; ez az ő (o) lelkét meg-tartja életben.

(o) *Péld.* 28: 13.

28. Mert észébe vette magát, és meg-tért minden útálatosságaiból, mellyeket tselekedett; élvén él, meg-nem hal.

29. És monda *még-is* az Izráel' háza: Nem igaz az Úr' útja. Avagy nem igazak-é az én útaim, Izráel' háza? avagy inkább nem a' ti útaitok-é nem igazak?

30. Ennekokáért mindeniteket az ő útai szerént ítélem-meg, Izráel' háza! azt mondja az Úr Isten: Térjetek-meg, és fordúljatok-el minden ti álnokságitoktól, és tinéktek az álnokság nem lészen romlástokra.

31. Vessétek-el tőletek minden álnokságtokat, mellyel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és újj lelket: és miért halnátok-meg, Izráel' háza?

32. Mert nem gyönyörködöm a' halálra valónak halálában: azt mondja az Úr Isten; Térjetek-meg azért, és éljetek.

XIX.

XIX. RÉSZ.

Az oroszlán kölykön és az oroszlánon példázza Joákáz', és Jokim fogságát.

1 Te pedig tégy sirást az Izráel' Fejedelmin!
2. És mondd ezt: Mitsoda *vala* a' te anyád? Nőstény oroszlán, ki fekszik az oroszlánok között, és a' gyermekdéd oroszlánok között neveli az ő kölykeit.
3. És fel-nevele egygyet az ő kölykei közzül: és vastag oroszlánná lőn; és meg-tanúlá a' ragadományt hordani, *és* az embereket meg-enni.
4. És meg-hallák *ezt* ő róla a' népek, kiknek hálójokban meg-fogaték: és vivék őtet lántzokkal (*a*) Égyiptom' földébe.

(*a*) 2*Kir.* 23: 33, 34.

5. Mikor azért látná *a' te anyád*, hogy sok ideig várta vólna, és hogy oda veszett az ő reménysége; vőn egygyet az ő kölykei közzül, ki vastag oroszlánná lőn.
6. És ez jár vala szüntelen az oroszlánok között, és maga-bíró oroszlánná lőn, és el-tanúlá a' ragadományt hordani, és embereket (*b*) enni.

(*b*) *Jer.* 26: 21, 23.

7. És gonoszúl éle azoknak özvegyivel, és el-rontá az ő palotáikat, és városaikat el-pusztítá: és pusztán marada a' föld, és minden benne-való az ő ordításának szava miatt.
8 És reá készülének a' népek körös-körül a' tartományokból, és ki-teríték reá hálójokat, 's meg-fogaték az ő vermekben.
9. És (*c*) veték őtet tömlötzre, meg-lántzolván, és vivék őtet a' Babiloniai Királynak, hogy vinnék őtet a' kerítésekbe; hogy többé ne hallattatnék az ő szava az Izráel' hegyein.
10. A' te nyúgodalmodban a' te anyád ollyatén *vala*, mint a' vizek mellett plántáltatott szőlő-tő: gyümöltstsel és veszszővel bővölködik vala a' sok vizektől. (*c*) 2*Krón.* 36: 4-6.
11. És valának néki erős veszszei az Uralkodóknak páltzáival egybe, és nagy vala az ő magassága a' közöttök el-futott sürű ágak között: és magasságával ki-tettszék az ő veszszeinek sokaságával.
12. De ki-szaggattaték az *Isten*' haragja által, és a' földre vetteték; és a' Nap-keleti szél el-száraztá az ő gyümöltsét: le-töretének, és el-száradának az ő erős veszszei, a' tűz emésztémeg azokat.
13. Mostan pedig a' pusztában plántáltatott, a' száraz és szomjú földön.
14. És tűz menvén-ki *az* ő ágainak veszszeiéből, az ő gyümöltsét meg-emészté, úgy-annyira, hogy nem marada ő benne erős veszszö, *és* páltza az uralkodásra. Ez a' siralom, és lészen siralomra.

XX. RÉSZ.

Törvényi, és Evangyéliomi Tanitás.

1 És lőn hetedik esztendőben, az ötödik hónak tizedik *napján*: jövének (*a*) valami férjfiak az Izráel' Vénei közzül, hogy tanátsot kérdenének az Úrtól, és le-ülének én előttem.
2. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván: (*a*) *r.* 14: 1-3, *'s a' t.*
3. Embernek fia! Szóllj az Izráel' Véneinek, és mondjad nékik: Igy szóll az Úr Isten: Nemde én hozzám jöttök-é tanátsot kérdeni? Elek én, ha kérdéstekre meg-felelek néktek: azt mondja az Úr Isten.
4. Ezeknek ügyeket forgatnád-é? avagy ügyeket vennéd-é-fel, embernek fia? add tudtokra az ő attyaiknak útálatosságokat.
5. És mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Azon a' napon, mellyen választák Izráelt, és fel-emelém az én kezemet a' Jákób' házá' magváért, és meg-esmértetém (*b*) magamat vélek Égyiptom' földén; fel-emelém kezemet nékik, mondván: En vagyok az Úr, a' ti Istenetek!
6. Azon a' napon *azért* fel-emelém kezemet nékik, hogy ki-hoznám őket Égyiptom' földéről: a' földre, mellyet meg-néztem vala nékik, melly téjjel és mézzel folyó: kívánatosb minden tartományoknál. (*b*) 2*Mós.* 3: 8.
7. És mondék nékik: Ki-ki az ő szemei' útálatosságit el-vesse, és az Égyiptom' bálványival meg ne fertéztessétek magatokat: En vagyok a' ti Uratok Istenetek!
8. De pártot ütének én ellenem, és nem akaráuak énnékem engedni: és senki az ő szeme' útálatosságit el nem veté, és az Égyptombéli bálványokat el nem hagyák; végezém azért, hogy (*c*) ki-önteném az én haragomat ő reájok, hogy bé-tölteném az én haragomat ő rajtok az Égyiptom' földének közepette. (*c*) *r.* 22: 31.
9. De tselekedtem az én nevemért, hogy ne gyalázatnék a' Pogányok' szemeik előtt, a' kik között valának; mert meg-esmértettem vala magamat ő-vélek azoknak szemeik előtt, hogy ki-hoznám őket az Égyiptom' földéről.
10. Ki-hozám azért őket az Égyiptom' földéből; és hozám a' pusztába.
11 És adám ő-nékik az én parantsolatimat, és az én ítéletimet ki-jelentém nékik, mellyeket

lyeket ha ember tselekednék ; (*d*) élne azok által. (*d*) *Mós.* 18:5. *Róm.* 10:5.

12 És e' felett adám nékik az én (*e*) Szombatimat, hogy lennének jegyül én köztem, és ő köztök; és hogy tudnák, hogy én vagyok az Úr, ő meg-szentelőjök. (*e*) *Mós.* 20:8-11.

13. De pártot üte én ellenem az Izráel' háza a' puſztában, az én parantsolatimban nem jártanak: és az én ítéletimet el-veték, mellyeket ha ember tselekeſzik; él azok által: és az én Szombatimat (*f*) meg-fertéztették felette igen: és mondám, hogy ki-ontanám az én haragomat ő reájok a' puſztában, hogy el-veſzteném őket (*f*) 2*Mós.* 16: 19, 29.

14. De tselekedtem az én nevemért, hogy ne gyaláztatnék a' pogányok előtt, kiknek ſzemek' láttára ki-hoztam vala őket.

15. És en-is fel-emelém nékik az én kezemet a' puſztában, hogy bé nem viſzem őket a' földre, mellyet adtam, *melly* téjjel és mézzel folyó, kívánatosb minden tartományoknál.

16. Mivelhogy az én ítéletimet el-vetették, és parantsolatimban nem jártak, és Szombatimat meg-fertéztették; mert az ő ſzívek az ő g) bálványok után járt. (*g*) *Amós.* 5:26.

17. Mindazáltal kedvezett az én ſzemem nékik, hogy őket el ne veſzteném: és véget nem vetettem bennek a' puſztában:

18. És mondék azok' fiainak a' puſztában: A' ti atyáitok' parantsolatiban ne járjatok, és azoknak ítéleteket meg ne tartsátok, és azoknak bálványaikkal magatokat meg ne fertéztessétek.

19. Én vagyok a' ti Uratok Iſtenetek: Az én parantsolatimban járjatok, és az én ítéletimet tartsátok-meg, és azokat tselekedjétek.

20. És az én (*h*) Szombatimat meg-ſzentelljétek, és légyenek jegyül én köztem, és ti köztetek; hogy tudjátok, hogy én vagyok a' ti Uratok Iſtentek. (*h*) 2*Mós.* 31:13-17.

21. De a' fiak-is pártot ütének én ellenem, az én parantsolatimban nem jártanak, és az én ítéletimet meg nem tartották; hogy meg tselekednék azokat, mellyeket ha tselekednék az ember; élne azok által: az én ſzombatimat meg-fertéztették; és mondék: hogy ki-önteném búsúlásomat ő reájok, hogy bé-töltteném haragomat rajtok a' puſztában.

22. De meg-vonám az én kezemet, és tselekedém az én nevemért, hogy ne gyaláztatnék a' pogányok előtt, kiknek ſzemek' láttára kihozám őket.

23. Én-is azért fel-emelém az én kezemet reájok a' puſztában, hogy ide 's tova (*i*) oſzlatom őket a' pogányok közzé, és el-hintem őket a' tartományokra. (*i*) 1*Krón.* 15:13.

24. Mivelhogy az én ítéletimet nem tselekednék, az én parantsolatimat meg-vetnék, és az én Szombatimat meg-fertéztetnék, és hogy az ő attyaik' bálványi után vólnának az ő ſzemeik.

25. Én-is azért adék nékik nem jó parantsolatokat, és ítéleteket, mellyek által ne élnének.

26. És fertelmeſségre vetém őket az ő ajándékaikkal; mivelhogy minden első-ſzülöttet (*k*) meg-égetnek vala; hogy el puſztítatnám őket, hogy meg-esmérnék, hogy én vagyok az Úr. (*k*) *r.* 16:21.

27. Ennekokáért ſzóllj az Izráel' házának, embernek fia! és mondjad nékik: Igy ſzóll az Úr Iſten: Meg ebben-is gyalázattal illettek engemet a' ti atyáitok, mikor el-ſzakadván vétkezének én ellenem;

28. Hogy mikor bé-vittem vólna őket a' földre, mellyért fel-emelém az én kezemet, hogy azt nékik adnám; meg-tekintének minden magas halmot, és minden ſürü ágú-fát: és ott áldozzák vala az ő áldozatjaikat, és ott téſzik vala az ő haragra ingerlő áldozatjaikat: és ott téſzik vala az ő jó illatú áldozatjaikat, és ott áldozzák vala az ő itali áldozatjaikat.

29. És mondék nékik: Mitsoda ez a' magasság, a' hová ti gyülekeztek? Még-is Bámának neveztetik mind e' mái napig.

30. Ennekokáért mondjad az Izráel' házának: Igy ſzóll az Úr Iſten. Nem-de a' ti atyáitok' módjokra fertéztetitek-é magatokat, és az ő útálatoſságok ſzerént paráználkodtok-é?

31. És mikor ajándékot viſztek-fel, hogy a' ti fiaitokat által-vigyétek a' tüzön; meg-fertéztetitek magatokat minden ti bálványitokban mind e' mái napig: és én a' ti tanáts kérdéstekre meg-felelnék-é, óh Izráel' háza? Élek én, azt mondja az Úr Iſten: ha meg-felelek tinéktek.

32. És a' mit elmétekben gondoltok, semmiképen nem léſzen-meg; hogy azt mondjátok: Léſzünk ollyaténok, mint a' Pogányok, mint e' tartományok' nemzetségi, (*l*) ſzolgálván a' fának és a' kőnek. (*l*) *Jer.* 44:17.

33. Élek én, azt mondja az Úr Iſten: Ha erős kézzel, és ki-nyújtott karral, és ki-ontott búsúlt haraggal nem uralkodom rajtatok.

34 És

34. És ki-viszlek titeket a' népek közzül, és egybe-gyüjtelek titeket a' földekről, mellyekre el-oszlottatok, erős kézzel 's ki-nyújtott karral: és ki-ontott búsúlt haraggal.

35. És viszlek titeket a' népek' pusztájára hol szemtől-szembe törvénykezem veletek.

36. A' mint törvénykeztem a' ti atyáitokkal az Égyiptom' földe' pusztájában; így törvénykezem veletek, azt mondja az Úr Isten:

37. És által viszlek titeket a' veszsző alá, és hozlak titeket a' frígynek kötelére.

38. És ki-választom kozzületek a' pártosokat, és a' kik én ellenem járnak, az ő lakó-helyekből ki-hozom őket, és Izráel' földére *senki közzülök* nem mégyen; hogy meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

39. És ti Izráel' háza! azt mondja az Úr Isten: Mindenitek (*m*) járjon az ő bálványi után, és szolgáljatok *azoknak*, minekutánna nem engedtek nékem: és az én szent nevemet többé megne fertéztessétek a' ti ajándékitokkal és bálványitokkal. (*m*) *Jel.* 22: 21.

40. Mert az én szent hegyemen, az Izráelnek magas hegyén, azt mondja az Úr Isten: ott szolgál énnékem az Izráelnek egész háza, egészen azon a' földön: ott lészen kedves akaratom hozzájok, és ott kívánom-meg a' ti áldozatitokat, és a' ti ajándékitoknak első 'sengéjét minden ti áldozatitokban.

41. A' ti jó illatú áldozatotokért kedves akaratom lészen hozzátok, mikor ki-hozlak titeket a' népek közzül, és egybe-gyüjtelek titeket a' földekről, mellyekre ki-oszlattattatok: és megszenteltetem ti bennetek a' pogányok' szemeik' előtt.

42. És meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr: mikor bé-viszlek titeket az Izráel' földére: arra a' földre, mellyért fel-emeltem az én kezemet, hogy adom azt a' ti atyáitoknak.

43. És ott meg-emlékeztek a' ti útaitokról, és minden tselekedeteitekről, mellyekkel megfertéztettétek magatokat, és méltóknak ítélitek magatokat, kik ki-vágattassatok minden gonoszságitokért, mellyeket tselekedtetek.

44. És meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr: mikor tselekeszem veletek az én nevemért, nem a' ti gonosz útaitok szerént, és a' ti megveszett tselekedeteitek szerént, Izráel' háza! azt mondja az Úr Isten.

45. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

46. Embernek fia! Vesd a' te ortzádat Délre, és tsepegj Dél-felé, és prófétálj a' déli mező erdeje-felé.

47. És mondjad a' dél' erdejének: Halld-meg az Úr' beszédét! Azt mondja az Úr Isten: Imé en tüzet (*n*) gyújtok te benned, és meg-emészt te benned minden nyers fát, és minden aszszúfát: meg-nem alusznik egygyik láng a' másik után, és meg-égnek a' miatt minden ortzák Déltől fogván Éjszakig. (*n*) *Jer.* 21: 14.

48. És meg-látja minden test, hogy én Úr gyújtottam-meg azt; és meg-nem óltatik.

49. És mondék: Ah, ah, Úram Isten! ezek azt mondják nékem: Nem-de ez *tsak* példa beszédekkel szóll-é?

XXI. RÉSZ.

A' jövő ellenség' hire, szándéka, készülete.

1 És lőn az Úrnak beszéde én hozzám mondván:

2. Emberek fia! Vesd a' te ortzádat Jerusálemre, és tsepegj a' szent helyekre, és prófétálj az Izráel' földe ellen.

3. És mondjad az Izráel' földének: Ezt mondja az Úr: imé én reád *mégyek*, és ki-vonszom kardomat hüvelyéből, és ki vágom belőled az igazat, 's a' hitetlent.

4. Mivelhogy pedig ki-vágom belőled az igazat és a' hitetlent; ezokáért ki-mégyen az én fegyverem az ő hüvelyéből minden testre Délről Éjszakig.

5. És meg-érti minden test; hogy én Úr vontam-ki az én fegyveremet az ő hüvelyéből; megnem tér többé.

6. És te embernek fia! fohászkodjál-fel, mintha derekadban fájdalmat szenvednél: és keserüséggel tégy fohászkodást szemek' láttára.

7. És lészen, mikor mondják tenéked: Miért nyögsz te? mondjad: A' hírért; mert jő *immár*, és el-olvad (*a*) minden szív, és minden kezek el-erőtlenednek, és minden lélek szomorúságba esik, és minden térdek vízzel folynak; ímé el-jő, és meg-lészen, azt mondja az Úr Isten. (*a*) *Esa.* 13: 7. *Jer.* 49: 23.

8. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

9. Embernek fia! prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: mondjad: A' fegyver! a' fegyver meg-élesíttetett, és meg-is tisztíttatott!

10. Hogy áldozatokat öljön, meg-élesíttetett:

hogy fényes légyen, meg-tiſztíttatott: Avagy örüljünk-é, *holott* az én fiam veſzſzeje ez, melly minden ſát meg-útál?

11. És adta azt meg-tiſztításra, hogy kézben fogják: meg-élesíttetett a' puſztításra, és meg-tiſztíttatott, hogy adja azt a' meg-ölőnek kezébe.

12. Kiálts, és ordíts embernek fia; mert ez az én népemen léſzen, és az Izráelnek minden Fejedelmin: ettől a' fegyvertől-való (*b*) rettegések léſznek az én népemen; ezokáért üsd-meg a' te tzombodat. (*b*) *r.* 7: 27.

13. Mivelhogy próba ez, (*c*) mit haſznál az? avagy *a' ſzablya*, melly ſenkinek nem kedvez, nem vólna-é veſzſző? azt mondja az Úr Iſten.

(*c*) *Esa.* 1: 5. *Jer.* 6: 28, *'s a' t.*

14. Te azért embernek fia! prófétálj és kezeidet üsd-egybe; mert a' fegyver három ízbe tér-meg, a' meg-öletteknek fegyverek, a' meg-ölettett Fejedelmeknek fegyverek, melly az ő titkos házokat-is el-járja.

15. Mert hogy *minden* ſzív el-olvadjon, és ſokak el-hülljanak, minden ő kapuikban vetettem *reájok* fegyver-rettegését; áh melly fényes, elő-kéſzíttetett az öldöklésre!

16. Eredj el, tarts jobbra, vesd magadat balra, a' hová tekínteted vagyon rendelve.

17. És én-is az én kezeimet (*d*) egybe-tsapom, és meg-nyúgotom az én haragomat; én Úr ſzóllottam. (*d*) *r* 22: 13.

18. És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

19. És te embernek fia! rendelj magadnak két útat, a' mellyen jöjjön a' Babiloniai Király' fegyvere: egy földről jöjjön-ki mind a' kettő; és válaſzd-el egyiket: a' *két* út' fejénél, a' városra-*való útat* válaſzd.

20. Egygyik útat rendeld, hogy jöjjön a' fegyver Rabbátra, az Ammon' fiai *városokra*, és *a' másikat*, hogy Júdára és Jerusálemnek kerített városára *jöjjön*.

21. Mert a' Babilóniai Király két-féle ágazott úton áll-meg, a' kettős útnak fején, hogy *ott* jövendőt láttaſſon: nyilainak vasokat meg-fényesítette: meg-kérdette a' *bálvány* képeket, meg-nézte a' májat.

22. Az ő jövendőlése jobb-kéz felé Jerusálemre ſzolgált, hogy rendeljen Hadnagyokat, kik ſzájokat meg-nyiſsák az öldöklésre, hogy fel-emeljék ſzavokat nagy kiáltáſſal; hogy fal-törő (*e*) koſokat rendeljenek a' kapuk ellen, hogy tőltéseket tsináljanak, és ſántzot építsenek. (*e*) *r.* 4. 2.

23. És léſzen *ez* ő-nékik, mint ha ki hamissat jövendőlne ő-előttök; mivelhogy esküvéſt tettenek nékik, és e' *jövendő-mondás* eſzekbe juttatja a' *Káldéusoknak* az álnokságot, melly miatt meg-vétetik.

24. Ezokáért ezt mondja az Úr Iſten: Mivelhogy eſzembe jutott a' ti gonoſzságtok, és nyilván valókká lettek a' ti vétkeitek, és mindennek láttára vagynak a' ti bűneitek minden ti tselekedeteitekben: mivelhogy eſzembe jutottatok; kézbe akadtok.

25. Te pedig Izráelnek hamis és hitetlen Fejedelme! kinek napja és ideje el-jött, hogy vége *légyen* álnokságodnak.

26. Ezt mondja az Úr Iſten: El-véſzem a' királyi süveget, és el-véſzem a' koronát *fejedről*, és nem léſzen ez: az alázatoſt fel-emelem, és a' kevélyt meg-alázom.

27. El-fordítom, el-fordítom, el-fordítom azt; ez is nem léſzen *többé* mind addig, míg-nem eljő az, a' kié az ítélet, és adom annak.

28. És te embernek fia! prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Iſten az Ammon' fiairól, és azoknak gyalázatjokról; Mondjad (*f*) azért: A' fegyver, a' fegyver ki-vonatott öldöklésre, meg-tiſztíttatott, hogy eméſzſzen fényességével! (*f*) *Sóf.* 2: 8.

29. *Azonközbe*, míg tenéked hívságot látnak, és tenéked hazugságot jövendőlnek, hogy adjanak téged' *fegyverre*, a' meg-ölött hitetleneknek nyakokkal egybe, kiknek el-jött napjok, az álnokság' véginek idején.

30. *Nem-de* viſzſza-viſzem-é *a' fegyvert* az ő hüvelyébe? a' helyen, mellyben teremtettél, a' te lakó földedben ítéllek-meg téged'.

31. És ki-ontom te reád az én haragomat, az én búsúlásomnak tüzét fel-fútatom te reád: és adlak tégedet goromba férjfiaknak kezekbe, kik fő meſterek *léſznek* a' puſztításra.

32. Tűz miatt eméſztetel-meg, a' te véred léſzen a' földön: emlékezetbe nem jőſz; mert én Úr ſzóllottam:

XXII. RÉSZ.

Jerusálem' vétkeinek laiſtroma.

1 És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván.

2. És te embernek fia! nem-de (*a*) meg-ítéled-é? meg-ítéled-é a' vér-ontó várost? és meg-jelented-é néki az ő útálatoſságit? (*a*) *r* 20: 4. 23: 36. *Náh.* 3: 4.

3. Mond-

3. Mondjad azért: Ezt mondja az Úr Isten: Óh te város! ki ő közepette a' vért ki-ontja, hogy el-jöjjön az ő ideje: és a' ki bálványokat tsinált ő maga ellen, hogy magát meg-fertéztetné.

4. A' te vér-*ontásod*dal, mellyet (*b*) ki-ontottál, vétkeztél: és a' te bálványiddal, kiket tsináltál, meg-fertéztetted magadat, és közelebb hoztad a' te napodat, és jutottál a' te esztendeidig; Ezokáért adtalak téged' gyalázatúl a' pogányoknak, és meg-tsúfolásúl minden földeknek, (*b*) 2 *Kir.* 21: 16.

5. A' Kik közel vagynak, és kik távól vagynak tőled, nevetnek téged': ki útálatos nevu *lészesz*, kinn fok-féle romlás *lészen*.

6. Imé az Izráel' Fejedelmi, ki-ki mind az ő ereje szerént azon vólt te benned, hogy (*c*) vért ontana-ki. (*c*) *Hós.* 4: 2.

7. Attyokat és annyokat (*d*) meg-útálták te benned: a' jövevényen hatalmat tseleltedtek te közepetted: az árvát és özvegyet meg-nyomorították te benned. (*d*) *Mik.* 7: 6.

8. A' mi nékem szenteltetett; meg-utáltad: és az én Szombatimat meg-fertéztetted:

9. Tsalárd férjfiak vóltak te benned, hogy vért ontanának: és a' hegyeken ettek te benned, útálatosságokat tselekedtek te közepetted. (*e*) *Era.* 57: 7. 65: 7.

10. Az atyának szemérmét (*f*) fel-foztották te benned; a' havi vér miatt (*g*) tisztátalan aszszonyi-állatot meg-nyomorítottak te benned. (*f*) 3 *Mós* 18: 8, 11. (*g*) 3 *Mós.* 18: 19,

11. És ki-ki az ő felebatátjának (*h*) feleségével (*i*) útálatosságot tselekedett: ki-ki az ő (*k*) menyét meg fertéztette éktelenül; és ki-ki az ő húgát, az ő attya' leányát meg-szeplősítette te benned. (*h*) 3 *Mós.* 18: 20.

(*i*) 3 *Mós.* 18: 15. (*k*) 3 *Mós.* 16: 9, 10.

12. Ajándékokat vettenek-fel te benned a' vér ontásra: ú'sorát, és felit (*l*) vettél-fel, és megtsaltad a' te felebarátidat meg-rontván őket, és el felejtkeztél én rólam, azt mondja az Úr Isten. (*l*) 2 *Mós.* 23: 36.

13. És ímé (*m*) egybe-tsapám az én kezemet a' te telhetetlenségeden, mellyet tselekedtél, és a' te vér-ontásodon, melly vólt te közepetted. (*m*) *r.* 22: 17.

14. Nem-de meg-állhat-é a' te szíved? avagy a' te kezeid erősek lehetnek-é azokban a' napokban, mikor *ezeket* tselekeszem veled? Én Úr szóllottam, és meg-is tselekeszem.

15. És (*n*) el-oszlatlak tégedet a' pogányók közzé, és el-hintelek tégedet a' földekre, és véget vetek a' te tisztátalanságodnak, melly benned vagyon. (*n*) *r.* 12: 14, 15

16. És lészesz te magadnak hagyatott örökség a' pogányok' szemek' láttára; és meg-tudod, hogy én vagyok az Úr.

17. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

18. Embernek fia! Az Izráel' házabéliek ollyanokká lettek nékem, mint (*o*) a' salak; mindnyájan ők ollyak, mint a' réznek, és a' fejér ónnak, és a' vasnak, és a' fekete ónnak a' kementze közepette-való *salakja*: ollyakká lettek, mint az ezüst salak. (*o*) *Esa.* 1: 22.

19. Ennekokáért így szóll az Úr Isten: Mivelhogy ollyaténokká lettetek mindnyájan ti, mint a' salak; ímé én egybe-gyüjtelek titeket Jérusálem' közepire.

20. A' mint egybe szokták gyüjteni az ezüstöt, és a' rezet, és a' vasat, és a' fekete ónat és a fejér ónat a' koh *kementze*' közepiben, hogy abban fel-fújják a' tüzet, a' meg-olvasztásra; így gyüjtelek öszve az én búsúlásomban és haragomban, és vetlek *a' kohba*, és egybe-olvasztlak titeket.

21. Egybe-gyjütelek azért titeket, és fel-fúvom az én búsúlásomnak tüzét ti reátok: és egybe-olvadtok (*p*) ő közepette.

22. A' mint egybe-olvad az ezüst a' kohban; így olvadtok egybe ő benne: és meg-tudjátok, hogy én Úr önttötem-ki az én haragomat ti reátok. (*p*) *Esa.* 1: 25.

23. Es lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

24. Embernek fia! mondjad néki: Te föld nem tiszta vagy, sem esővel meg nem öntöztettél a' búsúlásnak idején!

25. Pártosok az ő Prófétái ő közepette, ollyanok, mint az órdító oroszlán, melly a' ragadományt el-ragadja; bé-nyelték a' lelkeket, gazdagságot és minden drága (*q*) szépséget *magokhoz* vettenek, az ő özvegyit meg-sokasították ő benne. (*q*) *Mát.* 23: 14.

26. Az ő Papjai az én törvényemet el-lopták, és a' mi nékem szenteltetett, meg-fertéztették: és külömbséget nem tettek a' között, a' mi szent, és a' mi köz: és válogatást nem tettek a' tisztátalan és a' tiszta között; és az én Szombatimtól el-rejtették az ő szemeiket, és meg-útáltattam ő közöttök.

27. Az ő (*r*) Fejedelmi ő közepette, mint a' ragadozó

ragadozó farkaſok; kéſzek vért-ontani, a' lelkeket el-veſzteni, hogy nyereséget üzzenek.

(*r*) *Mik.* 3: 11. *Sóf.* 3: 3.

28. Az ő Prófétái mázolnak vala nékik erőtelen *ſár*ral, hívságos látáſokat tévén, és hazugságot nékik jövendölvén, mondván: Igy ſzóll az Úr Iſten; holott az Úr nem ſzóllott.

29. A' föld' népe *egymáſt* hamiſsan nyomorgatták, ragadozást tettenek: és a' ſzükölködőt és a' ſzegényt meg-nyomorították, és a' jövevényt törvénytelen' nyomorgatták.

30. És keresék közzülök valakit, a' ki a' sövényt meg-épitené, és állana (*s*) a' törésen én előmbe a' földért, hogy el ne puſztitaném azt; de *ſenkit* nem találék. (*s*) *'Sólt.* 106: 23.

31. Ennekokáért ki-ontom ő reájok az én haragomat, és meg-eméſztem őket az én haragomnak tüzével; az ő útjokat adom az ő fejekre, azt mondja az Úr Iſten.

XXIII. RÉSZ.

Jérusálem 's Samaria két parázna aſzſzony.

1 És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Két aſzſzonyi-állatok egy anyának leányi valának.

3. Ezek Égyiptomban paráználkodván ifjúságokban adák magokat paráznaságra: ott ſzorongatták az ő emlőjöket, és ott rontották-meg az ő ſzüzeſségeknek emlőit.

4. Továbbá ezeknek nevek: Ahola a' nagyobbik, és annak húga Aholiba: és ezek enyimekké lüttek vala, és ſzelének fiakat és leányokat: ezeknek, mondom, nevek; Samaria Ahola: és Jérusálem Aholiba.

5. És paráználkodék Ahola én alattam, és fel-gerjede az ő ſzeretőihez, a' közel-való Aſſiriabéliekhez.

6. Kik viola ſzínü ſelyem ruhában öltöznek vala, Fejedelmek, és fő Tiſzt-tartók: kívánatos ifjak *valának* mindnyájan, lovagok, kik lovakon hordoztatják magokat.

7. Azokáért paráználkodék ő vélek, az Aſſiriabéli minden válogatott ifjakkal, és mindenekkel, a' kiket meg-ſzerete: minden ő bálványaikkal meg-fertézteté magát.

8. De az Égyiptombéliektől *vett* paráznaságit-is el nem (*a*) hagyta; mert ő-véle háltanak az ő ifjúságában, és ők tapogatták az ő ſzüzeſségének emlőit, és ki-öntötték az ő paráznaságokat ő reá. (*a*) *r.* 20: 8.

9. Ennekokáért adtam őket az ő ſzeretőinek kezekbe, az (*b*) Aſſiriabélieknek kezekbe, kiket meg-ſzeretett vala.

(*b*) 2 *Kir.* 17: *és* 18.

10. Azok mutatták-ki az ő ſzemérmét: fiait és leányit el-vivék, és magát fegyverrel ölék-meg; és lőn híre-neve az aſzſzonyi-állatoknál, és tőnek ítéleteket ő benne.

11. És látá az ő húga Aholiba: és meg-haladá tiſztátalan ſzeretettel őtet, és az ő paráznaſágival az ő nénnyének paráználkodáſit.

12. Az (*c*) Aſſiriabélieket meg-ſzerette, a' Fejedelmeket, a' közel-való Hadnagyokat, kik mindenféle ſzépségben öltöznek, kik lovagok, lovakon hordoztatják magokat, mindnyájan kellemetes ifjak. (*c*) 2 *Kir.* 16: 17, 18.

13 És látám, hogy meg-fertéztetett: egy úton *indúltak* mind ketten.

14. És ő meg-bővíté az ő paráznaságit; mert hogy látá a' meg-írott férjfiakat a' falon, a' Káldéusoknak képeket ki-jegyezve tzinóbriommal.

15. És hogy párta-övek vagynak derekokon, és feſtett patyolatok az ő fejeken: mindeniknek tekínteti, mint Fejedelmeké, és haſonlók a' Babilóniabéliekhez, kiknek ſzületéſeknek földe Káldéa.

16. Ezeket meg-ſzereté, ſzemeivel meg-tekíntvén *őket*, és botsáta követeket ő hozzájok a' Káldéuſok' földére.

17. És bé-menének ő hozzá a' Babiloniai fiak a' ſzeretetnek ágyas-házába, és meg-fertézteték őtet az ő paráznaságokkal, és ez-is magát azoktól meg-fertéztette; és el-méne az ő lelke azoktól.

18. És ki-jelenének az ő paráználkodáſi, kinyilatkoztak az ő rútsága; azért el-távozék az én lelkem (*d*) ő tőle, mint az ő nénnyétől az én lelkem el-távozott vala. (*d*) 2 *Kir.* 17: 18 20.

19. És meg-ſokasítá az ő paráználkodáſit, meg-emlékezvén az ő ifjúságának idejéről, mellyben paráználkodott vala az Égyiptom' földében.

20. És meg-ſzereté az ő ſzeretőit, kiknek teſtek *ollyan*, *mint* a' ſzamarak' teſte, és az ő folyáſok, *mint* a' lovaknak folyáſok.

21. És meg-emlékezél a' te ifjúságodnak útálatoſságáról, mikor tapogatták Égyiptomban a' te emlőidet, hogy meg-rontanák a' te ifjúságodnak emlőit.

22. Énnekokáért, óh Aholiba! így ſzóll az Úr

Úr Isten: Imé én fel-támaſztom a' te ſzeretőidet te ellened, (*e*) azokat, a' kiktől el-ſzakadott a' te lelked, és te reád hozom őket minden-felől. (*e*) 2*Kir.* 24: 20. 25: 1-10.

23. A' Babilóniabélieket, és minden Káldeabélieket, Tiſztartókat, Fejedelmeket, és had-viſelőket, és minden Aſſiriabélieket ő-vélek: kívánatos ifjakat, had-viselőket, és Fejedelmeket kik mind jeles vitézek 's nevezetesek, és lovagok mindnyájan.

24. És jőnek te reád kotsikkal, ſzekerekkel, és kerékkel, és népeknek ſokaságával: környülvéſznek téged' mindenfelől dárdákkal, paiſſal és ſisakkal, és adok nékik hatalmat az ítéletre, és meg-ítélnek téged' az ő ítéletek ſzerént.

25. És vetem az én meg-búsúltt haragomat te ellened, és tselekeſznek te veled búsúláſsal; a' te orrodat, és füleidet el-metélik, és a' te *népednek* állja fegyver miatt húll-el: ők a te fiaidat és leányidat el-viſzik *fogságra* és a' te meg-maradott réſzed tűz miatt eméſztetik-meg.

26. És (*f*) meg-foſztanak téged' a' te ruháidtól, és el-véſzik a' te ékeſségidet. (*f*) *r.* 16 39.

27. És véget vetek a' te útálatoſságodnak és paráznaságodnak, *mellyet hoztál* Égyiptom' földéből; és ſzemeidet reájok fel-nem emeled, és többé Égyiptomról meg-nem emlékezel.

28. Mert így ſzóll az Úr Isten: Imé én adlak téged' azoknak kezekbe, a' kiket gyűlölſz: azoknak kezekbe, a' kiktől (*g*) el-ſzakadt a' te lelked: (*g*) 2*Kir.* 24: 20. 25: 1-11.

29. És gyűlölséggel tselekeſznek veled, és minden munkádat el-véſzik, és (*h*) mezítelen 's ruhátlan hagynak téged' és nyilván léſzen a' te paráznaságidnak rútsága, és a' te útálatoſságod és a' te paráználkodásid. (*h*) *r.* 16: 39.

30. Tselekeſzem ezeket veled; mivelhogy paráználkodtál a' pogányok után; mivelhogy meg-fertéztetted magadat azoknak bálványaikkal.

31. A' te nénéd' útján jártál; és adom az ő poharát a' te kezedbe.

32. Így ſzóll az Úr Isten; A' te nénéd' poharát meg-iſzod, melly mély és ſzéles, hogy megnevetteſſél és tsúfoltaſſál; *nagy e' pohár*, hogy ſok férjen belé.

33. Réſzegséggel és bánattal meg-telél: *az-az* puſztaság s el-puſztúlás' poharával, a' te nénédnek, Samariának poharával.

34. Meg (*i*) kell innod azt, és fel-hajtod; és az ő tserepit el-rontod, és ſzaggatod a' te emlőidet; mert én ſzóllottam, azt mondja az Úr Isten. (*i*) 2 *Kir.* 24: 1-10.

35. Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy el-felejtkeztél én rólam, és vetettél engem' hátad' megé; te-is hordozd a' te útálatoſságodat és paráznaságidat.

36. És monda az Úr énnékem: Embernek fia! Avagy nem (*k*) ítéled-é meg Aholát, és Aholibát, hogy hírdeſſed nékik az ő útálatoſságokat. (*k*) *r.* 20: 4. *és* 22: 2, 3.

37. Mert paráználkodtak, és vér vagyon az ő kezekben, és az ő bályányaikkal paráználkodtak: és e' felett az ő fiaikat is, kiket ſzültenek vala énnékem, által-vitték (*l*) a' *tüzön*, azoknak meg, eméſztésre. (*l*) *Sólt.* 106: 37.

38. Sőt ezt-is tselekedték vélem; meg-fertéztették az én Szent helyemet azon a' napon, és Szombatimat meg-undokitották.

39. És mikor meg-áldozták az ő fiaikat az ő bálványaiknak; bé-mennek vala az én Szent helyembe azon a' napon, hogy meg-fertéztetnék azt: és ímé (*m*) így tselekedtek az én Házamban. (*m*) 2*Kir.* 21: 4, 6. *'s a' t.*

40. Sőt még annak felette, hogy el-küldöttek a' meſzſzünnen jövő emberekhez, kik a' követek' ſzavára mindjáráſt el-jőnek, kiknek kedvekért meg-mosódál: kenettel meg-kenéd ortzádat, és fel-ékesítéd magadat ékeſséggel.

41. És ülél ékes ágyra, és (*n*) aſztalt kéſzítettél az *ágy* előtt, és tévéd arra az én meggyújtott *temjéne*met, és az én olajomat: (*n*) *Péld.* 7: 17.

42. És lőn annál örvendező ſokaságnak ſzava, és hogy meg-ſokaſíttatnának a' férjfiak; hozatának Sábabéliek-is a' puſztából, kik adának karra-való ékeſségeket az ő kezekre, és ékes koronát az ő fejekre.

43. És mondék *annak*, a' *ki* el-aggott már az ő paráznaságiban: Immár el-fogynak az ő paráználkodási; De ő *nem tére-meg*.

44. És bé-menének ő hozzá, mint valaki menne a' parázna aſzſzonyi-állathoz; úgy mentekbé Aholához és Aholibához, ez útálatos aſzſzonyi-állatokhoz.

45. És az igaz férjfiak (*o*) meg-ítélik őket paráznák' és vér-ontók' ítéletivel; mert paráznák, és vér vagyon az ő kezekben. (*o*) *r.* 16: 38.

46. Mert így ſzóll az Úr Isten: Hozok ő reájok gyülekezetet, és adom őket meg-indúlásra és ragadományra.

47. És a' gyülekezet (*p*) meg-kövezi őket, és ki vágják őket az ő fegyverekkel: az ő fiaikat és leányaikat meg-ölik, és az ő házaikat tűzzel égetik-meg. (*p*) *r.* 16: 38, 40, 41.

48. És meg-szüntetem az útálatosságot a' földről, és tanúlnak minden aszszonyi-állatok, és nem kezdenek tselekedni a' ti útálatosságtok szerént.

49 Adják azért a' ti útálatosságtokat ti reátok, és a' ti bálványitoknak vétkeit viselitek: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

XXIV. RÉSZ.

Példákkal jövendöli a' Jérusálem' romlását.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, kilentzedik esztendőben, tizedik hóban, ugyan azon hónak tizedik *napján* mondván:

2 Embernek fia! Ird-meg magadnak ennek a' napnak nevét, ezen (*a*) napot, *mondom; mert* ezen a' napon közelgetett a' Babilóniai Király Jérusálemhez. (*a*) 2*Kir.* 25: 1.

3. És vess példa beszédet az engedetlen ház ellen, és mondjad nékiek Ezt mondja az Úr Isten: Tégy fazekat, tégy fazekat *a' tűzhöz*, és tölts vizet-is belé.

4. Gyüjts belé való darabokat, minden jó darabot, lapotzkáját, és tzímerét, és töltsd-meg válogatott velős kontzokkal.

5. Végy választott juhokat-is, és gyújtsd-meg a' tsontokat-is a' *fazék* alatt, forrald azt erősen; főzzétek-el a' tsontokat-is ő benne.

6. Ezokáért igy szóll az Úr Isten: Jaj (*b*) a' vér-ontó városnak, a' fazéknak, mellynek tajtékja benne vagyon, és belőle a' tajtékja ki nem ment: darabonként, darabonként szedd-ki belőle, ne esék sors reá. (*b*) *r.* 22: 2-4. *Náh.* 3: 1.

7. Mert az ő vér-ontása ő közepette *vagyon* a' magas tiszta kőre öntötte azt: nem öntötte azt a' földre, hogy porral bé fedné.

8. Hogy fel-indítaná a' haragot a' boszszúállásra; *én-is azért* vetettem az ő vérét a' magas kőre, hogy bé ne fedeztessék.

9. Azért igy szóll az Úr Isten: (*c*) Jaj a' vér-ontó városnak! én-is nagy tüzet rakok.

(*c*) *Náh* 3: 1. *Hab* 2: 12.

10. Bőven rakom *reá* a' fákat, meg-gyújtom a' tüzet: a' húst tellyességgel el-főzöm, ízi-szerszámát meg-adom, és tsontjai el égnek.

11. És tészem a' *fazekat* üresen az ő tüzére, hogy meg-hevüljön, és meg-égjen az ő feneke: és egybe-olvadjon ő benne az ő undoksága, meg-emésztetsék az ő tajtékja.

12 Hazugságokkal fáraszttotta magát, és belőle ki nem ment az ő sok tajtékja; *ezokáért* tűz miatt emésztetik-meg az ő tajtékja.

13. A' te tisztátalanságodban *vagy még-is, azaz*, a' te vétkedben és mivelhogy tisztogattalak tégedet, és meg nem tisztúltál a' te tisztátalanságodból; többé meg nem tisztúlsz, mig meg nem nyúgotom az én haragomat te rajtad.

14. Én Úr szóllottam: el-jött *az idő*, és meg-tselekeszem; hátra nem állok *benne*, és (*d*) nem kedvezek, és meg nem bánom: a' te útaid és tselekedetid szerént ítéllek-meg tégedet, azt mondja az Úr Isten.

(*d*) *r.* 5 II. 9: 9, 10.

15. És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

16. Embernek fia! Imé én el-vészem tőled (*e*) tsapással a' te szemeidnek kívánságát: ne sirasd *őtet*, se ne jajgasd: se könnyed ne menjen *rajta*. (*e*) *Jer.* 16: 5, 6.

17. Fohászkodván vesztegséggel légy, és halottakon-való sirást ne tégy, a' te főre-való ékességedet kösd fel magadra, és saruidat vedd lábaidra; és felső ajakadat bé ne fedezd, és férjfiaknak kenyereket ne egyed.

18. Szóllék azért reggel a' népnek, és estvére meg-hala az én feleségem, és *más nap* reggel úgy tselekedém, a' mint meg vala hagyva énnékem.

19 És monda nékem a' nép: Avagy nem jelented-é meg minékünk, mit *jegyezzenek* ezek minékünk? mert te tselekedéd *ezeket mi érettünk*.

20 Es mondék ő-nékik: Az Úr' beszéde vólt én hozzám, mondván:

21. Mond-meg az Izráel' házának: Ezt mondja az Úr Isten: Imé én meg-fertéztetem az én Szent helyemet, a' ti erősségteknek kevélységét, a' ti szemeiteknek kívánságát, és a' ti lelketeknek kedvezését; a' ti fiaitok, és leányitok-is, kiket el *kell* hagynotok, fegyver miatt húllanak-el.

22. És tselekeszték, a' mint én tselekedtem: felső ajakatokat bé nem fedezitek, és férjfiaknak kenyereket nem eszitek.

23. És (*f*) a' ti főre-való ékességitek *léfznek* a' ti fejeteken, és saruitok a' ti lábaitokon: nem jajgattok, sem nem sirtok; hanem el száradtok a' ti álnokságitok miatt, és nyögyve fohászkodtok egy másra.

(*f*) *r.* 4: 17.

24. És

24. És léſzen tinéktek Ezékiel jegyül, mind azok ſzerént; a' miket tselekedett, ti-is úgy kezdetek tselekedni: mikor ez el-jö; akkoron tudjátok-meg, hogy én vagyok az Úr Iſten.

25. És te, embernek fia! nem de azon a' napon, mikor el-vészem tőlök az ő erősségeket, az ő ditsőſségeknek örömét, az ö ſzemeknek kívánságát, és az ő lelkeknek gyönyörüségét: az ő fiaikat, és leányaikat.

26. Azon a' napon *azért* (*g*) avagy nem jö-é te hozzád, a' ki el-ſzalad, hogy tenéked hírt mondjon? (*g*) *r.* 33: 21.

27. Azon a' napon meg-nyittatik a' te ſzád azzal, a' ki el-ſzaladott: és ſzóllaſz, és többé meg nem némúlſz, és léſzeſz nékik tsudáúl; és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

XXV. RÉSZ.

Prófétál az Ammoniták, Moábiták, Iduméabéliek és Filiſtéusok ellen.

1 És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:
2. Embernek fia! (*a*) Vesd a' te ortzádat az Ammon' fiaira, és prófétálj ő ellenek.

(*a*) *Jer.* 49: 1.

3. És mondjad az Ammon' fiainak: Halljátok-meg az Úr Iſten' beſzédét; Igy ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy te ezt mondád: Ha ha! az én Szent helyemen, hogy meg-fertéztetett: és az Izráel' földén, hogy el-puſztíttatott: és a' Júda' házán, hogy fogságra mentek;

4. Ezokáért adlak én téged' a' Nap-keletieknek örökségül, és helyheztetik az ő palotáikat te benned, és lakó-helyeiket fel-állatják te benned; ők eſzik a' te *földed'* gyümöltsét, és ők iſzſzák a' te tejedet.

5. És adom Rabbát (*b*) iſtállóúl a' tevéknek, és az Ammon' fiainak *tartományokat* feküvő helyül a' barmoknak; és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr. (*b*) 2*Sám.* 12: 26.

6. Mert igy ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy kezeddel tapsoltál, és lábaddal tomboltál, és örülſz lélekből minden meg-útálásodból az Izráel' földén.

7. Ennekokáért ímé én ki nyújtottam az én kezemet te reád, és adlak téged' ragadományúl a' pogányoknak, és ki-váglak téged' a' népek közzül, és el-veſztlek téged' a' földekről, és el-töröllek téged'; és meg-tudod, hogy én vagyok az Úr.

8. Ezt mondja az Úr Iſten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondotta: Imé a' Júda' háza is ollyan, mint (*c*) minden pogányok. (*c*) *r.* 35: 12.

9. Ezokáért ímé én meg-nyitom a' Moáb' oldalát, a' városoktól *el-kezdvén*, azoktól *tudnillik* az ő városoktól, *mellyek vagynak* az ő leg-végsőbb réſzén: *az-az*, a' kívánatos földet (*d*) Bethjéſimótot, Baálmeont, és Kirjátaimot.

10. A' Nap-keletieket *hívom* az Ammon' fiai ellen, és adom azt örökségül, úgy hogy emlékezetben ſe légyenek az Ammon' fiai a' pogányok között. (*d*) *Jós.* 12: 3.

11. A' Moábon-is ítéleteket téſzek; és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

12. Igy ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy az Edom boſzſzú-állást tselekedett, boſzſzúját meg-állván a' Júda' házán, és vétkezvén vétkeztenek, és boſzſzújokat meg-állották ő rajtok.

13. Ezokáért igy ſzóll az Úr Iſten: Ki-nyújtom az én kezemet Edomra, és ki-vágom ő belőle az embereket, és a' barmokat, és vetem őtet puſztaságra Témán' *városától* fogva, és a' Dédán' *lakói* fegyver miatt hullanak-el.

14. És boſzſzúmat meg-állom Edomon az én népemnek, Izráelnek keze által, és tselekeſznek Edomon az én búsúlásom ſzerént, és az én haragom ſzerént, és meg-esmérik az én boſzſzú-állásomat, azt mondja az Úr Iſten.

15. Igy ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy a' Filiſtéusok boſzſzúból tselekedtek *Izráellel*, és boſzſzújokat meg-állották lélekből-való útálással, hogy el-veſztenék örök gyülölséggel.

16. Ezokáért ezt mondja az Úr Iſten: Imé én ki-nyújtom az én kezemet a' Filiſtéusokra, és ki-vágom a' Keretéusokat, és el veſztem a' tenger' partján *lakozóknak* maradékit.

17. És tselekeſzem ő rajtok nagy boſzſzú állásokat, haragból-való ſanyargatásokkal; és meg-esmérik, hogy én vagyok az Úr, mikor boſzſzúmat meg-állom rajtok.

XXVI. RÉSZ.

Prófétál Tirus' el puſztúlása felől.

1 És lőn tizen-egyedik eſztendőben, a' hónak első napján, lőn az Úrnak beſzéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Mivelhogy ezt mondá Tírus Jérusálemről: Ha, ha! el-töretett a' népeknek kapujok, én reám fordúlt *az ő kereskedése*, meg-telem *drága árúkkal*, *miólta* el-puſztúlt.

3. Ezokáért igy ſzóll az Úr Iſten: Imé én, óh (*a*) Tírus! te reád *mégyek*, és viſzek-fel te reád ſok pogány nemzeteket, miként a' tenger fel-emelkedik az ő habjaival. (*a*) *Esa.* 23: 1, 8-15.

4 És

4. És el-hányják a' Tírus' kő-falait, és az ő tornyait el-rontják: és le-vonszom az ő porát ő róla, és tészem őtet magas kő sziklává.

5. A' tengerben-való varsáknak meg-vetésekre-való hely lészen; mert én szóllottam, azt mondja az Úr Isten: és lészen ragadományok a' pogányoknak.

6. És az ő leányi, kik a' földön *vagynak*, fegyverrel ölettetnek-meg: és meg-esmérik, hogy én vagyok az Úr.

7. Mert így szóll az Úr Isten: Imé én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, a' Babilóniai Királyt Éjszakról, a' Királyoknak (*b*) Királlyát, lovakkal és szekerekkel, és lovagokkal, és *nagy* gyülekezettel, és sok néppel. (*b*) *Dán.* 2: 37, 38.

8. A' te leányidat, kik *vagynak* a' te földeden, fegyverrel öli-meg: és te ellened sántzot vét, és föld' töltést rak te ellened, és emel te ellened paist.

9. És lövő szerszámokat készít a' te kő-falaid ellen, és a' te tornyaidat le-rontja az ő törő szerszámival.

10. Az ő lovainak sokasága miatt, bé-lep tégedet azoknak porok: a' lovagoknak, és kerekeknek, és szekereknek tsattogások miatt megindúlnak a' te kő-falaid, mikor bé-mégyen a' te kapuidon, mint-egy el romlott városnak bé-menetelin.

11. Az ő lovainak (*c*) körmeivel tapodja minden te útzáidat: a' te népedet fegyverrel öli meg, és a' te erősségednek fel-állatott *köveit* a' földre veti-le. (*c*) *Esa.* 5: 28.

12. És prédára hányják a' te gazdagságidat, és el-ragadozzák árúidat, és le-rontjak kő-falaidat, és kívánatos házaidat el-rontják, és a' te köveidet, és fáidat, és porodat a' víz' közepire hányják.

13. És meg-szüntetem a' te (*d*) énekléſidnek sokságát, és a' te hegedúidnek zengések többé nem hallattatik. (*d*) *Esa.* 24: 7, 8.

14. És tészlek tégedet magas kő-sziklává, varsáknak vető helyek lészesz, és többé meg nem építtetel; mert én Úr szóllottam, azt mondja az Úr Isten.

15. Így szóll az Úr Isten Tírusnak: Avagy a' te alá romlásodnak zuhanása miatt, mikor a' te sebeseid kiáltanak, mikor a' te benned valók öltön-ölettetnek, nem indúlnak é-meg a' szigetek?

16. És le-szállanak drága székekből a' tengeren-való Fejedelmek, és el-vetik felső-ruhájokat, és külömb-külömb színű ruhájokat le-vetik: el-iszonyodnak, a' földön ülnek, és rettegnek *minden* szem-pillantásra, és el-álmélkodnak te rajtad.

17. És (*e*) siralmas éneket tésznek fel-szóval rajtad, és mondnak tenéked: Mi-módon veszszel, ki a' tengerek között lakol vala? illyen híres-neves város, melly a' tengeren erős vala: ő, és az ő benne lakozók, kik félelmekre valának mind azoknak, kik a' tenger mellett lakoznak? (*e*) *Jel.* 18: 9, *'s a' t.*

18. Mostan meg-félemlenek a' szigetek a' te romlásodnak idején: és meg-rettennek a' tengerben-való szigetek a' te ki-menésed miatt.

19. Mert azt mondja az Úr Isten: Mikoron tészlek téged' el-pusztúlt várossá, mint a' mely városokat nem laknak: és mikor fel-hozándom te reád a' *nagy* mélységet, és bé borítnak téged' a' sok vizek.

20. És le-vonszlak téged' azokkal, kik a' koporsóba le-szállanak a' régen meg hólt néphez: és helyheztetlek téged' a' földnek alsó *részében*, *mint* sok időktől fogva-való pusztaságokban, azokkal, kik a' koporsóba le-szállanak, úgy hogy többé senki ne lakjék rajtad; és minekutánna meg-mutatom az én dicsőségemet az élőknek földén;

21. Meg-emésztelek tégedet, és nem lészesz: és kereſtetel, és többé örökké meg nem találtatol, azt mondja az Úr Isten.

XXVII. RÉSZ.

A' Próféta sir a' gazdag Tírus romlásán.

1 És lőn az Úrnak beszéde én hozzám mondván:

2. Te pedig embernek fia! tégy sirást Tíruson,

3. És mondjad Tírusnak, ki lakik a' tenger rév-helyein, ki sok népek között kereskedik nagy sok szigetekre: Így szóll az Úr Isten, óh Tírus! te mondottad: Én tökélletes (*a*) szépségben vagyok! (*a*) *r.* 28: 12.

4. Hogy a' tengernek közepette *vagynak* a' te határid: a' te építőid tökélletessé tették a' te ékességedet.

5. A' Sénir' hegyéről-való jegenye-fákból építették tenéked minden hajóidat: a' Libánusról hoztak tzédrus-fákat, hogy tenéked árbotz-fát tsinálnának.

6. A' Básánbéli (*b*) tser-fakból tsinálták a' te evezőidet; az evezők ülő-helyeket Kittim' szigetiből-való elefánt-tetemből tsinálták az Assiriabéliek. (*b*) *Esa.* 2: 13.

7. Egyip-

7. Égyiptomi külömb-külömb-féle színű selyemből vólt a' te ki-terjesztett vitorlád: Elisa szigetből-való sárga, és szederjes színű selyemből vólt a' te hajód' borítékja.

8. Sidonban és Arvádban lakozók vóltak tenéked evezőid: a' te bőltseid, óh Tírus! *kik* te benned *vagynak*, azok vóltak a' te kormányosid.

9. A' Gébálbéli Vének, és abban-való bőltsek építették-meg te benned a' te hasadékidat: minden tengeren-való hajók, és azoknak evezőik valának te benned, a' te kereskedésednek üzésében.

10. Perziabéli és Lidiabéli és Afrikabéli *férjfiak* valának a' te seregedben: a' te hadakozó férjfiaid paisokat és sisakjokat fel-függesztették te benned: ezek szerzették *néked* a' te ékességedet.

11. Az Arvád' fiai a' te seregeddel *valának* a' te kő-falaidon körös-környül, és a' Gamadéusok valának a' te tornyaidban: az ő paisokat fel-függesztették a' té kő-falaidon körös-körül: ezek tették tökélletessé a' te szépségedet.

12. Tárfis, a' te (*c*) kereskedő társod, az ő sok gazdagságának miatta: ezüsttel, vassal, fejér és fekette ónnal kereskedett a' te sokadalmidban. (*c*) *Esa.* 23: 1.

13. Jónia, Tubál és Mések, ezek vóltak a' te közösid, *rab* (*d*) embereket és réz edényeket árúltak a' te sokadalmidban:

(*d*) *Jóel.* 3: 6.

14. A' Tógárma' házából, lovakat és lovagokat, és öszvéreket árúltak a' te vásárodon.

15. A' Dédán' fiai *vóltak* a' te kereskedőid: sok szigetekkel *vólt* a' te kereskedésed: elefánt tetemből-való szarvakat, és pávákat adnak vala néked ajándékban.

16. Siria-is közösöd *vólt* tenéked a' te szép marháidnak sokasága miatt: smaragddal, bársonnyal, és külömb-külömb-féle színű ruhákkal, és bíborral, és korálissal, és drága unió-kövekkel, mellyeket árultak a' te sokadalmidban.

17. Júda-is (*e*) és az Izráel' földe közösid vóltak tenéked, Minnit', és Pannág' földéből-való gabonából és mézből, és olajból, és balsamomból, mellyeket árultak a' te sokadalmidban. (*e*) 1 *Kir.* 5: 1, 3

18. Damaskus-is közösöd vólt tenéked a' te drága műveidnek sokasága miatt: és a' te sok gazdagságid miatt, Helbonbéli borban és fejér gyapjúban.

19. Dán pedig, és Jónia hordának a' te sokadalmadra, *és* adának tiszta vasat: kásia, és *jó illatú* fű-szál vólt a' te vásáridon.

20. Dédán a' te közösöd drága posztókban a' szekerekre.

21. Arabia és Kédárnak minden Fejedelmi *vóltak* kereskedő társaid; juhokkal, kosokkal, és bakokkal kereskedtél vélek.

22. Sába (*f*) és Rahémabéli árosok *vóltak* a' te közösid; minden-féle drága fű-szerszámokban, és minden drága kőben és aranyban, a' te sokadalmidban kereskedtek.

(*f*) 1 *Kir.* 10: 1-10.

23. Hárán, és Kanné, és Eden, Sébabéli kereskedők: Assiria, és Kilmád a' te kereskedő társod!

24. Ezek a' te közösid, minden féle *árúkban*, sárga és külömb-külömb-féle színű ruhákban, kötelekkel egybe-kötöztetett drága ruháknak szekrényiben, és arany-lántzokban, a' te sokadalmidban.

25. A' Társis' fő hajói vóltak a' te kereskedésedben: és meg-telél, és felette igen meggazdagúlál a' tengerek között.

26. Mély vizekre vünek téged' a' te evezőid; a' nap-keleti (*g*) szél meg-ronta téged' a' tenger' közepette: (*g*) *r.* 17: 10. 19: 12.

27. A' te gazdagságid, és sokadalmid, kereskedésed, evezőid, és kormányosid, a' te hasadékidnak meg-építői, és kereskedésidben-való társaid, és minden hadakozó férjfiak, kik te benned *valának*, és minden te benned-való sokaság bé-esnek a' tengernek közepibe a' te romlásodnak idején.

28. A' te hajósidnak kiáltásokra (*h*) meg-rettennek a' hóstátok. (*h*) *r.* 26: 10, 15.

29. És ki-szállanak az ő hajójokból az evezők, a' hajósok, *és* minden hajós-mesterek a' tengeren, a' földre szállanak.

30. És az ő szavokat mindenek' hallattára fel-emelik te reád, és keservesen kiáltanak, és fejekre (*i*) port hintenek, és hamuban hevernek. (*i*) *Jer.* 6: 26

31. És fejeket (*k*) meg-nyírik te éretted, és 'sákba öltöznek és keserves sírást tésznek te rajtad *nagy* lelki keserűségben. (*k*) *Esa.* 15: 2.

32. És siralmas éneket tésznek te rajtad az ő sírásokban, és *így* siratnak téged': Melly *város vólt ollyan*, mint Tírus, melly így ki-vágattatott a' tenger' közepette?

33. Mikor ki-mennek vala a' te árúid a' tengerekből, sok népeket meg-elégítesz vala: a'

te gazdagságidnak sokaságával, és kereskedésiddel a' földön-való Királyokat meg-gazdagítottad.

34. A' melly időben el-rontatol a' tengereken a' vizeknek mélységiben; a' te árud és minden benned-való sokaság el-veszsznek.

35. A' szigeteknek minden lakosi el-álmélkodtanak te rajtad: és azoknak Királyi igen meg-rettentenek, és meg-háborodtanak ábrázatjokban.

36. A' népek között-való kereskedők (*l*) süvöltöttek te rajtad: retteneteſſé lettél és *többé* örökké nem léſzeſz. (*l*) 1 *Kir.* 9: 8.

XXVIII. RÉSZ.

A' Tírus' Királlya feddetik: Sidon' romlása jövendöltetik.

1 És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! mondjad a' Tírus' Fejedelmének: Ezt mondja az Úr Iſten: Mivelhogy fel-fúvalkodott a' te ſzíved, és ezt mondottad: Iſten vagyok én, az Iſten' ſzékiben ültem a' tenger' közepette; holott (*a*) te ember vagy, és nem Iſten: és ſzívedben Iſtennek állítottad magadat. (*a*) *Esa.* 31: 3. 47: 7.

3. Imé böltsebb vagy (*b*) Dánielnél; semmi el-rejtetett dolog nintsen, melly te tőled el-rejtetett vólna. (*b*) *Dán.* 1: 17, 20. 2: 26.

4. A' te böltseſséggeddel és értelmeddel gyüjtötted magadnak a' gazdagságot: és ezüſtöt 's aranyat gyüjtöttél kintsednek.

5. A' te böltseſségednek nagy-vóltával, és kereskedéseddel ſokasítottad-meg a' te gazdagságodat: és fel-fúvalkodott a' te ſzíved a' te gazdagságod miatt.

6. Ezokáért így ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy ſzívedben ollyannak állítottad magadat, mintha Iſten vólnál;

7. Ennekokáért ímé én hozok te reád idegeneket, a' pogányok között-való erős *hadakozókat*: és fegyvereket ki-vonſzák a' te böltseségednek ſzépsége ellen, és a' te ſzépségedet meg-fertéztetik.

8. A' verembe vetnek téged', és meg-halſz azoknak halálokkal, kik a' tengernek közepette meg-ölettetnek.

9. Nem-de mondván mondod-é *akkor*: Iſten vagyok, az előtt, a' ki téged' meg-öl? Holott ember vagy, és nem Iſten, *mikor léſzeſz* annak kezében, a' ki téged' meg-öl.

10. Környül-metéletlenek' halálokkal halſz meg, idegenek' kezek által; mert én ſzóllottam, azt mondja az Úr Iſten.

11. És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

12. Embernek fia! Tégy fel-ſzóval-való sirást Tírus' Királlyán, és mond ő-néki: Így ſzóll az Úr Iſten: Te petsétled-bé a' ſummát, tellyes lévén böltseſséggel, és (*c*) tökélletes ékeſséggel. (*c*) *r.* 27: 3.

13. Az Iſten' kerte' gyönyörüſségében vóltál, minden drága kövekkel környül-vétettél vala, *mint-egy sövénnyel*: Sárdiuſſal, Topáziuſsal, és Jáſpiſſal, Chriſolituſsal, Onixal, és Berilluſsal, Safirral, Kárbunkuluſſal, és Smaragddal és arannyal: a' te dobjaidnak és ſipjaidnak ſzerſzámaik te benned attól a' naptól fogva kéſzíttettenek-meg, mikor teremtettél.

14. Te *vagy* a' fel-kenetett, *és* óltalmazó Kérub, miólta tégedet elő-állattalak: az Iſten ſzent hegyén vóltál: a' tüzes *drága* kövek között ſzüntelen jártál.

15. Tökélletes valál a' te útaidban attól a' naptól fogva, mellyen teremtettél; míglen álnokság találtaték te benned.

16. A' te kereskedésednek bővsége miatt bétöltötték a' te belső réſzeidet ragadománnyal, és vétkeztél; ezokáért le-vetlek téged' az Iſten' hegyéről, és el-veſztlek téged', te óltalmazó Kérub! a' tüzes drága kövek közzül.

17. Fel-emelkedettt a' te ſzíved a' te ſzépséged miatt: el-veſztetted a' te (*d*) böltseſségedet a' te fényeſségedben; a' földre vetlek *azért* téged': a' Királyok' eleibe vetlek téged', hogy láſſanak téged'. (*d*) *Zak.* 9: 2.

18. A' te álnokságodnak ſoksága miatt, és hamis kereskedésed miatt, meg-fertéztetted a' te ſzent helyedet; azért támaſztok tüzet te benned, melly téged' meg-emészt: és hamuvá téſzlek téged' a' földön mindenek' láttára, kik te reád néznek.

19. Mindnyájan, a' kik esmértek tégedet a' népek közt, el-almélkodnak rajtad: rettegésekre vóltál *nékik*, és nem (*e*) léſzeſz örökké.

20. És lőn az Úr' ſzava én hozzám, mondván: (*e*) *r.* 26: 21. 27: 36.

21. Embernek fia! Vesd a' te ortzádat Sidon ellen, és próſétálj ő ellene,

22. És mondjad: Így ſzóll az Úr Iſten: Imé én te reád *mégyek* óh Sidon! és (*f*) meg-dícsőíttetem te benned: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket téſzek ő benne; és ő benne meg-mutatom magamat ſzentnek lenni: (*f*) 3 *Mós.* 10: 3.

23. És

23. És botsátok ő reá dög-halált, és vér-ontást az ő útzáira, és el-húllanak a' meg-sebhettek ő benne: fegyverrel *jönek* ő ellene mindenfelől: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

24. És nem léſzen többé az Izráel' házának meg-sértő tövis, és fájdalom' ſzerző tövis *nem léſzen* mindenek közzül, kik ő körülöttök valának, kik őket háborgatták: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr Iſten.

25. Így ſzóll az Úr Iſten: Mikor egybe-gyüjtöm az Izráel' házát (*g*) a' népek közzül, kik közzé el-oſzlattanak, és magamat meg-ſzentelem ő bennek a' pogányok' ſzemek' láttára: laknak az ő földökön, mellyet én adtam az én ſzolgámnak Jákóbnak.

(*g*) *Jer.* 25: 12. *'Sólt.* 127: 1-3.

26. És laknak azon bátorsággal, és házakat épitenek, és ſzőlőket plántálnak, lakván bátorsággal; mikor téſzek ítéleteket mindeneken, kik őket háborgatták ő körülöttök: és meg-esmérik, hogy én vagyok Úr az ő Iſtenek.

XXIX. RÉSZ.

Égyiptomiak' puſztúlása 's el-ſzélledése felől.

1 Tizedik eſztendőben, annak tizedik *havá*ban, a' hónak tizen-kettődik *nap*ján, lőn az Úrnak ſzava én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Veſſed ortzádat Faraó ellen, az Égyiptom' Királlya ellen, és prófétálj ő ellene, 's egéſz Égyiptom ellen.

3. Szóllj, és mondjad: Így ſzóll az Úr Iſten: Imé én te reád *mégyek* Faraó, Égyiptom' Királlya! te nagy (*a*) tzet-hal! ki fekſzel a' te folyó-vizeidnek közepette, ki azt mondtad: Énnyim a' folyó-víz, és én teremtettem magamnak. (*a*) *'Sólt.* 74: 13, 14. *Esa.* 27: 1. 51: 9.

4. Vetek én horgokat a' te (*b*) ſzádba: és tſelekeſzem, hogy a' te folyó-vizeidben-való halak hé-ragaſzkodjanak a' te héjaidba, és ki-vonſzalak téged' a' te folyó-vizeidnek közepiből, és a' te folyó-vizeidnek minden halai ragaſzkodnak a' te héjaidhoz. (*b*) *Esa.* 37: 29.

5. És hagylak (*c*) téged' a' puſztában, téged' és minden te folyáſidban-való halakat: a' mező ſzínére esel, és egybe nem ſzedetel, és nem gyüjtetel; hogy légy ételül a' földi vadaknak és az égi madaraknak. (*c*) *r.* 32 4.

6. És meg-tudják mindnyájan az Égyiptomban lakozók, hogy én vagyok az Úr; mivelhogy vóltanak az Izráel' házának nád páltzáúl.

7. Mikor tartanak ők téged' kézen fogva; megtöretel, és meg-sérted (*d*) nékik egéſz vállokat: és mikor te hozzád támaſzkodnak; megromlaſz, és egyeneſen állatod az ő egéſz derekokat. (*d*) *Esa.* 36: 6.

8. Azokáért így ſzóll az Úr Iſten: Imé én hozok te ellened fegyvert, és ki-vágom belőled az embert és a' barmot.

9. És léſzen Égyiptom' földe álmélkodásra és puſztaságra: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr, mivelhogy azt mondta: Enyim a' folyóvíz, és én ſzerzettem azt.

10. Ezokáért ímé én *mégyek* te ellened, és a' te folyó-vizeid ellen, és téſzem Égyiptom' földét puſztává; hogy légyen puſztaságra, és álmélkodásra a' Siéne' tornyától fogva, mind Szeretsen-orſzág' határáig.

11. Nem mégyen azon által emberi láb, ſem baromi láb rajta által nem mégyen, és rajta nem laknak negyven eſztendeig.

12. És adom Égyiptom' földét (*e*) puſztaságra az el-puſztúlt földek között: és az ő városi léſznek az el-puſztúlt városok közt puſztaságra negyven eſztendeig, és el-oſzlatom az Égyiptombélieket a' pogányok közzé, és el-hányom őket *minden* földekre.

(*e*) *r.* 30: 6, 7.

13. Mert így ſzóll az Úr Iſten: Negyven eſztendő múlva egybe-gyüjtöm az Égyiptombélieket a' népek közzül, kik között léſznek el-oſzlatva.

14. És viſzſza-viſzem Égyiptomnak fogságát; viſzſza-viſzem, mondom, őket Páthrós' földére, az ő lakó földökre: és léſznek ott kitsiny országgá.

15. A' több országokhoz képest kitsiny léſzen, és többé fel nem emelkedik a' pogány népek felett; mert meg-kisebbítem őket, hogy ne uralkodjanak a' pogányokon.

16. És nem léſzen többé (*f*) bizodalmára az Izráel' házának, melly meg-emlékeztetne *engemet* az ő álnokságokról, ha ezek azok után mennének: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr Iſten. (*f*) *Sir.* 4: 17.

17. És lőn huſzon-hetedik eſztendőben, első *hó*ban, a' hónak első *nap*ján, lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

18. Embernek fia! Nabukodonozor, a' Babilóniai Király nagy ſzolgálattal fáraſztotta az ő ſeregét Tírus ellen: minden fő el-kopaſzúlt, és minden vállnak ſzőre el-ment, és jutalma nem vólt ő-néki ſem az ő Tírusbéli ſeregének

azért a' szolgálatért, mellyel szolgált *nékem* ő ellene.

19. Ennekokáért így szóll az Úr Isten: Imé én adom Nabukodonozornak, a' Babiloniai Királynak Égyiptus' földét, és el-viszi az ő sokaságát, és el-ragadozza az ő ragadományit, és el-prédálja az ő prédáját, és lészen jutalmúl az ő seregének.

20. Az ő munkájáért, mellyel szolgált énnékem ő ellene, adtam ő-néki (*g*) Égyiptus' földét; mert én ellenem tselekedtek, azt mondja az Úr Isten. (*g*) *Esa.* 43:3.

21 Azon a' napon az Izráel' házának szarvát fel-nevelem, és tenéked szádat meg-nyitom ő közöttök: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

XXX. RÉSZ.

Égyiptom' fő városinak el-pusztittatásokról.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Prófétálj, és mond ezt: Így szóll az Úr Isten: Orditsatok *mondván*: Jaj annak a' napnak!

3. Mert közel vagyon a' nap, közel vagyon az Úrnak napja: setétes nap, a' pogányoknak idejek lészen.

4. És segyver jő Égyiptomra, és lészen félelem Szeretsen-országban, mikor seb miatt el-húllanak Égyiptomban, és fel-vészik az ő sokaságát, és el-rontatnak az ő fundamentomi.

5. A' Szeretsenek (*a*) és Libiabéliek, és Lidiabéliek, és minden kösség, és Kúb *ország*, és a' frigy' földének fiai, ő-vélek egygyütt fegyver miatt húllanak-el. (*a*) *Esa.* 20:3-6. 43:3.

6. Így szóll az Úr: És el-esnek, a' kik Égyiptomot támogatják, és az ő erősségének kevélysége le-száll: a' Siéne' tornyától fogva segyver miatt húllanak-el ő benne, azt mondja az Úr Isten.

7. És el-pusztíttatnak az el-pusztúlt földek között, és az ő városi lészнek az el-pusztúlt városoknak számok között.

8. És meg-tudják, hogy én vagyok az Úr, mikor botsátok (*b*) tüzet Égyiptomra, és meg-rontatnak minden ő segítői. (*b*) *Jer.* 43:12.

9. Azon a' napon ki-mennek az én követim én előlem hajókban a' nagy bátorságban lakozó Szeretsen-országnak rettentésére: és lészen félelem ő bennek, mint az Égyiptom napján; mert ímé el-jött.

10 Ezt mondja az Úr Isten: És tselekeszem, hogy meg-szünjék Égyiptomnak sokasága (*c*) Nabukodonozornak, a' Babilóniai Királynak keze által. (*c*) *Jer.* 43: 10-13.

11. Ő, és az ő népe ő-vele egygyütt, a' pogányoknak (*d*) erősei el-hozatnak a' földnek el-veszтésére, és az ő segyvereket ki-vonszák Égyiptomra, és a' földet bé-tőltik meg-ölettekkel. (*d*) *r.* 26:7. 31:12. 32:12.

12. És a' folyó-vizeket meg-száraztom, és el-adom a' földet a' gonoszoknak kezekbe: és el-pusztítom a' földet, és valami benne vagyon, idegenek kezek által: Én Úr szóllottam.

13. Így szóll az Úr Isten: És el-veszтem a' képeket, és tselekeszem, hogy meg-szünjenek (*e*) a' bálványok Nófból: És fejedelem Égyiptom' földéből többé nem lészen; és botsátok félelmet Égyiptom' földére. (*e*) *Jer.* 43:12.

14. És el-pusztítom Páthrost, és botsátok tüzet Zoánra, és tészek ítéleteket Nó' *városában*.

15 És ki-öntöm az én haragomat Sinra, Égyiptom' erősségére: és ki-vágom a' sokaságot Nóból.

16. És botsátok tüzet Égyiptomra, nagy bánatban lészen Sin: és Nó ide 's tova szaggattatik, és Nófnak (*f*) naponként-való háborúsági lészнek. (*f*) *Jer.* 46: 14, 25.

17. Az Aven' ifjai, és a' Fibesetbéliek segyver miatt húllanak el; és azok-is fogságra mennek.

18. És (*g*) Tafnesben meg-setétedik a' nap' mikor el-rontom ott az Égyiptom' igáját, és meg-szünik ő benne az ő erősségében-való kevélysége: el-fogja őtet a' köd, és az ő leányi fogságba mennek. (*g*) *Jer.* 43:8-10.

19. És tészek ítéleteket Égyiptomban, és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

20. Lőn továbbá, tizen-egygyedik esztendőben, az első hóban, a' hónak hetedik *napján*, lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

21. Embernek fia! Faraónak, az Égyiptombéli Királynak karját le-törtem; és ímé bé nem kötötték, hogy meg-orvoslanák, hogy ruhával bé-tekernék, hogy meg-erősítenék, hogy segyvert fogbafson.

22. Ennekokáért így szóll az Úr Isten: Imé mégyek Faraóra, az Égyiptom' Királlyára, és el-rontom az ő karjait, erősségét; és immár megtöretett, és el-ejtetem véle kezéből a' segyvert.

23. És el-oszlatom az Égyiptombélieket a' (*h*) Pogányok közzé, és el-hányom őket *minden* földekre. (*h*) *r.* 29: 12.

24. És meg-erősítem a' Babilóniai Királynak kar-

karjait, és adom az én fegyveremet az ő kezébe, és el-rontom a' Faraó' karjait, és kiált ő előtte, mint a' ki halálra sebesíttetett-meg.

25. Meg-erőssítem azért a' Babilóniai Király' karjait, és le-esnek a' Faraó' karjai: és meg tudják, hogy én vagyok az Úr, mikor adom az én fegyveremet a' Babilóniai Király' kezébe, és ő ki-vonsza azt Égyiptom' földe ellen.

26. És el-oszlatom az Égyiptombélieket a' pogányok közzé, és el-hányom őket *minden* földekre: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

XXXI. RÉSZ.

Mivelhogy Faraó, mint az Assur fel-fúvalkodott, hasonlóképen le-vettetik.

1 És lőn tizen-egygyedik esztendőben, a' harmadik (*a*) *hó*ban, a' hónak első *nap*ján, lőn az Úr' beszéde én hozzám mondván: (*a*) *r.* 30: 20.

2. Embernek fia! Szóllj az Égyiptombéli Királynak, Faraónak, és az ő sok népének: Kihez vagy hasonló a' té nagyságodban?

3. Imé Assur ollyan vala, mint (*b*) a' tzédrusfa a' Libánus' *erdején*, mellynek szép ágai vagynak, és sürü ágaival árnyékot tészen, és nagy magas, és az ő teteje a' sürü ágak között.

4. A' vizek nevelték-fel őtet, a' mélység tette magassá őtet, az ő folyásik körül-járják az ő gyökerét, és ki-botsátotta az ő folyásit minden mezei fákra. (*b*) *Dán.* 4: 10, *'s a' t.*

5. Ennekokáért fel-méne az ő magassága minden mezei fák felett, és meg-sokasúlának az ő ágai, és nagy hosszan ki-nevekedének az ő ágai, a' sok vizekért, mellyeket *az a' mélység* ki-botsát vala.

6. Az ő ágain tsinálnak vala fészket minden égi (*c*) madarak: és az ő ágai alatt fiaznak vala minden mezei vadak: és az ő árnyékában lakoztanak minden nagy nemzetségek.

(*c*) *Dán.* 4: 12-18.

7. Annakokáért széppé lett magasságával, és hosszan ki-terjedt ágaival; mivel az ő gyökere sok vizek mellett vólt.

8. A' tzédrus-fák őtet el nem rejtették az Isten' (*d*) kertében, a' jegenye-fák nem vóltak hasonlók az ő ágaihoz, és a' geszstenye-fák nem vóltak, mint az ő ágai: semmi fa nem vólt hasonló az Isten' kertében ő hozzá az ő szépségében. (*d*) 1 *Mós.* 2: 8.

9. Széppé tőm őtet az ő sok ágaival, és irígykedtek reá minden gyönyörüséges fák, mellyek *vagynak* az Isten' kertében.

10. Ennekokáért így szóll az Úr Isten: Mivelhogy magassággal fel-emelkedtél: és tetejét *az-is* fel-botsátotta a' sürü ágak közzé, és fel-emelkedett az ő szíve az ő magasságában.

11. Adtam őtet erős (*e*) nemzet' kezébe: mindent el-tselekeszik ő rajta; az ő hitetlenségéért ki-üzém őtet. (*e*) *r.* 32: 11, 12.

12. És ki-vágják őtet az idegenek, a' pogányok' erősei, és el-hagyják őtet: a' hegyeken, és minden völgyekben el-húllnak az ő veszszei, és le-töretnek az ő ágai minden föld' folyásik mellett: és le-szállanak az ő árnyékából minden föld' népe, és el-hagyják őtet.

13. Az ő el-dúltt tőkéjén laknak minden (*f*) égi madarak és az ő ágain, lészsnek minden mezei vadak. (*f*) *r.* 29: 5. 32: 4.

14. Azért fel ne emelkedjenek magasságokkal a' víz mellett való fák, és a' sürü ágak között fel ne menjenek, és ne álljanak azok felett mind azok, a' mellyek vizet isznak; mert mindnyájan halálra adattanak a' föld alá az emberek' fiai közzé, a' kik a' koporsóba alá-mentek.

15. Így szóll az Úr Isten: Azon a' napon, mellyen pokolba alá-méne, siralomra hozám, és gyász ruhába öltöztetém a' mélységet, és az ő folyásit meg-tartóztatám, és a' sok vizek meg-tiltatának; és a' Libánust-is szomorúságra inditám ő érette, 's minden mezei fák el-szomorodának ő érette.

16. Az ő le-eséssének rendülése miatt fel-indítám (*g*) a' pogányokat, mikor őtet le-vetném a' pokolra azokkal, kik a' koporsóba alá-szállának, és vígasztalást vőnek a földön minden alsó rendbéli gyönyörüséges válaszstott fák, és a' Libánus' *szépsége* mindnyájan, mellyek a' vizet iszszák. (*g*) *Esa.* 14: 9.

17. Azok-is véle egygyütt alá-szállottak a' pokolra azokhoz, kik fegyver miatt meg-ölettek, és az ő karja által (*h*) *meg-hódoltattak*, kik az ő árnyéka alatt nyúgoszsnak vala, a' poganyok között. (*h*) *Jer.* 27: 7, 8.

18. A' kihez *azért* így hasonlóvá lettél a' ditsőségben és méltóságban a' gyönyörüséges fák között, *úgy* le-vettetel a' gyönyörüséges fákkal az alsó földre, a' környül-metéletlenek között fekszsel azokkal egygyütt, kik fegyver miatt ölettek-meg. Ez a' Faraó és minden ő sokasága: azt mondja az Úr Isten:

XXXII. RÉSZ.

Az Égyiptomi Király' romlásán léjendő siralom.

1 És lőn tizenkettődik esztendőben, a' tizenkettődik hóban, a' hónak első *nap*ján, lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Tégy sírást nagy fel-szóval Faraón, az Égyiptombéli Királyon, es mondjad ő-néki: Hasonlóvá lettél te az oroszlán kölyökhöz a' pogányok között: és valál, mint a' tzet-hal a' tenger' *vizei*ben, ki a' folyó-vizeken ki-jövén meg-háborítod a' vizeket lábaiddal, és meg-zavarod azoknak folyásokat.

3. Igy szóll az Úr Isten; De meg-vetem ellened az én (*a*) hálómat, sok népeket egybe gyújtvén, kik ki-vonszanak téged' az én varsámban.

(*a*) *r.* 12: 13. *és* 17: 20. 29: 3, 4.

4. És hagylak téged' a' földön, a' mező (*b*) színére vetlek-ki téged'; és minden égi madarakat reád szállítok, és belőled meg-elégítem minden földnek vadait.

(*b*) *r.* 31: 13.

5. És vetem a' te testedet a' hegyekre, és bétöltöm a' völgyeket a' te *dögödnek* magas rakásával.

6. És meg-öntözöm a' te (*c*) úszásodnak földét a' te véreddel mind a' hegyekig: és az árkok meg-telnek te belőled. (*d*) *r.* 29: 3.

7. És mikor (*d*) el-óltalak téged'; bé-borítom az egeket, és azokon-való tsillagokat bé-setétítem: a' Napot köddel bé-fogom, és a' Hóld az ő világosságát nem adja.

(*d*) *Esa.* 13: 10.

8 Az égen-való minden világosító világosságokat meg-setétítem te rajtad: és adok setétséget a' te földedre, azt mondja az Úr Isten.

9 És haragra indítom sok népeknek szíveket, mikor reád hozom a' te romlásodat a' pogányok között, a' földeken, mellyeket te nem tudsz.

10. És ezt tselekeszem, hogy el-álmélkodjanak sok népek te rajtad, és azoknak Királlyaik el-rettennek nagy rémüléssel te miattad, mikor az én fényes (*e*) fegyveremet ki-vonszom ő-előttök: és el-rettennek minden szempillantásban mindenek az ő lelkekben, a' te romlásodnak napján. (*e*) *r.* 30: 24.

11. Mert ezt mondotta az Úr Isten: A' Babiloniai Király' fegyvere jött te reád.

12. Az erősseknek fegyverekkel el húllatom a' te sokaságodat: a' pogányoknak erősei léfznek mind, és el-pusztítják Égyiptom' kevélységét, és el-vész minden ő sokasága.

13 El-veszтem minden ő barmait, a' sok vizek mellől, és többé azokat meg nem zavarja embernek lába: és barmoknak körmeik fel nem závarják azokat.

14. Akkor méllyé tészem azoknak vizeket, és azoknak folyásokat folyatom, mint az olajt, azt mondja az Úr Isten.

15. Mikor *tudni-illik* adom Égyiptom' földét pusztaságra, és meg-fosztatik a' föld az ő benne valóktól: mikor meg-verem mind a' benne lákozókat: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

16. Ez a' sirás, mellyel siratják őtet, a' pogányok' leányaik siratják őtet, Égyiptom felől; és minden ő sokaságát siratják, azt mondja az Úr Isten.

17. És lőn tizen-kettődik esztendőben, a' hónak tizen-ötödik napján, lőn az Úr' szava én hozzám, mondván:

18. Embernek fia! Sírj Égyiptom' sokaságán, és vesd alá őtet; *vesséd* őtet, és a' fő pogányoknak leányikat a' föld alá, azokkal, kik a' koporsóba mennek alá.

19. Mivelhogy szép vagy; menj-alá, és fekügy (*f*) a' környül-metéletlenekkel.

(*f*) *r.* 31: 18.

20. El-esnek azok között, kik fegyver miatt ölettek-meg: fegyverre adatott; vonjátok-le *azért* őtet és minden ő sokaságát,

21. Szólljanak ő-véle az erős hatalmasok a' koporsóból, az ő segítőivel egygyütt, *kik* alászállottak, és el-aluttak a' környul-metéletlenekkel, kik fegyverrel ölettek meg.

22. Ott *vagyon* az Assiriabéli (*g*) *Fejedelem*, és minden ő serege: a' körül léfznek ennek koporsói: azok mindnyájan meg-ölettek, és fegyver miatt el-húllottak:

(*g*) *Náh.* 3: 1-7.

23. A' kinek koporsója vagyon *immár* a' *mély* sírnak óldalaiban: és az ő sokasága az ő koporsója körül vagyon mindnyájan: ők meg-ölettek, és fegyver miatt húllottak-el, kik az élőknek földén rettentésre vóltak.

24. Ott *vagyon* Elam, és minden ő sokasága az ő koporsója körül mindnyájan: ők meg-ölettvén fegyver miatt húllottak-el: kik környulmetéletlenek lévén alá szállottak a' föld alatt valókhoz, kik rettentést tettek az élőknek földén: és viselték az ő gyalázatjokat azokkal, kik a' sírba alá-szállanak.

25. A' meg-ölettek között vetettek néki ágyat, minden ő népével: ő körülötte *vagynak* annak koporsói: mindnyájan azok környulmetéletlenek, fegyverrel ölettek; mert az ő rettenetes vóltok ki-hatott az élők földérel,

és

és viselték az ő gyalázatjokat azokkal, kik alá-szállanak a' sírba: a' meg-ölettek' közibe vettetett.

26. Ott *vagyon* Mések, Tubál és minden ő sokaságga, ő körülötte annak koporsói: mindnyájan környül-metéletlenek, fegyverrel ölettek-meg; mert félelmet szerzettek az élőknek földén.

27. És nem feküsznek az erősekkel, kik elestek a' környúl-metéletlenek közzül, kik alá-szállottak pokolra az ő hadi szerszámaikkal, és tették az ő fegyvereiket az ő fejek-alá; hanem az ő álnokságok az ő tsontjaikon; mert az erősseknek rettentésekre *vóltak* az élőknek földén.

28. Te pedig a' környúl-metéletlenek között rontatol-meg, és fekszel azokkal, kik fegyver miatt ölettek-meg.

29. Ott *vagyon* Édom, és az ő Királlyai, és minden ő Fejedelmi, kik-vettettek az ő erősségekkel azokhoz, kik fegyver miatt ölettek-meg: ők a' környúl-metéletlenekkel feküsznek, és azokkal, a' kik a' sírba szállanak-alá.

30. Ott *vagynak* az Éjszaki minden Fejedelmek, és minden (*h*) Sidonbéliek, a kik alá-mentek a' meg-ölettekkel, az ő rettenetes vóltokkal az ő erősségekben meg-szégyeníttetvén: és feküsznek környúl metéletlenek lévén azokkal, kik fegyver miatt ölettek-meg, és viselték az ő gyalázatjokat azokkal, kik alá-szállanak a' koporsóba. (*h*) *r.* 28; 21-24.

31. Azokat meg-látja Faraó, és vígaszta-láss vészen minden ő sokaságán, a' kik fegyver miatt meg-ölettek: Faraó és minden ő serege, azt mondja az Úr Isten.

32. Mert botsátottám az én rettentésemet az élők' földére: és fekszik a' környúl-metéletlenek között azokkal, kik fegyver miatt ölettek-meg, Faraó és minden ő sokasága: azt mondja az Úr Isten.

XXXIII. RÉSZ.

A' Tanítók őrállók: tisztöknek el-múlatása mit hoz: Isten kegyelmes 's igaz Bíró.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Szóllj a' te néped' fiainak, és mondjad ő-nékik: Mikor hozándok fegyvert a' földre, és a' föld' népe választ egy férjfiat ő magok közzül, és őtet őr-állóvá tészik ő magoknak.

3. És az látja jőni a' fegyvert a' földre, és a' trombitát meg-fúvallja, és *azzal* meg-ínti a' népet.

4. Valaki hallándia a' trombita szót, és magára gondot nem visel, és a' fegyver el-jő, és el-veszti őtet; az ő vére az ő fején lészen.

5. *Mert* a' trombita-szót hallotta, és magára gondot nem viselt; az ő vére ő magán lészen: a' ki pedig ő magára gondot visel; az ő lelkét meg-mentette.

6. Az őr-álló pedig ha látja a' fegyver jőni, és a' trombirát nem fújja, és a' nép magára gondot nem visel: és el jő a' fegyver, és el-veszt közzülök valamelly lelket; az az ember az ő maga álnokságáért ragadtatott-el de az ő vérét annak az őr-állónak kezéből kívánom-meg.

7. Te azért embernek fia! (*a*) őr-állóúl adtalak én téged' az Izráel' házának: hogy mikor hallod az én számból az én beszédemet; megintsed őket én tőlem. (*a*) *r.* 3: 17, 18.

8. Ha mondándom a' hitetlennek: Te hitetlen! halállal halsz-meg: és nem szóllándasz, hogy *magát* a' hitetlen *meg-őrízze* az ő útától; az a' hitetlen az ő álnokságáért hal meg: de az ő vérét a' te kezedből kívánom-meg.

9. Ha *pedig* te meg-ínted a' hitetlent az ő útáról, hogy abból ki-térjen, és ki nem tér az ő útáról: az az ő álnokságáért meg-hal; és a' te lelkedet meg-mentetted.

10. Te azért, embernek fia! mondjad az Izráel' házának: Ezt mondjátok ti, mondván: A' mi álnokságink, és a' mi bűneink vagynak mi rajtunk, és azokért kell el veszsznünk: mi-módon élhetünk *azért?*

11. Mondjad nékik: (*b*) Élek én, azt mondja az Úr Isten: Nem akarom a' hitetlen' halálát; hanem hogy a' hitetlen ki-térjen az ő útáról, és éljen. Térjetek-meg, térjetek-meg *azért* a' ti gonosz útaitokról; és miért halnátok-meg Izráel' háza? (*b*) 2*Sám.* 14: 14. *r.* 18: 32.

12. Te azért, embernek fia! mondjad a' te néped' fiainak: Az igaznak (*c*) igazsága meg-nem menti őtet a' napon, mellyen vétkezéndik: és a' hitetlennek hitetlensége el-nem veszti őtet azon a' napon, mellyen ki-téréud az ő hitetlenségéből: és az igaz nem élhet az ő *igazságáért* a' napon, mellyen vétkezéndik.

(*c*) *r.* 18: 23, 24, 27.

13. Mikor azért mondom az igaznak: Élvén élsz: és bízván az ő igazságához álnokságot tselekesszik, semmi ő igazsága emlékezetbe nem jő; hanem az ő álnokságáért, mellyet tselekedett, meg-hal.

14. Is-

14. Ismét ha mondom a' hitetlennek: Halállal halsz-meg; és el-fordúl az ő vétkétől, és ítéletet 's igazságot tselekesszik:

15. A' zálagot meg-adja a' hitetlen: a' mit *erővel* el-vett meg-adja: az életnek parantsolatiban jár, hogy álnokságot ne tselekedjen; élvén él, és meg nem hal.

16. Semmi ő büne, mellyet tselekedett, elő nem számláltatik néki, ítéletet 's (*d*) igazságot tselekedett; élvén él. (*d*) *Jób.* 33 26.

17. És mondának a' te néped' fiai: Nem igaz az Úr' úta; holott az ő útjok nem igaz.

18. Mikor az igaz el-fordúl az ő igazságától, és álnokságot tselekesszik; meg hal azért.

19 És mikor a' hitetlen el-fordúl az ő hitetlenségétől, és ítéletet és igazságot tselekesszik; (*e*) él azért. (*e*) *r.* 18: 23, 32.

20. És *még-is* azt mondjátok, hogy (*f*) nem igaz az Úrnak úta: mindeniteket az ő úta szerént ítélem-meg, óh Izráel' háza! (*f*) *r.* 18: 25.

21. Lőn továbbá fogságunknak tizen-kettődik esztendejében, tizedik *hó*ban, annak a' hónak ötödik *nap*ján, jöve hozzám egy ember, ki Jérusálemből el-szaladott vala mondván: (*g*) Meg-vévék a' várost! (*g*) 1 *Kir.* 25: 1-4. 9, 10.

22. És az Úrnak keze lőn én rajtam estve, mielőtte jőne reggel *hozzám* az, a' ki el-szaladott vala, és meg-nyitá az én számat, míg az hozzám jőne reggel; meg-nyitá, mondom, az én számat, és többé (*h*) meg nem szűném a' szóllástól. (*h*) *r.* 24: 27.

23. Lőn továbbá az Úrnak beszéde én hozzám, mondván:

24. Embernek fia! Ezek, kik az el-pusztíttatott helyeket lakják az Izráel' földén, azt mondják, mondván: Egyedúl vólt Ábrahám, és bírta e' földet; mi pedig sokan vagyunk, és minékünk adatott-e' föld, hogy bírjuk.

25. Ezokáért mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ti vérrel (*i*) éltek, és szemeiteket emelitek a' bálványokra, és vért ontotok-ki; és e' földet bírnátok-é? (*i*) 3 *Mós.* 3: 17.

26. A' ti fegyvertekben állottatok, útálatosságot tselekedtetek, és mindenitek az ő felebarátja' feleségét meg-fertéztette; és még-is ezt a' földet bírnátok-é?

27. Igy szólj nékik: Igy szóll az Úr Isten! Élek én, hogy a' kik a' pusztákban *vagynak*; fegyver miatt húllanak-el; és a' ki a' mezőnek színén; a' vadaknak adom, hogy meg-egyék őtet: és a' kik kerítésekben és barlangokban; dög-halállal halnak-meg.

28 És adom azt a' földet pusztaságra, és elhagyásra, és meg-szűnik az ő erősségének kevélysége; és el-pusztúlnak az Izráel' hegyei, úgy hogy nem lészen, ki azon által-menjen.

29. És meg-tudják, hogy én vagyok az Úr, mikor pusztává, és el-hagyottá tészem azt a' földet az ő minden útálatosságokért, mellyeket tselekedtek.

30. És te, embernek fia! a' te néped' fiai rágalmaznak téged' a'falok mellett, és a' házaknak ajtaiban: és egygyik a' málikkal szóll ki-ki az ő attyafiával, mondván: Jertek, kérlek, és halljátok-meg, mitsoda beszéd légyen, a' melly az Úrtól ki-jő.

31. És te hozzád jőnek a' népnek szokása szerént, és ülnek te előtted, *mint* az én népem, és hallják a' te beszédidet: de nem tselekesszik azokat; mert tsúfolást tésznek az ő szájokkal: az ő telhetetlenségek után jár az ő szívek.

32. És ímé te ő-nékik ollyan vagy, mint egy tsúfoló ének, melly szépen esik, és gyönyörűséges nótája vagyon; mert hallják a' te beszédidet, és azokat nem tselekesszik.

33. De mikor el-jő az; *mert* ímé el-jő, meg-tudják, hogy Próféta vólt ő köztök.

XXXIV. RÉSZ.

A' lelki Pásztornak tiszti.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Prófétálj az Izráel' (*a*) Pásztori ellen; Prófétálj, és mond-meg azoknak a' Pásztoroknak: Igy szóll az Úr Isten: Jaj az Izráel' Pásztorinak! a' kik magokat legeltetik; avagy nem a' Pásztorok' *tisztek-é*, hogy a' juhokat legeltesék? (*a*) *Jer.* 23: 1, 2.

3. A' kövérit meg-eszitek, és gyapjújával ruházzátok magatokat: a' mi meg-hízott, azt ölitek-meg; a' juhokat pedig nem legeltettétek.

4. Az erőtleneket nem erősítettétek, és a' beteget nem gyógyítottátok: és a' meg-töröttet nem kötözgettétek, és az el-estet viszsza nem hoztátok, és az el-veszettet meg nem kerestétek; hanem (*b*) keményen és kegyetlenül uralkodtatok ő rajtok. (*b*) 1 *Pét.* 5: 2, 3.

5. És el-oszlottak ide 's tova *az én juhaim* Pásztor nelkül, és el-hagyattak meg-ételre minden mezei vadaknak, és ide 's tova el-széledtek.

6. El-tévelyedtenek az én juhaim minden hegyekben, és minden magas halmon, és minden földnek színén el-oszlottak az én juhaim; és nem vólt, a' ki elő-kérné, sem a' ki fel-keresné.

7 An-

7. Annakokáért ti Pásztorok halljátok-meg az Úr' beszédét!

8. Élek én, azt mondja az Úr Isten: ha megnem *keresem ezt a' ti kezetekből;* mivelhogy az én nyájam ragadományra hagyatott, és megételre minden mezei vadaknak Pásztor nélkül: és nem keresték az én Pásztorim az én juhaimat; hanem legeltették a' Pásztorok ő magokat, és az én juhaimat nem legeltették.

9. Ennekokáért ti Pásztorok halljátok-meg az Úr' beszédét!

10. Így szóll az Úr Isten: Imé én *mégyek* azokra a' Pásztorokra, és meg-kívánom az én juhaimat az ő kezekből, és el-hagyatom vélek, hogy az én juhaimat ne legeltessék: és nem legeltetik többé a' Pásztorok ő magokat, és ki-ragadom az én juhaimat az ő szájokból, és nem lésznek ő-nékik ételül.

11. Mert azt mondja az Úr Isten: Imé én magam (*c*) elő-keresem az én juhaimat, és meg-keresem őket. (*c*) *Jer.* 23: 3.

12. Miképpen a' pásztor meg-keresi az ő nyáját, a' melly napon az ő el-oszlott juhai között vagyon; így keresem-meg az én juhaimat, és ki-szabadítom őket minden helyekről, a' hová el-szélledtek vólt, a' ködnek és homálynak (*d*) napján. (*d*) 2 *Kir.* 25: 9.

13. És ki-hozom őket a' népek (*e*) közzül, és egybe gyüjtöm a' földekről őket, és bé-viszem őket az ő földökbe, és legeltetem őket az Izráel' hegyein, a' folyó-vizek mellett, és a' földnek minden lakó-helyein. (*e*) *r.* 28: 25.

14. A' jó fűvön legeltetem őket, és az Izráel' magas hegyein lészen az ő aklok: ott feküsznek a' jó akólban, és szép kövér füvel legeltetnek az Izráel' hegyein.

15. Én legeltetem az én juhaimat, és én nyúgotom-meg őket, azt mondja az Úr Isten.

16. Az el-veszettet meg-keresem, és az el-tévedettet viszsza-hozom, és a' meg-sérültet bé-kötöm, és a' betegest meg-erősítem; a' kövért pedig és az erősset el-veszтem, és legeltetem őket ítéletben.

17. Ti pedig én juhaim! így szóll az Úr Isten: Imé én ítéletet tészek a' juhok közt, a' kosok, és a' bakok közt.

18. Avagy kitsiny dolog-é ez tinéktek, hogy jó fűvön legeltettek, hogy még a' ti legeltetésekre-való fünek maradékát-is lábaitokkal el-tapodjátok? és hogy a' mély vizet iszszátok, hogy még a' maradékját-is lábaitokkal fel-zavarjátok?

19. És az én juhaim a' ti lábaitoknak tapodását észik, és a' ti lábaitok' zavarásit iszszák.

20. Annakokáért azt mondja az Úr Isten azoknak: Imé én, én tészek ítéletet a' kövér és az ösztövér juhok között.

21. Mivelhogy óldallal, és vállal taszítjátok, és szarvaitokkal el-ökleldeztek minden erőtleneket; miglen ki-üzvén ide 's tova oszlatjátok őket.

22. Azokáért meg-tartom az én juhaimat, és nem hagyatnak többé ragadományra, és ítéletet tészek a' juh, és a' juh között.

23. És támasztok ő-nékik egy (*f*) Pásztort, és legelteti őket, az én szolgámat, Dávidot; ő legelteti őket, és ő lészen nékik Pásztorok.

(*f*) *Esa.* 40: 11. *Ján.* 10: 11.

24. Én pedig Úr, lészek ő nékiek Istenek, és az én szolgám Dávid Fejedelem ő közöttök: én Úr szólottam.

25. És vetek ő-vélek békeségnek frigyét: és azt tselekeszem; hogy meg-szünjenek a' gonosz vadak a' földről: és laknak a' pusztában bátorságosan, és az erdőkön feküsznek.

26. És vetek reájok, és *azokra*, a' kik az én halmom körül vagynak, áldást, és esőt adok alkalmatos idejekor: áldott esők lésznek.

27. És a' mezei termő-fa meg adja az ő gyümöltsét, és a' föld meg-adja az ő gyümöltsét; és lésznek az ő földökön bátorsággal: és megtudják, hogy én vagyok az Úr; mikor el-rontom az ő igájok' köteleit, és (*g*) ki-mentem őket azoknak kezekből, kik őket szolgáltatják.

(*g*) *Jer.* 30: 8.

28. És nem lésznek többé prédául a' Pogányoknak: és a' földnek vadai meg-nem észik őket, és (*h*) bátorsággal laknak: és nem lészen, ki fel-ijeszsze *őket*. (*h*) *Jer.* 30: 10.

29. És támasztok nékik egy nevezetes (*i*) plántát, és többé meg-nem emésztetnek éhség miatt a' földön, és többé nem viselik a' pogányok' gyalázatjokat: (*i*) *Esa.* 11. 1-5.

30. És meg-esmérik, hogy én Úr ő Istenek vélek vagyok, és ők én népem, az Izráel' háza; azt mondja az Úr Isten.

31. Ti pedig én juhaim, az én legeltetésemnek juhai, emberek vagytok! én vagyok a' ti Istentek azt mondja az Úr Isten.

XXXV. RÉSZ.

Jövendölés az Edoméusok ellen.

1 És lőn az Úr' beszéde én hozzám, mondván:

2. Embernek fia! Vesd a' te ortzádat Seir' hegyére, és (*a*) prófétálj ő ellene.

(*a*) *Amós.* 1 : 11.

3. És mondjad ő-néki: Ezt mondja az Úr Isten: Imé én te reád *mégyek*, óh Seir' hegye! és kinyújtom az én kezemet te ellened, és vetlek téged' el-puſztúlásra és puſztaságra.

4. A' te városidat (*b*) puſztaságra vetem, és te puſztúlásra jutſz: és meg-tudod, hogy én vagyok az Úr. (*b*) *r.* 25 : 13.

5. (*c*) Mivelhogy örökké-való gyűlölséget tartottál, és ki-ontád *véreket* az Izráel' fiainak éles fegyverrel az ő veſzedelmek' idején, mikor a' hamiſságnak vége lőn. (*c*) *r.* 25 : 12-14.

6. Ennekokáért élek én, azt mondja az Úr Isten, hogy vérhez kéſzítelek téged', és vér követ téged': ha a' vért nem gyülölöd; vér-ontás követ téged'.

7. És vetem a' Seir' hegyét puſztaságra és el-puſztúlásra, és el-veſztem ő belőle mind az által-menőt, mind pedig a' viſzſza-térőt.

8. És bé-töltöm az ő hegyeit azokkal, kik közzűle meg-ölettettek: a' te halmaidat és völgyeidet, és minden víz folyásidat *azokkal, kik* fegyver miatt veſznek-el, *és* belé-*veſznek*.

9. Örök puſztaságra adlak téged', és a' te városid előbbi állapotra nem állanak: és meg-esméritek, hogy én vagyok az Úr.

10. Mivelhogy ezt mondottad: E' két nemzetség, és e' két föld enyim léſzen, és (*d*) elbírjuk őket: mikor az Úr jelen vólna ott.

(*d*) *Sólt.* 83 : 5, 7. 13.

11. Ennekokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten: A' te haragod ſzerént tselekeſzem, és a' te irígységed ſzerént, mellyet tselekedtél; mivelhogy gyülőlted őket: és meg-esmértetetem ő bennek, mikor meg-ítéllek téged'.

12. És meg-tudod, hogy én Úr hallottam minden te ſzidalmidat, mellyeket mondottál az Izráel' hegyei ellen, mondván: El-puſztúltak, nékünk adattak ételül.

13. És nagyokat tselekedtetek én ellenem a' ti ſzátokkal, és ſok kevély ſzót tettetek én ellenem; én hallottam.

14. Így ſzóll az Úr Isten: Így örül az egéſz föld a' puſztaságon, mellyet tselekeſzem rajtad.

15. A' mint te örültél az Izráel' háza' örökségén, mivelhogy el-puſztúlt; így tselekeſzem te veled: el-puſztíttatik Seir' hegye, és mind egéſzen Edom: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

XXXVI. RÉSZ.

Igértetik ſzabadúlás, új ſzív, pogányok' hivatala.

1 És te embernek fia! prófétálj az Izráel' hegyei felől, és mondjad: Izráel' hegyei, halljátok-meg az Úr' beſzédét!

2. Így ſzóll az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondá az ellenség ti felőletek: (*a*) Ha ha! még e' világnak magaſsági-is miéinkké lettek örökségül!

(*a*) *r.* 26 : 2.

3. Ennekokáért mondj jövendőt, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mivelhogy el-puſztítának, és meg-eméſztének titeket mindenfelől, hogy légyetek örökségek a' pogányok' maradékinak: és *sok* nemzetségeknek ajakokra kőltetek, és *minden* népek előtt gyalázatosokká lettetek.

4. Ezokáért óh Izráel' hegyei! halljátok-meg az Úr Isten' beſzédét: Így ſzóll az Úr Isten a' hegyeknek, halmoknak, víz-folyások' helyeinek, és völgyeknek, és az el-hagyatott puſztáknak, és el-hagyatott városoknak, mellyek hagyattak vólt ragadományra, és meg-tsúfolásra a' pogányok' maradékinak, kik körös-körül *vagynak*.

5. Azért ezt mondja az Úr Isten: Ha az én búsúlásomnak (*b*) tűzében nem ſzóllottam a' pogányok' maradéki ellen, és egéſz Edom ellen, kik magoknak akarták foglalni az én földemet örökségül tellyes ſzíveknek örömével, és elméjeknek meg-útálásával, hogy ki-vetnék őtet rágadományra.

(*b*) *r.* 38 : 19.

6. Ezokáért mondj jövendőt az Izráel' földére; és mondjad a' hegyeknek, és halmoknak, a' víz-folyások' helyeinek, és völgyeknek: Ezt mondja az Úr Isten: Imé az én búsúlásomban, és fel-háborodott vóltomban ſzóllottam; mivelhogy a' pogányok' gyalázatjokat ſzenvedtétek.

7. Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Én fel-emeltem az én kezemet, ha a' pogányok, kik körülöttetek vagynak, magok az ő gyalázatjokat nem viselik.

8. Ti pedig, Izráel' hegyei! ágaitokat meg-nevelitek, és gyümőltsöt hoztok az én népemnek, Izráelnek; mert közel (*c*) vagynak, és el-jőnek *ezek az idők*. (*c*) *Jer.* 29 : 10, 12.

9. Mert Imé én ti hozzátok *mégyek*, és hozzátok fordúlok: és meg-mivelnek, és bé-vetnek *titeket*.

10. És meg-ſokasítom ti rajtatok az embereket, az egéſz Izráel' házát egéſzſzen, és a' vá-

a' városokat lakni kezdik, és a' puſztákat meg-épitik.

11. Meg-ſokasitom, *mondom*, rajtatok az embereket, és a' barmokat, és meg-ſokasúlnak, és el-tenyéſznek: és helyheztetlek titeket a' ti régi lakó-helyeitekre, és több jóval léſzek néktek, hogy nem az előtt; és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

12. És viſzek embereket ti reátok, az én népemet, Izráelt, és téged' bírnak, és léſzeſz nékik örökségül, és többé árvaságban nem hagyod őket.

13. Igy ſzóll az Úr Iſten: Mivelhogy mondják tinéktek; Embereknek (*d*) meg-eméſztőjök vagy te, és árvaságra juttattad a' te nemzetidet. (*d*) 4*Mós.* 13: 33.

14. Ennekokáért az embereket többé meg nem eméſzted, és a' te nemzetidet árvaságra többé nem juttatod; ezt mondja az Úr Iſten.

15. És nem engedem, hogy többé halljad a' pogányok' gyalázatjokat, és többé nem viseled a' népeknek ſzidalmokat, és többé árvákká nem téſzed a' te nemzetidet; ezt mondja az Úr Iſten.

16. És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

17. Embernek fia! Az Izráel' háza, mikor az ő földökön laktak, meg-fertéztették azt életekkel és tselekedeteikkel: az ő erköltsök ollyatén vólt én előttem; mint ama' havi betegségben-való aſzſzonyi-állatnak tiſztátalansága.

18. És ki-öntém az én haragomat ő reájok (*e*) a' vérért, mellyet ki-ontottak a' földre; és mivelhogy az ő bálványaikkal meg-fertéztették azt. (*e*) 2*Kir* 21: 11-16.

19. És el oſzlatám őket a' pogányok közzé, és el-hányatának a' földekre: az ő erköltsök, és tselekedeteik ſzerént ítéltem-meg őket.

20. És (*f*) bé-menvén a' pogányokhoz, a'kikhez mentek, meg-fertéztették az én ſzent nevemet; mikor mondanák nékik: Az Úr' népe ezek, és az ő földéről jöttenek ki.

(*f*) *Esa.* 52: 4,5. *Róm.* 2:24.

21. De kedveztem az én ſzent nevemnek, mellyet meg-fertéztetett az Izráel' háza a' pogányok között, a' kik közzé ki-mentenek.

22. Ennekokáért mondjad az Izráel' házának: Ezt mondja az Úr Iſten: Nem ti érettetek tselekeſzem óh Izráel' háza! hanem az én ſzent nevemért, mellyet ti meg-fertéztettetek a' pogányok között, a' kik közzé mentetek.

23. És meg-ſzentelem az én nagy nevemet, melly meg-fertéztetett a' pogányok között, mellyet ti meg-fertéztettetek ő közöttök; hogy meg tudják a' pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az Úr Iſten: mikor (*g*) meg-ſzenteltetem ti bennetek, a' ti ſzemetek' láttára (*g*) *r.* 39:27.

24. És fel véſzlek titeket a' pogányok közzül, és egybe-gyüjtelek titeket minden földekről: és bé-hozlak titeket a' ti földetekre.

25. És hintek ti reátok tiſzta vizet; és megtiſztúltok: minden ti undokságitokból, és minden ti bálványitoktól meg-tiſztítlak titeket.

26. És adok néktek (*h*) újj ſzívet, és újj lelket adok belétek: és el-véſzem a' kő ſzívet a' ti teſtetekből, és adok néktek hús ſzívet.

(*h*) *r.* 11:19,20.

27. És az én lelkemet adom belétek, és tselekeſzem, hogy az én parantsolatimban járjatok, és az én ítéletimet meg-őrizzétek, és meg-tselekedjétek azokat.

28. És laktok azon a' földön, mellyet adtam a' ti atyáitoknak: és léſztek nékem népem, és én léſzek néktek Iſtenetek.

29. És meg-tartalak titeket minden ti undokságitoktól: és elő-hívom a' gabonát, és meg-bővitem azt, és nem adok reátok éhséget.

30. E' felett meg-ſzaporitom a' termő-fáknak gyölmöltsöket, és a' mezei terméseket; hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a' pogányok között.

31. És (*i*) meg-emlékeztek a' ti gonoſz útaitokról, és tselekedeteitekről, mellyek nem jók: és *méltóknak ítélitek magatokat, kik* ki-vágattaſsatok, ti magatok előtt, a' ti álnokságitokért, és útálatoſságitokért. (*i*) *r.* 16: 61.

32. Nem ti érettetek tselekeſzem én, ezt mondja az Úr Iſten, tudtotokra légyen tinéktek: ſzégyenüljetek és pirúljatok-meg a' ti útaitokért, óh Izráel háza!

33. Ezt mondja az Úr Iſten: Az időben, mikor titeket meg-tiſztítlak minden álnokságitokból, ezt tselekeſzem; hogy lakják a' városokat: és a' puſzták meg-épittetnek.

34. És az el-puſztúlt földet *ismét* mivelni kezdik; azért, hogy el puſztúlt vólt minden útonjárónak ſzeme' láttára.

35. És mondanak: Ez az el-puſztíttatott föld ollyanná lett, mint az Eden' kerte: és az el-hagyatott, és el-puſztíttatott, és el-rontatott városokat lakják, úgymint meg erősített városokat.

36. És meg-tudják a' pogányok, kik ti körülöttetek meg-hagyattattanak, hogy én Úr építettem-meg az el-romlott *hely*eket, és plántáltambé az el-puſztúlt *hely*eket: én Úr ſzóllottam, és meg tselekeſzem.

37. Igy ſzóll az Úr Iſten: Még ebben-is kegyelmes léſzek az Izráel' házának, hogy ezt tselekedjem ő vélek; meg-ſzaporítom őket emberekkel, mint juhokkal.

38. Mint az áldozatra ſzenteltetett juhok, mint Jérusalemben a' fő Innepekre-való juhok; így léſznek az el-hagyatott városok tellyesek emberek' nyájaival; és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

XXXVII. RÉSZ.

A' halottak' fel-támadása ábrázoltatik.

1 Lőn én rajtam az Úrnak kezе; és ki-vün engem' az Úr lélek által, és helyheztete engem' *egy* mező közepette, melly tsontokkal rakva vala.

2 És által-vün engem' azok mellett köröskörül; és ímé felette ſok *vala* a' mező ſzínén, és ímé igen meg-ſzáradtak *vala*.

3. És monda énnékem: Embernek fia! Nemde élnének-é ezek a' tetemek? és mondék: Uram Iſten, te tudod!

4. És monda énnékem: Prófétálj e' tetemek felől, és mondjad ő-nékik: Ti meg-ſzáradt tetemek, halljátok-meg az Úr' beſzédét!

5. Igy ſzóll az Úr Iſten ezeknek a' tetemeknek: Imé én botsátok ti belétek lelket; és éltek.

6. És adok ti reátok inakat, és húst adok reátok, és bőrrel bé-borítlak titeket; és adok ti belétek lelket, és éltek: és meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr.

7 Prófétálék azért, a' mint meg vala parantsolva énnékem: és mikor prófétálnék, lőn zúgás; és ímé indulás, és egybe-menének a' tetemek, mindenik tetem az ő teteméhez.

8. És látám, és ímé inak valának ő rajtok, és hús nevekedett vala *rajtok*, és fellyül a' bőr bé-borította vala őket; de lélek nem vala ő bennek.

9. Monda továbbá énnékem: Prófétálj a' léleknek, prófétálj embernek fia! és mondjad a' léleknek: Ezt mondja az Úr Iſten: A' négy ſzelek felől jöjj-elő te lélek! és lehelj ezekbe a' meg-ölettekbe, hogy éljenek.

10. Prófétálék azért, a' mint hagyta vala énnékem; és lélek méne ő beléjek, és meg-éledének, és álla az ő lábára felette igen nagy ſereg.

11. És monda énnékem: Embernek fia! Ezek a' tetemek az Izráelnek egeſz háza; Imé ezt mondják: El-ſzáradtak a' mi tsontaink, és el-veſzett a' mi reménységünk, és ki-vágattunk mi magunkban.

12. Annakokáért prófétálj, és mondjad nékik: Igy ſzóll az Úr Iſten: Imé én meg-nyitom a' ti koporsóitokat, és ki-hozlak (*a*) titeket a' ti koporsóitokból, én népem, és viſzlek titeket az Izráel földére! (*a*) *Esa.* 26:29.

13. És meg-tudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor meg-nyitándom a' ti koporsóitokat, és ki-hozlak titeket a' ti koporsóitokból, én népem!

14. És adom az én lelkemet ti belétek, és éltek, és meg-nyúgotlak titeket a' ti földeteken: és meg-tudjátok, hogy én Úr ſzóllottam, és meg-tselekeſzem, ezt mondja az Úr.

15. És lőn az Úr' beſzéde én hozzám, mondván:

16. És te, embernek fia! végy magadnak egy fát, és írd ezt reá: Júdáé, és az Izráel' fiaié, az ő társaié; és ismét végy egy fát, és írd ezt reá: Jósef és Efraim' fája, és az egéſz Izráel' házáé, az ő társaié.

17. És vesd egygyüvé azokat, egygyiket a' máſik mellé, *hogy légyenek* néked egy fává: és léſznek egy fává a' te kezedben.

18. És ha mondják néked a' te néped' fiai, mondván: Avagy nem jelented-é-meg nékünk, ezekkel mit akarſz *jelenteni?*

19. Szóllj ő-nékik: Ezt mondja az Úr Iſten: Imé én fel-véſzem a' Jósef' fáját, melly az Efraim' kezében *vagyon*: és az ő társait, az Izráel' nemzetségét, és téſzem azokat melléje, az-az, Júda' fája mellé: és egy (*b*) fává téſzem őket, és egygyé léſznek az én kezemben. (*b*) *Esa.* 11:12

20. Légyenek pedig e' fák, a' mellyekre írod, a' te kezedben az ő ſzemeik' láttára.

21. És ſzóllj nékiek: Ezt mondja az Úr Iſten: Imé én fel-véſzem az Izráel' fiait a' pogányok közzül, a' kik közzé mentek, és egybe gyüjtöm őket mindenfelől, és viſzem őket (*c*) az ő földökre. (*c*) *Amós.* 9: 14,15.

22 És (*d*) egy néppé téſzem őket azon a' földön az Izráelnek hegyein, és egy Király léſzen mindnyájan ő-nékik Királyok; és nem léſznek többé két néppé, és többé nem oſzolnak két országra ezután. (*d*) *Jer.* 3:18. *Hós.* 1:11.

23 És

23. És többé meg nem fertéztetik magokat az ő bálványaikkal, és az ő útálatosságokkal, és minden álnokságokkal: és ki-szabadítom őket minden ő lakó-helyeikből, a' mellyekben vétkeztenek: és meg-tisztítom (e) őket, és lésznek nékem népem, és én lészek nekik Istenek.

(e) *Jer.* 33: 8.

24. És az én (f) szolgám Dávid lészen ő-nékik Királyok: és egy Pásztorok lészen mindnyájan ő-nékik: és az én ítéletimben járnak; és az én parantsolatimat meg-őrzik, és megtselekesznek azokat. (f) *r.* 34: 23. *Hós.* 3: 5.

25. És laknak a' földön, mellyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, a' mellyen laktak a' ti atyáitok; azon laknak ők-is, és azoknak fiaik, és azoknak fiaiknak fiaik mind örökké: és Dávid az én szolgám *lészen* Fejedelmek nékik örökké.

26. És vetek vélek békeségnek frigyét: örökke-való frigyem lészen ő vélek; és helyheztetem őket *az én földembe*, és meg-sokasítom őket: és (g) helyheztetem az én szent Templomomat ő közöttök örökké. (g) 2 *Kór.* 6: 16.

27. És (h) lészen az én lákó-hélyem ő köztök, és lészek nékik Istenek, és ők énnékem népem.

(h) 2 *Mós.* 29: 45.

28. És meg-tudják a' pogányok, hogy én Úr szentelem-meg Izráelt, mikoron lészen az én szent Templomom ő közöttök mind örökké.

XXXVIII. RÉSZ.

Gógról és Mágógról-való Prófétzia.

1 És lőn az Úrnak beszéde én hozzám, mondván:

2. Émbernek fia! Fordítsd ortzádat (a) Gög' ellen, a' Mágog' földe ellen, a' Mések' és Tubál' Fejedelme, és feje ellen, és prófétálj ő ellene.

(a) *r.* 29: 1, 2 *Jel.* 20: 8.

3. És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Imé én te reád *mégyek* Gög', (b) Mések', és Tubál' Fejedelme és feje! (b) 1 *Mós.* 10: 2

4. És (c) meg-rontlak téged', és vetek horgot a' te szádba, és ki-vonszlak téged' és minden te seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindnyájan fel-öltöztek mindenféle fegyverekben, nagy sokaságot: kik paisosok és kopjások, *és* mindnyájan fegyver viselők lésznek.

5. Perziabéliek, Szeretsen-országbéliek, Libiabéliek *lészneke* ő vélek: kik mindnyájan paisszal és sisakkal *lészneke*. (c) *r.* 39: 2 *Esa.* 37: 29.

6. Gómer, és minden ő seregi; a' Togárma' háza, melly Éjszak felé lakik, és minden ő seregi, sok népek te veled.

7. Készülj hozzá, és készítsd-elő magadat, te, és minden te sokaságid, kik te hozzád gyültenek, és te légy nékik őrizőül.

8. Sok idők múlva meg-látogattatol; az utólsó esztendőkben a' fegyver miatt meg-romlott földre jösz, ki sok népek közzül gyüjtetett egybe, az Izráel' hegyeire, mellyek szüntelen-való pusztúlásban vóltak: kik meg-szabadúlván a' pogányok közzül, bátorságban laknak mindnyájan.

9. És reá mégy, úgy mégy; mintegy (d) szélvész, és lészesz, mint a' felleg, hogy a' földet béborítsad; te, és minden te seregid: és a' sok nép, *melly* te veled *lészen*.

(d) *Dán.* 11: 40.

10. Igy szóll az Úr Isten: És lészen abban az időben, tanátsokat forgatsz a' te szívedben, és gondolsz gonosz gondolatot.

11. És mondasz: Fel-mégyek a' falukból álló földre, mégyek azokra, kik nyúgodalomban vagynak, és (e) bátorságban laknak: kik mindnyájan kerítés nélkül laknak; zárjok és kapujok nintsen ő-nékik. (e) *Jer.* 49: 31.

12. Hogy dúlást-fosztást tehess, és prédálhass, hogy viszsza-téritheszed kezedet a' pusztaságokra, mellyeket lakni kezdettek vala: és a' népre, ki a' pogányok közzül gyüjtetett-egybe; ki a' barom' tartásnak és (f) jószágoknak gondja-viselésére adta vala magát, lakván a' földnek közepette.

(f) 1 *Mós.* 46: 32.

13. Séba és Dédán, és a' Társisbéli kereskedők, és minden ő orosszláni ezt mondják tenéked: Nem-de azért jösz-é, kogy dúlást-fosztást tégy? Nem-de azért gyüjtötted-é egybe a' te sok népedet, hogy kóborolj: hogy ezüstöt és aranyat vigy, hogy barmokat és árú-marhákat végy, és nagy dúlást-fosztást tégy?

14. Annakokáért prófétálj, embernek fia! és mond ezt Gógnak: Igy szóll az Úr Isten; Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságban *kezd* lakni, nem tudnád-é meg?

15. És el-jösz a' te helyedről Éjszak felől, te, és sok népek te veled: lovagok lészneke mindnyájan, nagy gyülés és nagy sereg.

16. És fel-mégy az én népem ellen, Izráel ellen, mint a' felleg, hogy (g) el-lepjed a' földet: az utólsó időkben lészesz: és hozlak téged' az én földemre, hogy a' pogányok meg-esmérjenek en-

gem'; mikor meg-szenteltetem benned azok' szemek előtt, te Góg! (*g*) *Esa.* 54: 15.

17. Igy szóll az Úr Isten: Nem-de te vagy-é az, a' kiről szóllottam a' régi időkben, az én szolgáim által, az Izráel' Prófétái által, a' kik prófétáltak azokban az időkben, *ezelőtt sok* esztendőkkel, hogy tégedet ő reájok hoználak?

18. És lészen azon a' napon, a' melly napon Góg el-jő az Izráel' földe ellen, ezt mondja az Úr Isten: fel-mégyen az én haragom az én búsulásomban.

19. (*h*) És fel-háborodott vóltomban, az én haragomnak tüzében szóllottam *ezt*; Ha azon a' napon nagy indulás nem lészen az Izráel' földén.

(*h*) *r.* 36: 5, 6. 1 *Kir* 11: 29-39.

20. És rettegnek az én színemtől a' tengerbéli (*i*) halak, és az égi madarak, és a' mezei vadak, és minden tsúszó-mászó állatok, mellyek mozognak a' földön: és minden emberek, kik *vagynak* a' földnek színén: és fel-fordúlnak a' hegyek, és el-romolnak a' magas kő-sziklák, és minden kő-fal a' földre romol. (*i*) *Hós.* 4: 3

21. És elő-hívom ő ellene minden én hegyeimen a' fegyvert; ezt mondja az Úr Isten: *és* mindennek fegyvere az ő (*k*) attyafia ellen lészen. (*k*) *Bir.* 7: 12. 1 *Sám.* 14: 20.

22. És törvénykezem ő-véle dög-halállal és vérrel: és bővséges (*l*) zápor esőt, és kő-eső köveit, tüzet és kén-köves esőt botsátok ő reá, és az ő seregére, és a' sok népekre, kik ő véle *lésznek*. (*l*) *Bir.* 5: 20. *Sólt.* 11: 6.

23. És fel-magasztaltatom és meg-szenteltetem, és meg-esmértetem sok pogányoknak szemek előtt: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

XXXIX. RÉSZ.

Góg' 's Mágóg' romlása az Antikristust példázza.

1 És te, embernek fia! prófétálj Góg ellen, és mondjad Igy (*a*) szóll az Úr Isten: Imé én te reád *mégyek* Góg', Mések', és Tubál' Fejedelme és feje! (*a*) 1 *Mós.* 10: 2.

2. És (*b*) meg-rontalak téged', és hatod' részt hagyok-meg te benned; és fel-hozlak téged' Éjszak felől, és hozlak téged' az Izráel' hegyeire. (*b*) *r.* 38: 4

3. És ki-ütöm kéz-ívedet a' te bal-kezedből, és nyilaidat jobb-kezedből le-ütöm:

4. Az Izráel' hegyein (*c*) esel-el te, és minden te seregid, és a' népek, kik te veled *lésznek*: a' madarak' seregének, *és* minden szárnyas állatnak, a' mezei vadaknak adtalak téged', hogy megegyenek. (*c*) *Joel.* 3: 1-2.

5. A' mező' színén esel-el; mert én szóllottam, ezt mondja az Úr Isten.

6. És botsátok tüzet Mágogra, és azokra, a' kik a' szigetekben laknak bátorságban: és meg-tudják, hogy én vagyok az Úr.

7. És az én szent nevemet meg-esmértetem Izráel között, az én népem között, és többé nem hagyom meg-fertéztetni az én szent nevemet: és meg-tudják a' pogányok, hogy én vagyok szent Úr az Izráelben.

8. És ímé el-jött, és meg-lett; ezt mondja az Úr Isten: ez a' nap, a' mellyről szóllottam.

9. És ki-mennek az Izráel' városinak lakói, és meg-gyújtják, 's (*d*) meg-égetik a' fegyvereket, paisokat, és kopjákat, kéz-íveket és nyilakat, és kézbéli botokat, és dárdákat: és hét esztendeig tésznek tüzet azokkal. (*d*) *Hós.* 2: 17.

10. És fát nem hordanak a' mezőről, sem az erdőkről nem vágnak; mert fegyverekből tüzelnek: és az ő fosztóikat (*e*) meg-fosztják, és az ő prédálóikat el-prédálják, ezt mondja az Úr Isten. (*e*) *Esa.* 54: 15-17.

11. És lészen azon a' napon, adok Gógnak temető helyet ott, *tudni-illik* Izráelben: abban a' völgyben, a' mellyben járnak a' nap keleti tengerre: és bé-dugják orrokat, a' kik azon által-mennek: és ott temetik-el Gógot és minden ő sokaságát, és nevezik Góg' sokasága' völgyének.

12. És el-temetik őket az Izráel' háza, hogy a' földet meg-tisztítsák; hét hónapig.

13. Temetik *őket*, mondom, a' földnek minden népe: és nevezetes lészen nékik az a' nap, a' mellyen (*f*) meg dicsőíttetem, ezt mondja az Úr Isten. (*f*) 3 *Mós.* 10: 2, 3. *v.* 21.

14. És választ*a*nak embereket, a' kik szüntelen a' földet által-járják, *tudni-illik* temetőket, kik járják a' földet: és temessék azokat, kik a' föld' színén hagyattak; hogy meg-tisztítsák a' földet: hét hónap múlva el-végezik a' *testek'* keresését.

15. És által-járják, a' kik a' földet nézellik; és ha ki ember-tetemet lát, a' mellett jelt tészen, míg azt el-temessék a' temetők a' Góg' sokasága' völgyében.

16. És a' városnak-is neve Hámona *lészen*: és meg-tisztítják a' földet

17 És te, embernek fia! igy szóll az Úr Isten: mondjad a' madaraknak és minden szárnyas állatnak,

nak, es miden mezei vádaknak: Gyüljetek-egybe, és jöjjetek-el: gyüljetek-egybe minden felől az én áldozatomra, mellyet én szerzek tinéktek: a' nagy áldozatra, az Izráel' hegyeire, hogy egyetek hust és vért igyatok.

18. Az erőseknek húsokat eszitek, és a' föld' Fejedelminek véreket iszszátok, kosoknak, bárányoknak, bakoknak és ökröknek, kik mind a' Básánban híztak-meg.

19. És esztek kövérséget mind addig, míg meg-elégesztek: és isztok vért, míg meg-részegedtek az én áldozatomból, (*g*) mellyet készitek tinéktek. (*g*) *'Sólt.* 1:7, 8.

20. És meg elégesztek az én asztalomnál lovakkal és lovagokkal, az erősekkel, és minden hadakozó férjfiakkal, ezt mondja az Úr Isten.

21. És meg-mutatom (*h*) az én ditsőségemet a' pogányok között, és meg-látják mind azok a' pogányok az én ítéletemet, mellyet tselekedtem: és az én kezemet, mellyet vetettem ő reájok.

22. És meg-tudják az Izráel' háza, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenek, attól a' naptól fogva, és azután. (*h*) *r.* 28: 22, 23.

23. Meg-tudják a' pogányok-is, hogy az ő álnokságokért vitettek fogságra az Izráel' háza; mivelhogy vétkeztek én ellenem, és (*i*) el rejtettem az én ortzámat ő tőlök, és adtam őket az ő ellenségeiknek kezekbe, és mindnyájan fegyver miatt el-hullottanak. (*i*) 5*Mós.* 31: 17, 18.

24. Az ő tisztátalanságok és vétkeik szerént tselekedtem ő-velek, és (*k*) el-rejtettem az én ortzámat ő-tőlök. (*k*) *Esa.* 59: 2-8.

25. Azért igy szóll az Úr Isten: Most térítem-meg a' Jákób' fogságát, és meg-könyörülmezek egész Izráel' házának, és fel-indúlok magamban az én szent nevemért.

26. Minekutánna viselik az ő gyalázatjokat, és minden ő vétkeket, mellyel vétkeztenek én ellenem; mikor laknának az ő földökön bátorságban, és nem vólna, a' ki *őket* meg-rettentené.

27. Mikor (*l*) viszsza-hozom őket a' népek közzül, és egybe-gyüjtöm őket az ő ellenségeiknek földökről, és meg-szenteltetem ő bennek, sok pogányoknak szemeik előtt.

(*l*) *r.* 36: 23.

28. És meg-tudják, hogy én vagyok az ő Urok Istenek, mikor viszem (*m*) őket a' pogányok közzé, és egybe-gyüjtöm őket az ő földökre; és többé senkit ott nem hagyok ő közzülök. (*m*) *'Sólt.* 126: 1-3.

29. És többé el nem rejtem az én ortzámat ő tőlök; mivelhogy ki-öntöttem az én lelkemet az Izráel' házára, ezt mondja az Úr Isten.

XL. RÉSZ.

Meg-jelenti Isten a' Templomnak jövendő időben-való meg-épittetését.

1 Huszon-ötödik esztendejében a' mi fogságunknak, annak az esztendőnek kezdetiben, a' hónak tizedik *napján*, a' tizen-negyedik (*a*) esztendőben, minekutánna a' város megvéteték; azon a' napon lőn az Úr' keze én rajtam, és vőn oda *Jérusálembe* engemet.

2. Isteni látásokban vün engem' az Izráel' földére; és le-tőn engem' egy igen magas hegyen, mellyen *vala* mint-egy épittetett város Dél felől. (*a*) *r.* 33: 21.

3 Vün *azért* engem' oda, és ímé *vala ott* egy férjfiú, kinek tekinteti *vala*, mint-egy értznek, és lenből tsinált sinór vala az ő kezében, és egy mérő páltza: és áll vala a' kapuban.

4. És szólla énnekem az a' férjfiú *mondván*: Embernek fia! (*b*) Lásd a' te szemeiddel, és halljad füleiddel, és figyelmetes szívvel légy mindenekre, valamiket mutatok néked; mert hozattál ide, hogy meg-mutatnám néked *azokat*: hírdess mindeneket, a' miket látsz, az Izráel' házának. (*b*) *r.* 44: 5.

5. És ímé kő-fal *vala* a' Ház kivül körös-környül: és a' mérő páltza annak a' férjfiúnak kezében hat singnyi vala, *mindenik* sing *hosszszabb vala a' köz singnél* egy tenyérrel: és méré az épületnek szélességét egy *ollyan* páltzányira, és magasságát-is egy páltzányira.

6. És méne a' kapuhoz, melly néz vala Napkeletre, és fel-méne annak gráditsin, és megméré a' kapu' küszöbét, *egygyiket* egy páltza' *mérték*' szélességre, a' másik küszöbet is egy páltza' *mérték*' szélességre.

7. És a' kamarákat egy páltzányi hosszszaságra, és egy páltzányi szélességre, és a' kamarák közit öt singnyire; és a' kapu' küszöbét-is a' kapu' tornátza mellett belől, egy páltzányira.

8. És mikor mérte vólna a' kapu' belső tornátzát egy páltzányira;

9 Méré annak a' kapunak tornátzát-is nyóltz singre, és annak küszöbit két singre, tudniillik a' kapunak belső tornátzát.

10. És a' Nap-keleti kapunak, mind egy felől, és mind más felől három három kamarája vala, egy mértéke mind a' háromnak: és egy mértékek a' küszöböknek-is, mind egy felől 's mind más felől.

11 És

11. És méré a'-kapu' ajtajának szélességét tíz singre, és annak a' kapunak hoszszágát tizenhárom singre.

12. És a' kamarák előtt-való tágaságot egy singnyire *egy felől*, azon tágaságot más felől-is egy singnyire: *mindenik* kamara pedig hat-hat singnyi *vala* egy felől, és hat-hat singnyi más felől.

13. Méré azért a' kaput a' kamara' héjázatjától a' máik *kapunak* héjázatjáig huszon-öt singnyi szélességre: egygyik ajtó a' másikkal ellenben *vala*.

14. És készíte óldal-küszöböket, hatvan singnyieket: és a' pitvar' mindenik küszöbének, és a' kapunak *ugyan azon vala mértéke* körös-környül,

15. És a' kapunak bé-menetelétől fogva a' belső kapu' tornátzig ötven singnyi *tágasság vala*.

16. És szoros (*c*) ablakaik valának a' kamarának: és azoknak felső küszöbeinek-is elől a' kapuk-környül; ekképpen a' tornátzokban-is: és ezek az ablakok körös-környül belől valának, és *mindenik* óldal-küszöbre pálma-fák *faragtattak vala*. (*c*) *Kir.* 6: 4.

17. És vün engemet a' külső pitvarba, és ímé kamarák *valának ott*, és körös-kornyul abban a' pitvarban pádimentom építtetett vala, harmintz kamara vala azon a' pádimentomon.

18. És ez a' pádimentom a' kapuk mellett, azoknak a' kapuknak hoszszaságok ellenében, alsó pádimentom vala.

19. És meg-méré a' szélességet, az alsó kapunak küszöbétől fogva, a' belső pitvarnak küszöbéig kivül, *melly tészen* száz singet Nap-keletre és Ejszakra.

20. És a' kapunak, melly néz Éjszak-felé, a' külső pitvarban; *annak-is* meg-méré hoszszaságát és szélességét.

21. És annak kamarái, három egy felől, más felől-is három, és annak *a' kapunak* küszöbei, és tornátzai egy mértéken valának az első kapuval: ötven singre hoszszaságok, és szélességek huszon-öt singre.

22. Ablaki pedig, és tornátzi, 's pálma-fa' *faragási* annak a' kapunak mértéke szerént *valának*, melly néz Nap-keletre, és hét gráditson mennek vala-fel hozzá, és annak tornátzi a' *gráditsok* előtt *valának*.

23. És a' belső pitvarnak kapuja *vala* az Ejszaki és Nap-keleti kapu' ellenében: és méré *egygyik* kaputól a' *másik* kapuig száz singet.

24. És vün engem' a' Déli útra, holott vala a' Dél-felé-való kapu: és meg-méré annak küszöbit, és annak tornátzit ugyan ezen mértékek szerént.

25. Ablaki és tornátzi körös-környül, mint azok az ablakok: hoszszaságok ötven sing, és szélességek huszon-öt sing.

26. És az ő gráditsai hét gráditsok, és az ő tornátzi azok előtt, és palma' *faragási valának*, egygyik egy felől, a' másik más felől az ő küszöbein.

27. És kapu *vala* a' belső pitvarban Dél-felé: és méré *egygyik* kaputól a' *más* kapuig a' Déli út felől száz singet.

28. És bé-vün engemet a' Déli kapunak belső pitvarába, és meg méré azt a' Déli kaput e' mértékek szerént.

29. És annak kamarái, küszöbei és tornátzai *valának* e' mértékek szerént: és ablakok *valának* rajta, és az ő tornátzin körös-környül: ötven sing vala hoszszaságok, és szélességek huszon-öt sing.

30. Tornátzok valának körös-környül, *mellyeknek* hoszszaságok *vala* huszon-öt sing, és szélességek öt sing.

31. És tornátzi *valának* a' külső pitvar-felé, és (*d*) pálma' *faragási* az ő küszöbein, és gráditsai, nyóltz gráditsok. (*d*) 1 *Kir.* 7: 29.

32. Vün továbbá engem' a' belső pitvarba Nap-kelet felől, és meg-méré azt a' kaput e' mértékek szerént.

33. Mint kamaráit, mind küszöbit, mint tornátzit e' mértékek szerént: és ablaki valának annak, és az ő tornátzinak körös-környül, hoszszaságok *vala* ötven sing, és szélességek huszon-öt sing.

34. És tornátzi valának a' külső pitvar' ellenében, és pálma' *faragások* annak küszöbein mind egy, mind más felől: és gráditsi, nyóltz graditsok.

35. Vün engem' az Éjszaki kapura-is; és megméré azt-is ugyan ezen mértékekre.

36. Annak kamaráit, küszöbeit, és tornátzit, és ablakit körös-környül: hoszszaságok *vala* ötven sing, és szélességek huszon-öt sing.

37. És küszöbei a' külső pitvar' ellenében, és pálma' *faragások* mindenik' küszöbén, mind egy felől, mind pedig más felől: és gráditsai nyóltz gráditsok *valának*:

38. És

38. És *egy* kamara *vala*, és annak ajtaja a' kapuk' küſzöbinél; ott (*e*) moſsák vala az egéſzſzen égő áldozatokat. (*e*) 1*Kir.* 7: 38.

39. A' kapunak pedig tornátzában két aſztal vala egy felől, és más felől-is két aſztal vala; hogy azokon öljék-meg az egéſzſzen (*f*) égő áldozatot, és bünért-való áldozatot, és vétekért-való áldozatot.

(*f*) 3*Mós.* 1. 4. *r.* 5: 6.

40. És óldalra kivül, a' hol fel-mennek az Éjſzaki kapu' ajtajára, két aſztal vala: és a' máſik óldalra-is, melly a' kapu' tornátzában *vala*, két aſztal.

41. Négy aſztal egy felől, és más felől-is négy aſztal a' kapu mellett: és ezen a' nyoltz aſztalon ölik vala az áldozatot.

42. És az égő áldozatra-való négy aſztal faragott kőből *vala*: más-fél ſing hoſzſzaſága, és más-fél ſing ſzeleſſége, és magaſsága egy ſing; ezekre teſzik vala a' ſzerſzámokat, mellyekkel az égő áldozatot és egyéb áldozatot ſzokták vala meg-ölni.

43. És bé-hajlott ſzegek valának egy tenyérnyiek kéſzittetve belől körös-környül, és az aſztalokon áldozat' húsa áll vala.

44. És a' belső kapun kivül *valának* a' Kántorok' kamaráik, a' belső pitvarban, melly *vala* az Éjſzaki kapu óldalára, mellyek néznek vala Délre; egygyik a' Nap-keleti kapu' óldala mellett, melly Éjſzakra néz vala.

45. És ſzóla énnékem: Ez a' kamara, melly Délre néz, a' Papoké, a' kik a' Házhoz-való ſzolgálatban foglalatosok.

46. A kamara pedig, melly néz Éjſzakra, a' Papoké, a' kik az óltárhoz-való ſzolgálatban foglalatosok: Ezek (*g*) a' Sádok' fiai, kik járúlnak az Úrhoz, a' Lévi' fiai közzül, hogy ſzolgáljanak ő-néki.

(*g*) *r.* 44: 15.

47. És meg-méré a' pitvart: hoſzſzaſága ſzáz ſing, ſzeleſſége-is ſzáz ſing, négy ſzegre; és az óltárt-is, melly *vala* a' Ház előtt.

48. És vún engem' a' Ház' tornátzába; és a' tornátznak küſzöbét meg-méré egy felől-is öt ſingre, más felől-is öt ſingre: a' kapu' ſzeleſſége pedig egy felől-is három ſing, más felől-is három ſing.

49. A' tornátznak hoſzſzaſága *vala* húſz ſing, és a' ſzeleſſége tizen-egy ſing, és gráditsok valának, mellyeken fel-mennek vala arra: és oſzlopok *valának* a' küſzöbök mellett, egygyik egy felől, másik más felől.

XLI. RÉSZ.

A' Templom' több réſzeinek mértéke 's minéműsége.

1 És bé-vún engem' a' Templomba, és a' küſzöböket meg-méré; hat ſingnyiek *valának* egy-felől, és más-felől-is hat ſingnyiek, *mint* a' tornátz' ſzeleſſége.

2. A' kapu' ſzeleſſége pedig tiz ſingnyi *vala*: és a' kapu' óldalai egy felől öt ſingnyiek, más felől-is öt ſingnyik; meg-méré hoſzſzaſágát-is negyven ſingnyire, és ſzéleſſégét húſz ſingnyire.

3. És bé-méne belől, és meg-méré a' kapu' küſzöbét két ſingnyire, és a' kaput hat ſingnyire, és az ajtó' ſzéleſſégét hét ſingnyire.

4. Meg-méré hoſzſzaſágát-is húſz ſingnyire, és ſzéleſſégét húſz ſingnyire, a' Templom előtt. És monda nékem: Ez *a*) a' Szentségeknek ſzentsége. (*a*) 2 *Mós.* 26: 33.

5. És meg-méré a' Ház' falat hat ſingnyire; a' kamara' ſzéleſſégét-is négy ſingnyire, a' Ház körül mindenfelől.

6. És e' kamarák, egygyik kamara a' máſikon, hármasok *valának*, harmintz renddel: és a' kamaráknak gerendái körös-környül a' Ház' falát érik vala, hogy a' *falhoz* ragadnának; de a' falba nem mennek vala.

7. Mert *a' fal* körös környül fellyül a' kamarákért meg-ſzéleſittetik vala, mellyek a' Házat oda fel körös-környül meg-kerülik vala; annakokáért fellyül a' Háznak tágasb helye *vala*: és illyen módon az alsó *kamarának ſzéleſſége* meg-nevekedik vala felyül a' közép rend *kamaráért*.

8. És látám a' Háznak magaſſágát körös-környül: a' kamarák' fundamentominak pedig tellyeſséggel egy páltzányi, (*b*) *az-az* hat ſingnyi magaſſágok vala. (*b*) *r.* 40: 5.

9. A' kamara' falának ſzéleſsége pedig kivül öt ſingnyi *vala*: és a' kamarák' helyének üreſſen hagyott közi-is, melly belől vala:

10. A' kamarák között pedig húſz ſingnyi ſzéleſség *vala* a' Ház körül, körös-körül.

11. És a' kamara' ajtaja az üreſſen hagyott hely mellett vala: egygyik ajtó Éjſzakra, és a' máſik ajtó Délre; ſzéleſſége pedig az üreſſen hagyott helynek, öt ſingnyi *vala* körös-környül.

12. Az épület' pedig, melly *vala* a' köz-fal előtt Nap-nyúgot felé, hetven ſingnyi hoſzſzú *vala*: az épület falának ſzéleſsége pedig öt ſingnyi *vala* körös-környül, és hoſzſzaſága kilentzven ſingnyi *vala*.

13. És meg méré a' Háznak hoſzſzát, ſzáz ſingre, tudni-illik a' köz-falt, az épületet, és annak falait ſzáz ſingnyi hoſzſzaſágra.

14. A' Háznak első réfzének, és a' Nap-kelet felől-való köz-falnak fzéleſségét-is fzáz fingre.

15. Meg-méré továbbá annak az épületnek hoſzfzaságát, melly vala a' köz-fal előtt, és melly vala az után: és a' kamarákat mind egy felől, mind más felől fzáz fingyire; a' belső templomot-is, és a' pitvarnak tornátzit.

16. A' küfzöböket és fzoros ablakokat, és a' kamarákat körös-környül három-felé, küfzöb ellenében, melly deſzkákkal vala meg-béllelve körös-környül, és a' földtől fogva az ablakokig; és az ablakok-is béllettek valának.

17. Mind az ajtónak felső réfzéig a' belső Házig, és kivül, és az egéſz falt körös-környül belől, és kivül mértékre vévé.

18. És *a' fal* Kérubim (*c*) és pálma-fa *képek*kel vala tsinálva, és egy pálma-fa vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két-két ortzája vala. (*c*) 1 *Kir.* 6:29.

19 És az ember-ortza *néz vala* a' pálma-fára egy felől, és az oroſzlán ábrázat a' máſik pálma-fára más felől; és az egéſz Házon így vala tsinálva körös-környül.

20. A' földtől fogva mind az ajtó felső réfzéig, Kérubimok és pálma-fák *valának* ki-faragva; és így a' Temlom' falán-is.

21. A' Templom' óldal-küfzöbe négy-fzegű vala, és a' leg-belső Szentséges hely' *küfzöbének is* ugyan azon egy formája vala.

22. És a' fa-óltárnak (*d*) magaſſága három fing, és hoſzfzaſſága két fing vala: és az ő fzegeleti, és hoſzfzasága, és óldalai fából *valának tsinálva*. És monda énnékem: Ez az aſztal, a' melly áll az Úr előtt.

(*d*) 2 *Mós.* 30: 1-2.

23. És kettős ajtó vala a' Templomban, és a' Szentséges helyben.

24. És kettős egybe-járó ajtó tábla, mindenik kapu' ajtaján, két ajtó-tábla egygyik ajtón, és kettő ismét a' máſikon.

25. És valának tsinálva a' Templom' ajtain Kérubim, és pálma-fa' *képei*, mint a' falokon valának tsinálva: és egy fa-gerenda-is vala kivül a' tornátz előtt.

26. És fzoros ablakok és pálma-fák, mind egy 's mind más felől a' tornátz óldalain, és a' ház' óldalain, és a' gerendákon.

XLII. RÉSZ.

A' Templom' mérséklése el-végeztetik.

2 És ki-vün engem' a' külső pitvarba az Éſzaki úton, és vün engem' a' kamarához, melly *vala* a' köz-fal ellenében, és az épület' ellenében Éjſzak-felé.

2. Száz fingnyi hoſzfzasága vala az Éjſzaki ajtón kivül, és ötven fingnyi vala fzéleſsége.

3. *Annak* a' húſz *fingnek* ellenében, melly vala a' belső pitvarban: és annak a' pádimentomnak ellenében, melly vala a' külső pitvarban, kamarák valának a' kamarák ellenekben, három *rend*ben.

4. És a' kamarák előtt tíz fingnyi fzéles múlató-hely *vala* belől, egy fingyi út; azoknak nyilások Éjſzakra vala.

5. A' felső kamarák pedig fzorosabbak *valának a' többinél*; mert a' múlató-helyek inkább meg-fzorították vala azokat, hogy nem az alsó, és közepső kamarákat.

6. Mivelhogy három rendben valának, és nem *valának* ezeknek oſzlopaik, mint a' pitvaroknak; ezokáért fzorosabbak valának az alsóknál és a' középsőknél a' földtől fogva.

7. És a' kő-fal, melly kivül vala a' kamarák' ellenekben, a' külső pitvar' útia-felé, a' kamarák' ellenekben, ötven fingnyi hoſzfzú vala.

8. Mert a' kamarák' hoſzfzaságok, mellyek a' külső pitvarban *valának*, ötven fingnyi vala; és ímé a' Templom előtt valóké fzáz fingnyi.

9. A' kamarák' alatt pedig vala bé-járó út, Nap-kelet felől, mikor valaki bé-menne azokba a' külső pitvarból.

10. A' pitvar' kő-falának fzéleſségében Nap-kelet felől, a' köz-fal előtt, és az épület előtt kamarák *valának*.

11. És azok előtt-való út hasonlatos vala a' kamarák' útjokhoz, mellyek Éjſzakra *valának*: mind hoſzfzaságok, mind fzéleſségek egyaránt vala: és minden ki-járások azoknak módjok fzerént, és ajtaik fzerént vala.

12. És a' Dél felől-való kamarák' ajtai mellett *vala* egy ajtó annak az útnak kezdetin; az útnak, mondom, melly az ékesen rakott kő-fal' ellenében vala, ha ki a' Nap-keleti úton mégyenbé azokba.

13. És monda nékem: az Éjſzaki és a' Déli kamarák, mellyek vagynak a' köz-fal előtt, fzent kamarák, mellyekben a' Papok, kik közel járnak (*a*) az Úrhoz, eſzik az igen fzentséges áldozatokat: ott rakják-le az igen fzentséges

ges áldozatokat, és az eledeli aldozatokat, és a' bünért és vétekért-való áldozatokat; mert szent az a' hely. (*a*) 4*Mós.* 18: 9.

14. Mikor bé-mennek oda a' Papok; ki ne jöjjenek onnét a' Szent helyről a' külső pitvarba, hanem ott (*b*) vessék-le az ő ruháikat, mellyekben szolgáltak; mert szentek: és más ruhába öltözzenek, és *úgy* menjenek *a' helyre*, a' hol a' nép vagyon. (*b*) *r.* 44 19.

15. Véghez-vivé azért a' belső Háznak méréſit, és ki-vün engem' a' Nap kelet felől-való kapu (*c*) útán; és meg-méré azt-is körös-környül.

16. A' Nap-keleti óldalt méré a' mérő páltzával öt száz páltzányi hoszszaságra, a' mérő páltzával körös-környül. (*c*) *r.* 43:1.

17. Meg-méré az Ejszaki óldalt is, öt száz páltzányira a' mérő páltzával körös-környül.

18. A' Déli óldalt-is öt száz páltzányira méré, a' mérő páltzával.

19. Kerüle a' Nap-nyúgoti óldalra-is, és méré azt is öt száz páltzanyira, a' mérő páltzával.

20. Négy szegre méré azt: kő-fala vala körös-környül, hoszszasága öt száz *páltzányi*, és széleſsége öt száz *páltzányi*, hogy válaſztást tenne a' szent, és a' nem szent között:

XLIII. RÉSZ.

Látja az Istén' ditsőſségét a' Templomban.

1 És vün engem' a' kapura; arra a' kapura, melly néz vala a' Nap-keleti útra.

2. És ímé az Izráel' Istenének ditsőſsége jő vala Nap kelet felől: és az ő zúgása, mintegy nagy víznek (*a*) zúgása, és a' föld világos vala az ő ditsőſségétől. (*a*) *r.* 1:24, 28.

3. És e' látás, mellyet láték, (*b*) ollyatén vala, mint az a' látás, mellyet láték, mikor mennék a' várost el-veszteni: és e' látások, mint az a' látás, mellyet láttam vala a' Kébár' folyó-vize mellett, és artzal le-borúlék. (*b*) *r.* 1:4. 8: 4.

4. És az Úr' ditsőſsége bé-méne a' Házba a' kapunak útán, melly néz Nap-keletre.

5. És fel-emele engem' (*c*) a' lélek, és bé-vün engem' a' belső pitvarba; és ímé az Úr' ditsőſsége bé-töltė a' Házat. (*c*) *r.* 44:4.

6. És hallám, hogy *egy* szóll *vala* nékem a' Házból, és ama' férjfiú áll vala mellettem.

7. És monda énnékem: Embernek fia! *Imé*, ez az én székemnek helye, és az én lábaim' talpainak helyek, a' hol én lakom az Izráel' fiai között örökké: és többé meg nem fertézteti az Izráel' háza az én szent nevemet, ők, az ő Királlyaik, az ő paráznaságokkal, és az ő Királlyainak (*d*) hólt-testekkel és azoknak magas kápolnáikkal. (*d*) *Jer.* 16: 18.

8. A' hol az ő *alsó* küszöböket az én küszöbem mellé vetették, és az ő óldal-küszöböket az én óldal-küszöbem mellé: egy fal *vala* tsak én köztem, és ő köztök: és meg-fertéztették az én szent nevemet az ő útálatoſságaikkal, mellyeket tselekedtek; ezokért el-veszték őket haragomban.

9. Moſtan azért távoztaſsák-el az ő paráznaságokat, és az ő Királlyaik' hólt testeket én tőlem: és ő köztök lakozom mind örökké.

10. Te embernek fia! Hírdeſsed az Izráel' házának ezt a' Házat, és pirúljanak-meg az ő álnokságokért: és mérjék-meg ezt *a' Templom'* példáját.

11. Hogyha meg-pirúlnak mindenekről, a' miket tselekedtenek; e' Ház' formáját, és annak rendeléſit, és ki-járáſit és bé-menéſit, és minden formáit, és minden jegyzéſit, és minden írott képeit, es minden törvényit jelentsd-meg nékik, és szemeik előtt írd-meg; és tartsák-meg annak minden formáját, és minden jegyzéſit, és azok szerént tselekedjenek.

12. Ez a' Háznak törvénye: A' hegy' tetején *léſzen*: minden határa körös környül tökélletesképpen-való szentséges *léſzen*; ímé ez annak a' Háznak törvénye.

13. Az óltárnak pedig mértéke e' ſing-szerént; a' ſing pedig *téſzen* egy köz finget, és egy tenyért: középben *magaſsága az óltárnak* egy ſingnyi, és egy ſingnyi széleſsége; pártázatja pedig a' szélin körös-körül egy araſznyi: e' magaſsága az óltárnak.

14. *Az óltárnak* a' földön-való fundamentomától fogva az alſó pártázatig két ſing, *a' pártázatnak* széleſsége egy ſing: az alſó pártázattól fogva a' felsőig négy ſing, melly *pártázat*nak széleſsége egy ſingnyi.

15. Az óltár pedig négy ſingnyi léſzen, és az óltár' üregségéből fel-felé négy szaru mégyen-fel.

16. Továbbá az óltárnak tizen-két *ſing* hoszszasága, és tizen-két *ſing* széleſsége: négyszegű, a' négy óldalára.

17 Annak pedig pártázatja tizen-négy ſing a' hoszszára, tizen-négy a' széleſségére, a' négy szegeletin, melly *pártázat* mellett *léſzen más* övedzés, körös-körul fél ſingnyi, és a' fundamentoma néki egy ſingnyi körös-környül, és az ő gráditsi Nap-keletre léſznek.

18. És monda énnékem: Embernek fia! Ezt mondja az Úr Isten: Ezek az óltárhoz-való rend-tartások, a' melly napon fel-építtetik; hogy azon égő áldozattal áldozzanak, és vért hintsenek reá.

19. És a' Lévi' nemzetségből-való Papoknak, kik (*e*) a' Sádok' magvából valók, kik járúlnak én hozzám, ezt mondja az Úr Isten: hogy szolgáljanak énnékem; adj egy gyermekdéd tulkot bűnért-való áldozatra. (*e*) *r.* 40: 46.

20. És végy annak véréből, és (*f*) hintsd-meg az óltárnak négy szarvait: és az *óltárnak* felső pártázatjának négy szegeletit, és *annak* szélit körös-környül, és tisztítsd, és szenteld-meg azt. (*f*) 2*Mós.* 29: 36.

21. És végyed a' tulkot, melly a' bűnért *vitetett az* áldozatra, és égesd-meg a' Háznak rendelt helyén, a' szent helyen kivül.

22 Másod' nap pedig vígy áldozatúl egy bakot épet a' bűnért: és tisztítsák-meg véle az óltárt, mint a' tulokkal tisztították.

23. Mikor el-végezed *az óltár'* meg-tisztítását; vígy áldozatúl *egy* gyermekdéd tulkot épet, és *egy* kost épet, a' nyájból.

24. És áldozzál vélek az Úr előtt: és a' Papok hintsenek sót (*g*) reájok, és vigyék égő áldozatúl azokat az Úrnak. (*g*) 3*Mós.* 2: 13.

25. Heted' napig minden nap *egy-egy* bakkal áldozzanak a' bűnért; azonképpen áldozzanak gyermekdéd tulokkal, és kossal, épekkel a' nyájból.

26. Hét napon szenteljék, és tisztítsák-meg az óltárt: és szenteljék-meg az ő ezeket.

27. És mikor ezek a' napok bé-telnek; nyóltzad' napon, és azután áldozzák a' Papok ez' óltáron a' ti égő áldozatitokat, és a' ti hálaadó áldozatitokat: és kegyelmes lészek ti hozzátok, ezt mondja az Úr Isten.

XLIV. RÉSZ

A' Szent helybe merre, és kiknek engedtetik, és nem engedtetik a' bé menetel.

1 És viszsza-vün engem' a' külső Szent-helynek kapuja' útára, melly néz Nap-keletre; és az bé-zárva vala.

2. És monda nékem az Úr: Ez a' kapu bézárva lészen, meg nem nyílik, és senki rajta bé nem mégyen; mert az Úr, az Izráel' (*a*) Istene ment-bé rajta: azért bé-zárva lészen.

(*a*) *r.* 43: 1.

3. A' Fejedelemnek *szabad lészen*; a' Fejedelem benne űlhet, hogy kenyeret egyék az Úr előtt: ennek a' kapunak tornátza útán menjen-bé, és ennek útán menjen-ki.

4. És bé-vün engem' az Éjszaki kapu útán a' Ház' eleibe: és látám; és ímé az Úr' Háza (*b*) bé-telék az Úr' ditsőségével, és artzal le-borúlék. (*b*) *r.* 43: 2, 5.

5. És monda nékem az Úr: Embernek fia! Vedd eszedbe, és tekintsd-meg szemeiddel; és halld-meg füleiddel, valamiket én szóllok te veled az Úr' Házának minden rendeléséről, és minden törvényiről, és légy figyelmetes szívvel a' Háznak bé-menésére, és a' Szent helynek minden ki-menetelire.

6. És mondjad az engedetlen Izráel' házának: Így szóll az Úr Isten: Elegek légyenek immár tinéktek a' ti minden útálatosságitok, óh Izráel háza!

7. Hogy idegeneket vittetek-bé, kik mind szívekben, mind testekben környül-metéletlenek vóltak: hogy lennének az én Szent helyemen, hogy az én Házamat meg-fertéztetnék, mikor az áldozatra fel-vittétek az én (*c*) kenyeremet; *az-az*, a' kövérséget és a' vért, és azok fel-bontották az én frigyemet minden ti útálatosságitokkal egybe. (*c*) 3*Mós.* 3: 11.

8. És meg nem tartottátok az én szent tiszteletimnek rendelését; hanem szerzettetek magatoknak, kik meg-tartanák az én rendelésemet az én Szent helyemen.

9. Így szóll az Úr Isten: Senki (*d*) idegen fiú, a' ki szívében, és testében környül-metéletlen, bé ne menjen az én Szent helyemre; minden idegen fiak közzül, kik az Izráel' fiai között vagynak. (*d*) 4*Mós.* 1: 51.

10. Sőt még azok a' Léviták-is, kik el-távoztanak én tőlem, mikor Izráel' el-tévelyedék, a' kik el-tévelyedtek vólt az ő bálványaik után; az ő álnokságokat (*e*) viseljék. (*e*) 2*Kir.* 23: 9.

11 És lésznek az én Szent helyemben szolgák, rendeltetvén a' Ház' kapui' őrízetire, és a' Házban-való szolgálatra: ők öljék a' népnek az égő áldozatot és egyéb áldozatot: és ők ő előttök álljanak; hogy szolgáljanak nékik.

12. Mivelhogy szolgálták nékik az ő bálványaik előtt, és vóltak az Izráel' házának botránkozására az álnokságra; ezokáért fel-emeltem az én kezemet ő reájok, ezt mondja az Úr Isten: és az ő álnokságokat viselik.

13 És közel én hozzam (*f*) ne járúljanak, hogy

én előttem papi tiſztet viseljenek, és hogy minden én ſzentségimhez járúljanak, mellyek igen ſzentek; hanem az ő gyalázatjokat viseljék, és útálatoſſágaikat, mellyeket tselekedtek.

14. És teſzem őket őrizzőkké az *én* Házam' őrzésére, annak minden ſzolgálatjára, és mindenre, valamit abban kell tselekedni.

15. A' Lévi' nemzetségéből-való Papok légyenek a' Sádok' fiai, a' kik az én Szent helyemnek rend-tartását meg-tartották, mikor az Izráel' fiai el-tévelyedtek vólt én tőlem; ők járúljanak én hozzám, hogy ſzolgáljanak énnékem, és álljanak én előttem, hogy áldozzanak énnékem kövérséggel és vérrel: ezt mondja az Úr Iſten. (*f*) 2 *Kir.* 23: 9.

16. Ők járjanak-bé az én Szent helyembe, és ők menjenek az én aſztalomhoz; hogy ſzolgáljanak nékem, és az én rendelésemet meg-őrizzék.

17. (*g*) És mikor a' belső pitvar' kapuin bé akarnak menni; len ruhába öltözzenek: és gyapjú' *ruha* ne légyen rajtok, mikor ſzolgálnak a' belső pitvar' kapuiban, és *azon* belől.

(*g*) 2 *Mós.* 28: 2.

18. Len süveg légyen az ő fejeken, és len alsó ímeg légyen az ő derekokon; ne övedzék-bé magokat a' veríték' *helyén*.

19. Mikor pedig ki-mennek a' külső pitvarba, a' külső pitvarba a' néphez; veſsék-le az ő ruháikat, a' mellyekben ſzolgáltak, és tegyék bé azokat a' Szent helynek (*h*) kamaráiba, és öltözzenek más ruhákba: és meg ne ſzenteljék a' népet az ő ruháikkal. (*h*) *r.* 42: 14.

20. (*i*) És fejeket meg ne nyirjék, ſe hajat ne neveljenek; hanem fejek' *haját* körös-környül óllóval meg-egygyengeſſék. (*i*) 3 *Mós.* 21: 5.

21. (*c*) És ſenki a' Papok közzül bort ne igyék, mikor a' belső pitvarba bé-mennek. (*k*) 3 *Mós.* 10: 9

22 És (*k*) özvegyet, avagy *férjétől* meg-vetettet feleségül magoknak ne végyenek; hanem ſzüzeket az Izráel' háza' magvából: avagy olly özvegyet végyenek, ki Paptól maradott-meg.

(*k*) 3 *Mós.* 21: 7. 13, 14.

23. És az én népemet tanítsák *meg-válaſztani* a' ſzentet a' nem ſzenttől, és a' tiſztátalant a' tiſztától tanítsák *meg-válaſztani*.

24. És a' perben ők álljanak elő ítélni, az én ítéletem ſzerént ítéljék-meg azt: és az én törvényimet és végezéſimet meg-tartsák minden én Innepimben, és az én Szombatimat meg-ſzenteljék.

25. A' meg-hólt emberhez pedig bé (*l*) ne menjen a' Pap, hogy magát meg fertézteſſe; hanem attyán, és annyán, és fián, és leányán, attyafián, és húgán, kinek még férje nem vólt, magát meg-fertéztetheti. (*l*) 3 *Mós.* 1: 3.

26. Mikor pedig meg-tiſztúlánd; ſzámláljanak néki két napot.

27. És a' melly napon bé-mégyen a' Szent helyre a' belső pitvarba, hogy ſzolgáljon a' Szent helyen; vigyen áldozatot fel az ő bűnéért, ezt mondja az Úr Iſten.

28. És léſzen *a' Papság* ő-nékik örökségül; én (*m*) vagyok az ő örökségek: és jóſzágot ne adjatok bírni ő-nékik Izráelben; én vagyok az ő jóſzágok. (*m*) 4 *Mós.* 18: 20.

29. És az ő éléſek léſzen: az eledeli áldozat, és a' bűnért és vétekért-való áldozat: és valami Iſtennek (*n*) ſzenteltetik Izráelben; az övék léſzen. (*n*) 4 *Mós.* 18: 14.

30. (*o*) És minden elől-érő gyümőltsnek 'sengéi mindenből, és mindennek, valami ti tőletek áldozatra vitetik, a' Papoké léſzen: és az újj gabonából sütött kenyereknek első 'sengéit adjátok a' Papnak, hogy áldást veſſen a' te házadra. (*o*) 4 *Mós.* 18: 12.

31. Semmi (*p*) döggel hóltat, és el-ſzaggattat, vagy madarat, vagy egyéb-féle állatot a' Papok ne egyenek. (*p*) 3 *Mós.* 22: 8.

XLV. RÉSZ.

Újj örök föld: kiké: Áldozatok' rendeléſe.

1 Mikor pedig a' földet nyillal kezditek el-oſztani örökségül; válaſzſzatok-ki ajándéki áldozatúl az (*a*) Úrnak, melly légyen ſzent, a' földből: hoſzſzasága *légyen* huſzon-öt ezer *ſing*, és ſzéleſsége tíz ezer; ſzent léſzen minden ő határában körös-környül. (*a*) *r.* 48: 8, 9.

2. Ebből légyen a' ſzent helyért öt ſzáz *ſingnyi* négy-ſzegü *tágaſság*, melly öt ſzáz *ſinget téſzen* minden felé: és ötven ſingnyi puſztája *légyen* körös-környül.

3. Ebből azért e' mérésből, mérj hoſzſzaságra huſzon-öt ezer, és ſzéleſségre tíz ezer *ſingnyi helyet*; és abban léſzen a' Szent hely, és a' Szenteknek ſzente.

4. Ez a' ſzent *réſz* a' földből a' Papoké léſzen, a' Szent helyen, a' kik ſzolgálnak, a' kik ſzolgálni mennek az Úr' eleibe; hogy légyen nékik helyek, mellyen házakat *építſenek*, és ſzent helly a' Szent helyért.

5. És *kivül ſzakaſzſzatok* huſzon-öt ezer *ſing földet* hoſzſzában, és tíz ezret ſzéltében; és az a' Lévitáké léſzen a' Házhoz-való ſzolgáké, hogy bírják azt, *és építsenek rajta magoknak* húſz kamarákat.

6. A' városnak-is adjatok örökséget, mellynek ſzéleſſége légyen öt ezer ſing, és hoſzſzasága huſzon-öt ezer, a' ki-válaſztatott ſzent helynek *földe* ellenében, melly az egéſz Izráel' házáé léſzen.

7. A' Fejedelemé pedig mind két felől *léſzen* a' ki-válaſztott ſzent *réſz* mellett, és a' város *számára ki-mért* örökség mellett, a' ki-válaſztott ſzent hely, és a' város' *számára-való* örökség előtt: a' Nap-nyúgoti ſzegelettől fogva, mind Nap-nyúgotig és a' Nap-keleti ſzegelettől fogva Nap-keletig: és hoſzſzasága *léſzen* mindenik réſz ſzerént a' Nap-nyúgoti határtól fogva a' napkeleti határig.

8. Azon a' földön léſzen ő-néki örökſége Izráelben, és többé ne ſanyargaſſák az én Fejedelmim az én népemet; hanem a' *több* földet adják az Izráel' házának, az ő nemzetségek ſzerént.

9 Ezt mondja az Úr Iſten: *légyen* elég már néktek ti Izráel' Fejedelmi! A' törvénytelenséget és ragodozást távoztaſſátok el, ítéletet és igazságot tselekedjetek: vegyétek-el a' ti ſattzoltatástokat az én népemről; ezt mondja az Úr Iſten.

10. Igaz mértéktek légyen, (*b*) és igaz Efa és igaz Báth. (*b*) 3 *Mós.* 19: 35, 36.

11. Az Efa és a' Báth egy mértékűek légyenek, hogy a' Hómernek tized' *réſze* férjen belé a' Báthba, és a' Hómernek tized' réſze az Efába: a' Hómerhez kell mind a' kettőt igazítani.

12. (*c*) A' Siklusban húſz fillér *légyen*: *továbbá* húſz Siklus, huſzon-öt Siklus, *és* tizen-öt Siklus légyen ez néktek a' Gíra.

(*c*) 2 *Mós.* 30: 13.

13. A' ſzabad akaratból fel-emelt áldozat, mellyet fel-viſztek, e' *légyen*: az Efának hatod' réſzét egy Hómer búzából, és egy Hómer árpából hatod' réſzét vigyétek-fel az Efának.

14. Az olajból-való rendelt *áldozat* pedig (a' Báth pedig olaj mérték) a' Báthnak tized' réſzét *adjátok* egy Kórusból: tiz Báth *egy* Hómer; mert tiz Báth *téſzen egy* Hómert.

15. És két ſzáz júhból egy bárányt az Izráel' kövér *juhaiból*, az eledeli áldozatra, és az égő áldozatra, és a' hálá-adó áldozatokra, az ő megtiſztülésokra, ezt mondja az Úr Iſten.

16. A' földnek minden népe köteles légyen erre az áldozatra, a' Fejedelemért Izráélben.

17. A' Fejedelem' tiſzti pedig léſzen, *hogy adjon* egéſzen égő áldozatokat, és eledeli áldozatokat, és itali áldozatokat az Innepeken, az újj Hóldok' elſő napján, és a' Szombatokon, az Izráel' házának (*d*) minden Fő Innepin; ő tégyen áldozatot a' bünért, és eledeli áldozatot és égő áldozatot, és hálá-adó áldozatokat, hogy az Izráel' házát meg tiſztítsa.

(*d*) 3 *Mós.* 23: 2.

18. Ezt mondja az Úr Iſten: Első *hó*ban, első *nap*ján a' hónak, végy egy gyermekédet túlkot épet, és tiſztítsd-meg a' Szent helyet.

19. És végyen a' Pap a' bünért tett áldozatnak véréből, és hintse a' Háznak óldal-küſzöbére, és az óltár' ſzéli négy ſzegeletire, és a' belső pitvar' kapuja óldal-küſzöbére.

20. Igy tselekedjél a' hónak hetedik napján-is, mindenért, valaki tudatlanságból vétkezik, és meg-tsalatkozik; hogy meg-tiſztítsátok az *Iſten'* Házát.

21. (*e*) Első *hó*ban, a' hónak tizen-negyedik napján léſzen tinéktek Húsvéttok; az Innep hét napig *tartson*, kovásztalan kenyeret egyetek.

22. És a' Fejedelem azon a' napon áldozzék ő-magáért, és az egéſz föld' népéért tulokkal, bünért való áldozatra. (*e*) 2 *Mós* 12: 3, 6.

23. És az Innepnek (*f*) hét napjain tégyen áldozatot az Úrnak hét tulokkal, és hét kossal épekkel minden napon, hét napon, és bünért-való áldozatra *egy* bakkal minden napon.

(*f*) 3 *Mós.* 23: 8.

24. És eledeli áldozattal, *minden* tulok mellé egy Efával: és egy Efával áldozzék *minden* kos mellé: és egy Hin olajjal *minden* Efa mellé.

25. Hetedik *hó*ban, a' hónak tizen-ötödik napján, az (*g*) Innepen: hasonló-képpen tselekedjen hét napon, mind a' bünért-való, mind az égő áldozatban, az eledeli áldozatban, és az olajjal-való *áldozatban*. (*g*) 4 *Mós* 29: 12.

XLVI. RÉSZ.

Fejédelem' áldozati: áldozatok' konyhái.

1 Ezt mondja az Úr Iſten: A' belső pitvar' kapuja, melly néz Nap-keletre, bé-tévé légyen a' dolog-tévő hat napokon; Szombat

bat napon pedig nyittaſſék-meg, és az újj Hóld' napján-is nyittaſſék-meg.

2. És a' Fejedelem annak a' kapunak (a) tornátza útján menjen-bé onnét kivül, és álljon annak a' kapunak óldal-küſzöbe mellett: és áldozzák-meg a' Papok az ő egő áldozatját, és hálá-adó áldozatit; ő pedig meg-hajtván magát *imádkozzék* annak a' kapunak küſzöbénél, és menjen-ki; az a' kapu pedig bé ne tetteſſék eſtveig.

(a) r. 44: 2-3.

3. És magát meg-hajtván *imádkozzék* a' föld' népe annak a' kapunak ajtajánál Szombat *napokon*, és az újj Hóldnak napjain, az Úr előtt.

4. Az égő áldozat pedig, a' mellyet a' Fejedelem fel-vigyen az Úrnak, e' légyen: Szombat napon hat ép bárányt és *egy* ép kost.

5. És eledeli áldozatra egy Efát a' kos mellé: és a' bárányok mellé-is eledeli áldozatra az ő keze' ajándékát, és az Efa mellé egy Hín olajt.

6. Az újj Hóldnak napján pedig egy ép gyermekdéd tulok: és hat bárány, és egy kos; *ezek mind* épek légyenek.

7. És a' tulok mellé *egy* Efát tégyen, és *egy* Efát a' kos mellé-is eledeli áldozatra; a' bárányok mellé pedig, a' mi kezétől lehet: és az Efa mellé *egy* Hín olajt.

8. És mikor bé-mégyen a' Fejedelem; a' tornátz' kapuján menjen-bé, és azon úton menjen-ki.

9. Mikor pedig a' föld' népe bé-mégyen az Úr' eleibe, az Innepeken; a' ki az Éjſzaki kapun mégyen-bé, hogy meg-hajtván magát *imádkozzék*, a' Déli kapun menjen-ki; a' ki pedig a' Déli kapun mégyen-bé, az Éjſzáki kapun menjen-ki: ne térjen arra a' kapu' útára, a' mellyen bé-ment; hanem annak ellenében valón menjen-ki.

10. A' Fejedelem pedig, mikor bé-mennek, ő köztök menjen-bé: és mikor ki-mennek; egygyütt menjen-ki vélek.

11. És az Innepeken, és a' jeles' napokon az eledeli áldozat e' léſzen: *Minden* tulok mellé *egy* Efa, és *minden* kos mellé *egy* Efa: és a' bárányok mellé, az ő keze' ajándéka, és az Efa mellé *egy* Hin olaj.

12. Továbbá mikor a' Fejedelem ſzabad akaratból téſzen égő áldozatot, avagy hálá-adó áldozatokat ſzabad akaratból az Urnak; nyiſſa-meg magának azt a' kaput, melly Napkeletre néz, és tégye az ő égő áldozatját, és hálá-adó áldozatit, mint (b) Szombat napon ſzokott ténni: és azután, mikor ki-mégyen; a' kaput tégye-bé ki-menéſe után.

(b) r. 44: 1-3.

13. És *egy* eſztendős ép báránnyal áldozzál égő áldozatra, *minden* napon az Úrnak; minden reggel áldozzál azzal.

14. És eledeli áldozatot áldozzál minden reggel, melly légyen az Efának hat d' *réſze*, és *egy* Hín olajnak harmad' *réſze*, melly légyen a' 'ſemlye liſzt-elegyítéſére, melly örök rendelés ſzerént-való eledeli áldozat léſzen ſzüntelenül az Úrnak.

15. Áldozzanak azért báránnyal, és eledeli áldozattal, és olajjal minden reggel, ſzüntelen égő áldozattal.

16. Ezt mondja az Úr Iſten: Ha a' Fejedelem ajandékon ád valamit az ő fiai közzül valammellynek az ő örökségéből; az, az ő fiaié légyen, és annak urasága örökségül övék léſzen.

17. De hogyha ſzolgái közzül valamellynek ajándékot ád az ő örökségéből; *tsak* a' ſzabadság' (c) eſztendejéig léſzen övé, és térjen viſzſza a' Fejedelemre *az örökség*; de annak örökſége azoké az ő fiaié léſzen.

(c) 3 *Mós.* 25: 13.

18. És a' Fejedelem el ne vegye a' népnek örökségét, hogy ki-veſſe őket az ő jóſzágokból; hanem az ő ſaját jóſzágából hagyjon örökséget az ő fiainak; hogy az én népem közzül ſenki ne kénſzerítteſſék el-bújdosni az ő jóſzágától.

19. És bé vün engem' azon a' bé-menésen, melly vala a' *Nap-keleti* hapu mellett óldalaslag, a' Papokhoz, a' ſzent kamarákba, mellyek Éjſzakra néznek *vala*; és ímé vala ott egy hely óldalaslag Nap-nyúgotra.

20. És monda énnékem: Ez a' hely, holott a' Papok (d) főzzék a' vétekért, és a' bünért-való áldozatokat, és a' hol főzzék az eledeli áldozatot; hogy ne kelljen ki-vinniek a' külső pitvarba a' népnek meg-ſzentelésére.

21. És ki-vün engem' a' külső pitvarba, és elhordoza engem' annak a' pitvarnak négy ſzegeletin; és ímé annak a' pitvarnak minden ſzegeletiben *egy* pitvar *vala*.

(d) 4 *Mós.* 18: 9.

22. A' pitvarnak négy ſzegeletin valának pitvarok, egymást érvén, negyven ſingnyi hoſzſzak, és harmintz ſingnyi ſzélesek: egy mértéke vala azoknak a' négy ſzegeleten-való *pitvar*oknak.

23. És

23. És fal vala azok körül, mind a' négy körül: és a' falak alatt konyhák valának tsinálva körös-környül.

24 És monda énnékem: Ez a' főző ház, hólott főzzék a' Háznak szolgái a' népnek áldozatját.

XLVII. RÉSZ.

Lát a' Templomból ki folyó vizeket: Az Izrael' földe el-osztattatását végezi el.

1 És viszsza-téríte engem' a' Ház' ajtajához, és ímé víz (*a*) forr vala ki a' Ház' küszöbe alól Nap-kelet felé; mivelhogy a' Ház Nap-kelet felé *vala*: és a' víz foly vala a' Ház' jobb-felől-való óldala alól, az óltárnak Dél-felől-való reszse felé. (*a*) *Jóel.* 3: 18.

2. És ki-vún engem' az Éjszaki kapu' útján, és viszsza-vún engem' a' külső kapun kivül-való úton arra az útra, melly Nap keletre néz: és ímé a' víz jobb-felől való óldalából forr vala-ki.

3. Mikor ki-menne (*b*) az a' férjfiú Nap-kelet felé, mérő sinór vala az ő kezében: és ezer singet mére, és által-vún engem' a' vízen; a' víz pedig bokáig *ér vala.* (*b*) *r.* 40: 3.

4. És mére ismét ezer *singet*, és által-vún engem' a' vízen; a' víz pedig térdig *ér vala*: mére ismét *singet*, és által-vún engem' a' vízen, *melly ér vala* veséig.

5. És mére ismét ezer *singet*, *és lőn olly* mély folyás, hogy által nem mehetnék rajta; mivel hogy a' víz fel-emelkedett vala, úgy, hogy a' vizet úszni kellene, *és* a' mély folyás meg nem láboltathatik vala.

6. És monda nékem: Látád-é embernek fia? És ki-vún engem', és viszsza-vún engem' a' víz' partjára.

7. És mikor viszsza tértem vólna; ímé a' víz' partján igen sok (*c*) fák valának mind két-felől.

(*c*) *Jel.* 22: 2.

8. És monda nékem: Ez a' víz az első Galileára mégyen-ki, és a' lapátzra mégyen alá, és a' tengerbe mégyen-bé: a' tengerbe szakad, és meg-gyógyúlnak a' vizek.

9. És lészen, hogy minden élő lélek, a' melly mozog, valahová e' folyások mennek, él: és halaknak nagy bővségek lészen; mivelhogy ezek a' vizek mentek oda: és meg-javúlnak, és él minden, valahová e' folyó-víz mégyen.

10 És lészen, hogy a' halászok e' mellett állanak: Engeddtől fogva mind En-Egláimig terítik-ki a' hálójokat: minden-némű halak nagy bővséggel lésznek benne, mint a' nagy tenger' halai.

11. Az ő sáros helyei, és tavai meg nem javúlnak: sóson hagyattatnak.

12. És (*d*) a' folyó-víz mellett, és annak partján mind két felől, minden enni-való gyümöltsfák nevekednek-fel: az ő leveleik el-nem húllanak, és el nem fogynak az ő gyümöltseik: minden hóban újj-újj gümöltsöt teremnek; mert az ő vizek a' Szent helyből foly-ki: és az ő gyümöltseik eledelre, 's leveleik orvosságra valók. (*d*) *Jel.* 22: 2.

13. És monda az Úr Isten Ez a' határ, a' melly szerént örökségül osztzátok-el a' földet az Izráel' tizen-két nemzetségeinek: Jó'sefé *két* (*e*) rész *lészen.*

(*e*) 1 *Mós.* 48: 5, 6.

14. És örökségül vegyétek, azt úgy eggyitek mint a' máskok, (*f*) a' melly *föld* felől fel-emeltem az én kezemet, hogy a' ti atyáitoknak adom: és tinéktek örökségül esik ez a' föld.

(*f*) *r.* 20: 6.

15. E' pedig a' föld' határa: (*g*) Éjszakra, a' nagy tengertől mikor mennek a' Hetlon útán Sédádra: (*g*) 4 *Mós.* 34: 7, 8.

16. Hámát, (*h*) Beróta, Sibraim, melly Damaskus' határa, és Hámát' határa között vagyon, Háser Hattikon, melly Havrán' határában vagyon. (*h*) 2 *Sam.* 8: 8.

17. És légyen e' határ a' tengertől fogva: Hasár-Énon a' Damaskus' határa, és Éjszakra hajlóbb *határ* (*i*) a' Hámát' határa; És ez az Éjszaki határ.

(*i*) 4 *Mós.* 13: 22. *Bir.* 3: 3.

18 És a' Nap-keleti részt Havrán és Damaskus között, és Gilád között, és az Izráel' földe közepitől, Jordántól, a' Nap-keleti tenger' határától mérjétek; Ez a' Nap-keleti határ.

19. A' Déli részt pedig Dél-felé Tamártól fogva a' háborgásnak vizéig Kádesben, a' pataktól fogva a' nagy tengerig: És ez a' Dél-felé való Déli határ.

20. A' Nap-nyúgoti határ pedig a' nagy tenger légyen, ettől a' határtól addig a' helyig, melly Hámát' úta ellenében vagyon: Ez a' Nap-nyúgoti határ.

21. Oszszátok-el azért azt a' földet magatoknak az Izráel' nemzetségi között.

22. És oszszátok-el azt örökségül ti magatoknak és a' jövevényeknek, kik lakoznak ti köztetek, kik magzatokat nemzettenek ti köztetek,

tetek, és úgy tartsátok őket, mint lakosokat az Izráel' fiai között, egygyütt léſzen örökségek ti veletek az Izráel' nemzetségi között.

23. És ez légyen: hogy a' melly nemzetségben léſzen a' jövevény, ott adjátok-ki az ő örökségét, ezt mondja az Úr Iſten.

XLVIII. RÉSZ.

A' 12. nemzetségnek ki oſztott réſzek.

1 És ezek a' nemzetségeknek neveik: Az Éjſzaki határtól fogva Hetlon' úta' határafelé, mikor mennek Hámátra, Hasár-Enánra, melly határos Damaſkuſsal Éjſzak'-felé, Hámát' határa-felé (mert ezek határi ő-néki Nap-keletről *és* Nap-nyúgotról) a' Dán' *nemzetségéjé* egy *réſz*.

2. És a' Dán' határa mellett' a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig, Aſer' *réſze* egy.

3. És az Aſer' határa mellett', a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig, Naftali *réſze* egy.

4. A' Naftali' határa mellett', a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig, Manaſſé' *réſze* egy.

5. És a' Manaſſé' határa mellett', a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig, Efraim' *réſze* egy.

6. És az Efraim' határa mellett' a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig, Rúben' *réſze* egy.

7. És a' Rúben' határa mellett' a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig, Júda' *réſze* egy.

8. És a' Júda' határa mellett', a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig légyen a' ki-ſzakaſztatott réſz, mellyet külön válaſzſzatok, mellynek ſzéleſsége huſzon-öt ezer *mérő páltzányi légyen*; hoſzſzaſága pedig mint egygyik-egyygik réſz, a' Nap-keleti határtól fogva a' Nap-nyúgoti határig: és a' Szent-hely közepette légyen.

9. És e' ki-válaſztott réſz, mellyet az Úrnak válaſztotok-ki: huſzon-öt ezer *páltzányi* hoſzſzú, és tíz ezernyi ſzéles *légyen*.

10. És ezeké léſzen ez a' ki-válaſztatott ſzent réſz: *Tudni illik* a' Papoké, Éjſzakra huſzon-öt ezer *páltzányi hoſzſzaság*, és Nap-nyúgotra tíz ezernyi ſzéleſség, és Nap-keletre tíz ezernyi ſzéleſség, és Délre huſzonöt ezernyi hoſzſzaság: és közepette az Úrnak Szent helye légyen.

11. A' Papoké *légyen ez a' réſz*, kik meg-ſzenteltettek a' 'Sádok' fiai közzül, a' kik meg-tartották az én rendelésemet; kik nem tévelygettek, mikor az Izráel' fiai el-tévelyedtek vólna; miképpen el-tévelyedtek vólt a' Léviták.

12. És övék léſzen a' ki-ſzakaſztott réſz a' földnek ki-válaſztott réſzéből, felette igen ſzentséges a' Léviták' határok mellett.

13. A' Lévitáknak *réſzek* a' Papok' határok mellett, hoſzſzaſága huſzon-öt ezer, és ſzéleſsége tíz ezer: az egéſz hoſzſzaſága huſzön-öt ezer, és ſzéleſſége tíz ezer.

14. És ſemmit (*a*) abból el-ne adjanak, se el-ne tseréljék, se a' földnek 'sengéjét el-ne idegenítsék; mert az Úrnak ſzenteltetett.

(*a*) 3 *Mós.* 25 : 23.

15 Továbbá, az öt ezer *páltzányi*, melly a' ſzéleſſégben meg-marad a' huſzon-öt ezerből, *melly hely* nem ſzent; a' városé légyen lakásra, és város alatt-való tágaſſágra: és abban középaránt légyen a' város.

16. És ezek annak (*b*) mérési: Az Éjſzaki határ négy ezer, öt ſzáz *páltzányi*: és a' Déli határ négy ezer öt ſzáz; a' Nap-keleti határ-is négy ezer öt ſzáz: a' Nap-nyúgoti határ-is négy ezer öt ſzáz *légyen*. (*b*) *Jel.* 21 : 16.

17. A' város alatt-való tágaſſág Éjſzak-felé kétſzáz ötven *páltzányi* légyen, és Délre-is kétſzáz ötven, Nap-keletre-is két ſzáz ötven, Nap-nyúgotra-is két ſzáz ötven.

18. A' mi pedig meg-marad a' hoſzſzaságban a' ki-valaſztott ſzent réſz ellenében, tíz ezer *páltzányi* Nap-keletre, és tíz ezer Nap-nyúgotra, a' ki-válaſztott ſzent réſz ellenében légyen; annak pedig haſzna azok' táplálásokra légyen, kik a' városnak ſzolgálnak.

19. És az Izráelnek minden nemzetségiből légyenek a' ſzolgák, a' kik ſzolgáljanak a' *városnak*.

20. Az egéſz huſzon-öt ezer *páltzányi* réſzt, melly huſzon öt ezer *páltzányira* négy ſzegre *léſzen*, adjátok ſzent ajándékúl a' városhoz tartozó réſzſzel egybe.

21. A' mi pedig *ettől* meg-marad; a' Fejedelemé léſzen mind két-felől a' ki-válaſztott ſzent réſz mellett, és a' városhoz-való jóſzág mellett, a' huſzon-öt ezer *páltzányi* (*c*) ki-válaſztott réſz ellenében a' Napkeleti határig: e' réſzeknek ellenekben, a' Fejedelemé légyen; és ki-válaſztott ſzent réſz légyen az, és a' Háznak Szent helye az ő közepette. (*c*) *r.* 45. 1. *v.* 8.

22. És a' Léviták' jóſzágától, és a' város' jóſzágától fogva a' között, melly a' Fejedelemé léſzen, a' Júda' határa és Bénjámin' határa között, a' Fejedelemé légyen.

23. Továbbá a' mi néz a' több nemzetségekre, a' Nap-keleti határtól a' Nap-nyúgoti határig Bénjámin' *része* egy.

24. És a' Bénjámin' határa mellett, a' Nap-keleti határtól a' Nap-nyúgoti határig Simeon' *része* egy.

25. És a' Simeon' határa mellett, a' Nap-keleti határtól a' Nap-nyúgoti határig, Issakár' *része* egy.

26. És az Issakár' határa mellett, a' Nap-keleti határtól a' Nap-nyúgoti határig, Zebulon' *része* egy.

27. És a' Zebulon' határa mellett, a' Nap-keleti határtól a' Nap-nyúgoti határig, Gád' *része* egy.

28. És a' Gád' határa mellett a' Déli határa Dél felé, lészen a' határ Támártól fogva a' versengésnek vizéig Kádesben, a' patakig, melly a' tengerbe *foly*.

29. Ez a' föld, mellyet az Izráel' nemzetségi közt örökségül el-oszszatok, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten.

30. És ezek léfznek a' város' ki-járási: Az Éjszak felől-való óldalától fogva négy ezer öt száz *páltzányi* mérték.

31. És a' város' kapui az Izráel' nemzetségínek nevei szerént *nevezteffenek*: három kapu Éjszak felől: Rúben' kapuja egy, Júda' kapuja egy, Lévi' kapuja egy.

32. És a' Nap-kelet felől-való óldala *a' városnak*: négy ezer öt száz *páltzányi*, és három kapu: Jó'sef kapuja egy, Bánjámin' kapuja egy, Dán' kapuja egy.

33. Dél-felé-való óldala is, négy ezer öt száz *páltzányi* mérték; és e' három kapu: Simeon' kapuja egy, Issakár' kapuja egy, Zebulon' kapuja egy.

34. Nap-nyúgot-felől-való óldala-is négy ezer öt száz *páltzányi*; és kapujok három: Gád' kapuja egy, Aser' kapuja egy, Naftali' kapuja egy.

35. Körös környül tizen-nyóltz ezer *páltzányi légyen a' város*, és a' város' neve attól a naptól fogva *léfzen*; Az Úr *lakozik* ott. (*d*) *'Sólt.* 36: 6.

DÁNIEL PRÓFÉTA.

Mint Ezékiel, úgy Dániel-is Babiloniában a' fogságnak idején írta az ő Könyvét: mellyben elő-adja a' maga 's társai' állapotját: az egymás-után következő négy Főbb világi Birodalmokat, és azokban esendő változásokat: az Anyaszentegyháznak azokban külömb-külömb állapotját: Krisztus' el-jövetelét, halálát, 's fel-támadását 's a' t.

I. RÉSZ.

Dániel mikor, mint, hol neveltetik 's tanittatik.

1 Joákimnak (*a*) a' Júda' Királlyának birodalmának harmadik esztendejében, jöve Nabukodonozor, a' Babiloniai Király Jérusálemre, és meg-szálla azt. (*a*) 2*Kir.* 24: 2.

2. És adá az Úr az ő kezébe Joákimot, a' Júda' Királlyát, és az Isten' Házának edényinek *valami* részét: és vivé azokat Sineár' földére az ő Istenének házába: és az edényeket bé-vivé az ő Istenének kintses házába.

3. És a' Király parantsolá Aspenáznak, a' komornyíkok' Fejedelmének, hogy az Izráel' fiai közzül vinne *Babiloniába*, és a' királyi nemből, és Fejedelmek' *fiai* közzül

4. Olly gyermekeket, kikben semmi makula ne lenne; hanem kik szépek vólnának tekíntetre és tudósok minden böltseségben, és értői a' tudományoknak, és ékesen ki-mondói az ő értelmeknek: és a' kikben erő lenne, hogy állhatnának a' Király' palotájában, és a' kiket tanítana írásra, és a' Káldéusok' nyelvekre.

5. És rendele nékik a' Király mindennapi éléſt az ő királyi étele' részéből és az ő bor' italából; és hogy őket tartsa három esztendeig, és azután álljanak a' Király előtt.

6. Továbbá valának ezek között a' Júda' fiai közzül: Dániel, Anániás, Misáel, és Azáriás,

7. Kiknek a' komornyíkok' Fejedelme neveket ada: És (*b*) Dánielt Baltasárnak, és Anániáſt Sidráknak, és Misáelt Misáknak, Azáriáſt Abednégónak nevezé. (*b*) *r.* 4: 5. 11: 1.

8. És Dániel el-tökéllé az ő szívében, hogy magát meg-ne fertéztetné a' Király' étele' részével, és az ő bor' italával: és kére a' komornyíkok' Fejedelmét, hogy magát meg-ne fertéztetné.

9. Továbbá tette vala Isten Dánielt kedvessé a' komornyíkok' Fejedelme előtt, hogy ő hozzá kegyelemmel és irgalmasággal lenne.

10. És monda a' komornyíkok' Fejedelme Dánielnek: Félem az én Uramat, a' Királyt, a' ki az ételt, és az italt rendelte néktek, ki hogyha látándja a' ti ortzátokat, hogy hitványabb a' gyermekekénél, a' kik *most* hasonlók ti hozzátok; halálos sententziát hoznátok az én fejemre a' Királytól.

11. És

11. És monda Dániel Malasárnak, a' kire a' komornyíkok' Fejedelme bízta vala Dánielt, Anániást, Misáelt, és Azáriást.

12. Késértsd-meg, kérlek, a' te szolgáidat tíz napig, és adjanak nékünk borsó eleséget, hogy azt együk: és vizet, mellyet igyunk.

13. És láttassanak meg te előtted a' mi ábrázatink, és a' gyermekeknek ábrázatjok, a' kik élnek a' király' étele' részével: és a' mint tenéked tettszik; tselekedjél úgy a' te szolgáiddal.

14. És engede nékiek ebben a' dologban, és meg-kísérté őket tíz napon.

15. És tíz nap múlva, láttaték az ő ábrázatjok szebbnek, és testekben kövérebbeknek minden gyermekeknél, a' kik élnek vala a' Király' étele' részével.

16. És ezokáért Malasár az ő ételek' részét el-vészi vala, és az ő italokra *rendelt* bort: és ád vala nékik borsó eleséget.

17. És annak (*c*) a'négy gyermeknek ada az Isten tudományt, és értelmet minden írásban és bőltseségben; Dánielnek pedig, hogy értője lenne minden látásnak, és álmoknak.

18. Továbbá a' napok el-múlván, mellyekben hagyta vala a' Király, hogy eleibe vinnék őket; eleibe vivé őket a' komornyíkok' Fejedelme Nabukodonozornak. (*c*) 2*Mós.* 31: 3.

19. És szólla vélek a' Király: és nem találtaték mind közzülök-is ollyan, mint Dániel, Anániás, Misáel, és Azáriás; és udvarlanak vala a' Király előtt.

20. És minden bőlts és értelmes beszédben, mellyről tőlök a' Király tudakozék, találá őket tíz-képpen fellyebb minden természeti és égi dolgokban tudósoknál, kik az ő egész' országában valának.

21 És lőn Dániel *abban az udvari szolgálatban*, Tírus Király' első esztendejéig.

II. RÉSZ.

Nabukodonozor álmot lát.

1 Továbbá a' Nabukodonozor' birodalmának második esztendejében, láta Nabukodonozor álmokat, és meg-rettene az ő lelke, és az álom el-múlék tőle.

2. És hagyá a' Király, hogy hívnának természet-tudó bőltseket, ég-forgás-tudókat, varáslókat, és Káldéusokat, hogy a' Királynak megjelentenék az ő álmait: és bé-menének, és állának a' Király' eleibe.

3. És monda a' Király nékik: Álmot láttam, és meg-rettene az én lelkem; hogy meg nem emlékezhetem az álomról.

4. És mondának a' Káldéusok a' Királynak Siriai nyelven: Király (*a*) mind örökké élj! Mondmeg az álmot a' te szolgáidnak; és magyarázatját meg-jelentjük. (*a*) *Néh.* 2: 3.

5. Felele a' Király, és monda a' Káldéusoknak: Az a' dolog fejemből ki-esett; de ha meg nem mondjátok énnékem az álmot, és annak magyarázatját, (*b*) kontzról kontzra hányattatok, és a' ti házaitok per-váta székké lésznek.

(*b*) *r.* 3: 29.

6. Ha pedig az álmot és annak értelmét megmondjátok; ajándékokat, (*c*) jutalmat, és tiszteséget nagyot vésztek én tőlem; ezokáért az álmot, és annak magyarázatját mondjátokmeg énnékem. (*c*) *v.* 48.

7. Felelének másodszor, és mondának: A' Király mondja-meg az álmot az ő szolgáinak; és magyarázatját meg-mondjuk.

8. Felele a' Király és monda: Bizonnyal tudom én, hogy tsak időt halasztotok; mivelhogy látjátok, hogy elémből ki-ment a' dolog.

9. De ha az álmot meg nem jelentitek nékem, egy sententzia vagyon felőletek; mivelhogy hamis, és tétovázó beszéddel akartok engemet tartani, míg idő múljék; ezokáért az álmot mondjátok-meg nékem, hadd tudjam, hogy magyarázatját-is meg-mondhatjátok énnékem.

10. Felének a' Káldéusok a' Király előtt, és mondának: Nintsen ember e' földön, ki a' Király' dolgát meg-jelentheése; ezokáért senki, sem Király, sem Fejedelem, sem Fő-Tiszttartó nem kívánt valamelly bőltstől, ég-forgáshoz tudótól, és Káldéustól illyen dolgot.

11. És a' dolog, mellyről a' Király tudakozik, igen nehéz; és nints, a' ki azt meg-mondhatsa a' Király előtt; hanem az Istenek, kiknek lakások nints az emberekkel.

12. Ezokáért a' Király' haragjában, és nagy búsúlásában meg-hagyá; hogy meg-öletnének a' Babiloniai minden bőltsek.

13. És a' parantsolat ki-méne, és a' bőltseket ölik vala: és keresik vala Dánielt-is, és az ő társait, hogy meg-ölettetnének.

14. Akkor Dániel tanátskozék a' dolog felől Ariókkal, a' Király' vitézinek Kapitányokkal, a' kiki-ment vala ölni a' Babiloniai bőltseket.

15 És monda Arióknak, a' Király Tiszt-tartójának: Mi okáért siet a' Király ezzel a' parantsolattal? Akkoron a' dolgot meg-jelenté Ariók Dánielnek.

16. És Dániel bé-méne, és kéré a' Királyt,

hogy adna időt ő-néki, és a' magyarázatot meg-vinné a' Királynak.

17. Akkoron Dániel házához méne: és Ananiásnak, Misáelnek, és Azáriásnak, az ő társainak e' dolgot meg-jelenté.

18. És hogy a' mennynek Istenének irgalmaságit kérnék, erről a' titkos dologról, hogy el ne veszneének Dániel, és az ő társai, a' Babiloniai több bőltsekkel egygyütt.

19. Akkoron Dánielnek éjjeli látásban az a' titok meg-jelenteték: és ezokáért Dániel áldá a' mennyei Istent.

20. Felele Dániel, és monda: Áldott légyen az Istennek neve örökkön örökké: övé a' bőltseség, és az erő!

21. És ő, a' ki meg-változtatja az időket, és az időknek részeit: le-veti (*d*) a' Királyokat, és szerez Királyokat: ád bőltseséget a' bőltseknek, és tudományt a' tudósoknak.

22. Ő jelenti-meg a' mély, és el-rejtett dolgokat: érti, a' mi a' setétségben vagyon, és világosság lakozik ő véle.

(*d*) *Jób.* 12: 18.

23. Tégedet vallak én atyáimnak Istene! és dítsérlek tégedet, hogy (*e*) bőltseséget, és erőt adtál énnékem: és mostan meg jelentetted énnékem, a' mit kértünk te tőled; mert a' Király' beszédét meg-jelentetted minékünk. (*e*) *r.* 1:17.

24. Annakokáért bé-méne Dániel Ariókhoz, a' kit rendelt vala a' Király, hogy el-veszténé a' Babiloniai bőltseket; el-méne azért, és így szólla ő néki: A' Babiloniai bőltseket ne veszesd el; vígy engemet a' Király' eleibe, és a' magyarázotot meg-jelentem a' Királynak.

25. Akkoron Ariók hamarsággal bé-vivé Dánielt a' Király' eleibe, és így szólla néki: Találtam férjfiat a' Júda' nemzete' foglyai között, a' ki a' magyarázatot meg-jelenti a' Királynak.

26. Felele a' Király, és monda Dánielnek, (*f*) kinek neve vala Baltasár; Vagyon-é tehetséged tenéked, hogy meg-jelentheted énnékem az álmot, mellyet láttam, és annak magyarázatját? (*f*) *r.* 1:7, 17.

27. Felele Dániel a' Király előtt, és monda: A' titkot, mellyről a' Király tudakozik, a' bőltsek, ég-forgás tudók, természet-tudók, jövendőlők, meg nem jelenthetik a' Királynak.

28. De vagyon Isten mennyben, a' ki (*g*) a' titkokat meg-jelenti, és tudtára adja Nabukodonozor Királynak, mi lészen jövendőre az utólsó napokban. A' te álmod, és a' te fejed' látása a' te ágyadban ez: (*g*) 1 *Mós.* 41: 16.

29. Tenéked Király! a' te gondolatid a' te ágyadban elmédbe fel-hatának, hogy érthetnéd, mi lénne utánnad: és a' ki meg-jelenti a' titkokat; meg-jelentette tenéked, a' mi jövendő.

30. Énnékem pedig nem (*h*) a' bőltseségért, melly én bennem vólna minden élő emberek felett, jelentetett-meg ez a' titok; hanem hogy a' magyarázatot tudtára adjam a' Királynak, és a' te szívednek gondolatit meg-értenéd.

(*h*) *Ezék* 28:3. *r.* 1:17, 20.

31. Te, óh Király! látád; és ímé egy nagy álló-kép, nagy és jeles tekintetű kép áll vala előtted, és az ő ábrázatja rettenetes vala.

32. Annak az álló-képnek feje jeles arany-ból vala: az ő melye, és az ő karjai ezüstből: a' hasa, és az ő óldalai rézből:

33. Az ő szárai vasból: lábai rész szerént vasból, és rész szerént tserépből.

34. Nézed vala, míg egy kő le-hasada kéz nélkül: és el-töré az álló-képet az ő vas, és tserép lábairól, és apróra rontá őket.

35. Akkoron egygyütt el-romla a' vas, tserép, réz, ezüst, és arany: és lőnek, mint a' polyva a' nyári szérűn, mellyet a' szél fel-vészen, és semmi helyét sem találni; Az a' kő pedig, a' melly le-ütte az álló-képet, nagy hegygyé lőn, és bé-tőlte az egész földet.

36. Ez az álom; és magyarázatját-is meg-mondjuk a' Király előtt.

37. Te, Király, Királyoknak Királlyok vagy! mert a' mennyei Isten országot, hatalmat, erőt és ditsőséget adott tenéked.

38. És valahol lakoznak (*i*) emberek' fiai, mezei oktalan állatok, és égi madarak; adta azokat a' te kezedbe, és Urrá tett téged' mind ezeken: te vagy az arany fő!

(*i*) *Jer.* 27: 6-7.

39. És utánnad támad más birodalom, kisebb a' tiednél: és harmadik birodalom réz, melly ez egész földön úralkodik.

40. És a' negyedik birodalom lészen erős, mint a' vas; mert miként hogy a' vas el-tör, és el-ront mindeneket: és miként a' rontó pőröly; azonképpen e' birodalom-is mindent el-tör, és egybe ront.

41. Hogy pedig láttad lábait és újjait rész szerént tserépből, és rész szerént vasból; a' birodalom két-felé oszol: és valami vas erősség lészen ő benne, a' mint láttad, hogy a' vas elegy vólt a' földi tseréppel.

42 És

42. És hogy a' lába' újjai részszerént vas, részszerént tserép; lészen az a' birodalom részszerént erős, és részszerént lészen romlandó.

43. Hogy pedig láttad a' vasat elegyülve a' földi tseréppel, *jegyzi: hogy* (*k*) öszve elegyülnek emberi mag által; de egymással nem egygyesülhetnek, mint hogy a' vas nem egygyesül a' tseréppel. (*k*) *r.* 11: 6.

44. Továbbá azoknak a' Királyoknak idejekben támaszt a' mennyei Isten' birodalmat, (*l*) melly örökké meg nem romol, és ez a' birodalom más népnek nem hagyatik: melly el-rontja, és el-töri mind ezeket a' birodalmakat, és az állandó lészen örökké. (*l*) *r.* 4: 31. *és* 6: 27. *Mik.* 4: 7. *Luk.* 1: 33.

45. A' mint láttad, hogy a' hegyről kéz nélkül le-szakadt kő el rontá a' vasat, rezet, tserepet, ezüstöt, és aranyat: a' nagy Isten jelentette-meg a' Királynak azt, a' mi ezután jövendőre lészen: és igaz az álom, és bizonyos annak magyarázatja.

46. Akkor Nabukodonozor Király artzal le-borúla, és Dánielnek maga meg hajtásával *tiszteséget tőn*: és hagyá, hogy áldozattal és jó illattal áldozzanak néki.

47. Felele a' Király Dánielnek, és monda: Bizonnyal a' ti Istenetek, ő az Isteneknek Istene, és a' Királyoknak Ura, és meg-jelentője a' titkoknak: hogy meg-jelenthetted ezt a' titkot.

48. Akkor a' Király Dánielt (*m*) fel-magasztalá, és nagy, és sok ajándékokat ada néki, és Fő Tiszt-tartóva tévé őtet az egész Babilonia' tartományán: és Tiszt tartók' Fejedelmévé a' Babiloniai minden bőltseken. (*m*) 1 *Mós.* 41: 40.

49. És Dániel kére a' Királytól, és választa Tiszt-tartóúl Sidrákot, Misákot és Abednégót a' Babiloniai tartománynak gondja-viselésére; Dániel pedig *vala* a' Király' portáján.

III. RÉSZ.

A' Dániel társai az álló képet nem akarják imádni: az égő kementzébe vettetnek.

1 Nabukodonozor Király tsináltata egy arany álló-képet, *mellynek* magassága *vala* hatvan sing, szélessége hat sing, és helyhezteté azt a' Dura' mezején, a' Babilónia' tartományában.

2. És Nabukodonozor Király el-külde egybe gyűjteni a' Fejedelmeket, Hadnagyokat Tiszt-tartókat, törvény' ki-szolgáltatókat, Kints-tartókat, Tanátsosokat, Tömlötz-tartókat, és a' tartományoknak minden Fejedelmit, hogy jőnének az álló-képnek fel-szentelésére, mellyet fel-emelt vala Nabukodonozor Király.

3. Akkoron egybe-gyülének a' Fejedelmek, Hadnagyok, Tiszt-tartók, törvény-ki-szolgáltatók, Kints-tartók, Tanátsosok, Tömlötz-tartók, és a' tartományoknak minden Fejedelmi a' kép' fel-szentelésére, mellyet fel-állatott vala Nabukodonozor Király: és állanak vala a' kép előtt, mellyet fel-állatott vala Nabukodonozor.

4. És a' porosztó kiált vala fel-szóval: Tinéktek parantsolják, népeknek, nemzetségeknek és *minden* nyelveken *valók*nak!

5. Mihelyt halljátok a' kürtnek, sipnak, hegedűnek, hárfának, tzimbalomnak, éneklésnek, és minden vígasság-tévő szerszámoknak szavát; le-essetek, és imádjátok az arany álló-képet, a' mellyet fel-emeltetett Nabukodonozor Király.

6. És valaki térdre nem esik, és nem imádandja; azon órában bé-vettetik az égő tüzes kementzébe.

7. Annakokáért, mihelyt hallák minden népek a' kürtnek, sipnak, hegedűnek, hárfának, tzimbalomnak és minden vígasság-tévő szerszámnak szavát; térdre esének minden népek, nemzetségek, és *minden* nyelveken *valók*: és imádák az arany álló-képet, mellyet fel-emeltetett vala Nabukodonozor Király.

8. Ezokáért mindjárt el-menének a' Káldeabéli ferjfiak, és vádolást tőnek a' 'Sidók ellen.

9. Szóllának azért, és mondának Nabukodonozor Királynak: Király örökké élj!

10. Te, Király! parantsolatot adtál-ki, hogy minden ember, mikor hallandja a' kürtnek, sipnak, hegedűnek, hárfának, tzimbalomnak, éneklésnek, és minden vígasság-tévő szerszámnak szavát; térdre essék, és imádja az arany álló-képet.

11. A' ki pedig térdre nem esik, és *nem* imádandja; bé-vettessék az égő tüzes kementzébe.

12. Vagynak 'Sidó férjfiak, kiket rendeltél a' Babiloniai tartomány' (*a*) gondviselésére, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a' férjfiak nem gondolnak veled, Király! a' te Istenidet nem tisztelik, és az arany álló képet, mellyet fel-emeltél, nem imádják. (*a*) *r.* 2: 48, 49.

13. Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és búsúlással hagyá, hogy elő-hoznák Sidrákot, Misákor, és Abednégót: és mindjárt elő-vivék őket a' Király' eleibe.

14. Szólla Nabukodonozor, és monda nékik: Igaz-é Sidrák, Misák és Abednégó, hogy az én Istenimet nem tisztelitek, és az arany álló-képet, mellyet fel-emeltem, nem imádjátok?

15. Mostan azért készek vagytok-é, hogy mihelyt halljátok a' kürtnek, sípnak, hégedűnek, hárfának, tzimbalomnak, éneklésnek, és minden vígasság-tévő szerszámnak szavát; térdre essetek, és imádjátok az álló-képet, mellyet tsinaltam? ha nem imádándjátok, mindjárt bé-vettettek az égő tüzes kementzébe; és kitsoda az Isten, ki titeket ki-végyen az én kezeimből?

16. Felelének Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának Nabukodonozor Királynak: Nem szükség minékünk erről a' dologról meg-felelnünk néked.

17. Imé a' mi Istenünk, a' kit mi tisztelünk, hatalmas ki-szabadítani mínket az egő tüzes kementzéből; és a te kezedből, Király! ki-vészen.

18. Ha ki nem *vészen-is*; tudtodra légyen néked, Király! hogy a' te (*b*) Istenidet mi nem tisztteljük, és az álló-képet, mellyet fel-emeltél, nem imádjuk. (*b*) *r.* 1: 1. *Tsel.* 4: 19. 5: 29.

19. Akkoron Nabukodonozor el-telék haraggal, és az ő ortzájának színe el-változék, Sidrák, Misák, és Abednégó ellen; azért szólla, és hagyá, hogy bé-gyújtanák a' kementzét hétszerte inkább, mint szokták vala bé-gyújtani.

20. És az erős férjfiaknak, kik az ő seregében valának, hagyá, hogy meg-kötöznék Sidrákot, Misákot, és Abednégót, hogy vetnék az égő tüzes kementzébe.

21. Akkoron ezek a' férjfiak meg-kötöztetének, mentéjekben, felső ruhájokban, patyolatjokban, és *egyéb* öltözetjekben; és veték őket az égő tüzes kementzébe.

22. Ezokáért mivelhogy a' Király' parantsolatja-sietteti vala őket, és a' kementzét igen be-fúttette vala; azokat a' ferjfiakat, a' kik Sidrákot, Misá ot és Abednégót ki-vitték vala, megölé a' tüznek lángja.

23. És ezek a' három férjfiak, Sidrák, Misák, Abednégó, esének az égő tüzes kementze' közepibe kötözve.

24. Akkor Nabukodonozor Király el-álmélkodék, és hamarsággal fel-kele; szólla és monda az ő Tanátsosinak: Nem-de nem három férjfiat veténk-é a' tüznek közepibe meg-kötözve? Felelének és mondának a' Királynak: Úgy vagyon Király!

25. Felele és monda: Imé látok (*c*) négy férjfiat meg-óldva járni a' tüz' közepiben, és semmi férelem nints ő bennek: és a' negyediknek ábrázatja hasonló az Istennek fiához.

26. Akkor járúla Nabukodonozor az égő-tüzes kementze' szájához, és szólla és monda: Sidrák, Misák, és Abednégó, a' nagy Istennek szolgái, jertek-ki, és jöjjetek ide. Akkor ki-jövének Sidrák, Misák és Abednégó a' tüznek közepiből. (*c*) *Sólt.* 66: 12. *Esa.* 43: 2.

27. Egybe-gyúlének azért a' Fejedelmek, Tiszt-tartók és Hadnagyok, és a' Király' Tánátsosi, hogy néznék ezeket a' férjfiakat, hogy a' tüznek (*d*) semmi hatalma nem lett az ő testeken, és hogy még hajok' szála sem égett-meg, és az ő mentéik meg nem változtanak; és a' tüznek szaga által nem járta őket.

28. Szólla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istenek, a' Sidrák', Misák', és Abednégó' *Istene*! ki el-botsátotta az ő Angyalát, és ki-szabadította az ő szolgáit, kik ő benne bíztanak; és a' Király' beszédét meg-változtatták, és adták az ő testeket veszedelemre, hogy ne tisztelnének, se imádnának semmi Istent az ő Isteneken kívül. (*d*) *Esa.* 43: 2.

29. Én tőlem vagyon azért adva a' parantsolat: hogy minden nép, nemzetség és nyelv, a' ki káromlást mond a' Sidrák', Misák', és Abednégó' Istene ellen, kontzról kontzra hányattassék, és annak háza per-váta székké tétessék; mert nintsen Isten, ki meg-szabadíthasson, mint ez.

30. Akkoron a' Király nagyra emelé Sidrákot, (*e*) Misákot, és Abednégót, Babilonia' tartományában. (*e*) *r.* 2: 49.

31. Nabukodonozor Király minden népeknek, nemzetségeknek, és nyelveknek, kik lakoznak az egész földön: Bőséges békességtek légyen tinektek!

32. A' jegyeket és tsudákat, mellyeket tselekedett én velem a' Felséges Isten, illendő dolognak tettszék nékem meg-beszéllenem.

33. Az ő jegyei melly nagyok, és az ő tsudái melly erősek! az ő országa örökké-való ország, és az ő uralkodása nemzetségről nemzetségre *vagyon.*

IV. RÉSZ.

Nabukodonozor baromi oktalanságra jút, ofztán ismét eszére tér.

1 En Nabukodonozor nyúgodalomban valék az én házamban, és gazdag az én palotámban.

2. Álmot

2. Álmot láték, és meg-rettente engem': és a' gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látási meg-háborítának engem'.

3. És adék-ki parantsolatot, hogy (*a*) bé-hoznák elömbe Babiloniának minden bőltseit, kik az álomnak magyarázatját meg-jelentenék énnékem. (*a*) 1*Mós.* 41: 8. *r.* 2: 1, 2.

4 Akkor bé-jövének *én hozzám*, a' terméſzettudók, ég-forgás-tudók, Káldéusok, és jövendőmondók: és az álmot meg-beſzéllém előttök; de a' magyarázatját (*b*) meg nem jelentheték nékem. (*b*) *r.* 2: 10, 11.

5. Miglen végezetre bé-hozák én hozzám Dánielt, kinek neve Baltasár, az én Iſtenemnek neve ſzerént, és a' kiben a' ſzentIſteneknek lelkek vagyon, és az álmot ő előtte meg-mondám.

6. Baltasár, a' jövendőlő bőltseknek (*c*) fejek! tudom, hogy a' ſzent Iſteneknek lelkek vagyon te benned, és ſemmi titok el nem rejtetett te előtted: az én álmomnak látáſit, mellyet láttam, és annak magyarázatját mond-meg énnékem. (*c*) *r.* 2: 48.

7. Az én fejem' látáſi pedig az én ágyamban *ezek*: Látom vala; és ímé egy fa a' föld' közepette, és annak magaſsága nagy *vala*.

8. Nagy *vala* a' fa, és erős, és annak magaſsága az égig fel-hat vala: és annak el-látása ez egéſz földnek *külső* határáig.

9. Az ő ága ſzép, és gyümőltse ſok: és élések minden *állatoknak vala* rajta: alatta árnyékot ád vala a' mezei vadaknak, és az ő ágain laknak vala az égi madarak, és abból él vala minden teſt.

10. Látom vala az én fejem' látáſiban az én ágyamban; és ímé a' Vigyázó, és a' Szent az égből le-ſzálla.

11. Kiálta erőſsen, és így ſzólla: Vágjátok-le a'fát, és vagdaljátok-el az ő ágait: rázzátok-le az ő leveleit, és hányjátok ide 's tova az ő gyümőltseit: menjenek-el a' vadak ő alóla, és a' madarak az ő ágairól.

12. De az ő tőkéjét gyökerestől a' földben meg-hagyjátok, és vas és értz kötélben *légyen* a' mezei füvön: égi harmattal öntözteſsék, és az oktalan állatokkal *légyen* réſze a' földnek füvén.

13. Az emberi ſzív ő benne meg-változtaſsék, és baromnak ſzíve adaſsék ő-néki; és hét idő múljék-el ő rajta.

14 A' Vigyázóknak végezésekből *vagyon* ez, és a' Szenteknek beſzédekben ez a' kivánság: hogy meg-esmérjék ez élők, hogy a' Felséges *Iſten* uralkodik az embereknek birodalmokon: és a' kinek akarja, *annak* adja azt, és az emberek között az alább valót emeli fel arra.

15. Ez álmot láttam én Nabukodonozor Király, és te, Baltasár! *annak* magyarázatját mondmeg; mert az én orſzágomnak minden bőltsei magyarázatját meg nem jelenthették énnékem; te pedig (*d*) meg-mivelheted: mert a' ſzent Iſteneknek lelkek vagyon te benned.

16. Akkor Dániel, kinek neve vala Baltasár, el-ájúla, úgymint egy óráig, és az ő gondolati meg-háborították őtet: Felele a' Király és monda: Baltasár! az álom és annak magyarázatja meg ne rettentsenek téged'. Felele Baltasár, és monda: Én Uram! az álom *légyen* a' te gonoſz-akaróidnak, és annak magyarázatja a' te ellenségidnek. (*d*) *r.* 2:28,47.

17. A' fa, mellyet láttál, a' melly nagy, és erős vala, és annak magaſsága az égig ér vala, és annak el-látása minden földre:

18. És az ő ágai ſzépek, és az ő gyümőltse ſok, és arról vala élések mindeneknek: az alatt laknak vala a' mezei vadak, és annak ágain laknak vala az égi madarak:

19. Te vagy, Király! a' ki nagygyá és erőſsé lettél, és a' te nagyságod fel-nevekedék, és az égig méne, és a' te hatalmod a' föld' végéig.

20. Hogy pedig láta a' Király a' Vigyázót, és a' Szentet le-ſzállani az égből, és mondani: Vágjátok-le a' fát, és hányjátok ide 's tova; de tőkéjét gyökerestől a' földben hagyjátok, és vas és értz kötélben a' mezei füvön *légyen*, és égi harmattal hinteſsék, és a' mezei oktalan állatokkal *légyen* réſze; míg hét idő múlik-el rajta.

21. Ez magyarázatja, Király! és a' Felséges *Iſten*nek végezése, melly néz az én Uramra, a' Királyra.

22. Mert tégedet (*e*) ki-űznek az emberektől, és a' mezei oktalan állatokkal léſzen a' te lakásod, és a' fű léſzen tenéked élésed, mint az ökröknek, és az égi harmattal öntöznek tégedet: és hét idő múlik-el rajtad; míg meg-értsed, hogy a' Felséges *Iſten* uralkodik az-emberek' birodalmokon, és adja azt, a' kinek akarja.

(*e*) *r.* 5: 20, 21.

23. Hogy pedig mondák: hogy a' tőkéjét gyökerestől meg-hagyják a' fának; a' te orſzágod tenéked meg-marad, míg meg-esméred, hogy az Uré az egek.

24. Annakokáért, Király! az én tanátsom tessék tenéked, és a' te vetkeidet igazsággal váltsd-meg, és a' te hamiſságidat ſzegényekhez-való irgalmaſságoddal; ímé léſzen orvoſsága a' te vétkednek.

25 Mind

25. Mind ezek reá telének Nabukodonozor Királyra.

26. Tizen-két hó el-múlván, a' Babiloniai országnak palotájában sétál vala.

27. Szólla a' Király, és monda: Nem-de nem ez-é ama' nagy Babilon, mellyet én építettem ország' házának, az (*f*) én hatalmasságomnak ereje által, és az én ékességemnek ditsőségére?

(*f*) *Ezék.* 28: 2, 5.

28. Még e' szó a' Király' szájában *vala*, és az égből szózat jöve-le, *ezt mondván*: Tenéked mondják Nabukodonozor Király! A' birodalom el-ment te tőled.

29. És az emberek közzül tégedet ki-vetnek, és a' mezei barmokkal *léfzen* a' te lakásod, és fűvel legeltetnek, mint az ökröket; és hét idők múlnak-el te rajtad, míg meg-esméred, hogy a' Felséges *Iften* uralkodik az emberek' birodalmokon, és annak adja azt, a' kinek akarja.

30. Ugyan azon órában, a' beszéd bé-telék Nabukodonozoron; és az emberek közzül kivetteték, és mint az ökör, fűvet éfzik vala, és égi harmattal öntöztetik vala az ő teste; míg az ő szőri, mint a' fas-kefelyuknek *tollaik* megnevekedék, és az ő körmei, mint a' madaraké.

31. És azoknak a' napoknak utánna, én Nabukodonozor az én fzemeimet az égbe emelém, és az én értelmem meg-jöve énnékem: és a' Felséges *Iftent* áldám, és az örökke élőt ditsőítém; mert az ő hatalma örökké-való (*g*) hatalom, és az ő orfzága nemzetről nemzetre *vagyon*. (*g*) *r.* 3: 33.

32. És a' földnek minden lakói ollyannak betsültetnek, mint (*h*) a' femmi: és az ő akaratja fzerént tselekefzik az égnek feregében, és a' földön lakozók között: és nintsen, a' ki az ő kezét meg-bántsa, és mondja ő-néki: Mit tselekedtél?

(*h*) *Esa.* 40: 15-17. *Jób.* 9: 12.

33. Ugyan azon időben az én értelmem megtére én hozzám, és az én orfzágomnak ditsősségére *térék*, az én ékefségem, és méltóságom meg-tére hozzám: és az én Tanátsosim 's Főrendeim meg-keresének engemet, és az én orfzágomban meg-erősíttetém, és nagyobb méltóság adaték énnékem.

34. Mostan *azért*, én Nabukodonozor dítsérem, magafztalom, és ditsőítem a' mennyei Királyt; mert minden ő (*i*) tselekedeti igazság, és az ő útai ítélet: és azokat, a' kik járnak kevélységben, meg-alázhatja.

(*i*) 5*Mós.* 32: 4.

V. RÉSZ.

Baltasár Király lát író kezet a' falon: meg öletik.

Baltasár Király fzerze nagy lakodalmat az ő ezer Fő-rendeinek, és az ezer *Fő-rendek* előtt bort ivék.

2. És Baltasár hagyá a' bor-ital között, hogy elő-hoznák az arany és ezüst edényeket, mellyeket (*a*) el-vitt vala Nabukodonozor, az ő attya a' Templomból, melly *vala* Jérusálemben: és hogy innának azokból, a' Király és az ő Főrendei, az ő felcségei, és ágyafi.

(*a*) 2*Kir.* 15: 13

3. Akkoron elő-hozák az arany edényeket, mellyeket el-vittenek vala az Iften' házának Templomából, melly *vala* Jérusálemben, és ivának azokból, a' Király, az ő Fő-rendei, felcségei és ágyafi.

4. Ivának *azért* bort, és dítsérék az aranyból, ezüstből, rézből, vasból, fából, és kőből *tsinált* Ifteneket.

5. Ugyan azon órában ki-jövének emberi (*b*) kéznek újjai, és írnak vala a' gyertya-tartó ellenében, a' Király' palotája' falának meszelésén: és a' Király' nézi vala azt a' kéz-tenyért, a' melly ír vala. (*b*) *Ezék.* 8: 3.

6. Akkoron a' Király' ábrázatja meg-változék, és az ő gondolati meg-háborították ötet: és derekában-való ereje el-fzakada, és térdei egybe-verődnek vala.

7. Kiálta *azért* a' Király erősen, hogy bévinnének ő hozzá (*c*) ég-forgásához tudókat, Káldéusokat, és jövendőlőket: és fzólla a' Király, és monda a' Babiloniai bőltseknek: Valaki el olvafsa ezt az irást, és annak magyarázatját meg jelenti énnékem; bársonyba öltözik az, és arany-lántz léfzen az ő nyakában, és harmadik *léfzen*, a' *ki* parantsol az orfzágban. (*c*) *r.* 2: 2.

8 Akkoron bé-menének a' Királynak minden bőltsei, és el nem olvashaták az írást, és annak magyarázatját meg (*d*) nem mondhaták a' Királynak. (*d*) *r.* 2: 27.

9. Akkor Baltasár Király igen meg-rettene, és az ő ábrázatja meg-változek benne, és az ő Fő-rendei is meg-háborodának.

10. A' Királyné-aszszony ezért a' dologért, melly esék a' Királyon, és az ő Fő-rendein, béméne a' lakodalom' házába: és fzólla a' Királynéaszszony, és monda: Király örökké élj! ne rettentsenek téged a' te gondolatid, és a' te ábrázatod ne változzék.

11 (*e*) Vagyon egy férjfiú a' te orfzágodban, kiben a' fzent Isteneknek lelkek vagyon: és a' te atyád-

atyádnak idejében, értelem, tudomány és bőltseſség, mint az Iſteneknek bőtseſségek, találtatott ő benne, kit Nabukodonozor Király, a' te atyád a' terméſzet-tudóknak, ég-forgáſához tudóknak, Káldéusoknak, és jövendőlőknek Fejedelmekké tőn: *ezt tévé* a' te atyád, Király!

(*e*) *r.* 2:48.

12 Mivelhogy Dánielben, kit a' Király Baltasárnak nevezett vala, nagyobb lélek, és tudomány, és értelem, álmoknak magyarázatjok, titkoknak meg-jelentetések, és nehéz dolgoknak meg-fejtetések találtatott vala; Moſtan azért hívattaſsék Dániel, és magyarazatját meg-jelenti.

13. Akkoron Dániel viteték a' Király' eleibe: és ſzólla a' Király, és monda Dánielnek: Te vagy-é ama' Dániel, ki *vagy* a' Júda' nemzete' fogságából-való férjfiak közzül, kit ide hozott a' Király, az én atyám Júda' orſzágából?

14. És hallottam felőled, (*f*) hogy az Iſteneknek lelkek vagyon te benned, és tudomány, és értelem, és bőltseſség bővebben találtatott te benned.

(*f*) *r.* 4: 5, 6. *v.* 10, 11.

15. És moſtan hozatának én előmbe bőltsek, és ég-forgáſához tudók, kik ez írást el-olvasnák, és magyarázatját meg-jelentenék nékem; de e' beſzédnek magyarázatját meg nem jelenthették.

16. És én hallottam te felőled, hogy magyarázatokat magyarázhatſz, és kötéseket megfejthetſz; moſt azért ha el-olvashatod ez írást, és annak magyarázatját meg-jelentheted nékem; bársonyba öltözöl, és arany-láncz léſzen nyakadban, és harmadik *léſzeſz*, *ki* uralkodol az orſzágban.

17. Akkoron felele Dániel, és monda a' Király előtt: a' te ajándékid tiéid légyenek, és adományidat másnak adjad; de mindazáltal ez írást el-olvasom a' Királynak, és ennek magyarázatját meg-jelentem néki.

18. Te Király! a' Felséges Iſten birodalmot és nagy betsületet, és ditsőſséget, és méltóságot ada (*g*) Nabukodonozornak, a' te atyádnak:

(*g*) *r.* 2: 37: 38.

19. És azért a' nagy hatalomért, mellyet ada néki, minden népek, nemzetek, és nyelvek rettegtek, és féltenek az ő orczájától: a' kiket akar vala; meg-öl vala: és a' kiket akar vala; életben megtart vala: és a' kiket akar vala; fel-emel vala: és a' kiket akar vala; meg-aláz vala.

20 De mikor ſzíve fel-fúvalkodott vólna, és az ő lelke meg-keményedett vólna a' kevélységre; le-vették az ő orſzágának ſzékiből, és ditsőſségét el-vévék ő tőle.

21. És az emberek' fiai közzül (*h*) ki vették, és az ő ſzívét ollyannyá tévé *az Iſten*, mint a' barmoké, és a' vad-ſzamarakkal lőn az ő lakása: és füvel étették őtet, mint az ökröket: és égi harmattal öntöztetett az ő teſte; míg meg-esméré, hogy a' Felséges Iſten uralkodik az emberek' orſzágokon, és azt, a' kit akar, helyhezteti arra. (*h*) *r.* 4: 22.

22. Te azért ő fia Baltasár! meg nem aláztad ſzívedet; noha mind ezt *jól* tudtad.

23. Sőt a' mennyei Úr ellen fel-emelkedél, és az ő Házának edényit elő-hozták te előtted: és te, és a' te Fő-rendeid, és a' te feleségeid, és ágyasid, bort ittatok azokból: és az ezüſtből és aranyból, rézből, vasból, fából, és kőből tsinált Isteneket dítséred, kik nem látnak, ſem nem hallanak, ſem nem értenek: és az Iſtent, a' kinek (*i*) kezében vagyon a' te lelked, és minden te útaid, nem ditsőítetted. (*i*) *Jób.* 12: 10.

24 Azért az ő ſzíne elől küldetett e' kéz-tenyér, melly ezt az írást fel-jegyzette.

25. És ez az írás, melly fel jegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Uſarſin.

26. E' magyarázatja e' beſzédnek: MENE, az-az: meg-ſzámlálta Iſten te orſzágodat, és azt bé-tőltötte.

27. *TEKEL*, az-az: meg-mérettél a' fontban, és hijával találtattál.

28. *PERES*, az-az: el-oſzlatott a' te orſzágod, és adatott a' Média'-és Perſia-béliekнek.

29. Akkoron meg-hagyá Baltasár; és öltöztették Dánielt bársonba, és arany-láncztot vetének nyakába, és meg-kiálták előtte: hogy harmadik ő, a' ki parantsolna az orſzágban.

30 Ugyan azon éjtſzaka meg-öleték Baltasár, a' Káldéusoknak Királyok.

31 És a' Midiabéli Dárius vévé magához az orſzágot, mikor hatvan-két eſztendős vólna.

VI. RÉSZ.

Dániel meg-tartatik az oroſzlánok' vermekben.

1 Tettſzék Dáriusnak, hogy rendelne az orſzágon ſzáz húſz Tiſzt-tartókat, kik lennének az egéſz orſzágon:

2. És azok felett három Fejedelmeket, kik közzül Dániel (*a*) egy *vala*, kiknek azok a' Tiſzttartók ſzámot adnának, hogy a' Királynak ſemmi bántása ne lenne. (*a*) *r.* 5: 29.

3. Akkoron Dániel fellyebb haladja vala a' Fejedelmeket, és a' Tiſzt-tartókat; mivelhogy bővebb lélek *vala* ő benne, és a' Király gondolkodik vala *róla*, hogy őtet rendelné az (*b*) egéſz orſzágon. (*b*) *r.* 2: 48, 49.

4. Akkoron a' Fejedelmek, és Tiſzt-tartók keresnek vala alkalmatoſságot Dániel ellen az orſzág felől: és ſemmi alkalmatoſságot, avagy vétket nem találhatának; mert igaz vala, és ſemmi fogyatkozás, és vétek nem találtaték ő benne.

5 Akkoron azok a' férjfiak mondának: Nem találhatunk ebben a' Dánielben ſemmi okot; hanem-ha *valamit* találunk ő ellene az ő Iſtenének törvényében.

6. Akkor a' Fejedelmek, és a' Tiſzt-tartók egybe-gyülének a' Királynál, és így ſzóllának néki: Dárius Király örökké élj!

7. Tanátsot tartottanak az orſzágnak minden Fejedelmi, Hadnagyok, Tiſzt-tartók, Tanátsosók, és Fő-birák; hogy Királyi végezést végezz, és meg-erősítsd a' fogadást: hogy valaki kér kérőt valamelly Iſtentől, avagy embertől harmintz napig; hanem tsak te tőled, Király! vetteſſék az oroſzlánok' barlangjokba.

8. Moſt *azért*, Király! erősítsd-meg e' parantsolatot, és írd írásban, hogy meg ne változtaſſék a' Média' és Perſiabéliek' (*c*) törvények ſzerént, melly el nem múlik.

(*c*) *Eſter* 2: 1. *és* 8: 8.

9. Annakokáért Dárius Király bé-petsételé az írást, és a' parantsolatot.

10. Dániel pedig, hogy meg-érté, hogy megpetsételtetett vólna az írás; bé-méne az ő házába, és az ő vatsoráló házának-ablakit ki-nyitá Jérusálem (*d*) felé: és háromſzor (*e*) napjában térdre esvén le-hajtja vala magát, és könyörög vala: és vallást téſzen vala az ő Iſtene előtt, miként tselekeſzik vala az előtt.

(*d*) 1 *Kir.* 8: 44, 48. (*e*) *'Sólt.* 55: 18.

11. Akkor azok a' férjfiak egybe-gyülének, és találák Dánielt, hogy könyörögne, és eſedeznek az ő Iſtene előtt.

12. Akkoron el-menének, és mondának a' Király előtt, a' Király' ki-adott partntsolatja felől: Nem-de nem meg-írád-é a' parantsolatot, hogy valaki kéránd valamelly Iſtentől, avagy embertől harmintz napig; hanem tsak te tőled, Király! vettetnék az oroſzlánoknak barlangjokba? Felele a' Király és monda; Igaz ez a' ſzó, a' Média' és Perſibélieknek törvények (*f*) ſzerént, melly el nem múlhatik. (*f*) *Eſt.* 1: 19: 8: 8.

13. Akkoron felelének, és mondának a' Király előtt: Dániel, ki a' Júda' nemzete' fogságából-való (*g*) ferjfiak közzül vagyon, nem gondolt veled, Király! ſem a' parantsolattal, mellyet írtál; hanem háromſzor könyörög napjában. (*g*) *r.* 3: 36.

14. Akkoron a' Király, mikor hallotta vólna e' ſzót, igen meg-ſzomorodék magában, és *tellyes* ſzívből azon vala Dániel felől; hogy őtet meg-ſzabadítaná: és nap-nyúgotig törekedik vála *rajta*, hogy őtet meg-menthetné.

15. De azok a' férjfiak egybe-üték magokat a' Királynál, és mondának a' Királynak: Tudjad, Király! hogy ez a' Média' és Perſiabéliek' törvénye: hogy ſemmi parantsolat, avagy végezés, mellyet a' Király végez, meg (*h*) ne változtaſſék.

(*h*) *Eſt.* 1: 19.

16. Akkoron a' Király ſzólla, és elő-hozák Dánielt, és veték az oroſzlánok' vermekbe: Felele a' Király, és monda Dánielnek: A' te Iſtened, kit te tiſztelſz ſzüntelen; az tégedet ſzabadítson meg.

17. És hozának egy követ, és veték a' verem' ſzájára: és meg-petsétlé a' Király az ő gyürűjével, és az ő Fő-rendeinek gyürűjökkel; hogy meg ne változtatnék az akarat Dániel felől.

18. Akkor méne a' Király az ő palotájába; és vatsora nélkül méne nyúgodni, és vigaſságtévő ſzerſzámok eleibe nem vitetének; és az álom tőle el-méne.

19. Akkoron a' Király nagy reggel fel-kele, mikor meg-világosodnék, és gyorsasággal az oroſzlánok' vermekhez méne:

20. És mikor közelgetett vólna a' veremhez; Dánielt ſzomorú ſzóval kiáltá, és ſzóllván a' Király monda Dánielnek: Dániel az élő Iſtennek ſzolgája! a' te Iſtened, a' kinek te ſzolgálſz ſzüntelen, meg-tartott-é tégedet az oroſzlánoktól?

21. Akkoron Dániel a' Királlyal ſzólla: Király (*i*) örökké élj!

(*i*) *Néh.* 2: 3. *r.* 2: 4.

22. Az én Iſtenem el-botsátotta az ő Angyalát, és bé-zárlá az oroſzlanoknak ſzájokat, és nem árthattanak énnékem; mert ő előtte igazság találtatott én bennem, és te előtted is, Király! ſemmi gonoſzságot nem tselekedtem.

23. Akkoron a' Király igen meg-örüle ő rajta: és Dánielt ki-hozatá a' veremből, és ki-vevék

vék Dánielt a' veremből, és semmi sérelem nem találtatek ő rajta; mert hitt az ő Istenében.

24. És parantsolá a' Király, és elő-hozák azokat a' férjfiakat, kik Dánielt vádolták vala: és az oroszlánok' vermébe vetteténck *mind* ők, *mind* az ő fiaik és feleségeik: és még a' verem fenekére nem jutottanak vala, hogy az oroszlánok rajtok hatalmat vőnek, és minden ő tsontjaikat egybe-ronták.

25. Akkoron Dárius Király íra minden népeknek, nemzetségeknek, és nyelveknek, kik lakoznak vala az egész földön: A' ti békességtek bővséges légyen!

26. Én tőlem adatott ez a' végezés: hogy az én országomnak minden birodalmában féljék, és rettegjék a' Dániel' Istenét; mert ő az élő Isten, és örökké meg-maradandó: és az ő országa (*k*) meg nem romol, és uralkodása mind végig *meg-tart*. (*k*) *r.* 2:44. 3:33. *Luk.* 1:33.

27. A' ki ki-ment, és meg szabadít, és jegyeket, és tsudákat tselekeszik mennyen és földön: a' ki ki-mentette Dánielt az oroszlánok' hatalmokból.

28 És Dánielnek jó szerentsésen lőn dolga a' Dárius' országában, és a' Perſiabéli (*l*) Círusnak országában. (*l*) *Esd.* 1:1. *r.* 10:1.

VII. RÉSZ.

Dániel álmot lát négy fene állatokról.

1 Baltasár' (*a*) a' Babilóniai Királynak első esztendejében, Dániel álmot láta, és az ő fejének látási *lőnek* az ő ágyában; akkor az álmot meg-írá, és beszédinek kezdetiben monda:

(*a*) *r.* 5:1, 30.

2. Szólla Dániel és monda: Látom vala az én látásomban éjtszaka: és ímé négy égi szél tusakodik vala a' nagy tengeren.

3. És négy nagy állat jő vala fel a' tengerből, kik külömböznek vala egymástól.

4. Az első, mint az oroszlán, és sas-keselyű szárnyai *valának*: nézem vala, míg szárnyait ki-szaggaták, és fel-véteték a' földről: és mint *egy* ember lábára álla, és emberi szív adaték néki.

5. És ímé a' második állat hasonlatos a' medvéhez, és fel-kele egy óldalára, és három óldaltsont vala szájában fogai között: és így szóllnak vala néki: Kelj-fel, egyél sok húst!

6. Ez után láték *látást*; és ímé más *állat*, mint a' párdutz, és madár' szárnyai, négy *szárnya vala* az ő hátán: és négy feje az állatnak, és hatalom adaték néki.

7. Ez után látám éjtszaka látásomban; és ímé a' negyedik állat rettenetes, és iszonyú, és igen erős *vala*, mellynek nagy vas fogai *valának*, észik és rág vala: és a' mi meg-marad vala; lábaival el-tapodja vala: és külömböző vala mind azoktól az állatoktól, mellyek ő előtte valának, és tíz szarva *vala* ennek.

8. Figyelmetes valék a' szarvakra; és ímé más kis szaru nevekedék-ki a' többi között, és három az előbbi szarvak közzül ki-romla a' *kis szaru* előtt: és ímé szemek, mint az ember szemek, *valának* ebben a' szaruban, és száj, *melly* szóll vala nagyokat.

9 Nézem vala, míg székeket hozának-elő; és a' régi idejű le-üle: az ő ruhája fejér, mint a' hó; és feje-haja, mint a' tiszta gyapjú: az ő széki tüzes láng, kerekei égő tüz.

10. Tüz-folyás foly vala, és jő vala ki az ő színe elől: (*b*) ezerszer-való ezeren udvarlanak vala néki, és tíz ezerszer-való száz ezeren állanak vala ő előtte: ítéletnek üle, és könyvek nyittatának-meg. (*b*) *Jel.* 5:11. 20:12.

11. Figyelmetes valék akkoron a' kemény beszédek' szavára, mellyeket a *kis* szaru szóll vala; nézem vala *azért*, míg meg-öleték az az állat: és az ő teste el-vesze, és vetteték a' tüzre.

12. A' több állatoktól-is el-véteték az ő hatalmok: és az életre hoszszú idő adatott vala nékik ideig, és ideig.

13. Látom vala éjtszakai látásomban; és ímé az égnek felhőiben, mint *egy* embernek fia, jő vala: és méne a' régi idejuhöz: és eleibe vivék őtet.

14. És ada néki hatalmat, és ditsőséget, és országot: és minden népek, nemzetek, és nyelvek néki szolgálnak: az ő hatalma (*c*) örökkévaló hatalom, a' melly el nem vétetik, és országa meg nem romol. (*c*) *r.* 2:44.

15. El-fogyatkozék az én lelkem, nékem Dánielnek, az én testemben, és az én fejem látási meg-háborítának engem'.

16. Menék egyhez azok közzül, kik fenn állanak vala, és kérék tőle igaz *értelmet* ez egész *dolog* felől: és meg-mondá nékem, és e' dolgoknak magyarázatját meg-jelenté nékem, *így szólván*:

17. Ez a' négy nagy állat, négy Királyok, kik támadnak e' földön.

18. És a' magasságoknak (*d*) szentei el-vészik az országot, és bírják az országot örökké, és mind örökkön örökké.

(*d*) *r.* 4:10.

19. Akkor kívánék igaz értelmet vennem

a' negyedik állat felől, melly külömböz vala mind a' többitől, és felette rettenetes: mellynek vas fogai és értz körmei *valának*: eszik, és apróra ront vala *mindent*, és a' maradékát lábaival tapodja vala.

20. A' tíz szarvak felől-is az ő fején: a' más szaru felől-is, melly alól nevekedék-fel, és előtte három esék-el az elébbiek közzül: és eňek a' szarunak szemei *valának*, és szája, melly nagyokat szóll vala: és tekintetі nagyobb *vala* a' többinél.

21. Látom vala, és ez a' szaru hadakozik vala a' szentek (*e*) el'en, és győzedelmet vészen vala rajtok. (*c*) *Jel.* 13: 7.

22. Míg el-jöve a' régi idejű, és ítélet adaték a' magasságok' szenteinek; és az idő el-jöve, és az országot el-vévék a' szentek.

23. Igy szólla *az*: A' negyedik állat, negyedik ország lészen e' földön, melly nagyobb lészen minden országoknál: és meg-eszi az egész földet, és el-tapodja, és el-rontja.

24. És a' tíz szarvak *jegyzik*, *hogy* ebből az országból tíz Király támad: és más támad ezek után, és nagyobb lészen az elébbieknél, és három Királyt aláz-meg.

25. És sokat (*f*) szóll a' Felséges *Isten* ellen, és a' magasságok' szenteit meg-rontja; és véli, hogy meg-változtathatja az időket, és a' törvényt: és adatnak *a' szentek* az ő kezébe ideig, időkig, és az időnek feléig. (*f*) *r.* 11: 36.

26. És ítélet lészen: és az ő hatalmát el-vészik; hogy el-veszetsék, és el-rontsák mindenestől.

27. És ország, és hatalom, és országnak nagysága az egész ég alat adatik a' magasságok' szentei' (*g*) népének, kinek országa örök ország *lészen*, és minden hatalmasságok néki szolgálnak és engednek. (*g*) *r.* 4: 40.

28. Eddig vége e' beszédnek. Engemet pedig Dánielt az én gondolatim igen meg-rettentének, és az én ábrázatom meg-változék én bennem: és e' beszédet meg-tartám az én szívemben.

VIII. RÉSZ.

Dániel látja a' kosnak bakkal vijaskodását.

1 Baltasár (*a*) Király' birodalmának harmadik esztendejében, látás jelenék énnékem, énnékem Dánielnek, az után, melly jelent vala nékem először. (*a*) *r.* 5: 1, 30. 7: 1.

2. És látám látásban, és lőn, mikor látnám, valék Súsán' várában, melly vagyon Elám' (*b*) tartományában; látám azért látásban, és ímé valék Ulai folyó-víz mellett. (*b*) *Esa.* 49: 34-39.

3. És fel-emelém az én szemeimet, és látám; és ímé egy kos áll vala a' folyó-víz mellett, és két szarva *vala*: és azok a' két szarvak magasak *valának*, és egygyik a' masiknál magasabb; és a' magasabb nevekedik vala utólszor.

4. Látám azt (*c*) a' kost, hogy szarvaival öklel vala Nap-nyúgotra, és Éjszakra, és Délre: és semmi állatok meg nem állhatnak vala ő előtte, és nem vala, ki meg-szabadítana *valakit* az ő kezéből: és tselekedék az ő akaratja szerént, és nagygyá lőn. (*c*) *r.* 11: 2.

5. És én valék figyelmetes, és ímé egy ketske-bak jő vala Nap-nyúgotról az egész földnek színére, és nem illeti vala a' földet: és annak a' baknak *vala* egy tettetes szarva az ő szemei között.

6. És méne a' koshoz, a' mellynek két szarva vala, mellyet láttam vala, hogy áll vala a' folyó-víz mellett; és futamék arra nagy erős haraggal.

7. És látám, hogy a' koshoz közelget vala, és fel-emelkedék a' bak annak ellene, és meg-öklelé a' kost, és mind két szarvát el-rontá: és nem vala erő a' kosban, hogy meg-állhatna előtte; és le-üté azt a' földre, és meg-tapodá: és nem vala, a' ki meg-mentené attól a' kost.

8. A' ketske-bak azért igen nagygyá lőn; és mikor erejében vólna, el-törék (*d*) az a' nagy szaru: és a' helyébe négy tettetes *szaru* nevekedék-fel, az égnek négy szele-felé. (*d*) *r.* 11: 4.

9. És azok közzül egyből nevekedék-ki egy kis szaru, és nagyon fel-nevekedék Délre, Napkeletre és e' kívánatos *földre*.

10. És fel-nevekedék mind az égi seregig: és a' földre le-ejte az *égi* seregből *sokakat*, és a' tsillagokból: és azokat meg-tapodá.

11. És a' seregnek Fejedelméig (*e*) nevekedék: és tőle el-véteték a' szüntelen-való *áldozat*, és el-hányattaték az ő Szent hajlékának helye. (*e*) *v.* 25. *r.* 11: 31.

12. És a' sereg adaték *kézbe* a' szüntelen-való *áldozat*ért, a' vétekért: és veti az igazságot a' földre, és meg-tselekeszi *ezeket*, és jó szerentsés elő-menetele lészen.

13 És hallék egy szentet, hogy szólla; mert szólla egy a' szentek közzül egy tsudálatos szóllónak: Meddig *lészen* a' szüntelen-való *áldozat*' *el-vételének* látása, és a' pusztító gonoszság, hogy mind a' Szent-helyet, mind a' sereget el-pusztítsa?

14. És monda nékem: Két ezer, és három

száz

száz estvéig és reggelig; és *az után* meg-tisztíttatik a' Szent-hely.

15. És lőn, hogy mikor én Dániel látnám e' látást, és keresném értelmét; ímé álla én előmbe *egy* hasonló a' férjfiúhoz.

16. És hallék emberi szót az Ulai folyó-víz közepin, melly kiálta és monda: (*f*) Gábriel! tanítsd-meg ezt a' látásra. (*f*) *r.* 9: 21.

17. És jövé oda, a' hol állok vala: és mikor jöne; meg-rettenék, és borúlék ortzámra, és monda nékem: Értsd-meg embernek fia! mert végezett időre *lészen* e' látás.

18. És mikor szóllana velem; úgy-mint álomtól el-fogatván esém ortzámra a' földre; és megillete engem', és lábamra állata.

19. És monda: Imé én meg-tanítlak tégedet, mi lészen a' haragnak végén; mert a' rendelt időre vége *lészen*.

20. Az a' kos, mellyet láttál, hogy két szarva vagyon, a' Médiának és (*g*) Perſiának Királlyait *példázza*. (*g*) *v.* 3. *r.* 5: 31.

21. És a' ketske-bak a' Görög országnak Királlyát: és a' nagy szaru, melly vala az ő szemei között, az első Királyt.

22. És hogy a' szaru el-törék', és négy álla helyébe; négy birodalom támad abból a' nemzetből, de nem annak erőssége szerént.

23. És azoknak birodalmok végin, mikor elfogyattatnak a' gonoszok', támad egy kemény ortzájú Király, és mesék' értője.

24. És annak ereje nagy lészen, noha nem az ő ereje által; és tsudálatosképpen pusztít, és elő-meneti lészen: és meg-tselekeszi *akaratját*, és el-veszt erősseket, és a' szenteknek népét.

25. És az ő értelme által jó szerentsés lészen az álnokság az ő kezében: és az ő szívében felfúvalkodik, és a' békeségben el-veszt sokakat; sőt a' Fejedelmeknek Fejedelme ellen-is fel-támad, és kéz nélkül rontatik-meg.

26. És az estvéről és reggelről-való látás, melly meg-mondatott, igazság: Te azért petsételd-bé e' látást; mert sok napok *ra-való*.

27. És én Dániel el-ájúlék, és el-betegülék *egynehány* napig: és fel-kelék, és a' Király' dolgát tettem; és el-álmélkodtam ezen a' látáson, és nem vala, a' ki értené.

IX. RÉSZ.

Dániel' könyörgése: 70 titkos hetek.

1 Dáriusnak (*a*) az Assvérus fiának első esztendejében, ki a' Médiabéliek' nemzetségéből vala, ki Királlyá tétetett vala a' Káldeusok' országán. (*a*) *Est.* 1: 1, 2.

2. Birodalmának *azért* első esztendejében, én Dániel még-értém a' könyvekből az esztendőknek számokat, mellyről az Úr szóllott vala Jerémiás Prófétának, hogy hetven (*b*) esztendőt töltene-bé Jérusálem' pusztúlásiban.

3. És emelém az én ortzámat az Úr Istenhez, hogy keresném *őtet* imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, és 'sákban-való öltözéssel és hamuval. (*b*) *Jer.* 25: 12. 29: 10.

4. Imádkozám az én Uramnak istenemnek, és vallást tévék, és mondék: Kérlek, Uram, (*c*) nagy és rettenetes Isten! ki meg-tartod a' fogadást, és az irgalmasságot azokhoz, a' kik téged' szeretnek, és meg-őrizik a' te parantsolatidat. (*c*) *Néh.* 1: 5. 5. *Mós.* 7: 9.

5. (*d*) Vétkeztünk, és álnokságót tselekedtünk, hitetlenül tselekedtünk, és el-szakadtunk *te tőled*: és el-távoztunk a' te parantsolatidtól, és ítéletidtől, (*d*) *Esa* 64: 5-7.

6. És nem (*e*) vóltunk engedelmesek szolgáidnak, a' Prófétáknak, kik szóllottak a' te nevedben a' mi Kiállyainknak, Fejedelminknek, atyáinknak, és az egész föld' népének. (*e*) *Neh.* 9: 28.

7. Tenéked Uram! igazság, és minékünk ortzánk' pirúlása! a' mint ma (*f*) *meg-tettszik* a' Juda' férjfiainak, Jérusálem' lakosinak, és az egész Izráelnek, közel és távól valóknak minden földeken, mellyekre ki-vetetted őket az ő gonoszságokért, mellyel vétkeztenek ellened.

8. Oh Uram! nékünk ortzánk' pirúlása, a' mi Királyinknak, Fejedelminknek, és atyáinknak! mert vétkeztünk néked. (*f*) 3 *Mós.* 26: 14.

9. A' mi Urunké Istenünké az irgalmasság és botsánat; mert ő-tőle el-szakadtunk.

10. És nem engedtünk a' mi Urunk Istenünk' szavának, hogy (*g*) járnánk az ő Törvényiben, mellyeket adott vala előnkbe az ő szolgái által, a' Próféták által. (*g*) 2 *Kir.* 17: 13.

11. És az egész Izráel által-hágta a' te Törvényedet, és el-hajlottanak, hogy ne engednének a' te szódnak. Ezért reánk omlott az átok és (*h*) esküvés, melly meg-vagyon írva Mósesnek, az Isten' szolgájának Törvényében; mert vétkeztünk ő-néki.

(*h*) 5 *Mós.* 29: 30, 32.

12. És valóban meg-bizonyította az ő beszédét, mellyet szóllott vala mi ellenünk, és a' mi (*i*) Bíráink ellen, a' kik minket ítéltenek, hozván mi reánk nagy veszedelmet; mert nem lett *olly* az egész ég alatt, minémű lett Jérusálemben. (*i*) *Jer.* 34: 2, 3.

13. A' mint (*k*) vagyon írva a' Móses' Törvényében, mindeneſtől a' veſzedelem reánk jöve: és a' mi Urunknak Iſtenünknek ſzíne előtt nem esedeztünk; hogy meg-térnénk a' mi álnokságinkból, és figyelmeznénk a' te igazságodra. (*k*) 5 *Mós.* 28: 15.

14. És ſiete az Úr a' veſzedelemmel, és azt reánk hozá; mert igaz a' mi Urunk Iſtenünk minden ő tselekedeteiben, mellyeket tselekedett; mert nem engedtünk az ő ſzavának.

15. És (*l*) moſtan mi Urunk Iſtenünk, ki ki-hoztad a' te népedet Égyiptom' földéből hatalmas kézzel, és ſzerzettél magadnak nevet, mint e' mái nap *bizonyítja*: Vétkeztünk, hitetlenül tselekedtünk. (*l*) 'Sólt. 105: 7, 's a' t.

16. Uram! a' te minden igazságid ſzerént távozzék-el, kérlek, a' te haragod, és búsúlásod a' te városodtól Jérusálemtől, a' te ſzentséges hegyedtől; mert (*m*) a' mi bűneinkért, és a' mi atyáinknak hámiſságaikért, Jérusálem, és a' te néped gyalázatra vagyon mindeneknek mi környülünk. (*m*) *Esd.* 9: 7. *Néh.* 1: 6.

17. És monſtan hallgasd-meg mi Iſtenünk! a' te ſzolgádnak könyörgését, és az ő imádságit: és világoſitsd-meg a' te ortzádat a' te Szent helyeden, melly el-puſztíttatott, az Úrért.

18. Hajtsad én Iſtenem! a' te füleidet, és hallgaſs-meg: a' te ſzemeidet nyisd-meg, és tekíntsd meg a' mi puſztúláſinkat, és a' várost, melly a' te nevedről (*n*) neveztetik; Mert nem a' mi igazságinknak bizodalmában vetjük előbe a' mi könyörgeſinket, hanem a' te nagy irgalmaſságidban-*való bizodalomban.*

(*n*) 'Sólt. 132: 13.

19. Uram hallgaſs-meg! Uram légy kegyelmes! Uram légy figyelmetes, és tselekedd-meg! ne késedelmezzél, tennen (*o*) magadért, én Iſtenem! mert a' te nevedről neveztetik a' te városod, és a' te néped. (*o*) *Ésa.* 48: 10-11.

20. És még ſzóllok vala, és imádkozom vala, és vallást téſzek vala az én bűnömről, és az én népemnek, Izraelnek bűnéről: és vetem vala az én könyörgésemet az én Uram Iſtenem' eleibe, az én Iſtenemnek ſzent hegyéért.

21. Én, *mondom*, még ſzóllok vala az én imádságomban; és ama' férjfiú, (*p*) a' Gábriel, kit láttam vala látásban előſzőr, hogy nagy ſebeſséggel repül, meg-illete engemet az eſtvéli áldozatnak idejekor. (*p*) *r.* 8: 16.

22. És meg-taníta, és ſzólla nékem, és monda: Dániel! moſt jöttem-ki, hogy meg-tanítſalak reged' az értelemre.

23. A' te könyörgéſidnek kezdetiben, ki-méne a' beſzéd, és én jöttem, hogy meg-jelentsem; mert te kedves vagy *Iſtennél*: értsd-meg azért a' beſzédet, és érts-meg a' látást.

24. Hetven hetek végeztettek a' te néped felől, és a' te ſzent városod felől, hogy vége ſzakadjon a' gonoſzságnak, és bé-petsételteſsék a' bűn, és hogy ki-tiſztítaſsék a' hamiſság, és az örök igazság meg-hozattaſsék, és bé-petsételteſsék a' látás, és a' Prófétzia, és fel-kenetteſsék a' ſzenteknek Szente.

25. Tudjad azért, és eſzedbe végyed: e' *népnek* ſzabadulása, és Jérusálemnek meg-épittetéſe felől-való beſzédnek ki-menésétől fogva a' Kriſtus Fejedelemig hét hetek, es hatvankét hetek *vagynak*: és haza vitetik *a' nép*, és meg-épittetik ismét az útza, és a' kerítés; *és léſzen ez* az időknek ſzoroſságában.

26. És hatvan-két hét után ki-vágattatik a' Meſſiás, és *a' halál* neki ſemmit nem *árt*. És a' várost, és a' ſzent (*q*) *Templomot* el-puſztítja a' következendő Fejedelem' népe annyira, hogy az ő vége légyen *neminémű* víz-özönnel, és mind a' hadnak végéig tellyeſséggel-való puſztúlás.

(*q*) *Luk.* 23: 33. 24: 21. *Ján.* 1: 42.

27. És meg-erősíti ſokaknak a' ſzövetséget egy héten: és fél-héten véget vét a' véres áldozatnak, és az ájándéknak: és az (*r*) útálatoſságoknak el-terjedések miatt léſzen puſztúlás, és mindeneſtől fogva-való, és el-tökéllett puſztúlás ſzáll *a' népre.* (*r*) *Mát.* 24: 15.

X. RÉSZ.

Dániel látja az Iſten' ditsőſségét.

1 Círusnak, a' Perſiai Királynak harmadik eſztendejében, ſzó jelenteték Dánielnek, ki neveztetik vala az ő neve ſzerént Baltasárnak, és annak a' ſzónak, és a' rendelt nagy időnek igazsága: és eſzébe vévé a' ſzót, és *annak* értelme *adaték* néki *azon* látásban.

2. Azokon a' napokon én Dániel adám magamat ſirásnak, három egéſz hétnek napjain.

3. Kívánatos *állatok*' étkét nem ettem, hús és bor bé nem ment az én ſzámon; ſem kenettel nem kentem magamat, míg bé nem teléntek a' három hétnek napjai.

4. És az első hónak huſzon-negyedik napján valék én a' nagy (*a*) Hiddékkel nevű folyó-víznek partján. (*a*) 1 *Mós.* 2: 14.

5. És mikor ſzemeimet fel-emeltem vólna; látám, és ímé egy ferjfiú *vala ott* gyólts *rubá-*

ban

ban öltözve, és dereka fel-vala (*b*) övedezve drága ſzép arannyal. (*b*) *Jel.* 1:13, 15.

6. És az ő teſte mint a' Tárſis *drága-kő*, és az ortzája, mint a' villámásnak ábrázatja: és az ő ſzemei, mint az égő ſzövétnekek, és az ő karjai és lábai mint a' tüzes értznek ábrázatja: és az ő beſzédének ſzava, mint a' ſokaságnak ſzava.

7. És én Dániel látám egyedül e' látást, és a' férjfiak, kik én velem *valának*, nem láták ezt a' látást; hanem nagy rettenés ſzálla reájok, és elfutának, hogy magokat el-rejtenék.

8. És én magam hagyatám egyedül, és látám ezt a' nagy látást: és ſemmi erő nem marada bennem, és az én ſzínem meg-változék (*c*) annyira, hogy erőm el-veſzne.

(*c*) *r.* 7:28.

9. És hallám az ő beſzédének ſzavát; és mikor hallanám az ő beſzédének ſzavát, *mint-egy* álom miatt ortzámra borúlék, és ortzám a' földön *vala*.

10. És ímé (*d*) egy kéz illete engemet, és fel-állata engemet térdeimre, és az én kezeimnek tenyereire. (*d*) *r.* 8:18.

11. És monda nékem: Dániel kedves férjfiú *Iſtennél*! értsd-meg a' beſzédeket, mellyeket én tenéked ſzóllok, és állj lábaidra; mert moſt botsáttattam te hozzád. És mikor e' ſzót ſzóllaná én velem; fel-állék reſzketvén.

12. És monda nékem: Ne félj Dániel! mert az első naptól fogva, mellyen indúla a' te ſzíved, hogy meg-értsed *a' látást*, és magadat ſanyargaſsad *böjtöléſeddel*; a' te Iſtened előtt meg-hallgattattak a' te beſzédid, és én jöttem a' te beſzédidért.

13. De a' Perſia' orſzágának Fejedelme álla én elömbe huſzon-egy napig; és ímé Mihály *Angyal*, egy a' Fő-Fejedelmek közzül jöve, hogy nékem ſegítségül lenne; és én maradék ott a' Perſiai Királynál.

14. És jöttem, hogy tenéked tudtodra adjam, a' mi következik a' te népedre az utólsó (*e*) időkön; mert még a' látás ſok napokra *ſzolgál*.

15. És mikor ſzóllana én velem e' beſzédek ſzerént; vetém ortzámat a' földre, és meg-némúlék. (*e*) *r.* 9:24-27.

16. És ímé egy, ki hasonló vala az ember' fiai hasonlatoſságokhoz, illeté az én ajakaimat; és meg-nyitám a' ſzámat, és ſzóllék, és mondék annak, a' ki áll vala én előttem: Uram! e' látásban reám fordúlának az én fájdalmim, annyira, hogy ſemmi erőm ne lenne.

17. És mi-módon ſzóllhat ezzel az én Uramal az én Uramnak ſzolgája? mert én *bennem* attól fogva; én bennem, mondom, nem állameg az erő, és lélekzet nem marada én bennem.

18. És ismét (*f*) illete engemet, mint egy embernek hasonlatoſsága, és meg-erőſsíte engemet. (*f*) *Esa.* 6:6, 7.

19. És monda: Ne félj te kedves.férjfiú! Békeſség tenéked, erős légy, és bátorítsd-meg magad'. És mikor ſzóllana velem, meg-bátorítám magamat, és mondék: Szólljon az én Uram! mert meg-bátorítál engem'.

20. És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? Mert moſtan térek-meg, hogy hartzoljak a' Perſiai Fejedelem ellen: és én ha ki-mégyek; ímé Görög-orſzág' Fejedelme jő elő.

21. De meg-beſzéllem néked, a' mi meg vagyon jegyezve az igazságnak írásában; mert ſenki nintsen, a' ki magát erőſsen tartaná ezekben én velem; hanem tsak Mihály *Angyal*, a'ti Fejedelmetek.

XI. RÉSZ.

Jövendőt mond az Angyal a' Perſiai, Görög orſzági, Égyiptomi, és Síriai Királyokról.

1 És én a' Médiabéli (*a*) Dáriusnak élső eſztendejében állék, hogy őtet meg-erőſsítsem, és néki ſegítséggel légyek.

(*a*) *r.* 5:30, 31.

2. És moſt igazságot jelentek néked. Imé még három Király támad Perſiában, és a' negyedik el-gazdagúl nagy gazdagsággal mindenek felett: és mikor meg-hallad mindeneket gazdagsággal; fel-támaſzt mindeneket Görög-orſzág ellen.

3. És támad egy erős (*b*) Király, és uralkodik nagy uralkodáſsal, és tselekeſzik a' maga akaratja ſzerént. (*b*) *r.* 8:5 7, *'s a't.*

4. És minekutánna meg-állapodik; meg-rontatik az ő orſzága, és el-oſzol az égnek négy ſzeleire; de nem *ſzáll* az ő maradékira, és nem az ő uralkodása ſzerént *uralkodnak*, mellyel uralkodott; mert ki ſzaggattatik az ő birodalma, és egyebeknek *adatik* ezeken kivül.

5. És meg-erősödik a' Déli Király: és az ő Fejedelmi közzül *máſik meg-erősödik*, és ez hatalmat véſzen azon, és uralkodik; nagy uralkodás léſzen az ő uralkodása.

6. És *egynehány* eſztendő múlva egybe-barátkoznak: és a' Déli Király' (*c*) leánya mégyen az Éjſzaki Királyhoz, hogy őket egybe-békélteſse; de nem léſzen annak arra-való karja' ereje,

ereje, sem pedig *a' Király* meg nem marad az ő erejében; hanem kézbe adatik az aszszonyi-állat: mind azok, a' kik azt el-hozták vólt, mind az ő attya, és a' kik az időben azt bátorították. (*c*) *r.* 2:33, 43.

7. És támad annak *a' Király' leányának* gyökerének tsemetéje közzül *egy*, az ő *Királyi* rendiben, ki el-menvén hadat viszen az Éjszaki Király' erősségei ellen, és azok ellen munkálkodik, és *azokat* el-foglalja.

8. És annakfelette azoknak Istenеiket-is, Fejedelmeikkel, és azoknak gyönyörüséges arany és ezüst edényeikkel egybe fogságba viszi Égyiptomba, és ő több esztendeig uralkodik az Éjszaki Királynál.

9 És a' Déli Király az ő országába mégyen, és visszza tér az ő földébe.

10 De annak fiai hadat szereznek, és minekutánna sokaságot, és sok seregeket gyüjtenek; el-jő nagy gyakorta, és *mint* az ár-víz, *azonképpen* ki-terjed *az ő népe*, és által-mégyen: és meg-térvén hadakozik mind az ő erősségéig.

11. És meg-háborodik a' Déli Király, és ki-mégyen, és meg-ütközik az Éjszaki Királlyal, és állat nagy sokaságot, és adatik az a' sokaság az ő kezébe.

12. Ez a' sokaság fel-emelkedik, és fel-fúvalkodik annak szíve, és sok ezereket el-veszt; mindazáltal erejében meg nem marad.

13. Mert az Éjszaki Király meg-térvén, állat az elébbinél nagyobb sokaságot: és *egynehány* esztendő múlva el-mégyen nagy sereggel és nagy gazdagsággal.

14. És azokban az időkben sokan állanak a' Déli Király ellen: és a' pusztító fiak a' te néped közzül fel-fúvalkodnak, hogy meg-erősítsék a' látást; és el-veszнek.

15 Mert el-jő az Éjszaknak Királlya, és töltést tölt, és meg-vészi az erős várost: és a' Délnek *Királlyának* karjai meg nem állhatnak, sem az ő válogatott népe: és semmi ereje nem *lészen* az *ő ellensége ellen-való* meg-maradásra.

16. És minekutánna tselekeszik az ő ellensége az ő kedve szerént, holott senki nem léfzen ellene álló; állani fog a' kívánatos földön-is, mellyet az ő erejével meg-emészt.

17. Azután ismét el-végezi, hogy bé-menjen az ő országának minden erejével, és békeségnek színe alatt ő véle *valamit* tselekeszik: és leányát adja feleségül a' *Király*nak, azt beszédekkel el-altatván; de *az* nem áll-meg abban, és az ő *attyának akaratja szerént* nem tselekeszik.

18. És fordítja ortzáját a' szigetekre, és sok *szigeteket* meg-vészen; de annak gyalázatos tselekedetit meg-enyhíti egy Hadnagy, viszszaadván annak a' gyalázatot minden gyalázatja nélkül.

19. És fordítja ortzáját az ő maga országának erősségeire; és meg-botránkozván el-esik, és nem találtatik.

20 És áll ennek helyébe *egy*, ki az ő birodalmának ditsőségében az adó-szedőt által-jártatja: ki rövid napon meg-rontatik; noha nem haragban, sem viadalban.

21. És áll ennek helyébe *egy* útálatos, és nem adják ő-néki az ország' koronáját fejébe; hanem tsalárdsággal mégyen-bé, és hizelkedéssel jut az országhoz.

22. És a' karok ár-vízzel fogattatnak-el az ő ortzája előtt, és meg-töretnek; még a' szövetségnek Fejedelme-is.

23. És békeségnek színe alatt tsalárdúl tselekeszik azzal: és el-menvén győzedelmet vészen kevés néppel.

24. Nagy tsendeséggel foglalja-el az országnak gazdag részét: és azt tselekeszi, a' mit nem tselekedtek sem az ő attyai, sem az ő ősei: 'sákmányt, prédát, és gazdagságot oszt az ő *vitézi*nek, és gondolatival forgolódik az erősségek*nek meg-vételek* felől; de azt ideig *el-tikolja*.

25. És fel indítja az ő erejét, és szívét a' Déli Király ellen nagy sereggel; és a' Déli Király-is ingereltetik hadra nagy sereggel; és igen erősen: de meg nem állhat; mert gondoltak ő ellene gondolatokat.

26. És a' kik az ő ételének részét eszik, meg-rontják ötet: és az ő seregét el-nyomja *ez* ár-víz, és sokan seb miatt el-hullanak.

27. És ennek a' két Királynak szíve gonoszra *lészen*, és egy asztalnál hazugságot szóllanak *egymásnak*: és *az ő tanátsok* véghez nem mégyen; mert annak vége még *más* bizonyos időre *halasztatik*.

28. Azért meg-tér az ő földébe nagy gazdagsággal, és elméjé*ben gondolkodik* a' szent Szövetség ellen, mellyet mikor meg-tselekeszik, meg-tér az ő földébe.

29 Bizonyos időben ismét mégyen Délre; de nem lészen *ollyan szerentsés*, mint elősször, vagy mint utólszor.

30 És

30. És jőnek ő reája Olasz-országi hajók, honnét nagy bánatja leszen, és viszont haragszik a' szent Szövetség ellen, és véghez viszi *akaratját*; és viszsza-térvén egygyet ért azokkal, kik el-hagyják a' szent frigyet.

31. És a' karok ő melléje állanak, és megfertéztetik a' Szent-helyet, és el-veszik a' szüntelen-való *áldozat*ot, és fel-teszik a' pusztító útálatosságot.

32. Mert a' kik hitetlenül tselekesznek az *Isten'* Szövetsége ellen, azokat meg-fertézteti hizelkedésekkel; hogy az ő Isteneket esmerőknek népét meg-fogják, miképpen hogy meg-is tselekeszik.

33. És a' népnek értelmesi, *a' kik* sokakat oktatnak, el-esnek fegyver és tűz miatt, fogság, és rablás miatt sok ideig.

34. És minekutánna el-hűllanak; meg-segíttetnek kitsiny segítséggel, és adják magokat hozzájok sokan szép beszédekkel.

35. És az értelmesek közzül el-hűllanak, hogy meg-próbáltassanak magokban: meg-tisztíttassanak, és (*d*) meg-fejéritteſſenek a' végezett ideig; mert még az el-rendelt idő *tovább lészen.* (*d*) *r.* 12: 10.

36. És tselekeszik az ő akaratja szerént az a' Király, és fel-emelkedik, és fel-magasztalja magát minden Isten felett, és az Isteneknek Istenek ellen tsudákat szóll: és szerentsés lészen, míg végre mégyen a' harag; mert végezés lett *a' felől*

37 Az ő eleinek Isteneivel-is nem gondol, sem az aszszonyi-állatoknak kívánságára nem figyelmez, és semmit Istennel nem gondol; hanem mindeneknek felette magasztalja magát.

38. És tiszteli a' Maózim Istent az ő székiben; az Istent-is, kit nem esmértenek az ő attyai, tiszteli arannyal, ezüsttel, drága kövekkel, és kívánatos *állat*okkal.

39. És tselekeszi *mind ezeket* az erőſſégnek kerítésiben az idegen Istennel: a' kit meg-esmérénd, meg-sokasitja annak ditsőſségét: azokat sokakon Urakká tészi, és a' földet el-osztja jutalom gyanánt

40 A' végnek idején pedig meg-ütközik véle a' Déli Király, és mint a' forgó-szél, úgy mégyen reája az Éjszaki Király, szekerekkel, lovagokkal és sok hajókkal; és bé-mégyen a' földekre, és mint-egy ár-víz el-szélled, és általmégyen *az országon.*

41. És mégyen a' kivánatos földre: és sok *városok* meg-romlanak; és ezek meg-szabadúlnak az ő kezéből, Edom, és Moáb, és az Ammon' fiainak Fejedelmeik.

42. És veti kezeit a' földekre, és Égyiptom' földe nem menekedik meg *tőle.*

43. És uralkodik arany, és ezüſt kintsein, és minden drágalátos javain Égyiptomnak: a' Libiabéliek-is, és a' Szeretsenek *léſznek* az ő járásiban.

44. De a' hírek rettentik-el őtet Nap-keletről, és Éjszakról: és ki-jő nagy haraggal, hogy el-veszeſsen, és meg-öljön sokakat.

45. És fundálja az ő palotáinak sátorit a' tengerek között a' kívánatos szent hegyen; és mégyen annak tetejére, és nem lészen néki segítője.

XII. RÉSZ.

Próféták az Angyal a' halottak' fel támadásáról, és e' próféczia' homályosságáról.

1 ÉS az időben, mivelhogy a' nagy Fejedelem Mihály (*a*) *Angyal* uralkodik, ki a' te népedért áll: mikor lejénd a' nyomorúságnak ideje, mellyhez hasonló nem vólt attól fogva, hogy a' nép kezdett lenni, mind ez ideig: akkor, mondom, az időben a' te néped meg-szabadúl, valaki irva találtatik ama' könyvben. (*a*) *r.* 10: 13.

2. És sokan azok közzül, kik (*b*) alusznak a' földnek porában, fel-serkennek; némellyek az örök életre, némellyek pedig gyalázatra, és örökké-való útálatoſſágra. (*b*) *Ezék.* 37: 11, 12.

3. És a' böltsek fénylenek, mint az égnek fényeſſége: és a' kik sokakat az igazságra viſznek, miként a' tsillagok, örökkön és örökké.

4. Te pedig Dániel zárd-bé e' beszédeket, és (*c*) petsételd-bé e' könyvet a' végső ideig: tudakoznak *erről* sokan, és az értelem bővebben lészen. (*c*) *Jel.* 10: 4. *r.* 8: 26.

5. És tekintém én Dániel; és imé más két *Angyal* áll vala; egygyik a' (*d*) folyó-víznek partján innét, a' másik túl a' folyó-víznek partján. (*d*) *r.* 10: 4.

6. És *egygyik* monda a' férjfiúnak, ki gyóltsba öltözött vala, a' ki a' folyó-víz felett *vala*: Mikor *lészen* végek e' tsuda-dolgoknak?

7 És hallám, hogy a' férjfiú, a' ki gyóltsba öltözött vala, a' ki a' folyó-víz felett vala, ki fel-emelte (*e*) vala az ő jobb-kezét és bal-kezét az ég-felé, meg-esküvék az örökké élő *Isten*re, hogy ideig, időkig, és az *időnek* feléig: és minekutánna el-végezik a' szent nép' erejének rontatását; mint ezek el-végeztetnek. (*e*) *Jel.* 10: 5, 6.

8. És én hallám, és nem értém, 's mondék: Uram! mi *lészen* ezeknek végek?

9. És monda: Menj-el Dániel! mert bé-vagynak zárva, és petsételve e' beszédek utólsó ideig.

10. Meg-tisztíttatnak, meg-fejéríttetnek, és meg-frisseltetnek sokan: és a' hitetlenek hitetlenül tselekesznek, és a' hitetlenek semmit nem értenek; de az értelmesek értenek.

11. Ez időtől fogva, mellyen el-vétetik a' szünetlen-való *áldozat*, és (*f*) fel-tétetik a' pusztításnak útálatossága; *lészen* ezer két száz, és kilentzven nap. (*f*) *r.* 11 : 31.

12. Bóldog, a' ki várja, és éri az ezer háromszáz és harmintz-öt napot.

13. És te Dániel! menj-el a' te határodig; és el-nyugszol, és állasz a' te állapotodra a' napoknak végén.

HÓSEÁS PRÓFÉTA.

A' Jéroboám' idejében meg-vesztegettetett Isteni tiszteletnek követéséért, bálványozásért, 's egyéb szarvas vétkekért feddi, és fényegeti a' népet.

I. RÉSZ.

Az Izráel' bálványozásának példázatja: végre meg-tartatik Júda és Izráel.

1 Az Úrnak szava, melly vólt Hóseáshoz, a' Beéri fiához, az Uzziásnak, Jótámnak, Acháznak, Ezékiásnak (*a*) Júda' Királlyinak idejekben: és Jéroboámnak idejében, ki Joásnak, az Izráel' Királlyának fia vólt.

2. Először így szólla az Úr Hóseás által, és monda az Úr Hóseásnak: Menj-el, végy feleségül magadnak *egy nyilván-való* paráznát, és *nevelj* fiakat a' parázna aszszonytól; mert paráználkodván paráználkodott e' föld, hogy ne kövesse az Urat. (*a*) 2 *Krón.* 26 : 1. 27 : 1. 29 : 1.

3. El-méne azért *Hóseás*, és vévé magának feleségül Gómert, a' Diblaim' leányát, ki teréhbe esék, és szüle néki fiat.

4. És monda az Úr néki: Nevezd az ő nevét Jézréelnek; mert egy kevés idő múlva meg-büntetem (*b*) a' Jéhu' házát, a' Jézréel' városában tett vér-ontásért, és az Izráel' országát el-rontom. (*b*) 2 *Kir.* 9 : 10.

5. És akkor lészen ez, hogy az Izráelnek ívét el-töröm Jézréelnek völgyében.

6. Ismét teréhbe esék *Gómer*, és szüle leányt, és monda az Úr néki: Nevezd az ő nevét Lo-Ruchamának; mert többé (*c*) nem mivelem, hogy meg-kegyelmezzek az Izráel' házának; hanem el-vesztvén el-vesztem őtet. (*c*) 2 *Kir.* 14 : 27.

7. De a' Júda' házának meg-kegyelmezek, és meg-tartom őket az ő Urokban istenekben; 's nem (*d*) ívekkel, sem fegyverekkel tartom-meg őket, sem ütközetekkel, sem lovakkal, sem lovagokkal. (*d*) 2 *Kir.* 19 : 35.

8. És el-választván Lo-Ruchamát a' tsetstől; ismét teréhbe esék, és szüle fiat.

9. És monda az Úr: Nevezd az ő nevét Ló-Amminak; mert ti *vagytok* nem én népem; én sem lészek ti *Isten*etek.

10. Mindazáltal az Izráel' fiainak számok ollyan lészen, mint a' tenger' fövenye, melly meg-nem méretetthetik, meg-sem számláltathatik; és meg-lészen ez, (*e*) hogy a' helyen, a' hol ezt mondották nékik: Nem én népem *vagytok* ti! ott' mondják ezt nékik: Az élő Isten' fiai *vagytok* ti! (*e*) *Róm.* 9 : 25, 26.

11. És öszve-gyülnek (*f*) a' Júda' és Izráel' fiai egygyenlőképpen, és egy Fejedelemhez hallgatnak, 's fel-jőnek az *ő bújdosásoknak* földéről; mert nagy lészen Jézréel' napja. (*f*) *Esa.* 11 : 13.

12. Mondjátok-meg a' ti atyátokfiainak, hogy már én népeim ők; és a' ti húgaitoknak, hogy kedvemben vagynak nékem.

II. RÉSZ.

Isten' népének lelki paráznasága, büntettetése: azután Istennel újj egygyesülése.

1 Pereljetek a' ti anyátokkal, pereljetek; mert nem én feleségem ő, (*a*) én sem vagyok férje néki; vesse-el azért az ő kurvaságát az ő ortzájáról, és az ő paráznaságát az ő mellyéről. (*a*) *Jer.* 3 ; 8, 14.

2. Hogy meg-fosztván mezítelen ne hagyjam őtet, és ne tégyem ollyanná, minémü vólt születése napján: és (*b*) pusztaságra ne jutassam, és száraz földé ne tégyem őtet, és szomjúval meg-ne öljem őtet. (*b*) *Ezék.* 16 : 4.

3. Az ő fiain sem könyörülök: mert (*c*) paráznaságból való fiak. (*c*) *Esa.* 57 : 3. *r.* 5 : 7.

4. Mert paráználkodott az ő annyok, szidalomba bé-merült, a' ki őket e' világra szülte; mert ezt mondotta: El-mégyek az én szeretőim után, kik énnékem meg-adják (*d*) kenyeremet, vizemet, gyapjamat, lenemet, olajomat, és italomat.

5. An-

5. Annakokáért ímé én töviſsel bé-rekeſztem az ő útát; és sövényt fonok eleibe, hogy az ő ösvényét ne találja-meg. (*d*) *Jer.* 44: 17.

6. És az ő (*e*) ſzeretői után járván, azokat ne érje-el, és keresven azokat ne találja-meg; azután azt mondja: El-mégyek az én első férjemhez; mert nékem akkor vólt jobban dolgom, mikor nála vóltam, hogy-nem mint moſtan.

(*e*) *Jer.* 2: 33.

7. Mert ő eſzébe nem véſzi, hogy én adom néki a' búzát, a' bort, és az olajt, és én ſzaporítom-meg az ezüſtöt néki; ő pedig (*f*) Baálra költötte az aranyat. (*f*) *Ezék.* 16: 17.

8. Azokáért reá-térek, és el-véſzem tőle az én búzámat az ő idejében, és muſtomat (*g*) divatjában: és ki-ragadom *kezéből* az én gyapjamat, és lenemet, mellyel az én ellenem-való rútságát fedezte. (*g*) *Jóel.* 1: 4, 10.

9. Hogy ki-nyilatkoztaſsam az ő (*h*) gonoſzságát az ő ſzeretőinek ſzemeik előtt; és őtet ſenki az én kezemből ki nem ragadja.

(*h*) *Ezék.* 16: 37.

10. És meg-állatom minden örömét, (*i*) innepléſét, újj Hóldnak innepét, Szombatját, és minden ő innepe' napját. (*i*) *Sir.* 1: 4.

11. El-puſztítom (*k*) ſzőlőit és fige-fáit, mellyek felől ezt mondotta: Bérembe jutottak ezek nékem, mellyet az én ſzeretőim adtak ennékem; és erdővé téſzem azokat, és a' mezei vad meg-eſzi azokat. (*k*) *Sólt.* 80: 13, 14.

12. És reá emlékeztetem őtet a' Baál' tiſztelетinek napjaira, a' mikor áldozott annak, és mikor fülön-függőjével, arany-lántzával magát fel-ékesitette, és el-ment az ő ſzeretői után, és én rólam el-felejtkezett; ezt mondja az Úr.

13. Annakokáért ímé én hozzám hajtom őtet, mikor a' puſztába viſzem őtet, és ſzóllok néki ſzep ſzóval.

14. És meg adom néki az ő ſzőlőit onnét, és az Akor' völgyét *meg-mutatom*, hogy jó reménység támadjon *bennek*: és énekel ott', mint ifjúságának idején, és mint mikor Égyiptomnak földéből fel-jöve.

15 És meg-léſzen ez, azt mondja az Úr, hogy akkor ezt mondod énnékem: Én férjem vagy! és nem mondod többé ezt *énnékem*: Én Baálom vagy!

16. És (*l*) el-veſztem a' Baáloknak neveket ſzájából, és nem emlékezik-meg többé azoknak nevekről. (*l*) *Sólt.* 16: 4. *Zak.* 13: 2.

17. És (*m*) frigyet ſzerzek ő-nékik azon a' napon a' mezei vadakkal, és az égi madarakkal, és e' földi tsúſzó-mászó állatokkal: és az ívet, a' hadakozást el-veſztem e' földről, és meg-nyúgotom őket nagy bátorsággal.

(*m*) *Jób.* 5: 23. *Esa.* 11: 6-10. *Ez.* 34: 25.

18 És *újjonnan* el-jegyzelek magamnak téged' házas-társúl mind örökké, és el-jegyzelek téged' magamnak igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalmaſsággal.

19. És el-jegyzelek tégedet magamnak hittel, és (*n*) meg-esméred az Urat. (*n*) *Jer.* 31: 34.

20. És léſzen azon a' napon, hogy meg-hallgatom, ezt mondja az Úr: meg-hallgatom az egeket; ők-is meg hallgatják a' földet.

21. A' föld-is meg-halgatja a' búzát, a' muſtot, az olajt; és azok-is meg-halgatják Jézréelt.

22. És bé-vetem én magamnak őtet a' földbe, és meg-kegyelmezek annak, a' ki kegyelem nélkül vala; és ezt (*o*) mondom annak, a'-ki én népem vala: Én népem vagy te! És ő azt mondja: *Te* én Iſtenem *vagy*!

(*o*) *Róm.* 9: 25. 1 *Pét.* 2: 10.

III. RÉSZ.

Az Izráel' vétke, meg-vettetése, fel-vétetése.

1 Továbbá monda az Úr énnékem: Menj-el még-is, ſzereſs olly aſzſzonyi-állatot, mellyet a' férje ſzeretett; de ugyan parázna: az Úrnak (*a*) az Izráel' fiaihoz-való ſzereteti ſzerént, kik meg-is az idegen Iſtenekhez vágyakoznak, és ſzeretik a' palatzk bort. (*a*) *r.* 9-10. 11: 8, 9.

2. És meg-ſzerzém azt magamnak tizen-öt ezüſt *pénzen*, és más-fél véka árpán.

3. És mondék néki; Sok ideig (*b*) ülſz te *özvegyen* én ſzámomra: nem paráználkodol, *mas* férjhez ſem mégy: és én *hozzám véſzlek* ismét tégedet. (*b*) 5 *Mós.* 21: 13.

4. Mert az Izráel' fiai ſok ideig ülnek Király nélkül, Fejedelem nélkül, áldozat nélkül, óltár (*c*) nélkül, papi-öltözet nélkül, és képek nélkül. (*c*) 2 *Krón.* 15: 3.

5. Annakutánna meg-térnek az Izráel' fiai, és meg-kereſik az ő Urokat Iſteneket, és Dávidot, az ő Királyokat: és félelemmel járúlnak az Úrhoz, és az ő jó-váltához, az utólsó időkben.

IV. RÉSZ.

Feddi 's inti a' népet a' ſok bűnről.

1 Halljátok-meg az Úrnak beſzédét, ti Izráel' fiai! mert (*a*) az Úrnak peri vagyon e' földnek lakóival; azért nints ő *bennek* ſemmi

igaz beszéd, semmi irgalmasság, és az Istennek semmi esméreti nintsen e' földi *emberekben*.
(*a*) *Esa.* 43: 26.

2. A' hamis esküvés, a' hazugság, a' (*b*) gyilkosság, az orvság, és a' parázuaság el-áradtanak, és egygyik vér a'másikat éri. (*b*) *Ez.* 22: 3, 6.

3. Annakokáért meg-romol e' föld, és minden lakói el-vesznek róla, *minden* mezei vadakkal, és égi madarakkal; sőt a'tengernek halaival egygyetemben el-vesznek.

4 Még-is bátor senki (*c*) ne feddje 's ne oktassa az embert; mert a' te néped kétség-nélkül hasonlatos azokhoz, kik az ő Papjokkal szembe szöknek. (*c*) *Ezék.* 3: 26, 27.

5. De el-kell *fényes* nappal veszned; el vész a' Próféta is éjjel veled egygyetemben: el-veszttem a' te (*d*) anyádat-is. (*d*) *r.* 2: 1-3.

6. El vész az én népem; mivelhogy (*e*) tudomány nélkül-való: mivelhogy te meg-vetetted az igaz tudományt; én-is meg-vetlek tégedet, hogy Papom ne légy énnékem: és mivelhogy a' te Istenednek Törvényéről el-felejtkeztél; én-is el-felejtkezem a' te fiaidról. (*e*) *Esa.* 5: 13.

7. Mennél több jóval vóltam hozzájok, annál inkább ellenem jártak; de én az ő ditsőségeket gyalázatra fordítom.

8. Az én népemnek bűnéért (*f*) való áldozattal élnek, és azoknak bűnökre nagy szorgalmatosággal vígyáznak. (*f*) 3*Mós.* 6: 26.

9 Annakokáért a' mint jár *miattam* a' nép; úgy jár (*g*) a' Pap: és meg-büntetem őtet az ő *gonosz* útaiért, és meg-fizetek néki munkájáért.
(*g*) *Esa.* 24: 2. *Sir.* 2: 20.

10. Mert (*h*) esznek; de meg nem elégednek: paráználkodnak, de nem szaporodnak; mert el-szakadtak az Úrtól, hogy *ő-néki* ne szolgáljanak. (*h*) 3*Mós.* 6: 26. *Mik.* 6: 14.

11 A' paráznaság, a' (*i*) bor és a' must el-vette eszeket. (*i*) *Péld.* 20: 1. 23: 31, 33.

12. Az én népem az ő fa-*Istenétől* kérd tanátsot, hogy az ő páltzája feleljen néki; mert a' paráznaságoknak lelke meg-tsalta *őtet*, hogy paráználkodjanak el-fordúlván az ő Istenektől.

13. A' hegyek' tetején áldoznak, és a' halmokon gyújtnak áldozó füstöt a' tser-fa alatt, nyár-fa és hárs-fa alatt; mert jó annak az ő árnyéka: annakokáért a' ti leányitok kurvákká lésznek, és a' ti menyeitek paráznákká.

14. És nem büntetem-é-meg a' ti leányitokat, hogy kurválkodtak? és a' ti menyeiteket, hogy paráználkodtak? mert ők a' paráznákhoz adják magokat, és a' kurvákkal áldoznak: és az értelem nélkül-való nép el-vész.

15. Ha te paráználkodol is, Izráel! tsak immár a' Júda ne szakadna-el *én tőlem:* és ne menjetek (*k*) Gilgálba, se ne menjetek-fel *áldozni* Bethávenbe; és ne esküdjetek ott' *mondván*: El az Úr! (*k*) *r.* 9: 15. 12: 11.

16. Mert mint a' déltzeg üszö, ollyan déltzeg az Izráel; de ezennel tágas földön őrizi őket az Úr, mint a' bárányt.

17. A' bálványokhoz ragaszkodott Efraim: hagyj békét (*l*) néki *Hósea*! (*l*) *Jer.* 5: 9.

18. (*m*) Meg-döglött az ő borok; paraználkodván paráználkodtanak, szerették mondani az ő Fejedelmei az ő gyalázatjokra: Hozzatok *ajándékot*! (*m*) *Esa.* 1: 22. 2*Mós* 23: 8.

19. De a' *hírtelen való veszedelemnek* szele, szárnyai-alá vészi e' *nép*et, és meg-szégyenül az ő áldozati miatt.

V. RÉSZ.

Feddi fő-képpen a' Papokat 's Fő-rendeket.

1 Halljátok-meg ezt, ti Papok! vegyétek eszetekbe Izráel' háza, és hallgassátok-meg Királynak udvara' *népe!* (*a*) Mert ti veletek *vagyon* peri *az Úrnak*, kik ollyanokká lettetek *a' köz népnek*, mint a' Mispa' *hegyén meg-vettetett* tőr, és a' Tábor' *hegyén* ki-terittetett háló.

2 Kik az öldöklésre álnok tanátsot tartottanak; jóllehet én dolgom, hogy mindeneket meg-büntessek. (*a*) *Jer.* 23 1, 2.

3. Esmérem én az Efraimot, és (*b*) az Izráel nem rejtetetett el én előlem; mert te Efraim! most-is paráználkodol: meg-fertéztetett az Izráel. (*b*) *r.* 6: 10. 7: 2.

4. Nem igyekezznek azon, hogy az ő Istenekhez térjenek; mert a' paráználkodásra-való *nagy buzgó* lélek vagyon bennek, és az Urat (*c*) nem esmérik. (*c*) *r.* 4: 1, 6.

5. De *elég* tanú lészen Izráel ellen (*d*) az ő kevélysége. Az Izráel azért, és Efraim az ő álnokságokért el-vesznek; még a' Júda is ő vélek el-vész. (*d*) *Esa.* 3: 10. 2: 1. *r.* 7: 10.

6. Az ő juhaikkal és barmaikkal mennek az Urat keresni, de nem találják; mert el-rejtezett előlök.

7. Hitetlenül tselekedtek az Úr ellen; mert idegen (*e*) fiakat nemzettenek: most *már a' vészedelem* rövid napon bé-nyeli őket az ő örökségekkel egybe. (*e*) *r* 2: 3.

8. Kürtöljetek szaruval Gibeában, trombitáljatok Rámában, kiáltsatok Bethávenben; azután te benned, óh Bénjámin!

9. Az Efraim (*f*) el-puſztúl a' büntetésnek idején: az Izráelnek nemzetségi között *eléggé* tanítottam az igazságot. (*f*) 2 *Kir.* 17: 23.

10. Fel-bontották a' Júda' Fejedelmi az *Iſten' Törvényének* határát; de ki-ontom rájok, mint a' víz-özönt az én búsúláſomat.

11. Prédára költ az Efraim, törvény ſzerént romol-meg; mert ſzabad akaratja ſzerént járt az *emberi* parantsolatok után.

12. De én meg-eméſztő moly gyanánt *léſzek* Efraimnak, és a' Júda' házának ſzú-féreg gyanánt.

13. És látá Efraim a' maga nyavalyáját; Júda is látá a' maga ſebét: és Aſſiriába ment az Efraim: és *Júda* Járeb Királyhoz küldött; de ő nem gyógyíthatott-meg titeket, és nyavalyátokból titeket meg nem orvosolhatott.

14. Mert én az Efraim ellen ollyan *léſzek*, mint a' kegyetlen oroſzlán, és a' Júda' háza ellen, mint az oroſzlán kölyök: én magam, én magam meg-ſzaggatom, és el-mégyek: meg-ragadom; és ſenki *kezemből* ki nem ragadhatja.

15. El-mégyek, viſzſza-térek az én helyemre, mind addig; míg-nem (*g*) meg-esmérik magokat, hogy vétkeztenek, és míg-nem meg-kereſik az én ortzámat: mikor a' nyavalya rajtok léſzen; idején meg-keresnek engemet, *mondván*:

(*g*) *Jer.* 29: 12, 13. *Ezék.* 6: 9.

VI. RÉSZ.

Meg-térés: Gonóſziságokról panaſz.

1 Jertek-el, térjünk-viſzſza az Úrhoz! mert ő ſzaggatott-meg, és ő gyógyít-meg minket: meg-vert, és bé-köti a' mi ſebeinket.

2, Meg-elevenít minket két nap múlva: (*a*) harmad' napon fel támaſzt minket, és élünk az ő ortzája előtt.

(*a*) 2 *Kor.* 20: 5. *Eſa.* 26: 19.

3. Meg-esmérjük *jó-voltát*, és el-jutunk az Úr' *kegyelmének* esméretire; *hozzánk* kéſzült az ő ki-jövetele, mint a' hajnal, és el-jő mi hozzánk, mint az eső, mint a' tavaſz időbeli eső: a' földnek alkalmatos idejebéli esője.

4. Mit tselekedjem veled Efraim? mit tselekedjem te veled Júda? mert a' ti jámborságtok ollyan, mint a' reggeli harmat, és mint a' köd, *melly* reggel fel-kél.

5. Ezokáért meg-vertem az én Prófétáim által, meg-öltem (*b*) őket az én ſzámnak beſzédivel; és a' te ítéletid *ollyanok voltak*, *mint* a' fel-jövő *Napnak* világoſsága.

(*b*) 1 *Sám.* 15: 22. *Am.* 5: 23.

6. Mert irgalmaſságot (*c*) kívánok én *töled*, 's nem áldozatot; és az Iſtennek esméretit *inkább* az égő áldozatnál. (*c*) *Eſa.* 1: 11-17.

7. De ők, mint *meg-romlott* emberek, meg-ſzegték az (*d*) *én* Szövetségemet, és abban hitetlenül tselekedtenek én velem.

(*d*) *r.* 5: 10. 8: 1.

8. Gileád, az álnokság' tselekedőinek városok, és vér-ontásba bé-merült.

9. És mint a' tolvajok leſik az embereket; azonképpen a' Papi társaság egygyenlő tanátstsai az úton *emberz* ölnek; mert az ő ſzándékokat tellyesítik meg.

10. Nagy gonoſzságot látok az Izráel' házában: ott' vagyon az Efraimnak paráználkodáſa, meg-fertéztetett az Izráel.

11. Te-is Júda! tsemetéket plantálſz magadnak, midőn *én* viſzſza-hozom az én népem' foglyait.

VII RÉSZ.

Még-is a' bűnről-való panaſz.

1 Mikor az Izráel' *népét* orvoslanám; akkor tettſzék-ki Efraimnak álnoksága, és a' Samariának gonoſzsága; mert tsalárdúl tselekedtenek, mint az *éjjel* bé-menő lopó, mint a' kivül-való tolvaj *egymást* rontják.

2. És nem gondolták az ő ſzívekben, hogy minden ő gonoſzságokat látom: Moſtan környül-vették őket az ő gonoſz tselekedeteik, 's én előttem vagynak.

3. Az ő gonoſzságokkal vídámítják-meg a' Királyt, és az ő hazugságokkal a' Fejedelmeket.

4. Mindnyájan paráználkodnak, hasonlatoſok a' ſütőnek bé-gyújtott kementzéjéhez, *ki tsak* akkor ſzünik-meg annak gerjeſztésétől, mikor a' meg-dagaſztott téſzta meg-kél.

5. A' mi Királyunkat az ő *öröme'* napján a' Fejedelmek tömlő borokkal meg-betegítették; *ő-is* a' tsúfolókhoz tette magát

6. Mert ſzíveket az álnoksághoz úgy hozzá kéſzítették alattomban, mint a' sütő-kementzét, *melly*, mikor egéſz éjtſzaka az ő ſütőjök aluſzik, reggel ég, mint a' lángozó tüz.

7. Mindnyájan hevek a' gonoſzságban, mint a' hév sütő-kementze: meg-eméſztik az ő Bíráikat: minden ő Királlyaik el-húllanak; *de még-is* egy ſem kiált én hozzám ő közzülök.

8. Az Efraim a' *pogány* népek közzé (*a*) elegyítette magát: az Efraim ollyan, mint a' *tűz előtt* meg nem fordíttatott pogátsa!

(*a*) *Eſa.* 7: 15, 16.

9. Meg-ették az idegen *népek* az ő erejét, és

ő nem vészi eszébe; meg-is őszült ő, még sem vészi eszébe *mágat.*

10. És az Izráel' (*b*) kevélysége jóllehet bizonyságot tészen ő ellene; még sem tértek az ő Urokhoz Istenekhez, és nem keresték ötet mind ennyi *rongálásában*-is.

(*b*) *r.* 5: 13. *Amós.* 4: 9.

11. És ollyan az Efraim, mint a' bolond galamb, balgatag: Égyiptomra kiáltnak, és (*c*) Assiriába mennek. (*c*) *r.* 5: 13.

12. De valahová mennek, meg-vetem nékik az én hálómat; *és* mint az égi madarat, le-vonszom őket: meg-kötözöm őket, mint meg-hallották az ő Gyülekezetekben.

13. Jaj (*d*) nékik! mert el-távoztak én tőlem; azért el-pusztíttatnak, mert hitetlenül tselekedtek ellenem: én váltottam-meg őket, és ők hazugságot szolltak én ellenem.

14. És nem kiáltottak én hozzám szívek szerént, mikor az ő ágyas-házokban jajgáttak: A' búzáért, borért, egybe-gyülnek; de én tőlem el-szakadtak. (*d*) *Esa.* 29: 13.

15. És én bé-kötöztem az ő karjokat, és meg-erősítettem; de ők gonoszt gondoltak én ellenem.

16. Meg-térnek; *de* nem a' Felséges *Istenhez*: ollyanok vóltanak, mint a' tsalárd (*e*) kézív; de fegyverrel húllanak-el az ő Fejedelmeik az ő nyelveknek kevélysége miatt: ez az ő meg-tsúfoltatások Égyiptomnak földében.

(*e*) *Sólt.* 78: 57.

VIII. RÉSZ.

Hirtelen jő a' veszély a' bálványozásért.

1 Végyed szádba a' kürtöt *Hóseás*! *és mondjad*: (*a*) Mint a' keselyű, *ollyan sebessen jő a' veszedelem* az Úrnak házára; mert meg-szegték az én frigyemet, és az én törvényem ellen hitetlenül tselekedtenek.

(*a*) 5 *Mós.* 28: 49. *Sir.* 4: 19.

2. Kiált én (*b*) hozzám az Izráel: Én Istenem! *úgymond*, esmérünk tégedet. (*b*) *r.* 7: 14.

3. De meszsze távozott Izráel a' jótól; az ellenség azért kergeti ötet.

4. Királyt emeltenek ők; de nem én tanátsomból: Fejedelemséget szerzettenek, 's én nem tudtam: az ő ezüstökből, és (*c*) az ő aranyokból bálványt tsináltanak; azokáért el-veszsznek. (*c*) 2 *Mós.* 32: 3, 4. *r.* 2: 7.

5. El-hágy *tégedet* a' te borjú (*d*) képed, óh Samaria! mikor az én haragom fel-gerjed ő ellenek: Vallyon meddig nem igyekeznek az ártatlanságra? (*d*) 1 *Kir.* 12: 28-30.

6. Mert ez-is *a' borjú* Izráelben támadott: mester-ember tsinálta azt, nem Isten ő; mert darabonként romol Samariának borjúja.

7. Bizony tsak szelet vetnek *a' földedbe*, és forgó-szelet aratnak; nem indúl szárba, nem lészen abból a' gabonából liszt: és ha szinte teremne-is; az idegenek meg-emésztik azt.

8. Bé-nyeli Izráelt *az ellenség*, majd *immár* a' pogányok között ollyanok lésznek, mint (*e*) az el-vetetett edény. (*e*) *Jer.* 22: 28. 48: 38.

9. Mert ők Assiriába mentek-fel: ollyak, mint az egyedül-való vad-szamár: az Efraimiták szeretőket bérlenek magoknak.

10. Noha meg-bérlették a' pogányokat; mindazáltal egybe-gyüjtöm azokat *ő ellene*: és a' Királynak *és* Fejedelmeknek terhek miatt keseregnek egy kevéssé.

11. Mivelhogy az Efraim meg-sokasította az óltárokat bün-tételre; annakokáért veszedelmire (*f*) lésznek néki az ő óltári.

(*f*) 2 *Kir.* 17: 67.

12. Eleibe írtam az én drága Törvényemet; *de ők* idegen *dolognak* állították *azt.*

13. Az én égő áldozatomnak áldozatjában áldoznak nékem húsfal, és meg-eszik; de nem vészi jó néven az Úr: immár meg-emlékezik az ő álnoksagokról; meg-látogatja az ő álnokságokat, hogy ők Égyiptomhoz folyamnak.

14. És (*g*) el-felejtkezett az Izráel az ő Teremtőjetől, és óltárokat épitett, és a' Júda erős városokat szaporított; én pedig tüzet botsátok-ki az ő városira, melly meg-emészti az ő palotáit. (*g*) 5 *Mós.* 32: 15, 16.

IX. RÉSZ.

Bizonyos veszedelem jő a' bűnért.

1 Ne örülj te Izráel! a' te békeségednek, mint *egyéb* népek; mert paráználkodásoddal el-szakadtál a' te Istenedtől: szereted a' parázna' bérit minden (*a*) buza' szérüiden. (*a*) *r.* 2: 4.

2. De a' szérü, és a' fajtó (*b*) nem tartja-el őket, és a' must meg-tsalja őket. (*b*) *r.* 2: 8-10.

3. Nem laknak az Úrnak földén; hanem ismét Égyiptomba tér az Efraim, és Assiriában (*c*) fertelmes étket észnek. (*c*) *Ezék.* 4: 13.

4. Nem áldoznak az Úrnak borral, és nem lésznek kedvesek az *ő itali áldozatjai* néki: az ő áldozatjaik ollyanok, mint a' síróknak kenyerek: a' kik abban észnek-is, meg-fertéztetnek; mert az ő kenyerek az ő lelkekért nem mégyen-bé az Úr' Házába.

5. Mit tselekesztek az esztendőnként-való Innepen, és az Úrnak Innepe napján?

6. Mert

6. Mert ímé a' puſztaság miatt el-bújdosnak: Égyiptom (*d*) rekeſzti-bé őket: Móf temeti-el őket: kintsekkel *épített* gyönyörűséges *örökségeket* a' tsalán vészi-fel, és tövis *fogja-fel* az ő lakó-helyeiket. (*d*) *r.* 8:13. *Jer.* 44:27.

7. El érkeztek az ő meg-látogatásoknak napjai, el-jutottak a' fizetésnek napjai: meg-esmérí akkor az Izráel, hogy bolond vólt (*e*) Prófétája, balgatag és híjába-való vólt, az ő álnokságának ſokságáért, és *Iſtennek ő ellene-való* nagy gyülölségéért. (*e*) *Sóf.* 3: 7.

8. Az Efraimnak az én Iſtenemmel-való őrállója, *tudni-illik* a' Próféta, madaráſznak (*f*) tőrivé lett minden ő útaiban; útálatos állat ő az ő Iſtenének Házában. (*f*) *Ez* 13:10.

9. Mélyen bé merültenek *a' gonoſzságba*, megromlottanak *életekben;* miképpen a' (*g*) Gibeabélieknek idejekben: meg-emlékezik *Iſten* az ő álnokságokról, meg-látogatja az ő gonoſzságokat. (*g*) *Bir.* 19:16,22,25.

10. *Olly kedves vólt én nálam* az Izráel, mint a' puſztában talált ſzőlő: és mint a' figefának első gyümőltse az ő első termésében, ollyan kedvesen fogadtam a' ti atyáitokat; *de* ők a' (*h*) Baálpeor *bálvány*hoz bé-mentenek, és nagy ſzégyenséggel tőlem el-ſzakadtanak; az ő útálatoſságok vólt az ő kedvek ſzerént.

(*h*) 4*Mós.* 25: 3.

11. Efraimnak ditsőſsége el-repül mint a' madár, még ſzületésétől fogva, méh*ben hórdoztatásától*, fogantatásától fogva.

12. Mert még ha fiakat neveléndnek-is; ki-ſzaggatom (*i*) őket, hogy ember-kort ne *érjenek;* bizony jaj-is léſzen nékik, mikor el-távozom ő tőlök. (*i*) *r.* 2: 3.

13. Efraim, a' mint én láttam, ollyan, mint a' Tírus *város*ban hajlék alatt kedvére plántáltatott fa; de mindazáltal Efraim ki-hozza az ő fiait a' veſzedelemre.

14. Adj valamit nékik Uram! *de* mit *kérjek, hogy* adj? Adj gyermek (*k*) veſztő méhet nékik, és téj nélkül-való kebeleket.

(*k*) *Luk.* 23:29.

15. Minden ő gonoſzságok (*l*) Gilgálban *vagyon;* mert ott gyülőltem-meg őket az ő gonoſz tselekedeteikért; ki-vetem házamból őket, nem ſzeretem többé őket: minden ő Fejedelmeik el-állottanak mellőlem. (*l*) *r.* 12:11. *Esa.* 1:23.

16. Meg-verettetett az Efraim, meg-aſzott az ő gyökerek, nem teremnek gyümőltsöt; még ha nemzenének-is, az ő méheknek ſzerelmes magzatit meg-ölöm.

17. El-veti az én Iſtenem őket; mert nem fogadták az ő ſzavát, és bújdosókká léſznek a' pogányok között.

X. RÉSZ.

Közeli veſzedelem a' meg nem térőkhöz.

1 Mint a' meg-ſzedett ſzőlő, ollyan az Izráel: gyümőltsöt terem magának: az ő gyümőltsének ſokasága ſzerént (*a*) meg-ſokaſította az óltárokat, bőven költött az óltárokra, az ő földöknek bővsége ſzerént jól tettek a' képekkel. (*a*) 2*Kir.* 15: 10. *r.* 8: 11.

2. (*b*) El-hasonlott *az Iſtentől* az ő ſzívek, majdan reájok rakodik a' bűnök: ő maga *az Iſten* el-rontja az ő óltáraikat, és el-töri az ő bálványaikat. (*b*) 2*Kir.* 17: 6-12.

3. Mert ezennel *ő magok* kezdik mondani: Nintsen nékünk Királyunk! mert nem féltünk az Úrtól; és a' Király mi jót tehet mi velünk?

4. Szóval tartották *az Iſtent*, hamisan esküdtenek, (*c*) meg-ſzegték a' ſzövetséget: az ő jámborságok ollyan, mint a' földnek barázdáiban *termett* üröm (*c*) *r.* 5: 10. 6: 7. 8: 1.

5. Bethávennek üſzői miatt meg-réműlnek Samariának lakói; mert meg-ſiratja azt az ő népe, és az ő Papjai, kik annak örűlnek; mivelhogy annak ditsőſsége el-távozik ő-tőle.

6 És az-is Aſſiriába vitetik Járeb Királynak ajándékon: ſzégyent vall Efraim, és meg-ſzégyenűl Izráel az ő tanátsa miatt.

7. Ki-vágattatik (*d*) Samariának Királlya, mint a' víz' ſzínén-való tajték.

(*d*) 2*Kir.* 17: 6.

8. És el-veſznek Avennek magas helyei, *mellyek* az Izráelnek gonoſzsága: tövis és bogátskóró nevekedik az ő óltáraiknak helyeken: (*e*) és azt kezdik mondani a' hegyeknek: Borítsatok-bé minket! és a' halmoknak: Omoljatok mi reánk! (*e*) *Esa* 2:19. *Jel.* 6: 16.

9. (*f*) Gibeának napjaitól fogva *azon* bűnben vóltál Izráel! abban maradtatok-meg; nem fogott ő rajtok a' Gibeabéli veſzedelem, melly lett az álnokságoknak fiain.

(*f*) *r.* 9: 9.

10. Fogadásom tartja, 's meg-rongálom őket: és népek gyülekeznek ő ellenek; még ha két barázdában bé-ſzorítkoznak-is.

11. Ollyan az Efraim, mint a' nyomtatásra ſzoktatott, *és* azt ſzerető üſző; de én-is az ő kövér nyakán által-mentem: lovagolni indítottam Efraimot: a' Júda (*g*) ſzánt; Jákob pedig magának boronál. (*g*) *r.* 5: 14. 8: 7, 8.

12. Veſsetek igazságot magatoknak, hogy

kegye-

kegyelemnek mértékét araſsátok, (*h*) ſzántsatok magatoknak újj ugarat; mert ideje megkeresnetek az Urat, mind addig, míg *hozzátok* jöjjön, és igazságnak esőjét adjon tinéktek.

(*h*) *Jer.* 4: 3, 4. *Gal.* 6: 7, 8

13. (*i*) Iſtentelenséget ſzántottatok, és álnokságot arattatok: hazugságnak gyümöltsét ettétek; mert a' te útadban bíztál, a' te erős népednek ſokaságában. (*i*) *Peld.* 22: 8.

14. Ezokáért zendülés támad a' te néped között, és minden te erősséged el-puſztíttatik; miképpen el-puſztítá Sálmán a' (*k*) Beth-Arbelt a' hartznak napján: az anya a' fiakkal egybe a földhöz veretik. (*k*) 2 *Kir.* 18: 34. *és* 19: 13.

15. Igy tselekeſzik ti veletek Béthel a' ti nagy gonoſzságtokért: egy hajnalban hírtelen elvéſz az Izráel' Királlya.

XI. RÉSZ.

Panaſzolkodik, és fenyegetődzik az Iſten.

1 Mikor még gyermek vala az Izráel, kedvellém őtet: (*a*) és Égyiptomból hívámki az én fiamat. (*a*) *Mát.* 2: 15.

2. Hívák őket; de ők más-felé menének előlök: Baálimnak (*b*) áldozának, és a' bálványoknak áldozának jo-illattal. (*b*) *r.* 2: 12.

3. Én igazgattam az Efraim' lábának járását, ölemben (*c*) hordoztam az *Efraimot*; de nem esmérték még, hogy meg-gyógyítottam őket.

4. Embereknek kötelével vontam őket hozzám, ſzeretetnek köteleivel: és vóltam nékik ollyan, mint a' kik a' jármot a' baromnak nyakában meg-könnyebbítik, és ételt adtam nyúgalmason eleikbe. (*c*) *Mós.* 32: 10-12.

5. Nem tér-viſzſza Égyiptomnak fő débe: de az Aſſiriai *Király* léſzen az ő Királlya; azért hogy nem akartak meg-térni.

6. És fegyver ſzáll az ő városira, és megeméſzti az ő zárjait, és meg-éméſzti őket az ő (*d*) tanátskozáſokért. (*d*) *'Sólt.* 106: 43.

7. Az én népem meg-általkodott az én tőlemvaló el-ſzakadásban: nagy fel-ſzóval hívják *őtet*; de ſenki nem indúl-meg rajta.

8. Miképpem tselekedjem te veled Efraim? *Miképpen* adjalak kézbe tégedet, Izráel? Miképpen tselekedjem veled úgy, mint (*e*) Admával? *úgy* tégyek-é veled, mint Séboimmal? meg-eſett én bennem az én ſzivem, és egygyetembe megbántam igyekezetimet. (*e*) *Am.* 4: 11.

9. Nem tselekeſzem az én haragomnak búſulása ſzerént: nem térek Efraimnak el-veſztéſére; mert Iſten vagyok én, és nem (*f*) ember: Szent te közötted; és nem mégyek-bé *haraggal* a' városba. (*f*) 1 *Sám.* 15: 29.

10. Az Úr után járnak, *és ő* ordít, mint az oroſzlán: mikor ő ordít; akkoron rettegnek a' Nap-nyúgotnak lakói.

11. Rettegve jönek elő, mint a' madár, Égyiptomból, és mint a' galamb az Aſſiriának földéből: és lákoſokká téſzem őket az ő házaikban; ezt mondja az Úr.

12. Környúl-vett engem', mintegy meg-ſzállott várat, az Efraim hazugsággal, és az Izráel' háza tsalárdsággal; a' Júda pedig még uralkodik az Iſtennél, és a' ſzentekkel *még* a' hívség ben meg-maradott.

XII. RÉSZ.

Hijába-való reménység: fenyegetés,

1 Széllel (*a*) tápláltatik az Efraim, és a' Nap-keleti *ſzáraztó* ſzelet követi: naponként a' hazugságot, és a' puſztaságot ſokaſítja: frigyet ſzerez az Aſſiriuſsal, és olajt küld Égyiptomba.

(*a*) *r.* 8: 7, 8, 9.

2. Peri vagyon az Úrnak Júdával, hogy meglátogaſſa (*b*) oſtorával a' Jákóbnak házát az ő útai ſzerént, az ő tselekedetei ſzerént fizet-meg néki. (*b*) *Esa.* 2: 6. *Róm.* 2: 6-11.

3. Az annya' méhében meg-ragadá *Jákób* az ő battyának (*c*) farkát, és az ő erejével (*d*) küzdék az Iſtennel. (*c*) 1 *Mós.* 25: 26.

(*d*) 1 *Mós.* 32: 24.

4. És küzdék az Angyallal, 's meg-győzé: ſira, és könyörge néki; (*e*) Béthelben találá meg *Iſten* őtet, és ott ſzólla mivelünk.

(*e*) 1 *Mós.* 35: 9, 16.

5. És Seregeknek Ura (*f*) Iſtene, Úr az ő meg-emlékeztető *neve* (*f*) *'Sólt.* 68: 5.

6. Te-is térj-meg a' te Iſtenedhez: őrízd-meg az irgalmaſságot, és az ítéletet, és mindenkor a' te Iſtenedben veſſed reménységedet.

7. Kanaán nemzet (*g*) ez, kezében vagyon a' hamis mérték: ſzereti a' ragadozást.

8. És ezt mondja az Efraim: Bizonyára meggazdagúltám, gazdagságot ſzerzettem magamnak: ſemmi kereſetemben nem találnak énnékem álnokságot; mert nagy bűn *vólna az.*

(*g*) *Ezek.* 16: 45.

9. Noha én *vagyok* a' te Urad Iſtened (*h*) Égyiptomnak földétől fogva; *de* ſátorokban lakóvá téſzlek *ismét* tégedet, mint ama' Gyülekezetnek idején. (*h*) *r.* 13: 4.

10. És

10. Ís szóllottam néktek (*i*) a' Próféták által, 's én magam sok látásokat jelentettem *nékik*: és a' Próféták által példázó dolgokat mutogattam.

(*i*) 4*Mós.* 12: 6, 8. 2*Kir.* 17: 13.

11. Vallyon *vagyon-é* Gileádban hamisság? bizony hazugság vagyon; (*k*) Gilgálban ökrökkel áldoztanak, az ő óltáraik-is olly *igen sokak*, mint a' szántó földnek barázdáin a' rakások.

(*k*) *r.* 4: 15. 9: 15.

12. És Síriának földére bújdosott Jákób, 's ott szolgált Izráel az ő (*l*) feleségéért, és *juhot* őrizett feleségéért. (*l*) 1*Mós.* 28: 5, *'s a't.*

13. És a' Próféta (*m*) által fel-hozta az Úr Izráelt Égyiptomból, és a' Próféta által szabadította-meg. (*m*) 1*Kir* 8: 53. *Tsel* 7: 35, 36.

14 Ingerlette Efraim *az Istent* az ő magas *bálványozó* helyein; de meg-lakol az ő istentelenségéről, és meg-adja néki az ő gyalázatját az ő Ura.

XIII. RÉSZ.

Még is panasz a' népnek el-vetemedéséről.

1 Mikor az Efraim szóll vala, *mindenek* rettegnek vala *tőle*, fel-vette magát az Izráel' népe között; de vétkezék a' Baállal, (*a*) 's meg-hala. (*a*) 2*Kir.* 17: 6 12.

2. Még mostan-is többítik bűneiket, és képeket öntöttek magoknak az ő ezüstjökből az ő értelmek szerént, *mellyek* bálványok *és* mesterembereknek müvök mind ez, mellyekről ő magok mondják: hogy a' melly emberek áldoznak; tsókolgassák a' borjúkat.

3. Annakokáért ollyanná lésznek, mint a' reggeli köd, mint a' reggel fel-kelő harmat, 's mint (*b*) a' polyva, mellyet a' szél el-hajt a' szérűről, és mint a' füst, melly a' kürtőről *ki-mégyen, és el-oszol.* (*b*) *Jób.* 21: 18.

4. És én *vólnék* a' te Urad Istened (*c*) Égyiptom' földétől fogva, 's nem kell vala én nálamnál több Istent esmérned; mert nints több szabadító én nálamnál. (*c*) *r.* 12: 9. *Jón* 2: 10.

5. Én esmértelek téged' (*d*) a' pusztában, a' vizetlen *és* száraz földön. (*d*) 5*Mós.* 2: 7.

6. Bóv földre hozám, 's meg-elégedének: megtelének, 's el-hívék (*e*) magokat, és el-felejtkezének én rólam. (*e*) 5*Mós.* 31: 20. 32: 15.

7. De én, mint (*f*) az oroszlán, ollyan lészek rajtok: mint a' párdutz leselkedem útjokban utánnok. (*f*) *r.* 5: 12, 14. *Jób.* 10: 16.

8. Eleikbe futok, mint a' medve, mellynek *kölykeit* el-vették, meg-szaggatom szíveket, beleket: bé-nyelem őket ott, mint az oroszlán, a' mezei fene-vad el-szaggatja őket.

9. Te magad vesztetted-el magadat, Izráel! mert én bennem segítséged *vagyon.*

10. Én vagyok *örökké*; *de* hol vagyon a' te Királyod, hogy meg-óltalmazna téged' minden városidban? és hol vagynak a' te Bíráid, kik felől ezt mondottad nékem: Adj (*g*) Királyt és Fejedelmet nékem? (*g*) 1*Sám.* 8: 5. 15: 23.

11. Adék tenéked Királyt haragomban; és el-vőm te tőled az én búsúlásomban.

12 Petsét alatt (*h*) vagyon Efraimnak álnoksága, el-rejtetett az ő bűne. (*h*) *Jób.* 14: 17.

13. *De* gyermek-szülőnek fajdalma száll ő reája: bolond fiú (*i*) ő; mert születésének idején meg nem fúladna. (*i*) *r.* 7: 11.

14. A' koporsó hatalmától meg-menthetném, őket, a' haláltól meg-szabadíthatnám őket: (*k*) Halál, te veszedelmed léfzek én! koporsó, romlásod léfzek én néked! el-rejtetett a' változás az én szemeim előtt.

(*k*) *Esa.* 25: 8. 1*Kór.* 15: 55.

15 Jóllehet ő nevekedik az ő attyafiai között; de el-jő a' Nap-keleti *száraztó* szél, az Úr' szele, melly a' pusztából fel-jő, és meg-száraztja az ő erét, és meg-szárad az ő kut-feje: el-ragadozza ő minden drága marhájának kintsét.

XIV. RÉSZ.

Az Istenhez térök szégyent nem vallanak.

1 El-pusztíttatik (*a*) Samaria, meg-keserítette az ő Istenét: fegyver miatt húllanak-el *az ő lakosi*: oszlopokhoz verik az ő apró gyermekeiket, és az ő terhes aszszonyi-állatjaik ketté-vágattatnak. (*a*) *r.* 12: 7. 2*Kir.* 17: 6.

2. Térj-meg Izráel! a' te Uradhoz Istenedhez; mert el-romlottál a' te álnokságodban.

3. Vigyetek beszédeket Istenhez veletek, 's térjetek az Úrhoz; mondjátok ezt néki: Minden álnokságinkat vedd-el mi rólunk, és légy kegyelmes mi hozzánk; és áldozunk néked a' mi (*b*) ajakinknak tulkaival. (*b*) *'Sid.* 13: 15.

6 Az Assíriai *Fejedelem* nem óltalmaz *ezután* minket, nem ülünk lóra, és nem mondjuk ezután a' mi kezeink' munkájoknak: (*c*) Mi Istenünk *vagytok* ti! mert az árva te nálad talál kegyelmet. (*c*) *r.* 2: 15. *Esa.* 17: 4-8.

5. Meg-gyógyítom az ő tőlem-való el-szakadásokat: ingyen-való nagy kedvembe vészem őket; mert el-fordúl az én búsúlásom ő róla.

6 Léfzek Izráelnek, mint a' harmat: virágzik ő, mint a' liliom: gyökeret ver, mint a' Libánus' *hegyén-való élő-fa*,

7. Ki-terjednek az ő ágai, és az ő ékesége olyan léſzen, mint az olaj-fának *ékeſsége*, és az ő ſzaga, mint a' Libánusé.

8. Meg-újjúlnak az ő árnyékának lakói, és meg-elevenednek, mint *a' földbe vetett* búzamag: és tsemetéznek, mint a' ſzőlő-tő, és az ő ſzaga *ollyan léſzen*, mint a' Libánus' *hegyén termett* bornak *ſzaga*.

9. *Ezt kezdi* az Efraim *mondani*: Mit téſzek én többé a' bálványokkal? én meg-hallgattam, és meg-tekíntettem őtet; *léſzek* én *néki*, mint a' zöldellő jegenye-fa, én nálam lelted a' te gyümőltsödet.

10. Kitsoda a' bőlts, hogy *(d)* meg-értené ezeket? *Kitsoda* az értelmes, hogy eſzébe venné ezeket? Mert igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon; de az iſtentelenek megbotlanak rajtok. *(d)* '*Sólt.* 107: 43.

JÓEL PRÓFÉTA.

Feddi a' népet az Iſten' oſtora alatt-való meg-keményedésért: fenyegeti nagyobb büntetéſsel; inti meg-térésre: a' Kriſtus orſzágáról-való ígéretekkel ſerkentgeti.

I. RÉSZ.

Feddi a' nép' keménységét; böjtölésre int.

1 AZ Úrnak ſzava ez, melly lett Jóel által, a' Pétuel' fia által.

2. Vének! halljátok-meg ezt, és földnek minden lakói hallgaſsátok-meg: Vallyon vólt-é valaha illyen dolog a' ti időtökben? És vallyon a' ti atyáitoknak idejekben *vólt-é?*

3. Beſzélljétek-meg ezt a' ti fiaitoknak; és a' ti fiaitok az ő fiaiknak, és azoknak fiaik *beſzélljék-meg* az ő maradékjoknak.

4. A' mi meg-maradott vala a' ſáskától; meg-evé a' tsere-bogár: és a' mi a' tsere-bogártól meg-maradott vala; meg-evé a' hernyó: és a' mi a' hernyotól meg-maradott vala; el-süté a' ragya.

5. Serkenjetek-fel réſzegesek, és ſirjatok, és ordítsatok mindnyajan ti bor-ivók a' muſtért! mert el-vétetett a' ti ſzátoktól.

6. Bizonyára (*a*) erős nép jöve-fel az én földemre, mellynek ſzáma nintsen: az ő fogai *ollyanok*, *mint* az oroſzlán' fogai: és annak záp-fogai *ollyanok*, *mint* az öreg oroſzlán' *záp-fogai*.

7. Puſztává tévé az én ſzőlőmet, és az én fige-fáimat meg-hámtá: meg-mezítelenítvén, meg-mezíteleníté, és ſzéllyel hányá: meg-hervadának az ő égi. (*a*) *r.* 2: 2, '*s a't.*

8 Keseregj, mint a' gyáſzban járó meny-aſzſzony az ő ifjúságának férjéu.

9 El-kőlt az Úr' Házából a' kenyérrel 's borral-való áldozat; keseregnek a' Papok, az Úrnak ſzolgái.

10. El-puſztíttatott a' mező, keseregnek a' földnek *lakói*; mert el-veſzett a' búza, el-ſzáradott a' muſt, meg-ízetlenült az olaj.

11. Szégyenüljetek-meg ſzántó emberek! ordítsatok ti ſzőlő-mivesek! a' (*b*) búzáért és az árpáért; mert el-veſzett a' mező gabonájának aratása. (*b*) *Hós.* 2: 8.

12. Mert ki-ſzáradott a' ſzőlő-tő, el-veſzett a' figés-*kert*, a' poma-gránát-is, a' pálma-fa-is, és az alma-fa: a' mezőnek minden élő-fái ki-aſztanak; bizony ki-ſzáradott az öröm az embereknek fiaik közzül.

13. Öltözzetek '*sákba*, és ſirjatok ti Papok! jajgaſsatok ti, kik az óltárhoz ſzolgáltok: jövetek-el, háljatok gyáſz-ruhában, kik az én Iſtenemnek ſzolgái vagytok; mert a' ti Iſtenteknek Házából el-veſzett a' kenyérrel, és borral-való áldozat.

14. (*c*) Hírdeſsetek böjtöt, hívjátok-öſzve a' népet, gyüjtsétek-egybe a' Véneket, és a' földnek minden lakóit a' ti Uratoknak Iſtenteknek Házába: és kiáltsatok az Úrhoz, *ezt mondván:* (*c*) *r.* 2: 15, 16.

15. Jaj *nékünk* e' napon! (*d*) mert közel vagyon az Úrnak napja, és úgy jő, mint a' puſztító a' Mindenható *Iſten*től. (*d*) *Esa.* 13: 6.

16 Avagy nem ſzemünk' láttára veſzett-é-el az élés? a' mi Iſtenünk' Házából az öröm, és a' vigaſság?

17. El-rothadtanak az el-vetett magok a' barázdák alatt: el-puſztúltanak a' gabonás házák, el-romlottanak a' tsürök; mert ki-aſzott a' búza *a' földből*.

18 Miképpen fohászkodik az oktalan állat! bőgnek az ökrök! mert nintsen élések: még a' juhoknak nyájok-is el-veſzett.

19. Te hozzád kiáltok, Uram! mert az aſzálynak tüze meg-emésztette a' puſztabéli füvet, és a' hévség el-égette a' mezőnek minden élő-fáit.

20. Még a' mezei vadak-is te (*e*) hozzád kiáltanak; mert el-ſzáradtanak a' folyó-vizeknek völgyei: mert meg-emésztette a' hévség a' puſztabéli zőld füvet. (*e*) '*Sólt.* 104: 27.

II RÉSZ.

II. RÉSZ.

A' sáskák le-írása: intés penitentziára a' természet 's kegyelembéli áldásoknak igéretivel.

1 Kürtöljetek (*a*) Sionban, és kiáltsatok az én szent hegyemen: rémüljenek-meg e' földnek minden lakói; mert el-jött az Úrnak napja, mert közel vagyon. (*a*) *Sóf.* 1: 14, 15.

2. A' setétségnek, és a' homálynak napja, a' ködnek és sürü homálynak napja; mint a' hajnal, *ollyan hírtelen* ki-térül a' hegyekre: nagy és rettenetes nép, kihez világ' kezdetitől fogva hasonló nem vólt, 's többe sem lészen nemzetségről nemzetségre.

3. Meg-emésztő-tüz lészen ő előtte, és ő utánna égető láng: *Júdának* földe ollyan ő előtte, mint a' paraditsom' kerte; de ő utánna pusztúlás-ak pusztája lészen, 's ugyan nem menekedhetik ő meg.

4. Annak tekínteti, mint a' lovaknak tekíntetek: és futosnak, mind a' lovagok.

5. A' hegyek' tetején *olly zörgéssel* ugrándoznak, mint a' szekerek' zörgése; és mint a' pozdorja emésztő lángnak tsattogása: mint az ütközetre készült erős nép.

6. A' népek el-rémülnek tőle, minden ortzák el-feketednek *tőlök való féltekben.*

7. Ollyanok, mint az Oriások: széllyel futosnak, mint az ütközetre-való férjfiak: a' kő-falra fel-hágnak, és ki-ki szabadon jár az ő útján, nem tartóznak meg-útjokban.

8. Senki a' társát *útjában* nem szorongatja, ki-ki szabadon jár az ő útjában: a' fegyver közzé mennek; még sem esik seb rajtok.

9. A' várost szabadon által-járják, a' kerítésen futosnak: házakat meg-hágnak, ablakokon bé-mennek, mint a' lopó.

10. (*b*) Reszket a' föld ő előtte, és keseregnek az egek: a' Nap és a' Hóld el-feketednek, és a' tsillagok meg-vonszák fényeket.

(*b*) *Esa.* 13: 10. *Ezék.* 32: 7. *Mát.* 24: 29.

11. És az Úr szóll az ő serege előtt; mert felette igen nagy az ő tábora; mert erős, a' ki meg-tselekeszi az ő beszédét: Mert nagy az Úrnak (*c*) napja, és igen rettenetes; 's ki állhatja meg azt? (*c*) *Jer.* 30: 7.

12. És ímé szinte mostan-is, ezt mondja az Úr: (*d*) térjetek-meg én hozzám, tellyes ti szívetek szerént böjtöléssel-is, síráshal-is, keserséssel-is. (*d*) *Jer.* 3: 14: 4: 1.

13. És szaggassátok szíveteket, nem ruháitokat, és térjetek-meg a' ti Uratokhoz Istentekhez; mert ő kegyelmes és irgalmas, késedelmes a' haragra, és nagy kegyelmességü (*e*) 's megtartozik a' büntetéstől. (*e*) 2 *Mós.* 34: 6.

14. (*f*) Ki tudja? *talam* hozzátok tér, és meg-bánja *szándékat:* és *ki tudja? talám* áldását hagyja utánna rajtatok: meg-hadja a' kenyérrel és borral-való áldozatot a' ti Uratoknak Istentoknek. (*f*) *Amós.* 5: 15. *Jón.* 3: 9. *és* 4: 2.

15. Kürtöljetek Sionban, (*g*) szenteljetek böjtöt: hírdessetek gyülést. (*g*) *r.* 1: 14.

16. Gyújtsétek-öszve a' népet, hírdessetek gyülést, vegyétek mellétek a' véneket; vegyétek közzétek az aprótskákat, és a' tsets-szopókat: menjene-ki a' vő-legény az ő belső házából, és a' meny-asszony az ő ágyas házából.

17. A' *Templomnak* tornátza között, és az óltár között sirjanak a' Papok, az Úrnak szolgái, 's mondják ezt! Légy kegyelmes Uram! a' te népedhez, és ne botsáffad szidalomra a' te örökségedet, hogy a' pogányok ő rajtok uralkodjanak; (*h*) hogy ne mondják a' népek: Hol vagyon az ő Istenek? (*h*) *Sólt.* 79: 10. *és* 115: 2.

18. És nagy buzgó szeretettel hozzá fogadja az Úr az (*i*) ő földét, 's meg-kegyelmez az ő népének. (*i*) *Esa.* 14: 2, 25. *Zak.* 9: 16.

19. És választ tészen néki az Úr, 's ezt mondja az ő népének; Im' én adok tinéktek búzát, mustot és olajt, és meg-elégedtek vele: és nem adlak többé titeket a' pogányoknak szidalmokra.

20. És az Éjszaki *népet* (*k*) messze üzöm tőletek: puszta és száraz földre szellesztem ötet, a' Nap-keleti tengerre fordítom artzal, és az utólját az utólsó tengerre: fel-mégyen az ő doha, fel-mégyen az ő büzi; mert el-hitte magát, hogy *minden* tehető légyen.

(*k*) *Esa.* 4: 24. 25.

21. Ne félj föld' *népe*, hanem örülj, és vígadj; mert az Úr nagy készülettel készult a' *te* segítségedre.

22. Ne féljetek mezei vadak! mert meg-zöldül a' pusztának mezeje: mert a' fa gyümöltsét meg-termi a' fige, és a' szőlő ki-hozza az ő gazdagságát.

23. Ti-is Sionnak fiai! örvendezzetek, és vígadjatok a' ti Uratokban Istentekben; mert zápor esőt szállít-le tinéktek, (*l*) idején és későn-való esőt az első *hónap*ban. (*l*) 5 *Mós.* 11: 14.

24. És meg-rakodnak tsűreitek búzával: tsikorognak a' sajtók borral 's olajjal.

25. És ki-pótolom az esztendőket, a' mellyekben a' sáska, a' tsere-bogár, és (*m*) a' hernyó az

életet meg-ették: az én nagy seregem, mellyet reátok küldöttem vala. (*m*) *r.* 1 : 4.

26. És szüntelen esztek, 's meg-elégesztek, és dítséritek a' ti Uratoknak Istenteknek nevét; mert tsuda-képpen tselekedett veletek: és nem marad (*n*) az én népem szégyenben örökké.

27 És meg-tudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és én vagyok a' ti Uratok Istentek, és nintsen több *en nálamnál*: és nem pironkodik örökké az én népem. (*n*) *Amós.* 9 : 8, 11.

28. És ezután lészen ez, hogy ki-öntöm az én (*o*) Lelkemet minden emberre, és prófétálnak a' ti fiaitok, és leányitok; a' ti véneitek álmokat látnak, és a' ti ifjaitok látásokat látnak.

(*o*) *Esa.* 44 : 3. *Tsel.* 2 : 17. *'s a't.*

29. Sőt még az (*p*) *én* szolgáimra, és szolgálóleányimra is ki-öntöm az én Lelkemet azokon a' napokon. (*p*) *Tsel.* 2 : 18, *'s a't.*

30. És tsudákat tészek az egekben és a' földön: vért, tüzet, és köd oszlopokat.

31. (*q*) A' Nap setétséggé válik, és a' Hóld vérré; minekelőtte el-jő az Úrnak nagy és rettenetes napja (*q*) *r.* 3 : 15. *Ezék.* 32 : 7, 8.

32. (*r*) És akkoron valaki az Urnak nevét segítségre hívja, meg-szabadúl; mert a' Sion' hegyén és Jérusálemben lészen a' szabadúlás, mint megígérte az Úr, az-az a' maradékokban, a' kiket az Úr hívánd. (*r*) *Róm.* 10 : 13.

III. RÉSZ.

Isten meg-ítéli az ő népe' ellenségit.

1 Mert ímé azokon a' napokon, és abban az időben, mellyben a' Júda' és Jérusálem' fogságát meg-fordítom;

2. Akkor egybe-gyüjtök minden pogányokat, és (*a*) szóllítok a' Jósafátnak völgyére: és ott perlek ő-vélek az én népemért, és az én örökségemért, az Izráelért; mert a' pogányok között *azt* el-szélleszteték, 's meg-osztoztak az én földemmel. (*a*) *Ezék.* 39 : 2, 13.

3. És nyilat vontanak az én népemre: és a' gyermekeket árúba vetették a' parázna aszszonyi-állatért: és a' leányokat boron el-adták, hogy ihassanak.

4. Sőt mi közöm vólt nékem te veled Tírus és Sidon, és Sidó ágnak minden határos szomszédi? vallyon érdemlettem-é ezt, a' mivel (*b*) fizettek nékem? és ha ezzel fizettek nékem; nagy hírtelen a' ti fejetekre fordítom, a' mint érdemlettétek. (*b*) *Ezék.* 25 : 3, 6, 8. *'Sólt.* 137 : 7-8.

5. Mert az én ezüstömet, és aranyamat el-vittétek, és az én drága (*c*) marháimat a' ti templomitokba vittétek. (*c*) *2Krón.* 36 : 7-18.

6. És Júdának 's Jérusálemnek fiait a' Görögöknek pénzen el-adtátok; hogy messze vetnétek őket az ő határoktól.

7. De ímé fel-költöm őket a' helyekből, a' hova pénzen el-adtátok: 's meg-fizetek néktek a' ti érdemetek szerént.

8 És adom a' ti fiaitokat, és a' ti leányitokat a' Júda' fiainak kezekbe, és ők el-adják azokat pénzen a' Sabéusoknak, messze-való népnek; mert az Úr végezte.

9. Hírdessétek-meg ezt a' népek között; hírdessetek hadat; támaszszátok fel (*d*) a' hatalmasokat: el-jőnek, fel-kelnek mindnyájan a' hadakozó férjfiak. (*d*) *Jer.* 50 : 29.

10. Rontsátok-el a' ti szántó vasaitokat, tsináljatok (*e*) fegyvereket azokból, és kaszáitokból tsináljatok dárdákat; a' beteteges mondja ezt: Erős vagyok én! (*e*) *Esa.* 2 : 4.

11. Gyüljetek-öszve, és jöjjetek-el minden népek, gyüljetek fel mindenfelől: ott vágja-le az Úr a' te erős *ellenségi*det.

12. Serkenjenek-fel, és jöjjenek-fel a' népek a' Jósafát' völgyébe; mert ott ülök, hogy megítéljek minden népeket, *kik* körös-környúl *vagynak*.

13. (*f*) Vessetek sarlót *a' gabonába*; mert meg-ért a' gabona: jertek-el, szálljatok-le; mert rakva a' sajtó: teli vagynak a' nyomó szerszámok, mert meg-sokasúlt az ő gonoszságok.

(*f*) *Jel.* 14 : 15-20.

14. A' népek, a' népek a' tséplésnek völgyébe *jönek*; mert közel *vagyon* az Úr' (g) napja a' tséplésnek völgyében. (*g*) *Jer.* 25 : 31.

15. (*h*) A' Nap és a' Hóld meg-homályosodnak, és a' tsillagok meg-vonszák fényeket.

(*h*) *r.* 2 : 10, 31. *Mát.* 24 : 29.

16. És az Úr Sionból (*i*) nagy szóval szóll, és Jérusálemből szózatot tészen, 's meg-rémúlnek az egek és a' föld; és az Úr *lészen* az ő népének reménysége, és az Izráel' fiainak erősségek.

(*i*) *Jer.* 25 : 30. *Amós.* 1 : 2.

17. És meg tudjátok, hogy én *vagyok* a' ti Uratok Istentek, ki lakom (*k*) Sionon, az én szentségemnek hegyén: és lészen Jerusálem szentséggé, (*l*) 's idegenek többé által nem járják őtet. (*k*) *'Sólt.* 132 : 14. (*l*) *Jel.* 21 : 27.

18. És hogy a' napon a' hegyek (*m*) musttal tsepegnek, és a' halmok téjjel folynak: 's Júdának minden folyási vizekkel bővölködnek: és kút-fő származik az Úr' Házából, melly meg-öntözi Sittimnek völgyét.

(*m*) *Amós.* 9 : 13.

19. *De*

19. *De* Égyiptom puſztává léſzen, és Edom-*nak földe* kietlen puſztaságra jut (*n*) a' Júda' fiain tett gyötrelmeért; mert ártatlan vért ontottak az ő földökben.

(*n*) *Esa.* 34: 6, 8.

20. És a' Júda örökké meg-marad, és Jérusálem nemzetségről nemzetségre.

21. És ki-tiſztítom (*o*) vérekből, mellyből ki nem tiſztítottam vala; mert *én vagyok* a' Sionban lakó Úr. (*o*) *Esa.* 4: 3. *Sólt.* 132: 13.

AMÓS PRÓFÉTA.

Előſzör prófétál az Iſten' ellenségének büntetéſekről: Azután Júda és Izráel ellen; és bé-rekeſzti írását Evangyéliomi ígéretekkel.

I. RÉSZ.

Némelly nemzetekre jövendő büntetések.

1 Amósnak Beſzédi *ezek*, ki a' Tékuabéli páſztorok közzül-való vala, mellyeket látott Izráel' *orſzága* felől, Uzziásnak, Júda' Királlyának idejében, és Jéroboámnak, Joásnak, az Izráel' Királlya' fiának idejében, két eſztendővel a' (*a*) föld' indúlás előtt. (*a*) *Zak.* 14: 5.

2. És monda: Az Úr Sionból (*b*) kiált, és Jérusálemből téſzen ſzózatot: 's el-veſznek a' páſztoroknak aklaik, 's meg-ſzárad a' Kármel *hegynek* teteje. (*b*) *Jóel.* 3: 16.

3. Igy ſzóll az Úr: Damaskusnak három és négy gonoſzságáért meg nem kegyelmezek; mert a' Gileádbélieket vas tsépekkel tséplették-meg.

4. És tüzet botsátok a' Házael' házára, melly meg-emészti a' Benhadád' palotáit.

5. És (*c*) el-rontom Damaskusnak erőſségét: és ki-veſztem az Aven' mezeinek lakóit, és a' Fejedelmet Edennek házából; és Síriának népe Kirbe vitetik, *ezt* mondja az Úr. (*c*) *Esa.* 17: 1, *'s a' t.*

6. Igy ſzóll az Úr: Gáza *város*nak három, és négy gonoſzságáért meg nem kegyelmezek; mert tellyeſséggel rabságra adták *az én népemet*, hogy őket az Edomiták' kezekbe adnák.

7. És tüzet botsátok Gázának kő-falára, melly meg-emészti az ő palotáit.

8. És ki-veſztem (*d*) Azótusból a' lakos *népet*, és Askalonból a' Fejedelmet: és térítem az én kezemet Akkaronra: és a' Filiſtéusoknak maradékok el-veſznek, *ezt* mondja az Úr Iſten.

9. Igy ſzóll az Úr: Tírusnak három és négy gonoſzságáért meg nem kegyelmezek; mert tellyeſséggel Edomnak fogságába ejtették *az én népemet*, és nem emlékeztenek-meg az atyafiak' ſzövetségekről. (*d*) *Esa.* 25: 15-17.

10. És tüzet botsátok Tírusnak (*e*) kő-falára, melly meg-emészti az ő palotáit.

(*e*) *Ezék.* 26: 2.

11. Igy ſzóll az Úr: Edomnak három és négy gonoſzságáért meg nem kegyelmezek; mert ſegyverrel háborgatta (*f*) az ő attyafiát, és nem vólt irgalmaſsággal hozzá: mind örökké ragadozó vólt az ő haragja, és örökké haragot tartott reá. (*f*) *Ezék.* 25: 12.

12. És tüzet botsátok Témán' *városára*, melly meg-emészti Bosrának palotáit.

13. Igy ſzóll az Úr: Három és négy gonoſzságokért az Ammon' (*g*) fiainak kegyelmes nem léſzek; mert a' terhes aſzſzonyi-állatokat ketté vágták Gileádban; hogy az ő határokat terjeſztenék. (*g*) *Esa.* 21: 28, *'s a' t. Sóf.* 2: 8, 9.

14. És tüzet gerjeſztek Rabba' (*h*) *város*ának kő-fálára, melly meg-emészti nagy jajgatáſsal az ő palotáit az ő hartzának napjan, és az ő háborgó ſzél-veſzének idején. (*h*) 2 *Sám.* 12: 26-29.

15. És fogságba vitetik az ő Királyok, ő maga, és véle egygyütt az ő Fejedelmi-is; ezt mondja az Úr.

II. RÉSZ.

Fenyegeti Moábot, Júdát 's Izráelt.

1 Ezt mondja az Úr: Három és négy gonoſzságáért Moábhoz nem fordúlok; mert ő égette-meg az Edom' Királlyának tetemeit, mint a' meſzet (*a*) 1 *Kir.* 3: 27.

2. És tüzet vetek Moábra, melly meg-emészti Kérijótnak palotáit: és háborúnak zörgésében, és kürt-zengésében hal-meg Moáb.

3. Ki-vészem ő belőle a' Bírot, és minden (*b*) Fejedelmeit vele egygyetemben meg-ölöm, ezt mondja az Úr. (*b*) *Jer.* 48: 7, 35.

4. Igy ſzóll az Úr: Három és négy gonoſzságáért a' Júdának meg nem kegyelmezek; mert meg vetették az Úrnak Törvényét, és az ő ſzerzéſit nem őrzötték: és tévelygésbe vitték őket az ő hazugságaik, mellyeket az ő attyaik követtenek.

5. És tüzet vetek Júdába, melly meg-emészti (*c*) Jérusálemnek palotáit. (*c*) *Ezék.* 25: 1-11.

6. Igy ſzóll az Úr: Izráelnek három és négy

gonoſzságáért hozzá nem fordúlok; mert (*d*) pénzen el-adták az igazat, és a' nyomorúltat egy öltő sarun. (*d*) *Esa.* 10:1, 2. *r.* 8:6.

7. Sietnek e' földön a' ſzegényeknek fejekre, a' nyomorúltaknak igazságokat el-fordítják: a' fiú az ő attyával *egy* leánnyal vétkezik; hogy az én ſzent nevemet meg-fertézteſsék.

8. És a' zálogba vetett ruhákon hajtják-meg magokat minden óltároknál: és a' meg-esett embereknek bírságokból az ő Iſteneiknek házokban borral lakoztanak.

9. Jóllehet én ſzaggattam-ki az (*e*) Emoréusokat előttök földökből, kiknek magaſságok ollyan *vala*, mint a' tzédrus-fáknak magaſságok, és *kik* olly erőſſek *valának*, mint a' tser-fák: és el-vesztettem fellyül az ő gyümöltsét, 's alól az ő tövét *tellyeſséggel.* (*e*) 4*Mós.* 21:24, 25.

10. És én hoztalak-ki (*f*) Égyiptomnak földéből titeket, és negyven eſztendeig hordoztalak a' puſztában; hogy az Emoréusoknak földöket birhatnátok. (*f*) 2*Mós.* 12:51.

11. És Prófétákat támaſztottam a' ti fiaitok közzül, és a' ti ifjaitok közzül (*g*) Nazaréusokat; Vallyon nem úgy vagyon-é, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. (*g*) 4*Mós.* 6:1-8.

12. És *ti* bort adátok inniok a' Nazaréusoknak; és a' Prófétáknak meg-hagytátok, (*h*) mondván: Ne prófétáljatok. (*h*) *r.* 7:12, 13.

13. Imé én meg-nyomom ezt a' ti helyeteket, miképpen a' *vasas* ſzekér nyomja a' tellyes kévét.

14. El-kél azért a' futás a' gyorstól, és (*i*) az erősnek ereje semmit nem fog, és a' maga-bíró meg-nem óhajta magát. (*i*) *Abd.* 9.

15. És a' kéz-íves *helyén* meg-nem maradhat, és a' gyors gyalog futásával meg-nem ſzabadúl; a' lovag sem ſzaladhat-el.

16. A' jó ſzívű az erőſſek között, mezítelen ſzalad az' napon, ezt mondja az Úr.

III. RÉSZ.

Fenyegeti Iſten a' népet az engedetlenségért.

1 Halljátok-meg, *ti* Izráel' fiai! e' ſzót, mellyet (*a*) az Úr ſzóll ti felőletek, mind az egéſz tselédről, mellyet Égyiptom' földéről fel-hoztam vala, ezt mondván:

(*a*) *Mós.* 12:51.

2. (*b*) Tsak titeket válaſztottalak magamnak e' földnek minden nemzetségi közzül; annakokáért meg-büntetlek titeket minden álnokságitokért.

(*b*) 2 *Mós.* 19:5, 6. *'Sólt.* 147:19-20.

3. Vallyon járnak-é ketten egygyütt, ha ő köztök egygyesek nem léſznek?

4. Vallyon ordít-é az erdőben az oroſzlán, ha ragadományt nem *talál?* Vallyon az oroſzlán kölyök ordít-é a' barlangból, mikor ſemmit nem kaphat?

5. Vallyon esik-é a' madár a' földön *meg-vetett* tőrbe, a' madaráſz nélkül? avagy fel-ſzedi-é a' *madaráſz* a' tört földről, míg valamit nem fogott?

6. Vallyon mikor a' városban zeng a' kürt, nem remül-é-meg a' nép? avagy léſzen-é olly veſzedelem a' városban, mellyet (*c*) az Úr nem ſzerzene? (*c*) *Esa.* 45:7. *Sir* 3:37, 38.

7. Mert semmi dolgot nem tselekeſzik az Úr Iſten addig, míg-nem (*d*) meg-jelenti az ő titkát az ő ſzolgáinak, a' Prófétáknak.

(*d*) 1 *Mós.* 18:17.

8. Az oroſzlán ordított, 's ki nem félne? az Úr Iſten ſzóllott, 's ki-nem prófétálna?

9. Tégyetek hírt Asdód' palotáiban, és Egyiptom' földében-való palotákban, 's mondjátok ezt: Gyüljetek-öſzve a' Samariának hegyein, és nézzétek-meg ő benne a' sok inséget, és a' nyomorúltakat ő benne.

10 És nem tudnak jót tselekedni, azt mondja az Úr, kik a' ragadományból kintset gyüjtnek, és palotáikat kóborlott marhával megrakják.

11. Annakokáért ezt mondja az Úr Iſten: Az ellenség, és e' föld környül-való *ſzomſzédság*-is el-véſzi tőled minden erődet, és el rontatnak a' te palotáid.

12. Ezt mondja az Úr: Miképpen a' páſztor az oroſzlánnak ſzájából *a' juhnak* tsak két ſzárát ragadja-ki, avagy a' fülének külső réſzét; ezenképpen ragadtatnak-ki az Izráel' fiaiban *a' veſzedelemből*, kik Samariában ülnek az ágynak óldalán, és Damaskusban az ágy*nak lábán.*

13. Halljátok-meg, és tégyetek tudományt Jákóbnak házában, ezt mondja az Úr Iſten, a' Seregeknek Iſtene.

14. Mert a' melly napon meg-büntetem Izráelt az ő gonoſzságiért; meg-látogatom Béthelnek (*e*) óltárit-is, és le-töretnek az óltár' ſzarvai, és a' földre le-romolnak.

(*e*) 1 *Kir.* 12:28-30.

15. És el-rontom a' téli házat a' nyári házzal egybe: és az elefánt tetemmel meg ekesíttetett házak el-veſznek, és el-fogynak a' nagy házak; ezt mondja az Úr.

IV. RÉSZ.

IV. RÉSZ.

Feddi, fenyegeti s' inti a' Fejedelmeket a' nyomorúltakonvaló törvénytelenségről.

1 Halljátok-meg ezt a' beszédet ti Básánnak ünői! kik Samariának hegyén *vagytok*, kik nyomorgatjátok a' szegényeket, kik rongáljátok a' szükölködőket, kik az ő Uroknak ezt mondjátok: Hozd elő, hadd igyunk!

2. Meg-esküdt ezen az Úr Isten az ő szentségére, hogy ímé napok következnek reátok, mellyeken el-viszen titeket *az ellenség* horgokkal, és a' ti maradéktokat, mint a' halásznak halászó (*a*) horgaival. (*a*) *Hab.* 1: 15. 2 *Kir.* 15: 29.

3. És minidenitek a' töréfen szalad-ki egymás után, és a' ti palotáitokból el-hányjátok *marháitokat*; ezt mondja az Úr.

4. Menjetek Béthelbe, és vétkezzetek: Gilgálban (*b*) neveljétek a' ti gonoszságtokat; hozzátok-fel bátor *minden* reggel a' ti áldozatitokat, és három esztendőnként adjátok-bé a' ti dézmáitokat. (*b*) *Hós.* 4: 15.

5. És áldozzatok kovászos (*c*) kenyérrel hálaadó áldozatot, és hírdessetek szábad akarat szerént-való áldozatokat, kiáltsatok; mivelhogy így tettszik kedveteknek, Izráel' fiai! ezt mondja az Úr Isten. (*c*) 3 *Mós.* 7: 11-13.

6. Én-is fogaitoknak tisztaságokkal vertelek-meg titeket minden ti várositokban, az-az, kenyérnek szükségével minden ti helyettekben; de még-is nem (*d*) tértetek-meg én hozzám, ezt mondja az Úr. (*d*) *Jóel.* 1: 4, 10, 11.

7. Annakfelette én-is meg-tartóztattam tőletek az (*e*) esőt az aratás előtt három hónappal: és esőt adtam egy városra; más városra pedig nem adtam esőt: a' *földnek* egygyik része esővel meg-öntöztetett: és a' melly föld nem engedte, hogy eső szálljon reája, meg-száradott.

8. És mennek vala két, vagy három város egy városhoz, hogy vizet innának; de nem elégittetnek vála meg: még-is nem tértetek hozzám, ezt mondja az Úr. (*e*) *Aggé.* 1: 11.

9. Meg-vertelek titeket szárazsággal, és (*f*) ragyával: a' ti sok-féle kerteiteket, szőlőiteket, figéiteket, és a' ti olaj-fáitokat meg-emésztette a' sáska; de még-is nem tértetek én hozzám, ezt mondja az Úr.

(*f*) *Jóel.* 1: 4, 5. *Hagg.* 2: 17.

10. Dög-halált botsáttottam reátok, mint régen Egyiptomra, fegyverrel le-vágattam a' ti ifjaitokat, lovaitokat fogságra vitettem; és azt miveltem, hogy a' ti táborotoknak doha a' ti orrotokba-is fel-hatna; de még-is nem tértetek-meg én hozzám, ezt mondja az Úr.

11. Mez-emészték (*g*) közzületek *sokakat*, mint meg-emésztté Isten Sodomát és Gomorrát, annyira, hogy hasonlók lennétek a' tüzből ki-ragadott üszöghöz; de még sem tértétek hozzám, ezt mondja az Úr. (*g*) 2 *Kir.* 15: 29. *Esa.* 1: 5.

12. Annakokáért ekképpen tselekeszem veled, óh Izráel! Mivelhogy ekképpen tselekeszem veled; készülj a' te Istenednek eleibe, óh Izráel!

13. Mert ímé, a' ki a' hegyeket formálta, és a' ki a' szelet teremtette, és ki meg-jelenti az embernek az ő gondolatját: ki a' hajnalt setétséggé változtatja, és e' földnek hatalmasságit megrontja; Seregeknek Ura Istene annak neve!

V. RÉSZ.

A' Jövendölt romlás miképpen távoztathatik-el.

1 Halljátok-meg e' siralmas beszédet, mellyet szóllok ti ellenetek, óh Izráelnek háza!

2. El-esik, nem maradhat-meg az Izráelnek szüze: és el hagyattatik az ő földén, *és* senki nem (*a*) emeli-fel őtet. (*a*) *r.* 8: 14.

3. Mert ezt mondja az Úr Isten: A' melly városból ezeren kelnek vala ki; százan maradnak abban: 's a' mellyből százan kelnek vala ki; tizen maradnak az Izráel' házának.

4. Mert ezt mondja az Úr az Izráel házának: Keressetek engemet; és éltek.

5. És ne keressétek (*b*) Béthelt, Gilgálba se menjetek, Beersebába se menjetek által; mert Gilgál kétség-nélkül fogságra mégyen, és Béthel semmivé lészen. (*b*) *r.* 4: 4. 2 *Kir.* 12: 28-30.

6. Keressétek az Urat; és éltek: hogy el ne emészsze, mint a' tüz, a' Jó'sef' házát, és megemészsze Béthelt ólthatatlan *tüzzel.*

7. Kik az ítéletet (*c*) keserüségre változtatják, és az igazságot a' földön hagyják heverni. (*c*) *r.* 6: 12. *Esa.* 5: 7. *Sir.* 9: 25, 28.

8. *Azt az Istent, mondom, hogy keressétek*, ki a' (*d*) Fias-tyúkot és a' Kasza-húgyot teremtette: ki világosságra változtatja a' temérdek setétséget, és a' nappalt ejtszakával bé-fedezi: ki a' tengernek vizeit *az égre* fel-vonsza, és kitölti azokat a' földnek színére, kinek neve Úr. (*d*) *Iób.* 9: 9. 38: 31.

9. Ki meg-erősíti a' pusztítót az erős ellen, hogy a' pusztító az erősségbe bé-menjen.

10. Gyülölik azt, a' ki a' kapuban *őket* megféddette, és útálták az igaz mondót.

11. Anna-

11. Annakokáért, mivelhogy fáratſztjátok a' ſzegényt, és az ő rakás gabonájától meg-foſztjátok ötet: faragott (*e*) kőből épitettetek házakat; de nem lakoztok azokban: gyönyörűséges ſzőlőket ültettetek; de nem iſztok azoknak borokban. (*e*) *Sóf.* 1: 13.

12 Mert tudom a' ti ſok hamiſságitokat, és a' ti erős bűneiteket: az igazat nyomorgatjátok, *a' bűnösöktől* valtságot véſznek, és a' ſzükölködőknek *igazságok*at a' kapuban el-fordítják.

13. Annakokáért az eſzes (*f*) ember hallgat akkor; mivelhogy az idő gonoſz.

(*f*) *Efes.* 5: 15-16.

14. Kereſsétek a' jót, és nem a' gonoſzt, hogy éljetek; és igy veletek léſzen a' Seregek' Ura Iſtene, a' mint mondjátok.

15. Gyülöljétek (*g*) a' gonoſzt, és ſzereſsétek a' jót, és ſzolgáltaſſatok a' kapuban igaz ítéletet; talám meg-kegyelmez a' Seregeknek Ura Iſtene a' Jó'ſef' maradékinak. (*g*) *'Sólt.* 34: 15. *es* 97: 10. *Róm.* 22: 9.

16. Azokáért azt mondja a' Seregeknek Ura Iſtene, az Úr: Minden útzákon *léſzen* jajgatás, és minden útzákon ezt mondják: Jaj! jaj! és indítják a' ſzántó-vető embert-is a' ſirásra, és a' jajgatásra, mind azokkal egybe, kik a' jajgatásban meſterek.

17. Minden ſzőlőidben-is (*h*) jajgatás *léſzen*, mikor te közötted által-mégyek, ezt mondja az Úr. (*h*) *Esa.* 16: 10. *Sóf.* 1: 15.

18 (*i*) Jaj azoknak, kik kívánják az Úrnak napját: Mit haſznál néktek az Úrnak napja? holott ſetétségnek, és nem világoſságnak napja az. (*i*) *Esa.* 5: 19. *r.* 8: 8-9. *Jóel.* 2: 11.

19. Miképpen ha valaki el-ſzalad az oroſzlán előtt, és medve találkozik reája; avagy ha valakit, ki az ő házába bé-ment, és kezével a' falhoz támaſzkodott, a' kígyó meg mar.

20. (*k*) Avagy nem ſetétségnek napja-é az Úrnak napja, és nem világoſságnak? és nem homályos *nap-é*, mellyben ſemmi világoſság nintsen? (*k*) *Jóel.* 2: 2, 11.

21. Gyülöltem, meg-vetettem a' ti Innepiteket, és nem fzagolom a' ti (*l*) Innepeiteken-*való jó-illatitokat*. (*l*) *Eſa.* 1: 11, 16.

22. Hogyha egéſzen (*m*) égő áldozatokkal, és minhákkal áldoztok-is; nem kedvellem: és a' ti hálá-adásra-való kövér áldozatotokra nem tekintek. (*m*) *Esa.* 66: 3 *Jer.* 6: 20.

23. Vedd-el én előlem a' te ſok énekleſidet; a' te hegedüidnek énekléseket-is nem hallgatom-meg.

24. Hanem folyjon, mint a' víz, az ítélet: és (*n*) az igazság, mint a' ſebes patak. (*n*) *r.* 6: 12.

25. (*o*) Vallyon énnékem áldoztatok-é, és nékem hoztatok-é előmbe minhát a' puſztában negyven eſztendeig, Izráel' háza?

(*o*) *Tsel.* 7: 42, 43.

26. Sőt inkább a' ti Molok *bálvány*tok ſátorát hordoztátok, és a' Kiun*nak képeit* a' ti képeiteket, a' ti Iſtentek' tsillagát, mellyeket csináltatok magatoknak.

27. Annakokáért a' Damaskúsbélieknél tovább vitetlek (*p*) titeket, ezt mondja, a' kinek Seregeknek Ura Iſtene a' neve! (*p*) 2 *Kir.* 15: 29.

VI. RÉSZ.

Feddi a' Sion' és Samaria' teſti bátorságát.

1 Jaj (*a*) azoknak, kik Sionban nagy bátorságban *élnek*, és a' kik a' Samaria' hegyén el-bizakodtak: melly *hegyek* neveztetnek az ő népek' fejeinek, mellyekhez ſzoktak gyülni az Izráel' háza'. (*a*) *r.* 4: 1, 2, 3. *Luk.* 6: 24.

2. Menjetek által Kálné *varos*ba, és nézzétek-meg: és menjetek onnét a' nagy Hámát *varos*ba; azután menjetek alá a' Filiſtéuſok' Gáth *nevű városok*ba: avagy jobbak-é azok ez orſzágoknál? avagy ſzéleſseb-é azoknak határok a' ti határotoknál?

3. Kik a' veſzedelem' napját (*b*) meſzſze vetitek: kik erőſzak-tételnek ſzéket emeltek.

(*b*) *r.* 9: 10. *Ez.* 12: 22-27.

4. Kik elefánt (*c*) tetembol tsinált ágyakban aluſztok, és el-nyújtóztok a' ti nyoſzolyáitokban: és kik válogatott bárányokkal laktok, és meg-hizlalt borjúkkal. (*c*) 1 *Kir.* 22: 39.

5. Kik hegedü-ſzó (*d*) mellett énekeltek, és vígaſság-tévő ſzerſzámokat gondoltatok, mint Dávid. (*d*) *Esa.* 5: 12.

6. Kik a' bort nagy (*e*) poharakkal iſzſzátok, és drága olajjal kenitek *magatokat*; és nem ſzánjátok a' Jó'ſeſnek romlását. (*e*) *Esa.* 5: 11-12.

7. Annakokáért ezennel elől-vitettek ti a' népek között (*f*) a' fogságra: és el-közelget az *ágyban* nyújtózóknak jajgatáſok.

(*f*) *Hós.* 10: 15.

8. (*g*) Meg-esküdt az Úr Iſten az ő életére, ezt mondja a' Seregeknek Ura Iſtene: Útálom én Jákóbnak kevélységét, és gyülölöm az ő palotáit; azokáért kézbe adom a' várost *minden* gazdagságival. (*g*) *Jer* 51: 14.

9. És ha tíz emberek maradnának-is egy hazban; meg-halnak.

10. És mikor valakit az ő barátja fel-véſzen, avagy a' temető-ember, hogy ki-vigye annak tetemeit

temeit a' házból; ha annak azt mondándja annak a' háznak szomszédja: Vagyon-é még valaki több a' te házadban? azt feleli az: Nints; annakfelette ezt mondja: Hallgass; (*h*) mert ezek az Úr' nevét nem említették. (*h*) *Jer.* 51: 14.

11. Mert ímé az Úr parantsol, és meg-veri (*i*) a' nagy házat romlásokkal, és a' kitsiny házat hasadozásokkal. (*i*) *r.* 5: 24.

12. Vallyon futhatnak-é a' lovak a' kő-sziklán? vagy fel-szánthatja-é *azt* valaki ökrökön? mert az ítéletet el-változtattátok méreggé, és az igazságnak gyümölcsét (*k*) ürömmé.

(*k*) *Esa.* 5: 7. *Jer.* 5: 26-28. *r.* 5: 7.

13. Kik örültök híjába-való dolgokon, és ezt mondjátok: Avagy nem a' mi erőnkkel szerzettünk-é illy nagy birodalmokat?

14. De ímé én támasztok ti ellenetek, óh Izráel' háza! ezt mondja a' Seregeknek Ura Istene, olly nemzetséget, melly meg-nyomorít titeket, Hámátnak útjától fogva mind a' mezőségnek patakáig.

VII. RÉSZ.

Tsapásokat jelentő három látások.

1 Illyen látást mutata nékem az Úr Isten: Hogy ímé ő formálna sáskákat, mikor a' fű kezdene nevekedni; mikor a' derék kaszálás után a' fű *meg-nött vólna.*

2. És mikor *a' sáska* meg-ette vólna a' földnek füvét; mondék akkor: Uram Isten! kérlek légy kegyelmes *e' népnek*; mert mi-módon maradhatna-meg a' Jákób? mivelhogy (*a*) kitsiny.

(*a*) *Esa.* 1: 8, 9. 17: 6. 24: 13.

3. És el-változtatá az Úr az ő szándékát; és monda az Úr: Nem lészen ez.

4. Illyen látást-is mutata énnékem az Úr Isten; Hogy ímé tüzzel készülne az Úr Isten *a' büntetésre*; melly minekutánna meg-emésztette vólna a' nagy mélységet; meg-emészté *Izráelnek-is* egy részét.

5. És mikor ezt mondanám: Uram Isten! szünjél-meg kérlek: kitsoda maradhat-meg a' Jákób közzül? mert igen kitsiny.

6. El-változtatá az Úr az ő szándékát, és monda az Úr Isten: Ez-is nem lészen.

7. Illyen látást-is mutata nékem: Hogy ímé az Úr áll vala egy lineára rakatott kő-falon, kinek kezében vala egy linea.

8. És mikor énnékem mondaná az Úr: Mit (*b*) látsz Amós? mondék: *Egy* lineát *látok*; monda az Úr: Ímé én lineára-való egygyengetést szerzek az én népem között, az Izráel között: nem mívelem többé, hogy ötét el-kerülném.

(*b*) *r.* 8: 2. *Esa.* 4: 3.

9. Mert el-pusztíttatnak az I'sáknak magas házai, és az Izráelnek Szent-helyei pusztákká tétetnek; minekutánna fegyverrel támadok a' Jéroboám' háza ellen.

10. Akkor külde Amásiás, a' Béthel' Papja Jéroboámhoz, az Izráel' Királlyához, ezt mondván: Pártot-ütött ellened Amós az Izráel' házának közepette: nem szenvedheti-el e' föld minden ő beszédit.

11. Mert így szóll Amós: Fegyver miatt halmeg Jéroboám; az Izráel pedig bizonnyal rabságra vitetik-el az ő földéből.

12. Azután monda Amásiás (*c*) Amósnak: Te Prófétá! eredj-el, fuss-el a' Júda' földére, és ott' egyél kenyeret 's ott' prófétálj!

(*c*) *Jer.* 26: 8.

13. Béthelben pedig többé (*d*) ne prófétálj; mert a' Királynak Szent helye ez, és az Országnak háza. (*d*) *r.* 2: 12. 1 *Kir.* 12: 28, 29.

14. Felele pedig Amós, és monda Amásiásnak: Nem valék én Próféta, sem Próféta' fia nem valék; hanem barom-pásztor valék, és (*e*) vadfigével élek vala. (*e*) *r.* 1: 1.

15. És el-hívá engem' az Úr a' barom mellől, és meg-parantsolá nékem az Úr: Eredj-el, prófétálj az én népemnek, az Izráelnek!

16. Mostan azért halld-meg az Úr' beszédét: Te azt mondod: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szóllj az I'sák háza ellen.

17. Azért ezt mondja az Úr: a' te feleséged e' városban paráználkodik, a' te fiaid, és leányid fegyver miatt húllanak-el, és a' te földed kötéllel osztatik-el; te pedig meg-halsz a' fertelmes (*f*) földön, minekutánna az Izráel rabságra vitetik az ő földéből. (*f*) *Hós.* 9: 3.

VIII. RÉSZ.

Több gonosz között lelki éhséggel fenyeget.

1 Illyen látást jelente énnékem az Úr Isten: Hogy ímé vólna *én előttem* egy kosár megértt nyári gyümölts.

2. És monda nékem: (*a*) Mit látsz te Amós? mondék én: Egy kosár nyári gyümöltsöt; 's monda az Úr nékem: El-jött vége az én népemnek, az Izráelnek; nem mívelem többé, hogy elkerüljem ötet. (*a*) *Jer* 1: 11. *r.* 7: 8.

3. És jajgatásra fordúlnak a' Templombéli énekelések azon a' napon, ezt mondja az Úr Isten; minden helyeken sok hólt testek tsendességgel kezdenek heverni.

4 Halljátok ezt ti, kik a' szegényeket bé-nyelitek, és e' föld' szükölködőit rontjátok.

5. Kik ezt mondjátok: Tsak múlnék-el az újj hóld' *innepe*, hogy arúlhatnánk gabonáinkat: és a' Szombat, hogy nyithatnánk-fel búza-*vermeinket*: (*b*) kitsinyíthetnénk-meg a' vékát, öregbíthetnénk az árrát, és hamis mértékeket szerezhetnénk; (*b*) *Péld.* 11: 1. *Hós.* 12: 7.

6 Hogy a' szegényeket (*c*) pénzünkön rabjainkká tehessük, és a' szükölködőket egy öltő saruval *meg-kötelezhessük*, és a' gabona' oltsóját pénzen el-adhassuk. (*c*) *r.* 2: 6.

7. Meg-esküdt az Úr Jákóbnak ditsőségére: *Bátor* ha soha el-felejtkezem ezeknek minden ő gonoszságokról.

8. Avagy nem zendülne-é meg ezen a' föld, és nem sirna-é annak minden lakosa? Hogy fel-jöjjön *a' veszedelem*, mint egy (*d*) folyóvíz az egész *földre*, mellyel ki-hányattassék, és el-boríttassék mint az Égyiptomnak folyó-vizével? (*d*) *Esa.* 8: 7-8. *r.* 9 5.

9. Sőt inkább az' napon ezt mondja az Úr Isten: A' Napot el-nyúgotom (*e*) délben, és bésetétítem a' földet fényes nappal: (*e*) *Mik* 3: 6.

10. És siralomra fordítom a' ti Innepiteket, és minden énekléstiteket keserüségre: gyász ruhát adok mindennek derekára, és mindennek fejére kopaszságat: és juttatom *Izráelt olly* keserüségre, minémü *szokott lenni* az (*f*) egy szülöttön, hogy annak vége légyen, mint a' keserüséges nap. (*f*) *Jer.* 6: 26. *Mik.* 1: 16.

11. Imé napok jőnek, ezt mondja az Úr Isten, mellyeken botsátok éhséget e' földre: nem kenyérnek éhségét, sem vizeknek szomjúságát; hanem az Úr' beszéde hallgatásának *éhségét, és szomjúságát.*

12 És bújdosnak egygyik tengertől fogva a' másik tengerig, és Éjszaktól fogva Nap-keletig: futosnak az Úr' beszédének keresésére; és nem találják.

13. Azon a' napon el-epednek a' szép szüzek, és az ifjak a' szomjúság miatt.

14. Kik esküsznek a' Samariának bűnére, és ezt mondják: Él a' te Istened, *ki* (*g*) *Dán ban vagyon*, és él a' Beerseba' útának *Istene!* El-húllanak *ez illyenek*, és soha többször fel nem kelhetnek. (*g*) 1 *Kir.* 12: 28-29.

IX. RÉSZ.

Sion' romlásának példdja. Messiás' országa.

1 Látám az Urat állani az óltáron, ki ezt mondja vala: Üsd-meg a' *Templom' ajtajának* felső részét, hogy meg-rendüljenek az *ajtónak* óldalai, és az *ajtónak óldalait* a' felső részétől fogva mind *az alsóig* rontsd-le; a' mi pedig azok megett vagyon, fegyverrel vágatom-le: nem szalad-el ő közzülök, a' ki el akarna futni, meg sem menekedik, a' ki meg-akarna menekedni.

2. Ha a' (*a*) földnek gyomrába ásnák-is bémagokat; az én kezem onnan-is ki-hozza őket: és ha az égbe hágnának-is fel; onnan-is le-vonszom őket. (*a*) *Sólt.* 139: 8. *Jer.* 51: 53.

3. És ha a' Kármel' tetején rejteznének-is el; onnan-is elő-keresvén ki-vonnám őket: és ha az én szemeim elől a' tenger' fenekébe rejteznének-is; parantsolok ott'-is a' kígyónak, és meg-marja őket.

4. És ha az ő ellenségeik előtt őket fogságra viszik-is; ott'-is parantsolok a' fegyvernek, hogy meg-ölje őket: és fordítom ellenek az én (*b*) szemeimet veszedelmekre, és nem javokra.

(*b*) 3 *Mós.* 26: 39. *Jer.* 44: 11.

5. Mert mikor a' Seregeknek Ura Istene megveri a' földet; meg-rendül: és sirnak mind azok, a' kik azon laknak: és fel-jő az egész *földre* mint-egy (*c*) folyó-viz *a' veszedelem*: és el-borúl *a' föld*, mint Égyiptom a' *Nilus* folyó-vizzel *el-boríttatik*. (*c*) *r.* 8 8.

6 *Azt az Urat*, *mondom*, ki ott'-fenn (*d*) mennyekben épitette az ő lakó helyét, és az ő seregét e' földön helyheztette: ki a' tengernek vizeit (*e*) szóllítja, és ki-tölti azokat a' föld' színére, kinek neve Úr.

(*d*) *Sólt.* 104: 3. (*e*) *r.* 5: 8.

7. Avagy nem hasonlók vagytok-é én előttem a' Szeretsenek' fiaikhoz, óh Izráelnek fiai? ezt mondja az Úr: Avagy nem *én* hoztam-é ki Izráelt az Égyiptom' földéből, mint a' Filistéusokat (*f*) Káftorból, és a' Siriabéliéket Kirből? (*f*) *Jer.* 47: 4.

8. Imé az Úr Istennek szemei vagynak e' bűnös ország ellen, hogy el-veszessem azt e' földnek színéről; mindazáltal mindenestől-fogva (*g*) el nem törlöm a' Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr. (*g*) *Esa.* 10: 21-22.

9. Mert ímé én parantsolok, és meg-hányom-vetem minden pogány népek között az Izráel' házát; miképpen meg-hányattatik a' gabona a' rostában, úgy hogy tsak egy követske-is ne essék a' földre.

10. Fegyver miatt halnak-meg az én népemnek minden (*h*) bűnösei, kik ezt mondják,

ják: Nem ér-el minket, és nem lészen e' veszedelem. (*h*) *r.* 8:14. *Ezék.* 12:22, 27.

11. Az időben fel-emelem a' Dávid' le-esett (*i*) Sátorát, és meg-épitem annak repedezésit, és fel-emelem annak romlásit, és meg-épitem azt, mint *volt* a' régi időben.

(*i*) *Tsel* 15:16. *Mik* 4:8.

12. Hogy bírhassák az (*k*) Edomnak maradékát, és minden népeket azok, a' kik az én nevemről neveztettek; ezt mondja az Úr, a' ki ezeket tselekeszi. (*k*) *Esa.* 11:13-14

13. Imé napok jőnek, ezt mondja az Úr, és a' szántó-ember az aratóval, és a' bor-nyomó azzal, a' ki magot viszen vetni, egybe találkozik: és a' hegyek (*l*) musttal tsepegnek, és minden halmok *mint-egy* meg-olvadnak.

(*l*) 3*Mós.* 26:5. *Jóel.* 3:18.

14. És haza-hozom a' fogságból az én népemet, az Izráelt, kik meg-épitik az el-puszt ult városokat, hogy azokban lakozzanak: és szőlőket plántálnak, hogy azoknak borokat igyák; és kerteket tsinálnak, hogy azoknak gyümöltsöket egyék.

15. És el-plántálom (*m*) őket az ő földökben, és többé ki-nem szaggattatnak az ő földökből, mellyet nékiek adándok; ezt mondja a' te Urad Istened. (*m*) *Jer.* 32:37-44.

ABDIÁS PRÓFÉTA.

Jövendől az Edomitákra bűneikért következendő veszedelmekről, és a' Kristus' országáról.

1 Abdiásnak Látása. Ezt mondja az Úr Isten az Edomitákról: (*a*) Hírt hallottunk az Úrtól: és hogy a' pogányokhoz követ botsáttatott, *ki ezt mondja*: Keljetek-fel, hogy támadjunk ő ellene haddal. (*a*) *Jer.* 49:14, 15, 16 20.

2. Imé kitsinnyé tészlek téged' a' pogány népek között, *és* felette útálatos lészesz.

3. A' te szíved' kevélysége tsalt meg téged', ki lakozol erős kő-sziklák között, a' te magas lakó-helyedben, ezt mondván szívedben: Kitsoda vonna-le engem' a' földre?

4. De ha fel-emélkednél-is (*b*) *az égbe*, mint a' keselyü: és ha a' tsillagok között helyhez tetnéd-is a' te fészkedet; onnét-is le-vetnélek, ezt mondja az Úr. (*b*) *Jer.* 49:16.

5. Avagy *tsak* (*c*) lopók mentenek-é te reád? avagy éjtszakai tolvajok-é? mi-módon vágattattál *azért* ki? avagy nem *tsak* annyit loptak vólna-é, a' mennyi nékik elég vólt vólna? Ha szőlő-szedők mentek vólna te reád, avagy nem hagytak vólna-é *egynehány* gerézdeket?

(*c*) *Jer.* 49:9.

6. Mi-módon kerestettek-meg Esau' *nemzetségének kintsei*, *melly igen* fel-kerestettek *minden* ő rejtek-helyei?

7. Határodból-is ki-üznek téged' mind azok, a' kikkel te frigyet tartottál: meg-tsalnak téged, erőt vesznek rajtad azok, a' kikkel most békességes vagy; a' kiket te vendégeltél, azok ásnak vermet alád, annyira, hogy ember alig foghatja-meg.

8. Avagy nem veszt em-é-ki az' napon a' bőltseket Edomból, (*d*) ezt mondja az Úr, és az eszességet Esau' hegyéről. (*d*) *Jer.* 49:7, 8.

9. És meg-rémülnek a' te erős *vitézid* óh Témán! mert ki-vágattatik minden az Esau' hegyéről a' nagy öldöklés miatt.

10. A' te atyádfia ellen, Jákób ellen-való (*e*) erőszak-tételért száll te reád szidalom, és ki-vágattatól mind örökké. (*e*) 1 *Mós.* 27:41.

Ez. 35:5: *Am.* 1:11.

11. Mert a' napon ő-véle ellenkezél, a' melly napon az idegenek az ő jószágokat el-viszik vala: és mikor az idegenek bé-menvén az ő kapuin, Jérusálemre sorsot vetnek vala; te-is azok közzül egy valál.

12. Azért ne nézzed örömmel a' te atyád-fia' (*f*) napját, az ő szám-kivetésének napját: és ne örülj a' Júdának fiain az ő veszedelmeknek napján, és ne nevessed őket az ő szorongattatásoknak napján. (*f*) *Sólt.* 137:7.

13. Ne menj-bé az én népemnek kapuján az ő veszedelmének napján: ne nézzed te-is az ő nyavalyáját romlásának idején: 's ne nyúlj az ő jószágához az ő veszedelmének idején.

14. És ne állj *eleibe* a' törésen, hogy el-veszessed azokat, a' kik el-szaladnának; és az ő maradékit ne add kézbe háborúságoknak idején.

15. Mert közel vagyon az Úr' napja mind e' népek ellen: a' (*g*) mint tselekedéndel *másal*; úgy tselekesznek te veled is: a' te fejedre tér; a' mivel *másnak* fizettél. (*g*) *Ez.* 35:15.

16. Mert mivelhogy ti ittatok az én szent hegyemen; azonképpen isznak szüntelen minden (*h*) pogány népek: isznak, *mondom*, és fel-hörpögetik *az Úr' poharát*, és ollyanok lésznek, mintha nem vóltak vólna. (*h*) *Jer.* 25: 15-17.

17. A' Sion' hegyén pedig lészen szabadúlás, és lészen szentség: és örökségül bírja (*i*) a' Jákób' háza az ő örökségi jószágát. (*i*) *Am.* 9: 15.

18. És lészen a' Jákób' háza, mintegy tüz: és a' Jósef háza láng, és az Esau' háza, mint (*k*) pozdorja: és meg-égetik 's meg-eméstik őket, és nem marad senki az Esau' házából; mert az Úr szóllott. (*k*) *Mal.* 4: 1.

19. És örökség szerént bírják az Esau' hegyének (*l*) Dél-felől-való részét, és a' Filistéusoknak mező földöket: és bírják örökség szerént az Efraimnak, és Samariának mezeit: és a' Bénjámin Gileádot *bírja*.

(*l*) *Amós.* 9: 12.

20. És az Izráelitáknak szám kivetésre vitetett sokságok, a' mi vólt a' Kananéusoké mind Sarfátig; és a' Jérusálemnek szám-kivettettei, a' mi az ő birodalmoknak határa vólt, azt bírják örökség szerént a' Dél-felől-való városokkal egybe.

21. És mikor fel-menéndenek a' szabadítók a' Sion' hegyére, hogy meg-ítéljék az Esau' hegyét; akkor lészen az Úrnak országa.

JÓNÁS PRÓFÉTA.

Istentől a' Ninivébéliekhez kétszeri küldetését mik követték, lásd a' Részek' Summáiban.

I. RÉSZ.

Jónás Isten előtt fut: a' tengerbe vettetik.

1 És szólla az Úr Jónásnak, az Amittai fiának, 's monda:

2. Kelj-fel, menj-el (*a*) Ninivébe, a' nagy városba: és kiálts az ellen; mert az ő gonoszságok én elömbe fel-hatott.

(*a*) *Mós.* 10: 11, 12. *r.* 3: 3. *Esa.* 37: 37.

3. És fel-kele Jónás, hogy (*b*) szaladna Tárfisba az Úr elől; Annakokáért Jáfó *város*ba menvén, és ott' hajót találván, melly Tárfisba menne; meg-adá a' hajó-bért, és bé-szálla a' *hajó*ba, hogy ő-vélek el-menne Tárfisba az Úr' színe elől. (*b*) *r.* 4: 2.

4. És az Úr támaszta nagy szelet a' tengeren: és lőn felette igen nagy szél-vész a' tengeren: annyira, hogy azt alítanák; hogy a' hajó el-romlana.

5. És meg-réműlvén a' hajósok, kezdének kiáltani ki-ki az ő Istenéhez, és a' hajóban-való (*c*) terhet hányják vala a' tengerbe, hogy attól megkönnyebbítenék; Jónás pedig a' hajónak *egygyik* óldalába le-szállott vala, és *veszteg* feküvén aluszik vala. (*c*) *Tsel.* 27: 18, 38.

6. És hozzá-menvén a' kórmányos-mester monda néki: Mi *dolog* te nagy alható? Kelj-fel, kiálts a' te Istenedhez: talám meg-kegyelmez az az Isten nékünk, hogy el-ne veszszünk.

7. Azután mondának egymásnak; Jer vessünk sorsot, hogy tudhassuk-meg, mi okért *szállott* e' veszedelem reánk: és sorsot veténck; a' sors pedig esék Jónásra.

8. És mondának néki: Beszélld-meg most minékünk, miért *szállott* mi reánk ez a' veszedelem? mitsoda rendbéli ember vagy? és honnan jösz? mitsoda a' te hazád? és mitsoda nemzetből-való vagy?

9. És monda nékik: 'Sidó vagyok én, és a' mennyeknek Urát Istenét tisztelem én, a' ki a' tengert, és a' szárazt teremtette.

10. Meg-rettenének azért azok az emberek felette igen, és mondának néki: Miért mivelted ezt? mert tudják vala azok az emberek, hogy az Úr' színe elől-futna; mivelhogy nékik megbeszéllette vala.

11. És mondának néki: Mit tselekedjünk te veled, hogy a' tenger meg-szűnjék mi tőlünk? mert a' tenger*nek* *habjai* hová-tovább inkább nevekednek vala.

12. És monda nékik: Fogjatok engem' és vessetek a' tengerbe, és meg-szűnik a' tenger ti tőletek; mert tudom, hogy én miattam támadott e' nagy háború ti reátok.

13. És igyekeznek vala azok az emberek, hogy a' szárazra visszza-hoznák a' hajót; de nem lehet vala: mert a' tenger' *habjai* inkább-inkább nevekednek vala ellenek.

14. Ki-

14. Kiáltának azért az Úrhoz, mondván: Kérünk téged', Uram! ne veſzſzünk-el ez embernek lelkéért, és ne bűnteſs minket ennek ártatlan véréért; mert te Uram! a' mint akarod, úgy tselekeſzel.

15. És ragadván Jónást veték a' tengerbe: és meg-ſzűnék a' tenger az ő háborgásától.

16. Annakokért azok az emberek nagy félelemmel félék az Urat: és áldozatot tőnek; fogadáſokat-is fogadának az Úrnak.

II. RÉSZ.

Jónás el nyeletik egy nagy haltól: imádkozik.

1 Készített vala pedig az Úr egy nagy halat, hogy bé-nyelné Jónást; és lőn (*a*) Jónás a' halnak gyomrában három nappal, és három éjjel. (*a*) *Mát.* 12: 40. *Luk.* 11: 29, 30.

2. És könyörge Jónás az ő Urának Iſtenének a' halnak gyomrából.

3. És monda: (*b*) Kiálték az én keserűségemben az Úrhoz, 's meg-hallgata engemet: a' koporsónak torkából kiálték; és meg-hallgatá az én ſzómat. (*b*) *'Sólt.* 120: 1.

4. Mert vetettél vala engemet a' mélységbe, a' tengernek örvényébe: a' víz környülvett vala engemet; minden te (*c*) hánykódó vizeid, és a' te habjaid én rajtam által-mennek vala. (*c*) *'Sólt.* 120: 1.

5. Annyira, hogy én azt mondanám: Elvettettem a' te ſzemeid elől! mindazáltal meg nem ſzűnök nézni (*d*) a' te ſzent Templomodra.

6. Környül-vettenek vala engemet a' vizek veſzedelmeſen; a' mélység környül-vett vala engemet minden-felől; fű tekeredett vala az én fejemre. (*d*) 1 *Klr.* 8: 44, 48. 9: 3.

7. A' hegyeknek aisó réſzeibe ſzállottam vala: a' föld bé-zároltatott vala az ő zárjaival én környülem mind örökké; mindazáltal meg-ſzabadítád az én életemet a' rothadástól, óh én Uram Iſtenem!

8. Mikor az én lelkem el fogyatkozott vólna én bennem; mem-emlékezém az Urról: és bé-méne imádságom te hozzád a' te (*e*) ſzent Templomodba. (*e*) 1 *Kir.* 9: 3.

9. A' kik-híjába-való hazugságok után indúlnak; az ő bóldogságoktól el-rekeſztik magokat.

10. Én pedig (*f*) hálá-adó ſzóval áldozom tenéked: *és* a' mit fogadtam; meg-adom *tenéked.* Az Úré a' ſzabadítás.

(*f*) *'Sólt.* 116: 17, 18. *Hós.* 4: 3.

11. És parantsola az Úr a' halnak, és ki-veté Jónást a' ſzárazra.

III. RÉSZ.

Az Iſten Jónást ismét el-küldi a' Ninivébéliekhez, kik az ő prédikállására meg térnek.

1 Szólla az Úr (*a*) másodſzor Jónásnak, és monda:

2. Kelj-fel, menj-el Ninivébe, ama nagy városba: és prédikáljad abban, a' mit én tenéked parantsolok. (*a*) *r.* 1: 1, 2.

3. És fel-kelvén Jónás, el-méne Ninivébe az Úr' parantsolatja ſzerént; (Ninivé pedig felette igen nagy város vala, *mellynek kerülete* három napi járó *föld vala.*)

4. És mikor kezdett vólna menni Jónás a' városban egy napi-járó *földön*, és kiáltott vólna, mondván: Még negyven nap vagyon, az után Ninivé el-süllyed!

5. (*b*) Hivének a' Ninivébéliek az Iſtennek, és böjtöt hírdetvén kitsinytől fogva nagyig gyáſz ruhába öltözének. (*b*) *Mát.* 12: 41.

6. Mert minekutánna e' beſzéd a' Ninivébéli Királynak fülébe esett vólna; fel-kelvén az ő Királyi ſzékéből, le-tévé az ő királyi ruháját, és gyáſz ruhába öltözvén, üle a' porban.

7. És parantsolá, hogy meg-kiáltanák Ninivében a' Királynak, és az ő Fő-rendeinek akaratjokból, ezt mondván: Se az emberek, ſe a' barmok, ökrök és juhok ſemmit meg ne kóſtoljanak: ne legelteſſenek, és vizet ne igyanak.

8. Hanem öltözzenek gyáſz ruhába az emberek a' barmokkal egybe, és kiáltsanak az Iſtenhez erőſsen; és (*c*) térjen-meg ki-ki az ő gonoſz útáról, és az ő hamiſſágóktól, melly az ő kezekben vagyon. (*c*) 2 *Kir.* 11: 13.

9. (*d*) Ki tudja: talám meg-tér, és el-változtatja Iſten *a' gonoſzt;* hogy el-fordúlván haragjának búsúlásától, el ne veſzſzünk. (*d*) *Jóel.* 2: 14.

10. Azokáért mikor látta-vólna Iſten az ő tselekedeteiket, hogy *tudni-illik* meg-tértek vólna az ő gonoſz útjokról, (*e*) el-változtatá Iſten a' gonoſzt, a' mellyel őket meg-fenyegette vala, és nem veſzté-el *őket.* (*e*) *Jer.* 18: 8. *r.* 4: 2.

IV. RÉSZ.

Jónás haragjáért meg-feddetik az Úrtól.

1 Semmiképpen-nem tettſzék pedig Jónásnak, és meg-haraguvék.

2. Könyörge azért az Úrnak, és monda: Kérlek Uram! avagy nem ez vala-é az én mondáſom, még mikor vólnék az én földömben? azért futottam vala Társisba; mert tudom vala, hogy te kegyelmes (*a*) *és* irgalmas Iſten vagy, nagy türhető, és nagy irgalmaſságú; és a' gonoſznak el-változtatója vagy. (*a*) 2 *Mós.* 34: 6. *Jóel.* 2: 13.

3. Moſtan azért Uram! vedd-el, kérlek, az én lelkemet én tőlem; mert jobb énnékem meghalnom, hogy-nem élnem.

4. És monda az Úr: Avagy méltán gerjedett-e-fel a' *te haragod*?

5. Mert ki-menvén Jónás a' városból, űl vala a' város' ellenébe Nap-kelet felől; holott tsinált vala magának hajlékot, hogy az alatt űlne árnyékban, mind addig, míg meg-látná, mint lenne a' városnak dolga.

6. Mert kéſzített vala az Úr Iſten egy tököt, hogy fel-menne az a' Jónás' hajlékára, hogy árnyékot tartana a' Jónás' fejének, és meg óltalmazná a' *hévségnek* bántásától; és örűle Jónás a' töknek félette igen:

7. Azután ſzerze az Iſten egy férget másod' napon reggel hajnalban, melly a' töknek tövét meg-rágá; és meg aſza.

8. És lőn Nap-keletkor, hogy az Iſten Nap-keleti *ſzáraztó* ſzelet támaſztana: és a' Nap*nak hévsége* meg-sütné Jónásnak fejét, annyira, hogy el-bádgyadna, és kívánna magának halált, ezt mondván: Jobb nékem hóltom, hogy-nem éltem.

9. És monda az Iſten Jónásnak: Vallyon méltán haragſzol-é ezért a' tökért? és monda: Méltán tselekeſzem, hogy haragſzom mind halálig.

10. És monda az Úr: Te ſzánod e' tököt, mellyért nem munkálkodtál, és a' mellyet nem neveltél: melly egy éjjel fel-nevekedett, és más éjjel el-hervadott.

11. És én ne ſzánnám Ninivét, a' nagy várost? mellyben több vagyon tizen-kétſzer tíz ezer embernél, kik nem tudnak külömbséget tenni a' jobb, és bal-kezek között, *mellyben* barom-is ſok vagyon.

MIKEÁS PRÓFÉTA.

I. Feddi 's fenyegeti a' népet a' bálványozásért 's hálá-adatlanságért. II. A' híveket a' Méſſiás felől 's az ő általa ſzereztetendő jók felől-való ígéretekkel vigaſztalja.

I. RÉSZ.

Fenyegeti az Izrael' és Júda' országát.

1 Ez az Úrnak beſzéde, mellyet ſzóllott a' Moréſet *város*ból-való Mikeásnak, Jótám', Acház', és Ezékiásnak, Júda' Királyainak idejekben, mellyet látott Samaria és Jérusálem felől.

2. Halljátok-meg (*a*) minden népek! végyed eſzedbe föld, és annak tellyeſsége! és az Úr Iſten légyen bizonyság ti ellenetek: az Úr, *mondom*, *légyen bizonyság* az ő ſzentséges Templomából. (*a*) 5 *Mós.* 32: 1 *Eſa.* 1: 2.

3. Mert (*b*) ímé az Úr ki-jő az ő helyéből, és alá-ſzállván meg-tapodja e' földnek magaſſágit. (*b*) *Eſa.* 26: 21.

4. És el-olvadnak a' hegyek ő (*c*) alatta, és a' völgyek el-ſzakadoznak, mint a' viaſz a' tűz előtt, *és* mint a' vizek magaſſágról ſzakadnak alá. (*c*) *Bir.* 5: 5. *'Sólt.* 61: 3, 9. *'Sólt.* 97: 5

5. A' Jákóbnak gonoſzságáért léſzen mind ez, és az Izráel' házának bűneiért. Vallyon honnét vagyon a' Jákóbnak gonoſzsága? Avagy nem Samariától-é? És honnét vagyon Júdának bálványozása? Avagy nem Jérusálemtől-é?

6. Annakokáért ollyanná téſzem (*d*) Samariát, mint a' mezőben-való rakás *kő*, és mint a' ſzőlő plántálni-való *föld*: és el-ſzéleſztem a' völgybe az ő köveit, és még fundamentomit-is ki mutatom.

7. És minden ő faragott bálványi el-rontatnak, és minden ajándékai tűzzel meg-égettetnek: és minden ő bálványit el-puſztítom; mert paráznaságnak jutalmából gyűjtötte ezeket; annakokáért ismét paraznaságnak jutalmára fordíttatnak. (*d*) 2 *Kir.* 17: 6.

8. Ennekokáért kefergek én, és jajgatok, ruhátalan, és mezítelen járok: ſirok, mint a' (*e*) ſárkányak, és jajgatok, mint a' ſtrutz-madárnak fiai. (*e*) *Jób.* 30: 29.

9. Mivelhogy (*f*) keſerveſek az ő tsapáſi: és mivelhogy el-érkezett *a' veſzedelem* ſzínte Júdáig: el-hatott az én népemnek ſzínte kapujáig, ſzínte Jérusálemig. (*f*) *Jer.* 15: 18. 2 *Kir.* 18: 9.

10. Gáth' *városának* tudtára ne adjátok, ſirván ne ſirjatok: az Ofra'házáért űlj a' porban.

11. Költözzél-el te-is Sáfir' *vóros*ának lakoſa, ki gyalázatoſsan meg-mezítelenittettél: Nem ment-ki a' Saanán' *város*nak lakója a' Beth-Eſel' *lakoſ*ának ſiralmokra: el-véſzi *az ellenség a' tigazdagságtokat*, a' ti *földeteken*-való múlatásért.

12. Mert a' Marót *város*nak lakoſa bánatba eſett az ő javai*nak el-veſzéſek* miatt; mivelhogy (*g*) az Úrtól veſzedelem ſzállott Jérusálemnek kapujára. (*g*) *Amós.* 3: 6.

13. A' te ſzekeredbe fogj gyors lovakat Lákisnak lakója! *ki* a' bűnnek kezdője vóltál a' Sion' le-

on' leányával egybe; mert te benned találtattanak az Izráel' gonoszsági.

14. Annakokáért adj bátor ajándékokat a' Gáthoz tartózó Moréset *várossal* egybe: az Akzib' *város*nak házai meg-tsalják az Izráel' Királlyait.

15. Jövendőben örököst hozok én tenéked, óh Maresának lakója! *ki* mind Adullám *város*ig *és* Izráelnek ditsőségéig el-érkezik.

16. (*h*) Kopaszítsd meg te magadat, és nyírdel *a' te hajadat* a' te gyönyörűségben *élő* fiaidért: terjeszd-ki kopaszságodat, mint a' sas-keselyű; mert rabságra vitetnek *a' te fiaid* te tőled.

(*h*) *Esa.* 22: 12.

II. RÉSZ.

Fenyegeti az álnokokat's kegyetleneket.

1 Jaj azoknak, kik hamisságot gondolnak, és kik gonoszra szándékoznak az ő ágyas házokban, hogy mihelyt meg-virrad; azonnal megtselekedjék azt, mivelhogy arra hatalmok vagyon.

2. És (*a*) azoknak, a'kik ha meg-szerették *a' más* mezejét, azt azonnal el-ragadják: avagy házát, és azt el-vészik: és nyomorgatják az embert az ő háza-népével egybe, az embert, és az ő örökségét. (*a*) *Esa.* 5: 8.

3. Annakokáért ezt mondja az Úr: Ímé én gondolok e' ház-nép ellen gonoszt, mellyből ki nem vonhatjátok a' ti nyakaitokat: és nem jártok kevélyen; mivelhogy az idő (*b*) veszedelmes lészen. (*b*) *Amós.* 5: 13.

4. Az' napon példa-beszédbe költ titeket a' siró, és keservesen sirat, ezt mondván: Mindenestől fogva el-pusztúltunk, az én népemnek egygyik részét el-költöztette *az Isten.* Mi módon foszt-meg engemet, és a' mi örökségünktől-is el-idegenítvén, *mi-módom* osztja-el azt?

5. Annakokáért nem lészen ezután, ki az Úrnak Gyülekezetében az (*c*) örökséget sorsal el-osztaná. (*c*) 5*Mós.* 32: 8, 9.

6. *Mert azt mondjátok* (*d*) *a' Prófétáknak*: Ne prófétáljatok; *de ugyan* prófétálnak *azért*: nem prófétálnak ezeknek, és nem esik ő rajtok gyalázat. (*d*) *Esa.* 30: 10. *Amós.* 7: 16.

7. Óh te, ki Jákób' házának mondatol, avagy meg-szoríttatotté az Úrnak lelke? avagy ezek-é az ő tselekedeti, *mellyeket ti tselekesztek?* avagy nem használnak é az én beszédim annál, a' ki igazán jár?

8. De a' *melly* az előtt én népem vala, mint ellenségre *én reám* (*e*) támadott: ha kinek ruhája vagyon, a' palástját-is el-vonszátok azoktól; a' kik bátorsággal járnak az úton, mintha hartzról tértek volna meg. (*e*) *Esa.* 1: 21. *Amós.* 2: 6, 7.

9. Az én népem özvegyit ki-üzitek az ő kedves házokból, és az ő kisdedeiktől el vészitek az én ajándékomat szüntelen.

10. Keljetek-fel *azért*, és menjetek-el; mert e' föld nem (*f*) nyúgalmatok néktek: az ő tisztátalanságáért el-veszt titeket, utólsó veszedelemmel pedig. (*f*) 3*Mós.* 18: 24, 25.

11. Ha valamelly hazug, és tsalárd hazudt *tinéktek, ezt mondván*: Prófétálok néktek a' borért, avagy részegítő italért; az kedves (*g*) Próféta e' népnek. (*g*) *Esa.* 30: 10. *Ezék.* 13: 19.

12. Mindenestől-fogva egybe-gyüjtelek tégedet, Jákób! az Izráelnek maradékát egybe-takarítom, egybe-gyüjtöm *azt*, mint a' Bosrának juhait, mint a' sereg juhot az akolba, *és* zengnek *a városok* az embereknek *sokaságok* miatt.

13. El-jő a' rontó az ő szemek' láttára, kik rontanak, által-menvén a' kapun, a' mellyen kimennek: és az ő Királyok (*h*) ő előttök *fogságra* mégyen, és az Úr lészen az ő fejek felett *boszszú-állásra.* (*h*) 2*Krón.* 33: 11. 1*Kir.* 25: 1-11.

III. RÉSZ.

A' Fejedelmeknek kegyetlenségek, és a' hamis Prófétáknak hamisságok ellen prófétál.

1 És mondék én: Halljátok-meg, kérlek, Jákóbnak Fejedelmi, és Izráel' házának Vezéri! Avagy-nem ti tisztetek-é tudni az ítéletet?

2. De ők azok, a' kik gyülölik a' jót, és szeretik a' gonoszt, kik ezeknek bőröket rólok levonszák, és húsokat tsontjaikról.

3. És a' kik meg-eszik az én népemnek húsát, és az ő bőröket le-vonszák ő rólok: az ő tsontjaikat is meg-rontják, és meg-daraboljják, mint a' fazékba-való *húst*, és mint a' vas-fazékba-való húst.

4. Akkor kiáltanak az Úrhoz, és (*a*) nem hallgatja-meg őket; hanem el-rejti ortzáját ő-tőlök akkor, miképpen gonoszúl tselekedtenek az ő dolgaikban. (*a*) *Péld.* 1: 28. *Ezék.* 8: 28.

5. Igy szóll az Úr a' Próféták ellen, kik az én népemet el-tsalják: kik mikor eleget (*b*) esznek; békeséget hírdetnek: és az ellen, a' ki valamit nem vét, szájokba hadat hírdetnek. (*b*) *r.* 2: 11

6. Annakokáért (*c*) éjtszaka *száll* ti reátok a' látásért, és setétség *jő* reátok a' jövendő-mondásért: és a' Nap el-enyészik e' Prófétáknak, és megsetétedik a' nap nékiek. (*c*) *Esa.* 5: 30. *Am.* 8 9.

7. És meg-szégyenülnek a' látók, és meg-pirúlnak a' jövendő-mondók, és bé-dugják mindnyájan az ő szájokat; mivelhogy nem *lészen* Istentől semmi feleletek.

8. Én pedig bizonyára bé-tellyesedtem az Úr' lelkének erejével, ítélettel, állhatatosságg al;

hogy

hogy (*d*) hírdessem Jákóbnak az ő gonoszságát, és Izráelnek az ő bűnét. (*d*) *Esa.* 58: 1.

9. Halljátok-meg ezt, kérlek, Jákób' házának Fejedelmi, és Izráel' házának Vezéri! kik gyűlölik (*e*) az ítéletet, és minden igazságot elfordítanak. (*e*) *Amós.* 5: 7, *'s a' t.*

10. *Az-is hallja-meg,* a' ki építi a' Siont (*f*) vérrel, és Jérusálemet hamissággal. (*f*) *Ezék.* 22: 27

11. Kiknek (g) Fejedelmeik ajándékért ítélnek, és kiknek Papjaik jutalomért tanítanak, és kiknek Prófétáik pénzért jövendőlnek, azonközbe az Úrhoz támaszkodnak, ezt mondván: Avagy nem mi közöttünk *vagyon-é* az Úr? Nem következik mi reánk veszedelem.

(*g*) *r.* 7: 3. *Ez.* 22: 27.

12. Annakokáért ti miattatok Sion megszántatik, (*h*) mint a' szántó-föld, és Jérusálem rakás-kövé lészen, és az *Isten'* Házának hegye erdős hegygyé. (*h*) *Jer.* 26: 18. *Luk.* 9: 43-44.

IV. RÉSZ.

A' Krisusról 's az ő Egyháza' állapotjáról.

1 De az utólsó (*a*) időkben, *minekutánna* az Úr' Házának hegye minden hegyeknek felette helyheztettetik, és *minden* halmoknak felette magasztaltatik; arra a *sok* népek gyülnek.

(*a*) *Esa.* 2 2, 3. *Agge.* 2: 7.

2. És arra sok pogány (*b*) népek mennek, és ezt mondják: Jertek-el, menjünk-fel az Úr' hegyére, és a' Jákób' Istenének Házához! és megtanít minket az ő útaira, és járjunk az ő ösvényin; mert Sionból mégyen-ki a' törvény, és az Úrnak beszéde Jérusálemből. (*b*) *Esa.* 11: 10.

3. És sok népek között ítéletet tészen *az Isten,* és sok nemzetségeket meg-fedd nagy messze földig, és az ő fegyvereikből (*c*) kapákat tsinálnak, és az ő dárdáikból sarlókat: és egyik nép a' másik ellen fegyvert nem vonszon, és többé hadakozást nem tanúlnak.

4. És ki-ki mind békeséggel nyúgoszik az ő szőlője alatt, és az ő fige-fája alatt, és senki meg nem rettenti őket; mert a' Seregeknek Urának szája szóllott. (*c*) *Ezék.* 39: 9-10.

5. Mert mindenféle népek az ő Isteneknek nevében járnak; de mi a' mi Urunknak Istenünknek (*d*) nevében járunk mind örökkön örökké. (*d*) *Zak.* 10: 12 *Sólt.* 20: 6, 8.

6. Az időben, ezt mondja az Úr: hozzám fogadom a' (*e*) sántát, és egybe-gyüjtöm azt, a' ki el-szélledett, és azt, a' kit nyavalyákkal meglátogattam vala.

(*e*) *Sóf.* 3: 9. *r.* 2: 12.

7. És számlálom (*f*) a' sántát az *én* maradék *népem* közzé: és a' kit messze el-vetettem vala; erős néppé tészem: és uralkodik az Úr ő rajtok a' Sionnak hegyén, mostantól fogva mind örökké. (*f*) *Dán.* 7: 14. *Luk.* 1: 33.

8. És te gyülekezetnek tornya, Sion' leányának vára! el-jő te hozzád, és el-érkezik az előbbi Uraság, a' Jérusálem' leányanak birodalma.

9. Mostan miért kiáltasz nagy kiáltással? avagy nints-é (*g*) egy Király-is te közötted? és a' te jó tanáts-adód el-veszett-é? mivelhogy bánatnak ereztetted magadat, mint a' gyermek-szülő. (*g*) *Jer.* 8: 18-19.

10. Bánkódjál és fohászkodjál Sionnak leánya, mintegy gyermek-szülő! mert ki-mégy városodból, és a' mezőn lakozol: és vitetel (*h*) szinte Babilóniáig, honnét meg-szabadúlsz; onnét meg-szabadít tégedet az Úr a' te ellenségidnek kezekből. (*h*) 2 *Kir.* 25: 1-11. *Jer.* 25: 12

11. Mert jóllehet immáron-is sok pogány népek gyültenek te ellened, kik ezt mondják: Immár el-kárhoztatott, és szemeinkkel meg-látjuk a' Sion' *veszedelmét.*

12 *De* ők nem tudják az Úr' gondolatit, és (*i*) nem értik az ő tanátsát, hogy ő öszve-gyüjti azokat, mint a' kévét a' szérüre. (*i*) *Jer.* 51: 33.

13. Kelj-fel, és tsépeld *ellenségedet* Sionnak leánya! mert a' te szarvadat vassá tészem, és a' te körmeidet atzéllá, hogy meg-ronts sok népeket: és az ő gazdagságokat az Úrnak szenteled, és az ő marhájokat az egész földnek Urának.

V. RÉSZ.

Jérusálem' romlásáról 's a' Krisus' országáról.

1 Mostan sereggel gyülj-egybe te sok seregnek népe! ki mi ellenünk a' *mi* (*a*) *városunknak* meg-szállásáról gondolkodol: és verjék arczúl vesszővel az Izráelnek Bíráját. (*a*) *Esa.* 3: 1.

2. De te Efratának (*b*) Betleheme! *jóllehet* kitsiny *város* vagy a' Júdának fő *városi* között; *mindazáltal* te belőled származik énnékem, a' ki Izráelben Uralkodó lészen: kinek ki-jövetelei eleitől fogva, örök időktől fogva *vagynak.*

(*b*) *Mát.* 2: 6. *Ján.* 7: 42.

3. Azokáért jóllehet el-hagyja őket, míg a' szülő szül; mindazáltal az ő attyafiainak maradékaik meg-térnek az Izráel' fiaihoz.

4. És állandó lészen, és legelteti *az ő népét,* az Úrnak erejével, az ő Urának Istenének nagyságos nevével: és bátorságoson élnek; mert felmagasztaltatik a' földnek határáig.

5. Mert (*c*) lészen ő a' *mi* békeségünk: és minekutánna az Asíriabéli *Fejedelem* a' mi földünkre

Jö-

jövénd, és minekutánna a' mi palotáinkat meg-tapodja; állatunk ő ellene hét Pásztorokat, és nyóltz Fejedelmeket az emberek közzul.

(*c*) *Esa.* 2: 14. 7: 17-25.

6. Kik az Assiriának földét el-vesztik fegyverrel, és (*d*) a' Nimródnak lakó-földét az ő fegyvereikkel: és meg-szabadít az Assír'abéliektől, minekutánna jövéndenek a' mi földünkre, és meg-tapodják a' mi határinkat.

7. És a' Jákóbnak maradéka a' sok nemzetségek között ollyan lészen, mint a' mennyei harmat: és mint a' füvön-való harmatok, melly nem vár vala embertől, és nem bízik vala az emberek' fiaiban. (*d*) 1*Mós.* 10: 10-12.

8. És a' Jákób' maradéka a' pogányok között, és sok nemzetségek között ollyan lészen, mint az oroszlán az erdei vadak között: és mint (*e*) az oroszlán kölyök a' juhoknak nyájok között, melly ha által-mégyen azokon, és meg-szaggatándja, és el-ragadándja; senki ki nem veheti szájából. (*e*) 1 *Mós.* 49: 9.

9. A' te kezed erőt vészen a' te ellenségiden, és minden ellenségid ki-vágattatnak.

10. Mert az' napon, ezt mondja az Úr, el-veszt-m a' te (*f*) lovaidat te közzüled: el-veszt em a' te *hadakozó* szekereidet. (*f*) *Hós.* 14: 4

11. És el-rontom a' te földednek városit, és minden te erősségidet le-töröm.

12. És ki-vesztem közzüled a' jövendő-mondókat, és (*g*) szem-fény-vesztőid nem lésznek tenéked. (*g*) *Esa.* 2: 6.

13. És el-vesztem faragott képeidet, és a' te bálványidat közzüled; és nem tiszteled többé a' te kezeidnek tsinálmányokat.

14. És el-vesztem a' te berkeidet te közzüled; hogy el-vészesem a' te ellenségidet.

15. És haragomban 's búsúlásomban boszszút állok a' pogány népeken, kik *énnékem* nem engedtenek.

VI. RÉSZ.

Minémű áldozatok tettszenek Istennek.

1 Halljátok-meg, kérlek, a' mit mond az Úr: Kelj-fel, perelj e' hegyekkel, és e' halmok (*a*) halljják-meg szódat. (*a*) *Esa.* 1: 2.

2. Halljátok-meg hegyek az Úr' törvénykezését, és e' földnek erős fundamentomi! mert az Úrnak törvénykezése vagyon az ő népével, és az Izráellel (*b*) perel. (*b*) *Esa.* 1: 8. *Hós.* 4: 1.

3. Én népem! mit vétettem te ellened? és miben vóltam tenéked ártalmadra? tégy (*c*) tudományt én ellenem. (*c*) 1*Sám.* 12: 3.

4. Mikor az Égyiptom' földéből (*d*) ki-hozván, a' rabságnak házából téged' meg-szabadítottalak vólna, és te előtted botsátottam vólna Mósest, Áront, és Máriát. (*d*) 2*Mós.* 12: 51.

5. Én népem! emlékezzél-meg, kérlek, mit gondolt vala te ellened (*e*) Bálák, a' Moábitáknak Királlyok, és mit felelt néki Bálám, a' Beór' fia: *és mik lettek* (*f*) Sittimtől fogva mind (*g*) Gilgálig, hogy meg-tudhatnád az Úr' jó-tetemenyit. (*e*) 4 *Mós.* 22: 5, 6. 23: 7.

(*f*) 4*Mós.* 25. (*g*) *Jós.* 5: 9.

6. Mivel menjek eleibe az Úrnak? *mi-módon* alázzam-meg magamat a' Felséges Istennek előtte? Avagy egészen-égő áldozatokkal menjek-é eleibe? avagy esztendős borjúkkal-é?

7 Vallyon kedvét találnám-é az Úrnak ezer kosokkal? tiz ezer *olaj* forrás*ból költ* olajjal? vallyon adjam-é első-szülöttemet bünöm*nek váltságá*ért? az én méhemnek gyümöltsét az én lelkem' gonoszságának *váltságá*ért?

8. Ember! (*h*) meg-mondotta néked *az Isten*, mi légyen a' jó; és mit kíván az Úr te tőled egyebet; hanem hogy igazságot tselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy meg-alázzad magadat, és hogy a' te Isteneddel alázatosan járj?

(*h*) 5*Mós.* 10: 12. *Amós.* 5: 23, 24.

9. Az Úrnak szava a' városban kiált; de tsak az értelmes *emberek* látják a' te nevedet. Halljátok-meg *azért* e' veszszőt, és (*i*) kitsoda fenyegessen *titeket* azzal: (*i*) *r.* 1: 3, 9.

10. *Vallyon vagynak-é* még az istentelen ember' házában hamisággal gyüjtött kintsek? és *vagyon-é* meg-kitsinyíttetett útálatos véka?

11. Vallyon jóvá hagyom-é a' hamis mértéket, és a' 'sákban-*való* tsalárd fontokat?

12. Mert a' gazdagok ő köztök meg-töltöztenek ragadománnyal: és az ő lakói hazugságot szólltak, és az ő nyelvek az ő szájokban (*k*) tsalárd.

(*k*) *Sólt.* 120: 3. *Jer.* 9: 8.

13. Én-is azért meg-vervén téged' meg-keserítelek: és el-vetlek téged' a' te büneidért.

14. Eszel (*l*) te; de meg nem elégészel: és a' te romlásod te közötted lészen: őrized *magadat*; de nem óltalmazhatod: és a' kiket mególtalmazándasz; fegyver alá adom.

(*l*) *Hag.* 1: 6.

15 El-veted *a' földbe* magodat; (*m*) de fel nem aratod: meg-sajtólod az olajt; de nem kened magadat olajjal: és mustot *nyomsz*; de te bort nem iszol. (*m*) 5*Mós.* 28: 38-40.

16. Mert még-is az (*n*) Omri *Király'* parantsolatit tartjátok, és az Acháb' háza-népének minden dolgát, és azoknak tanátsokon jártok; hogy ki-vágjalak téged', és annak lakóit tsúfságra juttafsam, és hordozzátok az én népemnek fzidalmát. (*n*) 1 *Kir.* 16: 25, 26, 30.

VII. RÉSZ.

Kevés az igaz: nagy az emberi veſzettség.

1 Jaj nékem! mert úgy maradék, mint a' nyári takarodás (*a*) után *a' tarló*, és a' fzedés után a' meg-fzedett fzőlő, egy enni-való gerézd fem maradott: elein-érő gyümőltsöt kíván vala az én lelkem. (*a*) 1 *Kir.* 19: 10.

2. El-veſzett e' földről a' jó-tévő *ember*, egy igaz-is (*b*) nints az emberek között: mindnyájan vér után ólálkodnak, ki-ki mind hálóval vadáfzfza az ő attyafiát. (*b*) *Jer.* 9: 2-6.

3. Hogy véghez vigyék a' gonoſzságot, melly (*c*) kezekben vagyon: a' Fejedelem *adományt* kíván, és a' Bíró fizetésért *ítél*; és a' Fő ember maga beſzélli az ő lelkének gonoſzságát, és azt *mások* meg-erősítik. (*c*) *Hós.* 4: 1,2.

4 A' ki leg-jobb közöttök, ollyan, mint a' (*d*) tövis: a' ki leg-igazabb *közöttök*, ollyan, mint a' tövis-bokor: a' te őr-állóidnak napjok, és a' te meg-látogatásod*nak napja* el-jő, moſt fzégyenülnek ők meg. (*d*) *Ezék.* 2: 6.

5. Ne hidjetek barátotoknak, ne bízzatok tanáts-adótokhoz: annak, a' kit kebeledben tartaſz, ne jelentsed-meg titkodat.

6. Mert (*e*) a' fiú boſzfzúval illeti az ő attyát: a' leány az ő annya ellen támad: a' meny az ő napára; és embernek az ő háza-népe ellensége. (*e*) *Mát.* 10: 21, 35, 36.

7. Én pedig az Úrra nézek: várom az én fzabadításomnak Istenét, *és* meg-hallgat engemet az én Istenem.

8. Ne örülj *az* én *nyavalyámon* (*f*) én ellenségem! mert *noha* el-eſtem; *de* fel-kelek: mikor a' fetétségben üléndek-is; az Úr léſzen nékem világoſságom. (*f*) *Esa.* 14: 29. *'Sólt.* 27: 1.

9 Az Úr' haragját hordozom; mert vétkeztem ő ellene, mind addig, míg nem meg-látja az én peremet, és igaz törvényt tészen nékem; ki-viſzen engem' a' világoſságra, hogy meg-láſſam az ő igazságát.

10. És meg-látván az én ellenségem ezt, meg-fzégyenli magát, ki ezt (*g*) mondotta én felőlem: Hol vagyon a' te Urad Istened? az én fzemeim meg-látják ezt, hogy *az én ellenségem* majd el-tapodtatik, mint az útzán-való sár. (*g*) *'Sólt.* 79: 10. *Esa.* 10: 5. *Jóel.* 2: 27.

11. A' melly napon meg-építi *az Úr* a' te *romlott* (*h*) gyepűidet; az' napon meſzſze veti a' *te ellenségednek* parantsolatját. (*h*) *Amós.* 9: 11, 12.

12. Az' napon te hozzád-is el-jőnek Aſſiriából, és az erős városokból, és *minden* erősségből mind az *Eufrátes* folyó-víztől fogva, és *egygyik* tengertől fogva a' *máſik* tengerig, *egygyik* hegytől fogva a' *máſik* hegyig.

13. És el-puſztíttatik e föld az ő lakói miatt, az ő tselekedeteiknek gyümőltsökért.

14 Legelteſsed a' te népedet *Uram!* a' te veſzſződdel, a' te örökségednek ſeregét, melly tsak ő maga lakozik, az erdőben, és a' mezőnek közepette: legelteſsenek a' Básán*nak mezején*, és a' Gileádon, mint a' régi időkben.

15. Mint az Egyiptom' földéből-való ki-jövetelednek idején; azonképpen meg-mutatom néki az *én* tsudálatos dolgaimat.

16. Meg-látják ezt a' Pogányok, és meg-ſzégyenülnek minden erejekben; kezeket ſzájokra tészik, és a' füleik meg-ſiketülnek.

17. A' port (*i*) nyalják, mint a' kígyók: és mint a' földi férgek, az ő féſzkekben meg-rémülnek; a' mi Urunk Istenünk előtt rettegnek, és félnek te tőled. (*i*) *'Sólt.* 72: 9.

18. Kitsoda ollyan Isten, mint te vagy, ki el-véſzed a' *mi* álnokságinkat, és a' te örökségednek maradékának gonoſzságát el-hallgatod? Nem mind örökké tartja-meg az ő haragját; mert gyönyörködik az irgalmaſságban.

19. Hozzánk térvén könyörül rajtunk, el-tapodja a' mi álnokságinkat: a' tengernek mélységes örvényibe veti minden büneinket.

20. Nyilván meg-mutatod Jákóbnak *tett* fogadásodat, és Ábrahámnak *ígért* irgalmasságodat, mellyeket esküvéſsel fogadtál vala a' mi atyáinknak még a' régi időkben.

NÁ-

NÁHUM PRÓFÉTA.

Jövendöt mond a' Ninivé 's az Assíriai birodalom' romlásáról, az Isten' népe vígasztalására.

I. RÉSZ

Az Isten' természetiről, és Ninivé ellen szóll.

1 A' (*a*) Ninivé *város* ellen-való terhes Próféczia: az Elkós *városbéli* Náhum' látásának könyve. (*a*) *Jón.* 1:2.

2. Nem (*b*) szenvedhetője az Isten a' boszszúnak, és boszszú-álló az Úr; boszszú-álló *mondom*, az Úr, és buzgó haragú: boszszút áll az Úr az ő ellenségin, és meg-tartja *haragját* az ő ellenségi ellen. (*b*) 2 *Mós.* 20:5.

3. Az Úr (*c*) nagy türhető, és nagy hatalmú, ki *a' bűnt* büntetés nélkül semmiképpen nem hagyja: az Úrnak útja nagy szél-vészben és forgó-szélben vagyon, és a' felhők az ő lábainak porok. (*c*) 2 *Mós.* 34:6, 7.

4. Ki a' tengert meg-szeddi, és meg-szárasztja azt, és minden (*d*) folyó-vizeket meg-szárazt: a' Básán, és a' Kármel meg-erőtelenül, és a' Libánusnak virága meg-hervad (*d*) *Jós* 3:16.

5. A' hegyek (*e*) meg-rendülnek ő előtte, és a' halmok meg-szakadoznak; a' föld ég az ő színe előtt, e' földnek kereksége is, és mind azok, kik azon laknak. (*e*) 5 *Mós* 19:18.

6. Az ő haragja előtt ki állhat-meg? és kitsoda állhatja-meg az ő haragjának búsúlását? Az ő búsúlása ki-omol mint a' tüz, a' kő-sziklák meg-repedeznek ő előtte.

7. Jó az Úr, *és* a' szorongatásnak napján (*f*) erősség: és nem hagyja azokat, a' kik ő benne bíznak. (*f*) *Jóel.* 3:16. *Péld.* 18:10.

8. És *mintegy* ár-vízzel által-menvén végét éri annak a' földnek, és az ő ellenségit setétséggel veri-meg.

9. Mit gondoltok az Úr ellen? meg-emészt ő *titeket*: nem lészen kétszer veszedelmetek.

10. Mert a' szövevényes tövisekhez, és az ő italokkal meg-részegültekhez *el-érkezik az Úr' boszszú-állása*: meg-emésztetnek mint a' száraz pozdorja mindenestől fogva.

11. Te belőled származott, a' ki az Úr ellen gonosz tanátsot tartott, az álnok tanátsadó.

12. Így szóll az Úr: Ha békességben vagynak-is, akármelly sokan légyenek-is, el-veszneck, és által-mégyen *az Úr rajtok*; jóllehet meg-oztoroztalak tégedet *én népem!* de többé nem oztorozlak.

13. Mert most immár el-vészem az ő igáját rólad, és a' te köteleidet el-szaggatom.

14. És azt végezte az Úr te felőled, hogy ezután emlékezeted-is el-veszszen: a' te Istenidnek templomokból ki-veszlem a faragott, és öntetett bálványt: ott helyheztetem koporsódat; mert átkozott vagy.

15. Imé a' (*g*) hegyeken *vagynak* a' hír-mondóknak, *és* a' békesség-hírdetőknek lábaik: Szenteljed Júda a' te Innepidet, ad-meg a' te *hálaadó* fogadásidat; mert nem mégyen többé által rajtad az istentelen, *ki* mindenestől fogva ki-vágattatik. (*g*) *Esa.* 32:7. *Amós.* 9:15.

II. RÉSZ.

Itt-is veszedelemmel fenyegeti Ninivét.

1 Fel-jött a' pusztító szemed' láttára: őrízzed a' *te* erősségidet, nézzed az útat, erősítsd-meg derekadat, keményitsd-meg erődet igen.

2. (*a*) Mert el-vette az Úr Jákóbnak kevélységét, mint az Izráel' kevélységét; mert a' pusztitók eléggé pusztitották őket, és az ő tsemetéiket ki-vágták. (*a*) *Esa.* 10:12. 33:1. *Hab.* 2:8.

3. Az ő erős vitézinek paisok meg-veresittetett, az ő hadakozó férjfiai veres ruhákba öltöztek: mint a' tüzes fáklyák az ő szekereik az ő készületek' napján, és a' jegenye-fa *dárdák* rengnek *kezekben*.

4. Az útzákon bolondoskodnak, a' szekerek*ben ülők* egymásba ütköznek az útzákon: az ő tekintetek, mint a' *fénylő* lámpások, futkosnak, mint a' villámás.

5. Meg-emlékezik *Ninivé* az ő erős vitéziről; *de* útjokban meg-tsökkennek: sietnek az ő kő-falára, és készítenek óltalmat.

6. A' folyó-vizek felől-való kapuk meg-nyittatnak, és a' *Király'* palotája meg-romol.

7. És a' nagy bátorságban nyúgovó *Királyné asszszony* szám-kivetésre vitetik, és az ő szolgáló-leányi kísérik őtet, keseregvén az ő szivekben, mint a' nyögő galambok.

8. Jóllehet Ninivé ollyan *volt*, mint a' *bő* vizű halas-tó régtől-fogva; mindazáltal el-futnak, *és akármint mondják nékiek*: Álljatok-meg! állja-

álljátok-meg! de senki ő *közzülök* hátra nem tekínt.

9. Ragadozzátok-el *az ő* ezüstit, ragadozzátok-el az ő aranyát, és az ő véghetetlen gazdagságit: az ő ditsősége *vagyon* drága *házi* ezközökben.

10. Meg-üresült, meg-üresült *Ninivé*, és meg-mezítelenült: meg-olvadott (*b*) szíve, egybe-verettetnek térdei, reszket egész dereka, mindeneknek ortzáik meg-feketedtek.

(*b*) *Esa.* 13 : 7, 8. *Ezék.* 21 : 7.

11. Hol vagyon az oroszlánoknak hajlékok, és az oroszlán kölykök' éléseknek helye? a' hová mégyen vala az oroszlán, az öreg oroszlán, *és* az oroszlán kölyök: és nem vala, ki megrettentené.

12. Az oroszlán ragadoz vala, a' mennyi elég vólna az ő kölykeinek, és az ő nőstény oroszláninak *vadakat* fojt vala: és meg-tőlti vala barlangjait ragadománnyal és az ő rejtek helyeit prédával.

13. Imé én te ellened *mégyek*, ezt mondja a' Seregeknek Ura, hogy meg-égetvén füstbe *botsássam* a' te szekereidet, és a' te oroszlán kölykeidet a' szablya emészsze-meg: és végét vetem e' földön a' te prédálásodnak, és nem hallattatik többé a' te követidnek szavok.

III. RÉSZ.

Még-is Ninivének 's egész Assiriának romlása.

1 Jaj a' (*a*) vér-szopó városnak! melly rakva hazugsággal és ragadománnyal, *mellyből* szakadatlan a' préda. (*a*) *Ez.* 24 · 9. *Hab.* 2 : 12.

2. Ostornak tsattogása, és kerekek' forgásoknak zörgések, nyerítő lovaknak és forgó szekereknek *zörgések hallatik abban.*

3. A' lovag fel-emeli az ő tündöklő szablyáját, és villogó dárdáját: meg-ölettetteknek sokaságok, és a' meg-hólt testeknek sok számok *lészen*, és nem lészen végek a' *hólt* testeknek, annyira, hogy azoknak *hólt* testekbe meg-botlanak.

4. A' tekíntetes *és* kedves paráznának paráznáságinak fokaságokért, ki a' hitetésre mester vólt, és a' pogányokat el-adta az ő parázsnaságival, és *sok* nemzetségeket az ő ételével.

5. (*b*) Imé én lészek ellenséged, ezt mondja a' Seregek' Ura, és ortzádra fordítom-fel a' te ruhádnak alját, és meg-mutatom a' pogányoknak a' te mezítelenségedet, és *sok* országoknak a' te rútságodat. (*b*) *Esa.* 47 : 3.

6. És minden rútságot reád hányok, és gyalázattal illetlek tégedet: és ollyanná tészlek tégedet, mint a' ganéj.

7. És minden, valaki látánd tégedet, távól áll tőled, és ezt mondja: El-puszt ult Ninivé! Kitsoda bánkódik rajta? hol kereszsek teneked (*c*) vígasztalókat?

(*c*) *Esa.* 51 : 19. *Jer.* 15 ; 5.

8. Avagy jobb vagy-é te a' sok népü Nó *városnál*, melly a' folyó-víz között feksik vala? mellynek környüle vizek, mellynek árokja a' tenger, és a' tenger az ő kő-fala?

9. Szeretsen-ország annak erőssége és Égyiptom, és számtalan sok *népek*: Afrika és Libia vóltak néked segítségül.

10. De még az-is szám-kivetésre *és* fogságra jutott: még az ő apró gyermekeik-is abban a' falhoz verettettek minden útzáknak elein: és az ő Fejedelmire sorsot vetettek, és minden ő nagy Urai vasba verettek.

11. Te-is azért (*d*) meg-részegedel és semmivé lészesz; te-is a' te ellenségedtől-is segítséget kérsz. (*d*) *Jer.* 25 : 27. *Hab.* 2 : 15, 16.

12. Minden te erőségeid ollyak léznek, *mint* a' meg-ért figék, mellyeket ha meg-mozdítnak, az embernek szájába esnek.

13. Imé a' te néped te benned ollyan *lészen*, mint az asszony-népek: a' te földednek kapui meg-nyittatnak a' te ellenségidnek, a' tűz emészti-meg a' te zárjaidat.

14. Szerezz magadnak a' szálláshoz-való vizet, újjítsd-meg a' te erősségidet: nyomjad a' sárt, keverd a' meszet, erősítsd-meg a' mészkementzét.

15. *De úgyan*-ott meg-emészt tégedet a' tűz, el-fogyat tégedet a' szablya: meg-emészt tégedet *az ellenség*, mint a' tsere-bogár; szaporodjál bátor mint a' tsere-bogár, szaporodjál mint a' sáska.

16 Meg-sokasítottad a' te kalmáridat, mint az égnek tsillagait; *de mint* a' prédáló tsere-bogár el-repül, *úgy azok-is.*

17. A' te Fejedelmid, mint a' sáska, és a' te Hadnagyid, mint a' sáskáknak sokaságok, mellyek a' hideg időben a' gyepükben laknak; de mihelyt a' *meleg* Nap fel támad, el-mennek; és helyeket meg sem esmérik, a' hol vóltak azok.

18 A' te Tanátsosid, Assiriának Királlya! szunnyadni fognak, a' te erős vitézid el-restülnek: a' te néped el-oszol a' hegyeken, és nem lészen senki a' ki öszve-gyütené őket.

19. A'

19. A' te romlásod' sebe bé nem gyógyúl, rakva fájdalommal a' te nyavalyád: mindenek, kik híredet hallják, tapsolnak rajtad; mert ki óltalmazhatta volna meg magát a' te gonoszságodtól szüntelen?

HABAKUK PRÓFÉTA.

Panaszolkodik a' nép' istentelenségéről: fenyegeti azt kemény büntetéssel a' Káldéusok által: kiknek-is kegyetlenségeken kesereg, 's nékik veszélyt jövendöl: végre imádkozik.

I. RÉSZ.

Panasz a' bünökről: Jövendölés a' büntetésről.

1 Ez a' terhes Prófétzia, mellyet látott Habakuk Próféta.

2. Mennyi ideje vagyon Uram! hogy kiáltok, és nem hallgatsz-meg? Untatlak téged' az *emberek között-való* törvénytelen (*a*) hatalomért, és nem szabadítasz-meg? (*a*) *Am.* 2: 6, 7.

3. Miért hagyod néznem a' hamisságot, és miért nézeted velem a' nyomorgatást? A' ragodazás, és a' hatalom miért vagyon előttem? és *miért* vagyon előttem, a' ki pert és versengést támaszt?

4. Annakokáért nintsen betsületi az Isten' törvényének, és soha az igazság elő nem mehet; mert az istentelen (*b*) környül-vészi az igazat, azért lészen a' hamis ítélet. (*b*) *Jób.* 21: 7.

5. Tekintsetek a' pogányokra, és nézzétek-meg, és tsudálkozáffal tsudálkozzatok; mert olly dolgot tselekeszem a' ti időtökben, mellyet ha beszéllenének, (*c*) nem hinnétek azt.

6. Mert ímé én fel-támasztom a' Káldéusokat, a' kegyetlen és vakmerő nemzetséget, melly el-járja a' ti földeteknek szélességét, hogy el-foglalja a' nem ő hajlékait.

(*c*) *Tsel.* 13: 41. *Sir.* 4: 12.

7. Rettenetes és iszonyú *nemzetség ez*, (*d*) mellytől származik e' *nép*nek ítéleti, és rabságraváló vitele. (*d*) 2 *Kir.* 15: 1, *'s a' t.*

8. Mellynek lovai gyorsabbak a' párdutzoknál, és kegyetlenebbek az estve járó *éh* (*e*) farkasoknál: mellynek lovagjai igen sokak; és az ő lovagjai messzünnen jönek: *gyorsan* repülnek, mint a' dögre siető fas-keselyü. (*e*) *Jer.* 5: 6. *Sóf.* 3: 3.

9. Az egész *sokaság* a' ragadományért jő; az ő ortzájoknak tekinteti *hasonló* a' Nap-keleti *száraztó* szélhez, és *számtalan* rabot gyüjt, mint a' fövenyet.

10. És e' *nép* a' Királyokat neveti, és a' Fejedelmek ő-néki tsúfságok: minden erősséget meg-nevet, és tőltést tsinál az ellen, és megvészi azt.

11. Akkor el-változik az *ő* szíve, és meg-haladván *a' tzélt*, gonoszúl tselekeszik, *és* ezt az ő erejét (*f*) az ő *bálvány* Istenének *tulajdonítja.*

(*f*) *Bír* 16: 23.

12. Avagy nem öröktöl-fogva-való vagy-é te? Az Úr én Istenem, én Szentem! nem veszünk-el, Uram! az ítéletre rendelted ötet, és te én erősségem! a' *mi* dorgálásunkra válaszottad ötet.

13. Tisztábbak a' te szemeid, hogy nem mint a' gonoszságra nézhetnél, és az *embereknek* nyomorgattatásokat nem (*g*) nézheted: Miért tekinteszt *tehát* a' hitetlenekre? és el-hallgatod, mikor az istentelen el-nyeli az ő nálánál igazabbat?

14. Ollyanokká tészed az embereket, mint a' tenger' halait, és a' tsúszó-mászó férget, mellynek nintsen vezére. (*g*) *Jób.* 14: 12. 34: 12.

15. Mindenestől az ő (*h*) horgával ki-vonsza, bé-gyüjti azokat az ő gyalomjába, és bé-takarítja azokat az ő hálójába; annakokáért örül és tapsol *annak.* (*h*) *Amós.* 4: 2.

16. Azokáért áldozik az ő gyalomjának, és jó illatot tészen az ő hálójának; mert ezeknek általa *vagyon* az ő kövér része, és az ő jól lakása.

17. Vallyon azért ki-terjeszti-é az ő gyalmát, és szorgalmatos lészen-é a' népeknek öldöklésekben, hogy semmit ne kedvezzen?

II. RÉSZ.

Jövendölés a' Káldéusok' veszedelmekről.

1 Mikor az én álló-helyemben (*a*) állanék, és állanék az erősségben, és *szorgalmatosan* vígyáznék annak meg-látására, mit szóllna nékem *az Úr*, és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. (*a*) *Ésa.* 21: 8.

2. Felele nékem az Úr mondván: Ird-meg e' látást tettetes (*b*) betükkel e' táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt. (*b*) 5 *Mós.* 27: 8.

3. Mert a' látás még bizonyos időre *halasztatott*, és végezetre szóll, és meg nem tsal; ha késéndik, várjad azt; mert kétség nélkül (*c*) meg-lészen, *és* nem késik. (*c*) *Sir.* 3: 16. *Sid.* 10: 26.

4. Imé a' kinek lelke nem igaz ő benne, felfúvalkodik; *d*) az igaz *ember* pedig az ő hitivel él

(*d*) *Róm.* 1: 17. *Gal.* 3: 11. *'Sid.* 10: 38.

5. Annakokáért mivelhogy borba merülvén vétkezik a' kevély *ember*, a' ki nem nyughatik egy helyben; és el-tátja az ő torkát, mint a' koporsó, és hasonló a' halálhoz, melly nem elégesziksmeg, és minden népeket magához hajt, és minden nemzetségeket magához gyüjt.

6. Avagy nem költik-é őtet mindnyájan e' *népek* példa-beszédbe, és *nem szóllanak-é* ő róla mesefejtéssel? ezt mondván: Jaj annak, a' ki gazdagítja *magát* a' máséból! vallyon meddig tart az? és annak-is *jaj*, a' ki sürü sárt gyüjt az ő-maga *fejére*.

7. Avagy nem támadnak-é hirtelen, kik tégedet mardossanak: és fel-ébredjenek, a' kik tégedet meg-háborítsanak; hogy ők tégedet el-tapodjanak?

8. Mivelhogy te meg-fosztottál sok nemzetséget; meg-fosztnak tégedet a' népnek maradéki, az embereknek ártatlan vérekért, és a' föld' *nép*én, a' városon, és annak minden lakóin tett hatalmasságodért.

9. Jaj annak! a' ki gonoszúl a' másét kívánja (*e*) az ő ház*ának öregbítésé*ért; hogy magas fészket rakhasson magának, hogy meg szabadúlhasson a' veszedelemtől. (*e*) *Je.* 22: 13.

10. A' te házadnak gyalázatjára tartottál tanátsot, mikor sok népeket veszténtél vólt: és vétkeztél a' magad' lelke *ellen*;

11. Mert a' kövek a' kő-falakból te ellened kiáltnak, és a' fa építésekből a' gerendák te ellened bizonyságot tésznek.

12. Jaj annak! a' ki várost épít (*f*) vérrel, és a' ki várost készít álnoksággal.

(*f*) *Ez* 24: 6, 9. *Náh.* 3: 1, 2, 3.

13. Avagy imé a' Seregeknek Urától nem *jö-é boszszú-állás*? Annakokáért a' népek tűzre építenek, és (*g*) hijába munkálkodnak a' nemzetségek.

(*g*) *Jer.* 51: 58.

14. Mert az Úr' ditsőfségének (*g*) esméretivel bé-telik a' föld; miképpen a' vizek a' tenger*nek mélységét* bé-borítják. (*g*) *Esa.* 11: 9.

15. Jaj annak! a' ki (*h*) meg-itatja az ő felebarátját, és ki reája erősödől, hogy meg-részegítsed őtet, hogy az ő szemérmeket láthassad.

(*h*) *Esa.* 5: 22.

16. Gyalázattal meg-rakodol a' ditsőfség' helyébe: iszol te-is, és meg-mezíteleníttetel; *mert* te reád fordúl az Úr' jobb-kezének pohara, és gyalázatos okádás *esik* a' te ditsőfségedre.

17. Mert a' Libánusson tett hatalmad, és az állatnak vadainak el-prédáltatások, melly azokat elrettentette; az veszt-el tégedet, az emberek' véreknek ki-ontatásáért, és a' földön, a' városon, és annak minden lakóin tett hatalmadért.

18. Mit használ *tenéked* a' faragott kép, hogy annak foragója ki-faragta azt, vagy az öntött kép, melly hazugságra tanít; mivelhogy bízik annak faragója az ő tsinálmányában, hogy néma bálványokat tsináljon? (*i*) *Jer.* 10:8-14 *Zak.* 10:2

19. Jaj! a' ki a' fának ezt mondja: Serkenj-fel! és a' néma kőnek: ébredj-fel! *Avagy* taníthat-é az? Imé bé-boríttatott arannyal és ezüsttel; de semmi lélek nints benne.

20. Az Úr pedig az ő szentséges (*k*) Templomában *vagyon*! Rettegje azért őtet mind az egész föld' *népe*.

(*k*) *'Sólt.* 11: 4.

III. RÉSZ.

Habakuk könyörög a' nép' meg-tartatásáért.

1 Habakuk Próféta' könyörgése a' tudatlanságnak bünéért.

2. Uram! hallám a' te *fenyegető* beszédedet, és meg-rettenék: Uram! a' te munkádat az *ő* esztendejének közepette elevenítsd-meg; az *ő* esztendejének közepette, *mondom*, jelentsd-meg *irgalmasságodat*, haragodban (*a*) irgalmasságodról emlékezzél-meg!

(*a*) 2 *Mós* 34: 6.

3. Az Isten (*b*) Témán' *hegyéről* ki-mutatá magát, és a' Szent *Isten* a' Párán' hegyéről, Sélah! bé-fogá az egeket az ő ditsőfsége, és az ő dítséretével rakva a' föld.

(*b*) 5 *Mós.* 33: 2.

4. És az ő fényessége olyan vólt, mint a' *Napnak* világossága: és ő mellette az ő szarvai; és abban rejtetett-el az ő erőssége.

5. Az ő ortzája előtt dog-halál jár vala, és lábai előtt tüzes kelések járnak vala.

6. Fel-álla *az Isten*, és el-oszta a' földet; *reájok* tekíntett, és el-olvasztotta a' Pogányokat: meg-félemlettek, *a' kiké valának* az örökké-való hegyek: meg-aláztattak, *a' kiké valának*, az örökké-való halmok; örökké valók az ő útai.

7. Láttam a' Kúsán' sátorinak romlásokat: a' Midián' földének kárpitjai reszkettenek.

8. Avagy a' folyó-vizek ellen gerjedet vala-é fel a' te haragod Uram? avagy a' tenger ellen-é? mikor ülnél a' te lovaidon, *és* a' te szabaditó szekereiden.

9. A' vizek' folyásinak helyek (*c*) meg-jelentetett a' te kéz-íved *által*, *a' 'Sidó* nemzetségnek *tett* esküvésid, és beszéded által, Sélah! és a' földnek folyó-vizeit ketté választád.

(*c*) *Jós.* 3: 16.

10. Lá-

10 Látának tégedet, és meg-rémülének a' hegyek: a' vizeknek fokasága el-méne: a' tengernek mélysége szót ada *néked*, és az ő kezeit fel-emelé.

11. A' Nap *és* Hóld(*d*)meg-állának az ő helyekben: a' *Napnak* világánál nyilaid le-szállottanak, és annak fényességénél a' te villogó kopjád.

(*d*) *Jós.* 10: 12, 13.

12. Haragodban meg-tapodád a' földet: búsúltodban meg-tsépléd a' pogányokat.

13. Ki-támadál a' te népednek szabadítására; a' *te népednek* szabaditására, *mondom*, a' te Krisztusoddal: meg-rontád a' főt a' hitetlennek házában, és meg-mutatád a' fundamentomot mind a' nyakáig, Sélah!

14. Az ő sereginek fejeket által-verted az ő fegyverével: mint a' forgó-szél, úgy támadtak vala az én veszedelmemre: és örvendeznek vala, mint a' kik titkon a' szegénynek rontására fel-támadnak.

15 A' te lovaiddal tapodtattad a' tengert, a' mélységes vizeknek rakásokat.

16. Hallám, és meg-rettene az én szívem; a' te szódra ajakim-is reszkettenek: az én tsontaimra rothadás szálla, és magamban meg-háborodám; mindazáltal nyúgoszom a' nyomorúságnak napján, mikoron *az ellenség* sereggel jő-fel e' nép ellen, hogy azt el-rabolja.

17. Mert a' fige-fa nem virágzik, és semmi gyümölts nem *lészen* a' szőlőkben: meg-tsal az olaj-fának munkája, és a' mezők élést nem teremnek: ki-vész a' juh az akolból, és nem *lészen* ökör az istállóban.

18. Én pedig az Úrban örvendezek, *és* vígadok az én szabadító Istenemben.

19. Az Úr Isten az én erősségem, ki az én lábaimat ollyanokká tészi, mint a'(*e*) nőstény szarvasoké, és az én magas helyeimen jártat engemet. Akkor-is hálá-adó dítséretet éneklek vígasság-tévő szerszámokban. (*e*) 2*Sám.* 22:34.

SÓFÓNIÁS PRÓFÉTA.

A' népet a' bálványozásért a' Káldéusokkal fenyegeti: meg-térésre inti: más népek ellen-is jövendöl: a' híveket békeséges türésre inti, és Evangyéliomi ígéretekkel vígasztalja.

I. RÉSZ.

Fenyegeti Isten a' Sidókat a bálványozásért.

1 Az Úrnak beszéde, mellyet szóllott Sófóniásnak, a' Kúsi' fiának, ki Godóliás' fia, ki Amáriás' fia, ki Hiskijás' fia vala, Jósiásnak (*a*) Amon' fiának, a' Júda Királlyának idejében.

2. El-vesztvén el-vesztek mindeneket e' földnek színéről, ezt mondja az Úr. (*a*) 2*Kir.* 21:23.

3. El-vesztem az embert, és a' barmot, el-vesztem az égi madarakat, és a' tengernek halait: és a' hitetleneknek romlások lészen; és el-vesztem az embert a' földnek színéről, ezt mondja az Úr.

4. És ki-nyújtom (*b*) kezemet a' Júda ellen, és a' Jérusálem' lakói ellen: és ki-vesztem e' helyből a' Baál' maradékit, és az ő tisztelőinek neveket mind a' Papokkal egybe. (*b*) 2*Kir.* 22: 4-20.

5. (*c*) Azok ellen-is, kik az egeknek tsillagit imádják a' magas helyeken, és a' kik tisztelik az Urat, és esküsznek ő reája, és esküsznek az ő Királyokra. (*c*) 2*Kir.* 21:5-7. *Jer.* 19:13.

6. Azok ellen-is, a' kik hátra állottanak, hogy ne kövessék az Úrat, és a' kik nem keresik az Urat, és nem tudakoznak ő felőle.

7. Hallgass (*d*) az Úr' Istennek ortzája előtt; mert közel vagyon az Úrnak napja: mert el-készítette az Úr az áldozatot, el-rendelte az ő hívatalos vendégit: (*d*) *Hab* 2: 20. *Jel.* 19:17-21.

8. És lészen az Úr' áldozatjának napján, meg-látogatom a' Fejedelmeket, és a' Király' fiait: és mind azokat, kik idegen öltözetben öltöztenek.

9. És meg-látogatom mind azt-is, a' ki tombol a' *más ember házának* küszöbén az' napon: és a' kik meg-tőltik az ő Uraiknak (*e*) házokat erővel, és tsalárdsággal *gyűjtött gazdagsággal.*

(*e*) *Jak.* 5: 4.

10. És lészen az' napon, ezt mondja az Úr, kiáltásnak (*f*) szava a' hal-kaputól fogva, és jajgatás a' *városnak* másik részétől fogva, és nagy romlás a' halmok felől. (*f*) *Jer.* 39: 6-9.

11. Jajgassatok ti város' közepin lakozók! mert el-veszett a' kalmároknak egész sokasága: el-vesztek, mind a' kik pénzzel gazdagok valának.

12. És lészen az időben: fel keresem Jérusálemet szövétnekekkel, és meg-látogatom azokat az embereket, kik az ő ganéjokban meg-keményedtenek, kik ezt mondják az ő szívekben: Sem (*g*) jót, sem gonoszt nem tselekesznek az Úr. (*g*) *Esa.* 45: 7. *Mik.* 3: 11, 12.

13. És az ő gazdagságok prédára kél, és az ő házaik el-pusztúlnak: házakat épitenek; de (*h*) nem laknak azokban: szőlőket plántálnak; de nem isznak azoknak borokban. (*h*) *Am.* 5: 11.

14. (*i*) Közel vagyon az Úrnak nagy napja, közel vagyon, *mondom*, és igen siet: az Úr' napjá-

napjának szava keserves, kiált azon a' napon az erős serjfiú. (*i*) *Jóel.* 1: 15. 2: 1.

15. (*k*) Haragnak napja az a' nap: szorongatásnak és nyomorúságnak napja: háborúságnak és pusztúlásnak napja, setétségnek és homályosságnak napja, ködnek és selhőnek napja.

(*k*) *Jóel.* 2: 1, 2, 11. *Amós.* 5: 18.

16. Trombitáknak és kiáltásoknak napja: az erős városok ellen, és a' magas tornyok ellen.

17. És meg-szorongatom az embereket, és járnak, mint a' vakok; mert az Úr ellen vétkeztek: és ki-mol az ő vérek, mint a' por, és az ő testek *lészen*, mint a' ganéj.

18. Sem ezüstök (*l*) sem aranyok nem szabadíthatja-meg őket az Úr' haragjának napján; mert az ő búsúlásának tüze (*m*) emészti meg ez egész földet, és hírtelenséggel-való véget-vét e' földnek minden lakosiban. (*l*) *Ez.* 7: 19. (*m*) *r.* 3: 8.

II. RÉSZ.

Egynehány népeknek romlást hirdet.

1 Vegyétek eszetekbe magatokat, vegyétek eszetekbe, te meg-gyülölt nemzetség!

2. Minekelőtte a' dekrétom szerént fel-virradna a' nap, mellyen ollyanok lésztek, mint a' polyva, melly semmivé lészen; minekelőtte reátok következzék az Úr' haragjának búsúlása: minekelőtte reátok következzék az Úr' haragjának (*a*) napja. *a*) *r.* 1: 2-5. 2 *Kir.* 21 12, 14.

3. Keressétek az Urat e' földnek minden alázatosi, kik az ő ítéletit tselekedtétek: keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot; talám meg-óltalmaztattok ti az (*b*) Úr' búsúlásának napján. (*b*) 2 *Kir.* 22: 19.

4. Mert puszta lészen Gáza, Askalon-is el-pusztíttatik: Asdódot Nap világnál (*c*) rabságra viszik, és Akkaron el-rontatik. (*c*) *Jer.* 15: 8.

5. Jaj a' tenger mellett lakozóknak, a' Keretéusok' nemzetségeknek! az Úrnak beszéde vagyon ti ellenetek Kanaán Filistéusoknak földök! és el-pusztitalak téged', annyira, hogy lakos ne légyen rajtad.

6. És lészen a' tenger mellett-való tartomány' pásztorok' aklának hajléka, és barmoknak istállójok.

7. És lészen a' *tenger mellett való* tartomány a' Júda' háza' maradékának *nyúgalmas helye*, ott legeltetnek: az Askalon' házában nyúgosznak estve; mert meg-látogatja őket az ő Urok Istenek, és meg-szabadítja a' fogságból őket.

8. Hallottam a' Moáb' szidalmazását, és az Ammon' (*d*) fiainak boszszúság-tételeket, mellyekkel gyalázták az én népemet, és fel-fúvalkodtanak az ő határok ellen. (*d*) *Jer.* 49: 1, 2. *Am* 1: 13.

9. Annakokáért élek én, ezt mondja a' Seregeknek Ura, az Izráel' Istene: hogy Moáb ollyan lészen, mint Sodoma: és az Ammon' fiai, mint Gomora: tsalyán-termő *föld*, sovány és puszta lészen mind örökké: az én népemnek maradékja (*e*) prédálja el őket, és az én népemnek maradékja bírja őket (*e*) *Abdias. v.* 10, 12.

10. Ez esik ő rajtok (*f*) az ő kevélységekért, mellyel szidalmazták, és boszszontották a' Seregek' Urának népét. (*f*) *Esa.* 16: 6-7.

11. Rettenetes lészen az Úr ő ellenek; mert meg-emészti az ő földöknek minden Istenit: és tiszteli őtet ki-ki az ő (*g*) helyében, *és* a' pogányoknak minden szigeteik. (*g*) *Mal.* 1: 11.

12. Ti-is Szeretsenek az én fegyveremmel ölettettek-meg azokkal egygyetemben!

13. És fel-emeli az ő kezét Éjszak ellen, és el-veszti Assiriát, és el-pusztítja Ninivét, és ollyanná tészi, mintegy kietlen pusztát.

14. És annak közepette (*h*) fekszik barmoknak nyájok, és minden pogány népek közt-való fene vadak: az ökör-bika, és a' bagoly hálnak az ő ajtaiban: annak ablakában azoknak szavok hallatik, kapujában pusztaság lészen; mert el-pusztította az ellenség a' tzédrus-fából tsinált épületeket. (*h*) *Esa.* 34: 11, 15. *Jel.* 18: 2.

15. Ez ama' kevély város, melly bátorságban nyugszik vala, melly ezt mondja vala az ő szívében: Én (*i*) *vagyok*, és én nálamnál több nintsen! Mi-módon pusztúlt-el, és lett a' vadaknak lakó-helyekké? Valaki azon által-mégyen, süvöltt, és az ő kezeit hányja.

(*i*) *Esa.* 10: 5, 8, 12.

III. RÉSZ.

Panaszolkodás a' Jérusálembélieknek bűnök ellen: Igéret az Isten-félőknek.

1 Jaj a' meg-fertéztetettnek, és meg-undokíttatottnak, e' kóborló városnak!

2. Nem figyelmezett az *Úr*' szavára, nem fogadta a' fenyítéket; nem bízott az Úrban, az ő Istenéhez nem közelített.

3. Az ő Fejedelmei ő közötte ollyanok, mint az ordító (*a*) oroszlánok: az ő Bírái mint az estvéli *meg-éhezett* farkasok: nem halasztják reggelre, hogy a' tsontokat meg-rontsák. (*a*) *Ez.* 22: 27.

4. Az ő Prófétái (*b*) állhatatlanok, és bűnös férjfiak: az ő Papjai meg-fertéztették a' Szent helyet, (*c*) meg-rontották a' Törvényt.

(*b*) *Jer.* 23: 11. *Hós.* 9: 7. (*c*) *Ez.* 22: 16.

5. Az ő (*d*) közepette lakozó igaz Úr nem tselekeſzik hamiſſágot, minden reggel nap-fényre hozza az ő ítéletit, nem fárad-el; mindazáltal nem tudja a' ſzemérmet e' hamis *nép*.
(*d*) *Jer.* 16 : 15.

6. El-puſztítottam a' pogányokat, el-puſztíttatott azoknak erőſségek: el-veſztettem azoknak fáluikat, hogy azokon ſenki által ne menjen: el-puſztíttattak azoknak városaik, annyira, hogy egy ember sem maradott, és nintsen lakos.

7. És gondolám: Bizony félni kezdeſz engemet, fel-véſzed a' fenyétéket: és nem véſz-el az ő lakó-helye; jóllehet immár meg-látogattam őtet: mindazáltal ſiettek *a' gonoſzságra*, és az ő tselekedeteiket meg-indították.

8. Annakokáért várjatok engemet mind a' napig, ezt mondja az Úr, mellyen fel-kelek a' prédálásra; mert az én végezésem ez: hogy egybe-gyüjtsem a' népeket, hogy egybe-gyujtsem az orſzágokat, hogy ki-öntsem azokra az én haragomat, az én haragomnak tellyes búsúlását; mert az én haragomnak (*e*) tüze miatt eméſztetik-meg az egéſz főld.
(*e*) *r. r.* 1 : 18.

9. Mindazáltal akkor változtatom a' népeknek ajakokat tiſztává, hogy mindenek ſegítségül hívják az Úrnak nevét, hogy ſzolgáljanak néki egygyenlő akarattal.

10. A' Szeretsen-orſzágnak folyó-vizein túl *lakozók* (*f*) könyörögnek énnékem, és az én el-oſzlott népemnek leányi ajándékot hoznak énnékem. (*f*) *'Sólt.* 68 : 32. *Esa.* 19 : 21.

11. Az' napon nem ſzégyenülſz-meg minden te tselekedetidért, a' mellyekkel vétkeztél én ellenem; mert akkor el-véſzem közzüled azokat, a' kik örvendeznek a' te kevélységeddel: és többé nem (*g*) kevélykedel az én ſzentséges hegyemen. (*g*) *Jer.* 7 : 4.

12. És maraſztok én te közted meg-nyomorodott ſzegény népet, kik bíznak (*h*) az Úrnak nevében. (*h*) *Esa.* 6 : 13.

13. Az Izráelnek maradéki nem tselekeſznek hamiſságot, és nem ſzóllnak hazugságot: és nem találtatik az ő ſzájokban álnok nyelv; mert ők legeltetnek *Iſtentől*, és nyúgoſznak, és nem léſzen senki, ki őket el-rettentse.

14. Örülj (*i*) Sion' leánya! örvendezz Izráel! örülj, és tellyes ſzívvel örvendezz Jérusálemnek leánya! (*i*) *Esa.* 12 : 6. *Zak.* 9 : 9.

15. Le-tette az Úr a' te ítéletidet, el-fordította ellenségidet: az Izráelnek Királlya, az Úr te (*k*) közötted *vagyon*; nem látſz többé veſzedelmet. (*k*) *'Sólt.* 46 : 6. *Esa.* 12 : 6.

16. Az' napon ezt mondják Jérusálemnek: Ne félj! Sionnak: Ne botsásd-le kezeidet!

17. A' te közötted *lakozó* erős Urad Iſtened meg-tart, nagy örömmel örvendez te rajtad, a' te ſzerelmedben gyönyörködik, nagy örömmel vígad tenéked.

18. A' kik te közzüled ideig meg-nyomorodtanak; azokat egybe-gyüjtőm: *és* a' kik gyalázatot ſzenvedtenek.

19. Imé én el-veſztem minden te nyomorgatóidat akkor az időben: és meg tartom (*l*) a' ſántát, és hazahozom a' ſzám-kivettetet, és őket dítséretesekké és tiſzteletesekké téſzem az ő gyalázatjoknak egéſz főldén. (*l*) *Mik.* 4 : 6-7.

20. Az időben haza-hozlak titeket, idővel egybe-gyüjtlek titeket; mert híresekké és nevezetesekké téſzlek titekete' főldnek minden népei között, mikor a' ti ſzám-ki-vetéstekből meg ſzabadítlak titeket a' ti ſzemetek' láttára, ezt mondja az Úr.

AGGÉUS PRÓFÉTA.

Inti a' Babiloniai fogságból haza-mentt népnek Fejedelmeit a' Templomnak meg-építésére: bíztatván őket annak Meſſiás' meg-jelenése által lejendő ditsőſséges vóltával.

I. RÉSZ.

Intés a' Templomnak meg-építésére.

1 Dárius Királynak második (*a*) eſztendejének hatodik hónapjában, a' hónapnak első napján ſzólla az Úr Aggéus Próféta által Zorobábelnek, a' Seáltiel' fiának, Júda' Fejedelmének, és Jósuának, Jehosadák' fiának, a' Fő-Papnak, ezt mondván: (*a*) *Esd.* 5 : 1.

2. Ezt mondja a' Seregeknek Ura, mondván: E' nép ezt mondja: Nem jött még-el az idő, az Úr' Háza' építtetésének ideje.

3. Szólla azért az Úr Aggéus Próféta által, mondván:

4. *El-jött-é* tinéktek időtök, hogy lakozzatok a' ti szép házaitokban, hogy ez a' Ház pusztán áll?

5. Mostan azért ezt mondja a' Seregeknek Ura: Gondoljátok-meg jól a' ti dolgaitokat.

6. Sokat (*b*) vetettetek; de keveset hoztatok-bé abban: esztek; de nem elégesztek-meg: ittok; de nem részegedtek-meg: ruhákba öltöztök; de nem melegesztek-meg: és a' ki *munkájának* jutalmát vészi-bé; mintha meg-szakadott 'sákba töltené azt.)

(*b*) 3*Mós.* 26:16,26. *Mik.* 6:14,15.

7. Ezt mondja a' Seregeknek Ura; Gondoljátok-meg jól a' ti dolgaitokat!

8. Menjetek-fel a' hegyre, és hozzatok *onnét* fákat: építsétek-meg ezt a' Házat: és kedves lészen nékem az, és ditsőíttetem abban, ezt mondja az Úr.

9. Sokat vártatok-bé; de (*c*) ímé kevés *takarodott-bé*: bé-vittétek azt a' ti házatokba; de én reá fúvallok arra: Mi okért? azt mondja a' Seregeknek Ura: Az én Házamért, melly pusztán áll; ti pediglen siettek ki-ki az ő házának építésére. (*c*) *r.* 2: 16,17,19. *Esd.* 4:21.

10. Ennekokáért zárlatott-bé (*d*) az ég, hogy ne adna néktek harmatot; a' föld-is bé-zárlatott, hogy néktek gyümöltsöt ne teremne.

(*d*) 5*Mós.* 28: 23,24.

11. És (*e*) szárazságot hívtam e' földre, és a' hegyekre, a' gabonára és a' borra, az olajra, és arra, valamit a' föld terem; az emberekre-is és a' barmokra, és az *embereknek* minden kézi-munkájára. (*e*) *Amós.* 4 7,9. *r.* 2: 17.

12. Meg-hallá pedig (*f*) Zorobábel, a' Seáltiel' fia, és Jósua, Jehosádák' fia, a' Fő-Pap, és mind a' több köfség az ő Urának Istene' szavát; és az Aggéus Próféta' beszédit, a' mint el-botsátotta vala őtet az ő Urok Istenek; és meg-félemlék a' nép az Úrtól. (*f*) *Esd.* 2: 2.

13. Monda azért Aggéus, az Urnak (*g*) követe, az Úrnak követségében, mondván a' népnek: Én ti veletek *vagyok*, ezt mondja az Úr.

(*g*) *Mál.* 2: 7. 1 *Kór.* 4: 1.

14. És fel-indítá az Úr Zorobábelnek, Seáltiel' fiának, a' Júda' Fejedelmének lelkét, és Jósuának, Jehosadák' fiának, a' Fő-Papnak lelkét, és mind a' több köfségnek lelkét; és bé-menének és (*h*) munkálódának a' Seregek' Urának az ő Istenének Házában. (*h*) *Esd.* 3: 10-13.

15. Hatodik hónapnak huszon-negyedik napján, Dárius Királynak második esztendejében.

II. RÉSZ.

Ditsőssége'seb a' második Templom az elsőnél.

1 Hetedik hónapnak huszon-egygyedik napján, szólla az Úr Aggéus Próféta által, mondván:

2. Mond-meg most Zorobábelnek, Seáltiel' fiának, a' Júda' Fejedelmének, és Jósuának, Jehosadák fiának, a' Fő-Papnak, és a' nép' maradékának, ezt mondván:

3. Kitsoda maradott-meg ti közzületek, a' ki-látta ezt a' Házat az ő első ditsőssége'ben? és a' mellyet ti most láttok, avagy nem ollyannak tettszik-é tinéktek ahoz képest, mintha (*a*) semmi vólna? (*a*) *Esd.* 3: 12, 13

4. Mostan mindazáltal légy erős *a' te dolgodban*, Zorabábel! ezt mondja az Úr: és erős légy te-is Jósua, Jehosadáknak fia, ki Fő-Pap vagy! és erős légy te e' földnek minden népe; ezt mondja az Úr: és munkálódjatok; mert én veletek vagyok, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

5. A' beszéd szerént, mellyel (*b*) fogadást tettem néktek, mikor ki-jöttetek Égyiptomból; és az én lelkem meg-marad bennetek: ne féljetek!

(*b*) 5*Mós.* 7: 21. 31: 8.

6. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura: Még (*c*) egy kevés *idő* vagyon; és én meg-indítom az egeket, a' földet, a' tengert, és a' szárazt.

(*c*) *Sid.* 12: 26.

7. És meg-indítok minden népeket, és el-jő a' minden pogány népeknek kívánságok: és bé-töltöm e' Házat ditsőssséggel, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

8 Enyim az ezüst, és enyim az arany, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

9. Nagyobb lészen ennek a' második Háznak (*d*) ditsőssége, hogy-nem az első *Háznak ditsőssége*, ezt mondja a' Seregeknek Ura; és ezen a' helyen adok békeséget, ezt mondja a' Seregeknek Ura. (*d*) *Malak.* 3: 1.

10. Kilentzedik *hónap*nak huszon-negyedik *napj*án, Dáriusnak második esztendejében, szólla az Úr Aggéus Próféta által, ezt mondván:

11. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Kérdd meg, kérlek, a' Papokat a' törvény felől, ezt mondván:

12. Ha valaki szentelt húst viénd az ő köntösének allyában, és az ő *köntösének* szélével illeténd kenyeret, főzeléket, bort, olajt, és valami eleséget, vallyon meg-szenteltetik-é az?

az? és felelének a' Papok, 's mondának: Nem *ſzenteltetik.*

13. És monda Aggéus: Ha valaki illeténdi mind ezeket, a' ki lélekben fertelmes *léſzen*, avagy meg fertéztetik-é? és felelének a' Papok 's mondának: (*e*) Meg-fertéztetik.

14. És felelvén Aggéus monda: Azonképpen e' nép, és e' nemzetség én előttem, azt mondja az Úr: és akképpen minden ő kezek' munkája, és valamit ők ott *nékem* fel-hoznak; fertelmes léſzen. (*e*) 3*Mós.* 5: 2. 2*Kór.* 6: 17.

15. És moſtan gondoljátok-meg, kérlek, ſzívetekben, e' naptól fogva az el-múltakat, mikor még *egy* követ ſem tettek vólt *más* kőre az Úr' Templomában.

16. Annakelőtte ha el-ment *az ember* az aſztaghoz, mellyből húſz *vékat várt; tsak* (*f*) tizet talált: mikor a' ſajtóhoz ment, hogy ötven veder *bort* merítene; húſzat talált. (*f*) *r.* 1: 6 9.

17. Meg-vertelek titeket (*g*) ſzárazsággal, ragyával, és kő-esővel minden ti kezetek' munkáját; de ti még-is nem *térétek* én hozzám, ezt mondja az Úr. (*g*) *Amós.* 4: 6 *r.* 1: 11.

18. Gondoljátok-meg, kérlek, ſzívetekben, e' naptól fogva az el-múltakat; a' kilentzedik *hónap*nak huſzon-negyedik napjától fogva, a' naptól fogva, mellyen az Úr' Temploma fundáltatott: gondoljátok-meg a' ti ſzívetekben.

19. Avagy bé-takarodott é a' mag a' ti tsürötökbe? még ſem a ſzőlő, ſem (*h*) a' fige, és pomagránát, ſem az olaj-fa nem termett; de e' naptól fogva meg-áldlak *titeket.* (*h*) *r.* 6: 9.

20. És ſzólla az Úr másodſzor Aggéusnak a' hónak huſzon-negyedik *nap*ján, mondván:

21. Mond-meg Zorobábelnek, a' Júda' Fejedelmének, ezt mondván: Én meg-indítom az egeket és a' földet.

22. És el-fordítom az orſzágoknak Királyi ſzékeket, és a' pogány orſzágoknak erejeket el-veſztem: és el-fordítom a' ſzekeret, és abban ülőket: és le-húllanak a' lovak, és azokon ülők, ki-ki az ő attyafiának fegyvere miatt.

23. Az' napon, ezt mondja a' Seregeknek Ura: fel-véſzlek téged' Zorobábel, Seáltielnek fia, én ſzolgám! ezt mondja az Úr, és ollyanná téſzlek, mintegy petsétes gyürü *az én újjomban;* mivelhogy válaſztottalak téged', ezt mondja a' Seregeknek Ura.

ZAKARIÁS PRÓFÉTA.

Tánítja a' népet, miért lakoltak az ő eleik a' Babiloniai fogságban: inti őket meg-térésre, ſzabadúlásról reménységet nyújt: feddvén őket a' még köztök uralkodó bünökről.

I. RÉSZ.

Intés meg-térésre: Zakariás' Látáſi.

1 Dárius' (*a*) második eſztendejének nyóltzadik hónapjában, ſzólla az Úr Zakariásnak, a' Barakiás' fiának, ki Iddó Próféta' fia vala, mondván: (*a*) *Esd.* 5: 1.

2. Meg-haragudt vólt az Úr felette igen a' ti atyáitokra.

3. Ezt mondjad azért nékik: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Térjetek (*b*) én hozzam, ezt mondja a' Seregeknek Ura; és ti hozzátok térek, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

(*b*) *Es.* 31 6. *Jer* 1: 11. *Mál.* 3: 7.

4. Ne légyetek ollyanok, mint a' ti atyáitok: mert (*c*) ez előtt-való Próféták kiáltottak nékiek, mondván: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Térjetek-meg, kérlek, a' ti gonoſz útaitokról, és gonoſz tselekedeteitekről; és nem fogadtak ſzót, és nem figyelmeztek én hozzám, azt mondja az Úr. (*c*) *Ezék.* 18: 30.

5. Hól vagynak a' ti atyáitok, és a' Próféták? mind örökké élnek-é?

6. De az én beſzédim és az én végezéſim, mellyeket az én ſzolgáimnak, a' Prófétáknak meg-parantsoltam, vallyon nem tellyesedtek-é-bé a' ti atyáitokon? mert meg-térvén azt mondották: (*d*) A' mint gondolta vala a' Seregeknek Ura, hogy mi velünk tselekedjen, a' mi útaink és tselekedeteink ſzerént; úgy tselekedett mi velünk. (*d*) *Jer.* 25: 12. *Sír* 1: 18.

7. A' tizen-egygyedik hónapnak (mellyet Sebátnak *neveznek*) huſzon-negyedik napján, Dáriusnak második eſztendejében, ſzólla az Úr, Zakariásnak, a' Barakiás' fiának, ki Iddó Próféta' fia vala, mondván:

8. Látám éjtſzaka; és ímé egy (*e*) férjfiú ül vala veres lovon, és áll vala mirtus-fák között, mel-

mellyek valának mély helyen: és az ő háta megett valának veres lovak, tarkák és fejérek. (*e*) *r.* 6: 2, 3. *Jel.* 6: 2, 4, 5.

9. És mondék én: Mit *akarnak* ezek Uram? Felele nékem amaz Angyal, a' ki engemet meg-szóllíta: Én meg-mondom tenéked, mit *akarnak* ezek.

10. Akkor felelvén ama' férjfiú, a' ki áll vala a' mirtus-fak között, s' monda: Ezek, a' kiket az Úr küldött, hogy bé-járják e' földet.

11. És felelvén az Úr' Angyalának, ki a' mirtus fák között áll vala, mondának: El-jártuk a' földet; és ímé az egész föld nyugszik, és nagy bátorságban vagyon.

12. Akkor szóllván az Úr' Angyala monda: Óh Seregeknek Ura, meddig nem könyörülsz te a' Jérusálembélieken, és a' Júdának városin, mellyek ellen haraguttál immár hetven (*f*) esztendőktől fogva? (*f*) *Jer.* 25: 11. 52: 4-14.

13. Felele pedig a' Seregeknek Ura az Angyalnak, a' ki én velem szóll vala, jó beszédeket, és vígasztaló szókat.

14. Annakokáért meg-parantsolá nékem az Angyal, a' ki én velem szóll vala: Kiálts! ezt mondván: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Szeretem én (*g*) Jérusálemet, és Siont nagy buzgóságos szeretettel. (*g*) *r.* 8: 2-3.

15. De nagy haraggal haragszom e' bátorságban élő népek ellen; mert én kevéssé haragutam vala *az én népemre*, ők pedig kegyetlenül (*h*) tselekedtek vélek. (*h*) *Jer.* 50: 28-29.

16. Annakokáért ezt mondja az Úr: Meg-tértem a' Jérusálem *városához* kegyelmesen; az én házam meg-építtetik abban, ezt mondja a' Seregeknek Ura, és ki-nyújtatik (*i*) a' mérő linea Jérusálemen. (*i*) *r.* 2: 2 5.

17. Még-is kiálts mondván: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Még az én városim felette (*k*) bővölködni fognak sok jókkal, minekutánna az Úr Siont ismét meg-vígasztalja, és Jérusálemet ismét magához vészi. (*k*) *Aggéus.* 2: 6-9.

18 És fel-emelvén az én szemeimet, láték; és ímé négy szarvak *valának*.

19. És mikor kérdeném az Angyaltól, a' ki én velem szóll vala: Mitsodák ezek? monda nékem: Ezek a' szarvak, mellyek el-hányták Júdát, Izráelt, és Jérusálemet.

20. Azután mutata énnékem az Úr négy kovátsokat.

21. És mikor kérdeném: Mit akarnak ezek tselekedni? felelvén monda: Ezek a' szarvak, mellyek el-hányták Júdát, annyira, hogy senki fejét fel ne emelhetné; e' kovátsok pedig eljöttek, hogy azokat el-rettentsék, hogy a' pogányoknak szarvaikat le-rontsák, kik szarvat emeltek vala Júda' földe ellen, hogy azt el-rontanák.

II. RÉSZ.

A' polgányok' hivatala jövendöltetik.

1 Fel-emelvén ismét az én szemeimet, láték; és ímé egy férjfiú *vala*, kinek kezében vala egy mérő kötél.

2. És mondék: Hová mégy? és felele nékem: Hogy meg-mérjem Jérusálemet, és meglássam mind szélit, mind hoszszát.

3 És ímé amaz (*a*) Angyal, a' ki én velem szóll vala, ki-jöve; és más Angyal-is ki jöve annak eleibe. (*a*) *r.* 1: 8-9

4. És monda annak: Fuss-el, szóllj e' gyermeknek, mondván: Jérusálemet kerítés nélkül kezdik lakni az ő benne-*való* embereknek és barmoknak sokasága miatt.

5. Én pedig, ezt mondja az Úr, lészek ő-néki tüz-fal körös-környül, és ditsőségére lészek néki ő közepette.

6. No, no fussatok-ki Éjszaknak (*b*) földéből, ezt mondja az Úr; mivelhogy az égnek négy szele-felé el-hánytalak titeket, ezt mondja az Úr. (*b*) *Esa.* 48: 20. *Jer.* 50: 8.

7. Óh Sion! (*c*) szabadítsd-ki te-is magadat, ki-lakozol a' Bábel' leányánál. (*c*) *Jer.* 51: 45.

8. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura: A' ditsőség után el-küld engem' a' pogányokhoz, kik titeket meg-foztottak; mert a' ki titeket bánt, az ő (*d*) szeme' fényét bántja.

(*d*) 5*Mós.* 32: 10. *'Sólt.* 17: 8.

9. Mert ímé én fel-emelem az én kezemet ő ellenek, és lészsnek az önnön szolgáiknak prédájokká: és meg-tudjátok, hogy a' Seregeknek Ura botsátott engemet.

10. Örülj (*e*) és örvendezz Sion' leánya! mert ímé én el-mégyek, és lakozom (*f*) te közötted, ezt mondja az Úr. (*e*) *Esa.* 12: 6.

(*f*) 3*Mós.* 26: 12.

11. És sok pogány népek adják az' napon magokat az Úrhoz, és lészsnek én népem: és mikor lakozom te közötted; akkor meg-tudod, hogy a' Seregeknek Ura küldött engemet te hozzád.

12. És örökségül bírja az Úr Júdát, az ő örökségét a' szent földön; és ismét magához vészi Jérusálemet.

13. Hall-

13. Hallgaſſon minden teſt az Úr előtt; mert fel-kél az ő ſzentséges lakó helyéből.

III. RÉSZ.

Látás a' Jósua fő Papról. Igéret a' híveknek.

1 Azután mutatá nékem *az Angyal* Jósuát, a' Fő-Papot, hogy állana az Úrnak Angyala előtt, kinek a' Sátán áll vala jobb-keze felől, hogy ellenkeznék ő-véle.

2. És monda az Úr a' Sátánnak: (*a*) Dorgáljon-meg téged', Sátán, az Úr! dorgáljon-meg, mondok, téged az Úr, ki Jerusálemet magának válaſztotta: avagy nem *ollyan-é* ez, *mint* a' tűz ből ki-ragadott üſzög? (*a*) *Júd. v.* 9. *r.* 2: 10.

3. Jóſua pedig öltöztetett vala ſzennyes ruhákban, és áll vala az Angyal előtt.

4. És ſzólla *az Angyal*, és monda azoknak, kik előtte állanak vala, mondván: Vegyétek-le ő róla a' ſzennyes ruhákat; és monda ő nékie: Imé (*b*) el-vettem a' te álnokságodat, és újj ruhákba öltöztettelek téged' (*b*) *Mik.* 7: 18.

5. És mondék: Tégyenek az ő fejébe tiſzta papi-süveget; Tőnek annakokáért az ő fejébe tiſzta papi-süveget, minekutánna fel-öltöztették vólna őtet ruhákba; az Úrnak Angyala pedig *ott áll* vala.

6. És esküvéſsel fogadá az Úrnak Angyala Jósuának ezt mondván:

7. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Ha az én útaimban (*c*) járándaſz, és ha az én parantsolatimat meg-őrízénded; te-is ítélője léſzeſz az én Házamnak: sőt annak felette őrízője léſzeſz az én pitvarimnak, és meg-engedem tenéked, hogy ezen előttem állók között járj. (*c*) 1 *Kir.* 9: 4-7.

8. Halld-meg te Jóſua, Fő-Pap! és a' te barátid, kik te előtted ülnek; mert ezek tsudálatos férjfiak: Imé én elő-hozom, az én Szolgámat (*d*) a' TSEMETET. (*d*) *Esa.* 4: 1. 11: 1. *Jer.* 23: 5. *Luk.* 1: 78.

9. Mert ímé *egy* kő *léſzen*, mellyet én helyheztetek Jóſua előtt, és ez (*e*) egy kőnek hét ſzemei léſznek, és én faragom annak faragáſit, azt mondja a' Seregeknek Ura: és el-véſzem e' földnek álnokságát egy napon. (*e*) *Jel.* 5: 6.

10. Az' napon, azt mondja a' Seregeknek Ura, ki-ki mint hívja az ő felebarátját, a' ſzőlőtő alá, és a' fige-fa alá.

IV. RÉSZ.

Látás egy arany gyertya tartóról.

1 És meg-téré az Angyal, a' ki én velem ſzóll vala, és fel-kőlte engemet, mint a' kit álmából fel-kőltenek.

2. És monda énnékem: Mit (*a*) látſz te? és mondék: Imé egy merő arany gyertya-tartót látok, mellynek a' tetején vagyon az ő tányéra, és azon hét ſzövétnekek, és hét töltsérek a' hét ſzövétnekekre, mellyek vagynak a' *gyertya-tartó*nak tetején. (*a*) *Amós.* 7: 8.

3 És két olaj ſák a' *gyertya tartó* mellett; egygyik a' tányéron jobb-kéz felől, a' másik bal-kéz felől.

4. És felelék, és ſzóllék az Angyalnak, a' ki én velem ſzóll vala, mondván: Mitsodák ezek Uram?

5. És felelvén az Angyal, a' ki én velem ſzóll vala, monda nékem: Avagy nem tudod-é, mik ezek? kinek mondék: Nem Uram!

6. És felelvén ſzólla énnékem, mondván: Ez az Úrnak beſzéde Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, ſe hatalommal, hanem az én lelkem által, ezt mondja a' Seregeknek Ura:

7. Mitsoda vagy te, óh nagy hegy Zorobábel ellen? *el-oſzlatol, és* tér-földdé *léſzeſz*, és fel-teſzi *Zorobabel* a' felső követ a' népnek (*b*) nagy *hálá-adó* kiáltásával: Hálá légyen, hálá légyen *Istennek!*

(*b*) *Esd.* 3: 10, 11.

8. És ſzólla nékem az Úr, mondván:

9. A' Zorobábel' kezei fundálták e' Házat, és az ő kezei végezik-el: és meg-esméred, hogy a' Seregeknek Ura küldött engemet ti hozzátok.

10. Mert a' kik ez *építésnek* kitsiny kezdetit (*c*) meg-útáltak vala, örvendezni fognak, es meg-látják a' Zorobábel' kezében a' mérő lineát. Ezek az Úrnak hét ſzemei, mellyek bé-kerülik ez egéſz földet.

(*c*) *Haggéus* 2: 3. *Jel.* 5: 6.

11. És ſzóllván mondék nékie: Mit *példáznak* im' e' két olaj-ſák a' gyertya-tartó mellett, jobb-kéz felől, és bal-kéz felől?

12. És másodſzor-is ſzollván mondék néki: Mit *példáznak* ím' e' két olaj-folyások, mellyek *vagynak* a' két arany töltsérek között, mellyekből arany *ſzínű olaj* foly-ki?

13. És ſzólla énnékem mondván: Avagy nem tudod-é, mit *példáznak* ezek? és mondék: Nem *tudom*, Uram!

14. Annakokáért monda: Ezek a' két olaj források, mellyek az egéſz (*d*) földnek Uránál meg-maradnak. (*d*) *Mik.* 4: 13. *r.* 6: 5.

V. RÉSZ.

A' hamis tudománynak példázatja.

1 Azután ismét fel-emelvén az én szemeimet, látám, hogy ímé egy könyv repül vala *az égen.*

2. És mikor azt mondaná nékem: Mit látsz (*a*) te? mondék: Látok egy repülő könyvet, melynek hoszsza húsz sing, és széle tíz sing. (*a*) *r* 4:2.

3. És monda nékem: Ez az átok, melly ez egész földnek színére ki-mégyen; mert valaki orozz e' *nemzetség*ben, mint másban, meg-büntéttetik: és valaki *hamissan* esküszik e' *nemzetség*ben, mint másban, meg-büntettetik.

4. És ki-botsátom ezt *az átkot*, ezt mondja a' Seregeknek Ura: és bé-mégyen a' lopónak házába, és annak házába, a' ki hamissan (*b*) esküszik az én nevemre; és meg-marad annak házában, és meg-emészti azt, annak fáit és köveit. (*b*) 3*Mós.* 19: 12.

5. És elő-jövén az Angyal, a' ki én velem szóll vala, monda nékem: Emeld-fel a' te szemeidet, és lásd meg, mitsoda ez, a' mi elő-jő.

6. És mondék: Mitsoda ez? 's monda: A' mi elő-jő, *nem egyéb, hanem* mértek; és monda: Ez az ő szemek ez egész földön.

7. És ímé egy darab szélesen ki-vert ón forog *vala az égen*, és egy aszszonyi-állat ül-vala a' mértéknek közepiben.

8. És monda: Ez az istentelenség: és vete azt a' mértéknek közepire, és veté a' darab ónat a' *mértéknek* szájára.

9. És fel-emelvén az én szemeimet, látám; és ímé két aszszonyi-állatok jövének elő, és azoknak szárnyaikban szél vala, és szárnyaik ollyanok *valának*, mint az eszterágnak szárnyai; és fel-emelék a' mértéket az ég, és a' föld közzé.

10. És mondék az Angyalnak, a' ki velem szóll vala: Hová viszik ezek a' mértéket?

11. És felele nékem: Hogy házat épitsenek annak (*c*) a' Sineár' földén: és le-tétetik, és meg-erősíttetik ott az ő fundamentomán. (*c*) 1*Mós.* 11: 12.

VI. RÉSZ.

A' jó Angyalok a' híveknek őrizői.

1 És fordúlván fel-emelém szemeimet, és látám; és ímé négy szekerek jőnek vala ki két hegyek közzül, és azok a' hegyek érz hegyek *valának.*

2. Az első szekérben veres (*a*) lovak *valának*, a' második szekérben fekete lovak. (*a*) *Jel.* 6:4-5.

3. A' harmadik szekérben fejer lovak, és a' negyedik szekérben tarka lovak, erősek.

4. És szóllván mondék az Angyalnak, a' ki velem szóll vala: Mitsodák ezek Uram?

5. És felelvén az Angyal, monda nékem: Ezek az egeknek négy szelei, mellyek ki-jőnek a' helyekből, a' holott szoktak állani az (*b*) egész földnek Ura előtt.

(*b*) *r.* 4: 14.

6. A' melly *szekér*ben a' fekete lovak *vagynak*, mennek Éjszaknak földére: a' fejér lovak azok után mennek, és a' tarka lovak a' Délnek földére mennek.

7. Az erősek ki-jövének, és kivánák el-járni e' földet: és monda *Isten*: Menjetek-el, járjátok-el e' földet; és el-járák e' földet.

8. És elő-hiván engemet, szólla én vélem, mondván: Láthatsza, a' kik ki-menének az Éjszaknak földére, az én haragomat meg-tsendesíték az Éjszaknak földén.

9. És szólla az Úr nékem mondván:

10. Végy a' szám-kivetésből haza-jöttektől, *tudni-illik* Heldaitól, Tóbiástól, és Jedájától, és menj el te azon napon; menj-el, mondom, a' Sefániás' fiának, Jósiának házához, kik Babiloniából szabadúltak.

11. Végy, *mondom ezektől* ezüstöt és aranyat, és tsinálj koronákat, és tégyed a' Jehosadák' (*c*) fiának, Jósuának, a' Fő-Papnak fejére. (*c*) *r.* 3: 1-7.

12. És szóllj nékie, mondván: Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Ímé egy férjfiú, kinek neve (*d*) TSEMETE, az ő helyéből származik, és az Úr' Templomát meg-épiti. (*d*) *r.* 3: 8.

13. És ő épiti-meg az Úr' Templomát, és ő ditsőséges lészen, és ülvén uralkodik az ő székiben; és Pap is lészen az ő székiben, és békesség' tanátsa lészen e' kettő között.

14. És légyenek a' koronák Hélemnek, Tóbiásnak, Jedájának és Hénnek, a' Sefániás' fiának emlékezetül az Úr' Templomában.

15. És a' messzül-valók el-jőnek, és épitenek az Ú' Templomában, és meg-tudjátok, hogy a' Seregeknek Ura küldött engemet ti hozzátok; és meg-lészen ez, ha valóba hallgatjátok a' ti Uratoknak Istenteknek szavát.

VII. RÉSZ.

Istennek tettszö böjt.

1 És a' Dárius' Királynak negyedik esztendejében, a kilentzedik hónak, melly Kislévnek (*a*) *neveztetik*, negyedik *napján*, szólla az Úr Zakariásnak. (*a*) *Néh.* 1: 1.

2. Minekutánna *a' nép* küldötte vólna az Isten'

Istenʼ Templomához, Sarézert, és Régem-Méleket több társaival egybe, az Úrʼ ortzájának engeszteléséré.

3. És hogy meg-mondanák a' Papoknak, kik a' Seregeknek Urának Házában valának, és a' Prófétáknak illyen szókkal: Avagy (*b*) sirjak-é *még-is* minden ötödʼ hónapban? és bőjtöljek-é, a' mint tselekedtem ennyi esztendőtől fogva?

(*b*) *r.* 8: 10-19.

4. És szólla a' Seregeknek Ura énnékem, ezt mondván:

5. Moud-meg e' földnek minden népének, és a' Papoknak, mondván: Mikor bőjtöltetek, és sirtatok az ötödik, és (*c*) hetetik hónapban, és e' hetven esztendőkben; vallyon, bőjtölvén, nékem bőjtöltetek-é? (*c*) *r.* 8: 19. *Esa.* 58: 3-7.

6. És mikor ettetek, ittatok, vallyon nem ti-*magatoknak* ettetek, ittatok-é?

7. Avagy nem *ezenek vóltak-é* (*d*) a' beszédek, mellyeket szóllott az Úr az előbbi Próféták által, mikor még Jérusálem tsendes és gazdag vólna, és az ő környüle-való városok, Dél-felől-való része, és a' mezőség' tartománya nyúgodalomban vólna? (*d*) *Esa.* 58: 3 4.

8. És szólla az Úr Zakariásnak, mondván:

9. Igy szóllott vala a' Seregeknek Ura, mondván; Igaz ítéletet tégyetek, irgalmasságot, és könyörületességet (*e*) tselekedjen ki-ki az ő felebarátjával. (*e*) *Esa.* 58 7.

10. Az (*f*) özvegyet, és árvát, a' jövevényt, és szegényt meg ne nyomorítsátok: és senki az ő szívében felebarátja ellen-való gonoszról ne gondolkodjék. (*f*) 2 *Mós.* 22: 21, 22 *Esa.* 1: 23.

11. És nem (*g*) akarák hallgatni, és háttal fordúlának *Istenhez*, és füleiket bé-dugák, hogy ne hallanák. (*g*) *Jer.* 18: 12. 22: 21. 44: 16.

12. És Adamás-kővé tévék az ő szíveket, hogy ne hallanák a' Törvényt, és a' beszédeket, mellyeket a' Seregeknek Ura az ő lelke által küldött vala, az ő előbbi Prófétái által: és lőn felette igen nagy harag *reájok* a' Seregeknek Urától.

13. Annakokáért miképpen hogy én kiáltottam; és nem hallák meg: (*h*) azonképpen kiáltottak; és nem hallgattam-meg, ezt mondja a' Seregeknek Ura: (*h*) *Esa.* 1: 15. *Jer.* 14: 12.

14. Hanem mintegy forgó széllel (*i*) el-széleszettem őket minden pogány népek közzé, mellyeket nem esmértek, és a' föld el-puszttúlt ő utánnok, annyira, hogy senki azon által ne menne, avagy meg-térne: és a' kívánatos földet pusztává tévék. (*i*) 2 *Kir.* 15: 29. 17: 6.

VIII. RÉSZ.

Az Isten' haragja meg-engeszteltethető.

1 És szólla a' Seregeknek Ura, ezt mondván:

2. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Nagy búsúlással meg-búsúltam a' Sionért, és (*a*) nagy haraggal meg-haraguttam érette. (*a*) *r.* 1: 15.

3. Ezt mondja az Úr: Meg-tértem Sionhoz és lakozom Jérusálemnek közepette: és nevezteték Jérusálem igazság' városának, és a' Seregek' Urának hegye, szent hegynek.

(*b*) *r.* 1: 16. *Esa.* 1: 26.

4. Igy szóll a' Seregeknek Ura: Még lakoznak a' vén férjfiak és vén aszszonyi-állatok a' Jérusálemnek útzáin: és a' férjfiúnak páltza lészen kezében az ő vénsége miatt.

5. És a' városnak útzái tellyesek lésznek férjfiú gyermekekkel és leányzókkal, kik annak útzáin játzodnak.

6. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Ha *ez* tsuda lészen a' maradék népnek szemei előtt az' napokban; vallyon az én szemeim előtt-is (*c*) tsuda lészen-é? ezt mondja a' Seregeknek Ura.

7. Igy szóll a' Seregeknek Ura: Imé én megszabaditom az én népemet, a' Nap-kelet és a' Nap-nyúgot' földéről. (*c*) *Mát.* 19: 16.

8. És meg-hozom őket, és lakoznak Jérusálemben: és lésznek nékem én (*d*) népem, és én lészek nékiek Istenek tökélletességgel és igazsággal. (*d*) *r.* 13: 9.

9. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: (*e*) Erősödjenek-meg a' ti kezeitek, *néktek*, kik halljátok e' napokon e' beszédeket a' Prófétáknak szájokból, *kik szólltak néktek* a' Seregek' Urának Háza' fundamentomának fel-vettetésének napjától fogva, hogy a' Templom meg-épittetnék.

(*e*) *Sid.* 12: 12. *Aggé.* 2: 7-9.

10. Mert e' napoknak előtte sem az emberʼ, sem a' barom' *fáradságának* nem vólt semmi jutalma; és sem (*f*) a' ki-menőnek, sem a' bé jövőnek semmi békessége nem vólt a' nyomorúság miatt: és minden embereket, kit-kit egymásra támasztottam.

(*f*) 2 *Krón.* 15: 5-6.

11. De most nem úgy *tselekszem*, mint azelőtt-való napokon az *én* népem' maradékával, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

12. Mert a' ti vetéstek békességes *lészen*: a' szőlő meg-termi gyümöltsét; a' föld-is megadja az ő gyümöltsét: az egek az ő harmatjokat meg-adják, és mind ezeket örökségül adom az én népem' maradékának.

13. És

13. És miképpen átok alatt vóltatok a' pogány népek között, óh Júda' háza és Izráel' háza! azonképpén meg-tartalak titeket, és áldottak léfztek. Ne féljetek, erősödjenek-meg a' ti kezeitek.

14. Mert ezt mondja a' Seregeknek Ura: Miképpen el-gondoltam vala, hogy veszedelmet hozzak reátok, mikor a' ti atyáitok engemet haragra ingerlettek vólna; ezt mondja a' Seregeknek Ura, és meg nem bántam:

15. Azonképpen *g*) meg-térvén el-gondoltam: hogy e' napokon Jérusálemmel jól tégyek, és Júdával; ne féljetek. (*g*) *Jón.* 3: 9.

16. Ezek a' dolgok, a' mellyeket tselekedjetek: Szólljon ki-ki (*h*) igazságot az ő felebarátjával; igazságnak és békefségnek törvényét szólljátok a' ti kapuitokban. (*h*) *Ef.* 4: 25.

17. És senki (*i*) felebarátja ellen gonoszt szívében ne gondoljon, és a' hazug esküvést ne szeressétek; mert mint ezek, a' mellyeket én gyülölök, ezt mondja az Úr.

(*i*) *r.* 7: 10. *'Sólt.* 11: 5.

18. És szólla a' Seregeknek Ura énnékem, mondván:

19. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: A' negyedik, az ötödik, (*k*) a' hetedik és a' tizedik *hónap*nak bőjti, Júda' házának örömére fordúl, vigasságára, és jó innepire. Azért szeressétek az igazságot és a' békefséget. (*k*) *r.* 7: 3, 5.

20. Igy szóll a' Seregeknek Ura: Még *léfzen olly idő*, mikor el-jőnek a' népek, és a' nagy városoknak lakói.

21. És egygyik *város*' lakói a' másikához mennek, mondván: Menten menjünk-el az Úr' ortzájának engefztelésére, és a' Seregek' Urának keresésére; én-is el-mégyek.

22. És el-jőnek fok népek, és hatalmas nemzetségek Jérusálembe a' Seregeknek Urának keresésére, és az Ur' ortzájának engefztelésére.

23. Ezt mondja a' Seregeknek Ura: Az' napokban *léfzen*, hogy meg ragadják tíz emberek minden nyelven-való pogányok közzül; meg-ragadják, mondom, a' 'Sidó köntösének peremit, ezt mondván: El-mégyünk veletek; mert hallottuk, hogy az Isten *vagyon* veletek.

IX. RÉSZ.

Jövendölés a' Krisus' országáról.

1 Az Úr' *fenyegető* beszédének súlyossága a' Kadrák' földe ellen, és Damaskuson *le-fzen* a' *fenyítékn*ek nyúgalma; minekutánna az embernek, és az Izráelnek minden memzetségének szeme az Úrhoz *fordúlt*.

2. Még Hámát *város-is* azon határban léfzen; Tírus, Sidon-is, jóllehet igen (*a*) okos.

(*a*) *Ezék.* 28: 2, 3-25.

3. És erősséget épített magának Tírus, és gyujtött ezüstöt, mint a' port, és aranyat, mint az útzán-való sárt.

4. Imé az Úr szegénynyé tészi őtet, és az ő tengeren-való hatalmát meg-rontja, és tüz emészti-meg (*b*) őtet.

(*b*) *Ezék.* 26: 3, 4.

5. Meg-látja ezt Askalon; és meg-retten: Gáza-is; és bánkódni fog felette igen: Akkaron-is; mivelhogy meg-szégyenült az ő reménységében; és ki-vész a' Király (*c*) Gázából, és Askalonban *ember* nem lakik.

(*c*) *Sóf.* 2: 4, 5.

6. És laknak Azótusban idegenek: és el-veszetem a' Filistéusoknak kevélységeket.

7. És el-vészem a' ő szájokból az ártatlan vért, és ki-vonszom fogaik közzül az ő útálatos ragadományokat; és a' meg-maradott *nép* az-is a' mi Istenünké *léfzen*, és ollyan-léfzen, mint egy Fejedelem Júdában: és Akkaron úgy *jár*, mint a' Jébuséus.

8. És tábort járok az én Házam környül az ellenség ellen, az által-menő és meg-térő *ellenség* ellen, és nem mégyen többé rajtok által a' kóborló; mert most látom szemeimmel *népeimnek nyomorúságát*.

9. Örulj (*d*) erősen Sionnak leánya! örvendezz Jérusálemnek leánya! Imé a' te Királyod el-jő tenéked, igaz, és szabadító ő: szegény és szamár háton ülő, és nőstény szamárnak vemhén.

(*d*) *Esa.* 62 11. *Mát.* 21: 5.

10. És ki-veszetem a' szekereket Efraimból, és a' lovat Jérusálemből; a' hadakozásra-való kéz-ívet is ki-veszetem, és szóll békefséget a' pogányoknak: és az ő birodalma *egygyik* tengertől fogva a *másik* tengerig, és az *Eufrates* folyóvíztől fogva, a' földnek utólso határáig *léfzen*.

11. Te-is *óh Sion' leánya!* a' te veled-való szövetségemnek (*e*) vére által meg-szabadítottam a' te (*e*) foglyaidat a' kútból, mellyben víz nem *vala*.

(*e*) *Mát.* 26: 28. 1 *Kór.* 11: 25. *Esa.* 61: 1.

12. Térjetek az erősséghez ti reménységnek foglyai! ma-is mondom néktek, hogy kettős jó-tételemmel meg-ajándékozlak tégedet.

13. Mert Júdát magamnak mintegy kéz-ívet fel-vetettem, és Efraimot meg-raktam, és fel-

fel-indítottam a' te fiaidat Sion, a' te fiaid ellen (*f*) te Pogány nemzet! és ollyanná tettelek tégedet, mint az erős *Oriás*nak fegyvere.

14. És meg-tettſzik, hogy az Úr vélek vagyon, és ki-mégyen *kezéből* az ő nyila, mint a' villámás: és az Úr Iſten kürtöt fúval, és déli forgó-ſzélekkel elő-jő. (*f*) *Náh.* 2:3, *'s a't.*

15. A' Seregeknek Ura meg-óltalmazza őket, hogy *békeſséggel* egyenek, minekutánna meghódoltatják a' parittyának köveit: és igyanak, és zajogjanak (*g*) mint a' bortól: meg-teljenek, mint a' tséſzék, és mint az óltárnak ſzegeleti.

(*g*) *r.* 10:7.

16. És meg-óltalmazza őket az ő Urok Iſtenek az' napon, mint a' *juhnak* nyájját, az ő népét: és *mint* a' koronába tétetett drága-kövek fel-emeltetnek (*h*) az ő földén. (*h*) *Esa.* 14:2.

17. Mert melly nagy az ő jó-tétemenye! és melly nagy az ő ſzépsége! a' gabona az ifjakat, és a' bor a' leányokat meg-vídámítja.

X. RÉSZ.

Eső: Bálványozás: Igéretek.

1 Kérjetek az Úrtól esőt alkalmatos időben, és az Úr felhőt ſzerez, és (*a*) zápor-esőt ád néktek, és kinek-kinek füvet az ő mezejében. (*a*) *Jóel.* 2:2. *Tsel.* 14:17.

2. Mert a' bálványok (*b*) hazugságot ſzólltanak, és a' varáslók hamiſságot láttak: és hazug álmokat láttak, hijába-válósággal vígaſztaltak; azért, mikor *rabságra* mennének, mint a' juhok, bizonyságot tőrek arról, hogy nem vólt páſztorok. (*b*) *Jer.* 10 8, 17.

3. A' páſztorok ellen fel-gerjedett az én haragom, és meg-látogatom a' bakokat; Mert meg-látogatja a' Seregeknek Ura az ő nyájját, a' Júda' házát, és ollyanokká téſzi őket, mint az ütközetre fel-ékeſittetett lovat.

4. Ő közzülök *támad* ſzegelet, ő közzülök *támad* ſzeg, és hadakozásra-való kéz-ív: és támad ő közzülök minden ravó-is.

5. És léſznek olly *erőſsek*, mint az Oriások, kik a' hartzon tapodják ellenségeket, mint az útzákon lévő sárt, és hartzolnak; mert az Úr *vagyon* ő-vélek: és meg-ſzégyenülnek, a' kik *ő ellenek* lovakra ülnek.

6. És meg-erőſsítem a' Júda' házát, és (*c*) a' Jó'ſef' házát meg-tartom, és haza hozom őket; mert könyörültem rajtok, és ollyanok léſznek, mintha meg ſem vetettem vólna őket; mert én *vagyok* az ő Urok Iſtenek, és meg-hallgatom őket. (*c*) *Ezék.* 37: 16-22.

7. És az Efraim' *fiai* ollyanok léſznek, mint az Oriások: és örül az ő ſzívek, mint *kik* a' bortól *örülnek*: és az ő fiaik meg-látják, és örülnek, örvend az ő ſzívek az Úrban.

8. Süvöltök én ő-nékiek, és egybe-gyüjtöm őket; mert meg-ſzabadítom őket: és meg-ſokasúlnak, mint *az előtt* meg-ſokasúltak vala.

9. És el-ſzélleſztem őket a' népek között: és a' meſzſze-való földekben meg-emlékeznek én rólam, és élvén (*d*) az ő fiaikkal egybe *én hozzám* haza térnek. (*d*) 2 *Krón.* 36:20,23.

10. És haza hozom őket Égyiptom' földéből, és (*e*) Aſſiriából öſzve-gyüjtöm őket: és a' Gileádnak és Libánusnak földére hozom őket, és *helyet* ſem találnak nékiek. (*e*) 2 *Kir.* 15:29.

11. És a' tengeren által-mégyen az oſtor, és meg-tsendesíti a' tengernek habjait, és minden folyó-vizeknek mélységek meg-ſzárad; és megtöretik Aſſiriának kevélysége, és Égyiptomnak ereje el-távozik.

12. És meg-erősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak, ezt mondja az Úr.

XI. RÉSZ.

El-puſztúlása 'Sidó orſzágnak a' Rómaiak által: a' nép Páſztorinak külömbözőségek.

1 Nyisd-meg a' te kapuidat Libánus*nak hegye*! hogy a' tüz meg-emészſze a' te tzédrus-fáidat.

2. Ordíts te jegenye-fa! mert le-esett a' tzédrus-fa, mert a' fő népek el-húllotak: ordítsatok Básánnak tölgy-fái! mert le-vágattatott az erős erdő.

3. A' páſztorok' ordításoknak ſzava *hallattatik*; mert el-kőlt az ő erőſségek: az oroſzlánok' ordításoknak ſzava *hallattatik*; mert el-puſztúlt a' Jordánnak kevélysége.

4. Igy ſzóll az én Uram Iſtenem: Legeltesſed az *én* meg-nyomoríttatott juhaimat,

5. Mellyeket az ő rajtok uralkodók meg-ölnek, és (*a*) *azt állítják*, *hogy* nem vétkeznek: és a' kik őket el-adják pénzen; ezt mondják: Áldott az Úr; mert meg-gazdagodtam: és, a' kik azokat legeltetik, ſemmit nékik nem kedveznek. (*a*) *Ján.* 16:1.

6. Mert nem tselekſzem többé kegyelmeſen e' földnek lakoſival, ezt mondja az Úr; hanem ímé én adok minden embert az ő felebarátja' kezébe, és az ő Királlya' kezébe: és megrontják az ő földöket, és nem ſzabadítom-meg őket azoknak kezekből.

7. Azért én (*b*) fel-vőm gonviselését a' *maradék*

meg-nyomorittatott juhoknak, tudni-illik a' nép' ſzegényinek, és válaſzték magamnak két *páſztori* páltzát; egyiket nevezém ſzépségnek, a' máſikat nevezém egygyeſségnek, és *úgy* legeltettem a' juhokat. (*b*) *Ezék.* 34: 23.

8. És egy hónapon három páſztort botsátottam-el tőlök: és meg-keseredék az én lelkem az ő *háládatlanság*okon; mivelhogy az ő lelkek-is meg-útála engemet.

9. És mondék: (*c*) Nem őrízlek én titeket: a' ki halálra-való; haljon-meg: és a' kinek ki kell vágattatni; vágattaſsék-ki: és a' mellyek meg-maradnak; egye-meg ki-ki az ő társának húsát. (*c*) *Jer.* 15: 2,3. 43: 11.

10. És kezembe vőm az én veſzſzőmet, a' ſzépség *nevét*: és el-törém azt, hogy ſemmivé tenném az én ſzövetségemet, mellyet ſzerzettem vala mind e' népekkel.

11. És ſemmivé lőn az' napon; és illyen módon eſzekbe vevék a' nyájnak ſzegényi, a' kik engemet tiſztelnek vala; hogy az Úr dolga vólna *ez*.

12. És mondék nékiek: Ha jónak tettſzik néktek, adjátok-meg az én *ſzolgálatomnak* jutalmát: hogyha nem *tettſzik*, hagyjatok békét néki; és harmintz ezüſt pénzt (*d*) adának bérembe. (*d*) *Mát.* 26: 15.

13. És monda az Úr énnékem: (*e*) Vesd a' fazekasra e' nagy bért, a' mellyre engemet betsültenek: és vőm a' harmintz ezüſt pénzt, és vetém az Úr' Házába, *hogy* azt a' fazekasnak adnák. (*e*) *Mát.* 27: 9,10.

14. És el-törém az én máſik páltzámat-is, az egygyeſségnek *páltzáját*, hogy meg-oſzlaſsam az atyafiúságot Júda és Izráel között.

15. És monda az Úr énnékem: Végy immár egy bolond páſztornak-való táskát nyakadba.

16. Mert ímé én ſzerzek páſztort e' földön, a' ki azokat, mellyek a' nyájból ki-ſzakadtak, meg nem kereſi, a' gyengét ölébe nem véſzi, a' meg-romlottat meg nem gyogyítja: a' melly békével vagyon, azt nem őrízi: a' kövérinek húsával lakik, és azoknak körmeiket meg-rontja.

17. (*f*) Jaj a' haſzontalan páſztornak, a' ki el-hagyja a' nyájjat; fegyver következik annak karjára és jobb-ſzemére: az ő karja meg-ſzáradván meg-ſzárad, és az ő jobb-ſzeme tellyeſségel ki-apad.

(*f*) *Ezék.* 34: 2. *Ján.* 10: 12.

XII. RÉSZ.

Anyaſzentegyház' óltalma: 'Sidók meg-téréſe.

1 AZ Úrnak terhes beſzéde Izráel ellen. Ezt mondja az Úr, ki az egeket ki-terjeſztette, és a' földet fundálta, és az emberben a' lelket (*a*) teremtette (*a*) *Esa.* 57: 16.

2. Imé én Jérusálemet réſzegítő pohárrá téſzem minden környüle-való népeknek: mind annak, a' ki Júdának, mind annak, a' ki Jérusálemnek ellensége léſzen.

3. És (*b*) az' napon téſzem én Jérusálemet nehéz kővé minden népeknek: valaki vinni akarja azt, meg ſzakad beléje; jóllehet ő ellene gyűlnek a' földnek minden nemzetségi.

4. Azon a' napon, ezt mondja az Úr: megrémítek minden lovat, és meg-bolonditok minden lovagot: és ſzemeimet vetem Júdára, és a' népeknek minden lovaikat meg-verem vakſsággal. (*b*) *Ezék.* 39: 2-22. *Jóel.* 3: 1-17.

5. És ezt mondják a' Júdának Fejedelmi az ő ſzívekben, *és* a' Jérusálemnek lakói: A' mi erőſségünk *vagyon* a' Seregeknek Urában, az ő Iſtenekben.

6 Azon a' napon a' Júda' Fejedelmit fáknak *meg-emészt*ő tüz-helyévé téſzem, és ollyanokká, mint az egő üfzög a' kévék között: és mind jobb, mind bal kézre meg-emésztének minden népeket, és meg-marad Jérusálem' még az ő helyén Jérusálemben.

7. És meg-óltalmazza az Úr Júdának sátorit, mint elein; azokáért nem dítsekedhetik a' Dávid' házának ékeſsége, és a' Jérusálem' lakosának ékeſsége Júda ellen.

8. Azon a' napon óltalma léſzen az Úr a' Jérusálem' lakosának: és ő közöttök a' leg-alábbvaló az' napon hasonló léſzen Dávidhoz: és a' Dávid' háza, mint az Angyalok, és mint az Úr' Angyala az ő ortzájok előtt.

9. És azon napon kéſz léſzek el-veſzteni minden nemzetségeket, (*c*) valamellyek Jérusálem ellen jőnek. (*c*) *Esa.* 41: 11, 12.

10. És ki-öntöm a' Dávidnak házára, és Jérusálemnek lakoſira a' kegyelemnek, és a' könyörületeſségnek lelkét: és én (*d*) reám tekíntenek, a' kit boſzſzúsággal illettenek, és ſiratják őtet, mint az *ember* ſzokta ſiratni egygyetlen-egy maſzatját: és keseregneknek ő rajta, mint ſzoktak keseregni az első-ſzülöttökön.

(*d*) *Ezék* 39: 19. *Ján.* 19: 34-37. *Jel.* 1: 7.

11. Azon a' napon nagy ſiralom léſzen Jérusá-

rusálemben, minémű vólt (*e*) Hadádrimmonban, a' Megiddon' mezején. (*e*) 2*Krón.* 35: 22-23.

12. És ſir a' föld, minden tselédek külön: a' Dávid' házának tselédje külön, és az ő feleségeik külön: a' Nátán' házának tselédje külön, és az ő feleségeik külön:

13. A' Lévi' házának tselédje külön, és az ő feleségeik külön: a' Sémei' tselédje külön, és az ő feleségeik külön.

14. Minden maradék tselédek, minden ház-népek külön, és az ő feleségeik külön.

XIII. RÉSZ.

Kriſtus' jövendő halála; a' 'Sidók állapotjok.

1 AZon a' napon (*a*) kút-fő ſakad a' Dávid' házának, és a' Jérusálem' lakoſinak, az ő bünökből-való tiſztulásokra, és meg-mosódásokra. (*a*) *Jóel.* 3: 18.

2. És léſzen azon a' napon, ezt mondja a' Seregeknek Ura: ki-veſztem a' bálványoknak (*b*) neveket e' földről, és ſoha többe emlékezetben nem léſznek; sőt még az ő *hamis* Prófétáikat-is, és a' fertelmes lelket ki-ſzaggatom e' földről. (*b*) *Hós.* 2: 17, 18.

3. És léſzen *ez*, hogy mikor valaki prófétál többé, ezt mondja annak az ő attya, és annya, a' kik azt e' világra ſzülték: Nem élſz; mert (*c*) hazugságot ſzólltál az Úr' nevében: és által-verik azt az ő attya és annya, a' kik azt ſzülték, mivelhogy prófétált. (*c*) *Jer.* 28: 2-4.

4. És azon a' napon meg-ſzégyenülnek a' Próféták, ki-ki az ő látása miatt, mikor prófétál: és nem öltöznek ſzőrös ruhába, hogy hazudjanak.

5. Hanem ezt kezdi mondani: Nem vagyok én Próféta: ſzántó-vető ember vagyok én, és az emberek engem' gyermekségemtől fogva *barom*-páſztorságban neveltek.

6. És ha *valaki* kérdi töle: Mitsoda kékek ezek a' te kezeiden? azt feleli: Az én barátim' házokban verének meg engemet.

7. Fegyver, ſerkenj-fel az én páſztorom ellen, és a' férfiú ellen! ki nékem társom, ezt mondja a' Seregeknek Ura: (*d*) Verd-meg a' páſztort, és el-oſzolnak a' juhok: és fordítom kezemet az *én* kitsinyimre. (*d*) *Mát.* 26: 31.

8. És léſzen az egéſz földön, ezt mondja az Úr: a' földnek két réſzei ki-vágattatnak és meg-halnak, és a' harmadik meg-marad azon.

9. És által-viſzem a' harmad' *réſzt* a' tüzön, és meg-koholom azokat, mint meg-koholják az ezüſtöt, és meg-próbálom őket, mint meg-próbálják az arányat: (*e*) ez ſegítségül hívja az én nevemet; és én meg-felelek néki, *'s ezt* mondom: Én népem ez! ő pedig ezt mondja: Az Úr én Iſtenem! (*e*) 1*Pét.* 1: 6, 7.

XIV. RÉSZ.

Jérusálem' veſzedelme, 's pogányok' hivatala.

1 Imé el-jő az Úrnak napja, és a' te prédádat fel-oſztják te benned.

2. Mert minden népeket fel-gyűjtök Jérusálem ellen ütkezetre, és meg-véſzik a' várost, és a' házakat el-kóborolják: az aſzſzonyi-állatokat meg-fertéztetik: a' városnak fele ſzám-kivetésre mégyen; de a' nép' maradéka nem véſzki a' városból.

3. És ki-támad (*a*) az Úr, és hadakozik e' népek ellen; mint ama' napon hartzolt, a' hartznak napján. (*a*) *Esa.* 42: 13.

4. És állanak az ő lábai azon a' napon az Olaj-fák' hegyének tetején, melly Jérusálemnek Nap-kelet felől ellenében vagyon: és az Olaj-fák' hegye középben ketté válik, Nap-keletre, és Nap-nyúgotra, és léſzen igen nagy völgy; és fele a' hegynek Éjſzak felé, a' fele Dél-felé ſzakad.

5. És e' ketté-ſzakadott hegynek völgyébe futtok; mert a' hegyeknek völgye Azalig nyúl: és úgy futtok, mint futottatok (*b*) a' föld-indúlás előtt Uzziásnak, Júda' Királlyának idejében: és el-jő az én Uram Iſtenem, és mind a' ſzent *Angyalok* ő-véle. (*b*) *Am.* 1: 1.

6. És (*c*) nem léſzen azon a' napon világos és állandó Nap. (*c*) *Jóel.* 2: 10, 31.

7. És léſzen egy napon (mellyet az Úr tud) hogy ſem nap, ſem (*d*) éjtſzaka nem *léſzen*: és léſzen eſtvének idején világoſság. (*d*) *Jel.* 21: 23.

8. És léſzen az' napon, hogy (*e*) élő-vizek jöjjenek-ki Jérusálemből: fele azoknak a' Napkeleti tengerre, és fele az utólsó tengerre, és nyárban-télben folynak.

9. És az Úr léſzen Királlya az egéſz földnek; az' napon egy Úr léſzen, és neve-is egy.

10. És ez egéſz föld változik mintegy térſölddé Gébától fogva Rimmonig, Jérusálemnek Del-felől-való réſzében: és fel-magaſztaltatik, és az ő helyén látják a' Bénjámin' kapujától fogva az első kapu' helyéig, a' ſzegelet' kapujáig, és a' Hananéel' tornyától fogva a' Király' ſajtójáig. (*e*) *Ezék.* 47: 1, *'s a't. Jóel.* 3: 18.

11. És laknak abban, és többé el nem vész: és Jérusálemet bátorsággal lakják

12. És ez lészen pedig a' tsapás, mellyel megvér az Úr minden népeket, a' mellyek Jérusálem ellen hadakozándnak: meg-senyved az ő húsok, mikor lábaikon állanak, és az ő szemeik ki-járnak helyekből, és az ő nyelvek meg-rothad szájokban.

13. És lészen azon a' napon: az Úr nagy háborút indít ő közöttök, és ki-ki meg-ragadja az ő társának kezét, és fel-huzza kezét az ő felebarátjának keze ellen.

14. Sőt még Júda-is hadakozik Jérusálem ellen: és fel-gyül minden népeknek seregek körös-környül: aranyok, ezüstök, és drága ruhájok nagy bőységgel *lészen*.

15. És a' lónak, öszvérnek, tevének, szamárnak, és minden baromnak veszedelme, melly a' táborban lészen, ollyan lészen, *mint az embereknek* veszedelmek.

16. És lészen, hogy valaki meg-marad mind a' népek közzül, mellyek Jérusálem ellen jőnek; esztendőről esztendőre (f) fel-menjen a' Királynak, *tudni-illik* a' Seregeknek Urának tiszteletire, és a' Sátoros innepnek meg-szentelésére. (f) *Esa.* 66: 23.

17. És lészen, hogy valaki fel nem mégyen e' föld' ház-népei közzül Jérusálembe, hogy a' Királynak, a' Seregeknek Urának könyörögjön; nem lészen azokra eső

18. Ha Égyiptomnak-is háza-népe fel nem menénd, és meg nem jelenénd; ő reájok-is nem *lészen eső*: és lészen ő rajtok az a' büntetés, mellyel az Úr meg-bünteti a' pogányokat, kik fel nem jőnek a' sátoros innepnek meg-szentelésére.

19. E' lészen Égyiptomnak, és minden népeknek büntetések, mellyek fel nem jőnek a' sátoros innepnek meg-szentelésére.

20. Az' napon még a' lovaknak fékeken-is *ez írás* lészen: Az Úrnak szenteltetett! és lészenek a' vas-fazekak az Úr' Házában, mint az oltár előtt-való medentzék.

21. És minden vas-fazék Jérusálemben és Júdában a' Seregek' Urának szenteltetik: és el-jőnek mindenek, a' kik áldozni akarnak, és elővésznek azokban, és főznek bennek: és nem lészen többé (g) Kananéus a' Seregek' Urának Házában azon a' napon.

(g) *Esa.* 35:8. *Jóel.* 3.17. *Jel.* 22:15.

MALAKIÁS PRÓFÉTA.

Panaszolkodik a' bünökön: fenyegetődzik: meg-térésre int: a' Kristus' el-jöveteléről jövendöl.

I. RÉSZ.

A' sok jóért hálá-adatlan nép ellen panaszsza Istennek.

1 Az Úr' beszédének terhes Prófétziája, az Izráel ellen, Malakiás által.

2. Szerettelek titeket, ezt mondja az Úr; és azt kérditek: Miben mutattad hozzánk-való szerelmedet? Avagy nem attyafia vala-é E'sau Jákóbnak? ezt mondja az Úr, (a) Jákóbot pedig szerettem; (a) 1 *Mós.* 25-23. *Róm.* 9:13.

3. Esaut pedig gyülöltem, és (b) az ő *lakó* hegyeit pusztává tettem, és az ő örökségét sárkányoknak barlangjokká. (b) *Esa.* 34: 5.

4. Ha ezt mondándja Edom: El-fogyatkoztunk; de térjünk-meg, és építsük-meg a' mi pusztáinkat; ezt mondja a' Seregeknek Ura: Ok építnek, de én el-rontom; és *ezt* mondják nékik: Istentelenségnek határa a' *ti határotok*, és olly nép ez, mellyre az Úrnak örökké-való haragja vagyon.

5. Mellyet a' ti szemeitek meg-látnak, és magatok ezt kezditek mondani: Fel-magasztaltatott az Úr az Izráel' határában.

6. A' fiú tiszteli az ő attyát, és a' szolga az ő Urát: Ha én Atya vagyok; hol az én tiszteségem? és ha én Úr vagyok, hol az én félelmem? ezt mondja a' Seregeknek Ura tinéktek, óh Papok! kik meg-útáljátok az én nevemet, és ezt mondjátok: Miben útáljuk-meg a' te nevedet?

7. Kik az én óltáromra fertelmes kenyeret hoztok-fel; még-is ezt mondjátok: Miben fertéztettünk-meg tégedet? ebben: mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala útálatos.

8. Ha vak *oktalan állatot* visztek az áldozatra, nem gonosz-é az? és ha sántát, vagy (c) bénnát visztek, nem gonosz-é? Vigyed azt a' te Fejedelmednek, lássad, ha jó neven vészi-é tőled, vagy ha jó szemmel lát-é tégedet? ezt mondja a' Seregeknek Ura. (c) 3 *Mós.* 22 21.

9. Mostan annakokáért engesztelj étek az

Erős

Erős *Istennek* ortzáját, hogy könyörüljön rajtunk; mivelhogy ti ezt miveltétek, vallyon tekínt-é valamellyitekre? ezt mondja a' Seregeknek Ura.

10. Kitsoda az-is ti közzületek, a' ki *ingyen* bé-zárlaná a' *Templomnak* ajtaját? Avagy az én óltáromon ingyen áldoztok-é? Nem kedvellek titeket, ezt mondja a' Seregeknek Ura, és az (*d*) áldozatot a' ti kezetekből nem kedvellem.

(*d*) *Sólt.* 50: 1, 9. *Esa* 1: 11.

11. Mert (*e*) Nap-kelettől fogva Nap-nyúgotig nagy az én nevem a' pogányok között, és minden helyen jó illatú füsttel és tiszta eledeli áldozattal áldoznak nékem; mert nagy az én nevem a' pogányok között, ezt mondja a' Seregeknek Ura. (*e*) *Esa.* 41: 25.

12. Ti pedig meg-fertéztetitek azt, mikor ezt mondjátok: Az Úrnak asztala meg-fertéztetett, és annak jövedelme útálatos eledel.

13. És ezt mondjátok: Imé mint fáradánk! holott el-fúhatjátok azt: azt mondja a' Seregeknek Ura; annakfelette *vadaktól* meg-szaggatottat, sántát, és betegest hoztatok *nékem*, és áldoztatok eledeli áldozattal-is; vagy kedves-é ez a' ti kezetekből? azt mondja az Úr.

14. Átkozott pedig az álnok *ember*, a' ki, mikor az ő juhai között hím bárány vagyon, és fogadást tészen, áldozik hitvánnal az Úrnak; mert nagy Király vagyok én, ezt mondja a' Seregeknek Ura, és rettenetes az én nevem a' pogányok között.

II. RÉSZ.

A' Papoknak 's a' kősségnek bűneik.

1 Mostan azért ti reátok *néz*, óh Papok! e' parantsolat.

2. Ha (*a*) nem engedéndetek, és ha szívetek szerént nem adtok dítsőséget az én nevemnek, ezt mondja a' Seregeknek Ura; átkot botsátok ti reátok, és a' ti áldásitokat megátkozom; sőt meg-is átkoztam azokat, mivelhogy szívetek szerént nem *figyelmeztek én hozzám.*

(*a*) 3 *Mós.* 26: 14. *'s a' t.*

3. Imé én meg-vesztem a' ti vetni-való magotokat, és ganéjjal bé-kenem a' ti ortzáitokat, a' ti áldozatotoknak ganéjával: és mindenestől fogva bé-keverttek lésztek.

4. Mert tudjátok, hogy én adtam néktek e' parantsolatot; hogy nékem kötésem légyen a' Lévi' nemzetségével, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

5. És hogy nékem kötésem vólt azzal, élettnek és békességnek *kötése*: és adtam néki az én félelmem felől-való törvényt, és félt engemet, és az én nevem előtt meg-alázta magát.

6. Az igazság' (*b*) törvénye vólt az ő szájában, és álnokság nem találtatott ajakaiban: békességben, és egyenességben járt én velem, és sokakat meg-térített az álnokságból.

(*b*) 5 *M.* 33: 10.

7. Bizonyára a' Papnak ajakai őrízik a' tudományt, és ő-tőle kérdenek törvényt; mert a' Seregek' Urának (*c*) követe ő. (*c*) *Hag.* 1: 13.

8. De ti el-hajlottatok az útról, sokakat megbotránkoztattatok a' törvényben: fel-bontottátok a' Lévivel-való kötésemet, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

9. De én-is szidalmatosokká tettelek titeket, és útálatosokká az egész nép előtt; miképpen hogy nem tartottátok-meg az én útaimat, hanem fel-emeltétek ortzátokat a' törvény ellen, *ezt mondván*:

10. (*d*) Vallyon nem mindnyájunknak egy atyánk *vagyon-é*? Avagy nem azon-egy Isten teremtett-é minket? miért tsalja-meg tehát kiki az ő felebarátját, hogy a' mi atyáink' kötéseket meg-fertéztetnénk? (*d*) *Efes.* 4: 6.

11 Hitetlenül tselekedett Júda, és útálatosság lett Izráelben és Jérusálemben; mivelhogy meg-fertéztette Júda az Úrnak Szent helyét, hogy szerette és feleségül vette magának az idegen Isten' leányát.

12. El-veszti az Úr az illyen embert, a' ki ezt tselekeszi, mind a' ki indítója, mind a' ki tselekedője, a' Jákób' sátoriból, és a' ki áldozatot viszen-fel a' Seregek' Urának.

13. Ezt-is tselekedtétek másodszor, hogy könny-húllatással, siráffal 's kesergéssel bé-töltenétek az Ur' óltárát, (*e*) annyira, hogy többé ne tekíntsen az eledeli áldozatra, és ne végye-el kezetekből a' jó-akaratot.

(*e*) *Am.* 5: 21, 24.

14. És azt kérditek: Vallyon miért? Azért, mert az Úr tett tanú-bizonyságot te közötted, és a' te ifjúságodnak felesége között, a' kit te meg-tsaltál; holott ő te társod és te hozzád szövetséggel szerkeztetett feleséged vólna.

15. Mert nem egygyé tette-é *a' férjfiat, és aszszonyi-állatot*, holott minden lelkes állatok ő hatalmában vólnának? Miért pedig egygyé? Hogy azok által szaporodnék az Isten' magva. Annakokáért óltalmazzátok-meg lelketeket, és a' ti ifjúságtoknak felesége ellen ne vétkezzetek.

16. Ha meg-gyűlöli *valaki feleségét*, (*f*) botsássa-el, azt mondja az Izráelnek Ura Istene: és bé-fedezi az ő kegyetlenségét mintegy palásttal, azt mondja a' Seregeknek Ura. Azért őrizzétek-meg lelketeket, és ne tsalárdkodjatok.

(*f*) *Mát.* 19: 5-9.

17. El-fáraszttottátok az Urat a' ti beszédítekkel, és azt kérditek: Mivel fáraszttottuk-el? Ezzel, hogy azt mondjátok: Valaki gonoszt tselekeszik, kedves az Úr előtt, és ő azokban gyönyörködik; vagy *mikor ezt mondjátok:* Hol (*g*) az ítélő Isten? (*g*) *Esa.* 5: 19.

III. RÉSZ.

Keresztelő János: Gonoszságok a' 'Sidóknak.

1 Ímé én el-küldöm az én (*a*) Angyalomat, és meg-tiszttitja az útat én előttem: és mindjárást el-jő az ő Templomába az Úr, a' kitti kerestek, és a' Szövetségnek követe, a' kit kívántok; ímé el-jő: azt mondja a' Seregeknek Ura.

(*a*) *Mát.* 11: 10. *Luk.* 1: 17.

2. És kitsoda szenvedheti-el az ő el-jövetelinek napját? és kitsoda maradhat-meg az ő megjelenésekor? Mert ő ollyan, mint (*b*) a' tiszttító tüz, és mint a' ruha-festőknek fejérítő füvök.

(*b*) *Mát.* 3: 12, 13.

3. Miképpen-úl az ezüstnek olvasztója, és tiszttítója; úgy (*c*) meg-tiszttitja a' Lévi' fiait, és meg-frisseli őket, mint az aranyat és az ezüstöt: és az Úrnak áldoznak igazságnak áldozatjával.

(*c*) *Esa.* 1: 25. *Jer.* 6: 29, 30.

4. És kedves lészen az Úrnak a' Júda' és Jérusálem' áldozatja, mint a' régi napokban, és a' régi esztendőkben.

5. És hozzátok közelítek az ítéletre, és hírtelen tanú lészek a' szem-fény-vesztők ellen, a' paráznák és (*d*) hamisan esküvők ellen: és azok ellen, és a' kik a' munkás' bérit meg-tartják: az özvegyet, árvát, idegent nyomorgatják, és a' kik nem félnek engem'; ezt mondja a' Seregeknek Ura. (*d*) 2 *Mós.* 20: 7.

6. Mert én Úr meg nem változom: ti, Jákób' fiai! azért nem emésztettek-meg.

7. A' ti atyáitoknak idejektől fogva el-távoztatok az én parantsolatimtól, és meg nem őriztétek *azokat.* (*e*) Térjetek én hozzám; énis ti hozzátok térek, ezt mondja a' Seregeknek Ura; és mondátok: Miben térjünk *te hozzád?* (*e*) *Zak.* 1: 3. *Ez.* 18: 30.

8. Avagy meg-foszta-é ember az Isten; mivelhogy ti engem' meg-foszttottatok? és mondátok; Miben foszttottunk-meg tégedet? A' dézmákban és az áldozatokban.

9. Átokkal meg-átkoztattatok; mivel ti mind fejenként engem' meg foszttottatok.

10. Hozzátok-bé az egész (*f*) dézmát az én tár-házamba, és légyen élés az én Házamban: és próbáljatok-meg ezen engem', ezt mondja a' Seregeknek Ura; ha meg nem nyitom néktek az egek' tsatornáit, és ha áldást nem botsátok reátok, annyira, hogy helyet ne találhassatok marhatoknek. (*f*) *Pél.* 3: 9.

11. És meg-dorgálom érettetek a' kár-tévőt: és nem veszti-el földetek' gyümöltsét; és nem lészen a' szőlő-tő meddő néktek mezőtökön, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

12. És (*g*) bóldogoknak mondanak titeket minden nepek; mert lésztek drága föld*nek lakói*, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

(*g*) *Jób* 21: 14, 15.

13. El-hatalmaztak én ellenem a' ti beszéditek, ezt mondja az Úr; és mondátok: Miben szólltunk ellened?

14. Ezt (*h*) mondottátok: Hijába szolgálunk Istennek; és mi haszna vagyon, hogy az ő törvényét őrizzük, és hogy alázatosan viseltük magunkat a' Seregeknek Ura előtt?

(*h*) *Jób.* 9: 22. *Jer.* 44: 17, 18.

15. Sőt inkább (*i*) bóldogoknak mondják a' kevélyeket; mert nevekednek, a' kik hamisságot tselekeszenek: és a' kik kísértik az Istent; meg-szabadúlnak.

(*i*) *'Sólt.* 73: 3-13.

16. Akkor, a' kik az Urat félik, szóllának; és reá figyelmeze az Úr 's meg-hallá: és iratók emlékezet' könyve ő előtte azokért, a' kik az Urat félik, és nevét betsülik.

17. És lésznek nékem, az' napon, mellyen *ígéretemet* meg-tellyesitem, kiváltképpen-valo népemmé, ezt mondja a' Seregeknek Ura: és kedvezek nékik, mint (*k*) ember fiának kedvez, ki ő hozzá engedelmes.

(*k*) *'Sólt.* 103: 13.

18. Akkor meg-térvén meg-látjátok, *mitsoda külömbség légyen* az igaz, és (*l*) istentelen között: a' között, a' ki szolgál Istennek, és a' ki nem szolgál nékie. (*l*) *Ezék.* 9: 4-8.

IV. RÉSZ.

IV. RÉSZ.

Keresztelő János; Igazságnak fényes Napja.

1 Mert imé el-jő a' nap, mint az égő kemenTze, és meg-emésztetnek minden kevélyek, és minden álnokságnak tselekedői, mint (*a*) a' pozdorja: és meg-égeti őket a' jövendő nap, ezt mondja a' Seregeknek Ura, annyira, hogy sem gyökerek, sem ágok ne maradjon.

(*a*) *Abdiás* 18.

2. És fel-támad tinéktek, kik az én nevemet félitek, az igazság' (*b*) Napja, és egészség lészen az ő szárnyai alatt: és elő-mentek, 's meg-szaporodtok, mint a' meg-hizlalt tulkok.

(*b*) *Luk.* 1:78, 79.

3. És meg-tapodjátok az istenteleneket; mert ollyak lésznek lábaitok' talpai alatt, mint a' hamu, a' melly napon *beszédemet* meg-tellyesítem, ezt mondja a' Seregeknek Ura.

4. (*c*) Meg-emlékezzetek Mósesnek, az én szolgámnak, (*d*) Törvényéről, mellyet ő általa a' Hóreb' hegyén az egész Izráelnek adtam, *tudni-illik* az én végezésimet 's ítéletimet.

(*c*) 5*Mós.* 6:3. (*d*) *Mós.* 20:3.

5. Imé én el-botsátom tinéktek (*e*) Illyés Prófétát, minekelőtte el-jő az Úrnak nagy, és rettenetes napja. (*e*) *r.* 3:1. *Mát.* 11:14.

6: És (*f*) az atyáknak szíveket a' fiakhoz hajtja, és a' fiaknak szíveket az atyákhoz; hogy el-jövén el-ne veszessem e' földet örök veszedelemmel. (*f*) *Luk.* 1.17.

Az Ó Testamentom' könyveinek Vége.

DÍTSÉRTESSÉK ISTENÜNKNEK NEVE.

A' MI

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR

AZ Ó
TESTAMENTOM
MELLÉ VETTETETT
KÖNYVEK.

Mellyek Apokrifusoknak neveztetnek.

TÓBIÁS' KÖNYVE.

Tóbiásnak, a' Tóbiel' fiának dolgairól-való Könyv, melly Tóbiel Anániel' fia vólt, és melly Anániel Adovelnek fia, és melly Adovel Gabáliel' fia vólt Aſáelnek magvából, Neftalim' nemzetségéből.

2. Ki, az Aſſiriabéli Salmanázár Királynak idejében, fogva vitettetett vólt Thisbéből, (melly vagyon jobb-kéz felől, annak a' városnak mellette, melly hívattatik tulajdon névvel Neftalimnak,) Galileában Aser' nemzetségének felette.

3. Én Tóbiás minden életemnek idején az igaz mondásnak és igazságnak útán jártam, és ſok jót tettem az én nemzetségemből-való atyafiakkal, kik én velem Ninivébe, Aſſiria' földébe mentek vólt.

4. És mikor házamban vólnék, Izráelnek földében, iſjú koromban, még akkor az én Atyámnak minden nemzetsége Jérusálemnek házától el-ſzakadott vala, attól *a' háztól*, melly Izráelnek minden nemzetségének, áldozatjának fel-vitelére válaſztatott vala, a' hol a' Felséges Iſten' Sátorának Templom ſzenteltetett vala, és minden időre építtetett vala.

5. Hanem minden nemzetségek, kik az Iſtentől el-ſzakadtak vala, és az én Atyámnak háza, Neftalim ama' borjú-képre tsináltatott bálványnak áldozik vala.

6. Én pedig, a' mint mind egéſz Izráel' népének, örökké meg-maradandó parantsolattal meghagyattatott vala, egyedül gyakorta Jérusálembe fel-mégyek vala: első 'ſengéimet fel-vivén, és tizedemet, mind azokkal, mellyeket előſzör nyírtek vala az én juhaimról, és azokat az Áron' maradékinak az óltárra viſzem vala fel.

7. Minden gyümőltsömnek első tizedét, az Árontól ſzármazott Papoknak adom vala, kik Jérusálemben ſzolgálnak vala, a' másod' tizedet el-adom vala: és el-menvén, a' mit abból gyüjtök vala, minden eſztendőben Jérusálemben költöm vala el.

8. Harmad' tizedet pedig, a' kiknek illik vala, azoknak oſztom vala; a' miképpen az én atyámnak annya, Débora, énnékem meg-parantsolta vala; Mert én az én atyámtól árváúl maradtam vólt.

9. Továbbá mikor ember-korba jutottam vólna, az én nemzetségemnek ágából, feleségül Annát vőm: és attól lőn az én Tóbiás nevű fiam.

10. És mikor fogva Ninivébe vitettem vólna; az én atyámfiai, és a' kik az én nemzetimből valának, a' Pogányoknak ételekből esznek vala.

11. Én pedig magamat meg-tűrtettem vala, hogy magamat meg-tartóztatnám azoktól;

12. Hogy az Isten' emlékezetit tellyes szívvel meg-tartanám.

13. Annak okáért kedveffé és ékessé tőn engem' a' Felséges Isten Salmanázár előtt; hogy én néki Sáfárra lennék.

14. És Médiába menvén, Gábaelnél, Gábriás' fiánál, Médiának földében, Ráges városban tíz tálentomot hagyék.

15. Mikor pedig Salmanázár meg-hólt vólna; az ő fia, Sénakérib, lőn ő helyébe az országban, kinek mikor háborúban vólnának dolgai; Én Médiába nem mehetek vala.

16. Továbbá Salmanázárnak idejében, sok jóval valék az én atyámfiainak: kenyeremet kiosztom vala azoknak, a' kik éheznek vala:

17. És a' ruhátalanokat az én ruháimmal megruházom vala. És ha valakit az én nemzetemből halva látok vala, és Ninivé' városának kerítése környül el-vetettett látok vala; el-temetem vala azt.

18. És mikoron Sénakérib Király' 'Sidóságból futva szaladott vólna meg, és némellyeket meg-ölt vólna, én azokat titkon el-temettem vala; mert sók embereket veszttett vala el az ő meg-búsúlásában: És mikor a' Király keresteté; meg-nem találják vala azoknak testeket.

19. Annakokáért mikor egy Ninivébéli ember engemet a' Királynak bé-vádolt vólna, hogy azokat el-temetném; el-rejtém magamat: és mikor meg-tudtam vólna, hogy halálra keresnének; fel-felé állék.

20. Minden jószágomban pedig prédát vetettek, és semmit meg nem hagytak énnékem, az én feleségem Anna, és Tóbiás fiam kivül.

21. Továbbá még csak ötven nap sem múlt vala el, hogy őtet azó két fiai meg-ölék: Kik mikor Araráth' hegyeire szaladtak vólna; Sárchedónus, az ő fia üle helyére az országban: és Achiacharust, Anánielnek, az én bátyámnak fiát, az ő attyának minden jószágán szám-tartóvá, és gondviselővé tévé.

22. Mikoron pedig Achiacharus én érettem könyörgött vólna, Ninivébe meg-térék; a' pedig mind Pohárnokja, mind Petsétlője, mind Szám-tartója, mind Sáfára vala: és Sarchedónust, az én bátyámnak fiát, hely-tartóva tette vala.

II. RÉSZ.

1 Mikoron pedig haza mentem vólna, és az én feleségemet, Annát, Tóbiás fiammal meg-adták vólna; Pünkösd innepében, mellyet hétnek innepének neveznek, gazdag ebédet készítének énnékem, és le-ülék enni.

2. Ott mikor látnám az ételnek bővségét; az én fiamnak mondám: menj-el, és valamelly szükölködőt a' mi atyánkfiai közzül találsz, hozd bé; de ollyat, a' ki az Istenről el-nem felejtkezett; és ímé én addig meg várlak tégedet.

3. Ő pedig mikor meg-tért vólna, monda: Atyám! egy a' mi nemzetségünk közzül meg-ölettetvén, a' piatzon el-vettetvén fekszik.

4. Akkor én, minekelőtte valamit ettem vólna, fel-szökém, és fel-vévén, házamban el-rejtém Nap-enyészetig.

5. Annakutánna meg-térvén, meg-mosdám, és nagy keserüséggel evém-meg az én ételemet,

6. Meg-emlékezvén az Amós' jövendőléséről, ki azt mondotta: a' ti innepitek keserüségre fordúlnak, és minden vígasságtok siralomra.

7. Sírtam annakokáért, és nap-enyészet után el-menék, és sírt ásván el-temetém azt a' hólt embert.

8. Az én szomszédim pedig nevezvén engemet ezt mondják vala: Im' nem fél ez ember efféle dologért meg-ölettetni; holott egyszer immár bújdosóban esett, még-is a' hóltakat el-temeti.

9. Azon éjjel pedig mikor a' temetésből megfertéztetvén meg-jöttem vólna, és az én pitvaromban a' fal mellett el-aluttam vólna, és ortzámat bé nem fedeztem vólna:

10. A' verebek, kiket nem tudtam, hogy a' falban lakjanak, az én fel-nyilt szememben ganajláuak, és hályog fogá bé az én szemeimet: és semmit nem tehetének néki az orvosok-is, mikor hozzájok mentem vólna. Azután Achiacharus tart vala engemet; miglen Elimaisba mennék;

11. Anna pedig az én feleségem, aszszonyi állathoz illendő mivet fogad vala.

12. És mikor az ő gazdájoknak meg-küldené; meg-fizetvén munkáját, annak felette egy gödöljét adtak vólt néki.

13 Melly mikor én hozzám jutott vólna, és rívni kezdett vólna; mondám: honnét vagyon e' gödölye? talám lopott? add-meg az ő gazdáinak: mert nem szabad semi lopottat meg-enni.

14. És monda az: ajándékon jutalmam felett adták. Kinek én nem hiszek vala; hanem ha-

gyom

gyom vala, hogy meg-adná az ő gazdáinak, és ezt ízégyenlem vala. A' pedig meg-haragván monda: hol vagynak a' te alamisnáid, és a' te igazságid? ím moſtan mindenek te rajtad meg-tettſzenek.

III. RÉSZ.

1 Akkoron én keserűségemben ſirék, és nagy bánattal illyen ígékkel könyörgék az Istennek:

2. Igaz vagy Uram! és minden tselekedetid igazak, és minden útaid irgamaſſág, és igazság, és igaz és méltó ítéletet téſzſz mind örökké.

3. Emlékezzél-meg rólam, és tekínts reám: és ne állj boſzſzút az én bűneimért, ſe az én atyáimnak vétkekért, kik te ellened vétkeztek.

4. Mert a' te parantsolatidnak nem engedtenek: melly dologért minket prédára, fogságra, halálra, tsúfságra és gyalázatra vetettél mind azok között, kik között el-oſzlottunk; Jóllehet ſok igaz és illendő okaid vagynak:

5. Hogy én vele az én bűneim ſzerént, és az én atyáimnak vétkek ſzerént tselekedjél; mert nem tartottuk meg a' te parantsolatidat, és tökéletesen nem jártunk te előtted.

6. Moſt azért a' te akaratod ſzerént tselekedjél én velem, és vedd-ki az én lelkemet, hogy haljak-meg, és légyek földdé; mert jobb énnékem meg-halnom, hogy nem élnem: mert méltatlan ſzemre-való hányásokat hallottam, és nagy bánatban vagyok: engedd-meg, hogy meg-ſzabadúlván e' nyomorúságokból, menjek az örökkévaló helyre; a' te ortzádat ne fordítsd-el én tőlem.

7. Történék pedig azon napon, hogy Ekbatána városban, melly Médiában vagyon, Sára, Raguel' leánya, az ő attyának ſzolgálóitól gyalázatot hallana.

8. Hogy hét férfiúnak adatott vólna, kiket a' gonoſz Asmodéus ördög, minekelőtte egygyesültek vólna, meg-ölt vala. Nem tudod-é, azt mondják vala, hogy te fojtottad-meg a' te férjeidet? Hét férjed vólt immár, és egygyiknek nevéről ſem neveztettél még:

9. Mit verſz minket azokért? ha meg-hóltanak; menj azok után innét, hogy ſoha ſe fiadat, ſe leányodat ne láſſuk.

10. Ezeket mikor Sára hallotta vólna; nagy bánatban eſék, annyira, hogy magának megfojtásáról gondolkodnék. De mindazáltal monda: az én atyámnak egyedül vagyok leánya, és ha ezt mivelem; meg-gyalázom, és az ő vénſégét nagy bánattal koporsóra juttatom.

11. Továbbá az ablakra állván illyen ſzókkal áldja vala az Iſtent: Dítsérendő vagy, ugy mond, te én Uram Iſtenem! dítsérendő a' te ditsőſségednek, ſzent és betsületes neve mind örökké: Téged' mind örökké minden kezed' munkái dítsérjenek.

12. Moſtan pedig, óh Uram! te reád vetvén az én ſzemeimet és ortzámat,

13. Kérlek: végy-ki engemet e' földről, hogy ennekutánna ſemmi gyalázatot ne halljak.

14. Te tudod Uram! hogy én minden férjfiúi gyalázattól tiſzta vagyok:

15. És ſoha, ſem az én nevemet, ſem az én atyámnak nevét, az én rabságomnak földén ſemmi rútságnak vétkével meg nem undokítottam.

16. Egygyetlen egy leánya vagyok az én atyámnak, tsak egy gyermeketskéje-is nintsen, ki örököſe lehetne; ſem közel-való attyafia, avagy annak fia, kinek én magamat feleségül tartanám: immár énnékem hét férjem veſzett-el. Miért kívánhatnám én e' világon továb-való életemet? Ha tenéked nem kedves halálom; te nézz én reám, és irgalmaſſágodat mutasd-meg rajtam, hogy én ennekutánna efféle gyalázatot ne halljak.

17. Könyörgések pedig mind a' kettőnek a' Felséges nagy Iſtentől meg-hallgattaték.

18. És mind a' kettőnek gyógyítására Ráfael Angyal küldeték, hogy a' Tóbiásnak ſzeméről a' hályogot el-vemné: És Sárát, a' Raguel' Leányát, Tóbiásnak feleségúl adná, és a' gonoſz Asmodéus ördögöt meg-kötné; mert úgy mint örökös törvény ſzerént Tóbiásra nézne. Azon egy időben meg-térvén Tóbiás bé-méne az ő házába, és Sára-is le jöve a' vatsoráló helyről.

IV. RÉSZ.

1 Azon a' napon juta eſzébe Tóbiásnak az ezüſt, mellyet Rágesben, Médiának tartományában Gábaelnek adott vala.

2. És monda magában: Én halálomat kértem, 's miért nem hívom elő Tóbiás fiamat, hogy minekelőtte meg-halok, meg-intsem őtet erről?

3. És mikor elő-hívta vólna őtet, monda néki: fiam! ha én meg-halok; temeſs-el engem', es a' te anyádat meg ne útáld; de minden életednek idejében tiſzteljed őtet, kedve ſzerént tselekedjél, és ſemmi boſzſzúsággal ne illesd.

4. Fiam! meg-emlékezzél róla, melly ſok nyavalyát ſzenvedett, mikor téged' méhében hordozott.

5. És mikoron meg-ha ánd; mellém azon koporsóban temesd.

6. Minden életednek idejében fiam! a' mi Urunk Istenünk légyen előtted, és elmédet ne hajtsad a' bűnre, és az ő parantsolatjának útálására.

7. Az igazságot szeresed minden életednek napjaiban, és a' hamisságnak útját ne követsed. Mert ha az igazságra igyekezel; valamit tselekesz, minden dolgod jól, és bóldogúl lészen tenéked, és mind azoknak, a' kik igazságot tselekesznek.

8. A' te gazdagságodból adakozzál, és az adakozásban a' te szemed ne légyen irígy: És a' te ortzádat a' szegénytől el ne fordítsad; az Isten sem fordítja az ő ortzáját el te-tőled.

9. A' te erőd szerént, és bőséged szerént tégy kegyességet: hogyha kevés vagyon tenéked; a' kevésből se szánj keveset adni.

10. Mert úgy mint drága el-rejtett kintset gyűjtesz magadnak szükségednek napjára.

11. Mert a' jó-tétemény meg-szabadít a' halálból, és nem hágy a' setétségre jutnod.

12. Mert nagy szép ajándék az alamisnálkodás a' Felséges Isten előtt, mind azoknak, a' kik azt gyakorolják.

13. Meg-tartóztasd magadat minden parázsnaságtól: és kiváltképpen feleséget végy a' te eleidnek ágából, és más nemzetből feleséget ne végy, ki nem a' te atyádnak nemzetségéből való. Mert Prófétáknak fiai vagyunk, Noénak, Ábrahámnak, I'sáknak, Jákóbnak, kik régi Atyáink voltak világ' kezdetitől fogva. Emlékezzél-meg fiam! hogy azok feleséget az ő attyokfiai közzűl vettenek, és meg áldattak jámbor magzatokkal, és az ő magvok bírták a' földet.

14. Annakokáért fiam! a' te atyádfiait szeresed, és elmédnek fel-fúvalkodásában meg ne útáljad őket: és a' te nemzetségednek fiait és leányit meg ne útáld, hogy feleséget abból ne vennél. Mert az a' kevélység veszedelmet és egyenetlenséget szerez: és az elménck kevélységét kár-vallás, és nagy szegénység követi; mert a' kevélység annya az éhségnek.

15. Semmi embernek bérét te meg ne tartsad, a' ki tenéked szolgált; hanem mindjárt meg-fizess néki. Mert ha te-is Istennek szolgálsz, ő-is megfizet néked: minden dolgodban szerető fiam! eszes légy, és okos minden forgásodban.

16. A' mit te nem szeretsz, senkinek másnak azt ne tselekedd. Bort úgy ne igyál, hogy megrészegedjél, és a' részegség tenéked úti-társod ne légyen.

17. A' te kenyeredben adj az éhezőnek, és a' te ruháddal ruházd a' mezíteleneket. Valami marad tenéked, szükölködőnek oszszad: És a' te szemed meg ne irígyelje a' te alamisnálkodásodat.

18. Önts-ki a' te kenyeredet és borod' az igazaknak koporsójára. Az istenteleneknek valamit ne adj

19. Tanátsot mindenkor bőlts embertől kérdj, és semmi hasznos tanátsot meg ne útálj.

20. Minden időben a' te Uradat Istenedet áldjad, es ő-tőle kérjed, hogy a' te dolgaidat igazgassa, és hogy minden végezésid és tanátsid jó szerentséssek légyenek. Mert nintsen semmi nemzetségben a' jó tanáts; de ő maga az Úr minden jóknak adója: és a' kit meg-akar alázni; meg-aláz, a' mint ő akarja. Mostan azért fiam! emlékezzél-meg az én parantsolatimról, és soha ki ne essenek a' te elmédből.

21. Ezt-is jelentem tenéked, hogy én Gábaelnek, Gábriás' fiának, a' ki Médiába Rágesben lakik, tíz tálentum ezüstöt adtam.

22. Ne félj fiam! hogy meg-szegényedtünk: elég lészen tenéked, ha az Istent féled, és a' bűnt el-távoztatod, és ha, a' mi Istennek kedves, azt tselekesszed.

V. RÉSZ.

1 Felelvén pedig Tóbiásnak fia, monda: Atyám! mindeneket meg-tselekeszem, valamelyeket énnékem parantsoltál.

2. De mint vehetem én meg az ezüstöt; holott nem esmérem én azt?

3. Akkoron a' Nagy Tóbiás az adós levelet néki adá, és monda: keress melléd egy embert, ki el menjen te veled, míg én élek, kinek meg-fizetek: és el-menvén kérd-meg a' pénzt.

4. Mikor azért embert keresni ment vólna; találá a' Ráfael Angyalt,

5. Kit nem esmért vala, És monda néki: el-jöhetsz-é velem Rágesbe, Médiának tartományába? tudod-é oda a' járást?

6. Kinek az Angyal monda: el-mégyek te veled; mert Gábaelnél, a' mi atyánkfiánál laktam.

7. Akkor kis Tóbiás monda: Várj-meg engemet addig, míg az atyámnak meg-mondom.

8. Annakokáért el-menvén az Angyaltól, monda néki: menj-el; de ne késsél: és bé-menvén a' házba, monda: Atyám! találtam egy embert, ki el-jő velem; A' pedig monda: hívd ide hozzám, hogy értsem meg, ki nemzetse, és ha igaz úti-társod légyen.

9. Annakokáért mikor Ráfael elő-hívattatott vólna,

vólna, és bé-ment vólna a' házban, egymásnak köszönének.

10. Akkoron Tóbiás monda: Atyámfia! mond-meg énnékem, ki nemzetéből, és ki háza-népe közzül-való vagy?

11. Kinek Ráfael monda: nemzetséget, és ház-népet keresſz-é? avagy bérest, ki a'te fiadnak úti-társa lenne? Tóbiás pedig monda: Én a' te nemzetségedet, és nevedet akarom meg-tudni.

12. Akkoron Ráfael monda: Én vagyok az Azáriás; nemzetségemről pedig ama' nagy Anániásnak, a' te bátyádnak fia vagyok.

13. Tóbiás pedig monda: Egéſséggel jöjj, és én reám ne neheztellj, hogy nemzetedet, és ſzüléidet meg-kérdeztem; Mert te én atyámfia vagy, tiſzteſséges és jámbor nemzet vagy: Mert esmértem Anániást, és Jónatást ama' nagy Samajás' fiát, mikor egygyütt mennénk imádkozni Jérusálembe: az elſő-ſzülötteket, és gyümöltsinknek tizedét fel-vinnénk, és ſoha nem vóltak a' mi atyánkfiainak tévelygésekben, (kik el-ſzakadtak a' mi Urunktól Iſtenünktől,) Bizony nagy nemzetből támadtál atyámfia!

14. De mond-meg', mitsoda jutalmat adjak teneked? minden napra egy-egy drakmát-é? és annakfelette a' mi étel ſzükséges az útra, mint az én fiamnak?

15. Sőt ha egéſséggben ti meg-juttok; meg-jobbítom ezt a' te béredet.

16. Annakokáért mikor meg-alkodtak vólna; Tóbiás monda az ő fiának: kéſzíts az útra magadat, és menjetek-el békével. Mikor pedig az el-ſzerzette vólna, mellyek az útra ſzükségesek valának; monda néki az attya: Te menj-el ez emberrel; de az Iſten, a' ki az Egekben lakozik, áldja meg a' ti útatokat, és az ő Angyala légyen veletek. Mind ketten ki-menének azért, hogy el-indúlnának: és az ifjúnak ebe egygyütt mégyen vala vélek.

17. Anna pedig, az ő annya ſiratja vala, és monda Tóbiásnak: Miért botsátád-el a' mi gyermekünket? nem ő vólt-é a' mi vénségünknek iſtápja, ki bé-jő vala, és ki-mégyen vala előttünk?

18. Bár ſoha az a' pénz ne lett vólna; hanem a' mi fiunkért lett vólna ganéjjá.

19. Mert a' míg Iſten éltet vala, ez elég vólt nékünk.

20. De Tóbiás monda: ne gondolj véle atyámfia! egéſséggben meg-jő, és azt ſzemeiddel meg-látod.

21. Mert jó Angyal vagyon véle, és bóldog útaléſzen, egéſséggben meg jő mi hozzánk. És ő el-hagyá a' ſiráſt.

VI. RÉSZ.

1 Azok az úton menvén jutának eſtve a' Tigris folyó-vízhez, és ott maradának az éjjel.

2. És mikor az ifjú mosódásnak okáért a' vízbe ment vólna; nagy hirtelen egy hal a' vízbe elő-veté magát, és bé-akará az ifjat nyelni.

3. Akkoron az Angyal monda: fogd-meg az' halat; és mikor meg-fogta vólna, ki-vonó azt a' földre.

4. Kinek viſzontag monda: Vesd-ki a' halnak a' bélit, és a' ſzívét és májját mind epéstől tégyed jó helyre.

5. És úgy tselekedék az ifjú, mint az Angyal hagyta vala. A' halat pedig meg sütvén meg-evék: és mind ketten az ő útokon mennek vala, míglen közelgetnének Ekbatánához

6. Akkor az ifjú az Angyaltól így tudakozik vala: Azária, atyámfia! mi haſzna vagyon a' ſzívének és a' májjának, és a' hal' epéjének?

7. Monda az: ha kinek az ördög, avagy a' gonoſz lélek bántására vagyon; a' ſzívéből és az epéjéből füſtöt kell a' férjfiú, avagy aſzſzonyiállat előtt tenni: és annakutánna nem gyötri.

8. Az epéjével pedig kend-meg az embernek ſzemét, a' kinn hályog vagyon; és meg-gyógyúl.

9. Mikor pedig Rágesbe jutottak vólna,

10. Monda az Angyal: atyámfia! ma maradjunk Ráguelnél, az tenéked rokonod: kinek egy Sára nevü leánya vagyon, a' melly felől én ſzóllok, hogy tenéked adja feleségül.

11. Mert te reád néz az ő örökſége, holott tsak te egyedül maradtál az ő nemzetségéből.

12 A' leány pedig ſzép és eſzes; annakokáért engedj az én beſzédemnek, és én ſzóllok az ő attyával, hogy mikor Rágesből meg-téréndünk, menyegzőt tégyünk; Mert én tudom, hogy Ráguel a' Móses' törvénye ſzerént más férjfiúnak nem adja, hanem inkább meg-halna: Mert ſemmi emberhez nem illik inkább, mint te hozzád, hogy annak örökségét bírjad.

13. Akkor felele az ifjú az Angyalnak: Bizonyára atyámfia, Azária! hallottam, hogy a' leányt házas társúl hét férjfiúnak adták vólt, és mind meg-ölettek az ágyas-házban.

14 Én pedig egygyetlen-egy fia vagyok az én

atyámnak, és félek rajta, hogy én-is mint az előbbi férjei meg ne haljak, ha bé-mégyek hozzá. Mert az ördög szereti őtet, a' ki senkit egyebet meg nem bánt; hanem tsak azokat, a' kik ő hozzá mennek: annakokáért én-is félek, hogy meg ne haljak, és az én atyámnak 's anyámnak életeket, rajtam-való nagy bánatért idő előtt el ne temessem; nintsen pedig több fiok nálamnál, ki el-temesse.

15. Akkor az Angyal monda: Nem emlékezel é-meg az atyád' parantsolatiról, mellyeket tenéked hagyott, hogy a' te nemzetségedből vennél magadnak feleséget? Azért fogadd szómat atyámfia! Mert e' te feleséged lészen.

16. És az ördöggel semmit ne gondolj; mert e' tenéked ez éjjel házas-társúl adatik.

17. Mikor pedig az ágyas-házba kezdesz menni; végyed a' füstölő port, és a' halnak szívéből, és májjából tsinálj füstöt.

18. Mellyet mikor meg érez az ördög; annyira fut, hogy soha azután meg nem tér.

19. Továbbá mikor te ő hozzá bé-mégy; mindketten kelljetek-fel, és a' könyörülő Istennek imádkozzatok, a' ki rajtatok könyörülvén, titeket meg-tart.

20. Ne félly; mert e' világ' kezdetitől fogva néked rendeltetet vólt, kit te meg-tartasz, és véled el-viszesz: Sőt vélem; hogy gyermekid-is lésznek tőle

21. Mikor ezeket hallotta vólna Tóbiás; megszereté Sárát, és az ő szíve felette igen hozzája hajla.

VII. RÉSZ.

1 Jutának azért azok Ekbatána' tartományába Ráguelnek házához: Sára pedig mikor eleiben ment vólna, egymásnak köszönvén, bévivé őket a' házba.

2. A' kor Ráguel monda Annának, az ő feleségének: Ez ifjú melly igen hasonlatos Tóbiáshoz, az én atyámfiához.

3. És kérdvén őket, monda: hová valók vagytok atyámfiai? Kinek azok mondák magokat Neftalim' nemzetségéből valóknak, azok közzül, a' melly rabok Ninivében laknak vala.

4. És monda: Esméritek-é ti Tóbiást, a' mi atyánkfiát? mondának: Esmérjük; És kérdé: egésségben vagyon-é?

5. Mikor pedig azok azt felelték vólna, hogy élne, és egességben vólna és Tóbiás azt az ő attyának mondotta vólna lenni;

6. Ráguel nyakára ragaszkodván, meg-tsókolá őtet, és sira.

7. És meg-áldván őtet, monda: Bizonyára tiszteségbéli és jámbor atyának fia vagy! Mikor pedig hallotta vólna, hogy Tóbiás meg-vakúlt vólna; bánkódék rajta és sira:

8. És Anna, az ő felesége-is, és Sára leánya könyvezének; mindazáltal őket jó kedvvel fogadák, és az ő juhai közzül egygyet meg-ölvén, ételt készítének. Akkor Tóbiás Ráfaelnek monda: atyámfia Azária! szóllj most azokról a' dolgokról, kikről az úton szólltál vala, hogy menjen véghez a' dolog.

9. Melly dolgot mikor a' Ráguellel közlött vólna; inté Ráguel Tóbiást, hogy ennék, és hogy víg lenne.

10. Mert illik, hogy te az én leányomat el-végyed; mindazáltal, a' mint a' dolog vagyon, tenéked meg-jelentem.

11. Én az én leányomat hét férjfiúnak adtam, a' kik azon éjjel, melly éjjel bé-mentek vólna hozzája, meg-hóltanak; te mindazáltal légy bátor és víg. Tóbiás pedig monda: semmit nem eszem addig, míg nem azt elő-hozatván énnékem jegyezitek.

12. Monda Ráguel: a' mint illik, most vegyed hozzád azt; Mert ti közöttetek ketten közelvaló atyafiúság vagyon.

13. Az Irgalmas Isten pedig, e' ti házasságtokat tégye szerentsésé.

14. Elő-hívá azért Sárát, az ő leányát. Melly mikor az attyához elő jött vólna, kezén fogván őtet Tóbiásnak feleségül adá, mondván: Imé e' légyen te feleséged a' Móses' törvénye szerént, es vidd a' te atyádhoz; és meg-áldá őket.

15. Annakutánna mikor elő-hívatta vólna Annát, az ő feleségét; íráshoz való szerszámot hozatván, a' házasságról-való bizonyság-levelet meg-írá.

16. És kezdének vígan lakni.

17. Ismét elő-hívván az ő feleségét, Annát, monda: Atyámfia! készíts más háló-házát, és ezt vidd bé oda.

18. Mellyet mikor el-készített vólna, a' mint néki parantsolták vala, leányát oda bé-vivé; Sára pedig sira, kinek köny-húllatására az ő annya felele,

19. És monda: Ne félj leányom! a' Mennynek földnek Ura, ezt a' te keserüségedet örömre fordíthatja: Bátorságos légy jó leányom!

VIII. RÉSZ.

1 Mikor pedig el-végezték vólna a' vatsorát; a' Sárához Tóbiást bé-vivék.

2. Tóbiás pedig hozzá bé-menvén meg-emlékezék Ráfaelnek beszédiről, és füstölésre-való

ló

ló ſzenet vőn, és a' halnak ſzívét és májját reájatévé, és füſtöt tsinála.

3. Annakokáért mikor meg-érzette vólna az ördög a' füſtöt; Égyiptomnak utólsó határira futa, kit az Angyal meg-kötöze.

4. Minekutánna pedig mindketten bé-zárlattak vólna; Tóbiás fel kele az ágyból, és monda: Kelj-fel atyámfia! és könyörögjünk az Urnak, hogy könyörüljön rajtunk.

5. Akkor így kezde mondani: Dítsérendő vagy óh mi atyáinknak Iſtene! a'teNeved-is ſzent, és ditsőſséges's áldott mind örökké: Tégedet az egek, és minden teremtett állatid dítsérjenek!

6. Te teremtetted Ádámot, és Évát adtad ő mellé ſegítő társúl, és erős gyámolúl az ő feleségét; és ezektől ſzármazott az emberi-nemzet: Te mondtad azt: Nem jó az embernek egyedűl lenni, teremtsünk ő-néki ſegítő társot.

7. Moſtan pedig óh Uram! nem a' bujaságból, hanem az én tiſzta ſzívemből indíttatván az én húgomat feleségül véſzem magamnak: Tégy olly irgalmaſságot én velem, hogy egygyütt vénhedjünk-meg.

8 Akkor feleleSára,és monda utánna:úgy légyen!

9 Továbbá mikor az éjjel mindketten egygyüt háltak vólna;Ráguel fel-kele, és ki-menvén ſírt ása,

10. Mondván: talám ez-is meg-hólt.

11. Mikor pedig haza tért vólna,

12. Parantsola Annának, az ő feleségének, hogy egygyet a' ſzolgáló-leányok közzül elküldené, és meg-látná: ha élne-é Tóbiás? ha pedig nem él; hadd temeſſem-el, *úgymond*, ötet, és ſenki ne tudja.

13. A' ſzolgáló azért fel-nyitván az ajtót bé-méne az ágyasházban, és mindkettőt aluva találá.

14. És ki-jövén meg-mondá:hogy élne a' *Tóbiás*.

15. Akkor Raguel dítsérvén Iſtent, monda: Minden tiſzta és ſzent dítsérettel dítsérendő vagy, óh Iſten! És tégedet a' te ſzentid dítsérjenek: és minden te teremtett állatid, és minden te Angyalid, és minden te híveid, mind örökké tégedet hírdeſſenek.

16. Dítsérendő vagy, hogy engemet meg-vígaſztaltál, és a' mitől félek vala, hogy én rajtam nem esett; hanem a' te nagy irgalmaſságod ſzerént tselekedtél mi velünk.

17. Áldandó vagy, hogy mind a' két egy ſzülötteken könyörültél; Továbbá pedig óh Uram! terjeſzd ki rajtok a' te irgalmaſságodat, hogy az ő életeket éljék egéſſégben, és békeſſégben nagy örömmel a' te irgalmaſságodból.

18. Parantsola azért Raguel a' ſzolgáknak, hogy a' ſírt bé-töltenék földdel.

19. És tizen-négy napig-való menyegzői lakodalmat ſzerze nékie.

20. Meg-esküvék pedig, hogy Tóbiást el nem botsátaná, míg a' menyegzőnek tizen-négy napja bé nem telnék.

21. És annakutánna jóſzágának felét néki adná, és békeſſéggel el-botsátaná az ő attyához; a' több jóſzága-is pedig az ő halála, és feleſége' halálá után maradna reá.

IX. RÉSZ.

1 Akkor annakokáért Tóbiás Ráfaelt ſzóllítá, és monda néki:

2. Atyámfia Azária! vedd melléd a' ſzolgát, és két tevét, és menj Médusoknak Ráges' varoſába Gábaelhez.

3. És kérd-meg énnékem az ezüſtöt, és hozd ide a' menyegzőre.

4. Mert Raguel meg-esküdt, hogy engem' el nem botsát.

5. Az én atyám pedig a' napokat ſzámlálja, hogyha feletté késem; nagy bánatban eſik.

6. Annakokáért el-menvén Ráfael, Gábaelnél meg-ſzálla, és az adós levelet néki meg-adá; A' pedig a'bé-petsételt zsatskókat elő-hozá, és néki adá.

7. És reggel egygyütt fel-kelvén a'menyegzőbe menének; Tóbiástól pedig az ő felesége terébe esék.

X. RÉSZ.

1 Továbbá a' nagy Tóbiás az ő fiá' el-menésének napjait ſzámlálja vala: és mikor elmenéseknek és meg-téréseknek hagyott napja elmúlt vólna, és ők meg nem jöttek vólna,

2. Monda Tóbiás: talám valami nyomorúság esett az úton rajtok, avagy Gabelus meghólt: és az ezüſtöt nintsen, ki meg-adná néki:

3. Annakokáért nagy bánatban vala.

4. A' felesége pedig monda néki: el-veſzett a' gyermek; mert el késék, és kezdé ötet ſiratni.

5. És monda: Fiam nints immár énnéken gondom reád! Mert el-veſztettelek tégedet, én ſzemeimnek világit.

6. Kinek Tóbiás monda: Hallgaſs, ne légy ſzorgalmatos! mert egéſſégben vagyon.

7. És az monda: hallgaſs te, ne hiteſs-el engemet: el-veſzett az én fiam; Minden nap pedig kimégyen vala az útra, a'melyen azok el-mentek vala, és ſemmit nem eſzik vala nap eſtig. És minden éjjel az ő fiának, Tóbiásnak ſiratásában múlat vala-el, mind addig, míg a' menyegzőnek tizen-négy napjai, kikben Ráguel fogatta vala, hogy ötet ott tartaná, el nem múltak vólna. AkkorTóbiás monda Ráguelnek: Botsáſs-el engemet; Mert eddig az én atyám és anyám kétségbe estek, hogy engem' ſoha nem látnak.

8 Mikor

8. Mikor pedig az ő Ipa kérné, hogy meg-maradna nála, és hogy embert küldene az ő attyához, ki bizonyosá tenné ötet az ő dolgairól;

9. Monda Tóbiás: semmiképpen nem maradok, hanem botsáss haza engemet az én atyámhoz.

10. Fel-kele azért Ráguel, és a' Sárát, az ő feleségét néki adá, és marhájának felét, mind szolgáinak, barmának, és pénzének.

11. És meg-áldá őket, és illyen beszédekkel botsátá-el: Fiaim! a' Mennynek Istene, minek-előtte én meg-halok, tégyen bóldogokká titeket.

12. Az ő leányát pedig intvén, monda: tiszteljed a' te Ipadat, és Napadat, a' kik tenéked immár szüléid: vajha minden jó hírt hallhatnék te felőled, és meg-tsókolá ötet.

13. Anna pedig Tóbiásnak így szólla: Szerető atyámfia! a' mennynek Istene tégedet vigyen a' tiéidhez, és engedje-meg énnékem, hogy láthassam Sárától, az én leányomtól a' te fiadat, és örvendjek az Úr előtt: Imé én az én leányomat te reád bizom, mintegy kintset, és meg ne nyomorgassad ötet.

XI. RÉSZ.

1 Ennekutánna el-indúlván Tóbiás, Istennek hálákat ada, hogy bóldog útat adott vólna néki, és Annát, az ő feleségét meg-áldván, az ő útján el-méne, míg Ninivéhez közelgetne.

2. Akkor Ráfael monda Tóbiásnak: Atyámfia! te tudod, mint hagytad a' te atyádat.

3. Menjünk-el a' te feleséged előtt, és készítsük-el a' házat.

4. Az epét pedig vedd kezedbe. Annakokáért el-indúlának, és az eb utánnok mégyen vala.

5. Továbbá Anna az úton vala, nézvén az ő fiát.

6. Kit mikor meg-látott vólna, hogy jőne, monda az attyának: ímé ez a' te fiad, a' ki jő, és a' máss, a' ki ő véle el-ment vala.

7. Akkor Ráfael monda: Bizonnyal tudom Tóbia! hogy a' te atyádnak szeme' világa megadatik.

8. Te annakokáért az epét kend az ő szemére, mellyel noha az ő szemei meg-sanyar attatnak; mindazáltal le-törölvén el-vészi a' hályogot, és tégedet meg-lát.

9 Anna pedig eleibe futván, az ő fiának nyakára tsüggede, és monda: fiam! mivelhogy látlak tégedet, immár kész vagyok meg-halni; És mindketten sírának.

10 Az attya pedig Tóbiás ki-jövén meg-ütközék az ajtóba: kihez hozzá futván az ő fia,

11. És ötet meg-fogván, mikoron az epét az ő szemébe hintette vólna, monda: Bízzál óh én atyám!

12. És mikor a' szemei néki viszketni kezdettek vólna, mind addig vakará azokat;

13. Míglen a' szeme' végéről a' hályogot, mintegy hal-héját le-vonná: És mihelyt fiát meglátá; azonnal nyakára tsüggede,

14. És sírván monda: Dítsérendő vagy óh Isten! és a' te Neved örökké-való dítsérettel dítsérendő: És bóldogok minden te szent Angyalid!

15. Mert engemet meg-ostoroztál, és ismét könyörültél rajtam; Mert ímé az én fiamat, Tóbiást látom. Az ő fia nagy örömmel bé-menvén a' házba, beszélli vala attyának, minémű nagy dolgok lettek vólna Médiában.

16. A' nagy Tóbiás pedig ki-méne eleibe az ő menyének örülvén', és dítsérvén Istent Ninivé' kapuja előtt: és minden ember tsudálja vala, a' ki látná, hogy menne, és hogy szeme' világa meg-adatott vólna.

17. Ő pedig nyilván mindenek előtt vallást tészen vala arról az Isten' irgalmasságáról, mellyet ő-véle tett vala. És mikor az ő Menyéhez, Sárához el-közelgetett vólna, illyen ígékkel köszöne néki: Egészséges légyen jó leányom a' te jöveteled! Áldott légyen az Isten, a' ki tégedet ide mi hozzánk hozott! Áldott a' te atyád-is! Minden ő attyafiainak pedig, a' kik Ninivében laknak vala, nagy öröm mondaték.

18. És hozzá jövének Achiacharus, és Nasbás, az ő báttyának fia.

19. És hét nap' tőnek menyegzői lakodalmot nagy örömmel Tóbiásnak.

XII. RÉSZ.

1 Annakutánna Tóbiás elő-szóllítván az ő fiát, Tóbiást, monda: Fiam! hónnét adod-meg jutalmát az embernek, a' ki téged' el-kísért? még pedig meg-is kell jobbítanod.

2. És ő monda: Atyám! Semmi kárt nem vallok, ha annak felét néki adom-is, a' mit hoztam.

3. Mert engemet-is egészségben meg-hozott hozzád, az én feleségemet-is meg-mentette a' gonosz ördögtől, a' pénzt-is meg-hozta énnékem, és tégedet-is meg-gyógyított.

4. Akkor monda a' vén Tóbiás: méltán megérdemli.

5. És mikor az Angyalt elő-hívta vólna, mondá néki: hogy felét mindeneknek, a' mit hoztak vólna, venné, és menne békével-el.

6. A' pedig mind kettőt fél-felé híván, monda: az Istent dítsérjétek, és ő-néki adjatok hálát, nagyságot tulajdonítsatok néki, és minden élő emberek előtt azoknak ditsőſségét hírdessétek, a' mellyeket ti veletek tselekedett: Szép dolog az Istent hírdetni, és az ő nevét fel-magaſztalni. Az Istennek tselekedetit tiſzteſséges beſzédekkel emlegeſsétek; annakokáért vígan beſzélljétek az ő dítséretit.

7. Jó a' Királynak titkait el-titkolni; az Istennek pedig tselekedetit ki-jelenteni, ſzép dolog: A' mi jó, azt tselekedjétek; és gonoſz nem eſik rajtatok.

8. A' könyörgések, mellyek józanſággal, alamisnálkodáſsal és igazsággal egygyütt járnak, jók. Jobb a' kevés igazán gyüjtött marha, hogy-nem mint a' ſok hamiſsággal: Jobb alamisnát adni, hogy-nem mint az aranyat elrejteni.

9. Mert a' jó-tétemény meg-ſzabadít a' halálból, és minden bünből meg-tiſztít.

10. A' kik jó-tévők, és igazak; hoſzſzú életüek léſznek: A' kik pedig vétkeznek; az ő magok életeknek ellenségi.

11. Semmit ti tőletek el-nem titkolok; mivelhogy azt mondám: hogy a' Királynak titkát el-titkolni, tiſzteſséges dolog; Az Istennek pedig dolgait ki-jelenteni, ſzép dolog.

12. Most-is, mikor te, és Sára a' te menyed könyörgenétek, a' ti könyörgéſteknek emlékezetit az (Szent) Isten' eleibe vittem; és mikor a' hóltakat el-temetnéd; én egygyütt valék veled

13. Akkor-is pedig, mikor nem ſzánád felköltödet, és ebédedet el-hagyni; hogy a' hólttnak temetségére mennél, jól tudom vala a' te jó-téteményedet; és én te veled valék.

14. Moſtan pedig Isten engemet tenéked és Sárának gyógyítására küldött.

15. Én vagyok a' Ráfael Angyal, egy a' hét ſzent Angyalok közzül, a' kik a' ſzenteknek könyörgéseket Isten' eleibe viſzik, és ő ſzent Felségének követségének hordozói.

16. Akkor mind-ketten meg-ſzomorodának, és félelem miatt meg-rémülvén, le-esének.

17. És az monda: Ne féljetek; Mert tinéktek békeſségtek léſzen: Az Istent dítsérjétek velem.

18. Mert nem én akaratomból jöttem, hanem a' ti Istenteknek akaratjából; annakokáért őtet hírdeſsétek mind örökké.

19. Minden nap meg-jelenem vala tinéktek; mindazáltal ſem eſzem, ſem iſzom vala: de azért tinéktek úgy tettſzik vala.

20. Moſtan azért az Istennek hálákat adjatok; mert én fel-mégyek ahoz, a' ki engemet el-botsátott: és a' melly dolgok lettenek, azokat mind meg-írjátok.

21. Továbbá mikor fel-költek vólna, és azt ſohúl nem látnák;

22. Az Istennek nagy és tsudálatos dolgait hírdeték, hogy az Istennek Angyala miképpen jelent vólna meg nékiek.

XIII. RÉSZ.

1 Tóbiás pedig egy hálá-adó könyörgést íra, és monda: Dítsérendő az Isten, a' ki él mind örökké, és az ő orſzága-is hírdetendő.

2. Mert ő oſtoroz-meg, és ismét könyörül; ő viſzen pokolra és ismét ki-hoz: és ſenki nints, ki az ő keze előtt el-ſzaladhatna.

3. Ennek adjatok dítséretet Izráelnek fiai! a' pogányok előtt; mert ő oſzlatott titeket azok' közibe.

4. Ott beſzélljétek az ő nagyságát, és őtet minden élők előtt fel-magaſztaljátok; Mert ő a' mi Urunk, és ő a' mi Istenünk, és atyánk mind örökké.

5. A' mi álnokságinkért meg-oſtoroz minket: és viſzontag könyörül rajtunk, és minket minden pogányok közzül, a' kik közibe oſzlatott, öſzve-gyüjt.

6. Ha tellyes ſzívetekből, tellyes lelketekből ő hozzá meg-téréndetek, hogy tökélletességre igyekezzetek, ő előtte; ő-is ti hozzátok meg-tér, és ti tőletek az ő ortzáját el-nem rejti; hanem meg-látjátok, mit tselekeſzik véletek: Teli torokkal hírdeſsétek pedig őtet: Dítsérjétek az igazságnak Urát, és az örökké valóságnak Királlyát magaſztaljátok. Én pedig az én rabságomnak földén dítsérem őtet, és az ő hatalmát, és nagyságos dolgait a' bünös népnek ki-jelentem. Térjetek-meg bünösök, és ő előtte igazságot tselekedjetek; ki tudja ha akaratja vagyon hozzátok, és ha irgalmaſságát nyújtja ti hozzátok.

7. Én fel-magaſztalom az én Istenemet, és az

én lelkem az Égnek Királlyát, és az ő nagyságát hírdeti.

8. Hírdeſsék mindnyájan, és őtet az igazságért dítsérjék.

9. Tégedet Jérusálem ſzent város! a' te fiaidnak tselekedetiért meg-oſtoroz, és az igazaknak fiain könyörül.

10. Hírdeſsed az Urat, es dítsérd az örökké-való Királyt; hogy ismét te benned az ő hajlékát nagy örömmel fel-építſe, és te benned meg-vígaſztalja a' foglyokat, és a' nyomorúltakat mind örökké ſzereſse.

11. Az Úrnak nevére nagy ſok népek meſzſze földről reá-jőnek, és ajándékokat hoznak kezekben; ajándékokat hoznak, mondom, a' Mennyei Királynak: minden időbéli emberek dítsérnek tégedet, és vígaſsággal tiſztelnek.

12. Átkoztak mind azok, valakik téged' gyűlölnek; Bóldogok pedig mind örökké, a' kik téged' ſzeretnek.

13. Örülj és vígadj az igazaknak fiain; Mert a' kik az igazaknak Urát dítsérendik, egybe gűjtetnek.

14. Óh bóldogok! a' kik téged' ſzeretnek; mert örülnek a' te békeſségeden: Bóldogok, a' kik a' te vereségiden, mellyeket te ſzenvedtél, bánkódtak. Mert te éretted örülnek, mikor minden te ditsőſségedet meg-látják, és mind örökké örvendnek.

15. Az én lelkem az Iſtent, ki nagy Király, hírdeſse; mert meg-ſzabadította Jerusálemet, az ő városát, minden ő nyomorúságiból, a' mi Urunk Iſtenünk.

16. Mert Jérusálem Safirusból és Smaragdusból, és drága kövekből épittetik-fel: a' te kerítéſid tornyaiddal, és báſtyáiddal tiſzta aranyból rakattatnak meg.

17. És Jerusálemnek útzái Berilluſsal, Kárbunkuluſsal és Ofirból hozott kővel pádimentomoztatnak-meg.

18. Minden benne-lakó férjfiak Alleluját mondanak, és dítsérven, ezt mondják: Dítsérendő az Iſten, ki Jerusálemet mind örökké fel-magaſztalta.

19. És ebben végezé az Iſtennek dítséretit Tóbiás.

XIV. RÉSZ.

Továbbá ötven-nyóltz eſztendős vala, mikor meg-vakult vala, és viſzontag nyóltz eſztendő után ſzeme' világa meg-adaték: a' ſzükölködőket alamisnájával ſegíti vala, és hová tovább nagyob félelemmel tiſzteli, és dítséri vala az Urat.

2. Mikor pedig igen meg-vénhedett vólna; az ő fiát, és hat unokáit hozzá hívatá, és monda neki: Fiam vedd-fel a' te fiaidat! Mert én immár meg vénhedtem, és e' világbol-való kimenésemhez közel vagyok:

3. Menj-el fiam Médiába! Mert én tellyeséggel el-hittem, a' mellyeket Jónas Próféta jövendőlt Ninivéről, hogy annak el-kell sülljedni, és hogy Médiában ideig nagyobb tsendeſség léſzen. Sőt inkább a' mi atyánk' fiainak-is ideſtova kell e' vílágon hányattatniok a' jó földről, és Jérusálemnek el-kéll puſztúlni: abban az Iſtennek meg-égett házának el-kell ideig hagyatni.

4. Viſzontag pedig Iſten könyörülvén rajtok, hazájokban viſzi, a' hol házat épittsenek az elsőhöz nem hasonlót, mineköttánna annak a' nemzetségnek ideje bé-telik: annak bé-teléſe után külömb-külömb helyekről meg-térnek a' fogságból, kik nagy tiſzteſséggel meg-tsinálják Jérusálemet, melly időben az Iſtennek háza ſok ideig állandó drága épülettel meg-újíttatik, a' mint arról a' Próféták jövendőltek.

5. Mikor minden népek az Úrhoz meg-térnek, hogy őtet igazán tiſzteljék, és az ő bálványokat el-áſsák.

6. Mikor az Urat minden nemzetségek dítsérik, és az Istent az ő Népe dítséri, és az ő népét fel-magaſztaltja: És örülnek mindnyáján, a' kik az Úr Iſtent ſzeretik ſzentségben, és igazságban: És a' kik az ő attyokfiaival irgalmaſságot téſznek.

7. Moſtan pedig fiam! Menj-el Ninivéből; mert tellyeſséggel bé-telnek, a' mellyeket Jónás Próféta ſzóllott.

8. Te pedig a' törvényt és a' parancsolatokat meg-tartsad: És irgalmas, igaz légy, hogy tenéked jól légyen dolgod.

9. Engemet pedig tiſzteſséggel temeſs-el, és a' te anyádat én mellem: és többé Ninivében ne lakjatok. Gondold meg fiam! mint tartotta Amán Akiakarust, az ő táplálóját, és miképpen vitte a' világoſságból a' ſetétségre, és minemű hálá-adáſsal vólt az ő jó-téte' helyébe: Továbba tudod, hogy Akiakarus megmaradott; Amánt pedig Iſten meg-verte, hogy a' ſetetségre ſzállott. A' Manaſses irgalmaſságot tselekedett, és meg-ſzabadúlt a' halálos

halálos tőrből, mellyet néki vetettek vala; Amán pedig az' tőrben esék, és el-veszte.

10 Annakokáért most lásd-meg fiam! az irgalmasság mit tselekedjék, és az igazság mi-módon szabadítson-meg. Ezeket mikor mondotta vólna, meg-hala az ágyban, mikor száz ötvennyóltz esztendős vólna, kit a' fia tiszteséggel temeté-el.

11. És mikor Anna meg-hólt vólna; őtet az ő attyának koporsójába temeté: ő pedig feleségével és gyermekeivel Ráguelhez, az ő Ipához költözék.

12. És tiszteségére meg-vénhedék, és az ő Ipait tiszteséggel temeté-el; és azoknak gazdagságokat az attyának javaival egybe örökül bírá.

13. Ő-is pedig Ekbatánába, melly Médiának városa, meg-hala száz huszon-két esztendős korában.

14. Minekelőtte meg-halna pedig, meg-hallá Ninivének veszedelmét, mellyet Nabukodonozor, és Asvérus meg-vett vala: és halála előtt örüle rajta.

Tóbiás' könyvének vége.

A' MANASSESNEK, JÚDA' KIRÁLLYÁNAK.

könyörgése, mikoron tartatnék Babilonban a' fogságban.

Ez imádság nintsen sem az 'Sidó, sem a' Görög Bibliában.

1 Mindenható Uram Isten! ki vagy a' mi atyáinknak, Ábrahámnak, I'sáknak, Jákóbnak, és az ő igaz maradékjoknak Istene:

2. Ki a' mennyet és a' földet teremtetted minden ékességekkel:

3 Ki meg-álatád a' tengert a' te parantsolatodnak beszédével: ki bé-rekesztéd a' mélységet, és meg-petsétletted a' te rettenetes 's ditsőséges neveddel:

4. Kitől mindenek rettegnek, és reszketnek a' te hatalmas ortzád előtt.

5. Mert a' te ditsőségednek nagysága el-viselhetetlen, és a' bűnösök ellen-való fenyegető haragod-is el-hordozhatatlan.

6. Meg-ígért irgalmasságod-is pedig véghetetlen, és tsudálatos; Mert te vagy a' Felséges Úr, magasságos, kegyelmes, nagy türhető, és igen irgalmas, a' ki az embereket szánod.

7. Te vagy Uram! ki a' te jó-voltodnak nagysága szerént ígérted, hogy meg-szánod az embereket, és meg-botsátasz azoknak, a' kik ellened vétkezéndenek, és a' te nagy kegyelmeséged szerént a' te Dekrétomodból adsz meg-térést a' bűnösöknek az ő idvességekre.

8. Te mondom, Uram Isten, az igazaknak Istene! nem hagytál az igazaknak penitentziát, mint Ábrahámnak, I'sáknak, és Jákóbnak, kik te ellened nem vétettek; hanem énnékem hagytál penitentziát, ki bűnös vagyok.

9. Mert az én bűneim a' tenger' fövenyének számlálhatatlan sokságát fellyül-halladják. Igen sok Uram! az én hamisságom, igen sok: és nem vagyok méltó, ki a' magas egekre fel-tekintsek az én hamisságomnak sokasága miatt.

10. Meg-görbettem a' rajtam-való sok vasak miatt, annyira, hogy még fejemet-is nem emelhetem-fel: de senki nem könyörül rajtam; mert haragodat fel-gerjesztettem, mivelhogy te előtted útálatos dolgokat tselekedtem, úgymint ki akaratodat hátra hagyám, parantsolatidat nem tartám-meg; hanem ezek helyett minden útálatos dolgokat tselekedtem, és sok botránkozásokat.

11. Azért most az én szívemnek térdeit meghajtom kérvén tőled kegyelmet. Vétkeztem Uram! ellened, vétkeztem, és az én hamisságimat esmérem!

12. Kérlek azért Uram! tégedet, botsássmeg Uram! énnékem, botsáss-meg: engemet az én hamisságimmal egygyetemben el-ne veszess, és a' te haragodban ne tarts mind örökké e' kínokban, és engemet pokolnak kínjára ne ítélj; mert te vagy az Isten, az igaz penitentzia-tartók' Istene.

13. Mutasd-meg én bennem minden jó-voltodat, engemet méltatlant meg-szabadítván a' te nagy irgalmasságodból.

14 Kiért én-is egész életemben dítsérlek tégedet; mert tégedet dítsér a' mennyeknek minden ereje: és tiéd a' ditsőség mind örökkön örökké, Ámen!

JÚDIT' KÖNYVE.

I. RÉSZ.

1 Nabukodonozor' birodalmának tizen-kettődik esztendejében, ki a' nagy Ninive' városában uralkodék: Arfaxád bírja vala a' Médusoknak országát Ekbatánában.

2. Melly város körül kerítéseket tsinála faragott kövekből, kiknek három-három ſing vala ſzéleſségek, és hat-hat ſing hoſzſzúságok; a' kerítésnek pedig magaſsága vala hetven ſingnyi, ſzéleſsége pedig ötven ſingnyi.

3. Annakfelette a' kapuk felett rakata tornyokat, kiknek magaſsága ſzáz ſingnyire rakatott vala fel, ſzéleſsége hatvan ſingnyire ſzéleſíttetett vala ki.

4. A' kapuknak pedig magaſságát rakatta vala hetven-hetven ſingnyire: ſzéleſségeket pedig negyven-negyven ſingnyire, az ő nagy hatalmas ſeregének ki-vitelére, és az ő gyalog ſeregének el-rendelésére.

5. Ez Arfaxád ellen Nabukodonozor azokban a' napokban hadat támaſzta Ragau' határának ſzéles mezején.

6. Továbbá magokat társúl adák melléje, mind a' hegy-közi tartományoknak lakoſi; azok-is, kik Eufrátes, Tigris, és Hydaspes vize mellett laknak vala, és kik az Arióknak Eliméusok' Királlyának mezejét lakják vala, és a' Gélód' nemzetéből nagy ſok népek, az ő ſeregeket melléje adák a' hadakozásra.

7. Nabukodonozor pedig, az Aſsíriabéli Király, el-külde Perſiának minden lakóihoz, és mind azokhoz, a' kik Nap-nyúgot felől-való tartományban laknak vala, Czilicziának, Damaskusnak, Libánusnak, Antilibánusnak lakóihoz, és mind azokhoz, kik a' tenger mellett laknak vala

8. Annak-felette mind azokhoz-is el-külde, kik Karmélusban, Galaádban, és felső Galileában, és Esdrelonnak ſzéles mezején laknak vala.

9. Annak-felette mind azokhoz, kik Samariában és az ő városiban laknak vala, a' Jordán' vizén túl mind Jérusálemig, és Bethánéba, és Kellusba, Kádesbe, Égyiptomnak folyó-vizéig, és Tafnesbe, Rameſsesbe, és mind azokhoz, kik Gésen' földén laknak vala.

10. Mind a' Tánaison és Memfisen túl lakókig, és Égyiptomnak minden lakóihoz, Szeretsen-orſzág' határihoz tartozókhoz.

11. De ezeknek a' földeknek lakói az Aſsiriabéli Nabukodonozor Királynak parantsolatját meg-útálák: És ő-véle a' hadba nem menének; mert nem félnek vala tőle: és tsak úgy tartják vala, mint egy köz embert: és az ő követit elölök üreſsen gyalázattal botsáták viſzſza.

12. Annakokáért Nabukodonozor mind ezekre a' népekre igen meg-haraguvék, és királyiſzékire és orſzágára meg-esküvék: hogy bizonnyal Czilicziának, Damaskusnak, és Síriának minden határin meg-állaná boſzſzúját, és az ő fegyverével el-veſztené Moabiták' földének minden lakóit: Ammon' fiait, mint a' Sidókat, és Égyiptombélieket, míg a' két tengernek határára nem jutna.

13. Tizen-hetedik eſztendőben pedig, minden ereit hartzra kéſzíté Arfaxád ellen, és őtet meg-veré: és minden ereit, lovagját, és minden ſzekereit el-veſzté.

14. És városit meg-vévén, Ekbatána városhoz juta, és meg-vévén a' városnak tornyait, és úttzáit, el-rontván az ő ékeſségét, gyalázatra fordítá.

15. Ő magát pedig Arfaxádot Ragau' hegyein el-érvén az ő nyilaival meg-lövöldözé, és azon a' napon őtet ſzintén el veſzté.

16. E' dolgok után ő minden ſeregével, és hadakozó férjfiaknak nagy ſokaságával meg-téré Ninivébe, és ott az ő ſeregével ſzáz húſz nap' hívalkodék, és vendégeskedék.

II. RÉSZ.

1 Annakutánna tizen-nyóltzadik eſztendőben, az első hónak huſzon-kettődik napján, az Aſsiriabéli Nabukodonozor Királynak udvarában lőn emlékezet arról, hogy az egéſz földön, a' mint ſzóllott vala felőle, meg-állaná boſzſzúját.

2. Annakokáért minden ſzolgáit, és fő-fő embereit öſzve-gyüjté, és az ő titkos tanátsát vélek közlé, és a' földnek minden gonoſzságát az ő ſzájával elő-ſzámlálá.

3. Azok

3. Azok pedig ítélék, hogy mind azokat, a' kik az ő parantsolatjának nem engedtek vólna, tellyességgel el-kellene törülni.

4. A' tanátskozásnak utánna az Assiriabéli Nabukodonozor Király, elő-hívatá Holofernest, az ő hadának Fő Hadnagyát, ki ő utánna hatalommal másod' vala, és illyen parantsolatot ada néki:

5. Ezeket mondja ama' nagy Király, az egész földnek Ura: Imé te én előlem el-menvén, végy melléd erejekhez bízó férjfiakat, gyalogokat száz húsz ezerig; lovakat pedig mind lovagokkal egygyütt egygyetembe tizen-két ezerig: És hadat indítván, a' Nap-nyúgotnak minden népére menj reá, hogy az én parantsolatomnak nem engedtek: Azoknak izend-meg, hogy vizet, és földet készítsenek énnékem, ki én búsúlásomban ő reájok mégyek, és minden földnek színét az én seregemnek lábaival el-lepem, kiknek őket prédára adom, annyira, hogy völgyek és patakok a' sebesekkel meg-teljenek, és a' folyó-vizek az ő hólt testtekkel meg-telvén kiötlődjenek: És akkor én az ő közzülök esett rabokat, minden földnek utólsó határira el-hordatom; Te pedig elől el-menvén, énnékem foglald-el minden ő határokat: és a' kik meg-adják magokat; énnékem tarts-meg a' büntetésnek idejére.

6. A' kik pedig szó-fogadatlanok, viszsza-vonók léfznek, azoknak a' te szemed ne kedvezzen; hanem őket az egész földön le-vágasd, és dúlasd, raboltasd. Mert úgy éljek én, és az én országomnak birodalma úgy álljon-meg, hogy a' mellyeket szóllottam, kezemmel véghez viszem; Te pedig meg-lásd, hogy a' te Uradnak parantsolatiban tsak egygyet se hallgass-el; hanem azokat, a' mint meg-parantsoltam tenéked szorgalmatosson meg-tselekedjedjed, és semmit ezeknek meg-tselekedésében ne késsél.

7. Akkoron Holofernes az ő Urának előle ki menvén, minden fő embereket és Hadnagyokat, és az Assiriabélieknek előtte járóit öszvehívá: válogatott férjfiakat, a' mint a' ő Ura meg-parantsolta vala, a' hadakozásra száz húsz ezerig számlála, és kéz-íves lovagokat tizen-két ezerig.

8. Kiket mind, a' mint a' hadi seregnek szokásá, rendre állatá. Nagy sok tevéket és szamarakat, kik az ő terheket hordoznák, vőn melléje, és arra a' hadra számtalan juhokat, ökröket, és ketskéket szerze.

9. Eleséget pedig minden férjfiára bővségel szerze, arannyal és ezüsttel egygyetembe a' Király' házából.

10. Ekképpen ki-menvén minden hadával útra indúla, hogy Nabukodonozor Király előtt el-menvén, a' Nap-nyúgotiaknak minden földök' színét szekerekkel, lovagokkal és válogatott gyalogival el-lepné.

11. Méne pedig el-véle nagy sok nép, mint a' sáska, és mint a' földnek fövenye. És az ő soksága meg-számlálhatatlan vala.

12. El-menvén Ninivétől három napi járó földön juta Bektileht' sík mezejére: *melly helyről* tábort indíta a' hegyre, melly felső Czilicz án bal-kéz felől vagyon: És onnét el költöztetvén minden seregét, gyalogival, lovagival és szekerivel, juta a' hegyes tartományra.

13. És Phudot, és Ludot el-rontá, és Rásesnek, és Ismáelnek minden népét, kik laknak a' puszta felől, melly vagyon a' Kelléusok mellett délről, el-rablá.

14. Eufrátes' vizén azután által-kelvén, Mésopotámián által-méne: és minden magas kerített városit, kik vagynak az Arbóniai patak mellett, el-rontá, míg színtén a' tengerhez juta.

15. Czilicziának határit meg-vévé, és mindeneket, kik ellene állanak vala, le-vága; Továbbá pedig juta színtén Jáfetnek határira, és dél felől-való részeire, és Arabiának tartományára.

16. Mádián' fiait jártában el-vivé, minden sátorokat meg-égeté, és minden aklokat el-pusztítá.

17. Annakutánna szálla Damaskusnak mezeire gabona aratáskor, és minden mezeire tüzet vetvén, juhait és barmait meg-emészté: városit meg-dúlá, és mezeit el-rablá; aző fiait mind szablyára hányatá.

18. Annakokáért meg-ijedének, ét rettenének azok a' népek, kik a' tenger mellett Sídonban és Tírusban laknak vala: Surban, Hakonban, és Jemnánban: Az Azótusnak és Askalonnak polgári-is felette igen meg-félemlének tőle.

III. RÉSZ.

1 És küldének követeket, kik ő tőle békességet kérnének, illyen ígékkel:

2. Imé mi a' nagy Nabukodonozor Királynak szolgái előtted vagyunk, hogy mi velünk úgy tselekedjél, a' mint tenéked tettszik. Imé a' mi házaink, egesz mezőnk, a' gabona termő földünk, apró és öreg barmainknak nyájjai, és minden ak-

lainknak rekeſzi a' te birodalmadban vagynak, hogy a' mi tenéked tettſzik, azt tselekedjed.

4. Imé a' mi városink-is, és azoknak polgári, te ſzolgáid, el-jövének; azért úgy tselekedjél vélek a' mint jobnak tettſzik tenéked.

5. És el-menének a' Holofernéshez, és ezeket a' parantsolatokat, meg mondák néki.

6. A' pedig az ő ſeregivel a' tenger' ſzéli-re ſzálla, és a' magas városokat őrízö vitézekkel meg-erősíté, és a' hadba válogatott ferjfiakat vőn közzülök.

7. Akkor azok, és az egéſz környül-való határos tartomány, koſzorúkkal, tántztzal, és dobolláſſal fogadja vala őtet.

8. Ő pedig minden ő határokat puſztítja vala, és erdejeket le-vágja vala.

9. Mert el-végezte vala, hogy minden Iſtenit az földnek ki-gyomlálná.

10. Hogy minden népek tsak a' Nabukodonozort ő magát tiſztelnék, és minden nyelvek és nemzetségek őtet Iſten gyanánt hívnak segítségre.

11. Méne pedig Esdraelon' eleibe Dotaim mellett, melly Dotaim ellenébe vagyon annak a' helynek, a' honnét tágasb menetel vagyon 'Sidóságra.

12. Es Gába és Scithopólis közöt tábort jártatván, egy egéſz hónapig múlata ott, hogy az ő ſeregének minden hol-valóját egybe-gyüjtené.

IV. RÉSZ.

1 Az Izráel' fiai pedig, kik 'Sidóságban laknak vala, meg-hallák: Nabukodonozornak, az Aſſiriabéli Királynak fő Hadnadgya, a' Holofernes, mellyeket tselekedet vólna a' pogányokkal, miképen minden Templomokat eldúlta vólna, és ſemmivé tette vólna.

2. Annakokáért felette igen meg-ijedének tőle: és mind Jerusálemért, 's az ő Uroknak Iſteneknek Templomáért igen meg-háborodának; Mert tsak újjonnan jöttek vala meg a' fogságból, az egéſz köſség-is tsak az előtt tett vala gyülést 'Sidóságban; és a' poharak az óltárokkal és Templommal egygyetembe tsak az előtt tiſztítattak vala meg a' ſertelmeſségtől.

3. Azért Samariának minden határiba, és faluiba, és Bethóromba, Bahalmaimba, Jérikóba, Mekólába, és Tsorába, és Sálemnek völgyére el-küldének.

4. Hogy a' magas hegyeknek tetőit el-foglalnák, és az falukat meg kerítenék, és gabonát raknának-el a' hadnak kéſzületiré; mert az aratás tsak akkor végeződött vala el az ő mezejekben.

5. Továbbá Joákim Pap, ki akkor Jerusálemben vala, íra Bethulia' lakoſinak, és Betmeſtánba, melly Esdraelon' ellenébe vagyon, a' mező előtt, melly Dotaim városhoz közel vagyon,

6. Parantsolván; hogy a' hegyeknek útait meg-állanák, kiken 'Sidóságban bé-mehetnek vala: és könyü vólna azoknak, kik oda a' hegyre fel-mennének, meg tartoztatni a' bémeneteltől az ellenséget azon a' ſzoroſon, a' hol leg-fellyebb tsak két-két ember mehet vala fel.

7. Az Izráelnek fiai azért úgy tselekedének, a' mint meg hagyta vala nékik Joákim, a' Fő Pap, és az Izráel' népének egéſz tanátsa, kik Jerusálemben le-telepedtek vala.

8. Izráelnek pedig minden férjfiai nagy buzgósággal az Iſtenhez fel-kiáltának, és az ő lelkeket igen meg-alázák.

9. És mind feleségekkel gyermekekkel, barmokkal, minden 'fellérekkel, béresekkel és foglyokkal fekete gyáſz ruhákban öltözének.

10. Minden férjfiak és aſzſzonyi állatok, gyermekekkel egygyetembe, és az Jerusálembéli polgárok a' Templom előtt le-borúlván, port hintvén az ő fejekre, az Úrnak előtte ki-terjeſztik vala az ő gyáſz ruhájokat: annak felette az óltárokra-is is gyáſzt vonſzanak vala, és egyenlőképpem felette igen könyörögnek vala az Iſtennek; hogy gyermekeiket ragadományra, feleségeket prédára, örökös városokat romlásra, ſzentségeket fertelmeztetésre, és nevetséges gyalázatra ne adná a' pogányoknak; Meg-hallgatá annakokáért Iſten az ő könyörgéseket, és nyomorúságokat meg-tekínté. Továbbá a' köſség ſok napon, egéſz 'Sidóságban és Jerusálemben a' hatalmas Úrnak ſzent háza előtt bőjtöl vala.

11. Joákim pedig a' Fő Pap, és a' melly Papok az Úr előtt állanak vala, és a' többi, kik az Úrnak ſzolgálnak vala, gyáſz ruhákat vonván ő magokra, am a' naponként-való égő áldozattal könyörgésekkel egybe, és a' köſségnek ſzabad akaratból-való fel-vitt ajándékival áldoznak vala.

12. És

12. És az ő Papi-süvegeket porral meg-hintvén, az Úrnak tellyes szívből könyörögnek vala, hogy az Izráelnek egész házára kegyelmessen tekíntene.

V. RÉSZ.

1 Meg-mondák pedig Holoferne nek, az Assíriabéli hadnak Fő Hadnagyának, hogy az Izráelnek fiai hadhoz készítenék magokat: és hogy a' hegyeken által-járó útakat bé-vágták vólna, és azoknak teteit mind meg-erőssitették, és a' mezőkben akadályokat tsináltak vólna.

2. Annakokáért igen meg-haraguván el-mébében, a' Moábitáknak minden fejedelmit, és az Ammonitáknak Hadnagyit, és a' tenger' szélin lakóknak előtte járóit elő hívatá.

3. És monda nékiek: Jelentsétek-meg most énnékem, Kanaánbéli férjfiak! mitsoda nép légyen az, a' ki a' hegyek' tartományát megszállotta? mitsoda városokban lakjék, mennyi számú hadat tehet? az ő hatalma, és ereje miben álljon? kitsoda Királyok, és mitsoda Hadnagya vagyon seregének?

4. Avagy mitsoda tanátsból indúltak, hogy a' több Nap-nyúgoti nép közzül ki-válván előmbe nem jöttek.

5. (*a*) Akkor az Achior, minden Ammonitáknak Hadnagya felele néki: A' dolgot az én Uram az ő szolgájának szájából így értse; mert én igazat mondok e' hegyeknek tartományban lakozó nép felől, és hazugság a' te szolgádnak szájából nem származik.

(*a*) *r.* 11:7.

6. E' népnek a' Káldéusoktól vagyon eredeti.

7. Először Mesópotámiában jövevények vóltak, hogy az ő attyoknak Istenit, kiket a' Káldéusoknak földében imádnak vala, nem akarák követni.

8. Annakokáért az ő attyoknak útokról elhajólván az Égnek Istenét, azt az Istent, *mondom*, a' kit esmérnek vala, imádják vala; Mellyért ki-üzék őket az ő Isteneknek színek elől: ők Mésópótámiába futának, a' hol sok ideig jövevények vóltak. Az ő Istenek parantsolá, hogy ki mennének az ő bujdosásoknak helyéről, és Kanaánnak földébe mennének: a' hol lakának, arannyal, ezesttül, és barmoknak sokaságával meg-szaporodván.

9. Mikor pedig az egész Kanaán' földét az éhség el-fogta vólna; Égyiptomba menének, a' hol lakának, míg viszsza-jövének: olly igen megsokasodának pedig, hogy az ő nemzetségek számlálhatlan vólna.

10. Akkor ő ellenek fel támada Égyiptomnak Királlya, és őket tsalárdsággal környül-vévén, munkával és tégla' tsinálásal nyomorgatá, és rabságra veté őket.

11. De azok, mikor az ő Isteneknek könyörgöttek vólna, és az egész Égyiptomnak földét meg-gyógyíthatatlan tsapásokkal verte vólna; Az Égyiptombéliek őket szemek elől ki-üzék.

12. És akkor Isten a' veres tengert meg-szárasztá előttök:

13. És őket a' Sinának és Kádes-Bárneának hegyére vivé: és ki-üzé azokat, a' kik a' pusztában laknak vala.

14. Ekképpen az Amoréusoknak földén lakának: és Hesebonnak minden lakosit, nagy erővel meg-vervén, és a' Jordán vizén általmenvén, mind az egész hegyes tartományt bírák.

15. Az ő szemek elől pedig a' Kananéust, Perizéust, Jébuséust, és Sichemet, és mind a' Gergeséusokot ki-üzék, és e' földet sok ideig bírák.

16. És meddig az ő Istenek ellen nem vétkeztenek vala, minden jóval bővelkedtek; miert hogy az Isten, ki az álnokságot gyülöli, vélek vala.

17. Mihelyt pedig az útról, mellyet ő eleikbe rendeltt vala, el-távozának; sok hadakkal igen meg-rontatának, és idegen földre vitetének: Annakfelette az ő Isteneknek Temploma földig le-rontaték, és az ő városok az ellenségtől meg-véteték.

18. Mostan pedig minekutánna az ő Istenekhez meg-tértenek a' széllyel-való oszlásból, mellyel el-oszlattanak vala, meg-jöttek, és Jerusálemet, a' hol az ő szent házok vagyon, viszsza-vévén, a' hegyes tartományba, melly puszta vala, újjonnan le-telepedének.

19. Mostan azért uralkodó Uram! ha vagyon a' népben valami vétek az ő Istenek ellen, lássuk-meg; Mert ha valami vétek lészen benne, menjünk-fel és meg-verjük őket.

20. Ha pedig semmi hamisság nem lészen a' népben; menjen-el mellőlök az én Uram, hogy valamiképpen az Isten ő érettek hadakozván, és az ő Istenek nékiek kedvezvén, mi minden nemzetségek előtt gyalázatban ne essünk.

21. Mi-